

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

1.6. E.1.

Edward Fraenkel

1942

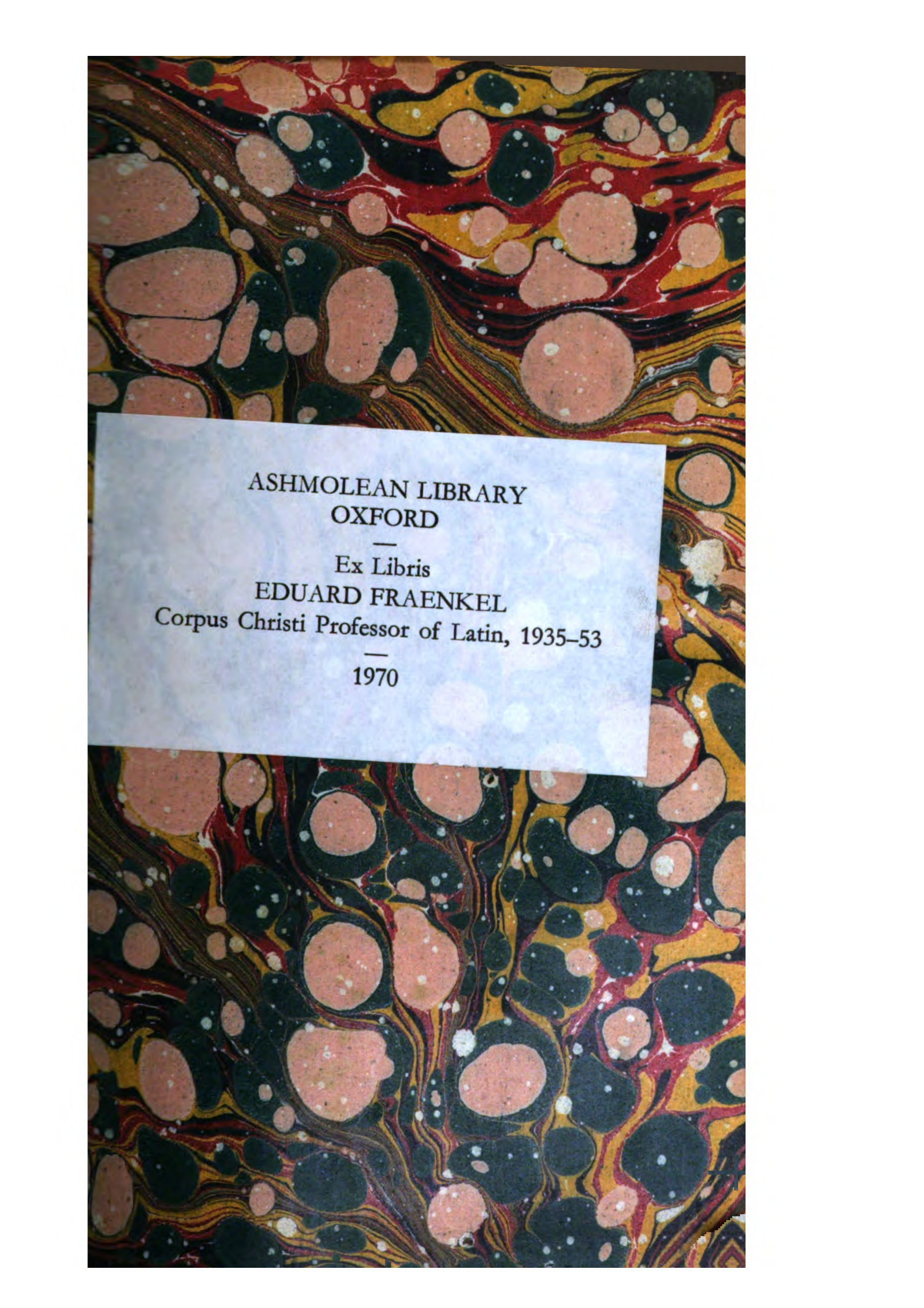

UNDELETED FROM THE LIBRARY OF
QUEEN'S COLLEGE, OXFORD

Magnificencia

Roberti Mason, S.T.P.

~~16. C. 10.~~

The image shows a book cover with a marbled paper pattern. The pattern consists of swirling, organic shapes in shades of red, yellow, black, and pink. A white rectangular label is pasted onto the cover, containing text in black ink. The text is centered and reads: "ASHMOLEAN LIBRARY", "OXFORD", followed by a horizontal line, "Ex Libris", "EDUARD FRAENKEL", "Corpus Christi Professor of Latin, 1935-53", followed by another horizontal line, and "1970".

ASHMOLEAN LIBRARY
OXFORD

—
Ex Libris

EDUARD FRAENKEL

Corpus Christi Professor of Latin, 1935-53

—
1970

N.i.gh nc

10/10

10/1 -

ÆSCHYLI

TRAGŒDIÆ QUÆ SUPERSUNT

DEPERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA

ET

SCHOLIA GRÆCA

EX EDITIONE

THOMÆ STANLEII

CUM VERSIONE LATINA AB IPSO EMENDATA

ET COMMENTARIO LONGE QUAM ANTEA FUIT AUCTIONE

EX MANUSCRIPTIS EJUS NUNC DEMUM EDITO.

ACCEDUNT

VARIÆ LECTIONES

ET

NOTÆ VV. DD. CRITICÆ AC PHILOLOGICÆ

QUIBUS SUAS PASSIM INTERTEXUIT

SAMUEL BUTLER, A. M.

REGIÆ SCHOLÆ SALOPIENSIS ARCHIDIDASCALUS

COLL. DIV. IOANN. APUD CANTABR. NUPER SOCIUS.

TOM. I.

CANTABRIGIÆ.

TYPIS AC SUMPTIBUS ACADEMICIS.

M.DCCC.IX.

VEVENT LONDINI APUD W. H. LUNN.

CL. SALMASIUS DE HELLENISTICA,

EPIST. DEDIC. p. 37.

QUIS Æschylum possit affirmare Græce nunc scienti magis patere explicabilem, quam Evangelia aut Epistolas Apostolicas? Unus ejus Agamemnon obscuritate superat quantum est librorum sacrorum cum suis Hebraïsmis et Syriasmis, et tota Hellenisticæ suppellectile, vel farragine.

NOBILISSIMO · DOMINO

GEORGIO · IOANNI

C O M I T I · S P E N C E R

VICECOMITI · ALTHORP · DE · ALTHORP

REGIAE · MAIESTATI · BRITANNICAE · A · SECRETIS · CONSILII

ILLVSTRISSIMI · ORDINIS · PERISCELIDIS

COMMILITONI

LL.D · SS · R · ET · A · S

BIBLIOTHECAE · MAGNA · PECVNIA · COMPARATAE

AC · LIBRIS · RARISSIMIS · VBERRIME · INSTRVCTAE

POSSESSORI · DIGNISSIMO

HVMANITATIS · AC · LITERARVM

ERV D I T O · A T Q V E · M V N I F I C O · P A T R O N O

NOVAM · HANC · AESCHYLI · EDITIONEM

L · M · D · D · Q

S A M V E L · B V T L E R .

LECTURIS.

PIMUM operis nostri volumen, L. B. reliqui etiam tomī suo mox ordine excipient; præfationem autem pleniorē, quæ Notitiā Literariā, recensionem tum Codicum tum editionum Æschyli aliaque id genus continebit, ad finem editionis nostræ, unde huc facile transferetur a bibliopegis, necessario reservamus. Interea ad singulas tragœdias compendiorum explicationem adjecimus, quæ subsidia hujus operis satis indicabit. Nomina enim virorum illustrium ibi omīssa, Scaligeri, Bentleii, Isaaci Casauboni, contracta in Scalig. Bentr. Casaub. neminem morari possunt. Monendum est tamen illud Pears. quod sæpe occurrit, Ioannem Pearsonum notare, olim Cestrensem episcopum, qui ad marginem edit. H. Steph. qua prius usus esset Is. Casaubonus, ut manus ejus abunde testatur, quasdam Lectionis Varietates adnotavit: et Ioann. Müller, cujus Notæ in Commentario Philologico leguntur, virum designare longe doctissimum, eundemque rerum Helveticarum scriptorem gravissimum, Ioannem Müllerum, Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensi præpositum, Tacitum hodiernum, qui mecum observationes suas communicare haud dedignatus est.

Habes autem, L. B. Thomæ Stanleii commentarium ex ipsius autographis, editionem alteram adornantis, plus æqua

parte auctiorem. Habes quicquid in suam editionem comparaverat Askevius. Sed revera quas lectiones Aurati, Jacobi, Jos. Scaligeri, Bourdelotii, Pearsoni, Is. Vossii commemorat Askevius, eas plerasque, si non omnes, occupaverat Stanleius in curis secundis, quocum scilicet a VV. DD. communicatæ erant. Quin ille Codex Rawlinsoniensis, quem toties laudat Askevius, erat, ipso teste, tantum editio H. Stephani cujus ad marginem conjecturæ quædam adscriptæ erant, quæ ut plurimum ab Henrico Jacob. Coll. Merton. apud Oxonienses olim socio, et clarissimo Ioanne Pearsono episcopo Cestrensi profluxerunt: quem librum Askevio mutuo dedit Thomas Rawlinson. Olim vero Thomæ Stanleii fuisse docet Askevius, quod ex manu ejus collegit. Cf. item Stanleium ad Agam. v. 214. et Anton. Wood Athen. Oxon. vol. II. col. 158. et seqq. Habes etiam Varietatem Lectionis, non solum e plurimis Codicibus quorum quatuor (Ven. 1. 2. Cant. 1. 2.) nunc primum collati sunt, sed ab omnibus Æschyli editionibus, excepta Botheana quæ nullius est auctoritatis, diligentissime ac fidelissime descriptam: conjecturas etiam VV. DD. hactenus ineditas, quas in Specimine suo venditat Askevius, nisi ubi eas præoccupaverat Stanleius in curis secundis: Notas editorum omnium ante Stanleium integras, omniumque post Stanleium, plerumque ipsorum verbis, ita selectas, ut nihil quod ad Æschylum enodandum pertineret, tolleretur; ea tantum reciderentur, quæ nimia essent et evagantia. Habes nostrum denique passim, quale quale illud fuerit, iudicium interpositum, quod oratus iterum atque iterum L. B. æqui bonique consulas. Ut ut rem gessero, nihil a me acriter, nihil aspere, nihil ira aut odio dictum volui. Semper enim mihi obversabantur illa quæ a Marklando præclare dicta sunt*. *Quo eruditionis nomen, si*

* In Dedic. 'Ἰκτιδωρ, p. 4.

barbarorum animos retineamus? Quo simulationem rei optimæ, si absit veritas? Quid prodest, si pro mitibus probis, simplicibus, ingenuis, modestis, benevolis erga omnes homines, quales promittit literata institutio; ea nos dimittat feroces, malignos, implacabiles omnibus qui a nobis dissentire ausi fuerint, etiam in nugis? Mallem sane literas Alphabeti nescire, quam hujusmodi esse literatum. Hanc enim morum pravitatem nulla doctrina pensare potest, non si omnem noverimus scientiam, et linguis hominum et angelorum loquamur. Enimvero res absurda est eruditio sine bonis moribus, in quibus cum primas partes teneant modestia et humanitas, si quis Homo natus, his neglectis, in ista sibi placet, næ ille, quicumque sit, præpostere et stulte elegit, et ΤΕΤΥΦΩΤΑΙ ΜΗΔΕΝ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ.

Hoc ego consilio, in Notis Pauwianis et Heathianis omnes eorum digladiationes, omnia in Stanleium et alios doctos viros a Pauwio conjecta opprobria, ubicunque potui, plane sustuli; aliquando autem ita corpori notarum inhærent ut omnino tolli nequeant. Quicquid denique utile existimavi, diligenter servavi, quædam etiam, etsi me judice minus utilia viderentur, tamen quia ab eruditis viris conscripta sunt, rejicere nolui; et ex toto commentatorum et editorum corpore, variisque hic inde per libros philologicos sparsim prolatis observationibus, quicquid ad Æschylum illustrandum pertineret decerpsi. *Omnes enim nobis, ut cum Tullio nostro loquar*, quoad facultas tulit, proposuimus, et ex nostro quoque nonnihil in commune contulimus. Quod si ea, quæ in his annotationibus exponuntur, tantopere eligenda fuerunt quanto studio electa sunt, profecto neque nos, neque alios industriæ*

* De Invent. II. Proæm.

nostræ pœnitebit. Sin autem temere aliquid alicujus præteriisse, aut non satis eleganter secuti videbimur ; docti ab aliquo, facile et libenter sententiam commutabimus. Non enim parum cognosse, sed in parum cognito stulte et diu perseverasse, turpe est : propterea quod alterum communi hominum infirmitati, alterum singulari uniuscujusque vitio est attributum.

Dabam e Reg. Schol. Salop.

Idibus Juniis, M.DCCC.IX.

Α Ι Σ Χ ρ Λ Ο Ϛ

Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ι Α

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Ω Σ Δ Ε Σ Μ Ω Τ Ο Υ .

ΠΡΟΜΗΘΕΪΣ ἐν Σκυθία δεδεμένος διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ, πυνθάνεται ἰὼ πλανωμένη ὅτι κατ' Αἴγυπτον γενομένη, ἐκ τῆς ἐπαφῆσέως τῷ Διὸς τέξεται τὸν Ἐπαφον. Ἑρμῆς δὲ παράγεται ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνωθήσεσθαι, εἰ μὴ εἴπῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ Διί. Προέλεγε γὰρ ὁ Προμηθεὺς ὡς ἐξωσθήσεται ὁ Ζεὺς τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τινος οἰκείου υἱῆ. Τέλος δὲ, βροντῆς γενομένης, ἀφανὴς ὁ Προμηθεὺς γίνεται.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις, παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ὅλως ἔ κεῖται. Ἡ μὲν σκηνὴ τῆς δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθία ἐπὶ τὸ Καυκάσιον ὄρος· ὁ δὲ χορὸς συνέσηκεν ἐξ Ὠκεανίδων νυμφῶν· τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτῆ ἐσι, Προμηθεὺς δέσις.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἔ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθεά, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαϊοῖς μέρεσι τῆ Ὠκεανῆ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν ἰὼ λεγομένων ἔξῃ συμβαλεῖν.

Α Λ Λ Ω Σ .

ΠΡΟΜΗΘΕΪΣ ἐκ Διὸς κεκλοφότης τὸ πῦρ καὶ δεδωκότος ἀνθρώποις, δι' ἧ τέχνας πάσας ἀνθρώποι εὗροντο, ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, παραδίδωσιν αὐτὸν Κράτει καὶ Βίᾳ τοῖς αὐτῆ ὑπηρέταις, καὶ Ἥφαιστῳ, ὡς ἀν' ἀγαγόντες πρὸς τὸ Καυκάσιον ὄρος, δεσμοῖσι σιδηροῖς αὐτὸν ἐκεῖ προσηλώσαιεν. Ὅου γενομένου, παραγίνοντο πάσαι αἱ Ὠκεανῆαι νύμφαι πρὸς παραμυθίαν αὐτῆ, καὶ αὐτὸς ὁ Ὠκεανὸς, ὃς δὴ καὶ λέγει τῷ Προμηθεῖ ἵνα ἀπελθὼν πρὸς τὸν

Δία δέησεσι καὶ λιταῖς πείσῃ αὐτὸν ἐκλῦσαι τῷ δεσμῷ Προμηθεῖα.
Καὶ Προμηθεὺς ἐκ ἑᾶ, τὸ τῷ Διὸς εἰδῶς ἀκαμπτον καὶ θρασύ.
Καὶ ἀναχωρήσαντος τῷ Ὠκεανῷ, παραγίνεται Ἰὼ πλανωμένη,
ἢ τῷ Ἰνάχῃ, καὶ μανθάνει παρ' αὐτῷ ἅ, τε πέπονθε καὶ
ἂ πείσεται, καὶ ὅτι τὶς τῶν αὐτῆς ἀπογόνων λύσει αὐτὸν, ὃς
ἦν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφησέως τῷ Διὸς τέξει τὸν
Ἐπαφον. Θρασυσομῆντι δὲ Προμηθεῖ κατὰ Διὸς, ὡς ἐκπεσεῖται τῆς
ἀρχῆς ὑφ' ἧς τέξεται παιδὸς, καὶ ἄλλα βλάβημα λέγοντι, παρα-
γίνεται Ἑρμῆς, Διὸς πέμψαντος, ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνὸν, εἰ μὴ
τὰ μέλλοντα συμβῆσθαι τῷ Διὶ εἶπη. Καὶ μὴ βελόμενον,
βροντῇ καταρραγεῖσα αὐτὸν ἀφανίζει.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δράματι ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καν-
κάσιον ὄρος, ἢ δὲ ἐπιγραφὴ τέτρα, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

Τὰ τῷ δράματι πρόσωπα.

ΚΡΑΤΟΣ καὶ ΒΙΑ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΤ.

ΕΡΜΗΣ.

Προλογίζει τὸ Κράτος καὶ ἡ Βία.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

- Α'** ΚΡ. **Χ**ΘΟΝΟΣ μὲν εἰς τηλερὸν ἤκομεν πῆδον,
 καὶ Β. Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν.
 Ἦφαισε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπισολᾶς,
 Ἄς σοι πατὴρ ἔφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις
 Ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι, 5
 Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πῆδαις.
 Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνης πυρὸς σέλας,
 Θνητοῖσι, κλέψας, ὤπασεν· τοιᾶσδ' ἐτοί
 Ἄμαρτίας σφέ δει θεοῖς δῆναι δίκην·
 Ὡς ἂν διδάχθῃ τὴν Διὸς τυραννίδα 10
 Στέργειν, φιλανθρώπων δὲ παύεσθαι τρόπων.
ΗΦ. Κράτος βία τε, σφῶϊν μὲν ἐντολὴ Διὸς
 Ἔχει τέλος δὴ, κ' ἐδὲν ἐμποδῶν ἔτι·
 Ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῇ θεῶν
 Δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυσχειμέρω. 15
 Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' ἐμοὶ τόλμαν σχέθειν·
 Ἐξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρῦ.
 Τῆς ὀρθοῦς ἐλπίδος αἰπυμῆτα παῖ,
 Ἄκουτά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
 Προσπασσαλεύσω τῶδ' ἀπανθρώπων πάγω· 20
 Ἴν' ἔτε φωνῆν, ἔτε τε μορφῆν βροτῶν
 Ὀφει, σταθευτὸς δ' ἤλιε φοίβῃ φλογί,
 Χροῖας ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένω δ' ἐσοί
 Ἦ ποικιλείμων νύξ ἀποκρύψει φάος·
 Πάχνην θ' ἐώαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν· 25
 Ἄει δὲ τῷ παρόντος ἀχθηδῶν κακῶ

- Τρύσει σ', ὁ λωφῆσων γὰρ ἐπέφυκέ πω·
 Τοιαῦτ' ἀπηύρω τῆ φιλανθρώπων τρόπων.
 Θεὸς θεῶν γὰρ ἐχ' ὑποπτήσων χόλον,
 Βροτοῖσι τιμὰς ὅπασας πέρα δίκης. 30
 Ἄνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρενήσεις πέτρων,
 Ὀρθοσάδην, αἰπνος, ἐκάμπτων γόνυ·
 Πολλὰς δ' ὀδυρμὰς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
 Φθέγγῃ· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες·
 „ Ἄπαις δὲ τραχὺς ὅσις ἂν νέον κρατῆ. 35
 ΚΡ. Εἶεν· τί μέλλεις καὶ κατοικτίζῃ μάτην;
 Τί τὸν θεοῖς ἐχθισον ἐσυγεῖς θεόν,
 Ὅσις τὸ σὸν θνητοῖσι πρῆδωκεν γέρας;
 ΗΦ. „ Τὸ συγγενές τοι δεινόν, ἢ θ' ὀμιλία.
 ΚΡ. Σύμφημ', ἀνηκεσεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων 40
 Οἷόν τε πῶς; ἐτῆτο δειμαίνεις πλέων;
 ΗΦ. Αἰεὶ τε δὴ νηλῆς σὺ, καὶ θράσους πλέως.
 ΚΡ. Ἄκος γὰρ ἔδεν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δὲ
 Τὰ μηδὲν ὠφελῆντα μὴ πόνει μάτην.
 ΗΦ. ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία. 45
 ΚΡ. Τί νιν συγεῖς; πόνων γὰρ, ὡς ἀπλῶ λόγῳ,
 Τῶν νῦν παρόντων ἔδεν αἰτία τέχνη.
 ΗΦ. Ἐμπας τίς αὐτὴν ἄλλος ὠφελεν λαχεῖν.
 ΚΡ. „ Ἄπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν.
 „ Ἐλεύθερος γὰρ ἔτις ἐστὶ πλὴν Διός. 50
 ΗΦ. Ἐγνωκα, τοῖσδε κ' ἔδεν ἀντειπεῖν ἔχω.
 ΚΡ. Οὐκ ἐπέιξῃ δεσμὰ τῶδε περιβαλεῖν,
 Ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῆ πατήρ;
 ΗΦ. Καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πᾶρα.
 ΚΡ. Λαβῶν νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει 55
 ῥαισηῖρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.
 ΗΦ. Περαιίνεται δὴ κ' ἐματᾶ τούργον τόδε.
 ΚΡ. Ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῆ χάλα.
 Δεινὸς γὰρ εὐρεῖν κᾶζ ἀμηχάνων πόρον.

- ΗΦ. Ἄραρεν ἦδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως. 60
- ΚΡ. Καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα
Μάθη σοφιστῆς ἂν Διὸς κωθέσερος.
- ΗΦ. Πλὴν τῆδ' ἂν εἰδείς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.
- ΚΡ. Ἄδμαντίνε νῦν σφηνὸς αὐθαδῆ γνάθου
Στέρνων διαμπάξ πασσάλει ἔρρωμένως. 65
- ΗΦ. Ἄι αἰ Προμηθεῦ, σῶν ὑπερσένω πόνων.
- ΚΡ. Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπερ-
σένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.
- ΗΦ. Ὅρας θεάμα δυσθέατον ὄμμασιν.
- ΚΡ. Ὅρῳ κυρῆντα τόνδε τῶν ἐπαξίων· 70
Ἄλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλισηῆρας βάλε.
- ΗΦ. Δραῖν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ ἄγαν.
- ΚΡ. Ἢ μὴν κελεύσω, κἀπιθωύξω γε πρὸς·
Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βία.
- ΗΦ. Καὶ δὴ πέπρακται τούργου ἐ μακρῶ πόνῳ. 75
- ΚΡ. Ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρες πέδας,
Ὡς οὐπιτιμητῆς γε τῶν ἔργων βαρὺς.
- ΗΦ. Ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σε γηρύεται.
- ΚΡ. Σὺ μαλθακίζε, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν
Ὅργῆς τε τραχύτητα μὴ πίπλησέ μοι. 80
- ΗΦ. Στείχωμεν, ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστ' ἔχει.
- ΚΡ. Ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
Συλῶν, ἐφημέροισι προσίθει. τί σοι
Οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων;
Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθεῖα 85
Καλῆσιν· αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθεῖως
Ὅτω τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τύχης.
- ΠΡ. Ὡ δῖος αἰθῆρ καὶ ταχύπτεροι πνοαῖ,
Ποταμῶν τε πηγαῖ, ποντίων τε κυμάτων
Ἀνήριθμον γέλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ,
Καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἠλίε καλῶ. 90
Ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός·

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι .

Δέρχθηθ' οΐαισι αϊκίαισι
 Διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
 Χρόνον ἀθλεύσω· τοιόνδ' ὁ νέος
 Ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
 Δεσμὸν ἀεικῆ. 95
 Ἄϊ αἰ τὸ παρὸν, τό, τ' ἐπερχόμενον
 Πῆμα σενάχω· πῆ ποτε μόχθων
 Χρῆ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι; 100

Ι Α Μ Β Ο Ι .

Καίτοι τί φημι; πάντα προὔξεπίσαι
 Σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', εἰδὲ μοι ποταίνιον
 Πῆμ' εἰδὲν ἤξει. Τὴν πεπρωμένην δὲ χρῆ
 Αἴσαν φέρειν ὡς ῥᾶσα, γινώσκουθ' ὅτι
 „ Τὸ τῆς ἀνάγκης ἐς' ἀδῆριτον σθένος. 105
 Ἄλλ' ἔτε σιγαῖν, ἔτε μὴ σιγαῖν τύχας
 Οἶόν τέ μοι τάσδ' ἐσι· θνητοῖς γὰρ γέρα
 Πορῶν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ὑπέζευγμαι τάλας·
 Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
 Πηγὴν κλοπαίαν, ἢ διδάσκαλος τέχνης 110
 Πάσης βροτοῖς πέφυκε, καὶ μέγας πόρος.
 Τοιάσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω,
 Ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὢν.
 Ἄ ἄ, ἔα ἔα.
 Τίς ἀχῶ, τίς ὀδμὰ προσέπλε μ' ἀφειγῆς, 115
 Θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη·
 Ἴκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον·
 Πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων;
 Ὅρατε δεσμώτην με δύσποτμον θεῶν,

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τὸν Διὸς ἐχθρὸν, τὸν πᾶσι θεοῖς 120
 Δὶ ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὅποσοι
 Τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσι,
 Διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
 Φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω
 Πέλας οἰωνῶν· αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς 125
 Πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
 Πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

ΧΟ. Μηδὲν φοβηθῆς· φιλία γὰρ ἦδε τάξις,
 Πτερύγων θοαῖς ἀμίλλαις
 Προσέβα τόνδε πάγον, πατρῷας 130
 Μόγισ παρειπῆσα φρένας.
 Κραιπνοφόροι δέ μ' ἐπεμψαν αὔραι·
 Κτύπε γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῆξεν ἀντρων,
 Ἐκ δ' ἐπληξέ με τὰν θερμερῶπιν αἰδῶ·
 Σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχω πλερωτῶ. 135

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΠΡ. Αἰ̃ αἰ̃ αἰ̃,
 Τῆς πολυτέκνης Τηθύος ἔκγονα,
 Τῆ̃ περὶ πᾶσάν θ' εἰλισσομένην
 Χθόν' ἀκοιμήτῳ ρεύματι παῖδες
 Πατρὸς Ὠκεανῆ· δέρχθητ', ἐσίδεσθ' 140
 Οἷῳ δεσμῶ̃ προσπορπατὸς,
 Τῆ̃σδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις
 Φρερὰν ἄζηλον ὀχήσω.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η α΄.

- ΧΟ. Λέυσσω Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' ἔμοισιν ὄσσοις
 Ὅμιχλη προσῆξε πλήρης
 Δακρύων, σὸν δέμας εἰσιδέσθῃ
 Πέτραις προσαικνόμενον,
 Τᾶισδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.
 Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατῆσ' Ὀλύμπου·
 Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμως κρατύνει,
 Τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν αἰσοῖ.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι .

- ΠΡ. Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν τ' αἶδε
 Τῆ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον
 Τάρταρον ἦκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις
 Ἄγρῖως πελάσας, ὡς μήτε θεός,
 Μῆτε τίς ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει.
 Νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
 Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η β΄.

- ΧΟ. Τίς ὦδε τλησικάρδιος
 Θεῶν, ὅτῳ τὰδ' ἐπιχαρῆ;
 Τίς ἔξυνασχαλᾷ κακοῖς
 Τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως αἰεὶ
 Θέμενος ἀγναμπτον νόον,
 Δάμναται ἔρανίαν γένναν·
 Οὐδὲ λήξει πρὶν ἂν ἡ κορέσῃ κέαρ,
 Ἢ παλάμα τινὶ τὰν δυσάλωτον ἔλη τίς ἀρχάν.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι .

- ΠΡ. Ἢ μὲν ἔτ' ἐμῆ, καίπερ κρατεραῖς
 Ἐν γυιοπέδαις αἰκίζομέναις,

Χρείαν ἔξει μακάρων πρύτανις,
 Δεῖξαι τὸ νέον βέλευμ' ὑφ' ὅτε
 170 Σκῆπτρον τιμᾶς τ' ἀποσυλᾶται.
 Καίτοι μ' εἰ μελιγλώσσοις πειθῆς
 Ἐπαιδαῖσι φέλξει, σερεᾶς τ'
 Οὔποτ' ἀπειλὰς πῆξας, τόδ' ἐγὼ
 175 Καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων
 Δεσμῶν χαλάσῃ, ποινὰς τε τίνειν
 Τῆσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η β'.

ΧΟ. Σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς
 Δύαισιν ἔδεν ἐπιχαλᾶς,
 Ἄγαν δ' ἐλευθεροσομεῖς. 180
 Ἐμὰς δὲ φρένας ἠρέθισε διάτορος φόβος·
 Δέδια γὰρ ἀμφὶ σᾶις τύχαις,
 Πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρῆ σε
 Τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν. Ἀκίχνητα γὰρ
 Ἦθεα, καὶ κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνος παῖς. 185

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι .

ΠΡ. Οἶδ' ὅτι τραχύς [τε] καὶ παρ' ἑαυτῷ
 Τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς· ἀλλ' ἔμπας [οἶω]
 Μαλακογνώμων
 Ἔσαι ποθ', ὅταν ταύτη ραισθῆ·
 190 Τὴν δ' ἀτέραμνον σορέσας ὄργην,
 Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
 Σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἔξει.

Ι Α Μ Β Ο Ι .

ΧΟ. Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
 Ποίω λαβάν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι,
 Ὅπως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται 195

- Δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάβπη λόγῳ.
 ΠΡ. Ἄλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐσὶν τὰδε,
 Ἄλγος δὲ σιγᾶν, πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
 Ἐπεὶ τάχιστα ἤρξαντο δάιμονες χόλε,
 Στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνητο, 200
 Οἱ μὲν φέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον,
 Ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοῦμπαλιῳ
 Σπεύδοντες ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν·
 Ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῶσα βουλεύων, πειθεῖν
 Τιτᾶνας, Οὐρανῶ τε καὶ Χθονὸς τέκνα, 205
 Οὐκ ἠδυνήθην· αἰμύλας δὲ μηχανὰς
 Ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν,
 Ὡροντ' ἀμοχθεὶ πρὸς βίαν τὲ δεσπόσειν·
 Ἐμοὶ δὲ μήτηρ, ἔχ' ἅπαξ μόνον, Θέμις,
 Καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία, 210
 Τὸ μέλλον ἢ κραινοῖτο προὔτεθεσπίκει·
 Ὡς ἔκατ' ἰσχὺν, ἔδὲ πρὸς τὸ καρτερόν
 Χρεῖ' ἢ, δόλω δὲ τῆς ὑπερέξοντασ κρατεῖν.
 Τοιαῦτ' ἐμῶ λόγοισιν ἐξηγεμένε,
 Οὐκ ἠξίωσαν ἔδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. 215
 Κράτισα δὴ μοι τῶν παρεσώτων τότε
 Ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντι μητέρα,
 Ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαρασάτειν.
 Ἐμαῖσ δὲ βελαῖσ, ταρτάρε μελαμβαθύσ
 Κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον 220
 Αὐτοῖσι συμμάχοισι. Τοιάδ' ἐξ ἐμῶ
 Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος,
 Κακαῖσι ποιναῖσ ταῖσδε μ' ἐξημείψατο.
 ,, Ἐνεσι γάρ πως τῆτο τῆ τυραννίδι
 ,, Νόσημα, τοῖσ φίλοισι μὴ πεποιθέναι. 225
 Ὁ δ' ἐν ἐρωτᾶτ', αἰτίαν καθ' ἡντινα
 Λικίζεται με, τῆτο δὴ σαφηνιῶ.
 Ὅπως τάχιστα τὸν πατρῶιον ἐσ φρόνον

- Καθίζετ', εὐθύς δαίμοσιν νέμει γέρα
 * Ἀλλοιοσιν ἄλλα, καὶ διεσοιχίζετο 230
 Ἄρχῃν· βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
 * Οὐκ ἔσχεν ἔδεν, ἀλλ' αἰσώσας γένος
 Τὸ πᾶν, ἔχρηζεν ἄλλο φιτύσαι νέον.
 Καὶ τοῖσιν ἔδεις ἀντίβαινε πλὴν ἐμῆ.
 * Ἐγὼ δὲ τολμῆς ἐξελυσάμην βροτῆς 235
 Τῆ μὴ διαρῥαισθέντας εἰς ἄδρα μολεῖν.
 Τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
 Πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν·
 Θνητῆς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τέτρα τυχεῖν
 * Οὐκ ἠξιώθην αὐτὸς, ἀλλ' ἀνηλεῶς 240
 * Ὡδ' ἐρῥύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεῆς θεῶα.
 ΧΟ. Σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος
 * Ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν ἔξυνασχαλᾷ
 Μόχθοις· ἐγὼ γὰρ ἔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε
 * Ἐχρηζον, εἰσιδῆσά τ' ἀλγύνθην κέαρ. 245
 ΠΡ. Καὶ μὴν φίλοις ἔλεεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ.
 ΧΟ. Μὴ πῶ τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;
 ΠΡ. Θνητῆς τ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.
 ΧΟ. Τὸ ποῖον εὐρῶν τῆσδε φάρμακον νόσῳ;
 ΠΡ. Τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατώκισα. 250
 ΧΟ. Μὲν γ' ὠφέλημα τῆτ' ἐδώρησσω βροτοῖς.
 ΠΡ. Πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγὼ σφιν ὠπάσα.
 ΧΟ. Καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;
 ΠΡ. Ἄφ' ἧ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.
 ΧΟ. Τοιοῖσδε δὴ σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν 255
 Αἰκίζεταί τε, κ' οὐδαμῆ χαλᾷ κακῶν;
 * Οὐδ' ἔσιν ἄθλα τέρμα σοι προκειμένον;
 ΠΡ. Οὐκ ἄλλο γ' ἔδεν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῆ.
 ΧΟ. Δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; ἔχ' ὄραῖς ὅτι
 * Ἡμαρτες; ὡς δ' ἡμαρτες, ἔτ' ἐμοὶ λέγειν 260
 Καθ' ἠδονὴν, σοί τ' ἄλγος· ἀλλὰ ταῦτα μὲν

- Μεθῶμεν, ἄθλων δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά.
 ΠΡ. „ Ἐλαφρὸν, ὅστις πημαίων ἔξω πόδα
 „ Ἔχει, παραινεῖν νεθετεῖν τε τῆς κακῶς
 Πράσσοντας· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπισάμην. 265
 Ἐκὼν ἐκὼν ἤμαρτον, ἐκ ἀρνήσομαι
 Θνητοῖς δ' ἀρήγων, αὐτὸς εὐρόμην πόνους
 Ὅυ μὴν τι ποιναῖς γ' ὄμην τοιαῖσί με
 Κατισχανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις,
 Τυχόντ' ἐρήμῃ τῆδ' ἀγείτονος πάγῃ. 270
 Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἀχη,
 Ποδοῖ δὲ βᾶσαι τὰς προσεργέσας τύχας
 Ἀκέσασθ' ὡς μάθητε διὰ τέλος τὸ πᾶν.
 Πείθεσθέ μοι, πείθεσθε, συμπονήσατε
 „ Τῶ νῦν μογεῖντι. Ταυτά τοι πλανωμένη 275
 „ Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι .

- ΧΟ. Οὐκ ἀκέσαις ἐπεθῶύξας
 Τῆτο Προμηθεῦ,
 Καὶ νῦν ἐλαφρῶ ποδὶ κραιπνόσσυτον
 Θῶκον προλιπέσ', αἰθήρα δ' ἀγνόν 280
 Πόρον οἰωνῶν, ὀκρυόεσση
 Χθονὶ τῆδε πελῶ· τῆς σῆς δὲ πόνους
 Χρήζω διαπαντὸς ἀκέσαι.
 Β'. ΩΚ. Ηκὼ δολιχῆς τέρμα κελεύθε
 Διαμειψάμενος πρὸς σε Προμηθεῦ, 285
 Τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνόν
 Γνώμη, σομίων ἄτερ, εὐθύνων.
 Ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, ξυναλγῶ.
 Τό, τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς ἔτως
 Ἐσαναγκάζει, χωρὶς τε γένους 290
 Ὅυκ ἔσιν ὅτω μείζονα μοῖραν
 Νεῖμαιμ', ἢ σοι.

Γνώση δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', εἰδὲ μάτην
 Χαριτογλωσσεῖν ἐνι μοι· φέρε γὰρ
 Σήμαιν' ὅ, τι χρεῖ σοι συμπράττειν·
 'Οὐ γὰρ ποτ' ἔρεῖς ὡς Ὀκεανῶ
 Φίλος ἐς ῥεβαιότερός σοι.

295

I A M B O I.

- ΠΡ. Ἔα, τί χρεῖμα; καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν
 Ἦκεις ἐπόπτῃς; πῶς ἐτόλμησας, λιπῶν
 Ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα καὶ πετρηρεφῆ
 Ἄυτόκτιτ' ἀντρα, τὴν σιδηρομήτορα
 Ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἢ θεωρήσων τύχας
 Ἐμὰς ἀφίξαι, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
 Δέρκεθ θεάμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
 Τὸν συγκατασῆσαντα τὴν τυραννίδα,
 Οἴαις ὑπ' αὐτῷ πημοναῖσι κάμπτομαι.
 300
- ΩΚ. Ὅρῳ Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
 Θέλω τὰ λῶσα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
 Γίνωσκε σαυτὸν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπῳ
 Νέος· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
 Εἰ δ' ὤδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
 Ῥίψεις, τάχ' ἂν σε καὶ μακρὰν ἀνωτέρῳ
 Θακῶν κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
 Παρόντα μόχθων, παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
 Ἄλλ' ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες,
 Ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
 Ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
 Τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
 Γλώσσης, Προμηθεῦ, τὰ πείχειρα γίνεται.
 Σὺ δ' εἰδὲπω ταπεινός, εἰδ' ἐκείνους κακοῖς,
 Πρὸς τοῖς παρῶσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
 Ὅουκεν, ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ,
 Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὄρων ὅτι
 310
 315
 320

- Τραχὺς μόναρχος ἔδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
 Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι, 325
 Ἐὰν δύνωμαι, τῶνδ' ἄσ' ἐκλύσαι πόνων.
 Σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροσόμει.
 Ἦ ἔκ οἱσθ' ἀκριβῶς, ἂν περισσόφρων, ὅτι
 Ἦ γλώσση ματαία ζημία προστρέβεται;
 ΠΡ. Ζηλῶ σ' ὅθ' ἔνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς, 330
 Πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκῶς ἐμοί.
 Καὶ νῦν ἕασον, μηδ' ἄσ' σοι μελησάτω.
 Πάντως γὰρ ἔπείσεις νιν· ἔγὰρ εὐπιθής.
 Πάπταινε δ' αὐτὸς μὴ τι πημανθῆς ὁδῶ.
 ΩΚ. Πολλῶ γ' ἀμείνων τῆς πέλαι φρενῶν ἔφυς, 335
 Ἦ σαυτὸν· ἔργῳ κ' ἔ λόγῳ τεκμαίρομαι.
 Ὀρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσης.
 Αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ, τήνδε δωρεὰν ἐμοί
 Δώσειν Δί', ὥς τῶνδ' ἄσ' ἐκλύσαι πόνων.
 ΠΡ. Τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ, κ' ἔδαμῃ λήξω ποτέ. 340
 Προθυμίας γὰρ ἔδεν ἑλλείπεις· ἀτὰρ
 Μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ, ἔδεν ὠφελῶν
 Ἐμοί, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
 Ἄλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδῶν ἔχων·
 Ἐγὼ γὰρ ἔκ εἰ δυσυχῶ, τῆδ' ἔνεκα 345
 Θέλοισμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.
 ΩΚ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ με καὶ κασιγνήτη τύχαι
 Τείρεσθ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρας τόπας
 Ἐσηκε κίου' ἔρανῃ τε καὶ χθονὸς
 Ὡμοῖς ἐρείδων, ἀχθος ἔκ εὐάγκαλον. 350
 Τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα
 Ἄντρων ἰδὼν ὠκτεῖρα, δαίιον τέρας,
 Ἐκατοντακάρηνον πρὸς βίαν χειρέμενον
 Τυφῶνα θεῖρον, πᾶσιν ὃς ἀντίεση θεοῖς,
 Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον· 355
 Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤσραπτε γοργωπὸν σέλας,

- Ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βία·
 Ἄλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἀγρυπνον βέλος,
 Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
 Ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων 360
 Κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεῖς
 Ἐφειψαλώθη κᾶζεβροντήθη σθένος·
 Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήγορον δέμας
 Κεῖται σενωπῆ πλυσίον θαλασσίε
 Ἴπνέμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὑπο· 365
 Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἤμενος μυδροκτυπεῖ
 Ἦφαισος, ἔνθεν ἐκραγήσονταιί ποτε
 Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
 Τῆς καλλικάρπε Σικελίας λευρᾶς γύας.
 Τοιόνδε τυφῶς ἐξαναζέσει χόλον 370
 Θερμοῖς ἀπλήσει βέλεσι πυρπνός ζάλης,
 Καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.
 ΠΡ. Σὺ δ' ἐκ ἀπειρος, ἐδ' ἐμὲ διδασκάλε
 Χρήξεις, σεαυτὸν σῶζε ὅπως ἐπίστασαι·
 Ἐγὼ δὲ τὴν παρῶσαν ἀντλήσω τύχην, 375
 Ἐς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλε.
 ΩΚ. Οὐκὲν Προμηθεῦ τέτο γινώσκεις, ὅτι
 „ Ὁργῆς νοσέσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;
 ΠΡ. „ Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσῃ κέαρ,
 „ Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχυαίνῃ βία. 380
 ΩΚ. Ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν, τίνα
 Ὅρᾶς ἐνῆσαν ζημίαν; δίδασκέ με.
 ΠΡ. Μόχθον περισσόν, κεφένεν τ' εὐηθίαν.
 ΩΚ. Ἐα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ
 „ Κέρδιζον, εὖ φρονέντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν. 385
 ΠΡ. Ἐμὸν δοκήσει τὰμπλάκημ' εἶναι τόδε.
 ΩΚ. Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος σέλλει πάλιν.
 ΠΡ. Μὴ γὰρ σε θρήνος οὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλη.
 ΩΚ. Ἦ τῷ νέον κρατῆντι παγκρατεῖς ἔδρας;

- Τραχὺς μόναρχος ἐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
 Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι, 325
 Ἐὰν δύνωμαι, τῶνδ' ἄσ' ἐκλύσαι πόνων.
 Σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροσόμει.
 Ἦ ἔκ οἱσθ' ἀκριβῶς, ὣν περισσόφρων, ὅτι
 Ἦ γλώσση ματαία ζημία προστρέβεται;
 ΠΡ. Ζηλῶ σ' ὅθ' ἔνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς, 330
 Πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκῶς ἐμοί.
 Καὶ νῦν ἕασον, μηδ' εἰ μελησάτω.
 Πάντως γὰρ ἔπεισεις νιν· ἔ γάρ εὐπιθής.
 Πάπταινε δ' αὐτὸς μὴ τι πημανθῆς ὁδῶ.
 ΩΚ. Πολλῶ γ' ἀμείνων τῆς πέλαι φρενῶν ἔφυς, 335
 Ἦ σαυτὸν· ἔργῳ κ' ἔ λόγῳ τεκμαίρομαι.
 Ὀρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσης.
 Αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ, τήνδε δωρεὰν ἐμοί
 Δώσειν Δί', ὡς τῶνδ' ἄσ' ἐκλύσαι πόνων.
 ΠΡ. Τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ, κ' ἐδαμῆ λήξω ποτέ. 340
 Προθυμίας γὰρ ἔδεν ἐλλείπεις· ἀτὰρ
 Μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ, ἔδεν ὠφελῶν
 Ἐμοί, πονήσεις, εἰ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
 Ἄλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδῶν ἔχων·
 Ἐγὼ γὰρ ἔκ εἰ δυσυχῶ, τῆδ' εἵνεκα 345
 Θέλοισμ' ἂν ὡς πλείοισι πημονὰς τυχεῖν.
 ΩΚ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ με καὶ κασιγνήτη τύχαι
 Τείρεσθ' Ἀτλαντος, ὃς πρὸς ἐσπέρας τόπυς
 Ἐσηκε κίου' ἔρανῃ τε καὶ χθονὸς
 Ὀμοῖς ἐρείδων, ἄχθος ἔκ εὐάγκαλον. 350
 Τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα
 Ἄντρων ἰδὼν ὠκτεῖρα, δαίιον τέρας,
 Ἐκατοντακάρηνον πρὸς βίαν χειρέμενον
 Τυφῶνα θεῖρον, πᾶσιν ὃς ἀντίεση θεοῖς,
 Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον· 355
 Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤσραπτε γοργωπὸν σέλας,

- Ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βία·
 Ἄλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἀγρυπνον βέλος,
 Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
 Ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων 360
 Κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεῖς
 Ἐφειψαλώθη καῖζεβροντήθη σθένος·
 Καὶ νῦν ἀχρῆιον καὶ παρήγορον δέμας
 Κεῖται σενωπῆ πλησίον θαλασσίε
 Ἴπνέμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὑπο 365
 Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἤμενος μυδροκτυπεῖ
 Ἦφαισος, ἔνθεν ἐκραγήσονται ποτε
 Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
 Τῆς καλλικάρπε Σικελίας λευραῖς γύας.
 Τοιόνδε τυφῶς ἐξαναζέσει χόλον 370
 Θερμοῖς ἀπλήσει βέλεσι πυρπνόε ζάλης,
 Καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.
 ΠΡ. Σὺ δ' ἐκ ἀπειρος, ἐδ' ἐμὲ διδασκάλε
 Χρήξεις, σεαυτὸν σῶζε ὅπως ἐπίσασαι
 Ἐγὼ δὲ τὴν παρῶσαν ἀντλήσω τύχην, 375
 Ἐς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλε.
 ΩΚ. Οὐκὲν Προμηθεῦ τέτο γινώσκεις, ὅτι
 ,, Ὁργῆς νοσέσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;
 ΠΡ. ,, Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσῃ κέαρ,
 ,, Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχυαίνῃ βία. 380
 ΩΚ. Ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν, τίνα
 Ὁρᾶς ἐνῆσαν ζημίαν; δίδασκέ με.
 ΠΡ. Μόχθον περισσόν, κεφόνεν τ' εὐηθίαν.
 ΩΚ. Ἐα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ
 ,, Κέρδιζον, εὔφρονέντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν. 385
 ΠΡ. Ἐμὸν δοκήσει τὰμπλάκῃμ' εἶναι τόδε.
 ΩΚ. Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος σέλλει πάλιν.
 ΠΡ. Μὴ γάρ σε θρῆνος οὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλη.
 ΩΚ. Ἦ τῷ νέον κρατῶντι παγκρατεῖς ἔδρας;

- ΠΡ. Τέττε φυλάσσε μήποτ' ἀχθεσθῆ κέαρ. 390
 ΩΚ. Ἦ σὴ, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος.
 ΠΡ. Στέλλε, κομίζε, σῶζε τὸν παρόντα νῆν.
 ΩΚ. Ὅρμωμένω μοι τόνδ' ἐθῶϋξας λόγον.
 Λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς
 Τετρασκελῆς οἰωνός· ἄσμενος δέ τ' ἂν 395
 Σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α .

Σ Τ Ρ Ο Φ Η .

- ΧΟ. Στένω σε τὰς ἐλομένας
 Τύχας Προμηθεῦ,
 Δακρυσίσακτον δ' ἀπ' ὄσσων
 Ῥαδινῶν λειβομένα ῥέος, παρειᾶν 400
 Νοτίοις ἔτεγξα παρααῖς·
 Ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς
 Ἰδίοις νόμοις κρατύνων,
 Ὑπερήφανον τοῖς πάρος θε-
 οῖς δείκνυσιν αἰχμάν· 405

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η .

- Πρόπασα δ' ἤδη σονόεν
 Λέλακε χώρα,
 Μεγαλοσχήμενά τ' ἀρ-
 χαιοπρεπῆ ζένεσι τὰν σὰν
 Ξυνομαιμόνων τὲ τιμὰν, 410
 Ὅπόσοι τ' ἔποικον ἀγνᾶς
 Ἀσίας ἔδος νέμονται,
 Μεγαλοσόνοισι σοῖς πῆμασι
 Συγκάμνεσι θνητοί·

Τ Ρ Ο Χ Α Ι Ο Ι .

Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι 415
 Παρθένοι, μάχας ἄτρεςοι,
 Καὶ Σκύθης ὄμιλος,
 Ὅτι γᾶς ἔσχατον πόρον ἀμφὶ
 Μαιῶτιν ἔχουσιν λιμέναν,
 Ἄραβίης τ' ἄρειον ἔθνος, 420
 Ὑψίκρημνόν θ' οἰ πόλισμα
 Καυκάσῃ πέλαις νέμονται,

Ε Π Ω Δ Ο Σ .

Δαίϊος στρατός,
 Ὀξυπρώροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.
 Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις 425
 Δαμέντ' ἀκαμαντοδέτοις
 Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεῶν
 Ἄτλανθ', ὃς αἰὲν ὑπέροχον σθένος
 Κραταιὸν ἑράνιον τε πόλον
 Νώτοις ὑποβασάζει· βοᾶ δὲ πόντιος κλύδων 430
 Ξυμπιτνῶν, σένει βυθός,
 Κελαινός δ' αἶδος ὑποβρέμει μυχός
 Γᾶς, παγαὶ θ' ἀγνοῤῥύτων ποταμῶν
 Στένεσιν ἄλγος οἰκτρόν.

Ι Α Μ Β Ο Ι .

Γ. ΠΡ. Μήτι χλιδῆ δοκεῖτε μήτ' αὐθαδία 435
 Σιγᾶν με· συννοία δὲ δάπλομαι κέαρ,
 Ὅρων ἑμαυτὸν ὧδε προσελέμενον.
 Καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τέτοις γέρα
 Τίς ἄλλος, ἢ γῶ, παντελῶς διώρισεν;
 Ἄλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδύλαισιν ἀν 440
 Ὑμῖν λέγοιμι· τᾶν βροτοῖς δὲ πῆματα

Ἄκείσαθ', ὡς σφᾶς νηπίες ὄντας τὸ πρῖν,
 Ἐννης ἔθηκα, καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.
 Λέξω δὲ, μέμψιν ἔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,
 Ἄλλ' ὧν δέδωκ' εὐνοϊαν ἐξηγέμενος· 445
 Οἱ πρῶτα μὲν, βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
 Κλύοντες ἐκ ἤκρον· ἀλλ' ὄνειράτων
 Ἀλίγκιοι μορφαῖσι, τὸν μακρὸν χρόνον
 Ἐφυρον εἰκῆ πάντα, κ' ἔτε πλιυθυφεῖς
 Δόμους προσήλθες ἴσαν, ἐξυλευργίαν· 450
 Κατῶρυχες δ' ἔναιον, ὡς τ' αἰείσυροι
 Μύρμηκες, ἀντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίους.
 Ἦν δ' ἐδὲν αὐτοῖς ἔτε χείματος τέκμαρ,
 Οὐτ' ἀνθεμῶδες ἦρος, ἔτε καρπίμης
 Θέρους βέβαιον· ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὰ πᾶν 455
 Ἐπρασσον, ἔς τε δὴ σφιν ἀντολαῖς ἐγὼ
 Ἀσρων ἔδειξα, τὰς τε δυσκρίτους δύσεις·
 Καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων
 Ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τὲ συνθέσεις,
 Μνήμην δ' ἀπάντων μωσομήτορ' ἐργάτιν· 460
 Κᾶζευσά πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
 Ζεύγλαισι δαλέοντα σώμασιν δ', ὅπως
 Θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
 Γένωνθ'· ὑφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληνίης
 Ἴππες, ἀγαλμα τῆς ὑπερπλέττε χλιδῆς. 465
 Θαλασσόπλαγκτα δ' ἔτις ἄλλος ἀντ' ἐμῆ
 Λινόπτερ' εὔρε ναυτίλων ὀχήματα.
 Τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
 Βροτοῖσιν, αὐτὸς ἐκ ἔχου σόφισμ', ὅτω
 Τῆς νῦν παρῆσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. 470

ΧΟ. Πέπονθας αἰεὶ πῆμ', ἀποσφαλεῖς φρενῶν
 „ Πλανᾷ· κακὸς δ' ἰατρὸς ὡς τις, ἐς νόσον
 „ Περσῶν ἀθυμεῖς καὶ σεαυτὸν ἐκ ἔχεις
 „ Ἐυρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

- ΠΡ. Τὰ λοιπά μὲ κλύεσα, θαυμάση πλέον
 Οἴας τέχνας τε καὶ δόλους ἐμψάμην.
 Τὸ μὲν μέγισον, εἴτις εἰς νόσον πέσοι,
 Ὅουκ ἦν ἀλέξημι ἔδεν, ἐδὲ βρώσιμον,
 Ὅου χρυσόν, ἐδὲ πρῖον, ἀλλὰ φαρμάκων
 Χρεῖα κατεσκέλλοντο, πρὶν ἐγὼ σφίσι
 Ἐδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων,
 Αἷς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
 Τρόπους δὲ πολλὰς μαντικῆς ἐσοίχισα,
 Κᾶκρῖνα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἀ χρεῖ
 Ἵπαρ γενέσθαι, κληδόνας τὲ δυσκρίτους
 Ἐγνώρισ' αὐτοῖς ἐνοδίους τε συμβόλους,
 Γαμφωνύχων τε πτήσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
 Διῶρισ', οἵτινές τε δεξιῶι φύσιν,
 Ἐυώνυμοί τε, καὶ δῖαιταν ἦντινα
 Ἐχουσ' ἕκασοι καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες
 Ἐχθραὶ τε καὶ ζέργηθρα καὶ συνεδρῖαι·
 Σπλαγχνῶν τε λειότητα, καὶ χροῖαν τίνα
 Ἐχοντ' ἂν εἴη δάμοσι πρὸς ἠδονῆν,
 Χολῆς, λοβῆ τε ποικίλην εὐμορφίαν,
 Κνίσση τε κᾶλα συγκαλυπτὰ καὶ μακρὰν
 Ὅσφον πυρῶσας, δυσέκμαρτον εἰς τέχνην
 Ὡδῶσα θνητῆς καὶ φλογωπὰ σήματα
 Ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.
 Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ' ἐνερθε δὲ χθονὸς
 Κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,
 Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε τίς
 Φήσειεν ἂν πάροισιν ἐξευρεῖν ἐμῆ;
 Ὅουδεῖς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλυῶσαι θέλων.
 Βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήθην μάθε,
 Πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.
- ΧΟ. Μὴ νῦν βροτῆς μὲν ὠφέλει καιρῶ πέρα,
 Σαυτῆ δ' ἀκήδει δυσυχῆντος ὡς ἐγὼ

- Ἐυελπίς εἰμι τῶνδ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
 Λυθέντα, μηδὲν μείον ἰσχύσειν Διός.
- ΠΡ. Ὡς ταῦτα ταύτη μοῖρά πω τελεσφόρος 510
 Κραῖναι πέπρωται, μυρίαῖς δὲ πημοναῖς,
 Δύαις τε καμφθεῖς, ὧδε δεσμὰ φυγάνω·
 Ἰ, Τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῶ.
- ΧΟ. Τίς ἔν ἀνάγκης ἐσὶν οἰακοςρόφος ;
- ΠΡ. Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἐριννύες. 515
- ΧΟ. Τέτων ἄρ' ὁ Ζεὺς ἐσὶν ἀσθενέστερος.
- ΠΡ. Οὐκὲν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.
- ΧΟ. Τί γὰρ πέπρωται Ζηνί, πλὴν αἰεὶ κρατεῖν ;
- ΠΡ. Τῆτ' ἐκ ἂν ἔν πύθοιο, μηδὲ λιπαίρει.
- ΧΟ. Ἦπερ τί σεμνόν ἐσὶν ὁ ξυναμπέχεις. 520
- ΠΡ. Ἄλλα λόγῳ μέμνησθε, τόνδε δ' ἔδαμῶς
 Καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος
 Ὅσον μάλιστ' ἄν τόνδε γὰρ σώζων ἐγώ,
 Δεσμὸς αἰεκέῖς καὶ δύας ἐκφυγάνω.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ο Φ Ι Κ Α .

Σ Τ Ρ Ο Φ Η ἄ .

- ΧΟ. Μηδ' ἄμ' ὁ πάντα νέμων 525
 Θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος
 Ἄντίπαλον Ζεὺς,
 Μηδ' ἔλινύσαιμι
 Θεὸς ὁσίαις
 Θεόιναις ποτινισσομένα 530
 Βεφόνους, παρ' Ὀκεανοῖο πατρὸς
 Ἄσβεστον πόρον,
 Μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις·
 Ἄλλά μοι τόδε μένοι,
 Καὶ μήποτ' ἐκτακείη. 535

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

- „ Ἠδύ τι θαρσαλέαις
 „ Τὸν μακρὸν τείνειν βίον
 „ Ἐλπίσι, φαναῖς
 „ θυμὸν ἀλδαίνεσαν
 „ Ἐν εὐφροσύναις. 540
 Φρίσσω δέ σε δερκομένη
 Μυρίοις μόχθοις δια-
 κναιόμενον.
 Ζῆνα γὰρ ἔτρομέων,
 Ἴδία γνώμη σέβῃ 545
 Θνατὲς ἄγαν Προμηθεῦ.

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

- Φέρ' ὅπως ἄχαρις
 Χάρις, ὦ φίλος, εἶπέ πε τίς ἀλκὰ,
 Τίς ἐφαμερίων ἄρηξις· ἐδ' ἐδέρχθης
 Ὀλιγοδρανήν ἄκιυν, 550
 Ἰσόνειρον, ἃ τὸ φωτῶν ἀλαὸν
 Γένος ἐμπεποδισμένον·
 Ὅποτε τὰν Διὸς ἀρμονίαν
 Θνατῶν παρεξίασι βελαί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

- Ἐμαθον τάδε, σὰς 555
 Προσιδῶσ' ὀλοὰς τύχας Προμηθεῦ.
 Τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα
 Τόδ', ἐκείνῳ θ' ὅ, τ' ἀμφὶ λοετρά τε καὶ λέχος
 Σὸν ὑμεναιῆν ἰότητι γάμων,
 Ὅτε τὴν ὀμοπάτριον 560
 Ἐδνοῖς ἤγαγες Ἡσιόνην
 Πιθῶν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι .

- Δ'. ΙΩ. Τίς γῆ, τί γένος, τίνα φῶ λένσσειν
 Τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισι
 Χειμαζόμενον; τίνος ἀμπλακίης 565
 Ποναίς ὀλέκη; σήμερον ὄπη
 Γῆς ἢ μογερά πεπλάνημαι.

Μ Ο Ν Ο Σ Τ Ρ Ο Φ Ι Κ Α .

- Ἄ ἀ, ἔα ἔα·
 Χρῖει τίς αὖ με τάλαιναν οἷσρος,
 Ἐιδῶλον Ἄργε γηγενῆς, ἄλευ ὦ δᾶ, 570
 Φοβῆμαι τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βέταν.
 Ὅ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων,
 Ὅν εἰδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει.
 Ἄλλά με τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων περῶν
 Κυνηγετεῖ, πλανᾶ τε νῆσιν ἀνά τὰν παραλίαν 575
 Ψάμμον, ὑπὸ δὲ κηρόπλασος ὀτλοβῆι δόναξ
 Ἄχέτας ὑπνοδόταν νόμον· ἰὼ ἰὼ, ποῖ ποῖ,
 Πῶ πῶ πῶ πῆ μ' ἄγχι τηλέπλαγκτοι πλάνοι.
 Τί ποτέ μ' ὦ Κρόνιε πᾶι, τί ποτε,
 Τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὐρῶν 580
 Ἄμαρτῆσαν, ἐν πημοναῖσιν; ἔ ἔ.
 Οἷσρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν
 Παράκοπον ὦδε τείρεις;
 Πυρὶ φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ
 Ποντίοις δάκεσι δὸς βορᾶν, μηδὲ μοι 585
 Φθονήσης εὐγμάτων ἀναξ.
 Ἄδδην με πολύπλαγκτοι πλάνοι
 Γεγυμνάκασιν, εἰδ' ἔχω μαθεῖν ὄπη
 Πημοναῖς ἀλύξω.

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΧΟ. Κλύεις πρόσφθεγμα τᾶς βικέρω παρθένε; 590
 ΠΡ. Πῶς δ' ἐ κλύω τῆς οἰσροδινήτε κόρης
 Τῆς Ἰναχείης; ἢ Διὸς θάλπει κέαρ
 Ἐρωτι, καὶ νῦν τὲς ὑπερμήκεις δρόμους
 Ἦρα συγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

- ΙΩ. Πόθεν ἐμᾶ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις, 595
 Εἶπέ μοι τᾶ μογερά τίς ὦν, τίς ἄρα μ' ὦ τάλας
 Τὰν ταλαίπωρον ὦδ' ἔτυμα προσθροεῖς;
 Θεόσσυτον δὲ νόσον ὠνόμασας,
 Ἄ μαραίνει με χρίεσσα
 Κέντροισι φοιταλέοισιν, ἐ ἔ. 600
 Σκιρτημάτων δὲ νήσισιν αἰκίαις
 Λαβρόσσυτος ἦλθον,
 Ἐπικότοισι μῆδεσι δαμείσα.
 Δυσδαιμόνων δὲ τίνες οἶ, ἐ ἔ, οἶ ἔγῳ, μογεῖσιν;
 Ἄλλά μοι τορῶς τέκμηρον, 605
 Ὅ, τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν,
 Τί μὴ χρεῖ' τί φάρμακον νόσε,
 Δεῖξον, εἴπερ οἶσθα, θροεῖ,
 Φράζε τᾶ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

ΙΑΜΒΟΙ.

- ΠΡ. Λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅ, τι χρήζεις μαθεῖν, 610
 ,, Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ,
 ,, Ὡσπερ δίκαιον πρὸς φίλος οἶγειν ζόμα·
 Πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὄραῖς Προμηθεῖα.
 ΙΩ. Ὡ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς, 615
 Τλήμον Προμηθεῦ, τᾶ δίκην πάσχεις τάδε;
 ΠΡ. Ἄρμοι' ἐπάυμαι τὲς ἐμᾶς θρηνηῶν πόνους.

- ΙΩ. Οὐκ ἐν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;
 ΠΡ. Λέγ' ἦντιν' αἰτῆ· πᾶν γὰρ ἐκπύθοιό με·
 ΙΩ. Σήμηνον ὅσις ἐν φάραγγί σ' ὥχμασε.
 ΠΡ. Βέλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἐφαίς τε δὲ χεῖρ. 620
 ΙΩ. Ποινὰς δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις;
 ΠΡ. Τοσῶτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.
 ΙΩ. Καὶ πρὸς γε τέτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
 Δείξον τίς ἔσαι τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.
 ΠΡ. Τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε. 625
 ΙΩ. Μήτοι με κρύψης τῶθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.
 ΠΡ. Ἄλλ' ἔμεγαίρω τῶδε σοι δωρήματος.
 ΙΩ. Τί δῆτα μέλλεις μὴ ἔγεγωνίσκειν τὸ πᾶν;
 ΠΡ. Φθόνος μὲν εἶδεις, σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας.
 ΙΩ. Μή με προκήδε μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ. 630
 ΠΡ. Ἐπεὶ προθυμῆ, χρῆ λέγειν· ἄκε δὴ.
 ΧΟ. Μήπω γε μοῖραν δ' ἠδονῆς κάμοι πόρε.
 Τὴν τῆσδε πρῶτον ἰσορήσωμεν νόσον,
 Ἄυτῆς λεγέσης τὰς πολυφθόρας τύχας·
 Τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σὲ διδαχθήτω πάρα. 635
 ΠΡ. Σὸν ἔργον, Ἴοι, ταῖσδ' ὑπεργῆσαι χάριν,
 Ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός.
 ,, Ὡς ἀποκλαῦσαι καὶ ποδύρεσθαι τύχας
 ,, Ἐνταῦθ' ὅπῃ μέλλει τίς οἴσεσθαι δάκρυ
 ,, Πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει. 640
 ΙΩ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσάι με χρῆ,
 Σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρήζετε,
 Πεύσεσθε· καί τοι καὶ λέγωσ' ὀδύρομαι
 Θεόσσυτον χειμῶνα, καὶ διαφθορὰν
 Μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο. 645
 Ἄει γὰρ ὄψεις ἔννουχοι πολέυμεναι
 Ἐς παρθενῶνας τὲς ἐμὰς, παρηγόρεν
 Λείοισι μύθοις· ὦ μέγ' εὐδαίμων κόρη,
 Τί παρθελεύη δαρὸν, ἔξόν σοι γάμεν

- Τυχεῖν μεγίστη; Ζεὺς γὰρ ἡμέτερον βέλει 650
 Πρὸς σὲ τέθαλπται, καὶ συναίρεσθαι Κύπριν
 θέλει· σύ δ', ὦ παῖ, μὴ πολυκτίσης λέχος
 Τὸ Ζηνός, ἀλλ' ἐξέλθε πρὸς Λέρνης βαθὺν
 Λειμῶνα, ποίμνας βεσάσεις τε πρὸς πατρός,
 Ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθεν· 655
 Τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνειράσι
 Ξυνοχόμην δύσηνος, ἔς τε δὴ πατρί
 Ἐτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνειράτα.
 Ὁ δ' ἔς τε Πυθῶν, καὶ πῖ Δωδώνην πυκνὰς
 Θεοπρόπτας ἰάλλεν, ὡς μάθοι τί χρῆ 660
 Δρῶντ' ἢ λέγοντα, δαίμοσι πράττειν φίλα.
 Ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοσόμους
 Χρησμέας, ἀσήμως δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
 Τέλος δ' ἐναργῆς βάζεις ἦλθεν Ἰνάχῳ
 Σαφῶς ἐπισκῆπτεσσα καὶ μυθεμένη, 665
 Ἐξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμὲ,
 Ἄφετον ἀλαῖσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις.
 Κ' εἰ μὴ θεοί, πυρωπὸν εἰς Διὸς μολεῖν
 Κεραυνόν, ὃς πᾶν ἐξᾷσώσει γένος.
 Τοιοῖσδε πεισθεῖς Λοξίε μαντεύμασιν, 670
 Ἐξήλασέν με κατέκλεισε δωματίων
 Ἄκκσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
 Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.
 Ἐυθύς δὲ μορφή καὶ φρένες διάστροφοι
 Ἦσαν, κερᾶσις δ', ὡς ὄρατ', ὄξυσόμῳ 675
 Μύωπι χρυσθεῖσ', ἐμμανεῖ σκιρτήματι
 Ἦισσον πρὸς εὐποτόν τε Κερχυνείας ῥέος,
 Λέρνης ἄκρην τε· βεκόλος δὲ γηγενῆς
 Ἄκρατος ὄργην Ἄργος ὠμάσσει, πυκνοῖς
 Ὀσσοῖς δεδούκως τῆς ἐμῆς κατὰ σίβης. 680
 Ἄπροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος
 Τῆ Ζῆν ἀπεσείρησεν· οἰσρόπληξ δ' ἐγὼ

Μάστιγι θεία γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
 Κλύεις τὰ πρᾶχθέντ', εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ, τι
 Λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
 „ Ζύνθαλπε μυθοῖς ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
 „ Αἴσχιζον εἰνάι φημι συνθέτες λόγους. 685

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α .

ΧΟ. Ἔα, ἔα· ἀπεχε, φεῦ·
 Ὅυποτ' ἔποτ' ἠυχόμην ξένος μολεῖσθαι λόγους
 Ἔς ἀκοᾶν ἐμᾶν, ἐδ' ᾧδε δυσθέατα 690
 Καὶ δύσοισα πῆματα, λύματα, δείματ' ἀμφήκει
 Κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμᾶν·
 Ἰὼ ἰὼ, μοῖρα, μοῖρα,
 Πέφριε', εἰσιδῶσα πρᾶξιν Ἰῆς.

Ι Α Μ Β Ο Ι .

ΠΡ. Πρὸ γε σεναΐζεις, καὶ φόβῳ πλέα τις εἶ· 695
 Ἐπίσχεσ ἔς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθης.
 ΧΟ. „ Λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσῆσί τι γλυκὺ,
 „ Τὸ λοιπὸν ἄλγος πρῆξέπιςασθαι τορῶς.
 ΠΡ. Τὴν πρὶν γε χρεῖαν ἠνύσασθ' ἐμῆ πάρα
 Κέφας· μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρήζετε 700
 Τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἄθλον ἐξηγεμένης·
 Τὰ λοιπὰ νῦν ἀκέσαθ', ὅια χρὴ πάθη
 Τλῆναι πρὸς ἼΗρας τήνδε την νεάνίδα.
 Σὺ δ', Ἰνάχειον σπέρμα, τὺς ἐμὰς λόγους
 Θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθης ὀδῆ. 705
 Πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἤλιξ πρὸς ἀντολαῖς
 Στρέψασα σαυτὴν, σεῖχ' ἀνηρότες γύας·
 Σκύθας δ' ἀφίξῃ Νομάδας, οἱ πλεκτὰς σέγας
 Πεδάρσιοι νάεισ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
 Ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρητημένοι· 710
 Οἷς μὴ πελάζειν· ἀλλ' ἀλισόνοις πόδας

- Χρίμπτεσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.
 Λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
 Οἰκῆσι Χάλυβες, ἕς φυλάξασθαί σε χρὴ.
 Ἄνήμεροι γὰρ, ἔδὲ πρόσπλασοι ξένοις. 715
 Ἦξει δ' ὑβρισην ποταμὸν ἔ ψευδάνυμον,
 Ὅν μὴ περάσης· ἔ γὰρ εὐβατος περᾶν,
 Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλης, ὄρῶν
 Ἕψισον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
 Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν· ἀστρογείτονας δὲ χρὴ 720
 Κορυφὰς ὑπερβάλλεσαν, ἕς μεσημεριηνὴν
 Βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
 Ἦξει συγάνορ', αἱ Θεμίσκυραν ποτε
 Κατοικίῃσιν ἀμφὶ Θερμάδονθ', ἵνα
 Τραχεῖα πόντε Σαλμυδησσία γνάθος 725
 Ἐχθρόξενος ναύτησι, μητρὶα νεῶν·
 Ἄυτὰ σ' ὀδηγήσῃσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
 Ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς γενοπόροις λίμνης πύλαις
 Κιμμερικὸν ἤξει, ὃν θρασυσπλάγχχνως σε χρὴ
 Λιπῆσαν αὐλῶν ἐκπερᾶν Μαιωτικόν· 730
 Ἔσαι δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
 Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
 Κεκλήσεται· λιπῆσα δ' Εὐρώπης πῆδον,
 Ἠπειρον ἤξει Ἀσιάδ'· ἄρ' ὑμῖν δοκεῖ
 Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἕς τὰ πάνθ' ὁμῶς 735
 Βίαιος εἶναι, τῆδε γὰρ θνητῆ θεὸς
 Χρήζων μιγῆναι, τάσδ' ἐπέρριψε πλάνας.
 Πικρῆ δ' ἔκυρσας, ὧ κόρη, τῶν σῶν γάμων
 Μνηστῆρος· ἕς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους
 Εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω ἔν προοιμίῃσι. 740
- ΙΩ. Ἰώ μοι μοι. ἔ ἔ ἔ ἔ.
 ΠΡ. Σὺ δ' αὖ κέκραγας κῆναμυχθίζῃ· τί πα
 Δράσεις ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά;
 ΧΟ. Ἦ γάρ τι λοιπὸν τῆδε πημάτων ἔρεῖς;

Μάσιγι θεία γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
 Κλύεις τὰ πρᾶχθέντ', εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ, τι
 Λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
 ,, Εὐνθαλπε μυθοῖς ψευδέσιν· νόσημα γάρ
 ,, Αἴσχιζον εἰνάι φημι συνθέτες λόγους. 685

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α .

ΧΟ. Ἔα, ἔα· ἄπεχε, φεῦ·
 Ὀυποτ' ἔποτ' ἠυχόμην ξένος μολεῖσθαι λόγους
 Ἔς ἀκοᾶν ἐμᾶν, ἔδ' ὤδε δυσθέατα 690
 Καὶ δύσοισα πῆματα, λύματα, δείματ' ἀμφήκει
 Κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμᾶν·
 Ἴὼ ἰὼ, μοῖρα, μοῖρα,
 Πέφρικ', εἰσιδῶσα πρᾶξιν Ἴῆς.

Ι Α Μ Β Ο Ι .

ΠΡ. Πρὸ γε σενάζεις, καὶ φόβος πλέα τις εἶ· 695
 Ἐπίσχεσ ἔς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθης.
 ΧΟ. ,, Λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσῶσί τι γλυκὺ,
 ,, Τὸ λοιπὸν ἄλγος πρῆξέπεψασθαι τορῶς.
 ΠΡ. Τὴν πρὶν γε χρεῖαν ἠνύσασθ' ἐμῆ πάρα
 Κέφως· μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρήζετε 700
 Τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἄθλον ἐξηγεμένης·
 Τὰ λοιπὰ νῦν ἀκέσαθ', ὅια χρὴ πάθη
 Τλῆναι πρὸς Ἑρας τήνδε την νεάνίδα.
 Σὺ δ', Ἰνάχειον σπέρμα, τὲς ἐμᾶς λόγους
 Θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθης ὁδῆ. 705
 Πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἤλιξ πρὸς ἀντολαῖς
 Στρέψασα σαυτήν, σεῖχ' ἀνηρότες γύας·
 Σκύθας δ' ἀφίξῃ Νομάδας, οἱ πλεκτὰς σέγας
 Πεδάρσιοι νάεισ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
 Ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρητημένοι· 710
 Οἷς μὴ πελάζειν· ἀλλ' ἀλισόνοις πόδας

- Χρίμπτεσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.
 Λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
 Οἰκῆσι Χάλυβες, ἕς φυλάξασθαι σε χρεή.
 Ἄνήμεροι γὰρ, ἔδδ' ὑπρόπλαστοι ξένοις. 715
 Ἦξει δ' ὑβρισην ποταμὸν ἔ ψευδώνυμον,
 Ὅν μὴ περάσῃς· ἔ γὰρ εὐβατος περᾶν,
 Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὄρῶν
 Ἐψισον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος 720
 Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν· ἀσρογείτονας δὲ χρεή
 Κορυφαῖς ὑπερβάλλεσαν, ἕς μεσημβρινήν
 Βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
 Ἦξει συγάνορ', αἱ Θεμίσκυραν ποτε
 Κατοικιῆσιν ἀμφὶ Θερμάδονθ', ἵνα 725
 Τραχεῖα πόντε Σαλμυδησσία γνάθος
 Ἐχθρόξενος ναύτησι, μητρυιὰ νεῶν·
 Αὐταῖ σ' ὀδηγήσασσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
 Ἴσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς γενοπόροις λίμνης πύλαις
 Κιμμερικὸν ἤξει, ὃν θρασυσπλάγχχνως σε χρεή
 Λιπέσσαν αὐλῶν ἐκπερᾶν Μαιωτικόν· 730
 Ἔσαι δὲ θνητοῖς εἴσαι λόγος μέγας
 Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
 Κεκλήσεται· λιπέσσα δ' Εὐρώπης πῆδον,
 Ἦπειρον ἤξει Ἀσιάδ'· αἶρ' ὑμῖν δοκεῖ
 Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἕς τὰ πάνθ' ὁμῶς 735
 Βίαιος εἶναι, τῆδε γὰρ θνητῆ θεὸς
 Χρηζῶν μιγῆναι, τάσδ' ἐπέρριψε πλάνας.
 Πικρῆ δ' ἔκυρσας, ᾧ κόρη, τῶν σῶν γάμων
 Μνηστῆρος· ἕς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους
 Εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω ἔν προοιμίοις. 740
 ΙΩ. Ἰώ μοι μοι. ἔ ἔ ἔ ἔ.
 ΠΡ. Σὺ δ' αὖ κέρραγας κῆναμυχθίζη· τί πῶς
 Δράσεις ὅταν τὰ λοιπὰ πυυθάνη κακά;
 ΧΟ. Ἦ γὰρ τι λοιπὸν τῆδε πημάτων ἔρεις;

- ΠΡ. Δυσχεϊμέρον γε πέλαιγος ἀτηραῖς δύης. 745
- ΙΩ. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' ἐκ ἐν τάχει
 Ἐρρίψ' ἑμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ σύφλε πέτρας,
 Ὅπως πᾶσι σκήψασα, τῶν πάντων πόνων
 ,, Ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν,
 ,, ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πᾶσχειν κακῶς. 750
- ΠΡ. Ἦ δυσπετῶς ἂν τὸς ἐμὸς ἄθλος φέροις,
 Ὅτω θανεῖν μὲν ἐσὶν ἐπεπρωμένον
 Ἄυτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγὴ
 Νῦν δ' ἐδὲν ἐσὶ τέρμα μοι προκείμενον
 Μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος. 755
- ΙΩ. Ἦ γὰρ ποτ' ἐσὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;
 Ἦδοιμ' ἂν, οἶμαι, τήνδ' ἰδέσθαι συμφορὰν
 Πῶς δ' ἐκ ἂν, ἥτις ἐκ Διὸς πᾶσχω κακῶς;
 ΠΡ. Ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδ' ἐσὶ μαθεῖν πάρα.
- ΙΩ. Πρὸς τῆ τυράννα σκῆπτρα συληθήσεται;
 ΠΡ. Αὐτὸς πρὸς αὐτῆ κενοφρόνων βελευμάτῳ.
- ΙΩ. Ποίῳ τρόπῳ σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη.
- ΠΡ. Γαμεῖ γάμον τοῖτον, ὧ ποτ' ἀσχαλᾶ.
- ΙΩ. Θεόρτον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητόν, φράσον.
- ΠΡ. Τί δ' ὄντιν; ἐ γὰρ ῥητόν ἀυδαῖσθαι τάδε. 765
- ΙΩ. Ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξάνίσταται θρόνων;
- ΠΡ. Ἦ τέξεταιί γε παῖδα φέρτερον πατρός.
- ΙΩ. Οὐδ' ἐσὶν αὐτῷ τῆσδ' ἀποσροφὴ τύχης;
- ΠΡ. Οὐ δῆτα, πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ.
- ΙΩ. Τίς ἔν ὁ λύσων σ' ἐσὶν ἄκοντος Διός; 770
- ΠΡ. Τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεῖάν.
- ΙΩ. Πῶς εἶπας; ἢ μὸς πᾶσι σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
- ΠΡ. Τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισι γοναῖσι.
- ΙΩ. Ἦδ' ἐκ ἐτ' εὐζύμβλητος ἢ χρησμοδία.
- ΠΡ. Καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζῆτει πόνους. 775
- ΙΩ. Μή μοι προτείνων κέρδος, εἴτ' ἀποσέρει.
- ΠΡ. Δυεῖν λόγον σε θατέρω δωρήσομαι.

- ΙΩ. Ποίον πρόδειξον, αἰρεσίν τ' ἔμοι δίδε.
 ΠΡ. Δίδωμ'· ἔλε γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι
 Φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. 780
 ΧΘ. Τέτων σὺ τὴν μὲν τῆδε, τὴν δ' ἔμοι χάριν
 Θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσης λόγους·
 Καὶ τῆδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
 Ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τέτο γὰρ ποθῶ.
 ΠΡ. Ἐπεὶ προθυμεῖσθ', ἐκ ἐναντιώσομαι 785
 Τὸ μὴ ἐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρήζετε.
 Σοὶ πρῶτον, Ἴοϊ, πολύδονου πλάνην φράσω,
 Ἦν ἐγράφε σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.
 Ὅταν περάσης ρεῖθρον ἠπειρών ὄρον,
 Πρὸς ἀντολὰς φλογωπὰς ἡλιοσιβεῖς 790
 Πόντε περῶσα φλοῖσθον, ἔς τ' ἂν ἐξίκη
 Πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθίνης, ἵνα
 Ἄι Φορκίδες νάισσι δηναῖαι κόραι
 Τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι,
 Μονόδοντες, ἄς ἔθ' ἥλιος προσδέρκεται 795
 Ἀκτίσιν, ἔθ' ἢ νύκτερος μῆνη ποτέ.
 Πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
 Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοσυγεῖς,
 Ἄς θνητὸς εἰδὲς εἰσιδὼν ἔξει πνοάς·
 Τοῖετο μὲν σοι τέτο φρεῖριον λέγω. 800
 Ἄλλην δ' ἄκυσσον δυσχερῆ θεωρίαν.
 Ὀξυσόμες γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
 Γρύπας φύλαξαι, τὸν τε μενῶπα στρατὸν
 Ἀριμασπὸν ἵπποβάμον', οἱ χρυσόρρυτον
 Οἰκῆσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλέτωνος πόρε· 805
 Τέτοις σὺ μὴπέλαζε· τηλερὸν δὲ γῆν
 Ἦξεις κελαινὸν φύλον, οἱ πρὸς ἠλίε
 Νάισσι πηγᾶις, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
 Τέτε παρ' ὄχθας ἔρφ', ἕως ἂν ἐξίκη
 Καταβασμὸν, ἔνθα Βυβλίνων ὄρων ἄπο 810

- Ἴησι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ῥέος.
 Ὅυτός σ' ὀδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
 Νειλῶτιν, ἔδῃ τὴν μακρὰν ἀποκίαν
 Ἴοι, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
 Τῶν δ' εἴ τι σοὶ ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, 815
 Ἐπαναδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
 Σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεςί μοι.
 ΧΟ. Εἰ μὲν τι τῆδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
 Ἐχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,
 Λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἰρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν 820
 Δὸς ἦντιν' ἀπέμεσθα, μέμνησαι δὲ πα.
 ΠΡ. Τὸ πᾶν πορείας ἠδὲ τέρμ' ἀκήκοεν.
 Ὅπως δ' ἂν εἰδῆ μὴ μάτην κλύεσά με,
 Ἄ πριν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκε, φράσω,
 Τεκμήριον τῆτ' αὐτὸ δὲς μύθων ἐμῶν. 825
 Ὅχλον μὲν ἔν τὸν πλείϊσον ἐκλείψω λόγων,
 Πρὸς αὐτὸ δ' εἴμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
 Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα,
 Τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
 Μαντεῖα θῶκός τ' ἐσὶ Θεσπρωτῆ Διός, 830
 Τέρας τ' ἄπισον, αἰ προσήγοροι δρῦες·
 Ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κ' ἐδὲν ἀνικτηρίως
 Προσηγορεύθης ἢ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
 Μέλλεσ' ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι·
 Ἐντεῦθεν οἰζρήσασα τὴν παρακτίαν 835
 Κέλευθον, ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ἰρέας,
 Ἄφ' ἧ παλιμπλάγκτοισι χειμάζῃ δρόμοις·
 Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς,
 Σαφῶς ἐπίσασ', Ἴόνιος κληθήσεται,
 Τῆς σῆς πορείας μνήμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς. 840
 Σημεῖά σοι τάδ' ἐσὶ τῆς ἐμῆς φρενός,
 Ὅς δέρεται πλεόν τι τῆ πεφασμένε.
 Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῆδε τ' ἐς κοινὸν φράσω,

- Ἔς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος.
 Ἔσιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός,
 845 Νείλω πρὸς αὐτῷ σόματι καὶ προσχώματι·
 Ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα,
 Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ Δίγων μόνον.
 Ἐπάνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων
 850 Τέξεις κελαινὸν Ἐπαφον· ὃς καρπύσεται
 Ὅσσην πλατύρρηξ Νείλος ἀρδεύει χθόνα.
 Πέμπτη δ' ἀπ' αὐτῆ γέννα πεντηκοντόπαις
 Πάλιν πρὸς Ἄργος ἔχ' ἐκῆσ' ἐλεύσεται
 Θηλύσπορος, φεύγασα συγγενῆ γάμον
 855 Ἄνεψιῶν· οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας,
 Κίρκουι πελειῶν ἔ' μακρὰν λελειμμένοι,
 Ἦξασι θηρέουσιντες ἔ' θηρασίμους
 Γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός·
 Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνω
 860 Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρεκρήτω θράσει.
 Γυνὴ γὰρ ἀνδρ' ἕκασον αἰῶνος σερεῖ,
 Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος·
 Τοιάδ' ἐπ' ἐχθρὰς τὰς ἐμὰς ἔλθοι Κύπρις·
 Μίαν δὲ παίδων ἴμερος θέλξει, τὸ μὴ
 865 Κτεῖναι σύνευνον, ἀλλ' ἀπαμβλυνηθήσεται
 Γνωμῶν· δυεῖν δὲ θάτερον βελήσεται,
 Κλύειν ἀναλκις μάλλον, ἢ μισαιφόνος·
 Αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
 Μακρῆ λόγῃ δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς.
 870 Σποράς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασυς
 Τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
 Λύσει· τοιόνδε χρησμὸν ἢ παλαιγενῆς
 Μήτηρ ἐμοὶ διήλθε Τιτανὶς Θέμις·
 Ὅπως δὲ χ' ὥπη, ταῦτα δεῖ μακρῆ λόγῃ
 875 Εἰπεῖν, σύ τ' ἔδεν, ἐκμαθῆσα, κερδανεῖς.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι .

- ΙΩ. Ἐλελελελελεῦ,
 Ἐπὸ μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
 Μανίαι θάλπεσ', ὅισρε δ' ἄρδεις
 Χρῖει μ' ἄπυρος·
 Κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. 880
 Τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἐλίγδην,
 Ἐξω δὲ δρόμεν φέρομαι, λύσσης
 Πνεύματι μάργω, γλώσσης ἀκρατῆς·
 Θολεροὶ δὲ λόγοι παίεσ' εἰκῆ
 Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. 885

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α .

Σ Τ Ρ Ο Φ Η .

- ΧΟ. Ἦ σοφός, ἦ σοφός ἦν,
 Ὃς πρῶτος ἐν γνώμα
 Τὸδ' ἐβάσασε καὶ γλώσσα διεμυθολόγησεν,
 ,, Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν, ἀριστεύει μακρῶ.
 ,, Καὶ μήτε τῶν πλέτῳ διαθρυπτομένων, 890
 ,, Μήτε τῶν γέννα μεγαλυνομένων
 ,, Ὅντα χερνήταν ἐρασεῦσαι γάμων.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η .

- Μήποτε μήποτέ μ' ὦ
 Μοῖραι
 Λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλεσσαν. 895
 Μηδὲ πλασθειῆν γαμέτα τινὶ τῶν ἐξ ἔρανῃ.
 Ταρβῶ γὰρ ἀσεργάνορα παρθενίαν
 Εἰσορῶσ' Ἴεσ γάμῳ δαπτομέναν
 Δυσπλάγχχοις Ἡρας ἀλατείαισι πόνων.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὀμαλὸς ὁ γάμος 900
 Ἄφοβος, ἐδέδια· μηδὲ κρεισσόνων
 Θεῶν ἔρωσ ἀφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με.
 Ἀπόλεμος ὄδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
 Πόριμος· ἐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν.
 Τὰν Διὸς γὰρ ἔχ' ὄρω μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἂν. 905

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΡ. Ἡ μὲν ἔτι Ζεύς, καίπερ αὐθάδης φρενῶν,
 Ἔσαι ταπεινός, οἷον ἐξαρτύεται
 Γάμον γαμεῖν· ὅς αὐτόν ἐκ τυραννίδος
 Θρόνων τ' αἴισον ἐκβαλεῖ· πατὴρ δ' ἄρα
 Κρόνῳ τότε ἤδη παντελῶς κραυθήσεται, 910
 Ἦν ἐκπιτνῶν ἤρατο δηναίων θρόνων.
 Τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν ἐδεῖς θεῶν
 Δύναιτ' ἂν αὐτῷ, πλὴν ἐμῆ, δεῖξαι σαφῶς.
 Ἐγὼ τὰδ' οἶδα, χ' ὣς τρόπῳ, πρὸς ταῦτα νῦν
 Θαρσῶν καθήσθω τοῖς πεδαρσίοις κτύποις 915
 Πισός, τινάστων τ' ἐν χεροῖν πυρπνόον βέλος.
 Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ εἶ
 Πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' ἐκ ἀνασχετά·
 Τοῖον παλαισὴν νῦν παρασκευάζεται
 Ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας· 920
 Ὃς δὴ κεραυνῆ κρείσσον' εὐρήσει φλόγα,
 Βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερόν κτύπον·
 Θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον
 Τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾶ.
 Πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ μαθήσεται 925
 ,, Ὅσον τό, τ' ἄρχειν καὶ τὸ δελέυειν δίχα.
 ΧΘ. Σὺ θὴν αἰ χερίζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾶ Διός.

- ΠΡ. Ἄπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἄ βέλομαι λέγω.
 ΧΟ. Καὶ προσδοκῶν χρῆ δεσπόσειν Ζηνὸς τινά;
 ΠΡ. Καὶ τῶνδ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους. 930
 ΧΟ. Πῶς ἔχει ταρβείς, τοιάδ' ἐκροπτῶν ἔπη;
 ΠΡ. Τί δ' ἂν φοβοίμην, ὧ θανεῖν ἢ μόρσιμον.
 ΧΟ. Ἄλλ' ἄθλον ἂν σοι τῆδ' ἔξει αἰγίῳ πόροι.
 ΠΡ. Ὡδ' ἔν ποιείτω, πάντα προσδοκητά μοι.
 ΧΟ. Οἱ προσκυνῶντες τὴν Ἀδράσειαν, σοφοί. 935
 ΠΡ. Σέεε, προσεύχε, θῶπτε τὸν κρατῆντ' αἰεί.
 Ἔμοι δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.
 Δράτω, κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον
 Ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ ἐκ ἄρξει θεοῖς.
 Ἄλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν, 940
 Τὸν τῆ τυράννης τῆ νέεσ διακονον.
 Πάντως τί καινὸν αἰγελῶν ἐλήλυθε.
 ΕΡ. Σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον,
 Τὸν ἔξαμαρτόντ' εἰς θεὸς, τὸν ἐφημέροισ
 Πορόντα τιμᾶς, τὸν πυρὸς κλέπτῃν λέγω· 945
 Πατὴρ ἄνωγέ σ' ἔστινας κομπεῖς γάμεις
 Ἄυδᾶν, πρὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτες·
 Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν ἀνικτηρίως,
 Ἄλλ' αὐθ' ἕκασ' ἐκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶς
 Ὅδ' εἰς, Προμηθεῦ, προσβάλλης· ὄρασ δ' ὅτι 950
 Ζεὺς τοῖς τοιούτοις ἔχει μαλθακίζεται.
 ΠΡ. Σεμνόςομός γε καὶ φρονήματος πλέως
 Ὁ μῦθος ἔστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτης.
 Νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ
 Ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'· ἐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ 955
 Δισσὸς τυράννης ἐκπεσόντας ἠσθόμην;
 Τρίτου δὲ τὸν νῦν τυραννῆντ' ἐπόψομαι
 Ἄισχισα ταὶ τάχισα· μή τι τοὶ δοκῶ
 Ταρβεῖν ὑποπτῆσειν τε τῆς νέεσ θεῶς;

- Πολλῷ γε καὶ τῷ παντός ἐλλείπω· σὺ δὲ
 Κέλευθον ἤνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν.
 Πέυση γὰρ ἔδεν ὦν ἂν ἰσορῆς ἐμέ.
- ΕΡ. Τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
 Ἔς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.
- ΠΡ. Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
 965 Σαφῶς ἐπίσασ', ἐκ ἂν ἀλλάξαιμι ἐγώ.
 Κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῆδε λατρεύειν πέτρα,
 Ἦ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πρὶς ἄγγελον.
 Ὑψωὺς ὑβρίζειν τὲς ὑβρίζοντας χρεῶν.
- ΕΡ. Χλιδῶν ἴοικας τοῖς παρῶσι πῆμασι.
 970 ΠΡ. Χλιδῶ; χλιδῶντας ὦδε τὲς ἐμὲς ἐγώ
 Ἐχθρὰς ἴδοιμι καὶ σε δ' ἐν τέτοις λέγω.
 ΕΡ. Ἦ καὶ μὲ γὰρ τι συμφοραῖς ἐπαιτιῶ;
 ΠΡ. Ἀπλῶ λόγῳ τὲς πάντας ἐχθαίρω θεῆς,
 Ὅσοι παθόντες εἴ, κακῶσί μ' ἐκδίκως.
 975 ΕΡ. Κλύω σ' ἐγὼ μεμνηότ' εἰ μικρὰν νόσον.
 ΠΡ. Νοσοῖμ' ἂν, εἰ νόσημα τὲς ἐχθρὰς συγεῖν.
 ΕΡ. Εἴης φορητὸς ἐκ ἂν, εἰ πράσσοις καλῶς.
 ΠΡ. ὦ μοι. ΕΡ. Τόδε Ζεὺς τοῦπος ἐκ ἐπίσασται.
- ΠΡ. Ἄλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.
 980 ΕΡ. Καὶ μὴν σύγ' ἔπω σωφρονεῖν ἐπίσασται.
 ΠΡ. Σὲ γὰρ προσηύδων ἐκ ἂν ὄνθ' ὑπρέτην.
 ΕΡ. Ἐρεῖν ἴοικας ἔδεν ὦν χρήζει πατήρ.
 ΠΡ. Καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμι αὐτῷ χάριν.
 ΕΡ. Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.
 985 ΠΡ. Οὐ γὰρ σὺ πᾶσις τε, καὶ ἔτι τῷδ' ἀνέστερος,
 Εἰ προσδοκᾶς ἐμῷ τι πεισεῖσθαι πάρα;
 Ὅσκι ἐσιν αἰκισμ' ἔδὲ μηχάνημι, ὅτῳ
 Προτρέψεταιί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,
 Πρὶν ἂν χαλασθῆ δεσμὰ λυμαντήρια.
 990 Πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλῆσα φλόξ,

- Λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
 Χθονίοις κυκάτω πάντα, καὶ ταρασσέτω·
 Γνάμψει γὰρ ἔδεν τῶνδ' ἐμ', ὡσεὶ καὶ φράσαι
 Πρὸς ἔχρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. 995
- ΕΡ. Ὅρα νῦν εἰ τοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται.
 ΠΡ. Ὡπται πάλαι δὴ καὶ βεβέλευται τάδε.
- ΕΡ. Τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε
 Πρὸς τὰς παρῆσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.
- ΠΡ. Ὅχλεις μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν. 1000
 Εἰσελθέτω σὲ μήποθ', ὡς ἐγὼ Διὸς
 Γνώμην φοβηθεῖς, θηλύνας γενήσομαι,
 Καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα συγέμενον
 Γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,
 Λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τῆ παντὸς δέω. 1005
- ΕΡ. Λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·
 Τέγγη γὰρ ἔδεν ἔδὲ μαλθάσση λιταῖς
 Ἑμαῖς· δακῶν δὲ σόμιον ὡς νεοζυγῆς
 Πῶλος, βιάζῃ καὶ πρὸς ἡνίας μάχῃ.
 Ἄτὰρ σφοδρύνῃ γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι. 1010
- ,, Ἀυθαδία γὰρ τῷ φρονῆντι μὴ καλῶς,
 ,, Αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἔδενὸς μείζον σθένει.
 Σκέψαι δ' εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῆς λόγοις,
 Οἷός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμία
 Ἐπεισ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα 1015
 Φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνία φλογί
 Πατῆρ σπαράζει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
 Τὸ σὸν, πετραία δ' ἀγκάλη σέ βασάσει.
 Μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνε,
 Ἄψορρον ἤξεις ἐς φάος· Διὸς δέ τοι 1020
 Πτηνὸς κύων δαφονὸς αἰετὸς λάβρωσ
 Διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
 Ἄκλητος ἔρπων δαιταλέυς πανήμερος.

- Κελαινόβρωτον δ' ἦπαρ ἐκθοινήσεται.
 Τοιῦδε μόχθε τέρμα μή τι προσδόκα, 1025
 Πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων
 Φανῆ, θελήσῃ τ' εἰς ἀνάυγητον μολεῖν
 Ἄιδην, κνεφαῖά τ' ἀμφὶ ταρτάρου βάθη.
 Πρὸς ταῦτα βέλευ' ὡς ὄδ' εἰ πεπλασμένος
 Ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος 1030
 Ψευδηγορεῖν γὰρ ἐκ ἐπίσταται σόμα
 Τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ· σὺ δὲ
 Πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' ἀυθαδίαν
 Ἐυβελίας ἀμείνον' ἠγήσῃ ποτέ.
 ΧΘ. Ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς ἐκ ἀκαιρα φαίνεται 1035
 Λέγειν· ἀνωγε γὰρ σε τὴν ἀυθαδίαν
 Μεθέντ', ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβελίαν.
 ,, Πείθε' σοφῶ γὰρ αἰσχυρὸν ἐξαμαρτάνειν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- ΠΡ. Εἰδότεί τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
 Ὅδ' ἐθῶϋξεν· πάσχειν δὲ κακῶς 1040
 Ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, εἶδεν αἰεκές.
 Πρὸς ταῦτ', ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
 Πυρὸς ἀμφήκης βόσρυχος, αἰθήρ
 Δ' ἐρεθίζεσθω βροντῆ, σφακέλω
 Τ' ἀγρίων ἀνέμων· χθίνα δ' ἐκ πυθμένων 1045
 Ἄυταις ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
 Κῦμα δὲ πόντε τραχεῖ ῥοθίω
 Συγχώσειεν, τῶν τ' ἐρανίων
 Ἄσρων διόδους, ἔς τε κελαινὸν
 Τάρταρον ἄρδην ῥίψει δέμας 1050
 Τούμον, ἀνάγκης σερραῖς δύναις·
 Πάντως ἐμέ γ' εἰ θανατώσει.
 ΕΡ. Τοιᾶδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων

- Βελέυματ' ἔπη τ' ἐσὶν ἀκῆσαι.
 Τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν;
 Εἰ δ' εὐτυχῆ, τί χαλᾶ μανιῶν;
 Ἄλλ' ἔν ὑμεῖς γ' αἰ πημοσύναις
 Συγκάμνεσαι ταῖς τῆδε, τόπων
 Μετά πε χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς.
 Μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώση
 Βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.
- ΧΟ. Ἄλλο τί φώνει καὶ παραμυθεῖ
 Μ' ὅ, τι καὶ πείσεις· εἰ γὰρ δὴ πε
 Τῆτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
 Πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
 Μετὰ τῆδ' ὅ, τι χρεῖ, πᾶσχειν ἐθέλω.
 Τὲς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον.
 Κ' ἐκ ἔσι νόσος
 Τῆσδ' ἦντιν' ἀπέπτυσα μάλλον.
- ΕΡ. Ἄλλ' ἔν μέμνησθ' ἀτῆ ἐγὼ προλέγω·
 Μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι,
 Μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἶπη-
 θ' ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
 Πῆμ' εἰσέβαλε· μὴ δῆτ', αὐταῖ
 Δ' ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γὰρ
 Κ' ἐκ ἑξαίφνης, εἰδὲ λαθραίως
 Εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
 Ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.
- ΠΡ. Καὶ μὴν ἔργω κ' ἐκ ἔτι μύθῳ
 Χθῶν σεσάλευται·
 Βρυχία δ' ἠχῶ παραμυκᾶται
 Βροντῆς, ἑλικες δ' ἐκλάμπρῃσι
 Στεροπῆς ζάπυροι, σρόμβοι δὲ κόνιν
 Εἰλίσσῃσι· σκιρτᾶ δ' ἀνέμων
 Πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα

Στάσιν ἀντίπνευ ἀποδεικνύμενα
 Ξυντετάρακται δ' αἰθήρ πόντω.
 Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπή Δίοθεν
 Τεύχεσα φόβον σείχει φανερώς.
 ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
 Ἀιθῆρ κοινὸν φάος εἰλίσσων,
 Ἐσορᾶς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω.

1090

FRAGMENTA TRAGÆDIARUM DEPERDITARUM

PRIMÆ AC TERTIÆ.

FRAGMENTUM primæ tragædiæ, quæ inscribitur ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
 ΠΥΡΦΟΡΟΣ.—A. GELLIUS N. A. XIII. 18.

Σιγῶν θ' ὅπερ δεῖ καὶ λέγων τὰ κείρια.

FRAGMENTA tertiæ tragædiæ, quæ inscribitur ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
 ΛΥΟΜΕΝΟΣ.

In veteribus aliquibus MSS. Promethei vincti, inter personas
 dramatis recensentur Γῆ et Ἡρακλῆς, Terra et Hercules: quos, cum
 in ista tragædia non reperiantur, ad Prometheum solutum perti-
 nuisse verisimile est. De Hercule satis liquet ex STRABON. IV.
 de campo lapidoso Massiliam inter et Rhodani ostia.

I.

STRABO. IV. p. 183. Τὸ μέντοι δυσαπολόγητον Ἀισχύλος
 καταμαθὼν, ἢ παρ' ἄλλης παραλαβὼν, εἰς μῦθον ἐξετόπισε.
 Φησὶ γὰρ Προμηθεὺς παρ' αὐτῶν, καθηγόμενος Ἡρακλεῖ τῶν ὁδῶν
 τῶν ἀπὸ Καυκάσου πρὸς τὰς Ἑσπερίδας·

Ἦξεῖς δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρκτητον στρατόν,
 Ἐνθ' ἔ μάχης, σάφ' ὄϊδα, καὶ θῆρός περ ὦν
 Μέμψη· πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν
 Ἐνταῦθ'· ἐλέσθαι δ' ἔτιν' ἐκ γαίας λίθον
 Ἐξεῖς, ἐπεὶ πᾶς χῶρος ἐστὶ μαλθακός.
 Ἰδὼν δ' ἀμηχανῆντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ,
 Νεφέλην δ' ὑποσχῶν νιφάδι σρογγύλων πέτρων
 Ὑπόσκιον θήσει χθόνα οἷς ἔπειτα συμ-
 βαλὼν δηώσεις ραδίως Λιγὺν στρατόν.

II.

STRABO. I. p. 33. Ἐὐτὼ τὰ μεσημβρινὰ πάντα, Ἀιθιοπίαν
 καλεῖσθαι, τὰ πρὸς Ὠκεανῶν. Μαρτυρεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα. Ὅ, τε
 γὰρ Ἀισχύλος ἐν Προμηθεῖ τῷ λυομένῳ φησὶν ἔττω.

Φοινικόπεδόν τ' ἐρυθρᾶς ἱερὸν
 Χεῦμα θάλασσης,

Χαλκοκέραυνόν τε παρ' Ὠκεανῶ
 Λίμναν παντοτρόφων Ἀιθιοπίων,
 Ἴν' ὁ παντόπτης
 Ἥλιος αἰεὶ χρῶτ' ἀθάνατον
 Κάματόν θ' ἵππων θερμαῖς ὕδατος
 Μαλακῆ προχοαῖς ἀναπάυει.

III.

PLUTARCH. *de Fortuna*. p. 98. Νῦν δὲ ἐκ ἀπο τύχης εἰδὲ
 αὐτομάτως περιέσμεν αὐτῶν καὶ κρατῶμεν, ἀλλ' ὁ Προμηθεὺς,
 τετῆσιν ὁ λογισμὸς, αἴτιος,

Ἴππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γόνας
 Δὲς, ἀντίδρακα καὶ πόνων ἐκδέκτορα
 κατ' Ἀισχύλον.

IV.

ARRIANUS *in Periplo Ponti Euxini*. p. 12.

Ἀισχύλος ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ τὸν Φάσιν ὄρον τῆς Ἑυρώπης
 καὶ τῆς Ἀσίας ποιῆι. Λέγουσιν γὰρ αὐτῶ ὁ Τιτᾶνες πρὸς τὸν
 Προμηθεῖα, ὅτι

———— ἤκομεν

Τὲς σὲς ἄθλος τέσδε, Προμηθεῦ,
 Δεσμῆ τε πάθος τόδ' ἐποψόμενοι.

Ἐπειτα καταλέγουσιν ὅσην χώραν ἐπῆλθον·

Τῇ μὲν δίδυμον χθονὸς Ἑυρώπης
 Μέγαν τῇ δ' Ἀσίας τέρμονα Φάσιν.

V.

GALENUS *de Morb. Epidem.* VI. p. 385.

Ἀισχύλος ἐν Προμηθεῖ

Ἐυθειᾶν ἔρπε τήνδε καὶ πρῶτις μὲν
 Βορεάδας ἤξει πρὸς πνοαῖσιν, εὐλαβῆ

Βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ
 Δυσχειμέρῳ πέμφιγι τρέψας ἄφνω.

VI.

Idem mox subdit

Ἐξευλαβῆ δὲ μή σε προσβάλλῃ ζόμα
 Πέμφιζ·

VII.

STEPH. Byzant. in v. ABIOI. Ἄισχύλος τε Γαβίης φησὶν
 διὰ τῆ γ, ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ

Ἐπειτα δ' ἤξει δῆμον ἐνδικώτατον
 Θνητῶν ἀπάντων, καὶ φιλοξενώτατον,
 Γαβίης, ἴν' ἔτ' ἄροτρον ἔτε γαπόνος
 Τέμνει δίκελλ' ἄρκεραν, ἀλλ' αὐτοσπόροι
 Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

VIII.

HESYCH. in v. Ἐισαφάσματα· εἰσπτήματα· ἀπὸ τῆ εἰσα-
 φιέναι· ἢ σπαράγματα. Ἄισχύλος Προμηθεῖ λυομένῳ.

IX.

HYGINUS. Astronom. Poetic. VI. Engonasin. Æschylus in
 fabulâ quæ inscribitur ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ Herculem ait esse
 non cum dracone sed cum Liguribus depugnantem. Cujus belli
 in hac fabula Æschylum meminisse testis est etiam DIONYSIUS
 HALICARNASSENSIS, Antiquit. Rom. I. 27.

X.

Scholiastes APOLLONII Argonaut. IV. 284. Τὸν Ἴστρον
 φησὶν ἐκ τῶν ὑπερβορείων καταφέρεισθαι καὶ τῶν Ρίπαίων ὄρῳν
 ἔτω δὲ εἶπεν, ἀκολεθῶν Ἄισχύλῳ, ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι
 τῆτο.

XI.

Coronas capiti impositas in honorem Promethei docet, ATHENÆUS
 Deipnosoph. XV. 4.

XII.

CICERO *Tusc. Disp. II. 10.* Veniat Æschylus non poeta solum, sed etiam Pythagoreus; sic enim accepimus. Quo modo fert apud eum Prometheus dolorem quem excipit ob furtum Lemnium,

Unde ignem cluet mortalibus
Clam Divis, doctu' Prometheus
Clepsisse dolo, pœnasque Jovi
Fato expendisse supremo.

Has igitur pœnas pendens, affixus ad Caucasum hæc dicit,

Titanum soboles, socia nostri sanguinis,
Generata Cœlo, adspicite religatum asperis
Vinctumque saxis, navem ut horrisono freto
Noctem paventes timidi adnectunt navitæ.
Saturnius me sic infixit Jupiter,
Jovisque numen Mulciberi adscivit manus.
Hos ille cuneos fabricâ crudeli inserens,
Perrupit artus; qua miser solertiâ
Transverberatus castrum hoc Furiarum incolo.
Jam tertio me quoque funesto die,
Tristi advolatu, aduncis lacerans unguibus,
Jovis satelles pastu dilaniat fero.
Tum jecore opimo farta et satiata affatim,
Clangorem fundit vastum, et sublimè advolans
Pinnatâ caudâ nostrum adulat sanguinem.
Cum vero adesum inflatu renovatum est jecur,
Tum rursus tetros avida se ad pastus refert.
Sic hunc custodem mœsti cruciatus alo:
Qui me perenni vivum fœdat miseria.
Namque, ut videtis, vinclis constrictus Jovis,
Arcere nequeo diram volucrem a pectore.
Sic me ipse viduus pestes accipio anxias,
Amore mortis terminum anquirens mali.
Sed longe a letho numine aspello Jovis.
Atque hæc vetusta sæclis glomerata horridis,
Luctifica clades nostro infixâ est corpori:
E quo liquatæ solis ardore excidunt
Guttæ, quæ saxa assidue instillant Caucasi.

ΕΙΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΑ ΔΕΣΜΩΤΗΝ

ΣΧΟΛΙΑ

ΠΡΩΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΡΙΤΑ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΡΩΤΑ.

Α΄.

1. ΤΗΛΟΥΡΟΝ ΠΕΔΟΝ. Τὸν Καύκασον λέγει. Ἰστέον δὲ ὅτι ἔκατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ διδέσθαι τὸν Προμηθεά, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Ἑυρωπαϊοῖς τέρμασι τῆ ἀκραιῆς, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰω λεγομένων ἐστὶ συμβαλεῖν. ΤΗΛΟΥΡΟΝ δὲ διὰ τὸ πολὺ τῆ ὄρεος ἐνταῦθα ἐκάλεσεν, ἦγεν τὸ ἐπὶ πολὺ διήκον, καὶ ἔλκον τὰ οἰκεία ὄρια μακρὰν ἢ διὰ τὸ ὑψηλὸν, ἀφ' ἧ πόρρω τίς ὄρεῶν δύναται.

2. ΣΚΥΘΗΝ ΕΣ ΟΙΜΟΝ. Ἦγεν τὴν Σκυθικὴν ὁδόν. Ἴνα γὰρ ἀπαρამύθητος ἦν ὁ Προμηθεύς, διὰ τῆτο ἐς ἐκείνης ἀγασσιν· ὡς καὶ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτῆτε λέγει. Ἦ διὰ τῆτο Σκυθικὴν ὁδὸν εἶπε, διότι Σκύθαι κατώκων τὸν Καύκασον· ἢ διὰ τὸ ἀγριον καὶ ἀπάθρητον τῆ τόπῃ· ὅτι δὲ τοιῦτος ὁ τόπος ἐκείνος, δῆλον ἀπὸ τῆ εἰπεῖν, ἄβατον εἰς ἐρημίαν.

3. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. Ἐντολὰς γράφεται καὶ ἐπιτολὰς δίχα τῆ σ, κατὰ τὴς Ἀθηναίως.

5. ΛΕΩΡΓΟΝ. Τὸν Προμηθεά λέγει τὸν ὀφείλοντα ἔργον λάσειν ἦτοι λίθοις, οἰοῖ τὸν ἔχοντα ἔργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ἔργα καὶ βελεύματα. Ἦ τὸν τῆς λαῶς ἐργασάμενον, ἦγεν τὸ τῶν ἀνθρώπων πλῆθος. Ὅυτος γὰρ μυθεύεται πλάσαι τὸν ἀνθρώπον. Ἄλλως· Λεωργὸν τοῖς λαοῖς ἔργα παρασχόντα διὰ τῆ πυρός. Ἦ τὸν ἄξιον γενέσθαι ἔργον καὶ παρατάλωμα λάων, τῆτ' ἐστὶ λίθων. Ἄλλως. Λεωργὸν τὸν λαῶν ἔργον ὀφείλοντα γενέσθαι.

7. ΤΟ ΣΟΝ ΓΑΡ ΑΝΘΟΣ. Ταῦτα πρὸς ἐρεθισμόν τῆ Ἠφαίστη φασὶ τὸ Κράτος, καὶ ἡ Βία, ἵνα σπυδαῖον αὐτὸν ἀπεργάσωνται πρὸς τὸν τῆ Προμηθεῶς ἀνασκολόπισιν· ταῦτα γὰρ ἐρεθίζει τὸν Ἠφαιστον, ὡς εἰ ἔλεγε, τὸν σὸν κόσμον· παρὰ τὸ Ὀμήρῃ, Αὐτὰρ ἐπεὶ πρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ.

9. ΣΦΕ. Τὸ χ διὰ τὸ σφέ.

11. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ. Ὅυ μόνον διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ, ἀγνωστον δὲ τοῖς ἀνθρώποις, κεκόλασαι Προμηθεύς, ἀλλ' ὅτι καὶ βῆν ποτε τεθυκότων ἑαυτοῖς τῶν θεῶν, αὐτὸς διανομεὺς καταγάς, τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς ἔγκατα παρέθηκε μόνα, τῶ δὲ Διὶ κἄλα σιμελῆ κεκαλυμμένα, τὰ κρέα πάντα αὐτὸς κατεθροκόως.

12. ΚΡΑΤΟΣ ΒΙΑ ΤΕ ΣΦΩΙΝ. Ἦ μὲν παρὰ τῆ Διὸς ἐντολῇ δι' ὑμῶν ἀγγελλεῖσά μοι, φησὶν ὁ Ἠφαιστος, ἔχει ἤδη τέλος· εἶδεν ἐμποδῶν ἐστὶ τῆ γενέσθαι καὶ πληρωθῆναι αὐτὴν· ἐγὼ δὲ ἀπερῦθμος εἰμι τὸν Προμηθεά δῆσαι καὶ ἀνασκολόπισαι ἐν τῶ δυσχειμέρῳ τῆτῳ ὄρει, τὰ γὰρ ὑψηλόκρημα ὄρη δυσχειμέρα εἰσιν· ὅμως ἀναγκαῖον ἐστὶ τῆτο ποιῆσαι. Τὸ γὰρ ἔξω ἄρας καὶ φροντίδος τίθεσθαι καὶ ποιεῖσθαι τὰς τῆ πατρὸς Διὸς πρὸς ἄξις, τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἐξωριάζειν πατρὸς λόγους, ἦτοι παραβλέπεσθαι, χαλεπὸν καὶ ἐπικίδυον.

14. ΣΥΓΓΕΝΗ ΘΕΟΝ. Τὸν ἀπὸ μιᾶς ὀρμώμενον τέχνης.

15. ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΩ. Ἄνω ἄβατον καὶ ὑψηλόκρημον αὐτὴν εἶπεν· ὡδὲ προσωπεπλήρωσε τὸ δυσχειμέρῳ.

18. ΤΗΣ ΟΡΘΟΒΟΥΛΟΥ ΘΕΜΙΔΟΣ. Πρὸς τὸν Προμηθεά ἀποστρέφει ὁ Ἠφαιστος τὸν λόγον, Θεμίδος τε παιῖδα αὐτὸν εἶπε, τῆς Δικαιοσύνης τῆς ὀρθῆ καὶ δίκαια βελευομένης. Πῶς δὲ φησὶ τὸν Προμηθεά υἱὸν τῆς Θεμίδος, δεῖον ἀντιγράφως λέγειν· ἐκ Προμηθεῶς γὰρ καὶ σκέφους τὸ δίκαιον ἔρευται· καὶ φάμεν ὡς αἴτιον τὸ δίκαιον τῆ Προμηθεῖσθαι, διὰ τῆτο καὶ τὸν Προμηθεά Δίκης υἱὸν λέγομεν· ἐπεὶ καὶ ὁ κληροποιὸς πρῶτον ἔνοιον λαμβάνει τῆς ἀνθρώπων ἀναπαύσεως, εἶτα ἐπιχειρεῖ καὶ κλίην ποιεῖ·

καὶ ἐστὶ τῷ μὲν ἔργῳ πρῶτος ἢ κλίση, τῇ δὲ διανοίᾳ ἢ τῆ ἀνθρώπου ἀνάπαυσις. Ἄλλως. Ἐπιπροφῆ πρὸς τὸν Προμηθεά. Θέμιδος δὲ τὸν Προμηθεά φησὶ καὶ Ἐ Κλυμένης.

22. ΣΤΑΘΕΥΤΟΣ. Φλογιζόμενος· γαθέειν γὰρ τὸ κατ' ὀλίγον ὄπτῶν, φασὶν οἱ Ἀττικαί.

24. ΠΟΙΚΙΛΕΙΜΩΝ. Ἡ ὡς λειμῶν, τοῖς ἄστροις ποικιλλομένη· ἢ ποικίλον ἔνδυμα ἔχουσα, διὰ τὸ πεποικίλθαι τοῖς ἄστροις. ΦΑΟΣ. Τῆ ἡλίου.

25. ΠΑΧΝΗΝ Θ' ΕΩΑΝ ΗΛΙΟΣ ΣΚΕΔΑΙ ΠΑΛΙΝ. Ἐκ διαδοχῆς μετὰ τὴν νύκτα σκεδάσει. Ἐν νυκτὶ ἴσμεν ὅτι γίνεται ἡ σάχη· ταύτην ἔν, φησὶν, ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἀνατέλλων ὁ ἥλιος ἀποσκεδάσει σοι καὶ διασκορπίσει. ΕΩΑΝ. Τὴν ὑπὸ ἔω γενομένην, ἤτοι τὴν πρωϊνὴν· δηλοῖ δὲ, ὅτι εἰς ἡμέραν, εἰς ἡμέραν εἶναι αὐτῷ μετὰ περιχαρείας.

27. Ο ΛΩΦΗΣΩΝ. Ὁ πώϊσων λωφῆσαι Ἡρακλῆς. Φασὶ γὰρ μετὰ ταῦτα γεόμενον τὸν Ἡρακλέα πρὸς τὸ καθάραι τῶν κακῶν καὶ λησῶν τὴν γῆν ἀφ' ἑαυτῆ κεκλημένην, καὶ πρὸς πᾶν μέρος γῆς πορευόμενον, παραγενέσθαι καὶ ἐπὶ τὴν χώραν καθ' ἣν ὁ Προμηθεὺς εἰδέετο· ἰδόντα δὲ αὐτὸν ταις πείραις προσηλωμένοι, καὶ ὑπὸ γυπῶς τὸ ἦπαρ κειρόμενον, ὑπεραλγῆσαι τε αὐτῆ, καὶ βέλει γυπᾶ φονευσάμενον, ἀνελευθερῶσαι τὸν Προμηθεά τῆ ἀποκείρεσθαι τὸ ἦπαρ αὐτῆ, καὶ μίντοι καὶ ἀπολύσαι.

28. ΤΟΙΑΥΤ' ΑΠΗΥΡΩ. Τοιούτων, φησὶν, ἐπέτυχες, φιλόθεωπος γεόμενος. Ἐν ἤθει δὲ ὁ λόγος· οἷον τὰ τῆς φιλοθεωπίας ἐπιχειρεῖς τοιαῦτά σοι ἐγένετο, καὶ τοιούτων ἐπέτυχες ἀγαθῶν, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις δέδωκας τὴν τῆ πυρὸς χρῆσιν, τιμῶν αὐτῆς, τῶν δὲ μεγίστων θεῶν τὴν ὀργὴν μὴ πτοῦμενος.

31. ΑΝΘ' ΩΝ ΑΤΕΡΠΗ. Τῆτό φησιν, ἀνθ' ὧν σὺ ἐπραξας τολμηρῶς, φησὶν ταύτην τὴν ἀτερπῆ πείραν, ὀρθὸς ἰσάμενος αὔπνος, εἰδέποτε καθήμενος· ἦν ἢ δυνίση παρατραπήναι. ΑΤΕΡΠΗ διὰ τὰ ἐπαγόμενα.

33. ΠΟΛΛΟΥΣ Δ' ΟΔΥΡΜΟΥΣ. Πραναφωνὴ τὰς μονωδίας αὐτῆ.

34. ΔΙΟΣ ΓΑΡ ΔΥΣΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΦΡΕΝΕΣ. Χαλεπαὶ εἰσι καὶ ἀκαταφρόντοι αἱ τῆ Διὸς προσαγαί, καὶ εἰ παραιτηθεῖεν, κακῆ πρόξενοι γίνονται. Ἡ, ἀμετακίνητοί εἰσιν οἱ τῆ Διὸς λογισμοί, καθ' ὧν ὀργισθῆ. Πᾶς δὲ νεωστὶ κρατήσας περισσῶς χρῆται τῇ ἐξουσίᾳ, ἵνα φοβερὸς διῆται τοῖς ὑπὸ χεῖρα· καὶ ὁ Ζεὺς νεωστὶ ἐπέθη τῆς βασιλείας.

35. ΑΠΑΣ ΔΕ ΤΡΑΧΥΣ. Χαλεπαὶ δὲ τ' ἀνάκτων εἰσιν ἀπειλαὶ τῶν νέων. Ταῦτα δὲ φησὶν ὡς νεωστὶ τῆ Διὸς τὸν πατέρα ἐκβαλόντος.

39. ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ ΤΟΙ ΔΕΙΝΟΝ. Ὁ Ἡφαιστὸς φησὶν ὅτι ἰσχυρὸν καὶ βίαιον ἢ συγγένεια, καὶ ἢ ἐκ παλαιῆ συνήθεια, καὶ ὀμιλία καὶ συναναστροφῆ. Ταῦτα δὲ φησὶ πρὸς τὸ Κράτος, εἰπὸν πρὸς αὐτὸν, διὰ τί οἰκτίρη τὸν Προμηθεά; Τὸ δὲ φησὶ πρὸς τὸν Ἡφαιστον, ὅτι ἀληθῶς λέγεις ταῦτα. Φησὶ δὲ τὸ ΣΥΓΓΕΝΕΣ, ὅτι πυρὸς ταμίαις ἐστὶ καὶ αὐτός. ΔΕΙΝΟΝ. Δυσχερές.

40. ΑΝΗΚΟΥΣΤΕΙΝ. Τὸ δὲ ἀνηκουσεῖν τῆς τῆ πατρὸς Διὸς κελευσέως, δυνατὸν ἐστὶ πῶς; Ἐρώτησις ἔχουσα τὸ ἄλυτον, οἷον τε πῶς; δύναται δὲ βοηθῆναι καὶ ἔτως, κατ' ἐρώτησιν ἀπλὴν δοκῆσαν ἔχειν τὸ ἄλυτον, ὡς καὶ ἐν τῷ, πῶς ἂν ἔπειτα Ὀδυσσεὺς λαθοίμην; Ὡς γὰρ μὴ δυνατὸν λαθεῖσθαι ἠρώτα.

42. ΑΙΒΙ ΤΕ ΔΗ ΝΗΛΗΣ ΣΥ. Πρὸς τὸν Δία τῆτο φησὶν, ἢ πρὸς τὸ Κράτος. Τὸ γὰρ κράτος, ἤτοι ἢ τῆ Διὸς ἐξουσία, αὐτός ἐστιν ὁ Ζεὺς· πρὸς αὐτὸν ἔν τὸν λόγον ποιεῖται· εἰ γὰρ πρὸς τὸ Κράτος ἔλεγεν, εἰδέτερος ὄφειλε τὸν λόγον ἀποδοῦναι.

45. Ω ΠΟΛΛΑ ΜΙΣΗΘΕΙΣΑ. Ἐνταῦθα μὴ δυνάμενος ὁ Ἡφαιστὸς ἀντιπεῖν, πρὸς τὴν ἑαυτῆ τέχνην τὴν χαλκευτικὴν ἀνάγει τὴν ἀγάν, καὶ μισητὴν ἀποκαλεῖ, διότι μέλλει προσπλῶσαι τὸν Προμηθεά. Τὸ δὲ Κράτος βεβλόμενον δηλῶσαι ὅτι ἐχ ἢ αὐτῆ τέχνη ἦν αἰτία τῆ δῆσαι τὸν Προμηθεά, ἀλλ' ἢ πρὸς τὸν Δία ὑποταγῆ, φησὶ, τὴν

ση τέχνην μισητὴν ἀποκαλεῖς; ἔκ ἐστιν αὐτῆ ἢ σὴ τέχνη αἰτία τῶν παρόντων πόνων, ἦτοι τῆς δεσέως τῆ Προμηθέως, ὡς ἀπλῶς διὰ λόγῳ ἐστὶν εἰπεῖν. ΧΕΙΡΩΝΑΕΙΑ. Ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία· καὶ χειρῶναξ, ὁ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενος· ἢ, ὁ τεχνίτης, ὁ χειρῶν μόνων δεσπότης. Ἡνίξαστο δὲ ὅτι τὴν αἰτίαν τῆ Διὸς εἰς τὴν τέχνην μετέγαγεν.

49. ΑΠΑΝΤ' ΕΠΡΑΧΘΗ. Τινὲς φασὶν ὅτι πάντα ἐκ μοιρῶν δέδοται τοῖς θεοῖς, πλὴν τῆ ἄρχῃ. Τὸ δὲ ΕΠΡΑΧΘΗ, ἀντὶ τῆ ἄρχῃ, τετύπεται.

54. ΨΑΛΙΑ. Κυρίως τὰ περιτόμια τῶν ἵππων.

57. Κ' ΟΥ ΜΑΤΑΙ. Ὁ μάτην γίνεται.

61. ΠΟΡΠΑΣΟΝ. Περότησον.

62. ΣΟΦΙΣΤΗΣ. Ἀπατεῶν.

63. ΠΛΗΝ Τῆ Προμηθέως.

64. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ ΝΥΝ ΣΦΗΝΟΣ. Στερεῖν ἦλκ σιδηρῆ. ΑΥΘΑΔΗ ΓΝΑΘΟΝ. Ἡτοι, ἐξοχὴν πετρίτην, διὰ τῶν γέρον αὐτῆ βάλε, περόνα, δεσμοὶ ἀσφαλῶς. Ἡ, τὸ ἄκρον τῆ σιδηρῆ ἦλκ καὶ τὴν οὐξύτητα. Ἡ, τὴν ἀναιδῆ καὶ γαμύλον αὐτῆ γνάθον καὶ παρεῖαν μέχρι τῆ γήθης διάπειρον· τυτέσιν, ἕως καὶ αὐτῶν τῶν γέρον κατελθέτω ἢ περόνη. Κατὰ τῶν γέρον δὲ, φησὶ, περόνα αὐτόν, ὅτι ἐνταῦθα αὐτῆ ἢ ἀγχινοῖα καὶ ἢ βελὴ ἐγκείται, τοῖς περὶ τὴν καρδίαν τόποις.

67. ΣΥ Δ' ΑΥ ΚΑΤΟΚΝΕΙΣ. Ὀκνεῖς τέλειον ἀποδεῖν.

68. ΟΠΩΣ. Λείπει τὸ σκόπει, ὅρα.

69. ΟΡΑΙΣ ΘΕΑΜΑ. Λίαν ἀσφαλῶς ὁ Ἡφαιστος πεδῶν τὸν Προμηθέα, φησὶ, ὅραϊς θέαμα ὀδυνηρὸν καὶ ὀφθαλμοῖς ἐκ ἀνεκτὸν μεθεῖναι. Τὸ δὲ Κράτος φησὶν, ὅρα τῆτον τὸν Προμηθέα ἀπολαύοντα ὧν ἐστὶν ἄξιος.

71. ΜΑΣΧΑΛΙΣΤΗΡΑΣ. Δεσμά. ἀντὶ τῆ, δεσμευε αὐτόν καὶ παρὰ τὰς πλευράς. ΜΑΣΧΑΛΙΣΤΗΡΑΣ, διαζωστῆρας, ἦτοι δεσμός.

72. ΔΡΑΙΝ ΤΑΥΤ' ΑΝΑΓΚΗ. Ἀναγκαῖον ἐστὶ ποιῆσαι τῆτο, ἦτοι τὸ βαλεῖν μασχαλιστῆρας. Σὺ ἔν μὴ πρόσασσέ μοι συνεχῶς καὶ λίαν. Τὸ δὲ φησὶ πρὸς αὐτόν, ὅπως δὴ κεύσω, ἔτι δὲ καὶ κραυγᾶσω, περότησον.

74. ΧΩΡΕΙ ΚΑΤΩ. Διὰ τῆ χώρῃ κάτω, τὸ μέγεθος ἐπέφησε τῆ δεσμευομῆν θεῶ. ΚΙΡΚΩΣΟΝ. Ἀντὶ τῆ κρέκωσον.

76. ΕΡΡΩΜΕΝΩΣ ΝΥΝ ΘΕΙΝΕ. Τῆ Ἡφαιστῆ εἰπόντος ὅτι καλῶς ἦδη πείρακται τὸ ἔργον, ὅτε καὶ ὁ Προμηθεὺς ἀσφαλῶς διεπερονήθη, φησὶ τὸ τῆ Διὸς Κράτος πρὸς αὐτόν, ἐπειδὴ ἀρκύντως τῶ βάρει τῆς κίρκης ἐπέβαλες, νῦν τύπτε ἰσχυρῶς τὰς διατόρας πείδας, τὰς διαπειρήσας, καὶ τετρασηκῆσας, ἦτοι τῆς δεσμῆς τῆς σιδηρῆς. Ἡ, διατόρας πείδας, τὰς διατετορευμέναις.

77. ΩΣ Ο' ΥΠΙΤΙΜΗΤΗΣ. Καλῶς, φησὶ, καὶ γερεῶς τύπτε τὰς πείδας τῆ Προμηθέως. ὁ γὰρ πρόσάξας τῆτο τὸ ἔργον, ἦγεν ὁ Ζεὺς, δεινός ἐστὶ καὶ βαρὺς· ἢ, ὁ τῆ ἔργῃ ἐπιγάτης· ἢ, ὁ ζημιωτῆς, καὶ ὁ ἐκδικητῆς. Ταῦτα δὲ λέγοντος τῆ Κράτης, φησὶ πρὸς αὐτόν ὁ Ἡφαιστος· ἐκτραπέλει μέντοι πάντως πεπονημένῃ τῆ προσώπῃ αὐτῆ καὶ ἀναιδῆς· ἀρμόζεται τῆ μορφῆ σῃ καὶ προσήκοντα ταῦτα πάντα τὰ τραχέα ῥήματα. Τὸ δὲ πρὸς αὐτόν, σὺ γίνε μαλθακὸς καὶ εὐγνώμων, ἐμοὶ δὲ ἕνεκα τῆς ἀναιδῆς μὴ ἰποειδίξῃ τὰ ἐκ φύσεως προσόντα. Ἄλλως, ὑπιτιμητῆς, ὁ ἐπιτιμῶν μέλλων σοι, εἶγε ἀμελήσεις, ὁ Ζεὺς.

81. ΩΣ ΚΩΛΟΙΣΙΝ. Ἐν χερσὶ καὶ ποσὶ τὰ δεσμά ἔχει.

82. ΕΝΤΑΥΘΑ ΝΥΝ ΤΥΡΙΖΕ. Ἴδον τὸ Κράτος ἀσφαλῶς δεσμηθέντα τὸν Προμηθέα, φησὶ πρὸς αὐτόν, νῦν ἕριξε καὶ καταφρόνει τῆ Διὸς. Ἐνταῦθα καὶ κλέπτων τὴν τιμὴν τῆ Διὸς διδοὶ τοῖς ἀνθρώποις· πῶς δύνανται σε οἱ ἀνθρώποι ἐλευθερᾶσαι τέτων τῶν δεσμῶν; ψευδῶς ὀνομάζουσι σε οἱ θεοὶ Προμηθεα, χρεῖα γὰρ σοι ἑτέρῃ Προμηθέως, ἑταίμην σοι σαφηνίσαι πῶς τρέπω ἐλευθερωθῆσθ τῶνδε τῶν δεσμῶν. Ἀπὸ τῆ οἰκείῃ

ὀνόματος διαβάλλει αὐτόν, ὅτι προνοητὴς ἂν τῶν μελλόντων· τῆτο γὰρ ἄλλοι τὸ Προμηθεὺς ὄνομα· ἔ προνοήσε τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβῆναι, ἕτε δύναται ἑαυτὸν ἐλευθερῶσαι ἀπὸ τῶν δεσμῶν.

85. ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΣ. Ἐυφυῶς ἀπὸ τῆ ὀνόματος ἔλαβε τὸ νόημα. Προμηθεὺς γὰρ ἐστὶν ὁ προορῶν τὰ μῆδεα, τροπῇ τῆ δ, εἰς τὸ θ. ΤΕΧΝΗΣ. Τῶν δεσμῶν.

88. Ω ΔΙΟΣ ΛΙΘΗΡ. Ἀρμολόγως φησὶν ὁ ποιητὴς μὴδ' εὐθύς ἀντειπεῖν τὸν Προμηθεῖα, ἵνα μὴ δόξη ἄφρων καὶ ἀυθάδης· μετὰ δὲ τὸ ὑποχωρῆσαι τὴς κολαστὰς, προσμαρτυρεῖται τὸν αἰθερα, καὶ τὴς ἀνέμους, ἧτοι τὰ ἀέρια φοιχεῖα· τὴς ποταμῶς καὶ τὰς πηγὰς, τὴν ὑγρὰν φύσιν· καὶ τὴν γῆν, τὴν ξηρὰν φύσιν· καὶ τῆ ἡλίῃ τὴν φύσιν. Καὶ λέγει αὐτοῖς, θεάσασθέ με, οἷα πάσχω κακὰ καὶ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ ἐγὼ θεὸς ἂν. Ἀλλάσσει δὲ εὐθύς τὴν λέξιν, καὶ φησι, δέρχθητε, ἀντὶ τῆ ἴδετε, οἷαις τιμωρίαις διακοπτόμενος κακοπαθήσω ἐς τὸν διηνεκῆ χρόνον. Τοιῦτοι γὰρ δεσμὸν ἐξῆυρεν ἐπὶ μοὶ ὁ νέος ἡγεμῶν τῶν θεῶν, ἦγεν ὁ Ζεὺς. Ἄλλως. Τεχνικὸν τὸ μὴ εὐθύς εἰσάγειν λαλῶν τὸ συνεκτικὸν πρόσωπον, πρὸς ἐρεθισμὸν τῆ ἀκρατῆ· μεγαλοφυῶς δὲ τὰ τέσσαρα φοιχεῖα ἐπικαλεῖται μόνος. Δεῖ δὲ, παντῶν ἀποσαντων.

90. ΓΕΛΑΣΜΑ. Καλῶς εἶπε τὸ γέλασμα χῦμα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν γελώντων, καὶ διαχεομένων. Ὡσπερ γὰρ ἐκείνοι εὐφραϊνομένης τῆς καρδίας γελῶσι, γελῶντες δὲ διαχέονται καὶ ἐρῦτατοι ποιοῦνται τῶν σομάτων αὐτῶν· ὥσπερ πάλιν οἱ λυπόμενοι συστέλλονται, τῆ ἐν ἑαυτοῖς ἐμφύτῃ θερμῆ αἵματος συστέλλομένη· ἕτω καὶ τὸ κῦμα ὡσανεὶ γελᾷ καὶ διαχέεται, συχνὸν ἐρχόμενον καὶ ἐπάλληλον. Ἄλλως. Γέλασμα, διάχυμα.

91. ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΝΟΠΤΗΝ. Ἦλλαξε τὴν φράσιν.

94. ΤΟΝ ΜΥΡΙΑΕΤΗ. Πολυετῆ. Ἐν γὰρ τῷ Πυρφόρῳ τρεῖς μυριάδας φησὶ δεδέσθαι αὐτόν.

100. ΤΩΝΔ' ΕΠΙΤΕΙΛΑΙ. Ἀντὶ τῆ ἐπιτελεσθῆναι. Ὡς τόδε, Νόσον ἂν ἐκ Τροίας ἐπιτέλλετο Παλλὰς Ἀθήνη.

101. ΚΑΙΤΟΙ ΤΙ ΦΗΜΙ. Ἀποδυρόμενος ὁ Προμηθεὺς, ὡσανεὶ ἄγνοιαν πρὸς βαλλόμενος τῆς τελευτῆς καὶ τῶν συμβάντων αὐτῷ κακῶν, ἐρωτᾷ πότε ἤξει ἐλευθερία τῶν δεσμῶν· εἴτα γινῶς ὡς αὐτός ἐστὶν ὁ Προμηθεὺς, καὶ ἔ μόνον τὰ αὐτῷ συμβησόμενα ἐπίσταται, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέροις, φησὶ, τί φημι ἐγώ; τὰ πάντα ἐπίσταμαι ἀκριβῶς· τὰ μέλλοντα δὲ μοι συμβῆσθαι, ἐδεμίαν βλάβην κομίσεσθαι μοι.

102. ΣΚΕΘΡΩΣ. Ἀκριβῶς. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. Νέον, πρόσφατον, ἔ προορατόν μοι.

106. ΟΥΤΕ ΣΙΓΑΙΝ. Ὁυτε σιγᾶν δύναμαι, ἀλγῶ γὰρ· ἕτε μὴ ἐλέγχειν, εὐλαθεῖμαι γὰρ Δία.

110. ΠΗΓΗΝ ΚΛΟΠΑΙΑΝ. Πᾶσα ἕστια μείωσιν πάσχει· τῆ δὲ πῦρ ἐν ὅσῳ κᾶν τὸ τυχὸν ἔχη, πάλιν αὖξεται. Ὁ εἰδὼς πρῶτος ὁ ποιητὴς εἶπε, Σπέρμα πυρός· καὶ τὸ σπέρμα γὰρ ἐξ ἐλαχίστου αὖξεται. Πρὸς τῆτο ἔν ἀντεμνηχανήσατο Αἰσχύλος, πηγὴν εἰπών· καὶ αὐτὴ γὰρ ἐκ τῆ τυχόντος αὖξεται.

114. Α, Α. Ἐκπλήξεως ἐπιρρήματα.

115. ΤΙΣ ΑΧΩ, ΤΙΣ ΟΔΜΑ. Ἴσως αἱ Ὀκεανίδες εὐωδίας ἔπνεον. Αἰσθητὴ δὲ ἡ ὄσμη, ἔχ ὄρατῆ· διὸ καὶ ἀφεγγῆ ταύτην φησὶν· ὡς ἀθέρητον ἔσαν διὰ τῆς ὄσμῆς προνοεῖν τὴν τῶν Ὀκεανίδων ἄφισιν.

116. ΚΕΚΡΑΜΕΝΗ. Ἠμιθέων.

117. ΤΕΡΜΟΝΙΟΝ ΕΠΙ ΠΑΓΟΝ. Ἐπὶ τελευταῖον μέρος τῆς γῆς· ἐπειδὴ τέλος τῆς οἰκαμένης ὁ Καύκασος. Ἦ, ἔ ἐγὼ πρὸς τὸ πᾶρας εἰμι δεδεμένος· ἐπὶ γὰρ ἄκρῃ προσδέδεται.

119. ΟΡΑΤΕ ΔΕΣΜΩΤΗΝ. Διὰ τῆτο Δεσμώτης ἐπιγράφεται.

120. ΠΑΣΙ ΘΕΟΙΣ ΔΙ' ΑΠΕΧΘΕΙΑΣ. Πάντες οἱ θεοὶ ἀργίζονται τῷ Προμηθεῖ

διὰ τὸ πῦρ. Ἐκ γὰρ τέττα πάντα ῥᾶτα εἶχον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐκέτι ἔθνον συνεχῶς. Φασὶ γὰρ τὸν Προμηθεῖα κεκλοφέναι ἀπὸ τῷ Διὸς τὸ πῦρ, βαλεῖν τε νάρθηκι, καὶ τοῖς ἀθρώποις καταγαγεῖν. Τῆτο δὲ μυθῶδες. Τὸ δ' ἀληθὲς ἕτως ἔχει· πῦρ καλεῖται ἡ γῆσις, διὰ τὸ δραγήριον. Προμηθεὺς δὲ καλεῖται ἡ προμήθεια, καὶ ἡ πρῶτόπλασις, ἢ δίδωκεν ὁ θεὸς τῷ ἀθρώπῳ ἔχειν καὶ φυλάττειν, καὶ μὴ τινος φροντίζειν. Ὁ δὲ ταύτην λαβὼν ἐκ ἐφύλαξεν, ἀλλ' ἤρξατο φροντίζειν, καὶ λέγειν τὰ μὴ δέοντα, καὶ προσβλύειν. Οὕτως ἔν κλέπτης λέγεται τῆς προμηθείας τῶν θεῶν. Ὅτι δὲ νάρθηκι ἔβαλε τὸ πῦρ, καὶ αὐτὸ προσφῶρος· ἀπὸ γὰρ τῆς οἰκείας σοφότητος τῷ νοδῷ, ἤρξατο φροντίζειν, καὶ προσλέγειν τὰ μὴ δέοντα.

124. ΦΕΥ ΦΕΥ. Πλησιέστερον γενομένης τῆς τῶν Ὀκτανίδων πληθύος, ἤδη καὶ τῆς τῶν πτερυγῶν ἡχῆς αἰσθάνεται, καὶ φησι, τί δὴ ἐστὶ τὸ κίνημα τῶν ὀρνέων, ὅπερ ἀκῶω πλησίον; ὑποσυρίζει γὰρ ὁ αἰθῆρ ἐλαφραῖς πνοαῖς πτερυγῶν. Φησὶν ἔν ὁ χορὸς τῶν Ὀκτανίδων πρὸς αὐτὸν, Μηδαμῶς φουσηθῆς Προμηθεῦ· προσέβη γὰρ ἐνταῦθα πληθύς φιλῶν ἐν ταχυτάτῃ κινήσει τῶν πτερυγῶν, μόλις πείσασα τὴν τῷ πατρὸς Ὀκτανῆ διάνοιαν. ΚΙΝΑΘΙΣΜΑ. Κίνημα πλήθους. Παραγῶγως. Ἐξ ἕ πληθὸς παραγίνεσθαι ὑπακύεται.

126. ΡΗΠΑΙΣ. Ὀρμαῖς.

128. ΜΗΔΕΝ ΦΟΒΗΘΗΣ. Ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρέοντιός ἐστὶ κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν. Ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίῃ ἐρῶν, καὶ ἤρασθη λίαν τοῖς μέλεσι τῷ τραγητῷ. Ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς ἕκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τηροῦ. Ἐστὶ δὲ ταῦθ' ὅμοια τῷ, Οὐδ' αὖ ἰάσεις με μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν. ΦΙΛΙΑ ΓΑΡ ΗΔΕ. Ἄυτη ἡ φάλαγγ, ἡ συστοιχία, ἀντὶ τῷ ἡμεῖς· ταῦτα δὲ φασὶν ἀεροδρομῆσαι διὰ τινος μηχανῆς. Ἄτοπον γὰρ κάτωθεν διαλέγεσθαι τῷ Προμηθεῖ τῷ ἰφ' ὕψους ὄντι. Ἐν ὅσῳ δὲ Ὀκτανῶ προσλαλεῖ, κατῆσιν ἐπὶ γῆν.

132. ΚΡΑΙΠΝΟΦΟΡΟΙ ΔΕ Μ' ΕΠΕΜΨΑΝ ΑΥΡΑΙ. Ἐκόμισαν δὲ ἐμὲ ἐνταῦθα αἱ ταχυτάται πνοαὶ τῶν αἰέμων. Ἦνικα γὰρ ἐπασσαλέυσ τῇ πύτρα προσηλόμενος, ὁ κτύπος τῷ σιδήρῳ διήλθεν εἰς τὸν ἐσώτατον τόπον τῶν ἡμετέρων οἰκημάτων. Τῆτο δὲ δηλοῖ ὅτι καὶ μέχρι τῷ Ὀκτανῆ ὁ κτύπος ἀφίκετο.

134. ΘΕΜΕΡΩΠΙΝ. Γράφεται θεμερωπίν. Τὴν ἐπικειμένην θερμοότητα τῷ προσώπῳ, ἥτοι τὴν ἐρυθρότητα, ἢ ἐκ ἐνεστὶν ἐν ἀνδρὶ βλέπειν· καὶ γὰρ ἡ παρθένος ἐρύθημα ἔχει ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ, ἔπω γὰρ συνεξέυχθη ἀνδρὶ ὥστε τρέφειν διὰ τῷ αἵματος ἑαυτῆς τὸ παιδίον, ἕτε καταμήνια βλέπει δι' ὧν τρέφεται τὸ ἔμβρυον, καὶ διὰ τῆτο τὸ αἷμα διὰ τῷ προσώπῳ αὐτῆς ἐξέρχεται· ἡ δὲ γαμηθεῖσα, χλωριάσασα τὴν ὄψιν ἐστὶν, ὡς ἀπολείποντος τῷ αἵματος αὐτῆς καὶ τρέφοντος τὸ ἔμβρυον. Ἐκεῖ γὰρ κατέρχεται ἅπαν τὸ αἷμα αὐτῆς, καὶ αὐτὴ μένει χλωρὰ βλέπτουσα διὰ καταμήνια δι' ὧν τρέφεται τὸ παιδίον. Ἐχει γὰρ τι ἐρύθημα ἡ παρθένος ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ, ὃ ἐκ ἐστὶν ἐν ἀνδρὶ βλέπειν. Ἀποσεῖσαι δὲ με καὶ ἀπορρήψαι πεποίημα τὴν πολλὴν θεμῆν αἰδῶ, ἤγην τὴν καλλίστην, τὴν ἐξ ἀναδοσέως αἵματος γενομένην, καὶ τολμηρότερον ἐνταῦθα παρῆναι. ΗΛΘΟΝ δὲ καὶ ἄρμησα ΑΠΕΔΙΔΟΣ ΟΧΩΙ ΠΤΕΡΩΤΩΙ, ἤγην τῇ δι' ἄερος πτήσει. Διὰ τῆτο δὲ δηλοῖ ὡς σπυδαίως παρεγένοντο· ὥστε ἔδδ τὰ οἰκεία πῆδιλα δυναθῆναι βαλεῖν. Ἄλλως. Ὀχω πτερωτῶ, ταῖς πτέρυξιν αἷς ἐποχῶνται οἱ ἰπτάμενοι. ΣΥΘΗΝ Δ' ΑΠΕΔΙΔΟΣ. Ὅστε γείτορές ἄξωτοι ἕκιοι.

136. ΑΙ, ΑΙ. Φεῦ, φεῦ, τέκνα τῆς πολυτέμης Τηθύος, ἤγην τῆς γῆς, καὶ τῷ Ὀκτανῆ τῷ περικυκλῆντος πᾶσαν τὴν γῆν.

139. ΑΚΟΙΜΗΤΩΙ. Γαληνώδει, πολυκοιμήτῳ, ἤρμαίῳ ρεύματι ἥτοι πολυησύχῳ· ἢα τὸν ἀκαλαρῆριτην δηλώσει. Τὸ γὰρ α, κατ' ἐπίτασιν κεῖται. Εἰ γὰρ ἦν ταραχῶδες τὸ τῷ Ὀκτανῆ ρεῦμα κυκλῆντος πᾶσαν τὴν γῆν, ἀνάγκη ἦν καὶ τὴν γῆν κυμαίνεσθαι, ὡς ἐν αὐτῷ ἀναπεπταμένη· ὑδάτων δὲ ἀρξεται τέσσαρες, τὸ ψυχρὸν, τὸ λευκόν, τὸ ἡδύ, καὶ τὸ ἤρμαῖον τῆς ρεύσεως.

143. ΑΖΗΛΟΝ. Χαλεπὸν, κακόζηλον φυλακὴν βαράζω, ὃ ἐστὶ, φρενήσω τὴν πέτραν.

144. ΛΕΥΣΣΩ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Βλέπω ὡς Προμηθεὺς ἅ πάσχεις φοβερά· ἦγαν φόβος ἄξια. Εἰσῆλθε δὲ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς νεφέλη πλήρης δακρύων, εἰσιδόνση τὸ σὸν σῶμα πρὸς τὴν πέτραν ξηραίνομενον καὶ κατατηκόμενον, ταῖς τῆ σιδηρῆ δεσμῶν βλάβαις. Νέοι γὰρ βασιλεῖς κρατῶσι τὴν ὀλύμπην. Λέγει δὲ τῆτο διὰ τὸν Δία· ἦδη γὰρ ἔρριψε τὸν ἑαυτῷ πατέρα Κρόνον τῆς βασιλείας, καὶ νέοις νόμοις καὶ ἀσυνήθεισι τὰ πάντα διεξάγει ἀδίκως. ΟΙΑΚΟΝΟΜΟΙ δὲ λέγονται οἱ κυβερνῆται τῶν νηῶν· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι τρέψουσι τὴν ναῦν εἴθα βέλονται, ἔτω καὶ ὁ βασιλεὺς ποιεῖ ἅ βέλεται.

145. ΟΜΙΧΛΗ. Ταύτην τροπικὴν ἀπὸ τῆ νέφους καὶ τῆς ὀμίχλης· ἐκ τούτων γὰρ τὸ ὕδωρ καταρρήγνυται· ἔτω δὴ καὶ ἐνταῦθα νέφους ἐπιγεγενοτός, δάκρυα καταχέουσιν οἱ ἄνθρωποι.

148. ΑΔΑΜΑΝΤΟΔΕΤΟΙΣΙ. Ἰσχυροδέτοις.

151. ΠΕΛΩΡΙΑ. Ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τῆ πελω, τὸ πλησιάζω, καὶ ὤρα ἢ φροντίς. Ἄλλως. Πελώρια λέγει τὴν Τιτῶνας· πρὶν γὰρ, ὡς λέγουσι τινες, οἱ Τιτῶνες ἰερασίλευον· ἐλθὼν δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ καταβαλὼν τούτους, ἰερασίλευσε. Πελώρια ἔν λέγει καὶ Τιτῶνας, καὶ νόμους αὐτῶν.

152. ΕΙ ΓΑΡ Μ' ἸΠΟ ΓΗΝ. Ἐἶθε, φησὶν, ἔτως ἀπηνῶς ὑπολαβὼν με ὁ Ζεὺς τοιέτοις ἀλύτοις δεσμοῖς, ἐπέμψεν ἂν ὑπὸ τὴν γῆν κάτωθεν τῆ τῆς νεκρῆς δεχομένην ἄδην. Λέγει δὲ εἰς τὸν ἀκατανόητον καὶ ἀμέτρητον τάραρον· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ ἄδῃ θεοὶ εἰσιν, ὁ Πλάτων, ἢ Περσεφόνη, καὶ ἄλλοι. ΩΣ ΜΗΤΕ ΘΕΟΣ. Καλῶς ἐκ ἐπήνευκε μήτε τις ἄνθρωπος.

157. ΑΙΘΕΡΙΟΝ ΚΙΝΥΓΜΑ. Ὡσπερ εἴδωλον κρέμαμαι ὑπὸ τὸν αἴερα, ἐπίχαρτα πεπορθῶς τοῖς ἐχθροῖς.

162. ΔΙΧΑ ΓΕ ΔΙΟΣ. Πλὴν Διός.

164. ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΓΕΝΝΑΝ. Τὴν Τιτανικὴν τὴν ἐξ ἕρανῆ.

166. ΠΑΛΑΜΑΙ. Μηχανῆ. Ἡ αὐτὸν καθέλη τις τῆς βασιλείας.

167. Η ΜΗΝ ΕΓ' ΕΜΟΥ. Ἐμῶ χρεῖαν ἔξει ὁ ΠΡΥΤΑΝΙΣ, ὁ διοικητὴς καὶ ἡγεμὼν τῶν θεῶν ὁ Ζεὺς, καίτοι αἰκίζομένός με, ἦγαν δεσμῶν, ἰσχυραῖς γυροπέδαις καὶ δεσμοῖς τῶν μελῶν· ἢ, αἰκίζομένη ἐμῶ παρ' ἐκείνου ἔξει δὲ χρεῖαν ἐμῶ, δεῖξαι αὐτῷ τὸν νεωστὶ ἀποσυλησόντα τὴν ἐξουσίαν αὐτῷ, καὶ εἰπεῖν αὐτῷ βέλεμα, ὑφ' ἧ τὴν ἀρχὴν μέλλει ἀφαιρεθῆναι. Λέγει δὲ τὸν ἔρωτα τῆς Θέτιδος ὃν ἔσχεν ὁ Ζεὺς. Ὅυτος γὰρ ἰεραστὴς αὐτῆς, εἰδὼκεν αὐτὴν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, ὅπως συγγένηται αὐτῇ· ἐκωλύθη δὲ ὑπὸ Προμηθέως, εἰπόντος αὐτῷ, ὁ μέλλον γεννηθῆναι ἐξ αὐτῆς, ἔσαι κρείττων κατὰ πολὺ τῷ ἰδίῳ πατέρει. Φοβήθεις ἔν ὁ Ζεὺς περὶ τῆς βασιλείας, ἀπέσχετο τῆς πρὸς Θέτιδα συνουσίας. Φησὶν ἔν ὁ Προμηθεὺς, ὅτι ἔξει ποτὲ χρεῖαν ἐμῶ ὁ πρῶτος τῶν θεῶν, δεῖξαι αὐτῷ τὸν ἀφ' ἧ ἀφαιρεθήσεται τὴν βουλευτικὴν πρόνοιαν, τὴν ἐξουσίαν, τὰς τιμὰς· ὑδαμῶς δὲ με τοῖς μειλιχίοις καὶ γλυκείσι ῥήμασι τῆς οἰκείας πειθῆς θέλξει, ἦγαν ἀπατήσει· ἔτε μὴν δι' ἀπειλῶν πτήξει ἐμὲ εἰπεῖν αὐτῷ, πρὶν ἂν λύσῃ με τούτων τῶν ἀγρίων δεσμῶν, βεληθῆ δὲ δῆναι ἐμοὶ ἀντίκτησιν καὶ ἀταπόδοσιν ταύτης τῆς τιμωρίας ἢ ἐτιμωρήσατό με.

170. ΝΕΟΝ ΒΟΥΛΕΥΜΑ. Περὶ τῆ ἔρωτος τῆς Θέτιδος φησί. Ἄλλως. Τὸ νεωστὶ μηχανώμενον κατ' αὐτῷ.

171. ΑΠΟΣΥΛΑΤΑΙ. Ἀποσυληθήσεται. ΠΕΙΘΟΥΣ. Πειθοῖ γὰρ ἢ βία πείθομεν. Ὡς ὁ ποιητὴς, Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσήνδα, πολλὰ δ' ἀρεῖῃ. ΘΕΛΞΕΙ. Ὅυ θέλξει ἐμὲ ταῖς ἐπαοιδαῖς ὡς μνήσασαι τῆτον, πρὶν ἂν χαλάσῃ, καὶ τὰ ἐξῆς.

175. ΠΡΙΝ ἌΝ. Τῆτο τῆς μεγαλοφυΐας Αἰσχύλου καὶ Προμηθέως ἄξιον, τὴ μετὰ τὴν λύσιν ποιῶνς αἰτεῖν τὸν Δία.

178. ΣΥ ΜΕΝ ΘΡΑΣΥΣ ΤΕ. Σὺ μὲν εὐτόλμος καὶ ἀναιδὴς γίνῃ, καὶ ἑδαμῶς ἱπικαμπῆ, ταῖς πικραῖς ταύταις αἰκίαις καταπονήμενος καὶ πιεζόμενος. Ἐγὼ δὲ λίαν φοβῆμαι περὶ ταῖς σαῖς τύχαις, καὶ λογίζομαι ποῖ ποτε παύσονται καὶ ἄλλοισθήσονται· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν προσορμιζομένων νηῶν. Ἦγουν, τί δεῖ σε τέρμα καὶ τέλος ἰδῶν τῶνδε τῶν πόνων; Ἀκαμπῆ γὰρ καὶ σκληρὰν ψυχὴν ἔχει ὁ Ζεὺς. Ἄλλως. Ἐγὼ ἀπορῶ, φησὶν, εἰ ὅλως σε ὁ Ζεὺς ἀπολύσει τῶν δεσμῶν· σὺ δὲ καὶ ἀπίστωνα λαβεῖν ἀξιοῖς, ὡσπερ ἀγνοῶν τὸν τῷ Διὸς τρόπον. Τὸ δὲ ΚΕΛΣΑΝΤΑ, ἀπὸ τῆ παυσάμενον. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣΤΟΜΕΙΣ. Παρρησιάζη.

181. ΔΙΑΤΟΡΟΣ ΦΟΒΟΣ. Ὁ διατορεῖν δυνάμενος καὶ τιτρώσκειν.

185. ΚΕΑΡ ΑΠΑΡΑΜΥΘΟΝ. Ὁ μῦθῳ παραγόμενος, καὶ πειθόμενος, παρὰ τῷ Ὁ τοι σθένος ἔκ ἐπιεικτόν.

186. ΟἶΔ' ΟΤΙ ΤΡΑΧΥΣ ΤΕ. Οἶδα, φησὶν ὁ Προμηθεύς, ὅτι ἀμετάβλητός ἐστι ὁ Ζεὺς, καὶ τὸ δόξαν αὐτῷ δίκαιον νομίζει εἶναι, ἀλλ' ὅμως ἔσται πρᾶυς, ὅταν πέτον τὸν τρόπον ραισθῆ καὶ κρατηθῆ, τὴν δὲ σκληρὰν καὶ ἀκατάπαυστον αὐτῷ ὀργὴν καταπραυῖν καὶ ἤξει ἔμοι εἰς φιλίαν καὶ συντυχίαν ἀναγκαζόμενος ἀναγκαζόμενος. Ἡ, ποθῶν μαθεῖν τὰ περὶ ἑαυτῶ, συνέλθῃ ἔμοι ποθῶντι λυθῆναι τῶν δεσμῶν. ΚΑΙ ΠΑΡ' ΕΑΥΤΩ: ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΧΩΝ. Πάντα δικαίως οἰόμενος ποιεῖν, αὐτὸς ἑαυτῷ ἀρέσκων, καὶ δίκαιον νομίζων εἶναι ὅπερ ἂν βέλῃται πράττειν.

188. ΟΤΑΝ ΤΑΥΤΗ ΡΑΙΣΘῆ. Οὕτω τυφθῆ ἀπὸ τῆ ἀναγκαίης ὡσπερ ἀπὸ ραισθῆτος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν σιδηρῶν.

193. ΠΑΝΤ' ἘΚΚΑΛΥΨΟΝ. Ἐκκαλύψον καὶ φανέρωσον καὶ εἰπέ ἡμῖν πᾶσαν αἰτίαν, καὶ τὸν τρόπον, ἐν ποίῳ πταίσματι λαβὼν σε ὁ Ζεὺς αἰκίζεται καὶ τιμωρεῖ ἕως ἀτίμως καὶ ὀδυνηρῶς· διδάξον ἡμᾶς τότε, εἰ μὴ βλάβη καὶ ὡσανεὶ αἰσχύνῃ τῷ λόγῳ, καὶ τῷ φανερώσῃ. Βεβλόμενος τοίνυν ὁ ποιητὴς διδάξαι τὴν ὑπόθεσιν, προσποιήσατο ἐρωτῆσαι αὐτὸν τὸν Προμηθεῖα τὰς Ὀκειανίδας. Ἄλλως. Τὴν ὑπόθεσιν Ὀκειανὸς βεβλόμενος διδάξαι, τὸ πάρεργον τῆ γυναικώδους ἤθους προσέλαβεν· ἐκ ἂν γὰρ ὁ Ὀκειανὸς ἠξίωσεν ἐρωτῆσαι, εἰδώς.

197. ΑΛΓΕΙΝΑ ΜΕΝ ΜΟΙ ΚΑΙ ΛΕΓΕΙΝ ΕΣΤΙΝ ΤΑΔΕ. Ἄλγος μὲν αἰτία ὑπάρχεισί μοι ἐν τῷ λέγειν ταῦτα, λύπη δὲ πάλιν ἐστὶ σιγῶν τινα τὰς οἰκείας λίπας, καὶ τὰς ἑαυτῆ πόνους. Εἰ γὰρ τις ἐκκαλύπτει πρὸς τινα τὴν ἑαυτῆ θλίψιν, δέχεται παρηγορίαν τινα, παρεμυθόμενος παρ' ἐκείνου· πανταχόθεν δὲ μὲ δυσυχῆσαι ἐπέλθῃ· καὶ λεγόμενα ταῦτα, λυπηρὰ εἰσὶ· καὶ σιωπώμενα, ἀλγεινά.

199. ΕΠΕΙ ΤΑΧΙΣΤ' ἨΡΕΑΝΤΟ. Ἐπεὶ, φησὶν, ἕρις καὶ γάσις τοῖς θεοῖς ἦν, τοῖς μὲν ἐθέλωσιν ἐκβαλεῖν τῆς βασιλείας τὸν Κρόνον, τοῖς δὲ μὴ, ἐγὼ συνθέλωσιν τέτοις τὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ πείθειν ἐκ εἶχον. Ἀπὸ τούτων δὲ προλέγει τινας ἐπιχειρήσεις γενομένας τῷ Διὶ παρ' αὐτῶ, ἵνα ἀχάριστον καὶ ἀγνώμονα αὐτὸν δείξῃ. Αἰμύλας. Συνετὰς, τὰς ἐμὰς, θεοῖ.

209. ΕΜΟΙ ΔΕ ΜΗΤΗΡ. Ἐμοί, φησὶν ὁ Προμηθεύς, ἡ μήτηρ προεῖπε τὰ μέλλοντα γενέσθαι. Τὸ δὲ, ἔχ' ἅπαξ μόνον Θέμις, ἀλλὰ καὶ Γαῖα, ἔτω νοπτέον, ἢ καὶ ἡ ἐμὴ μήτηρ, καὶ Θέμις καὶ Γαῖα λέγεται, ἢ καινόν· καὶ γὰρ ἄλλην μορφήν ἔχουσι οἱ θεοί, πολλοῖς δὲ ἐν ὀνόμασι καταμερίζονται. Ἄλλως. Ἐμοί δὲ προεῖπε τὸ μέλλον ὡσπερ γενήσεται, ἡ μήτηρ, ἢ μόνον Θέμις λεγομένη, ἑλλειπτικῶς κατὰ Ἀθηναίων συνήθειαν, ἀλλὰ καὶ Γῆ, καὶ τῆτο ἑλλειπτικῶς, ἢ Γαῖα προσέτι· μορφήν γὰρ πολλῶν ὀνομάτων κατέχει· λέγεται δὲ καὶ ζεῖδωρος, καὶ βωτιάνειρα. Ἄλλως. Τὸ θεῖον φύσει μὲν ἐστὶν ἓν, ὀνόμασι δὲ πολυμερές. Ἡ ἕτως, ἐμοί δὲ ἡ Θέμις, ὡς μήτηρ, μέλλον τι προεῖπε, καὶ τελευθήσεται. Τὸ δὲ, ΠΟΛΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΜΟΡΦΗ, λέγει, ὅτι τὴν μητέρα αὐτῆ καὶ Γῆ καὶ Θέμις ὀνόμασι.

219. ΕΜΑΙΣ ΔΕ ΒΟΥΛΑΙΣ. Διὰ τῶν ἐμῶν βουλῶν, φησὶ, καλύπτει καὶ κατέχει ὁ κατώτατος τόπος τῆ ἄδης, ὁ σκοτεινότετος, τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, σὺν τοῖς συμμάχοις τοῖς Τιτάσιν.

224. ΕΝΕΣΤΙ ΓΑΡ ΠΩΣ. Τῆτο φυσικῶς πρόσσει τοῖς τυραννῶσι, τὴ ἐπιλασθάνεσθαι τῶν οἰκείων φίλων, καὶ τιμωρεῖν ἐκείνους ὡς ὑπόπτους. Τὸ δὲ τῆς τυραννίδος ὄνομα, τοῖς μὲν παλαιοτάτοις ἀγνώστον ἦν, ἔτος δὲ ὁ ποιητὴς οἶδεν αὐτὸ, πρὸ αὐτῆ δὲ ὁ Ἀρχίλοχος, λέγων, Μεγάλης δ' ἐκ ἐρῶ τυραννίδος. ΜΗ ΠΕΠΟΙΘΕΝΑΙ. Ἄμνημονεῖν τῶν φίλων.

226. Ο Δ' ΟΥΝ ΕΡΩΤΑΤ'. Ὅπως δὲ ἐρωτᾷτέ με, ἦγεν δι' ἣν αἰτίαν κολάζει με ὁ Ζεὺς, λέξω. Ἄλλως· κατ' ἐρώτησιν ἐρμηνευτέον, ἐρωτᾷτέ με· πρὸς τὰς Ὀκεανίδας φησὶ· καθ' ἣν αἰτίαν, δι' ἣν τρόπον ἔτις ὁ Ζεὺς τιμωρεῖ με; τῆτο ἐρῶ ὑμῖν.

228. ΟΠΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ. Τὸ ὅπως ἀπὸ τῆ παρωχηκότος, ἠνίκα ἐνδρεύθη τῷ τῆ πατρὸς αὐτῆ θρόνῳ, ἦγεν ἐδράξατο ὁ Ζεὺς τῆς τῆ πατρὸς αὐτῆ Κρόνον ἐξουσίας, τῆνικαὐτὰ μερίζει καὶ διανέμει γέρας τοῖς θεοῖς. Ἦγεν ἐξουσίας, τιμὰς, δυνάμεις· ἄλλω ἄλλας, καὶ ἄλλω ἄλλας. Καὶ ΔΙΕΣΤΟΙΧΙΖΕΤΟ, ἦγεν ἠσφαλίζετο, ἠδραῖα τῆς ἑαυτῆ βασιλείαν, καὶ τὰς τάξεις ἔνεμε τῆς ἀρχῆς. Τὸ ΟΠΩΣ ἔν, ἀπὸ τῆ ἐπειδὴ.

231. ΒΡΟΤΩΝ ΔΕ ΤΩΝ ΤΑΛΛΗΠΩΡΩΝ. Μισοπονήτως καὶ Φιλανθρώπως ταλαπύρων προσέθηκε. Τῶν δὲ τληπαθῶν ἀνθρώπων ἕδνα ἔσχε λόγον, ἀλλ' ἔθελε τὸ πῶν γένος αὐτῶν, τὸ τότε ὄν, ἀφανίσαι, καὶ ἄλλο γενῆσαι καὶ πλάσαι νέον. Καὶ τέτοις τοῖς βελείμασι καὶ λόγοις τῆ Διὸς ἐκ ἄλλος ἐθεῖς ἀντίστατο καὶ ἠναντιῆτο. Ἐγὼ δὲ καὶ πολμῆς, ἦγεν πολμηρὸς, ἐλυτρωσάμην καὶ ἔσωσα τὰς ἀνθρώπους τῆ μὴ φθαρέντας αὐτὰς εἰς τὸν ἄδην παραγενέσθαι. Διὰ τῆτο καταπονεῖσθαι καὶ δαμάζεσθαι τοιαύταις βλάδαις, ἀλγυιναῖς μὲν ἔσαις τοῖς πάσχοσι ταύτας, ἐλέος δὲ ἀξίαις τοῖς βλέπουσιν. Καὶ τῆς βροτῆς οἰκτισάμενος, αὐτὸς οἰκτερὸν ἐκ ἠξιώθη, ἀλλ' ἀπηνῶς ἰρρύθμισμαι, ἦγεν ἐσαύρωμαι καὶ ἐκτέταμαι. Τῶν δὲ μίσων τὸ ρυθμίζεῖν ἐστίν. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χορδῶν.

235. ΕΓΩ ΔΕ. Τινὲς ἀπὸ τῆ, ἐγὼ δ' ἐτόλμησα, καὶ τὸ ἐξῆς μετὰ ἤθεος. Δύναται καὶ ΤΟΛΜΗΣ εἶναι, ὡς τιμῆεις τιμῆς.

237. ΤΩ ΤΟΙ. Δύναται ἀντανυμία εἶναι ἐν συμπαθείᾳ κειμένη ἢ τοι. ΕΡΡΥΘΜΙΣΜΑΙ. Ἐσαύρωμαι. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χορδῶν.

242. ΣΙΔΗΡΟΦΡΩΝ ΤΕ. Ὁ τῶν Ὀκεανίδων γυναικῶν χορὸς ἰδὼν τὸν Προμηθεῖα κακῶς καὶ ἀθλῶς πάσχοντα, φησὶ πρὸς αὐτὸν, ἐστίν ἄγαν σκληροψυχὸς καὶ ἀμείλικτος ὅστις ἐ συναλγεῖ τοῖς σοῖς κακοῖς. Ἐγὼ γὰρ ἔπε εἰσιδεῖν ἤθελον ταῦτα, εἰσιδῶσα τε ἠνιάθη τὴν ψυχὴν.

247. ΜΗ ΠΟΥ ΤΙ ΠΡΟΥΒΗΣ. Ἐπεὶ προσηγήσατο ὁ Προμηθεύς, καὶ εἶπεν ὅτι ἀντέλεγον τῷ Διὶ, καὶ ἐκ εἶσα τὰς ἀνθρώπους πάλιν διαφθαρεῖναι, διὰ τῆτό με ἐτιμώρουν ὁ Ζεὺς ἔτις· ἐρωτᾷ πάλιν αὐτὸν ὁ χορὸς, μὴ γὰρ ἕτερόν τι ἥμαρτες ἀμάρτημα; ὁ δὲ φησὶν, ἐποίησα τὰς ἀνθρώπους μὴ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν τὸν θάνατον, κατοικίσας ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας τυφλάς. Ἦγεν ἐν αὐτοῖς ἐποίησα τὸ νομίζεῖν καὶ ἐλπίζεῖν μὴ σήμερον ἢ αὔριον θανεῖν, ἢ τούδε τὸν καιρὸν, καὶ ἔτι δὲ ὄλε βίᾳ κοπιᾶν.

248. ΘΝΗΤΟΥΣ Τ' ΕΠΑΥΣΑ. Πρότερον, φησὶν, οἱ ἀνθρώποι πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες τὸν θάνατον, ἐκ ἐξήρχοντο εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἢ καυτίλλεσθαι, ἢ ἄλλο τι ποιεῖν, φοβόμενοι τὸν θάνατον, μὴ ἐπιλεθῆ αὐτοῖς. Ἐγὼ δὲ αὐτὸν ποιήσας ἀπρόοπτοι, καὶ ἐλπίδας αὐτοῖς ἐθεῖς τῆ ζῆν, καὶ μὴ γινώσκειν ὅποτε μέλλει αὐτοῖς ἐπιλεθῆ ὁ θάνατος, αὐτὰς παρώτρυνα.

252. ΠΡΟΣ ΤΟΙΣΔΕ. Καὶ ἐτι ἐγὼ, φησὶν, ἀνθρώποις παρίσχον καὶ ἰδῶκα τὸ πῦρ. Εἶτα ἔφη ὁ χορὸς ὅτι καὶ νῦν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ φλόγας ἐκπέμπον πῦρ. Ὁ δὲ φησὶ, ἀφ' ἧ πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.

253. ΦΛΟΓΩΠΙΟΝ. Δύο εἰσὶν ὀνόματα τῷ πυρὶ, τὸ σοιχειακόν, καὶ τὸ διακονικόν. Καὶ σοιχειακόν μὲν πῦρ, αὐτὸ τὸ σοιχειόν ὁ αἰθῆρ, διακονικόν δὲ, αὐτὸ τὸ πρὸς ὑπερσίαν ἡμετέραν χρησιμεῖον ὅπερ φλογωπὸν ὁ Δίσχυλος φησὶ, τετέστι λαμπρὸν, πρὸς τὸ ὑποκεῖσθαι τῇ ὀπωπῇ, καὶ λάμπειν. Τὸ γὰρ αἰθέριον ἔχ ὑποπίπτει τῇ ἰσῆσει.

256. ΧΑΛΛΑΙ ΚΑΚΩΝ. Συνήθης αὐτῷ ἡ χαλᾶ φωνή.

261. ΑΛΛΑ ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ. Ὁμηρος, Ἄλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἴσομεν.

265. ΤΑΥΘ' ΑΠΑΝΤΑ. Τιμωρησόμενος.

268. ΟΥ ΜΗΝ ΤΙ ΠΟΙΝΑΙΣ. Ὅτι μὲν, φησὶν, ἡμαρτον, οἶδα καὶ αὐτὸς, ἔ μὴ δὲ ὑπελάμβανον τοιαύταις τιμωρηθήσεσθαι με, καὶ κατισχυανῆσθαι, ἢ γυνε κραιτῆσθαι καὶ δεσμῆσθαι, ἐν πείραις πεδαρσίαις, καὶ ὑπαιρομέναις τῆς γῆς, ἢ τοι ὑψηλαῖς, ἐπιτυχόντα τῷ πάγῳ καὶ τῷ τόπῳ τότε τῷ μὴ κατοίκῳ ἔχοντος.

271. ΜΗ ΔΥΡΕΣΘ' ΑΧΗ. Μὴ ὀδύρεσθε ἅ νῦν πάσχω κακά. Πρὸς τὴν γῆν δὲ βᾶσαι καὶ πορευθεῖσαι· αἰεταὶ γὰρ ἐφέροντο· ἀκέστατε ἅπαν τὸ ἔμῳ. φησὶ δὲ, πρὸς τὴν γῆν βᾶσαι, ὅτι βέλεται γῆσαι τὸν χορὸν, ὅπως τὸ γάσιμον ἄσῃ. Γέγραπται δὲ καὶ βλάβος, ἀντὶ τῷ τύχῳ.

275. ΤΑΥΤΑ ΤΟΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΗ. Ἡ περὶ τὰ αὐτὰ πλανωμένη πημονή, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλοις προσίζανει. Ἄλλως. Οὐκ ἐτι ἐπιμένει μὲν ἡ θλίψις περὶ ἐν ἰσαμένῃ. Ἦτοι, ἐκ ἐφ' ἐνὶ κακῷ ἀνιῶμαι, ἀλλ' ἐπὶ διαφοροῖς ἀσχάλλω, καὶ ἅπαντα ὑμῖν ἀφηγήσασθαι βέλομαι. Ἄλλως. Τὸ ταῦτα, ἀντὶ τῷ αὐτῇ ἡ βλάβῃ, ἐκ ἐπ' ἐμοὶ μόνῃ ἰγνῆτο, ἀλλὰ περιερχομένη, τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ πλανωμένη, ἄλλοτε πρὸς ἄλλον καὶ ἄλλοι ἀπέρχεται.

277. ΟΥΚ ΑΚΟΥΣΑΙΣ ΕΠΕΘΩΥΞΑΣ ΤΟΥΤΟ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Ὅν ἀκούσαις καὶ μὴ βελομέναις ἡμῖν τῆτο εἶπας, ὃ Προμηθεῦ, δηλονότι, τὸ, εἴθετε καὶ ἀκούσατε, ἢ μάθητε ἅπαν τὸ κατ' ἐμέ· ἀλλὰ βέλομεν τῆτο καὶ ἡμεῖς.

279. ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΛΑΦΡΩΙ ΠΟΔΙ. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κινηγῶν. Νῦν, φησὶν ὁ χορὸς, ἐπεὶ καλεῖς πρὸς σαυτὸν ἡμᾶς, ἐν ταχύτητι ποδός, τῇ ἀερίᾳ πτήσει, τὸν κραιπνόςστυον, τὸν ταχυνῶς κινέμενον θρόνον τὸν ἀγνὸν πόρον τῶν οἰωνῶν ἢ γυνε τὸν αἶρα, ἐν ᾧ τὴν πορείαν ποιοῦνται τὰ ὄρνεα, λιπῆσα, προσπελάζω ταύτη τῇ τραχείᾳ γῇ λέγει δὲ τῆτο διὰ τὸν Καύκασον, ἔ γὰρ πᾶσα γῆ τραχεῖα· τὸς σῆς δὲ πόνους δὴν ἀκούσαι.

Β'.

284. ΗΚΩ ΔΟΛΙΧΗΣ. Ὁ Ὀκείανός φησι πρὸς τὸν Προμηθεῖα, ἦκω πρὸς σε, διαμειψάμενος καὶ διελθὼν τὸ τέμμα καὶ τὸ τέλος τῆς δολιχῆς καὶ μακρῆς ὁδοῦ. Καιρὸν δὲ δίδωσι τῷ χορῷ καθήκασθαι τῆς μηχανῆς Ὀκείανός ἐλθάν. Ὑπερβολῇ δὲ ἐχρήσατο ὁ ποιητής, ὅπως Ὁμηρος ἐκ εἰσήγαγεν Ὀκείανόν εἰς τὸν σύλλογον τῶν θεῶν.

286. ΤΟΝ ΠΤΕΡΥΓΩΚΗ ΟΙΩΝΟΝ ΤΟΝΔΕ. Ἦτοι τῆτον τὸν ἐν τοῖς πτεροῖς ταχύτατον οἰωνόν τὸν γρύπα, διευθύνων καὶ ἄγων γνώμη καὶ θελήσει οἰκεία, χωρὶς χαλιῶν. Ἦτοι αἰθαίρετον, ἔ βία, χωρὶς χαλιῶν. Ἐπὶ γρυπὸς γὰρ τετρασκελῆς ὄχηται ὁ Ὀκείανός.

288. ΤΑΙΣ ΣΑΙΣ ΔΕ ΤΥΧΑΙΣ. Ταῖς σαῖς, φησὶ, κακοπαθείαις, γίνωσκε, αἰώματι. Ἡ γὰρ συγγενεία με ἀναγκάζει λυπεῖσθαι· καὶ χωρὶς τῷ εἶναι σε συγγενῆ μοι, ἐκ ἐστὶν εὐρεθῆναι ὃ ἂν πλείονα παρέχομι φιλίαν ἢ σοι. Ὑπερβολῇ δὲ ἐχρήσατο, ἔς ἔπειον, ὁ ποιητής· ὁ γὰρ Ὁμηρος ἐκ εἰσήγαγεν Ὀκείανόν εἰς σύλλογον τῶν θεῶν.

291. ΜΕΙΖΟΝΑ ΜΟΙΡΑΝ. Λείπει, Φιλίας.

293. ΓΝΩΣΗ ΔΕ. Γνώση δὲ, φησὶ, τὴν πρὸς ἐμὲ διάθεσιν ἀληθῆ, καὶ ὡς ἔμάτην σοὶ διὰ λόγῳ χαρίζομαι· φέρε γὰρ, εἰπὲ τί σοὶ πρέπει συμπράττειν. Οὐ γὰρ πρὸς με λέξεις ὡς ἄλλος τις φίλος ἐστὶ βεβαίωτος παρὰ τὸν Ὀκεανόν.

294. ΧΑΡΙΤΟΓΛΩΣΣΕΙΝ. Μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαι σοὶ καὶ ἐκ ἔργοις.

298. ΕΑ, ΤΙ ΧΡΗΜΑ. Δυσχεραίνει ὁ Προμηθεὺς εἴ πως τὸ ἴδιον ἀξίωμα ἔπ' ἐτήρησεν ὁ Ὀκεανός. Φησὶ δὲ, τί τῆτο πρᾶγμα; καὶ σὺ ἤκεις ἰδεῖν τὴν ἐμὴν πόνους; πῶς ἐκαρτέρησας, καταλείψας τὸ ἐπάνωμόν τε βεῦμα τὸ ὀνομαζόμενον ὠκεάνιον, καὶ τὰ αὐτόκτιτα ἄντρα, τὰ αὐτοκατασκευάσα, καὶ πετρῆρεφῆ, τὰ πέτραις ἐξεγασμένα, εἰλεῖν εἰς τὴν γῆν τὴν σιδηρομήτορα, τὴν γενῶσαν τὸν σίδηρον. Λέγει δὲ τὴν Σκυθίαν. Οἱ γὰρ Χάλυδες, Σκυθικὸν ἔθνος, καὶ πολλὸν ἐν Σκυθίᾳ σίδηρος. Ἡ παρεγένετο, φησὶ, θεωρήσων τὰς ἐμὰς δυστυχίας, καὶ συλλυπόμενος τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; ἴδε ἔν θεάμα, ἦτοι παραδόξον τέρας, καὶ ἐμὲ τὸν φίλον τῷ Διός, τὸν τὴν τυρανίδα καὶ τὴν βασιλείαν οἰκονομήσαντα, καὶ συνεργήσαντα εἰς ταύτην, ποίαις βλάβαις ὑπ' αὐτῶ τῷ Διός δαμάζομαι.

307. ΟΡΩ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Σκόπησον τὰ τῶν ρητόρων καλὰ παρὰ πρώτοις εὐεθέετα τοῖς τραγικοῖς. Εἰπόντος τῷ Προμηθεῶς πρὸς τὸν Ὀκεανόν, ἴδε οἷα πάσχω, καὶ οἷαις βλάβαις ὑπὸ τῷ Διός δαμάζομαι, φησὶν ὁ Ὀκεανός πρὸς αὐτὸν, ὄρω οἷα πάσχεις, καὶ παραινέσαι ἐθέλω τὰ ἀγαθὰ, καίπερ φρονίμῳ ὄντι· γινῶθι σεαυτὸν καὶ νόησον ὅτι ἦττων εἶ τῷ Διός· καὶ ἀλλάξον τὴν τρόπον, καὶ κτῆσον ἄλλης νέης· ἐπεὶ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς νέος. Εἰ δὲ ἔτω τραχεῖς καὶ σκληρὸς καὶ ἀναιδέϊς λόγους, τεθηγμένους, ἤγουν δυναμένους λυπησάσαι, ῥίψεις· ἀντὶ τῶ, ἐκπέμψεις τῷ σώματός σε· τάχα ἂν καὶ μακρὰν σε καθήμενος ὁ Ζεὺς ἀκή, ὡς τὴν νῦν προσῆσαν ὄργην αὐτῶ, παίγιον εἶναι δοκεῖν σοὶ, ἄλλα δὲ χαλεπώτερα πάθης.

308. ΠΟΙΚΙΛΩ. Συνετῶ.

309. ΓΙΝΩΣΚΕ ΣΑΥΤΟΝ. Γινῶθι σεαυτὸν, ὧς ὁ ποιητῆς, φράξω Τυδεΐδην καὶ χάζω. Γινῶθι σεαυτὸν, ὅτι ἦττων εἶ τῷ Διός.

317. ΑΡΧΑΪ ΊΩΣ. Ἀρχαῖα λέγονται τὰ μωρὰ, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἦσαν ἀπλῆστα καὶ εὐήθει. Ἡ ὅτι οἱ γέροντες οἱ ἔξωροι τοιαῦτοί εἰσι.

318. ΤΟΙΑΥΤΑ ΜΕΝΤΟΙ ΤΗΣ ΑΓΑΝ. Γνωμικῶς φησὶ, τῆς μεγαλορρημονίας γλώσσης, ἧ Προμηθεῦ, τὰ ἐπιτίμιά ἐστιν οἷα πάσχεις νῦν, αὐτὸς ἀντιλέγων πρὸς τῷ Διί. Σὺ δὲ καὶ τοιαῦτα πάσχων, ἔκετι ταπεινός εἶ, ἐδ' ὑποτάσσει· σὺν οἷς δὲ πάσχεις κακοῖς, θέλεις λαβεῖν καὶ ἕτερα. Ἄλλ' ἐάν μοι πεισθῆς, ἔ βλάψεις σεαυτὸν, καὶ ἔ πρὸς κέντρα τὸν πόδα ἐκτενῆς· ὄρω ὅτι κυριεύων πάντων, χαλεπὸς καὶ ὄργιλος θεὸς ὁ Ζεὺς, ὅτι μόνος ἀρχεῖ τῶν ἄλλων πάντων, ἐδ' εἶναι ἰπεύθυνος, ἦτοι ἐξουσιαζόμενος παρὰ τινος· ἢ, ὃν ἔ δύναται τις τιμωρῆσασθαι· καὶ νῦν μὲν ἐγὼ ἀπέρχομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ πειράσομαι ἐάν ἰσχύσω, τέτων ἀπολύσαι σε τῶν δεσμῶν. Σὺ δὲ μὴ μεγαλορρημόνι, μὴδ' ὑπέρογκα καὶ αὐθόδη λάλει· ἢ, φρόνιμος ὦν, ἐκ οἴδης ὅτι βλάπτεται τις ἐκ γλώσσης ἀκολάγη καὶ φλυαρία;

320. ΣΥ Δ' ΟΥΔΕΠΩ. Λείπει, θέλεις εἶναι.

323. ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΚΩΛΟΝ. Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτείνει ὁ βῆς· λακτίζει γὰρ κεντῆμενος ὑπὸ κέντρῳ. Ὡς λακτίζει πρὸς κέντρον, καὶ τὸ κῶλον αἰμάσσει. Ὁ γὰρ πρὸς κέντρα λακτίζων, τὰς ἰδίαις πόδα αἰμάσσει. Φησὶν ἔν, ἐάν μοι μὴ πεισθῆς, βλάψεις σεαυτὸν.

330. ΖΗΛΩ Σ'. Θαυμάζω σε πῶς ἔδεν πέπονθας ὑπὸ Διός, συναλγῶν μοι. Ἄλλως. Ζηλῶ σε, φησὶν, ὅτι καὶ τὰ περὶ σεαυτῶ ποιήσας, κεκόμισαι χάριν ἐξ ἐμῶ. Καὶ νῦν δὲ ἐκ ἐάσω σε προσκρῆμιν Διί ὑπερ ἐμῶ. Προγινώσκων δὲ ὅτι ἔ πείσει τὸν Δία, ἀπείργει αὐτόν. Ἄλλως. Θαυμάζω πῶς ὑπέρχεις

ἐκτός αἰτίας· καὶ μέμφεις παρὰ τῷ Διί, καὶ ἔδεν ὑπ' αὐτῆ δεινὸν πεπονηθῶς ἰμοὶ συναλλαγῆς. Ἄλλως. Ἐπαινῶ σε, φησὶν, ὅτι ἐκτός ὑπάρχεις μέμφεις, ἔπερ ἦν σοι δυνατόν ἐπ' ἰμοὶ ποιήσας καὶ συναλλαγῆς ἐφ' οἷς πάσχω κακοῖς· καὶ ἦν ἄφες τὸ προσελθεῖν τῷ Διί, δυσωπήσων αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆ, ἵνα ἀπολύσῃ με τῶν δεσμῶν. Πάντως γὰρ ἔ καταπέσεις αὐτόν, σκληρὸς γὰρ ἐστὶ καὶ ἐκ εὐκαμπῆς. Σὺ δὲ ἐπιτήρηε καὶ περιέβλεπε μὴ τι ἐν τῇ ὁδῷ βλαβῆσῃ.

335. ΠΟΛΛΩ Γ' ΑΜΕΙΝΩΝ. Εἰπόντος τῆ Προμηθεῖς πρὸς τὸν Ὀκεανόν, ἄφες τὸ προσελθεῖν τῷ Διί, ἰκετεύσων αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆ, ἔ γὰρ ἂν τι πείσῃς αὐτόν, σὺ δὲ πρόσσεχε μῆτι βλαβηθῆς· ἐν τῇ ὁδῷ, φησὶν ὁ Ὀκεανὸς πρὸς αὐτόν, ὅτι κατὰ πολὺ ἐγενήθης κρείττων καὶ βελτίων εἰς τὸ φρονίμως ποιεῖν καὶ σωφρονίζειν ἑτέρας παρὰ σεαυτὸν· τῆτο δὲ ἐξ ἔργων αὐτῶν νοῶ ἀληθῶς καὶ ἐκ ἀπὸ λόγου· ἐμὲ δὲ προθυμώμενον ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Δία, μηδαμῶς κωλύσῃς. Θαρρῶ γὰρ ταύτην τὴν ὁδὸν, ἥτοι τὸ ἀπολύσαι τῶν δεσμῶν, ἰμοὶ δώσειν αὐτόν.

340. ΤΑ ΜΕΝ Σ' ΕΠΑΙΝΩ. Εἰς ταῦτα μὲν σε ἐπαινῶ, ὅτι πᾶσαν προθυμίαν καὶ σπευδὴν δεικνύεις ὑπὲρ ἐμῆ, καὶ ἔ δὲ παύσομαι ποτε τῆ ἐπαινεῖν σε· Ἄλλὰ μὲν πόνει ὑπὲρ ἐμῆ. Εἴτι γὰρ ἂν καὶ πράξῃς, πρὸς ὠφέλειαν ἐμὴν σπευδῶν, μάτην ποιήσεις· προγινώσκει γὰρ ὅτι ἔ πείσει τὸν Δία.

345. ΕΓΩ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΙ ΔΥΣΤΥΧΩ. Ἐγὼ, φησὶ, καὶ ἐὰν δυστυχῶ, καὶ τοιαύτας βλάβας πάσχω, ἀλλ' οὐχὶ διὰ τῆτο, ἵνα καὶ ἄλλοι τὰ ὅμοια ἐμοὶ πάσχωσι θέλω· ἢ, καὶ ἄλλως ἐπιτυχεῖν τῆς ὁμοίας βλάβης. Ἄλλως. Προμηθεῖς· ἔ γὰρ κατὰ τὸν ἀνθρώπινον λογισμόν πολλὰς αὐτῷ συνατυχεῖν ἔ βέλεται ὁ Προμηθεύς.

347. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ. Ἰαπετός ὁ τῆ Κρόνῃ ἀδελφός· ἐκ θυγατρὸς τῆ Ὀκεανῆ, Κλυμένης λεγομένης, ἔσχεν Ἄτλαντα καὶ Μενότιον καὶ Προμηθεῖα. Καὶ τὸν μὲν Προμηθεῖα προσήλωσεν ὁ Ζεὺς εἰς τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἐπίβηλον αὐτῷ καὶ ἐχθρὸν φανέντα, ὡς καὶ τῆς λοιπῆς ἀδελφῆς· τὸν δὲ Ἄτλαντα ἐποίησεν ἐπ' ὤμων βασιάζειν τὸν ἔρανον· τὸν δὲ Μενότιον ἐκεραίνωσε. φησὶν ἔν ὁ Ὀκεανὸς πρὸς τὸν Προμηθεῖα, θαμάξῃ με καὶ ἀνῶσιν αἱ δυσυχίαι τῆ ἀδελφῆ τῆ Ἄτλαντος, ὅστις πρὸς τῆς δυτικῆς τόπῃς ἔσεται ἐν ὤμοις βασιάζων τῆ ἔρανη καὶ γῆς κίονας, βάρους δυσμεταχείριστον καὶ ἔ ραδίως βασιάζομενον.

351. ΤΟΝ ΓΗΓΕΝΗ. Μυθεύεται ὅτι Τιτᾶνες, τῆ Οὐρανῆ καὶ τῆς Γῆς ὄντες, ἀντήσαν πόλεμον τῷ Διί, καὶ ἀντήσσαν αὐτῷ· ἐπεὶ δὲ δέκα ἔτη ἐμάχοντο, καὶ λύσις τῆ πολέμου ἐκ ἦν, ἀλλ' ἴσοι ἦν τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς Τιτᾶσιν ὁ πόλεμος, ὁ Ζεὺς συνεχῆς πρὸς τὴν μάχην λαβὼν τῆς τρεῖς μονοφθάλμης Κύκλωπας, τὸν Βρόντην, τὸν Στερόπτην, καὶ τὸν Ἄργον· καὶ τῆς τρεῖς ἑκατόγχειρας, τὸν Κοῖον, τὸν Βεράρεων, καὶ τὸν Γύγην· οἵτινες καὶ ἔτοιοι παῖδες τῆ Οὐρανῆ καὶ τῆς Γῆς ἐχηματίζον· καὶ ἐκταρ κεράσας, ἠύφρανε, καὶ πρὸς τὴν μάχην προέτριψε· καὶ πόλεμον συναράξας μετὰ κρότῃ τῆς Τιτᾶνας κατετροπώσατο, καὶ τῇ γῇ προσέδρασε, καὶ κατεταρτάρωσε. Μετὰ ταῦτα ἡ Γῆ εὐνῆ μιγεῖσα τῷ Ταρτάρῳ, τὸν ἑκατοντακέφαλον Τυφῶνα ἐγέννησεν, ἀπάντων θηρίων ἀγρίων ἔχοντα κεφαλὰς, καὶ τέρας δεινὸν καὶ σαμμιγῆς χηματούχοντα, καὶ ἐξ ὀφθαλμῶν σέλας καταπληκτικὸν ἀγρόπτοντα. Οὗτος πάλιν ἑτέραν μάχην τῷ Διί συνῆψε· κεραινωθεὶς δὲ καὶ αὐτός· ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἴτην, τῷ ταρτάρῳ ἐκρύβη. Ἐξ ἔ μυθολογεῖται πάντας τῆς ἀέμεης σφοδρῆς κυύσκεσθαι, χωρὶς ζεφύρου καὶ βορρᾶ· Θεογενεῖς γὰρ ἔτοιοι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγενήθη ὁ Τυφῶν, ἐκαλάσθη δὲ ἐν Σικελίᾳ. Καὶ Ἡσιόδου, Τὸν ποτε Κιλικίον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον.

353. ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΑΡΗΝΟΝ. φησὶν ἔν ὁ Ὀκεανός, ἀκτείρησα καὶ τὸν Τυφῶνα τὸν οἰκίτορα τῶν Κιλικίαν σπηλαίων, τὸν ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχοντα, τὸν ὀρηκτικὸν πρὸς πόλεμον, ὃς πᾶσι τοῖς θεοῖς ἀντήσῃ, καταπληκτικαῖς σιαγῆσιν ἠχῶν φόνον·

γράφεται καὶ φόβον· ἐξ ὀφθαλμῶν δὲ ἤγραπτε σέλας καταπληκτικόν. Ἄλλ' ἦλθε τὸ τῆ Διὸς βέλος ὁ κεραυνός, καὶ ἔπαυσεν αὐτὸν τῶν κενοδόξων καὶ μεγάλων κομπασμῶτων. Εἰς αὐτὰς γὰρ τὰς φρένας πληγεῖς ὑπὸ τῆ κεραυνῆ κατεκῆ· καὶ νῦν κείτοι πλησίον τῆ Σικελικῆ πορθμῆ τῆ μεταξύ Σικελίας καὶ Ἰταλίας, δέμας ἀχρεῖον, καὶ παρῆρονον, ἦγεν ἔκλυτον, ἢ ἐκλειυμένον καὶ ἠπλωμένον. Γράφεται δὲ καὶ πανάωρον, ἀντὶ τῆ παντελῶς ἀφρόντιστον καὶ μηδεμιᾶς φροντίδος ἄξιον. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ δέμας ἐπὶ τῆ ἀψύχῃ λαμβάνει ἔτος ὁ ποιητής.

355. ΣΜΕΡΔΑΝΑΙΣΙ. Ἦγεν ἐκπληκτικαῖς, παρὰ τὸ μερίζειν, καὶ δονεῖν τὸ ταρασσείν· τὸ γὰρ καταπληκτικόν, ποιεῖ τὸν δειλὸν μερίζεσθαι εἰς φόβος, καὶ ἄλλας ἐνοίας. Ὅου μὴν ἐλεητὸς ὁ τοιῶτος, ἀλλ' ὁ ποιητῆς φύσει τοῖς τερασίοις ἐξαιρέμενος, ἢ λεπτολογεῖται τὰ πράγματα.

358. ΑΓΡΥΠΝΟΝ ΒΕΛΟΣ. Τὸ πῦρ τὸ ποιεῖν τὴν ἀνθρώπου ἀγρυπνεῖν, καὶ ἀσχολεῖσθαι περὶ τὸ ἐργάζεσθαι. Λέγουσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ Αἴττῃ· ἡμέρας ἐκθρῶσκει καπνός, νυκτὸς δὲ φλόξ. Ἄλλως. Ἀγρυπνον βέλος, ἄπαυσον, ἄσβεστον.

359. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ. Ἐστὶν εἶδος κεραυνῆ πρηστήρ, ὃ καὶ πυρρὸς καλόμενος, ὃς καταφερομένη τῆ παιτὸς καὶ ἐκπυρρῶντος γίνεται, καὶ λεπτυνθέντος, σκηπτὸς, ὃ καὶ καταβάτης, γίνεται, καὶ ἄργος, ὃς διὰ τὴν πανυλεπτότητα ἢ φλέγει. Μέλαινος δὲ ψολόεις, ὃ ἐν τῇ ψαύσει ὀλλόμενος, ἐλικίος, ὅτι γροφεῖται καὶ βιαίως ποιεῖ διὰ μέσην παχύτητα καὶ ὑγρότητα καὶ σικκρότητα τῆ αἰέρος ἀντὶθέμενος.

362. ΕΦΕΨΑΛΩΘΗ. Κατεκῆ. Φειφαλὸς λέγεται ὁ μικρὸς σπινθήρ, ἀπὸ τῆ φλέγειν τῶ ἀψασθαι. ΚΑΙΞΕΒΡΟΝΤΗΘΗ. Ἦτοι ἐξησθέτισε, καὶ ἀφῆκε τὴν δύναμιν ὄν τόπον καὶ οἱ ἐμβρόντητοι. Οἱ γὰρ βροντῆς ξηρᾶς ἀκούοντες ἐκπλήττοται.

366. ΜΥΔΡΟΚΤΥΠΕΙ. Χαλκίυει. Μύδρος καλεῖται ὁ σπευρακτωμένος σίδηρος, παρὰ τὸ μῦ, καὶ τὸ ὕδωρ. Ὁ γὰρ σπευρακτωμένος σίδηρος ἐδ' ὅλως ὑγρῆ τιος μετέχει ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ξηρῆ.

367. ΕΝΘΕΝ ΕΚΡΑΓΗΣΟΝΤΑΙ ΠΟΤΕ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὄρος ἐστὶ τὸ καλόμενον Αἴττη, ἐξ ἧ πῦρ πολὺ ἀναδίδεται ἐκρέον ποταμῶδον. Ἐκ τῆτε ἔν, φησὶ, ποτὲ ἐκχυθήσονται ποταμοὶ πυρρὸς, κατεσθίοντες πᾶσαν γῆν τῆς καλλικάρου Σικελίας. Ζάλην δὲ πυρρῶνον λέγει τὴν ἀνάδοσιν καὶ τὴν ἀνακάχλασιν τῆ Αἴτταις πυρρὸς· Δερμῆν δὲ αὐτὴν καλεῖ, διὰ τὸ ἐκείσε καυθῆναι τὸν Τυφῶνα· ἀπληστον δὲ, διότι τὸ πῦρ ὕλης δραξάμενον, ἢ κορέννεται, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ πλεῖον καταφλέγει τὰ πρὸςυχόντα, καὶ ἔχ' ἴσται. Ἄλλως. Ἐθεν ὁ Καλλιμαχος πυρρῶνον φησι. Ποταμὸς δὲ πυρρὸς τὴς κατὰ Σικελίαν ρυακάς φησι, περὶ ἧν ἠκούομεν πάλαι. Καὶ κατὰ τὴς Ἰέρως χρόνος κατὰ τὸ μέσον ρυέντες, πωλλὰ διέφθειραν χωρία, ὅθεν τό, τε Δεῖον καὶ τὰ πυρρῶνα. Γῆ γὰρ ἐστὶ παρακείμενον ἔχουσα πῦρ, ὃ ἐστὶ κατὰ παράθεσιν τῆς γῆς. Ἄλλο δὲ ἐστὶ πῦρ τὸ κατὰ κρᾶσιν τῆ ὕδατος, ὃ ποταμὸς τῆ πυρρὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Αἰσχύλος φασί.

371. ΖΑΛΗΣ. Συσροφῆς, ταραχῆς.

376. ΛΩΦΗΣΗ. Ἦσυχάση.

377. ΟΥΚΟΥΝ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Ἐιπόντος τῆ Προμηθεὺς ὅτι ἐγὼ τὴν παρῆσαν ὑπομένω τύχην, ἕως ἂν ὁ νῆς τῆ Διὸς παυθῆσεται τῆς ὀργῆς, φησὶν ὁ Ὀκεανὸς πρὸς αὐτὸν, σὺ δὲ τῆτο γνώσκεις, ὃ Προμηθεῦ, ὅτι οἱ λόγοι παράκλητοι θεραπεύουσι τὴν ὀργὴν ἀγρίαν καὶ ἐπαιρομένην.

378. ΟΡΓΗΣ ΝΟΣΟΥΣΗΣ. Λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἰᾶται νόσος, Ψυχῆς γὰρ ἔτος μόνος ἔχει θελκτήρια. Ὁμηρος, ἤσὸ τε καὶ τὸν ἕτερον λόγους.

379. ΕΝ ΚΑΙΡΩ. Τῆτό φησὶν ὁ Προμηθεὺς ἰάν τις ἔκ ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τῆ θυμῆ ἀλλὰ μετὰ τὸ παυθῆναι καὶ οἰνεῖ μικρὸν ἡμερωθῆναι μειλίση καὶ λόγοις παρακλητικῶς

χρήται πρὸς αὐτὸν, ἀναγκαίως πείθει αὐτόν. Νῦν δὲ ἔτι ἐν ἀκμῇ ἐστὶν ὁ τῷ Διὸς χόλος, καὶ ἔπεισεται, εἰ μὴ ἄριστος γένηται ἢ ὄργῃ, καὶ οἰονεὶ μαλακισθῆ. Τῆτο καὶ Ἰπποκράτης, Πέπωνα φαρμακεύειν, μὴ ὤμα. ΜΑΛΘΑΣΣΗ. Ἀγαθότη, καταπραΰνη.

380. ΣΦΡΙΓΩΝΤΑ. Νεάζοντα καὶ αὐξάνοντα.

381. ΕΝ ΤΩ ΠΡΟΘΥΜΕΙΣΘΑΙ. Γράφεται καὶ προμηθεῖσθαι. Ἦγεν ἐν τῷ φρονεῖσθαι σε καὶ πειρᾶσθαι τὸν Δία πείθειν, τίνα βλάβῃ ἐνυπάρχουσαν νοεῖς, ἠπί μοι.

384. ΕΑ ΜΕ. Ἄφες, Φησὶν, ἐμὲ παρακινδυνεύειν ὑπὲρ σῶ, καὶ δοκεῖν τοῖς πολλοῖς ἄφρονα εἶναι, ἔυ φρονεῖντά σοι. Ἐπεὶ ἄμεινόν μοι ἐστὶ καλὰ φρονεῖντα καὶ σοὶ ὠφίλημα, δοκεῖν ἄφρονα τοῖς πολλοῖς.

392. ΣΤΕΛΛΟΥ, ΚΟΜΙΖΟΥ. Πορεύς εἰς τὸν οἶκόν σε, καὶ φύλαττε τὸν παρόντα νῦν ἦγεν τὸ δοῦσαν νῦν ἀγαθὸν καὶ νοηθῆν ἐν ἡμῖν, τετέρι τὸ μὴ ἀπελθεῖν εἰς τὸν Δία.

393. ΟΡΜΩΜΕΝΩΙ ΜΟΙ. Ἀτοπον ἦν τὸν πάντων γένεσιν ἔχοντα, χρονίζειν ἐπὶ τῆς κινήσεως, εἰ καὶ τις ἤλιον εἰσαγαγῶν, ἐπὶ πολὺ τὸν κόσμον ἀνήλιον εἶασε. Δεῖ ἔν μμετρημένως τὰ τοιαῦτα ποιεῖσθαι. Τῆτο δὲ Φησὶν ὁ Ὀκεανὸς πρὸς τὸν Προμηθεῖα, ὅτι ἐκ ἀκαίρως μοι εἶπας, ἀπελθε, ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ θέλοντι τῆτο ποιῆσαι· καὶ γὰρ ὁ τετρασκελὴς οἰωνὸς ὁ γρυψ ἢ ἐποχῆμαι, διακόπτει τὴν ὀμαλὴν ὁδὸν τῷ αἰθέρος ἢ τοῖς οἰκείοις πτεροῖς· ἦτοι ἀρχεται πέτεσθαι· καὶ δὲ ἄσμενος καὶ χαρτεῖς ἐν ταῖς τοιούτοις τόποις γαθήσεται.

394. ΨΑΥΕΙ ΠΤΕΡΟΙΣ. Γράφεται καὶ ψαίρει. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὑπαῦθα ἢ λέξις αὕτη.

397. ΣΤΕΝΩ ΣΕ. Τὸ γάσιμον ἄδει ὁ χορὸς τῶν Ὀκεανίδων νυμφῶν ἐπὶ τῆς γῆς κατακλυθῶς, καὶ φησι πρὸς τὸν Προμηθεῖα, γενέζω, καὶ κλαίω σε, ὦ Προμηθεῦ, ἕνεκα τῆς ὀλεθρίας τύχης ἧς πάσχεις. Ἀπὸ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν δακρυσίσακτον γάζωσα ρεῦμα, τῷ ἡμῖν παρειᾷν ἔδριξα ὑγραῖς πηγαῖς, ἦτοι δάκρυσιν. Ἀμέγαρτα γὰρ καὶ ἀφθόνητα κατὰ, ἃ ἔδειξεν ζηλώσει, δείκνυσιν ἡμῖν ὁ Ζεὺς τοῖς πρῶτον θεοῖς, ἰδίαις νόμοις ἐσχυροποιῶν τὴν ὑπερήφανον ἀρχὴν, ἢ τὴν βίαν, ὡσπερ Πίνδαρος αἰχματῶν κεραυνὸν τὸν βίαιον λέγει· ἀπασα δὲ χώρα ἤδη λέλακε καὶ ἤχει ἤχημα γούον γενναγμῶν γέμον τε καὶ ἄκτρον, καὶ γενέζωσι τὴν μεγάλην τε καὶ περιφανῆ· σχήματος ἦσαν τιμὴν τὴν σὴν καὶ τῶν σῶν ξυνομαιμόνων, ἦτοι τῶν ἀδελφῶν σε, τῷ Ἀτλαντὸς καὶ τῷ Μενoitῶν· ὧν τὸν μὲν Ἀτλαντα ἐποίησε βασιλεύειν τὸν ἡραϊόν, τὸν δὲ ἐκεραύνωσε· σὲ δὲ δεσμεῖ ἐνταῦθα εἰς τὸ Καυκάσιον ἄρος. Οὗτοι δὲ παῖδες ἦσαν τῷ Ἰαπετῷ, ὃς ἦν ἀδελφὸς τῷ Κρόνῳ τῷ πατρὸς τῷ Διὸς.

400. ΡΑΔΙΝΩΝ. Ἐυκινήτων. ΡΕΟΣ. Ῥεῦμα, παρὰ τὸ ῥέω ῥέος, ὡς κλέπτω κλέπος. Οἴχεται τὸ κλέπος αὐτὸ· ἔχων.

405. ΑΙΧΜΑΝ. Τὴν βίαν. Καὶ Πίνδαρος αἰχματῶν κεραυνὸν, τὸν βίαιον.

408. ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΝΑ. Μεγάλῃ σχήματος ἦσαν.

411. ΟΠΟΣΟΙ Τ' ΕΠΟΙΚΟΝ. Ὅσοι τὲ ἀνθρώποι κατοικῶσι τὸ ἔδαφος καὶ τὸν χῶρον τῆς καθαρᾶς Ἀσίας, συγκάμνησιν ἡμῖν, καὶ συναπῶνται ταῖς σαῖς βλάβαις ταῖς μετεχέουσαι· μεγάλων γενναγμάτων. Παρθένοι τε αἱ ἐγκάτοικοι τῆς Κολχίδος, ἦγεν αἱ Ἀμαζόνες, αἱ ἄτρεσοι καὶ ἄφοβοι ἐν ταῖς μάχαις, ἀπῶνται τοῖς σοῖς κακοῖς, καὶ ὁ Σκυθικὸς ὄμιλος, οἵτινες κατοικῶσι τὸν ἔσχατον πόρον τῆς γῆς περὶ τὴν Μαιωτικὴν λίμνην. Τὸ ἄρειόν τε καὶ πολεμικὸν γένος τῆς Ἀραβίας, λέγει δὲ τῆς Τρωηλοδύτης, οἵτινες τε πολλοὶ τῶν Καυκάσῳ νέμονται καὶ οἰκῶσι πόλιν ὑψιπέδημον, στρατὸς πολεμικὸς βρέμει καὶ ἤχει ἐν αἰχμαῖς καὶ κονταρίοις, ἦγεν οἱ Κόλχοι. ΑΓΝΑΣ ΑΣΙΑΣ. Ἀγνήν λέγει τὴν Ἀσίαν διὰ τὸ προφρεφέραν εἶναι πασῶν, καὶ διὰ τὸ μεγάλας πόλεις καὶ πλοσίας ἔχειν.

420. ΑΡΑΒΙΑΣ. Πῶς τὴν Ἀραβίαν Καυκάσῳ συνώνισεν; ὁ Στράβων φησὶν, οἱ Τρωγλοῦται μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Καυκασίας. ΑΡΕΙΟΝ. Τὸ ἀρχίον.

424. ΟΞΥΠΡΩΡΟΙΣΙ. Ὁξυκεράτοις.

433. ΑΓΝΟΡΡΥΤΩΝ. Καθαρὸν ρῆμα ἔχόντων.

Γ'.

435. ΜΗ ΤΙ ΧΑΙΔΗ. Σιωπῶσι παρὰ ποιηταῖς τὰ πρόσωπα, ἢ δι' αὐθαδίας, ὡς Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς Φρυξὶ Σοφοκλέης· ἢ διὰ τὴν συμφορὰν, ὡς ἡ Νιόβη παρ' Αἰσχύλῳ· ἢ διὰ περισκέψιν, ὡς ὁ Ζεὺς παρὰ τῷ ποιητῇ, πρὸς τὴν τῆ τῆς Θέτιδος αἴτησιν. Τῆτο δὲ φησὶν ὁ Προμηθεὺς πρὸς τὸν χερσὸν, μὴ με δοκιῶτε σιγᾶν ἢ ἐν ὑπερηφανίᾳ, ἢ ἐν αὐθαδίᾳ, ἢτοι ἐκ κενοδοξίας, μὴ συνομιλῆντα ὑμῖν, καὶ καταλέγοντα τὰ ἐμὰ· ἐν σιωπῇ δὲ κόπτομαι τὴν ψυχὴν, βλέπων ἑμαυτὸν ἕως ὑβριζόμενον· τῆτο γὰρ δηλοῖ τὸ προσελέμενον, ὅθεν καὶ οἱ Ἀρκάδες πρόσελοι ἢ πρόσεληνοι· ὑβρίζαι δὲ ὁ Προμηθεὺς μέμψιν ἀνθρώπων ἔχων.

438. ΚΑΙ ΤΟΙ ΘΕΟΙΣΙ. Καὶ τοὶ τίς, φησὶ, διώρισε τιμὰς ἄλλος τοῖς κείς τῆτοις θεοῖς; τῆτο δὲ λέγει πρὸς τὸν Δία τὸν λόγον ἀποτεινόμενος, διὰ τὸ συμβαλεῖν αὐτῷ τῷ Διὶ κατὰ τῶν Τιτάνων· ἢ, ὅτι εἰ καὶ ὁ Ζεὺς ἐπένειμεν ἑκάστῳ θεῷ τιμὴν, ἀλλὰ σχεδὸν ἐκ Διὸς, ἀλλὰ Προμηθεὺς τὸ κατόρθωμα· ἕτος γὰρ τὸ προσῆκον ἀξίωμα διετάξατο ἑκάστῳ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν σιωπῶ, φησὶν· ἐν γινωσκύσαις γὰρ ὑμῖν λέγειν τοιαῦτα περισσὸν λεγῶ· λέξω δὲ τὰς ἀνθρώπων βλάβας, ἃς εἶχον πρῶτη, διὰ τὸ μηδὲν τῶν συμφερόντων εἰδέναι, ἀλλὰ μάθετε ὅτι αὐτὰς μωρὸς ὄντας τὸ πρῶτον, φροῖμους ἐποίησα καὶ γνώσεως παντοίας μετέχοντας. Λέξω δὲ ταῦτα ἐκ μεμφόμενος τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ διηγόμενος ὅσα ἀγαθὰ δέδωκα αὐτοῖς, οἵτινες πρῶτα μὲν βλέποντες ἐκ ἔθλεπον, καὶ ἀκρόντες ἐκ ἤκρον· διότι ἔνν καὶ φροῖμους ἐκ εἶχον· κῆς γὰρ ὄρᾳ καὶ κῆς ἀκῆσι· ἀλλὰ διήρχοντο πάντα τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς ὅμοιοι ὀνείροις καὶ φαντάσμασι, ἢτοι μηδὲν ὄντες, καὶ τὴν διὰ πλίνθων κατασκευασμένη οἰκίαν ἐκ ἔκτισαν ἢ ἔγνωσαν. ΠΡΟΣΗΛΟΥΣ, ἢτοι θέρμην ἔχοντας, ἢ προσηλωμένους ἀντὶ τῆ ἥλιος πεπαρμένους· ἕτε τὴν διὰ ξύλων κατασκευὴν, ὑποκάτω τε τῆς γῆς κατώκων ἐν ἐνδοτάτοις τόποις σπηλαίων, ὡσπερ οἱ αἰεὶ συρόμενοι, ἢ αἰεὶ ἔρποντες, μέρμηκες. Ἦν δὲ αὐτοῖς ἔδδεν σημεῖον καὶ δεῖγμα ἕτε χειμῶνος ἕτε τῆ ἀνθη ἔχοντος ἔαρος, ἕτε τῆ θέρμης, ἀλλὰ χωρὶς νοῦς καὶ φροῖμους ἐποίησαν πάντα, ἕως ἔ σφῖν καὶ αὐτὸς τὰς ἀνατολὰς τῶν ἄστρον ἔδειξα καὶ τὰς δυσγνώσεως δύσεις.

449. ΕΦΥΡΟΝ. Πάνυ εὐφρὸς τὸ ἔφυρον ἐκ μεταφορᾶς τῆς γυναικὸς, ὅταν μέλλῃ ζυμῶσαι, μινυῦσης ἄλευρον, ἕδαρ, ἄλας, καὶ ποιούσης τὸν ἄρτον. Μὴ γινώσκοντες γὰρ ἐκεῖνοι τὸ πῆ συντελεῖσι τὸ καθ' ἐν ἔμισγον τὰ πάντα, διὰ τοὶ τῆτο λέγει τὸ ἔφυρον.

450. ΠΡΟΣΗΛΟΥΣ. Πρὸς ἥλιον ὄρῶντας. Καὶ Εὐπόλις, Αὐλὴ πρόσηλος.

451. ΩΣΤ' ΑΕΙΣΥΡΟΙ ΜΥΡΜΗΚΕΣ. Οἱ αἰεὶ συρόμενοι καὶ ἔρποντες. Ἦ ἀήσυροι, ἢ γῆν οἱ κῆφοι καὶ οἰοῦναι πτερωτοί.

453. ΟΥΤΕ ΧΕΙΜΑΤΟΣ ΤΕΚΜΑΡ. Ὁυ διεγίνωσκον διὰ τῶν ἄστρον τὰς καιρῆς.

457. ΔΥΣΚΡΙΤΟΥΣ. Δυσκαταλήπτους, δυσγνώσεως, οἷον ὅτι Ὀρέων ὅταν δύνῃ χειμῶνα ποιῶν. Ταύτην τὴν εὐρεσιν καὶ Παλαμῆδῃ προσῆψεν. Ἰσως δὲ κῆκείνος ὑπὸ Προμηθεὺς ἔμαθε ταῦτα, οἷον καὶ ἐπὶ Πλειάδων, ὅταν γὰρ αὐταὶ ἀνατέλλουσι τὴν ἑωθινὴν ἀνατολὴν τῷ πρῶτῷ κατὰ Μαῖον μῆνα εἰς τὴν ιβ' καὶ εἰς τὴν ιγ', τότε δὲ ἀρχεσθαι τῆ ἀμῆτης ἢ τῆ θέρμης, καὶ πάλιν μελλουσῶν δύνασι ἢ κρυθῆναι τὴν ἑσπερίαν δύσιν, ἢτοι τὸ Ὀκτώβριος καὶ Νοέμβριος, ποιῶν ἀρχὴν ἀρότης ἢ τῆ σπείρειν.

458. ΑΡΙΘΜΟΝ ΕΞΟΧΟΝ ΣΟΦΙΣΜΑΤΩΝ. Καὶ δὴ καὶ μηχανήματα ἐξεῖρον αὐτοῖς, καὶ γραμμάτων συνθέσεις ἐδίδαξα. Γράφεται καὶ νοσφισμάτων· καὶ γὰρ τις μέτρον γνώσκων τῶν πραγμάτων αὐτῶ, ἔποτε τῷ εἰκότος ἐκπέσει.

460. ΜΝΗΜΗΝ Θ' ΑΠΑΝΤΩΝ. Ἐγὼ, φησὶ, καὶ μνήμην ἀπάντων λόγων κτήσαμαι τῆς ἀνθρώπου ἐδίδαξα, καὶ ἔξευξα πρῶτος τ' ἐν ζυγοῖς κνώδαλα, καὶ βίας ἀλείψας καὶ ἐν ζεύγλαις καὶ ἐν σώμασι· ὅπερ τοῖς ἀνθρώποις κεφίσαι τῶν πόνων τυγχάνωσι τῶν πολλῶν, καὶ ἐφ' ἄρματα ἤγαγον ταῖς ἡνίαις ὑποτασσομένης τῆς ἵππου, ὑπερ ἐξὶ καλλώπισμα τῆς ὑπερπλέτη χλιδῆς. Καὶ τὰ ἐν θαλάσῃ δὲ πλανώμενα καὶ πορευόμενα ὀχήματα καὶ ἄρματα τῶν ναυτίλων· ἦγεν τὰς ναῦς· τὰ λιπώτερα, τὰ ἔχοντα τὰ ἄρματα ὡς πτερὰ, ὑδαὶς ἄλλος ἐφεύρε χαρὶς ἐμῆ.

465. ΥΠΕΡΙΠΛΟΥΤΟΥ ΧΛΙΔΗΣ. Τὸ γὰρ ἐποχεῖσθαι ἵπποις, πλοισίων ἐστὶ.

471. ΠΕΠΙΟΝΘΑΣ ΑΕΙΚΕΣ ΠΗΜΑ. Ὁ χορὸς ἀκίσας τῶν τῷ Προμηθέως κατορθωμάτων τῶν ἀνωθεν λεγομένων, φησὶ πρὸς αὐτὸν, ἔπαθες βλάβος ἀπρεπῆς, μὴ καλῶς φρονῶν, ἀλλ' ἀφρόνως ἀντιλέγων τῷ Διὶ, καὶ ἀνθισάμενος αὐτῷ. Ἡ, ἔπαθες βλάβην ἀπρεπῆ. Τὸ δὲ πλανᾷ, δηλοῖ, ὅτι ἀποσφαλεῖς τῶν φρονῶν ἐχ' εὐρίσκεις ἐν φρονήσει μηχανήματα, δι' ἃ ἂν ἀπαλλαγῆς· ὡς περ δὲ τις ἀτεχνος ἰατρός, εἰς νόσον πισῶν, ἀθυμεῖς, καὶ ἐν ἔχει· εὐρεῖν ποίοις μηχανήμασιν σεαυτὸν θεραπεύσεις. Ἄλλως. Τῆτο διὰ τὸ φιλονεικῆσαι Διί. Μεσολαβῆσαι δὲ αἱ τῷ χορῷ τὴν ἐκθεσιν τῶν κατορθωμάτων, διακαπαῖσαι τὸν ὑποκριτὴν Αἰσχύλῃ.

475. ΤΑ ΛΟΠΙΑ ΜΟΥ ΚΑΥΟΥΣΑΙ. Τὰ ἄλλα με σοφίσματα ἀκίεσαι, πλέον θαυμάσετε οἷας τέχνας καὶ μηχανὰς ἐβλευσάμην. Τὸ μὲν μέγιστον, εἴτις ἀφροσύνην, ἐκ τῆν ἐδὲν βοήθημα θεραπείας ἔτε διὰ βρώσεως προσφερόμενον, ἔτε δὲ ἐπιχρίσεως ἔξωθεν, ἔτε διὰ πόσεως, τῆτο δὲ δηλοῖ τὸ πρῶτον, ἀπὸ τῷ πῶ πῶσω ἤματι· ἀλλὰ πάντες διεφθείροντο τῇ ἐνδείᾳ τῶν φαρμάκων, πρὶν ἂν ἐγὼ ἐδειξάμην αὐτοῖς κέρσιματα καὶ θεραπείας πρᾶϊνύσας τὰς νόσους, αἷς θεραπείαις πᾶσαν ἀποδύωσι βλάβην τῶν νόσων. Τρόπος δὲ πολλῆς τῆς μαντικῆς ἐκόσμησα.

480. ΚΑΤΕΣΚΕΛΛΟΝΤΟ. Κατεσκελετῆντο, κατεφθίνοντο.

483. ΕΣΤΟΙΧΙΣΙΑ. Διεκόσμησα καὶ διαταξάμην καὶ ἐκρίνα πρῶτος αὐτὸς τῆς τῶν οὐείρων δὲ εἰς πείρας ἐξελεῖν καὶ φανερῶς γεγενῆσθαι, καὶ τῆς μὴ μαντείας τὴ δυσκόλης εἰς κατάληψιν καὶ γνώσιν ἐγνώρισ' αὐτοῖς, ἦγεν τοῖς ἀνθρώποις, τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν γινόμενα σημεῖα καὶ τεκμήρια. Καὶ ἀκριβῶς ἐδίδαξα καὶ ἐρμηνεύσα τὴν πτῆσιν τῶν οἰωνῶν τῶν ἐπικαμπεῖς ὄνυχας ἔχοντων· οἷτινές τε δεξιοί, καὶ οἷτινες ἰσχυροί, ἦτοι τὴν δεξιάν αὐτῆν καὶ ἀριστεράν πτῆσιν τῶν οἰωνῶν, καὶ τὴν διαγωγὴν ἕτινα ἔχουσιν ἕκαστοι· καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους εἰσὶν ἔχθραι, καὶ φιλίαι, μίση, καὶ συμπέσεις. Τὸ γὰρ συνδιάγειν ὁμῶς τῆς οἰωνῆς, καὶ τὸ ἔχθραν ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, ἢ καὶ φιλίαν, σημαντικὰ μαντείων, καὶ ἀδήλων τεκμήρια παρὰ τοῖς μάντεσι πέφυκεν. Ἰστίον δὲ ὅτι πολλὰ καὶ διάφορα εἶδη μαντείων καθεστήκασιν, ἐνταῦθα δὲ περὶ τῶν μῶν διαλαμβάνει, περὶ τῶν οὐειροκριτικῶν, τῶν οἰωνιστικῶν, τῶν ἠπατητικῶν, καὶ τῶν θυτικῶν. ἦγεν τῷ κρίνειν ἀπὸ τῶν οὐείρων τὰ μέλλοντα γίνεσθαι καὶ ἀπὸ τῆς πτῆσεως τῶν οἰωνῶν, τῆς τοιαῦδε ἢ τοιαῦδε, ὃ μέλλει συμβῆναι τεκμαίρεσθαι. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπατομῆς τῶν ζῶων τὰ ὅμοια νοεῖν. Σχίζοντες γὰρ μέσον τὰ ἱερεῖα ἔβλεπον τὴν δέσιν τῶν ἱεροσθίων πάντων. Καὶ ἐκ τῆς ἐτεκμαίροντο τὰ μέλλοντα γίνεσθαι. Ὅμοίως δὲ καὶ ἀπὸ τῶν θυμάτων, οἷον τῆς χολῆς ἐμβληθείσης καὶ ἀνατιναγείσης πρὸς τὸ τῶν πολεμίων μέρος, ἦταν τῶν ἐσήμαινεν. Ἄλλως. Ἐστοίχισα, κατὰ σοῖχον ἐδειξάμην, πολλὰ γὰρ εἶδη μαντικῆς· εἰκαστικῶν, ἐπιπνευστικῶν, ἀερονομικῶν.

485. ΔΥΣΚΡΙΤΟΥΣ. Δυσνόητες.

486. ΕΝΟΔΙΟΥΣ. Τῆς ἐξ ὑπαντήσεως.

491. ΣΥΝΕΔΡΙΑΙ. Ὀμόνοιαι.

492. ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ ΤΕ ΛΕΙΟΤΗΤΑ. Τὴν διὰ σπλάγγων σκίψιν.

493. ΔΑΙΜΟΣΙ ΠΡΟΣ ΗΘΟΝΗΝ. Ἐυπρόσδεκτα θεοῖς.

495. ΚΝΙΣΣΗ ΤΕ ΚΩΛΑ ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΑ. Τὰ τῶν μηρῶν ὑπὸ ἀσπιδὸς συγκακαλυμμένα κνίσση. Ἡ, τὰ μηρία πῶς δεῖ συγκαλύπτειν κνίσση, τῷ ἀνωθεν ἐπιτεθειμένῳ αὐτῶν λίπτι· καὶ τὴν μακρὰν ὀσφύν, γαστέρα, κοιλίαν, πυρῶσας, καὶ εἰς πῶς ἐμβαλῶν, ἀδήγησα τῆς ἀνθρώπου εἰς τέχνην δυσκόλως νοημένην· ἥτοι τὴν θυματικὴν μαντείαν. Ἐυκίνητος γὰρ ἔσα καὶ σπέρματα ἔχουσα ἢ γαστῆρ, δύεται θεοῖς, ἀφ' ἧ καὶ κλόνος ὀνομάζεται διὰ τὸ ἀεκίνητον. Καὶ τὰ φλογωπὰ σήματα, ἥτοι τὰς διὰ πυρὸς μαντείας, τυφλὰς ἔσας πρὶν, καὶ ἐ φαινομένης, διὰ τὸ μὴ γινώσκεισθαι, βλέπειν ἰποῖσθα, καὶ εἰς τὸ ἐμφανὲς ἤγαγον καὶ πᾶσιν ὑπέδειξα.

497. ΩΔΩΣΑ ΘΝΗΤΟΥΣ. Εἰς γνῶσιν καὶ ὄδον ἤγαγον.

498. ΕΠΑΡΓΕΜΑ. Τυφλὰ, ἐκ τῆ ἀργῶν τὸ λευκόν. Λεύκωμα νόσος γίνεται περὶ τὸν ὀφθαλμὸν, ὅσπερ ἀδελφίαν ποιεῖ. Διὰ τῆτο γὰρ τὰ σκοτεινὰ φησὶν ἐπάργεμα, κατὰ ἀντίφρασιν· ἀργῶν γὰρ λέγεται τὸ λευκόν. Ἄλλως. Ἐπάργεμα κυρίως τὰ λευκωματισθέντα, παρὰ τὸ ἀργόν.

499. ΤΟΙΑΥΤΑ ΜΕΝ ΔΗ ΤΑΥΤΑ. Ταῦτα μὲν, φησὶν, ἔσα εἶπον, ἔτις ἔχουσιν. Τίς δὲ εἶποι ἄλλον τιὰ πρὸ ἐμῆ ἐξευρεῖν τὰ τοῖς ἀνθρώποις ὠφέλιμα πεπερμμένα ὑποκάτω τῆς γῆς, χρυσόν, ἀργυροῦ, χαλκόν, σίδηρον, καὶ ἄλλα τιὰ; ἔδοξεν εἶποι, τῆτο σαφῶς γινώσκω, ἐὰν μὴ μάτην φλυαρῆ. Ἐν ὀλίγῳ λόγῳ συλλήθην μάθε ὅτι πᾶσας τέχνας ἐγὼ ἐφίερον.

506. ΜΗ ΝΥΝ ΒΡΟΤΟΥΣ ΜΕΝ ΩΦΕΛΕΙ. Μὴ νῦν, φησὶ, τῆς ἀνθρώπου ὠφέλει πέρα τῆ προσήκοτος καὶ τῆ δέοντος, σαυτῆ δὲ ἀφροντίζει κακῶς πᾶσχοτος. Ὡς λίαν ἐγὼ ἐλπίζω τοῖς λόγοις οἷς λέγεις, τῆτο γὰρ δηλοῖ τὸ εὐελπίς εἰμὶ τῶνδε, ἦγει τῆτων ὧν λέγεις· ὡς καὶ λυθῆση τῶν δεσμῶν, καὶ πλεον τῆ Διὸς ἰσχύσεις.

510. ΩΥ ΤΑΥΤΑ ΤΑΥΤΗ. Ὁυ ταῦτα ἔτις σπέρωται, ἵνα ἡ τελεσφόρος μοῖρα ταχῶς τὰ κατ' ἐμὲ κρᾶνη καὶ πληρῶση. Ὁ ἐστίν, ἔπω μοι λυθῆναι μεμοῖραται. ἐν γὰρ τῷ ἐξῆς δράματι λύεται, ὅσπερ ἐμφαίνει Αἰσχύλος.

514. ΤΙΣ ΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗΣ. Τίς τῆς ἀνάγκης κρατεῖ καὶ δεσπόζει;

516. ΤΟΥΤΩΝ ΑΡ' Ο ΖΕΥΣ. Εἰ θέλει σε πρὸ μοῖρας λύσαι, ἐ δύναται ὁ Ζεὺς τῆτο ποιῆσαι.

517. ΟΥΚΟΥΝ ΑΝ. Προαναφωνεῖ τὸν ἔρωτα τῆς Θέτιδος.

518. ΤΙ ΓΑΡ ΠΕΠΡΩΤΑΙ. Τί ἔν ὑπόκειται τῷ Δί; ἔδοξεν ἄλλο, ἢ τὸ αἰε ἀρχεῖν. φησὶν ἔν ὁ Προμηθεύς, ὡς εἴτε κρατήσκειν αἰε, εἴτε μὴ, ἔδαμῶς μαθῆς ἀν ἐξ ἐμῆ· μηδὲ παρακάλε με ὑπὲρ τῆτου, ἐκφωνεῖν λεληθότα τὸν τῆς Θέτιδος ἔρωτα.

520. ΕΥΝΑΜΠΕΧΕΙΣ. Ἐν ἑαυτῷ κρύπτεις

521. ΑΛΛΟΥ ΛΟΓΟΥ. Τῷ ἐξῆς δράματι φυλάττει τῆς λόγους.

525. ΜΗΔΑΜ' Ο ΠΑΝΤΑ ΝΕΜΩΝ. Ὁ πάντα κρατῶν, φησὶ, καὶ διοικῶν Ζεὺς μηδὲ ποτε ἀντίπαλον κράτος, οἰονεῖ ἔχθρον, ποιήσκει τῆ ἐμῆ γνώμη, ἦγει, μηδὲ ποτε ἐναντίος μοι γένηται. Μηδὲ βραδύναιμι νισσομένη καὶ πορευομένη πρὸς θεοῖς ἱεραῖς δάιναις, καὶ θυσίαις βυθόνοις, ταῖς μεγάλαις ποιήσαις φόνος καὶ σφαγὰς τῶν ἱερέων. Ἡτοι, μηδέποτε παυσάμην τῆ τιμᾶν τῆς θεοῖς, καὶ θυσίας τῆτοις προσφέρων, περὶ τὸν τῆ Ὀκεανῆ πόρον, μηδὲ διὰ λόγων εἰς αὐτῆς ποτε τῆς θεοῖς ἀμαρτήσαιμι. Ἄλλὰ μοι τῆτοι, τῆτ' ἐστὶ τὸ τιμᾶν αὐτῆς, εἴη διὰ παντός, καὶ μήποτ' ἐκτακείη, τῆτ' ἐστὶ, μηδέποτε πληρωθείη· ἐκ μεταφορᾶς τῆ κρηῆ· τὸ γὰρ τῆκεσθαι, ἐπὶ τῆ κρηῆ καὶ τῆς χιόνος κυρίως λέγεται.

536. ΗΔΥ ΤΙ ΘΑΡΣΑΛΕΑΙΣ. Ἐυφραντὸν τὸ ἐλπίσι θαρραλείαις τὸν μακρῶν

πίειν βίαν, ἐν εὐφροσύναις φανεραῖς τρέφουσαν τὴν ψυχὴν ἐμήν. Ἄλλως. Καλόν, τὸ ἀπὸ ἀγαθῆ συνειδήτος ἀγαθὸν ἐλπίζειν πείσασθαι ὑπὸ τῶν θεῶν.

541. ΦΡΙΣΣΩ ΔΕ ΣΕ. Δειλιῶ καὶ τρέμω, βλέπυσά σε διακοπτόμενον μυρίοις πόσις. Τὸν Δία γὰρ ἔφοβέμενος, ἐν ἰδία γνώμῃ, καὶ αὐθαιρέτως, ἄγαν ὑπερβολικῶς σέθεν καὶ τιμᾶς τὰς ἀνθρώπων, ἄγαν φιλόανθρωπος εἶ.

547. ΦΕΡ', ΟΠΙΩΣ ΑΧΑΡΙΣ. Φέρε σκόπησον ὅτι ἡ χάρις ἦν ἐχαρίσω τοῖς ἀνθρώποις, ἄχαρις ἦν, καὶ ἀμείψασθαί σε μὴ δυναμένη. Πῶς γὰρ θεῶ βοηθήσει ἀνθρώπος;

549. ΟΥΔ' ΕΔΕΡΧΘΗΣ. Ὀυδὲ προσκόπησας ἀσθενέσι χαριζόμενος.

551. ΙΣΟΝΕΙΡΟΝ. Ὅτι σκιαῖς ὀνείρων οἱ ἄνθρωποι παρεμφερεῖς, κατὰ τὸν Πίνδαρον. ΑΛΑΟΝ ΓΕΝΟΣ. Ἀπερόρατον τῷ μέλλοντος.

553. ΟΥΠΟΤΕ ΤΑΝ ΔΙΟΣ. Ὑψηλῶς καὶ τραγικῶς τὸ τῆς εἰμαρμένης ὄνομα, Διὸς ἀρμονίαν εἶπεν, ἀλλ' ἐ τὴν εἰμαρμένην. Φησὶ δὲ ὅτι ἔποτε αἱ τῶν ἀνθρώπων βλαὶ διαφεύγῃσι τὴν μοῖραν, ἀλλ' ὁ αἱ μοῖραι βέλονται, τῆτο καὶ ποιῶσιν. Ἐμαθον ταῦτα ἔτως, καὶ τὰς σὰς ὀλεθρίας ἰδέσα τύχας, ὧ Προμηθεῦ.

557. ΤΟ ΔΙΑΜΦΙΔΙΟΝ ΔΕ ΜΟΙ ΜΕΛΟΣ. Τῆτο φησιν, ὅτι ἐπεγένετο καὶ ἐπῆλθέ μοι τὸ δισσὸν μέλος, τῆτο ὁ νῦν θρηνῶ ἐπὶ τῷ σῷ πάθει, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ἦδον περὶ τὸν καιρὸν τῷ σῷ γάμῳ, ὅτε τὴν Ἡσιόνην πρὸς γάμον ἤγαγες· ἐ γὰρ μόνη καθαρὰ μοι ἡ ἦδον ἐκεῖνη καθέστηκεν, ἀλλ' ἔχει ἐν ταυτῷ καὶ τὸ λυπηρὸν. Τῆτ' ἔστιν, ὁμῶ προσεγένετό μοι καὶ ἡ ἦδον καὶ ἡ θλίψις διὰ σε. Ἄλλως. Τὸ δισσὸν μέλος ἐπῆλθε, τῆτο καὶ τῆτο ὅπερ νῦν τραγωδῶ ἐπὶ τῷ σῷ πάθει, ἐκεῖνό τε ὅπερ ἐτραγώδην περὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὴν κοίτην ἐν ἰότητι γάμων, τῆτέστιν ἐν συνόδῳ καὶ συνελύσει, παρὰ τὸ ἵεναι πρὸς συνουσίαν, ὅτε ἤγαγες δάμαρτα καὶ γυναῖκα ὁμόλεκτρον τὴν ὁμοπάτριον ἡμῖν Ἡσιόνην ἔδουσι καταπίσας. Ἐδνα δὲ εἰσι τὰ ἐπὶ προικὶ διδόμενα πράγματα. Ἄλλως. Τὸ διαμφίδιον, διὰ παντὸς κεχωρισμένον, ἐναντίον τοῖς νῦν. Τότε γὰρ γαμῶντί σοι τὸν ὑμέταιον ἠδομεν, νῦν δὲ δυσυχῶντί σοι θρηνον.

559. ΙΟΥΗΤΙ ΓΑΜΩΝ. Πορεία, ἤγαν ἐν συνόδῳ γάμων, παρὰ τὸ ἵεναι πρὸς συνουσίαν.

562. ΠΙΘΩΝ ΔΑΜΑΡΤΑ. Ἐδουσι πιθῶν τὴν ἰσομένην σοι δάμαρτα κοινόλεκτρον. Ἡ, τῆ κοινόλεκτρον τῷ Ὠκεανῷ Τηθὺν πείσας.

Δ'.

563. ΤΙΣ ΓΗ, ΤΙ ΓΕΝΟΣ. Τὸ τῆς ἰῆς ἐπεισόδιον μονοθεῖ μὲν, ἔχει δὲ πρὸς ὑποκείμενον συνάφειαν, ὅτι μαντεύεται αὐτῇ Προμηθεὺς τὰ μέλλοντα γενέσθαι. Ὡσπερ ἀπ' αὐτῆς ἔσαι τρισκαιδέκατος κατὰ γενεάν, ὃς αὐτῷ ὕστερον τῷ χρόνῳ ποτὲ ἐπαμυνεῖ· ἄλλως τε αὐτῇ ὑπὸ Διὸς φησὶν ἠδικῆσθαι, καὶ διὰ τῆτο παραμυθεῖται τὸν Προμηθεῖα. Λίγει δὲ περὶ τῷ Ἡρακλέει· ἔτος γὰρ ἔλυσεν αὐτὸν ἀπο τῶν δεσμῶν. Φασὶ δὲ ὅτι ἡ Ἰώ ἢ τῷ Ἰνάχῃ θυγάτηρ ἐρασθεῖσα παρὰ Διὸς, ἐπεὶ τῆτο ἔγνω ἡ Ἡρα καὶ ἐμελλε καταλαμβάνεσθαι παρ' αὐτῆς, μετεβλήθη παρὰ τῷ Διὸς εἰς βῆν, ἵνα μὴ γνωσθῆ τίς εἴη. Ἡ Ἡρα δὲ προσελθῆσα τῷ Δίῳ, ἐζήτησε ταύτην, καὶ ἔλαβε δῶρον παρ' αὐτῆ· καὶ ἔδωκεν Ἀργῷ τῷ πανόπτη φυλάττειν αὐτήν. Ὁ δὲ Ζεὺς πάλιν ἐρασθεῖς αὐτῆς ἐπέμψεν τὸν Ἑρμῆν, ἀφελῆσθαι ταύτην τῷ Ἀργῷ καὶ διακομίσει αὐτῷ· καὶ ἐπεὶ ἄλλως λαθεῖν Ἀργῶν τὸν πανόπτην ἐκ ἦν, διὰ βολῆς λιθείας τῆτον ἀνήρηκεν. Οὐδ' τὸ φάσμα ἡ Ἡρα τῇ Ἰοῖ, καὶ μετὰ τὸν αὐτῷ θάνατον, παρεδείκνυεν, ἐπὶ τῷ μάλισα ἐκφοθεῖν αὐτήν. Ἡ δὲ πολλὰ πλανηθεῖσα καὶ εἰς διαφορὰς τόπους, τὸ τελευταῖον ἀπῆρε καὶ πρὸς τὸν Καύκασον, ὀφρομένη τὸν Προμηθεῖα.

564. ΠΕΤΡΙΝΟΙΣΙ. Τοῖς ὄρειοις.

Κ

569. ΧΡΕΙΕ ΤΙΣ. Κεντρίζει, κεντᾶ μέ τις τὴν ἀθλίαν οἴστρον. Τῆτο δὲ εἶπε παρὰ δὴλῶν καὶ δεικνύων τὸ χρεῖε τις ἄν με. Αὐτὴ δὲ ἔμμανῆς ἔσα ὑπὸ τῆ οἴστρον, φαντάζεται.

570. ΕΙΔΩΛΟΝ ΑΡΓΟΥ. Τινὲς ἔτω φαοῖν, ἄλευ' ἀντὶ τῆ ἀναχώρει, καὶ ἔκκλινε. Τῆτο γὰρ δὴλοῖ τὸ ἄλευε. Τὸ δὲ ἄ δᾶ, ἀντὶ τῆ ἄ γῆ, Δωρικῶς. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν φαοῖ, καὶ τὸν γνόφον, δνόφον. Ἄλλοι δὲ γράφουσιν Ἄλευάδα, πατρωνυμικὸν ἀπὸ τῆς Ἀλεύας εὐθείας. Ἦτοι φοβῆμαι τὸ εἶδωλον Ἄργον τῆ Ἀλευάδα καὶ τῆ υἱῆ τῆ Ἀλεύα. Ὁ γὰρ Ἀλεύας, πατὴρ ἦν τῆ πανόπτου. Ἦ, ὅν δεῖ φυλάεσθαι καὶ ἐκκλῖναι. Φαντάζεται γὰρ αὐτὸν καὶ μετὰ θάνατον φοβημένη.

571. ΤΟΝ ΜΥΡΙΩΠΟΝ. Πολυόφθαλμον. Πολλὰς γὰρ ὀφθαλμῶς εἶχεν ὁ Ἄργον, ὡς μυθεύεται· ὅθεν καὶ πανόπτου ἐλέγετο. Βῆτην δὲ αὐτὸν καλεῖ ἦτοι βυκόλον, διὰ τὸ αὐτῆς τῆς Ἰῆς ἐπιγατεῖν μεταβληθείσης εἰς βῆν.

573. ΟΝ ΟΥΔΕ ΚΑΤΘΑΝΟΝΤΑ. Ὅτινα τὸν Ἄργον εὐδὲ θανόντα ἄδης κατέχει, ἀλλ' ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνερχόμενος, ἐμὲ τὴν ἀθλίαν ὀπίσω καταδιώκει, καὶ ποιεῖ πλανᾶσθαι νῆσιν.

576. ΥΠΟ ΔΕ ΚΗΡΟΠΛΑΣΤΟΣ. Ἄλλ' ἐκ ἐμοῖ, διὰ τὸ κηρεύειν. Ἄλλως. Ὅτι μετὰ κηρῆ ἦν πεπλασμενὸς ὁ δόναξ. ΟΥΤΟΒΕΙ. Ἦχεῖ. ΔΟΝΑΞ. Ἦ σύριγγς. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχω καὶ ἄδοντα αὐτὸν εἰσάγει. Εἰπὼν δὲ αὐτὸν βέτα, ἐπέμεινε τῆ τροπῆ. Αὐλῶσι γὰρ ἐπόμενοι τοῖς ποιμνίαις οἱ βυκόλοι.

577. ΥΠΙΝΟΔΟΤΑΝ ΝΟΜΟΝ. Ἐπειτα, φησὶ, καὶ ἡ σύριγγς Ἦχεῖ· τῆτο γὰρ δὴλοῖ τὸ δόναξ. Τὸ δὲ ἄχετας, ἀντὶ τῆ πολυήχητος. Ὅς πρὸς ἐσπέραν ἐστὶν αὐλικὸς τοῖς ποιμῆσι διὰ τὴν τῶν ποιμνίων εἰσαγωγὴν Ἄλλως. Ὡδῆν, ὅθεν καὶ τὸ νόμιον μέλος, τοικύτην ἠδῆν ἄδουσιν οἱ ποιμένες ὁπόταν τὰ θρέμματα ἐπὶ τὴν μάνδραν κατάγῃσι κοιμηθησόμενα, ἐ μὲν δὲ οἶον ὁπόταν εἰς νομὴν αὐτὰ ἐξάγῃσι.

580. ΕΥΡΩΝ ΑΜΑΡΤΟΥΣΑΝ. Παρὰ τὸ, Ὡς εἶτι κακὸν ῥέξουσιν ἐνωπῆ. Οὐ δὲ ἀκοῆς τι μαθὼν φαῦλον περὶ ἐμῆ.

583. ΠΑΡΑΚΟΠΟΝ. Παρακεκομμένη μέρος τῆ νῆ.

592. ΤΗΣ ΙΝΑΧΕΙΗΣ. Διὰ τῆ τὸν πατέρα αὐτῆς ὀνομάσαι, ἐπέφηνεν ἑαυτὸν μάντιν. Ὡς καὶ παρὰ Ὀμήρω ὁ Τειρεσίαις, Νόστον διζῆται μελιθεῖα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.

596. ΕΠΕ ΜΟΙ ΤΑΙ ΜΟΓΕΡΑ. Εἰπέ μοι τῆ ἀθλία. Τίς ἔν σὺ ἔτως ἀληθῶς προσφανεῖς καὶ ὀνομάζεις ἐμὲ, τὴν ἐκ θεᾶς τε τῆς Ἦρας ἐπελθῆσαι μοι νόστον εἴρηκας; λέγει δὲ τὸν τῆς πλάτης οἴστρον. Ἦτις μαραινεὶ καὶ καίει με κεντῶσα βέλεισι φοιταλείς, τοῖς ποιῆσιν ἐμὲ ἀπανταχῆ πορεύεσθαι πλανημένην.

601. ΣΚΙΡΤΗΜΑΤΩΝ ΔΕ ΝΗΣΤΙΣΙΝ ΑΙΚΙΑΙΣ. Ἐν μάστιγι δὲ σκιρτημάτων, τῶν ἀπὸ τῆ οἴστρον κινήσεων καὶ πλανῶν, νῆσιν, ἦγον ποιήσασαι ἐμὲ ἀσιτεῖν, παρεγεγόνον λαθρόστυτος καὶ ταχεῖα καὶ ἄγαν ὀρηπτικῆ, δαμασθεῖσα μῆδεσι καὶ βυλεύμασι τῆς Ἦρας ἐπικότοις καὶ ὀργίλοις, καὶ μαινοῖς. Γέγραπται δὲ καὶ νῆσιν διὰ τῆ η, ἦγον ποιήσασαι ἐμὲ πλανᾶσθαι τῆδε κἀκεῖσε, ἀπὸ τῆ η, σκιρτικῆ μορῆς, καὶ τῆ γάσις.

604. ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΩΝ. Τινὲς ὅλως τῶν δυσδαιμόνων τοιαῦτα μογῶσιν οἷα ἐγώ;

610. ΛΕΞΩ ΤΟΡΩΣ ΣΟΙ. Φανερῶς καὶ διαδῶλως ἐρῶ σοι, ἐκ ἐμπλέκων λόγων ψευδεῖς τῶ πιθανῶ ὡς τε τέτης δοκεῖν ἀληθεύειν. Ἄλλ' ἀπλῶ λόγῳ καὶ ἀψευδῆ ταῦτα φράσαιμι, ὡς περὶ πρέπει τῆς φίλης ἀνοίγειν τὸ στόμα πρὸς φίλης, ἦτοι λαλεῖν.

611. ΟΥΚ ΕΜΠΛΕΚΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ. Οἱ γὰρ παλαιὸν τὰ ποιήματα αὐτῶν πρῶτον μὲν αἰνίγμασι γεγράφεσιν, ὕστερον δὲ καθόλου φανερῶς ἐχρῶντο τῶ λόγῳ.

614. Ω ΚΟΙΝΟΝ ΩΦΕΛΗΜΑ. Ὡ κοινὴ ὠφέλεια γεγονὼς ὅλα τῆ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἄθλιε Προμηθεῦ, χάριν τινὸς καὶ ὑπὲρ ποῖε ἀμαρτήματος ἀνταποδιδῶσι ταύτην τὴν τιμωρίαν; τίος ἔνεκα τιμωρῆ;

616. ΑΡΜΟΙ ΠΕΠΑΥΜΑΙ. Νεωσι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀρμάτων τῶν συντιθεμένων καὶ ἀρμολογούμενων νέον. Ἡ, παρὰ τὸ ἀρμόζειν καὶ τῷ μέλλοντι καὶ τῷ ἐστῆτι, ἅμα γὰρ εἶπεν καὶ ἅμα παρήλθον.

617. ΟΥΚΟΥΝ ΠΟΡΟΙΣ ΑΝ. Τί ἔ παρὰσχολοῦμαι ἐμοί, φησὶ, ταύτην τὴν ὄρεάν, ἥτοι τὸ ἀναδειξαί μοι τίς ὁ δεσμῶν σε ἐν τῷ Καυκάσῳ; τὸ δὲ ὄρεάν, ἐπὶ συμφορᾶς λαμβάνεται, καὶ ἐπὶ κακῷ. Ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, Κρύπτομεν ἀνηρὰ Ποσειδῶτος ἀνακτος ὄρεα.

619. ΩΧΜΑΣΣΕ. Ἐποίησεν ἀναβασιχθῆναι. Ὀχμὴ λέγεται τὸ μέσον ἐχόμενον, ἢ παρὰ τὸ ἔχειν, ἔχημα, καὶ ἔχμα κατὰ συγκοπὴν.

620. ΒΟΥΛΕΥΜΑ ΜΕΝ ΤΟ ΔΙΟΝ. Πρὸς τὴν τῆς Ἰῆς ἐρώτησιν ἀποκριθεὶς ὁ Προμηθεύς, εἰπάσης τίς σε ἄχμασε καὶ προσέδησεν ἐν τῷ ὄρει, φησὶν, ὅτι τὸ Δῖον βέλεμα, ἥτοι ἡ βολὴ μὲν τῷ Διὸς, τὴν δέσιν ἐπεβελύσατό μοι, ἡ χεὶρ δὲ τῷ Ἡφαίστῳ ὑπερῆσασα αὐτῷ καὶ πρὸς τὴν ἐμὴν δέσιν, προσπελάσται ἐμοὶ μοῖραν θανατηφόρον καὶ κῆρα.

622. ΤΟΣΟΥΤΟΝ ΑΡΚΩ. Διὰ τὸ μὴ ταυτολογῆσαι.

623. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΓΕ ΤΟΥΤΟΙΣ. Καὶ σὺν τέτοις δίδαξόν με ποῖος χρόνος γιήσεται πλήρωμα τῆς ἐμῆς πλάνης, ἀντὶ τῆ ἐν ποίῳ τῷ πλανᾶσθαι παυσθήσομαι.

625. ΤΟ ΜΗ ΜΑΘΕΙΝ. Εἶτα φησὶν ὁ Προμηθεύς πρὸς αὐτὴν, ὅτι κρεῖσσόν ἐστι μὴ μαθεῖν ταῦτα παρὰ τὸ μαθεῖν. Ἡ δὲ πάλιν πρὸς αὐτόν, μηδὲν μοι ἀποκρίψῃς ὅπερ μέλλω παθεῖν. Ἄλλως. Ἐπικηρείον ἐστὶ δόγμα, ἀναιρῆν τὴν μαντικὴν. Εἰμαρμένης γὰρ, φησὶ, πάντα κρατύσης, πρὸ καιρῷ λελύπηκας, εἰπὼν τὴν συμφορὰν, τὸ χρηστὸν δὲ, τὴν ἡδονὴν, ἐξέλυσας. Λέγεται δὲ καὶ ὅτι ἅ δὲ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γιήσεται.

629. ΘΡΑΞΑΙ. Ταραξάει.

630. ΓΛΥΚΥ. Τὸ ἀκύνειν.

632. ΜΗΠΩΓΕ. Ὁ χορὸς λέγει, μήπω εἶπες τὰ τῆς Ἰῆς, ἀλλὰ δὸς καὶ μοὶ μερῶν ἡδονῆς ἔχειν, τῷ ἀκύνειν τῶν ταύτης παθῶν. Ἀπ' αὐτῆς δὲ πρῶτον λεγόμενης τὰς πολυφθόρας ἐαυτῆς τύχας, μάθωμεν καὶ ἀκύνωμεν τὴν αὐτῆς νόσον· τὰ ἐπίλοιπα δὲ τῶν ἄθλων καὶ τῶν πόνων, ἃν μέλλει ἐτι παθεῖν, διδαχθῆτω παρὰ σῆ. Τῆτο δὲ λέγει, ἅμα καὶ σαφηνίζων τῷ ἀκροατῇ τὰ πράγματα διὰ τῶν τῆς Ἰῆς, καὶ Προμηθεῖα παραμυθούμενος, ὅπως ἐν τῷ μεταξύ τὰ τε τῆς Ἰῆς ῥηθεῖα, εἶτα πάλιν τὰ παρ' αὐτῆ, καὶ ἡ ἐξαλλαγὴ τῆς τάξεως νεαροποιήσῃ τὰς ἀκούοντας.

637. ΚΑΙ ΚΑΣΙΓΝΗΤΑΙΣ ΠΑΤΡΟΣ. Εἰκότως φησὶ τὸν Ἰναχὸν ποταμὸν ἀδελφὸν εἶναι τῶν Ὀκεανίδων, ἐπειδὴ φασὶ τὸν Ὀκεανὸν πατέρα εἶναι πάσης ὑγρᾶς ὕδατος.

638. ΩΣ ΑΠΟΚΛΑΥΣΑΙ. Τῆτο τοιῦτό ἐστιν, ὅτι πᾶς ὁς μέλλει οἴσασθαι δάκρυ, καὶ οἰκτειρηθῆναι παρὰ τῶν ἀκρόντων, ἀξίαν τριβὴν καὶ ἐπιμονὴν τῆς διηγήσεως ἔχει ἐκεῖ. Ἡ σύνταξις, ἐνταῦθα ὅπερ μέλλει τίς οἰκτειρηθεῖναι παρὰ τῶν ἀκρόντων, ἦγεν, ὅπερ εἰσὶν ἀκροαταὶ συμπαθεῖς καὶ οἰκτίριμονες, ἀξίαν καὶ πρέπυσαν σχολὴν ἔχει ἀποκλαῦσαι καὶ θρηῆσαι τὰς οἰκείας τύχας.

641. ΟΥΚ ΟΙΔ' ΟΠΩΣ. Ἡ Ἰώ φησὶ πρὸς τὸν χορὸν, ἐκ οἷδα πῶς ἀπειθήσω ἐμῖν θέλωσι μαθεῖν τὰ περὶ ἐμῷ. Ἐν λόγῳ δὲ ἀληθεῖ μαθήσεσθε ἅπαν ὅπερ θέλετε. Καὶ τοι καὶ εἰς δάκρυα ἐμβάλλομαι, διηγημένη τὴν ἐκ θεῶν ἐπεληθῆσάν μοι ζήτην, καὶ τὸν κλύδωνα τῶν συμφορῶν, καὶ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς ἐμῆς μορφῆς, ὅθεν μοι ἐπήλθεν. Εἶτα ἀφηγεῖται τὴν πᾶσαν ὑπόθεσιν, τὸν τῷ Διὸς ἔρωτα πρὸς αὐτὴν, τὴν τῷ πατρὸς Ἰνάχῃ πρὸς τὴν Πυθῶ ἀποστολὴν, τὴν τῷ Ἀπόλλωνος μαντείαν, καὶ τὴν ἐαυτῆς ἐκδιώξιν ἀπὸ τῷ οἴκῳ τῷ πατρὸς, καὶ μεταβολὴν εἰς βῆν, καὶ τὴν τῷ Ἄργῳ τῷ παύπτῃ φυλακὴν, καὶ λέγει, αἰεὶ ὕψεις νυκτεριναί, ὄνειροι ἀναγεφόμενοι εἰς τὰς ἐμὰς

οἴκῃς, ἔλεγον ἐν λόγοις ὁμαλοῖς πρὸς ἐμὲ, Ὡς μεγάλως εὐτυχῆς κόρη, τί παρθένος μένεις ἐπὶ πολὺ, δυνατῆ σοι ὄντος γάμῳ μεγίστῃ τυχεῖν; ὁ γὰρ Ζεὺς κατακαίεται βίβει τῆ σὴ ἔρωτος, καὶ θέλει συμβουθῆσαι αὐτῷ καὶ τὴν Ἀφροδίτην· σὺ δὲ μὴ ἀπορρήψης τὴν τῆ Διὸς συνουσίαν, ἀλλ' ἐξέλθε πρὸς τῆς Λέρνης πηγὴν, ἵνα ὁ Ζεὺς παυθῆ τῆ ἔρωτος.

643. ΛΕΓΟΥΣ' ΟΔΥΡΟΜΑΙ. Γέγραπται, αἰσχύνομαι.

648. Ω ΜΕΓ' ΕΥΔΑΙΜΩΝ. Λέπει, τάδε λέγῃσαι.

651. ΣΥΝΑΙΡΕΣΘΑΙ ΚΥΠΡΙΝ. Συνουσιάσαι.

652. ΜΗ ΠΟΛΑΚΤΙΣΗ·Σ. Ὡς ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων.

653. ΑΛΛ' ΕΞΕΛΘΕ ΠΡΟΣ. Παρὰ τὸ, Ἄλλ' ἴομεν πλυνέσσαι.

656. ΤΟΙΟΙΣΔΕ ΠΑΣΑΣ ΕΥΦΡΟΝΑΣ ΟΝΕΙΡΑΣΙ. Τοιούτοις ἀείροις συνειχόμενῃ ἢ ἀθλία κατὰ πᾶσας νύκτας, ἔς τε καὶ ἕως ἔἰπέμεινα ταῦτα ἀναγγεῖλαι καὶ εἰπεῖν τῷ πατρὶ μὲν. Ὁ δὲ πατὴρ μὲν εἰς τὴν Πυθῶν καὶ εἰς τὴν γῆν τῆς Δωδώνης, εἰς τὰ τῆ Ἀπόλλωνος μαντεῖα ἔπεμπε πολλὰς θεοπρόπτας, ἢ θεωρῶν μηνυτὰς τῶν μαντείων, ἵνα μάθῃ τί ποιήσει ἢ εἴπῃ· ὑπέστρεψαν δὲ καὶ ἦλθον οἱ ἀποσαλέντες παρ' ἐκείνου, ἀναγγέλλοντες καὶ μηνύοντες μαντείας ποικίλας καὶ αἰνιγματώδεις καὶ ἀσαφεῖς. Τῆτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἀσήμῃς, ἀντὶ τῆ ἐ φανερός. Τὸ δὲ, δυσκρίτως εἰρημένῃς, ἀντὶ τῆ αἰνιγματωδῶς καὶ λοξῶς λεχθέντας. Ὑστερον δὲ ἦλθε τῷ Ἰνάχῳ μαντεῖα φανερά, λέγῃσαι καὶ παραινεῖσαι ἐκβάλλειν ἐμὲ τῶν τε οἴκων πόρρω καὶ τῆς πατρίδος, ἀπόλυτον πλαιῖσθαι ἕως ἰσχύατῃ τῆς γῆς. Ἐὰν δὲ ἐ θέλη, εἰς αὐτὸν τὸν πυρὸς ὕψιν ἔχοντα κεραυνὸν τῆ Διὸς ἐπιθεῖν, ὃς πᾶν τὸ γένος αὐτῷ ἀφανίσει. Ἄλλως. Ἀναχρονισμός· ἔγω γὰρ ἦν τὸ μαντεῖον.

670. ΤΟΙΟΙΣΔΕ ΠΕΙΣΘΕΙΣ. Τοιαύταις μαντεῖαις τῆ Ἀπόλλωνος πεισθεῖς ὁ πατὴρ μὲν Ἰνάχος, ἐξεδίωξέ με ἀπὸ οἴκων ἄκυσαν ἄκων, μήτε ἐκεῖνος θέλων, μήτε ἐμὲ ἐθέλων· ἀλλ' ἐβίαζεν αὐτὸν κατὰ ἀνάγκην ταῦτα ποιεῖν ὁ τῆ Διὸς χαλιῶς, κατὰ περιφρασιν αὐτὸς ὁ Ζεὺς, τὸ βῆμα τῆ Διὸς. Τηνικαῦτα δὲ μετὰ μείψις καὶ ἀλλοίωσις γέγονε τῆς ἐμῆς μορφῆς· μετεβλήθη γὰρ εἰς βῆν, καὶ αἱ φρένες διεσφραμμένα ἦσαν ἐμοί. Οὐ γὰρ εἶχον πεφρενώσθαι ἀνθρωπίνως.

675. ΚΕΡΑΣΤΙΣ. Ἦτοι κέρατα ἔχουσα, βῆς κερασφόρος γενομένη, ὡς βλέπετε, τρωθεῖσα μύωπι ὀξυτόμῳ, τῷ οἴζρῳ ὀξείως δάκνοντι, μανικῶς ἦσσοι, ἀντὶ τῆ ἦσσοι, ὠρμιων καὶ ἐκινέμην, πρὸς τε τὸν βῆν τῆς Κέγχρης, ἥτις κρήνη ἐστὶν Ἀργεῖς, καὶ πρὸς τὴν Λέρνην τὴν πηγὴν.

679. ΑΚΡΑΤΟΣ. Ὁ μηδὲν ἡμερότῃτος ἐν ἑαυτῷ φέρων, ἀλλ' ἀκρατος ὦν τὴν ὀργὴν, ἦτοι ἀκαταπόνητος, μὴ κρατέμενος.

682. ΟΙΣΤΡΟΠΑΛΗΣ. Οἰστρόπληξ, ὁ ὑπὸ οἴζρῳ πωλησόμενος· καὶ βηπλήξ, ὁ τὸν βῆν πλῆσων.

684. ΚΛΥΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΧΘΕΝΤΑ. Καταλέξασα καὶ προειπῆσαι ἅ πέπονθα, νῦν φησὶ πρὸς τὸν Προμηθεῖα, ἤκησας ἅ πέπονθα, ἀντὶ τῆ ταυτὰ ἐστὶν ἅ εἶπόν σοι τὰ ἐμὰ τληπαθήματα, εἰ δὲ ἄλλο τι ἔχεις σὺ εἰπεῖν ἐπίλοιπον τῶν ἐμῶν πόνων, σήμαινε, δέικνε, λέγε μοι· μηδὲ οἰκτίσας, ξύνθαλπε λόγοις ψευδέσι. Οἰοεῖ, μὴ με αἰδέμενος, μηδ' ἐλεῶν, παρηγόρει λόγοις. Παρὰ τὸ, Μηδὲ τι μ' αἰδέμενος μειλίσσο, μηδ' ἐλευαίρων, Ἄλλ' εὖ μοι κατάλεξον.

687. ΣΥΝΘΕΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Τῆς ψευδεῖς.

688. ΑΠΕΧΕ. Σιώπα.

695. ΠΡΟ ΓΕ ΣΤΕΝΑΖΕΙΣ. Ἦτοι πρὶν μάθῃς καὶ τὰ λοιπὰ, δυσφορεῖς καὶ θαυμάζεις ταῦτα, καὶ περιφόβος εἶ· καρτέρησον ἕως ἔἰ καὶ τὰ λοιπὰ μάθῃς. Ἦ δὲ φησι, λέγε· τοῖς γὰρ κακῶς πάσχουσιν εὐφραντὸν τὸ προγινώσκειν καὶ εἰ τι ἄλλο λυπηρὸν μέλλουσιν παθεῖν.

699. ΤΗΝ ΠΡΙΝ ΓΕ ΧΡΕΙΑΝ. Ὑμεῖς μὲν ἔν ᾧ ἐχρήζητε, ἐτύχετε, καὶ ἔη τὸ παρ' ὑμῶν ζητούμενον ἦνυσαι. Τῆτο δὲ ἦν, τὸ μαθεῖν τὰ τῆς Ἰῆς καὶ ὅσα πεποιθεν, πλὴν ἐξ αὐτῆς, καὶ μὴ παρ' ἄλλῃ τινός.

704. ΙΝΑΧΕΙΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. Ἀποστέφει τὸν λόγον πρὸς αὐτὴν.

706. ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ. Ἀποφέρεται συνήθως εἰς τὸ διαγράφειν ὄρη, ποταμούς, καὶ τὰ τοιαῦτα, γνωστὰ, καὶ ἄγνωστα.

708. ΟΙ ΠΛΕΚΤΑΣ ΣΤΕΓΑΣ. Ὅτινες οἱ Σκύθαι ναίῃσι καὶ κατοικῶσι πλεκτὰς δίγαι, πιδάριστοι δηλονότι, καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαιρόμενοι καὶ ἐψέμενοι. Καὶ γὰρ ἐπάν ἄμαξων, τῆτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις, τὰς σκηνὰς οἱ Σκύθαι ποιοῦνται τῶα ἔχοντες.

710. ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΟΙ. Τῆς ἄμης δηλονότι.

711. ΟΙΣ ΜΗ ΠΕΛΑΖΕΙΝ. Οἷσισι τοῖς Σκύθαις μὴ προσπέλαζε καὶ πηλοίαζε, διότι ἀναιρεται τῶν ξένων εἰσίν· ἀλλὰ χρίμπτησα καὶ προσεγγίξωσα ταῖς ῥαχίαις, καὶ ταῖς θαλασσίαις σπέτραις ἈΔΙΣΤΟΝΟΙΣ, ταῖς ὑπὸ τῆς ἀλῆς σταζέσαις καὶ ἠχέσαις, ἐκπέρα τὴν χθόνα καὶ τὴν γῆν τῶν γυπόδων. Τὴν γὰρ αἰτιατικὴν τὸ γυπόδας ἀντὶ γενικῆς νοεῖ κατ' ἀντίπτωσιν. Ἄλλως. Ὑπὸ ἀλῆς πηλοσσομέναις. Μὴ δὲ ὀρεινῶν, φησὶ, τόπων πορεύειν, ἀλλὰ δι' ἐναλίων. ΓΥΠΟΔΑΣ. Γυπόδες ὄνομα ἔθους. Ἐτεροι δὲ ἐν τῷ γυπόδας τὸ γυ ποιοῦνται γε, καὶ τὸν τόπον καταειβάζοντες, λέγουσιν ἔτως, ἀλιφότοις γε πόδας χρίμπτησα ῥαχίαισιν, ἦτοι προσεγγίξωσα τῆς πόδας ταῖς ῥαχίαις σπέτραις. Ἄλλοι δὲ γυμνόποδας, κατὰ γυμνὰς πόδας, ἐξεθέξαντο, κατὰ συγκοπὴν.

713. ΛΑΙΑΣ ΔΕ ΧΕΙΡΟΣ. Ἐν τοῖς ἀριστεροῖς δὲ, φησὶ, κατοικῶσιν οἱ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενοι Χάλυδες, ἔς πρέπει φυλάξασθαι, ἦγην ἀποφεύγειν, καὶ μὴ προσέλθειν αὐτοῖς, ὅτι ἀνήμεροὶ εἰσιν, ἐδὲ τοῖς ξένοις πηλοσσιζόμενοι, ἦτοι ὑπὸ τῶν ξένων, βλάπτονται γὰρ παρ' αὐτῶν οἱ ἐκείσε ἀφικόμενοι.

715. ΠΡΟΣΠΛΑΑΣΤΟΙ. Προσπελαστοί. Ἀδικῶνται γὰρ οἱ ἐκείσε ἀφικνήμενοι.

716. ΗΞΕΙΣ Δ' ὙΒΡΙΣΤΗΝ. Ὑβρισην ποταμὸν τὸν Ἀραξίν φησὶν. Ἀραξίς δὲ λέγεται παρὰ τὸ ἀράσσειν καὶ ἠχεῖν τὰ κύματα αὐτῆ. Τῷ γὰρ ὀνόματι τέττη καὶ πρᾶξις συνάρασά ἐστι. Καὶ τῆτο δηλοῖ τὸ ἐ ψευδώνυμον. Ἦτοι ἐ μάτην λέγεται Ἀραξίς. Ὅν μὴ περάσης· δύσκολος γὰρ καὶ ἐκ εἰβατός ἐστι.

718. ΠΡΙΝ ἈΝ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟΝ. Ἦτοι, πρὸς τὸ ἕτερον μέρος τῆς Καυκάσου. Ὁ γὰρ Προμηθεὺς ἐν τινι μέρει καὶ ἀκρωγείᾳ τῆς Καυκάσου ἐσαυρώθη. Ὁ δὲ Καυκάσος ὄρος ἀπέραντον.

722. ΕΝΘ' ἈΜΑΖΟΝΩΝ. Ὡς τὸ πρῶτον τῶν Ἀμαζόνων ἐν Σκυθία οἰκισῶν. Ὅπε εὐρέσεις τὸν συγάνορα, ἦγην τῆς ἀνδρας μισθῆτα, στρατὸν τῶν Ἀμαζόνων, αἷτινες καὶ Ἀμαζονίδες κατοικίσθησι ποτὲ τὴν Θεμισκυραν περὶ τὸν Θερμῶδοντα ποταμὸν, πόλιν, ὅπε ἐστὶν ἡ τραχεῖα τῆς θαλάττης γνάθος. Ὁξεία σιαγὼν, διὰ τὸ τῆς εἰς αὐτὴν πλέοντας καταναλίσκειν. Γνάθος ἔν εἶπε, διότι Σαλμυθησσία θάλασσα τοιαῦτον σχῆμα ἔχει οἶον καὶ ἡ τῆ ὄνη γνάθος. Τὸ δὲ ἐχθρόξενος καὶ μητρειὰ γεῶν, τροπικῶς εἰρηκεν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κακῶς καὶ ἀπεχθῶς διακειμένων πρὸς τῆς προγόνους αὐτῶν. Οἱ γὰρ ἐκείσε διαπλέοντες καταποντίζονται. Ἄλλως. Τὸ σχῆμά ἀναχρησιμὸς· τὸ γὰρ πολλοῖς χρόνοις πρότερον γενόμενον, ὡς γενησόμενον λέγει. Καὶ γὰρ πρὸ τῆ Αἰσχύλου αἱ Ἀμαζόνες ἀφείσαι τὴν ἰδίαν πατρίδα κατῴκησαι εἰς Θεμισκυραν πηλοσίον τῆς Θερμῶδοντος ποταμῆ. Νῦν δὲ λέγει καὶ μέλλουσι κατοικῆσαι, ὡς τὸ πρότερον τῶν Ἀμαζόνων ἐν Σκυθία οἰκισῶν. Λέγονται δὲ Ἀμαζόνες ἢ ὅτι μαζοῖς καὶ ἀρτοῖς ἐκ ἐχρῶντο, ἢ ὅτι ἐκαίον τῆς μαζῆς, ἢ ὅτι ἐδ' ὅλων εἶχον μαζῆς, ἢ ὅτι μαζῶν ἐκ ἐθήλαζον, ἀλλὰ φοραδῶν γάλα ἦσθιον, ἔσαι νεογνοί.

725. ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΙΑ ΓΝΑΘΟΣ. Ὡς τὸ πολέμῳ φόμῳ, διὰ τὸ πᾶν τὸ εἰς αὐτὴν ἐμπίπτει καταναλίσκεν.

727. ΑΥΤΑΙ Σ' ΟΔΗΓΗΣΟΥΣΙ. Αἱ Ἀμαζόνες ὡς γυναῖκες γυναῖκας ὀδηγήσονται.

728. ΠΥΛΛΑΙΣ. Ἐξιδούς.

729. ΚΙΜΜΕΡΙΚΟΝ. Τῆς Κιμμερίας οἱ πολλοὶ ἔθνος φασὶν ὑπάρχειν πρὸς τὸν Ταύρον τὸν Σκιλικὸν καὶ τὴν Μαιώτιν λίμνην· οἷσπερ ἀφώτιστοί εἰσιν, ἥλιον ἔχον ὄραντες, ἐν σκότῳ δὲ διάγειν ὡς ἐν γεινυκτί. Ἄλλως. Τὸν Κιμμερικὸν Βόσπορον φασὶν, ὅς ἐστι πλῆρωμα τῆς Μαιώτιδος λίμνης.

740. ΣΟΙ ΜΗΔΕΙΩ ἸΝ ΠΡΟΟΙΜΙΟΙΣ. Διτλὸν ἐστὶ τῆτο· ἃ εἶπον, ἀληθῆ λίαν νόμιζε. Καὶ γὰρ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς λόγοις τῶν προοιμιῶν αὐτῶν, ἔλεγον ψευδῆ· ἡλικὰ δὲ περὶ τῶν πραγμάτων γυμνῶς ἔλεγον, γυμνῆ τῆ ἀληθείᾳ ἐν τέτοις ἐχθρῶντο. Ἡ, ὅτι ἐδὲ χῶσαν ταῦτα ἔχουσι προοίμιον· ἃ γὰρ εἶπον, μικρὰ ἐστὶ πρὸς τὰ ἄλλα. Ἄλλως. Ὅσα ἤκουσας, ὡς προοίμιον ἀνεῖν σε χρεῖ. Ἡ, μὴ ὅλον τὸ προοίμιον δι' αὐτῶν περιληφῆσθαι.

741. ΙΩ ΜΟΙ, ΜΟΙ. Ἐπὶ τοῖς ῥηθησομένοις δυσχεραίνει ἡ Ἰώ.

742. ΣΥ Δ' ΑΥ ΚΕΚΡΑΓΑΣ. Ἀποκλαίεται ὁ Προμηθεύς, βλέπων αὐτὴν κακῶς πάσχεσαν παρὰ τῷ Διός. ΚΑΝΑΜΥΧΘΙΖΗ. Ποιᾶς φωνῆς καὶ στεναγμῶ εἶδος.

744. Η ΓΑΡ ΤΙ ΛΟΙΠΟΝ. Ὁ χορὸς ἀκούσας τῷ Προμηθεύς· εἰπόντος πρὸς τὴν Ἰώ, σὺ δὲ κλαίεις ἐπὶ τέτοις οἷς ἤκουσας, τί ποιήσεις λοιπὸν ἐὰν μάθης καὶ ἃ μέλλεις εἶτι παθεῖν· φησὶ πρὸς αὐτὸν κατ' ἐρώτησιν, ἄρα λέξεις τι ἐπιλοιπὸν τῶν βλαβῶν ταύτης; ἀπὸ τῆ, ἄλλο τι λυπηρὸν ἔρεῖς αὐτῇ; ὁ δὲ Προμηθεύς ἀποκριθεὶς λέγει, δυσχερέμερόν γέ τι πείλαγος τῆς ἀτρεῆς καὶ βλαβερῆς δίης καὶ κακοπαθείας εἰποιμι ἂν, ἧτοι πλῆθος τῶν ἰσομένων αὐτῇ κακῶν. Τὸ δὲ ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΟΝ, πρὸς τὴν τῶν κακῶν αὐτῆς ποιότητα ἔφη.

746. ΤΙ ΔΗΤ' ΕΜΟΙ ΖΗΝ ΚΕΡΔΟΣ. Ἀκούσασα ἡ Ἰώ τῷ Προμηθεύς εἰπόντος ὅτι καὶ ἄλλα πολλὰ κακὰ μέλλει παθεῖν αὐτῇ, φησὶ, ποῖα μοι ὠφέλεια τῷ ζῆν, ἀλλ' ἐ ταχέως ἐρρίψα ἑμαυτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς τραχείας πέτρας καὶ ὑψηλῆς ὅπερ ἦν ἐστυρωμένος ὁ Προμηθεύς· ὡς ἂν εἰς τὴν γῆν καταπεσῶσα καὶ φορευθεῖσα, ἀπηλλάγη τῶν πολλῶν πόνων. Κρεῖσσον γὰρ καὶ βέλτιον ἅπαξ ἀποθανεῖν παρ' ὁ ζῆν, καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας κακοπαθεῖν.

751. Η ΔΥΣΠΕΤΩΣ. Ὁ Προμηθεύς ἰδὼν τὴν Ἰώ λυπημένην δι' ἃ πάσχει κακῶς φησὶ πρὸς αὐτὴν, δυσχερῶς ἂν τὰς ἐμὰς κακοπαθείας ἔφες. Τὸ γὰρ φέροις, ἀπὸ τῆ ἔφες· τῆτο δὲ Ἀττικόν, τὸ τῆς εὐκτικῆς ἐνεσώτας ἀπὸ τῶν παρωχημένων λαμβάνεσθαι. Ἐμοὶ δὲ ἔκ ἐξὶ περιωμένον ἀποθανεῖν, οἷα θεῶ. Τῆτο γὰρ τὸ θανεῖν, ἦν ἂν μοι ἐλευθερία τῶν δεινῶν· νῦν δὲ ἔκ ἄλλο τι τέλος πρόκειται τῶν ἐμῶν κακοπαθειῶν, πρὶν ἂν ὁ Ζεὺς ἐκδελθῆ τῆς βασιλείας.

757. ΤΗΝΔ' ΙΔΟΥΣΑ ΣΥΜΦΟΡΑΝ. Ἦτοι ἐκπέσειν τὸν Δία τῆς βασιλείας τῶν θεῶν συμφορὰν λέγει, τὴν σύμβασιν, ὡς ἀπισθῶσα τῷ μέλλειν πεσεῖν τὸν Δία ἐκ τῆς βασιλείας, πῶς ἔκ ἂν ἐυφράνηται ἐγὼ ἐξ αὐτῆ πολλὰ κακὰ καὶ ἐπαχθῆ πάσχεσθαι;

759. ΩΣ ΤΟΙΝΥΝ ΟΝΤΩΝ. Ἦτοι ὡς βεβαίων καὶ ἀληθινῶν καὶ ἰδρασμένων καὶ ἐνεσώτων τέτων τῶν ὄντων πᾶρξεν μαθεῖν.

761. ΚΕΝΟΦΡΟΝΩΝ. Οὐκ εἰδὼς γὰρ λήφεται Θετῆ, ἧτις τέξεται τὸν ἐκβαλῶντα αὐτὸν τῆς ἀρχῆς.

762. ΕΙ ΜΗΤΙΣ ΒΛΑΒΗ. Σοὶ τῷ λέγοντι καὶ ἐμοί.

764. ΘΕΟΡΤΟΝ, Η ΒΡΟΤΕΙΟΝ. Ζηλοτυπῶτα ἐρωτᾷ ἡ Ἰώ τὸν Προμηθεῖα, εἰ ὁ γάμος ὃν μέλλει γαμῆσαι ὁ Ζεὺς, ἔσται ἧτοι θεῶς τιος, ἢ ἀνθρώπου. Εἶπέ μοι, εἰ ἐστὶ δυνατόν ῥηθῆναι τῆτο. Ὁ δὲ φησὶ πρὸς αὐτὴν, τί δ' ὄντινα; ἀπὸ τῆ, διατί

ἔρωτα· ὅτινα καὶ ποῖον γάμον γαμήσει ὁ Ζεὺς; ἔ γὰρ πρέπει λέγεσθαι τῆτο. Εἶτα πάλιν ἔρωτᾷ ἢ Ἰὼ, ἄρα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆ Ἦρας ἐκβλήθησεται τῆς βασιλείας; ὁ δὲ Προμηθεὺς ἀξυμφανῶς φησὶν, ἥτις τέξεται παῖδα κρείττονα τῷ πατρὸς αὐτῆ· ἐκείνος καταδιώσκει τῆς βασιλείας αὐτόν. ΘΕΟΡΤΟΝ, ἀπὸ τῷ θεῷ κινήθητα, ἐκ τῷ ὄρω τὸ διεγείρω, καὶ τῷ θεός.

768. ΟΥΔ' ΕΣΤΙΝ ΑΥΤΩΙ. Τῷ Διὶ τίς ἀποδώξει τῆς τοιαύτης τύχης, ἦτοι τῷ μὴ συνελθεῖν τοιέτω γάμω. Τίς ἔν ἐστιν ὅστις μέλλει λῦσαι σε ἀπὸ τῶν δεσμῶν, μὴ βυλομένη τῷ Διὸς καὶ Δέλοντος;

774. ΕΥΣΥΜΒΑΗΤΟΣ. Νοητή.

781. ΤΟΥΤΩΝ ΣΥ ΤΗΝ ΜΕΝ ΤΗΙΔΕ. Ἀκέσας ὁ χορὸς τῷ Προμηθεῶς εἰπόντος πρὸς τὴν Ἰὼ, δυοῖν λόγων σε θατέρω δωρήσομαι, φησὶν ἐνταῦθα πρὸς αὐτόν, τὴν μὲν μίαν χάριν θέλσον πληρῶσαι τῇ Ἰοί, ἦτοι τὸ εἰπεῖν αὐτῇ τὴν λοιπὴν πλάνην ἣν ἔτι μέλλει πλατηθῆναι· ἐμοὶ δὲ τὴν ἑτέραν, ἦτοι τὸ ἀναδιδάξαι με τίς ὁ μέλλον λῦσαι σε· τῆτο γὰρ θέλω μαθεῖν. Εἶτα κοινῶς πρὸς τε τὸν χορὸν καὶ τὴν Ἰὼ φησὶν ὁ Προμηθεὺς, ἐπεὶ θέλετε καὶ σπουδμεῖσθε μαθεῖν, ἐκ ἀντιῶ ὑμῖν εἰς τὸ εἰπεῖν καὶ σαφηνίσαι πᾶν ὅσον θέλετε μαθεῖν. Καὶ πρῶτόν σοι ὦ Ἰοὶ ἔρω τὴν πολυεξοφὴν πλάνην, ἣντινα ἔγγράφη σὺ ἐν ταῖς δέλτοις· καὶ τοῖς βιβλίοις τῆς διανοίας σε.

788. ΜΝΗΜΟΣΙΝ. Ταῖς μνήμοσι καὶ ταῖς μνημονευτικαῖς· ἔτω δὲ καὶ Πίδαρος φησι, Πόθι φρονὸς ἐμᾶς γέγραπται, τὴν ἀκριθῆ κατάληψιν αἰνιτιόμενος. Τῆτο δὲ φησὶν, ἔγγράφη ταῖς σοῖς διανοίαις τὴν σὴν πολυεξοφῆ πλάνην ὅταν παρὰ σὴς τὸν ποταμὸν τὸν Τάναϊν· τῆτον γὰρ λέγει ὄρον καὶ ὄρισμὸν καὶ διαχωρισμὸν τῶν ἡπείρων ἦτοι τῶν δύο γαιῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, ὡς καὶ ὁ Περιηγητὴς φησὶν, Εὐρώπη δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὀρίζει. Ὁ δὲ Νεῖλος τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίην πρὸς ἀνατολάς.

789. ΡΕΙΘΡΟΝ ΗΠΕΙΡΩΝ ΟΡΟΝ. Τὸν Τάναϊν ποταμὸν, κατὰ τὸ, Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὀρίζει.

790. ΦΛΟΓΩΠΑΣ, ΗΛΙΟΣΤΙΒΕΙΣ. Ἦγον πρὸς τὴν ἀνατολήν, ἔνθα βαδίζει ὁ ἥλιος.

792. ΠΡΟΣ ΓΟΡΓΟΝΕΙΑ ΠΕΔΙΑ. Ἦτις Κισθίη πόλις ἐστὶ, περὶ τὰ μέρη δὲ αὐτῆς κατοικῶσιν αἱ Φορκίδες καὶ αἱ Γοργόνες ἔτω καλόμεναι, θυγατέρες Φόρκυος τῷ ἰῷ Πόντι καὶ τῆς Γῆς, καὶ Κητῆς τῆς αὐτῆ ἀδελφῆς· αὐτῇ γὰρ συμμιγείς ταύτας ἀπέτεκε. Καὶ αἱ μὲν Φορκίδες ἦσαν τρεῖς, ἡ Ἐνωῦ, ἡ Πεφυδῶ, καὶ ἡ Δεινώ· καὶ εἶχον εἶδος κίκων· ἦσαν δὲ καὶ μονόδοτες· εἶχον δὲ καὶ αἱ τρεῖς ὀφθαλμὸν ἕνα, καὶ ἑτέρα παρ' ἑτέρας λαμβάνουσα τὸν ὀφθαλμὸν ὅτε ἔβλεπεν, ἔβλεπεν. Αἱ Γοργόνες ἦσαν Ἀσθενῶ, ἡ Εὐρυαλεία, καὶ ἡ Μέδουσα· εἶχον δὲ καὶ αὐταὶ ἕνα ὀφθαλμὸν, ὡς περ αἱ Φορκίδες. Ἦσαν δὲ πτερωαῖ, καὶ τρίχας δράκοντος ἔχουσαι· ὡς εἴ τις εἶδεν ἄνθρωπος, εὐθὺς ἐτελεύτα· εἶχον δὲ καὶ συῶν μεγάλων ὀδόντας, χεῖρας χαλκᾶς, καὶ πτέρυγας αἷς ἐπέτοντο. Κισθίη δὲ πόλις Λιβύης, ἢ Αἰθιοπίας. φησὶ δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς, τοῖσδε μὲν σοι λέγω τῆτο ἄξιον φυλάσασθαι, ἄλλην δὲ μάθε δυσχερῆ καὶ κακίστην ἕψιν, φυλάξαι δὲ μήπως ἀπέλθης ἔνθα εἰσὶν οἱ ἀκραγεῖς κύνες· ἦγον οἱ γρύπτες, οἱ αὖ κρᾶζοντες λίαν, ἢ ἔ κρᾶζοντες. Περὶ ὧν Ἠσίοδος πρῶτος ἑτερατεύσατο. Φυλάξαι καὶ τὸν μονόπαι γράττον, ἦτοι τὸν μονόφθαλμον, τῶν Ἀρμασπῶν τὸν ἐν τοῖς ἵπποις βαίνοντα, ἦτοι τὸν πολεμικόν. Οἷτινες οἰκῶσι παρὶ τὸ νῆμα τῷ πόρῳ καὶ τῷ ἰρισμῷ τῷ Πλάτωνος. Πλάτων δὲ ἐστὶ ποταμὸς Αἰθιοπίας. Οὕτως δὲ λέγεται ἀπὸ τῷ πολλῶν ἐκείσε καταρρεῖν τὸν χρυσόν. Τάτοις σὺ μὴ πέλαζε φησὶν, οἷς εἶπω Ἀρμασποῖς σὺ μὴ πλοσιάσης. Εἰς μακρὰν δὲ γῆν ἔλθης καὶ εἰς τὸ κελαινὸν Φύλον, ἦτοι εἰς τὸ μέλαν γένος, γένος δὲ λέγει τὴς Αἰθιοπίας.

794. ΚΟΙΝΟΝ ΟΜΜ' ΕΚΤΗΜΕΝΑΙ. Τέτο κατά διαδοχὴν εἰς χεῖρα λαμβάνουσαι, ἰφύλασσον.

800. ΦΡΟΥΡΙΟΝ. Καταγωγὴν, ἣν ὀφείλεις φυλάξασθαι.

807. ΚΕΛΑΙΝΟΝ ΦΥΛΟΝ. Ἦτοι εἰς τὸ μέλαν γένος. Λέγει τὴν Αἰθίοπας, οἵτινες κατοικῶσι πρὸς ταῖς πηγαῖς τῆ ἡλίου, ἐνθα ἐστὶ καὶ ὁ ποταμὸς ὁ λεγόμενος Αἰθίοψ. Καὶ περὶ τὰς ὄχθας καὶ τὰ χεῖλη τέττε τῆ Αἰθίοπος ποταμῷ ἔρπει καὶ βαδίζει, ἕως ἂν ἐξέλθῃ τὸν καταβασμόν. Ὁ δὲ καταβασμὸς, ὄρος ἐστὶν ὄριζον καὶ διαχωρίζον Λιβύην καὶ Αἴγυπτον, ὅπερ εἰς τὸν καταβασμόν τῆ ὄρης ἐκπέμπει ὁ Νεῖλος γλυκὺ ρεύμα, τίμιον τοῖς ἐκεῖ ἔσιν, ἀπὸ τῶν ὄρων τῶν βυβλίνων. Ἡ δὲ Βύβλος πόλις ἐστὶν Αἴγυπτε.

810. ΒΥΒΑΙΝΩΝ ΟΡΩΝ. Ἀπὸ τῆς γνομένης παρ' αὐτοῖς βύβλου ἔπλασαν τὰ βύβλινα ὄρη.

812. ΟΥΤΟΣ Σ' ΟΔΩΣΕΙ. Οὗτος, Φησὶν, ὁ καταβασμὸς ὀδηγήσει σε, καὶ ἄξει εἰς τὴν γῆν τὴν Νειλώτιν, ἣν τὴν Αἴγυπτίαν, καὶ τὴν τρίγωνον. Καὶ διὰ τῆτο λέγεται τρίγωνος αὕτη, ὅτι ἐν Αἴγυπτῳ ὁ Νεῖλος ἐξερχόμενος κατὰ καιρὸν, τὰ τῆς Αἴγυπτε πάντα πεδία καταρδεύει. Ἐνθα καὶ ἔστιν ἰδεῖν ἔστιν πρὸς ἀλλήλους τῶν Αἴγυπτίων, φιλοεικάντων ὡς τῆ μὲν τὴν γῆν πλεῖον, τῆ δὲ ἦτιον ἢ ἐδ' ὀλίγον καταρδεύει. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ Αἴγύπτιοι ὄρης ταῖς αὐτῶν γαῖς ἐπιθεῖναι σπυδάζοντες, σχηματογραφῶντες αὐτὰς ἐνεχάρασσον, τὴν μὲν τρίγωνον, ἑτέραν δὲ τετραγώνου σχηματίζοντες, ἀφ' ὧν καὶ τοῖς φιλοσόφοις τὰ γεωμετρικὰ σχήματα ἐφευρέθησαν.

814. ΚΤΙΣΑΙ. Ἀντὶ τῆ οἰκίαι.

815. ΨΕΛΛΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΟΝ. Τῆτων ἅ σοι εἶπον εἴτι δύσγνωστον ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ψελλίζοντων παιδιῶν, καὶ ἀγνωστον ποιούντων τὸ ἀληθές· πάλιν ἐρώτησον, καὶ διασαφήσω σοι τῆτο.

818. ΕΙ ΜΕΝ ΤΙ ΤΗΙΔΕ ΛΟΙΠΟΝ. Ὁ χορὸς Φησι πρὸς τὸν Προμηθεῖα, εἰ μὲν τι καὶ ἕτερον μέλλεις εἰπεῖν τῇ Ἰοί, καὶ ἐκ ἔφθης εἰπεῖν, ἐπὶ τῷ παραδραμεῖν τὸν σὸν λογισμόν, πάλιν εἰπέ αὐτῇ καὶ τῆτο· εἰ δὲ πάντα εἶπες, πλήρωσον καὶ ἡμῖν τὴν χάριν ἣν ἐζητῆμεν. Μέννησαι δὲ περὶ τίς ἐστὶν αὕτη. Λέγει δὲ τὸ εἰπεῖν τίς ἐστὶν ὁ μέλλων λύσαι αὐτὸν τῆ δεσμῷ. ΠΑΡΕΙΜΕΝΟΝ. Ὁ παρῆκας. Φιλανθρώπως δὲ αἱ Ὀκειανθὲς ἠγάθηται χάριν ἰδίαν τὸ ἀκῆσαι περὶ τῆς λύσεως αὐτῆ.

822. ΤΟ ΠΑΝ ΠΟΡΕΙΑΣ ΗΔΕ ΤΕΡΜ' ΑΚΗΚΟΕΝ. Ὁ Προμηθεὺς πρὸς τὸν χορὸν Φησιν, ἡ Ἰὼ ἅπαν πλήρωμα τῆς ἐαυτῆς πλάνης μεμάθηκεν. Ἦνα δὲ γνῶ καὶ μάθῃ ὅτι ἐ ψευδῶς ταῦτα εἶπον αὐτῇ, φράσω καὶ διηγήσομαι καὶ ἂ ἐκακοπάθησε πρὸ τῆ ἐλθεῖν ἐνταῦθα, δὲς τεκμήριον καὶ σημεῖον τῶν ἐμῶν λόγων ὅτι ἀληθεῖς εἰσι, τῆτο, τὸ εἰπεῖν τὰ παρεγεγόνота εἰς αὐτὴν. Τῆς μὲν ἔν πολλὰς λόγους εἶασω, πρὸς αὐτὰ δὲ τὸ κεφάλαιον τῶν σῶν πλανημάτων πορεύομαι.

828. ΕΠΕΙ ΓΑΡ ΗΛΘΕΣ ΠΡΟΣ ΜΟΛΟΣΣΑ ΔΑΠΕΔΑ. Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς τὴν γῆν τῶν Μολοσσῶν, καὶ περὶ τὴν Δωδάνην τὸ ὄρος.

829. ΤΗΝ ΑΪΦΛΩΝΤΟΝ. Ἰψήλην, ὅπερ μαντεῖά εἰσι. Ἄλλως. Τὴν ἰψήλωντον, ἢ τὴν τραχεῖαν. Παρὰ τὸ αἶπος.

830. ΘΩΚΟΣ. Θετός τῆ Θεσπρωτῆ Διός.

831. ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΙ. Αἱ προσαγορεύουσαι καὶ μαντευόμεναι δρυές, αἱ ἔμφωνοι· ἄπτερον γὰρ τερας τὸ τὰς δρυς ἐκπέμπειν φωνάς· ἢ φ' ὧν μαντεῖον ἐξέλθῃ σοι φανερώς, καὶ ἐκ αἰνιγματώδως, ὅτι μέλλεις γενέσθαι γυνὴ τῆ Διός.

834. ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙ. Εἰς μνήμην ἔρχεται καὶ εὐφραίνει σε, διὰ τὸ εἶναι ἀληθές. Ἄλλως· προσσαίνει, ὑπομνήσκει καὶ εὐφραίνει σε. Χαίρει γὰρ ὀνομασθεῖσα γυνὴ τῆ Διός.

836. ΜΕΓΑΝ ΚΟΛΠΟΝ ΡΕΑΣ. Ἐντεῦθεν καὶ ἀπὸ τήτης παραγενομένη, τὴν παραθαλασσίαν ὁδὸν ἐβάδισας πρὸς τὴν μέγαν κόλπον τῆς Ῥέας. Ἄφ' ἧ κλυδωνίζη ἐν πλανωμένοις ὁρμαίοις. Λέγει δὲ τὸν νῦν καλέμενον Ἴόνιον. Πάλαι γὰρ ἔτος Ρέας κόλπος ἐλέγετο. Καὶ Ἀπολλώνιος, Κροίην ἄλα, τὸν Ἴονίον φησι. Οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο.

838. ΧΡΟΝΟΝ ΔΕ ΤΟΝ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. Ἄντι τῷ ἕγερτον, ὁ θαλάσσιος ἔτος κόλπος Ἴόνιον πέλαιγος ὀνομασθήσεται ἀπὸ σῶ, μνημόνευμα τῆς σῆς πορείας.

842. ΤΟΥ ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΥ. Τῷ φανερῷ. Ἄντι τῷ, καὶ τὰ κρυπτά οἶδεν ἢ ἐμὴ φρήν.

845. ΕΣΤΙΝ ΠΟΛΙΣ ΚΑΝΩΒΟΣ. Ἀναχρονισμός. Ἐστὶ δὲ καὶ σχῆμα ὀνηματικὸν τῆς τῶν Αἰγυπτίων χθονός, ἔχῃ πάσης.

846. ΠΡΟΣΧΩΜΑΤΙ. Σημείωσαι ὅτι προσχώματα λέγονται οἱ ἀναχωματισμοὶ καὶ οἰαεὶ ὑπερανεστηκότες τόποι. Λέγεται δὲ πρόσχωμα ἐκεῖνο ἔθνα καταρρέει τὸ ὕδωρ, καὶ ἰλὸν περιττῆν καὶ ψάμμον σωρηδὸν ἐπιτίθησιν. Ἄλλως. Ἐν ὑψηλῷ γὰρ ἐστὶ πρόσχωματι, τῷ ὑπὸ τῷ ποταμῷ ἐτησίῳ προσθήματι τῷ χώματος.

847. ΕΜΦΡΟΝΑ. Ἀνθρωπόμορφον.

850. ΚΕΛΑΙΝΟΝ. Μελάντεροι γὰρ εἰσιν οἱ Αἰγύπτιοι.

852. ΠΕΜΠΤΗ Δ' ΑΠ' ΑΥΤΟΥ. Πέμπτη δὲ, φησὶ, γέννα ἀπὸ τῷ Ἐπάφῃ πενήτηκοντα παῖδας ἔχουσα, πάλιν μὴ θέλῃσα παραγενήσεται εἰς τὸ Ἄργος, φεύγουσα τὸν συγγενικὸν γάμον τῶν ἀνεψιῶν. Πέμπτην δὲ γενεὰν λέγει ἀπὸ τῷ Ἐπάφῃ θυγατέρας, πῶς δὲ πέμπτη γενεὰ ἦσαν αὐταὶ ἀπὸ τῷ Ἐπάφῃ μάθανε, τὰς πενήτηκοντα τῷ Δαναῷ θυγατέρας. Πρώτη γενεὰ, Ἐπαφοῦ, ἢ Λιβύη, ἢ Βῆλος, ἢ Δαναός, ἢ αἱ πενήτηκοντα θυγατέρες, ἃς ὁ ποιητὴς πέμπτην γενεὰν ἀπὸ τῷ Ἐπάφῃ ὠνόμασεν. Ἰσορεῖται δὲ ἀδελφῆς εἶναι Αἴγυπτον καὶ Δαναὸν, παῖδας δὲ Ἀγχινὸς καὶ Βῆλη, υἱῶ Πρωσιδῶνος καὶ Λιβύης· ἀφ' ἧς καὶ ἡ χώρα Λιβύη ὠνόμασται, ὃς Βῆλος τὸν μὲν ἕνα παῖδα αὐτῷ Δαναὸν ἐν Αἰγύπτῳ κατέκτισεν, τὸν δὲ ἕτερον, ἤγειν τὸν Αἴγυπτον, ἐν Ἀραβίᾳ. Ὅστις τῆς Μελάμποδος χειρωσάμενος, ἀφ' αὐτῆ τὴν χώραν αὐτῶν ὠνόμασεν Αἴγυπτον. Γίνονται δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν Αἰγύπτῳ μὲν, πενήτηκοντα παῖδες, Δαναῷ δὲ θυγατέρες πενήτηκοντα. Ἐπεὶ δὲ μέσον αὐτῶν φιλονεικία ἐγένετο, ἐκάστη τῆς ἀρχῆς ὄγκον ἐφέλκοντος πρὸς αὐτὸν, φθισθεὶς ὁ Δαναὸς μήπως ἀναιρεθῆσεται ὑπὸ τῶν υἱῶν Αἰγύπτῳ· ἦν γὰρ χρῆσμός αὐτῷ θεῶς πάλαι περὶ τῆτος· ταῦν κατεσκεύασε τὴν κληθεῖσαν πενήτηκόντορον ὡς ἀπὸ τῷ ἀριθμῷ ὧν ἐγέννησε θυγατέρων· ἢ τὰς οἰκείας κόρας ἐθέμενος, εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆει, φησὶν τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ Αἴγυπτον· ὃς, ὡς εἴπομεν ἄνωθεν, εἶχεν υἱὰς πενήτηκοντα, οἱ τὰς τῷ Δαναῷ θυγατέρας ἐζήτην ἐπὶ τῷ συνοικῆσαι αὐταῖς. Καὶ τὸ μὲν ἀληθὲς τῆς ἰστορίας ἔτιω ἔχει. Ὁ δὲ παρῶν ποιητῆς φησι, διὰ τῆτος ἐλεύσεται εἰς τὸ Ἄργος ἡ θαλάσσιος γέννα, ἢ πέμπτη ἀπὸ Ἐπάφῃ, ἤγειν αἱ πενήτηκοντα θυγατέρες τῷ Δαναῷ, διὰ τὸ μὴ θέλειν συνελθεῖν εἰς γάμον τοῖς ἐξαδέλφοις αὐτῶν. Τέως ἔν ἕγερτον σπεισαμένων τῆτος Δαναῷ καὶ τῷ Αἰγύπτῳ, ἔδωκεν ὁ Δαναὸς τὰς οἰκείας θυγατέρας εἰς γάμον τοῖς υἱοῖς Αἰγύπτῳ· ἐπεὶ δὲ ἐπτοεῖτο, κατὰ τὸν χρῆσμον, ὅτι ἀναιρεθῆσεται ὑπὸ ἐνὸς ἐκείων, παρήγγειλε ταῖς θυγατέρας αὐτῷ ἀνελεῖν νυκτὸς τῆς νυμφίως. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι ἔτιω ἐπόησαν, μία δὲ θελχθεῖσα ὑπὸ τῷ ἔρωτος, ἐκ ἀνείλε τὸν ἰαυτῆς νυμφίον, ἀλλ' εἶασε ζῆν· περὶ ἧς καὶ ὁ ποιητῆς φησι.

856. ΚΙΡΚΟΙ ΠΕΛΕΙΩΝ. Πελαίως τὰς νύμφας, ἦτοι τὰς τῷ Δαναῷ θυγατέρας· ἀφροδισιακὸν γὰρ τὸ ὄρεον τῆτος, ἢ περιγερά· κίρκης δὲ, ἦτοι ἀετῆς, τῆς νυμφίως, ἤγειν τῆς υἱῆς τῷ Αἰγύπτῳ, διὰ τὸ ἀρπακτικόν, λέγει.

858. ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΣΩΜΑΤΩΝ. Αὐτοῖς σώμασι τιμωρηθήσονται θεῶν ἠμωσαντων αὐτοῖς.

860. ΝΥΚΤΙΦΡΟΥΡΗΤΩΙ. Τῷ νυκτός ἐπιτηρέσαντι· νυκτός γὰρ ἀνεῖλον αὐτός.

863. ΤΟΙΑΔ' ΕΠ' ΕΧΘΡΟΥΣ. Ἡ Ἀφροδίτη ἐπιστάτις τῆ ἀφροδισίων ἐστίν· αὐτὴ γὰρ γάμων ἔφορος, ἡδέϊας τὰς συνουσίας ποιῶσα. Νῦν δὲ λέγει ὁ Περσηθεύς ὅτι αἰτία θανάτου γένοιτο Ἀφροδίτη τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς, ἦγουν τοῖς τῆ Αἰγύπτου ἰοῖσι. Ἐχθρὸς δὲ καλεῖ αὐτὸς, ὡς καταγομῆνης ἀπὸ τῆ Διός.

868. ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ. Τὸν Ἄβατα.

874. ΟΙΩΣ ΔΕ Χ' ΩΠΗ. Ὅπως δὲ ἔχω τύχης καὶ δι' ἣν αἰτίαν λυθήσομαι, μακρῶ καὶ πολλῶ λόγῳ ἂν τῆτο εἴη.

876. ΕΛΕΛΕΛΕΛΕΛΕΥ. Θρηνώδες ἐπίθεγμα.

877. ΣΦΑΚΕΛΟΣ. Σπασμὸς τῆ ἐγκεφαλῆς.

878. ΟΙΣΤΡΟΥ Δ' ΑΡΔΙΣ. Ἡ ἀκμὴ τῆ πάθης.

879. ΑΠΥΡΟΣ. Πολύπυρος, διὰ τὸ σφοδρὸν καὶ πολὺ τῆ πάθης. Ἡ, ἄπυρος, δίκην πυρὸς ἐμπιπρῶσα καὶ κατακαίψα, καίτοι μὴ ἔχῃσιν πῦρ.

880. ΚΑΡΔΙΑ ΔΕ ΦΟΒΩΙ. Ἀντὶ τῆ, παραφρον γίνεται ὑπὸ τῆ φόβῳ, ἡ καρδία μὴ διαπαντός ἐκ τῆ φόβῳ λακτίζει, σφίζει καὶ πάλλεται καὶ λακτίζει τὴν φρένα μὴ· περὶ γὰρ τὴν καρδίαν αἱ φρένες εἰσὶ. Τις δὲ λακτίζει φρένα, φασίν, ἀντὶ τῆ ποιῆ παραφρονεῖν ὑπὸ τῆ πάθης.

881. ΤΡΟΧΟΔΙΝΕΙΤΑΙ. Ὅχι εἰμὶ ἐν τῷ καθεστῶτι.

882. ΕΞΩ ΔΕ ΔΡΟΜΟΥ. Τῆς ὁρθῆς ὁδῆς.

883. ΓΛΩΣΣΗΣ ΑΚΡΑΤΗΣ. Ὑπὸ τῆς μανίας ἐ κατέχῃσιν τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ παίψα.

884. ΘΟΛΕΡΟΙ ΔΕ ΛΟΓΟΙ. Τεταραγμένοι δὲ λόγοι, ὡς ἔτυχε, προσπαίψασι τῶ τῶν κακῶν κλύδων. Τῆτ' ἐστίν, ὑπὸ ὀδύνης πολλὰ μύταια λαλῶ.

886. Η ΣΟΦΟΣ. Τὸν Πιττακὸν λέγει, ὅν ποτε τὶς βιαζόμενος ὑπὸ δύο γυναικῶν, τῆς μὲν μιᾶς ἕσης πλυσίας, τῆς δὲ ἑτέρας πνευτέρας, καὶ τῆ γένης αὐτῆ ἀξίας, καὶ ἀπορῶν ποίας κληθεῖν ἀνῆς, ἠρώτησε ποία χεῖρηται γυναικί· τῆ δὲ εἰπόντος, μέτιθι πρὸς τὰς παιδάς τὰς πλυσίων ἡμῖν τοῖς βέμβιξι παίζοντας· ὁ ἐστὶ ταῖς γρόμβαις· καὶ ἀπ' αὐτῶν μαθήσει ποία ἂν χεῖρηται γυναικί· ἀπελθὼν ἐκεῖνος, ἠρωτάσατο τῶν παιδῶν λεγόντων πρὸς τὴν οἰκίαν γρόμβαν, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλαυε· καὶ αἰσθόμενος τῆ λόγῳ τῶν παιδῶν, τὴν μὲν πλυσιωτέραν ἀφῆκε, τῆ δὲ πνευτέρα ἐχεῖρηται γυναικί, τῆ καὶ τῆ γένης αὐτῆ ἀξία. Τῆτο ἔν ὁ Κορὸς ἐνθυμόμενος, λέγει ὅτι σοφὸς ἦν ἐκεῖνος ὁ εἰπὼν τὸ ἐπὶ μακρῶ χρόνῳ καὶ ἀριστεύειν καὶ εὐημερεῖν τὰς τοῖς ἀξίσις τῆ γένης αὐτῶν ἐπιγαμβρεύοντας. Ἐὰν γὰρ ἡ Ἰὼ συνειμήτη τιμ ἀνδρὶ ἀξίῳ ὄντι τῆ γένης αὐτῆς, καὶ πῶρῳ ἦν τῆς μίξεως τῆ Διός, ἐκ ἂν νῦν ἐπλαυάτο.

889. ΩΣ ΤΟ ΚΗΔΕΥΣΑΙ. Καὶ Πίνδαρος, Χρῆ δὲ καθ' ἑαυτὸν παντός ὄρῳ μέτρον· εὐκαὶ δὲ παρατίξοι ἐς κακότητα ἀβρῶαν ἔβαλον. ΚΑΘ' ΑΥΤΟΝ. Κατὰ τὰ ἴδια μέτρα.

890. ΠΛΟΥΤΩ ΔΙΑΘΡΥΠΤΟΜΕΝΩΝ. Ἐντρυφῶντων.

892. ΧΕΡΝΗΤΑΝ. Τροπικὸν ἐστίν ἐκ τῶν ἀπόρων γυναικῶν, αἱ οἰκίαις χερσὶ νήθῃσιν ἔρια, καὶ ἑαυταῖς ἐκ τέτων τροφῆν πορίζονται. Ἄλλως. Εὐτελῆ, διὰ τῶν χερσῶν νήθοντα, ἢ ἄλλως ἐργαζόμενον. Κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικός, ἢ νήθῃσιν ταῖς χερσὶ τὰ πρὸς τροφῆν κομίζεται.

894. ΜΗΠΟΤΕ ΜΗΠΟΤΕ Μ' Ω ΜΟΙΡΑΙ. Ὁ Κορὸς φησι, βλέπων τὴν Ἰὼ κακῶς πάσχεσθαι διὰ τὸ ἐρασθῆναι αὐτῆς τὸν Δία, εἶθε ὦ μοῖραι, μὴ ἴδοιτέ με ποτε ὑπάρχεσθαι εὐνάτησαν καὶ σύγκοιτον τῆ Διός· ἦτοι, μὴ ἐρασθεῖν με ὁ Ζεὺς ποτε, μηδὲ πλάσθειν, καὶ προσπειλάσω καὶ προσεγγίσω ἐν τιμὶ γαμέτη τῶν ἐξ ἕρατος·

ἦσαν τινὲς ἑρανοῖα θεῶν ἔχοντι γυναῖκα, τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ γαμέτα. *Η, μηδὲ δὲ ἔχθρα; γυναικὸν ὁμοειδέτη τινὲ τῶν ἑρανοῖων. Φοβῆμαι γὰρ βλέψασα τὴν τῆς Ἰῆς παρθενίαν τὴν ἀγεγραμμένην ἢ ἢ γεργεῖ ὁ γενόμενος αὐτῆς ἀνὴρ ἢ, τὴν ὑπὸ ἀρσένων λίαν γεργομένην τῷ γάμῳ τῷ Διὸς διαπτομένη, καὶ ἐν ἀληθείαις καὶ πλάταις πόνων δυσπλάγχθοις ἦρας, ἦτοι ἀφορήτοις, ἃς ἔτις ἐνεγκεῖν ἐν τοῖς αὐτῷ σπλάγχθοις δύναται. Μηδὲ ὁ ἔρας τῶν κρείττονων θεῶν ἐπίδοι με. Ἐῖτα παρακατιῶν, ἐφεσημέντων τὸ ἔρας, φησὶ, ὅς ἐστι ὄμμα ἀφυκτον.

898. ΓΑΜΩΙ ΔΑΙΠΤΟΜΕΝΑΝ. Ἄμα τῷ γάμῳ. Λείπει γὰρ τὸ ἄμα.

903. ΑΠΟΛΕΜΟΣ. Ἀκαταμάχητος. Ὅτι καὶ πολλὰ μηχανησαμένη, ἢ φησὶμαί. Ἄλλως. Ὁ πρὸς κρείττονας πόλεμος, ακαταμάχητος. ΑΠΟΡΑ ΠΟΡΙΜΟΣ. Οἷον, ἔτος ὁ πόλεμος ὁ ἐρωτικός ἐστὶ πόρον διδῶς καὶ εἰς τὰ ἄπορα, καὶ οἶον ἱππεῖς, καὶ τοῖς ἀδυνατοῖς ἐπιχειρῶν, καὶ πόσιμος αὐτοῖς. Ψάυσσι γὰρ καὶ τῶν ἀψαύρων οἱ λίκνοι οἱ ὀφθαλμοί.

Ε΄.

906. Η ΜΗΝ ΕΤΙ. Ὅπερ προείρηκεν Προμηθεὺς ἐν οἷς ἔλεγεν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐδολήσεται τῆς βασιλείας, εἰς γάμον συνελθὼν τῇ Θετίδι, τῆτο καὶ ἐσταῦθα πάλιν φησὶ. Λέγει ἔτι ὅτι ὅτως δὴ ὁ Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης καὶ ἐπιημένος ὢν καὶ ὑπέρογκος, εἶναι ταπεινός. Ἐτοιμάζεται γὰρ γάμον γαμεῖν, ὃς αὐτὸν βασιλείας ρίψει καὶ τότε πληρωθήσεται ἢ τῷ Κρόνῳ κατὰρα ἢ ἢ εἶπεν ἐπ' αὐτῷ Διὶ, ἐκπίπτοντος τῶν μακροχρονοῖων καὶ παλαιῶν θεῶν τῆς βασιλείας. Ἀποτροπὴν δὲ καὶ ἐκφυγὴν καὶ προφύλαξιν τῶν ἀπὸ τῆ εἰρημένη γάμου κακοπαθειῶν μελλουσῶν ἐπέλθειν αὐτῷ, εἰδὲ τῶν θεῶν ἰσχύσει ἀποδείξαι χωρὶς ἡμῶν. Ἐγὼ ταῦτα γινώσκω, καὶ πῶῳ τρόπῳ γειήσεται. Πρὸς ταῦτα ἔτι καθήσθω ἢ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς καὶ τῆς γῆς ὑπεραριστομένοις τόποις ἢ ἐν τῷ ὑψηλῷ ὀλύμπῳ· πηρὸς καὶ θαρρῶν, ἢ πηρὸς, περιίπτος, καὶ διώδηλος, καὶ ἰπτικός ἐν βρονταῖς, ἦγον διὰ τὸ ποιεῖν βροντὰς μεγαλινομένοις, καὶ ἐκπέμπων βελος περὶτόν καὶ πυρὸς πῆλον· λέγει δὲ τὸν κεραυνὸν· εἰδὲν γὰρ ταῦτα αὐτῷ βοηθήσει εἰς τὸ μὴ καταπεσεῖν πτώματα ἀνυπομόνητα καὶ ἀναφόρητα. Τοῖσθον ἀντίπαλον καὶ ἀντίμαχον ἢ ἐντρέπίζει αὐτὸς ἑαυτῷ, ὅστις καὶ ὑπὲρ κεραυνὸν καταφλέξει αὐτὸν, καὶ τὸν γενναῖον κτύπον τῆς βροντῆς καὶ τὴν τρίαιναν, αἰχμὴν τῷ Ποσειδῶνι, δι' ἧς σαλεύει τὴν γῆν, διασκεδάσει καὶ ἀφανίσει καὶ διαλύσει. Λέγει δὲ ὅτι ἐμελλε γεννηθῆαι ὁ Ζεὺς μιγείς τῇ Θετίδι.

921. ΟΣ ΔΗ ΚΕΡΑΥΝΟΥ. Ταῦτα αἰνιγματωδῶς φησὶ, καὶ διὰ τῆς Κύκλωπας, τὸν βροντήν καὶ τὸν στερόπην, οἱ ἀδελφοὶ ἦσαν τῷ Κρόνῳ τῷ πατρὸς τῷ Διὸς. Εἶχον δὲ πρὸς ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν τοῖς μετώποις. Οὗς ὁ Κρόνος μὲν τῷ ταρτάρῳ προσέδρασε, ὡς ἐπιβέλης ποτόμενος· ὁ δὲ Ζεὺς τῆς βασιλείας κρατήσας, τὸν μὲν πατέρα Κρόνον εἰς τάρταρον κατὰγει, τῆς δὲ εἰρημένης ἀνάγει καὶ συνεργῆς τῷ κράτῳ ἔχει· τὸν μὲν, βροντήν μηχανώμενον αὐτῷ· τὸν δὲ στερόπην, ἀστραπὴν, εἰς ἐκφόθῃσιν πάντων τῶν ἄλλων θεῶν. φησὶν ἔτι ὁ Προμηθεὺς, ὅτι ὁ μέλλων γεννηθῆναι ἀπὸ τῷ Διὸς συνευασθητός τῇ Θετίδι, καὶ ὑπερον ὑπὲρ τὸν στερόπην καὶ τὸν βροντήν ἔχει. Ἐπεὶ δὲ ἄετο καὶ τὸν Ποσειδῶνα φοσηθῆναι αὐτῷ τῷ Διὶ, ὡς ἀδελφὸν αὐτῷ ὄντα, φησὶν ὅτι εἰδὲ ἢ τὴν γῆν σαλεύσασα τρίαινα τῷ Ποσειδῶνι ἔχει τῷ Διὶ εἰς βοήθειαν. Τρίαιναν δὲ λέγεται κρατεῖν τῷ Ποσειδῶνι, ἢ διὰ τὸ τρίτον φοιχεῖον εἶναι αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ εἰς τρία διακρίσθαι τὸ ἔδος, εἰς ποτάμιον, εἰς θαλάσσιον, καὶ εἰς λιμναῖον.

927. ΕΠΙΓΛΩΣΣΑΙ. Τῇ γλώττῃ κατηγορεῖς, ἐπιωνίζῃ κατὰ τῷ Διὸς ἢ βέλη γειῖσθαι αὐτῷ. Ἐστὶ δὲ τὸ, ἐπιγλωσσῶ Διὸς, κατ' ἐρώτησιν.

933. ΑΛΛ' ΑΘΛΟΝ ΑΝ ΣΟΙ. Ἄλλὰ καὶ εἰ μὴ ἐστὶ σοὶ πεπρωμένον ἀποθανεῖν, πόροι καὶ παρὰσχοι, ἤγουν δώσει σοὶ πόνον, ἀλλ' ἀλγεινότερον καὶ λυπηρότερον τέττε ἔνυν πάσχεις. Ὡσπερ δὲ ὁ βελτίων τῷ βελτίονος κλίνεται, καὶ ὁ καλλίων καλλίονος, ἔχουσι δὲ τὰς αἰτιατικὰς βελτίω, καλλίω, ἔτω καὶ τὸ ἀλγίω αἰτιατική ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀλγίων εὐθείας.

934. ΩΔ' ΟΥΝ ΠΟΙΕΙΤΩ. Οὕτως ὑπερηφάνως καὶ ἀφόβως.

935. ΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΝΤΕΣ ΤΗΝ ΑΔΡΑΣΤΕΙΑΝ. Οἱ σέβοντες, οἱ τιμῶντες τὴν Ἀδράστειαν ἦτοι τὴν τύχην. ΤΗΝ ΑΔΡΑΣΤΕΙΑΝ. Δίκην τὴν Ἀδράστον τιμωρήσασαν. Θεὰ γὰρ ἐστὶ τῆς ὑπερηφάνης τιμωρῆσα. Ἄλλως. Παραινεῖ πτοεῖσθαι μήποτε τις νεμεσῆσῃ δικαίως αὐτῶ, ὡς τὸν Δία ὑβρίζοντι. Ἄλλως. Τὴν Ἀδράστειαν, ἦτοι τὴν τύχην, τὴν μὴ ἴωσαν ἡμᾶς δεῖν τὸ θελητόν.

936. ΣΕΒΟΥ, ΠΡΟΣΕΥΧΟΥ. Σὺ σέβῃ καὶ κολάκευε καὶ δέλεγε τὸν Δία τὸν αἰεὶ κρατῆντα· τέττο δὲ κατ' εἰρωνεῖαν φησὶν, ἐλπίζει γὰρ ὅσον ἔπω ἀπὸ τῆς βασιλείας ἐκπεσεῖν αὐτόν. Ἐμοὶ δὲ μικρὸν καὶ ὀλίγον, ἢ ἔδ' ὅλως φροντὶς ἐστὶ τῷ Δίῳ. Τῆτον τὸν καιρὸν δράτω καὶ κρατῆτω ἢ βῆλεται, καὶ βασιλεύετω· ἐπὶ πολὺ γὰρ ἐκ ἄρξεαι καὶ βασιλεύσει τοῖς θεοῖς. Ἄλλὰ βλέπω τέττον τὸν ἄγγελον τῷ Δίῳ· λέγει δὲ τὸν Ἐρμῆν· πάντως τι νέον ἦλθε μηνύσων ἐμοί.

940. ΤΡΟΧΙΝ. Ἄγγελον, ἀπὸ τῷ τρέχειν. Δηλοῖ δὲ τὸν σπυδαῖον οἰκέτην, τὸν σπυδαῖως κρατῆντα τὰ προσόγματα τῷ κυρίῳ αὐτῷ, καὶ μὴ βραδύνοντα καὶ χρονίζοντα.

944. ΤΟΝ ΕΦΗΜΕΡΟΙΣ. Γράφεται ἡμέροις. Ἦγουν τοῖς ἀνθρώποις. Ἡ, τοῖς ἡμέροις, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀγρίων ζώων, ἢ τοῖς ἐφημέροις.

948. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΜΕΝΤΟΙ ΜΗΔΕΝ ΑΙΝΙΚΤΗΡΙΩΣ. Ὁ Ζεὺς ὁ πατὴρ τῶν θεῶν κέλευε σοὶ εἰπεῖν ἕστινας λέγεις γάμους, καὶ τῆς ἀνθρώπου παρ' ὧν ἐκεῖνος τῆς βασιλείας ἐκβλήθη· καὶ ταῦτα μέντοι λέγε μὴδ' ὕλως αἰνιγματωδῶς, ἀλλ' αὐτὰ ἐκεῖνα ἔκαστα φανερά.

949. ΜΗΔΕ ΜΟΙ ΔΙΠΛΑΣ. Μὴδὲ ἐμοί, ὦ Προμηθεῦ, προξενήσης καὶ δώσης διπλᾶς ὁδός. Ἦτοι, μὴ ποιήσης ἀπελθεῖν κενόν, καὶ πάλιν πεμφθῆναι πρὸς σε. Βλέπεις γὰρ ὅτι τοῖς τοιούτοις ὁ Ζεὺς ἐ καταπραΰνεται. Ἄλλως. Μὴ κάματόν μοι διπλᾶν προξενήσης, δεύτερόν με ποιῶν ὑποσρέψαι. Τῆτο δὲ αἰνιττεται διὰ τῷ λόγῳ, μὴ βέλοῦ με αὐθις ἀπελθεῖν κενόν πρὸς τὸν Δία. Ἦγουν, ἄπερ εἶπας κατὰ τῷ Δίῳ, μὴ κρύψης, ἵνα μὴ κάκεινος πάλιν με πρὸς σε πέμψῃ.

951. ΖΕΥΣ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. Τοῖς μὴ πειθομένοις αὐτῷ ἢ τοῖς ψευδέσι λόγοις χρωμένοις ἐ κάμπτεται, ἔτε μειλίσσεται, ἀλλ' ἐπὶ πολὺ θυμῆται καὶ ἀμείλικτος γίνεται τοῖς τοιούτοις.

952. ΣΕΜΝΟΣΤΟΜΟΣ ΓΕ. Κατ' εἰρωνεῖαν ὁ Προμηθεὺς, μὴ, φησὶν, ὁ μῦθος καὶ ὁ λόγος ἔτος, προσήκων τῶν θεῶν, τῷ Ἐρμῆ. Ταῦτα δὲ λέγει καταγελῶν αὐτῷ. Ἡ τὸ ἐστὶ καὶ καλῶς εἰρημένος, καὶ φρονήσεως γέμων, ὡς ῥηθεῖς ὑπὸ ὑπηρέτη τῶν θεῶν; ἢ τὸ σεμνόσομος, ἀντὶ τῷ κενόδοξος καὶ ἐπηρμένος καὶ γέμων οἴσεως.

954. ΝΕΟΝ ΝΕΟΙ. Νῦν νέοι θεοὶ βασιλεύετε, καὶ νομίζετε χωρὶς πένθος αἰεὶ κατοικεῖν τὰς τῷ ὀλύμπῳ ἀκρωρείας καὶ μέρη· ἐκ τέτων δὲ τῶν ὀλύμπῳ μερῶν καὶ ἀκρωρείων κατενόησα καὶ εἶδον δύο τυράννης ἐκπεσόντας καὶ ἐκβληθέντας τῆς βασιλείας· λέγει δὲ τὸν Ὀφίωνα καὶ τὸν Εὐρυνόμην, καὶ τὸν Κρόνον ὃν ἔρριψεν ὁ Ζεὺς· τρίτον δὲ καὶ τὸν νῦν τυρανῆντα, Δία, θεάσομαι ἐκπεσόντα, καὶ κακῶς, καὶ ἐφύβριζας, καὶ συντόμως. Μὴ δοκῶ σοὶ φοβεῖσθαι τῆς νέης θεός; ἐγὼ πολλῷ ἐλλείπω τῷ φοβεῖσθαι αὐτῆς. Σὺ δὲ τὴν ὁδὸν ἣν ἐσάδισας ἐρχόμενος ἐνταῦθα, πάλιν βᾶδιζε. Οὐδὲν γὰρ ἐρῶ σοὶ ὧν ἐμὲ ἐρωτᾶς.

955. ΠΕΡΓΑΜΑ. Ἄπλῶς τὰς τῆ ἕρανῶ ἀκρωρείας* κατεχρήσατο δέ.

957. ΤΡΙΤΟΝ. Ἐβασίλευσε πρῶτον μὲν ὁ Ὀφίων καὶ Εὐρυνόμης, ἔπειτα Κρόνος καὶ Ρέα. Μετὰ ταῦτα δὲ Ζεὺς καὶ Ἥρα.

960. ΠΟΛΛΟΥ ΓΕ ΚΑΙ. Σημείωσαι, πολλῶ ἑλλείπω, ἀντὶ τῆ, πολλῶ γε καὶ δεῖ, ἦ, πολλῶ γε καὶ δέω.

963. ΤΟΙΟΙΣΔΕ. Ἐν ταύταις ταῖς κενοδοξίαις καὶ ὑπερηφανίαις καὶ ἀπισχυρταίαις, καὶ πρὶν σαυτὸν εἰσήγαγες καὶ ἐνέδησας εἰς τὰς βλάβας ἃς πάσχεις νῦν.

965. ΤΗΣ ΣΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ. Τῆτό φησιν ὁ Προμηθεὺς πρὸς τὸν Ἑρμῆν, σαφῶς γίνωσκε ὅτι ἐκ ἂν ἀλλάξαιμι τῆς σῆς λατρείας τὴν ἑμὴν δυσπραξίαν. Ἥγημι, ἐπεριτιμήσομαι τὸ λατρεύειν τῷ Δίῳ, τὸ ὑπηρετεῖν αὐτῷ καὶ εἶναι ἄγγελος αὐτῷ, ὥσπερ σὺ, τῆ πάσχειν ἔτω κακῶς. Τῆτ' ἐστὶ, κρεῖσσον ἡγῆμαι τῆ λατρεύειν καὶ ἀγγελιαφορεῖν τῷ Δίῳ ὡς σὺ, τὸ προσηλωθῆαι τῇ πέτρᾳ ταύτῃ, καὶ πάσχειν κακῶς.

970. ΧΑΛΙΔΑΙΝ ΕΟΙΚΑΣ. Ἀκῆσας ὁ Ἑρμῆς τῷ Προμηθεῖ εἰπόντος ὅτι κρεῖσσον ἡγῆμαι τῆ προσηλωθῆαι τῆδε τῇ πέτρᾳ, παρ' ὃ ἀγγελιοφόρον εἶναί με τῷ Δίῳ· φησὶ πρὸς αὐτὸν, ὅτι εοικας τρυφᾶν, καὶ χαίρειν τοῖς κακοῖς οἷς πάσχεις. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Προμηθεὺς φησὶ πρὸς αὐτὸν, τρυφῶ καὶ χαίρω τοιαῦτα πάσχων κακά; ἔτως εἶθε μοι τὰς ἐμὰς ἰχθῆρας ἴδοιμι τρυφῶντας, καὶ σε μετὰ τῶν.

975. ΟΣΟΙ ΠΑΘΟΝΤΕΣ. Συνηλθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν Τιτάνων.

976. ΚΛΥΩ Σ' ΕΓΩ. Νοῶ σε, φησὶν, ἐγώ, μεμνηότα καὶ παραφροσύντα, καὶ πάσχοντα νόσον κακὴν. Ὁ Ἑρμῆς ταῦτα λέγει πρὸς τὸν Προμηθεῖα, ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν, ἔγω κσεῖν με, κατὰ σε κριτὴν, εἰ νόσημά ἐστὶ καὶ παραφροσύνη, μαῖα, τὸ μισεῖν τὰς ἰχθῆρας. Οὐ φησιν, ὄρω, ἀλλὰ, κλύω. Οὐ γὰρ δι' ἔργων ἕβριζεν ὁ Προμηθεὺς τὰς θεάς, ἀλλὰ διὰ λόγων.

979. ΤΟΔΕ ΖΕΥΣ. Τὸ ᾧ μοι λέγειν.

980. ΑΛΛ' ΕΚΔΙΔΑΣΚΕΙ. Κακείνος ἔν τῷ χρόνῳ μαθήσεται τὸ γενάζειν.

981. ΚΑΙ ΜΗΝ. Σὺ δὲ ἐθὲ ὑπὸ τῷ χρόνῳ παιδεύη.

982. ΣΕ ΓΑΡ. Κακῶς λέγεις μὴ φροσύνῃ ἐμέ· εἰ γὰρ ἐγὼ ἐφρόνων, ὑπηρετῆ σοὶ ὅτι ἐκ ἂν διελέχθην.

984. ΚΑΙ ΜΗΝ ΟΦΕΙΛΩΝ. Τῆτο ἐν εἰρωνείᾳ.

991. ΑΙΘΑΛΟΥΣΑ ΦΛΟΞ. Γράφεται, αἰθερῆσσα.

992. ΛΕΥΚΟΠΤΕΡΩΙ. Λευκῆ καὶ ταχεῖα.

997. ΒΕΒΟΥΛΕΥΤΑΙ. Τεθεώρηται.

1005. ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΔΕΩ. Ποιῆσαι τῆτο.

1006. ΔΕΓΩΝ ΕΟΙΚΑ. Πολλά, φησὶ, λέγω, καὶ εοικα ταῦτα λέγειν μάτην. Οὐδὲν γὰρ μαλθάσι καὶ πρᾶν καὶ ἐνδίδως τῆς ἐνστάσεως, ἀλλ' ὥσπερ νεωστὶ ἀχθεὶς εἰς ζυγὸν πῶλος, δάκνων τὸν χαλιὸν, βιάζη σὺ, καὶ ἀνθισασαί, καὶ πρὸς τὰς χαλινοὺς ἀντιμάχη, καὶ σφοδρὴ καὶ θρασὺν ἐν ἑδάμινῳ σοφίσματι, καὶ μὴ δυναμένῳ ὠφελῆσαι· ὃ εἶπε πρὸς τῷ Δίῳ. ΚΑΙ ΜΑΤΗΝ ΕΡΕΙΝ. Γράφεται, ἀλλ' ἐρεῖν μάτην.

1012. ΟΥΔΕΝΟΣ ΜΕΙΖΟΝ ΣΘΕΝΕΙ. Ἴσον ἐστὶ τῷ μηδενί.

1013. ΣΚΕΨΑΙ ΔΕ. Σκόπησον ποταπὸς χειμῶν καὶ ζέλη τῶν ἀθλίων, καὶ τῶν κακῶν τρικυμῖα ἄφυκτος, ἣν ἐδυνήθη ἐκφυγεῖν, ἔπεισι καὶ ἐπέερχεται ἐπὶ σε. Πρῶτα μὲν τὴν ὀρεῖδα φάραγγα· τραχεῖαν δὲ λέγει φάραγγα τὸ τραχὺ ὄρος τὸν Καύκασον· βροτῆ καὶ κεραυνῷ διασχίσει ὁ Ζεὺς, καὶ ἔνδον ταύτης καλύψει τὸ σὸν σῶμα. Ἡ πετραία δὲ ἀγκάλῃ καὶ κοιλότησ σε βιασάσει καὶ δέξεται. Πολὺ δὲ μῆκος χρόνῳ τελειώσας, ἀψόρρον καὶ ὀπισθορμητὸν ἦξεις εἰς φάος.

1018. ΠΕΤΡΑΙΑ Δ' ΑΓΚΑΛΗ ΣΕ. Ἦγεν τὸ ἀπορρήγμα καὶ κοίλωμα τῆς πύτρας. Τῆτο γὺν φησι, χάσματος γενομένη, μετέωρος ἔση, κρεμάμενος τῶν χειρῶν.

1021. ΠΙΤΗΝΟΣΚΥΩΝ. Μυθεύεται ὅτι ὁ Ζεὺς εἰς ἄρος τὸν Καύκασον προσηλώσας τὸν Προμηθεῖα μέσον κίονος, ἐποίησεν αὐτὸν κατέρχεσθαι καὶ ἐσθίειν καθ' ἡμέραν τὸ ἦπαρ αὐτῆ, διὰ πάσης μὲν ἡμέρας βιβρωσκόμενον, νυκτὸς δὲ πάλιν ἀναπληρέμενον, καὶ οἷον ἀνακαινίζομενον, ἕως ἃ ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας τὸν αὐτὸν, ἀπέκτεινε, τὸν Προμηθεῖα δὲ κακῆς μερίμνης ἀπέλυσε. Ταῦτα δὲ ἦν πάσχων ὁ Προμηθεύς, διὰ δύο αἰτίας, μίαν μὲν, ὅτι τὸ πῦρ κεκρυμμένον ὄν παρὰ τῆ Διὸς δολίως ἀποκλέψας ἔτος, ἐν κάρθηκι κατήγαγε, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐδώρησατο τῆτο, δι' ἃ αἱ τέχναι πᾶσαι ἀνύονται· ἑτέραν δὲ, ὅτι βῆν μέγαν δύσαντες οἱ θεοὶ περὶ τὴν Σικυόνα τὴν πόλιν, τὸν Προμηθεῖα μεριγὴν τῶν κρεάτων ἐποίησαν, ἔτως δὲ ὅτ' αὐτῷ μόνῃ τῇ σπιμελῇ δολίως συγκαλύψας, εἰς τὴν τῶν ἑτέρων θεῶν μοῖραν ἔγκατα καὶ σάρκας παρεθέτο, τῷ δὲ Διὶ μόνῳ τὰ ὄτ' αὐτὸς εὐωχίαν παρεθέτο, ὁ δὲ ὀργισθεὶς κατ' αὐτῷ ἔτως αὐτὸν ἐτιμώρησεν. Ἄλλως. Τῆτο φησιν, ὅτι τῆ Διὸς κύων αὐτός· τῷ Διὶ γὰρ ὁ αὐτός ἀνατίθεται, ὡς ζῶον βασιλικόν· διακόψει μέγα ράκος τῆ σώματος, τῆτ' ἔτι μέρος καὶ ἀπόκομμα, ἐρχόμενος ἀκλιτος εὐωχητῆς· ἐκβοιήσεται δὲ καὶ φάγεται τὸ ἦπαρ τὸ ἐκ τῆς βρώσεως μελαινομένο. Τῆ τοιῆτη δὲ δεσμῷ καὶ τῆς τοιαύτης κακοπαθείας μηδὲν τι προσδόκα τέλος, πρὶν ἂν τις τῶν θεῶν διάδοχος φανῆ τῶν σῶν πόων, καὶ εἰς τὸν σκοτεινὸν ἄδην θελήσῃ παραγεῖσθαι, καὶ εἰς τὸν τάρταρον. Τῆτο δὲ λέγει, ὡς τῆ βοηθούτος αὐτῷ, πεισομένη ταῦτα πάντα. Ὁ μέλλων βοηθῆσαι σοι, φησὶ, καὶ ἀπολυτεῖσάι σε τῆ πόων τῆτη, εἰς τὸν ἄδην ἕξει καὶ ταρταρωθήσεται.

1029. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ ΒΟΥΛΕΥΕ. Πρὸς ταῦτα βουλεύς, καὶ σκόπει τὸ προσήκον, ὅτι ταῦτα ἃ σοι λέγω, ἐκ εἰσὶ πεπλασμένα καὶ ψευδῆ, ἀλλὰ λίαν ἀληθῆ. Τὸ γὰρ Διὸν σόμα, ἦτοι τὸ τῆ Διὸς, ἐκ ἐπίσταται ψευδολογεῖν, ἀλλὰ πᾶν ὃ ἂν εἴπῃ, εἰς τέλος καὶ πλήρωμα ἄγει. Σὺ δὲ ἐπιτήρει καὶ πρῶσεχε, μηδὲ τὴν ἀθάδιαν ἠγήσῃ ποτε κρείττονα τῆς εὐθελίας.

1042. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤ' ΕΠ' ΕΜΟΙ. Πρὸς ταῦτα, ῥιπίεσθω μὲν ἐπ' ἐμοὶ ἢ ἔλμοσιδῆς τῆ πρὸς καταφορά· ΑΜΦΗΚΗΣ δὲ ἐγὼν ὁ ὄξύς· ὁ αἰθῆρ δὲ, καὶ ὁ ἀήρ ἐρεθίζεσθω καὶ κινεῖσθω ἐν βροντῇ, σφαικῶ τε ἀγρίων ἀνέμων, τῆτ' ἔτι συντόνω κινήσει. Σφαικῶ δὲ κυρίως ἢ σφῆλις τῆ ἐγκεφάλω. Τὴν γῆν δὲ ἐκ τῶν πυθμένων καὶ τῶν καταπτώτων τόπων σὺν αὐτοῖς θεμελίσις κραδαίνει καὶ κινήσειεν· τὸ κύμα δὲ τῆς θάλασσης ἐν τρυχῇ ρέμματι συγχώσειεν ἐμὲ, καὶ τὸ σῶμα τὸ ἐμὸν ἀναρρίψῃ εἰς τὰς διπλῆς τῶν ἑραίων ἄρτων· ἦτοι εἰς τὸν ἑραῖον, ὅπως εἰσὶ τὰ ἄρτα.

1048. ΣΥΓΧΩΣΕΙΕ. Συγκαλύψει.

1055. ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ. Παραφροσύνει.

1057. ΑΛΛ' ΟΥΝ ΥΜΕΙΣ Γ' ΑΙ ΠΙΠΗΜΟΣΥΝΑΙΣ. Πρὸς Ὀκεανίδας φησὶν ὁ Ερμῆς, ἀλλ' ἔν ὑμεῖς, ὧ γυναῖκες συλλυπόμεναι καὶ συγκακοπαθῆσαι ταῖς τῆ Προμηθεύς βλάβαις, ὑποχωρεῖτε ταχίστατα ἐκ τῶν ἐνταῦθα τόπων, μὴ τὰς φρένας ἐμῶν ματαίας καὶ μαρᾶς ἢ παραπλήγας ποιήσῃ τὸ ὄχημα τῆς τῆ Διὸς βροντῆς, τὸ ἀτέρμονον καὶ σκληρὸν καὶ μέγα.

1062. ΑΛΛΟ ΤΙ ΦΩΝΕΙ. Ἄλλο τι λέγει, καὶ παραμυθῶ, καὶ παραλογίζω καὶ ἀπάτα ἐμὲ, εἰς ὅπερ καὶ πείσεις καταλεῖψαι τὸν Προμηθεῖα. Οὐ γὰρ τῆτο τὸ ἔπος, δηλαδὴ τὸ, μὴ ἠλιθιώσῃ τὰς φρένας ἐμῶν τὸ τῆς βροντῆς ὄχημα, τλητὸν καὶ ὑπομοιπτόν καὶ καρτερικόν παρέρριψας καὶ παρήγαγες εἰς τὸ καταλεῖψαι τὸν Προμηθεῖα.

1065. ΚΑΚΟΤΗΤ' ΑΣΚΕΙΝ. Κακὴν ἀγαπᾶν καὶ μισεῖν τῆτον.

1066. ΜΕΤΑ ΤΟΥΔΕ. Συμπάσχει αὐτῷ ἢ παραιτῆμαι.

1070. ΑΛΛ' ΟΥΝ ΜΕΜΝΗΣΘ' ΑΤΤ' ΕΓΩ. Ἄλλ' ἔν μείμνησθε ἅπερ προλέγω ἡμῖν, μηδὲ παρ' αὐτῆς θηραθεῖσαι, ἦγον εἰς βλάβην ἱμπεσῦσαι, μέμνησθε τὴν δυστυχίαν ἣν μέλλετε παθεῖν. Μηδὲ εἶπητε ποτὲ, ὅτι ὑμᾶς ὁ Ζεὺς εἰς ἀπροσδόκητον ἢ ἀέλπιστον καὶ αἰφνίδιον βλάβος εἰσέβαλεν, μηδαμῶς εἶπετε τῦτο. Αὐταὶ δὲ ὑμᾶς αὐτὰς, λείπει τὸ αἰτιάσθε. Εἰδυῖαι γὰρ καὶ ἐπιτάμεναι, καὶ ἐκ ἀγνοῦσαι, ἐδὲ ἐξάιφης καὶ λαθραίως ἐμπλεχθήσεσθε εἰς τὸ δίκτυον τῆς βλάβης τὸ ΑΠΕΡΑΝΤΟΝ, οὗ τέλος ἔχ εὐρήσετε.

1079. ΚΑΙ ΜΗΝ ΕΡΓΩ. Καὶ δὴ ἐν ἔργοις αὐτοῖς, ἐκ ἐν μύθῳ ὡς ἀπλῶς ἡμῶ λέγοντος ὅτι μέλλει γενέσθαι τάδε· ἡ γῆ σεσάλευται· ἡ τῆς βροντῆς δὲ φωνὴ ἢ βρέχουσα, παραμυκᾶται καὶ ἠχεῖ καὶ βοᾷ. Ἐκλάμπησι δὲ καὶ αἱ πολύπυροι ἑλικες τῆς γερουπῆς, ἦτοι αἱ ἐλικοειδεῖς κατὰ τὰ νέφη τῶν ἀστραπῶν κινήσεις· οἱ γρόμφοι δὲ καὶ αἱ ἐλίξεις τῶν ἀνέμων συσρέφουσι τὴν κόριν· σκιετᾶ δὲ τῶν ἀνέμων πάντων τὰ πνεύματα ἀποδεικνύντα πρὸς ἀλλήλα γάσιν ἀντίπνευ· ἦγον, τῇ ἐναντία ἀλλήλων πνοῇ πρὸς ἀλλήλα ἀνθιστάμενα· ξυντετάρρακται δὲ ὁ αἶθρ ἐν τῇ θαλάσῃ. Τοιαύτη ἐπ' ἡμοὶ ἐπέρχεται καὶ κινεῖται ριπή καὶ κινήσις καὶ ζάλη καὶ τρέχωμα ἀπὸ τοῦ Διός, κατασκευάζουσά μοι φόβον.

Αἶτνα τίς ἐστὶν Ἰταλῶν ὄρος μέγα,
 Ἐξ ἧς καταρρεῖ παμφάγῃ πυρὸς νάμα
 Μέχρι πολίχνης Κατάνης λεγομένης.
 Ροῖθ' δὲ δεινῶς ὡς ποταμὸς, ἐκρέου
 Πνεῦμα γὰρ ἐκ γῆς ἐκπεσὸν ταῖς καιλάσι
 Κισσῆρεως νάφθης τε πεπληρωμέναις
 Χωρῶν σοβερῶς ἐκπυρῆται τῇ βίᾳ·
 Εὐρὸν δὲ ταῖς σήραγγιν ὕδωρ ἐκρέου
 Τὸ πνεῦμα παντάπασιν ἐρραϊόμενον
 Ἄναφλογωθὲν ἐξάναπται πῦρ ῥέον.

1090. Ω ΜΗΤΡΟΣ ΕΜΗΣ ΣΕΒΑΣ. Περιφραστικῶς, ὡ μῆτηρ ἡμῆ Θέμις.

ΣΧΟΛΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Α΄.

1. **ΧΘΟΝΟΣ.** Γῆς. **ΤΗΛΟΥΡΟΝ.** Ὑψηλόν, μακρόν, ἀφ' ἧ τῆλε καὶ μακρὰν ὄραν τις δύναται. Λέγει δὲ τὸν Καύκασον, ἢ τὸ ἀκρόθεν ὄρώμενον τὰ οἰκεία ὄρια, ἢ γὰρ τὸ μακρόν καὶ εἰς πολὺ τεταμένον· ἢ διὰ τὸ πολὺ τῆ ὄρας ἐκάλεσεν αὐτὸ τηλευρόν, τὸ ἐπὶ πολὺ ἔλκον, ἢ διὰ τὸ ὕψος. Ἰστέον ὅτι ἐν τῷ Καυκάσῳ φησὶ ἐδεδέσθαι τὸν Προμηθεά, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαϊαῖς τέρμασι τῆ ὠκεανῆ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰῶ λεγομένων ἐστὶ συμβαλεῖν.

2. **ΣΚΥΘΗΝ ΟΙΜΟΝ.** Σκυθικὴν ὁδόν, ἢ διὰ τὸ ἀπαραμύθητον τῆ δεησομένου· καὶ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτῆτῆ λέγει· ἢ ὅτι ἐπειδὴ Σκύθαι κατοῦκεν τὸν Καύκασον, οἱ καὶ ἀγριοὶ καὶ ἀπάνθρωποι, Σκυθικὴν ὁδὸν εἶπε. **ΑΒΑΤΟΝ.** Εἰς ἣν ἕδεις βαινέι, διὰ τὸ τραχύ.

3. **ΧΡΗ.** Πρέπει. **ΜΕΛΕΙΝ.** Διὰ φροντίδος ἔχειν· **ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ** Ἐντολάς.

4. **ΠΑΤΗΡ.** Ὁ Ζεὺς. **ΕΦΕΙΤΟ.** Ἐνετείλατο. **ΤΟΝΔΕ.** Τὸν Προμηθεά.

5. **ΤΟΝ ΛΕΩΡΓΟΝ.** Τὸν τοῖς λαοῖς ἔργα παρασχόμενον διὰ τῆ αὐρός. ἢ τὸν ἄξιον ἔργον καὶ παρανάλωμα λίθων γενέσθαι, ὡς κλέπτῃ καὶ θεῶν παρήκοος. **ΟΧΜΑΣΑΙ.** Δῆσαι, προσπῆξαι.

6. **ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΙΣ.** Σιδηροῖς, γερραῖς. Ἀδάμας λίθος ἔτω γερρός ὡς μὴ δύνασθαι ὑπὸ σιδήρου τμηθῆναι, αἵματι δὲ τράγῃ ἢ λέοντος μαλάσσεται· διὰ τὸ τὸν μὲν ἀδάμαντα ψυχρὸν καὶ ξηρὸν ἄγαν εἶναι, τὸ δ' αἷμα θερμὸν καὶ ἰγρὸν ἄγαν εἶναι. **ΠΕΔΗΣΙΝ.** Δέσμαις. **ΑΡΡΗΚΤΟΙΣ.** Στερραῖς.

7. **ΑΝΘΟΣ.** Καλλώπισμα. **ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ.** Δι' ἧ πᾶσαι γίνονται αἱ τέχναι.

8. **ΘΗΤΟΙΣΙ.** Ἀνθρώπων. **ΩΠΙΑΣΕ.** Παρέσχε. **ΤΩΙΑΣ.** Τοιαύτης.

9. **ΣΦΕ.** Αὐτόν. **ΔΕΙ.** Πρέπει. **ΔΟΥΝΑΙ ΤΙΜΗΝ.** Παρασχεῖν τιμωρίαν.

10. **ΩΣ.** Ἴνα. **ΔΙΔΑΧΘΗ.** Μάθη καὶ νόση. **ΤΥΡΑΝΝΙΔΑ.** Τὴν ἀρχὴν, ἢ τὴν βασιλείαν.

11. **ΣΤΕΡΓΕΙΝ.** Σίθειν, τιμᾶν.

12. **ΣΦΩΙΝ.** Ἡμῖν. **ΕΝΤΟΛΗ.** Ὁ ὄρισμος.

14. **ΕΙΜΙ.** Ὑπάρχω.

15. **ΔΗΣΑΙ.** Δεσμεῦσαι. **ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΩΙ.** Κακὴν ἐχέσῃ χειμῶνα, διὰ τὸ χιόνι αἰεὶ καλύπτεσθαι.

16. **ΑΝΑΓΚΗ.** Ὑπάρχει. **ΤΩΝ.** Ὦν εἴπατε. **ΤΟΛΜΑΝ ΣΧΕΘΕΙΝ.** Ἐπιχείρησιν ἔχειν.

17. **ΕΞΩΡΙΑΖΕΙΝ.** Ἄθετον καὶ ἔξω ὄρας καὶ φροντίδος ποιεῖσθαι.

18. **ΤΗΣ ΟΡΘΟΒΟΥΛΟΥ.** Τῆς ἀληθῆς βουλευομένης. **ΑΠΥΜΗΤΑ.** Μεγαλόδωλα.

19. **ΧΑΛΚΕΥΜΑΣΙ.** Σιδηροῖς δεσμοῖς.

20. **ΠΡΟΣΠΑΣΣΑΛΕΥΣΩ.** Προσπλώσω. **ΠΑΓΩΙ.** Ὀρεῖ.

21. **ΙΝ'.** Ὅπως. **ΦΩΝΗΝ.** Ἀκρότηθ δηλοῦσι. **ΤΟΥ.** Τινός. **ΒΡΟΤΩΝ.** Ἀπό.

22. **ΟΦΕΙ.** Θεάσει. **ΣΤΑΘΕΥΤΟΣ.** Ἰστάμενος καὶ φλογιζόμενος· σταθεύειν φασὶν Ἀττικοὶ τὸ κατὰ μικρὸν καίεσθαι, ἀπὸ τῆ ἰσημι γήσω, καὶ τῆ αἰθῶ τὸ καίω, γινόμενον.

23. **ΧΡΟΙΑΣ ΑΜΕΙΨΕΙΣ ΑΝΘΟΣ.** Εἶδος ἀλλάξεις τὴν λαμπρότητα. **ΑΣΜΕΝΩΙ.** Χαίροντι.

24. **ΠΟΙΚΙΛΕΙΜΩΝ.** Ἡ ποικίλον ἔνδυμα ἔχουσα, διὰ τὸ πεποικίλθαι τοῖς ἄγροις. **ΦΑΟΣ.** Τὴν ἡμέραν.

25. ΠΑΧΝΗΝ Θ' ΕΩΙΑΝ. Δρόσον πρῶν. ΣΚΕΔΑΙ. Σκεδάσει.
26. ΑΧΘΗΔΩΝ. Το βάρος.
27. ΤΡΥΣΕΙ. Δαμάσει. Ἀπορῶσιν ἐνταῦθα, πῶς ἀνωτάτω λέγων ἀσμένῳ τῷ Προμηθεῖ ἐπέρχεσθαι τὴν νύκτα, νῦν φησὶ δαμάσειν αὐτὸν τὸ αἰεὶ ἐνιστάμενον βάρος. Καί φημεν ὅτι ἐν μὲν ἀρχῇ ἢ τε νύξ καὶ ἡμέρα ἡδίσται ἂν δοκοῖεν, αὐτῷ τῆς μὲν νυκτὸς ἀπαλλαγὴν παρεχόμενος τῷ ἐφ' ἡμέραν καύσονος, τῆς δὲ ἡμέρας τῷ ἀπὸ τῆς νυκτὸς ψύχους, ἐν δὲ τῷ μέσῳ βαρεῖται καὶ δυσχερεῖς. Ο ΛΩΦΗΣΩΝ. Ὁ παύσων σὶ τέτθ. ΟΥ ΠΕΦΥΓΚΕ ΠΩ. Ὁυχ ἐγενήθη ἀκμήν· ἔστι δὲ ὁ Ἡρακλῆς.
28. ΑΠΗΥΡΩ. Ἀπήλαυσας.
29. ΘΕΟΣ. Ὡν. ΥΠΟΠΤΗΣΣΩΝ. Φοβόμενος. ΧΟΛΩΝ. Τὴν ὀργήν.
30. ΩΠΙΑΣΑΣ. Παρέσχες. ΠΕΡΑΝ ΔΙΚΗΣ. Ἐπέκεινα τῷ δικαίῳ. Ὁ γὰρ ἐκ ἠθέλουτο ὁ Ζεὺς, ἀδικόν τε ἦν καὶ παρανόμον.
31. ΑΝΘ' ΩΝ. Δι' ὧν. ΑΤΕΡΠΗ. Ἀθηδῆ. Δέον ἀτερπῆς εἰπεῖν, ἀτερπῆ πρὸς τὴν πέτραν ἐπήνεγκεν. Τὸ δὲ φρενήσεις ἀντὶ τῷ φυλάξεις, καὶ περὶ αὐτὴν εἰσημερεῖς. Ὁ γὰρ τις φρερεῖ τέτο καὶ οἰκεῖ.
32. ΟΡΘΟΣΤΑΔΗΝ. Ὁρθὸς ἐστάμενος. ΟΥ ΚΑΜΠΙΤΩΝ ΓΟΝΥ. Οὐ κλίνων.
33. ΓΟΟΥΣ. Θρήνης. ΑΝΩΦΕΛΕΙΣ. Δέον ἀνωφελεῖ εἰπεῖν ἀνωφελεῖς εἶπεν, διὰ τὴν γόους.
34. ΔΥΣΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ. Ἀμετάτρεπτοι καὶ δυσκόλως πρὸς συμπάθειαν καὶ πρὸς συμπλοκάς ἔχουσι. Παραίτησις γέν ἢ συγγνώμη· ἢ δυσκόλως παραιτημέναι καὶ ἀφείδσαι ἂν ἐκτήσαντο. Παραίτησις γὰρ καὶ ἢ ἀφίσις, παραίτημαί τὸ ἀπολογῆμαι, τὸ συγγνωμονῶ, τὸ αἰτῶ, καὶ τὸ ἀφίημι.
35. ΤΡΑΧΥΣ. Ἀκαμπῆς, σκληρὸς, ἀπηνῆς. ΝΕΟΝ. Νεωγί.
36. ΕΙΕΝ. Ἐσω ταῦτα. ΜΑΤΗΝ. Ματαίως καὶ ἀκαίρως.
37. ΤΙ. Διά. Ἐντεῦθεν ἐπεγείρει τὸν Ἡφαιστον εἰς θυμόν. ΕΧΘΙΣΤΟΝ. Ἐχθρότατον. ΟΥ ΣΤΥΓΕΙΣ. Οὐ μισεῖς.
38. ΟΣΤΙΣ. Ὅποιός. ΤΟ ΣΟΝ ΓΕΡΑΣ. Ἦτοι τὸ πῦρ, τέτο γὰρ ἀνατίθεται Ἡφαίστῳ.
39. ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ ΤΟΙ ΔΕΙΝΟΝ. Μέγα τι πρὸς δικτον ἐγειραὶ ἢ πρῶν συναναστροφῆ.
40. ΣΥΜΦΗΜ'. Συνομολογῶ. ΑΝΗΚΟΥΣΤΕΙΝ. Παρακέειν.
41. ΟΙΟΝ. Δυνατόν. ΤΟΥΤΟ. Τὸ παρακέειν. ΔΣΙΜΑΙΝΕΙΣ. Φοβῆ. ΠΛΕΟΝ. Τῆς συγγενείας.
42. ΑΙΕΙ ΤΕ. Διὰ τέτο ἀρσενικῶς ταῦτα ἐξηγήκεν, ἢ πρὸς τὸν Δία ἀποδοτικῶς ταῦτα. Τὸ γὰρ Κράτος, ἦτοι τῷ Διὸς ἢ ἐξουσία, αὐτός ἐστιν ὁ Ζεὺς. ΝΗΛΗΣ. Ἀπηνῆς. ΠΛΕΩΣ. Πεπληρωμένος.
43. ΑΚΟΣ. Ὠφέλεια.
44. ΜΗ ΠΟΝΕΙ ΜΑΤΗΝ. Μὴ ἐνέργει, μὴ ποιεὶ ματαίως.
45. ΜΙΣΗΘΕΙΣΑ. Ὑπ' ἐμῷ. ΧΕΙΡΩΝΑΞΙΑ. Βίβανυσος τέχνη.
46. ΝΙΝ. Αὐτήν. ΩΣ ΑΠΛΩΙ. Ἐν ὀλίγῳ.
47. ΠΑΡΟΝΤΩΝ. Τῷ Προμηθεῖ.
48. ΕΜΠΙΑΣ. Ὅμως. ΩΦΕΛΕ. Εἶθε ἔμελλε.
49. ΑΠΙΑΝΤ' ΕΠΡΑΧΘΗ. Ὅλα ἐγενόνη ἐκ μοίρας. ΠΛΗΝ ΚΟΙΡΑΝΕΙΝ. Εἰ μὴ ἀρχειν. Εἰπόντος Ἡφαίστου περὶ αὐτῷ τέχνης ὡς εἶθεν ταύτην λαχεῖν ἕτερον, τὸ Κράτος φησὶν ὡς ἅπαντα ἐπράχθη καὶ ἐγενόνη τοῖς θεοῖς πλὴν τῷ κοίρανεῖν καὶ ἀρχειν. Τῷτῃ, ἅπαντα δέδοται τοῖς θεοῖς, ὅπλα μὲν ἄρει, Ἄρτεμιδι δὲ τόξα, Ἀπόλλωνι δὲ μουσικῆ, σοὶ δὲ ἦν ἔχεις τέχνην, καὶ ἕτερα ἑτέροις· τὸ δὲ βασιλεύειν μόνον ὁ Ζεὺς

ἐκλήρωσατο. Ἐπεὶ ἔν ἔτω ταῦτ' ἔχει, ἀνάγκη καὶ σοὶ ἥνπερ ἔλαχες τέχνην γέγραναι, καὶ τὰ παρὰ τῆ Διὸς ἐπιτεταγμένα σοὶ ἐκτελεῖν.

50. ΟΥΤΙΣ ΕΣΤΙ. Οὐδεὶς ὑπάρχει.
51. ΕΓΝΩΚΑ. Ἐνόησα. ΤΟΙΣ. Ὦν εἴρηκας. ΕΧΩ. Δύναμαι.
52. ΕΠΕΙΞΗ. Σπυδάση. ΠΕΡΙΒΑΛΕΙΝ. Περιβαλεῖναι.
53. ΩΣ. Ἴνα. ΕΛΙΝΝΥΟΝΤΑ. Βραδύνοντα. ΠΡΟΣΔΕΡΧΘΗ. Θεάσθηται.
54. ΠΡΟΧΕΙΡΑ. Ἐτοιμα εἰς χεῖρας. ΨΑΛΙΑ. Αἰ σίδαι. Ψάλια κυρτοῦς τὰ χαλινὰ τῶν ἵππων, ἐνταῦθα δὲ τὰ σιδηρὰ δεσμά.
55. ΝΙΝ. Αὐτόν. ΑΜΦΙ. Περὶ. ΧΕΡΣΙΝ. Αὐτῆ. ΕΓΚΡΑΤΕΙ ΣΘΕΝΕΙ. Ἰσχυροτάτη δυνάμει.
56. ΡΑΙΣΤΗΡΙ. Ἐν σφύρα. ΘΕΙΝΕ. Τύπτε. ΠΑΣΣΑΛΕΥΕ. Προσὴλθ.
57. ΠΕΡΑΙΝΕΤΑΙ. Τελεῖται. ΜΑΤΑΙ. Μάτην περὰτεται.
58. ΑΡΑΣΣΕ. Πληθτε. ΜΗΔΑΜΗ ΧΑΛΛΙ. Ἐν ἔδει μέρει τῶν δεσμῶν ἔφασιν δίδω· τὸ χάλα ἐκ μεταφορᾶς τῆς κῆς.
59. ΔΕΙΝΟΣ. Ἐπιτήδειος. ΕΥΡΕΙΝ. Εἰς τό. ΠΟΡΟΝ. Μηχανήν.
60. ΑΡΑΡΕΝ. Ἠρμοσαι. ΩΛΕΝΗ. Ἀγκάλη.
61. ΠΟΡΠΑΣΟΝ. Προσάρμοσον.
62. ΜΑΘΗ. Νόηση. ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΩΝ. Ἀπατεῶν ὑπάρχων. ΝΩΘΕΣΤΕΡΟΣ. Χαυνότερος. Τητίσι, ἵνα γνῶν ὡς εἰ καὶ τὸν Δία ἀπειλεῖ καὶ σοφίζεται, ἀλλ' ἔδειν τι τελείσαι δύναται, ἐλάττων τῆτι τυγχάνων. Ἡ ἔτως, ὅτι ἵνα μάθη κωθέτερον καὶ ἀμελέτερον καὶ ῥαθυμότερον πρὸς τὸν Δία σοφίζεσθαι. Τητίσι, ἵνα παντελῶς ἀφίσταται τῆ τοιαῦτα ποιεῖν πρὸς αὐτόν. Ἀντὶ δὲ τῆ εἰπεῖν εἶναι, πρὸς μεταχθὲν ἔτρεψεν, ὡς εἰπῶν, ὅπερ ἐστὶ κρείττον.
63. ΠΑΗΝ ΤΟΥΔ'. Εἰ μὴ τῆ Προμηθέως. ΜΕΜΨΑΙΤΟ. Κατηγορήση.
64. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ. Σιδηρώδης καὶ γερρῆ. ΣΦΗΝΟΣ. Τῆ ἤλη. ΑΥΘΑΔΗ. Τραχηῖαν. ΓΝΑΘΟΝ. Στόμα.
65. ΔΙΑΜΠΙΑΞ. Δί ὄλη. ΠΑΣΣΑΛΕΥ'. Διαπέρα. ΕΡΡΩΜΕΝΩΣ. Ἰσχυρῶς.
66. ΣΩΝ. Ἐνεκα.
67. ΚΑΤΟΚΝΕΙΣ. Ὀκνηρῶς διάκεισαι πρὸς τὸ ἔργον.
68. ΣΤΕΝΕΙΣ. Τὸ λυπεῖσθαι. ΟΠΩΣ. Ὅρα. Ἀττικῶς. ΟΙΚΤΙΕΙΣ. Ἐλεήσεις.
70. ΚΥΡΟΥΝΤΑ. Ἐπιτυγχάνοντα.
71. ΜΑΣΧΛΛΙΣΤΗΡΑΣ. Δεσμῆς.
72. ΕΓΚΕΛΕΥ' ΑΓΑΝ. Πρὸςασσε λίαν.
73. Η ΜΕΝ. Ὀντως. ΚΑΠΙΘΟΥΞΩ. Ἐπεμβριμήσομαι. ΠΡΟΣ. Πρὸς τῆτοις.
74. ΧΩΡΕΙ ΚΑΤΩ. Ἐν τῷ βάθει. Ἐπειδήπερ ἄνω περὶ τὰς πλευρὰς μασχαλιγῆρας ἐπέβαλεν, ἔδει δὲ καὶ πρὸς τὰς πόδας τῆτο ποιῆσαι, διὰ τῆτο πρὸς αὐτόν φησιν ὡς ἐπειδήπερ τὰ ἄνω καλῶς προσηλώθησαν, χώρει κάτω τῆτο καὶ πρὸς τὰς πόδας ποιῆσαι, διὰ τῆ χώρει κάτω τὸ μέγεθος ἐπέφησε τῆ δεσμημένῃ δεῦ. Χωρῶ τὸ δέχομαι, οἶον, τοσῶτον ὕδαρ τότε τὸ ἄγος χωρεῖ· καὶ χώρα ἢ ἀδεια, καὶ ἐλευθερίαν ἐγχωρεῖν τὸ ἐδέχεσθαι· χωρῶ καὶ τὸ ἔρχομαι, ἀφ' ἧ συγχωρῶ ὅταν ἐκὼν ἐκλῶν, καὶ παραχωρῶ ὅταν ἄκων ἀπολῶν, καὶ προχωρεῖ ἀντὶ τῆ προσβαίνει, καὶ ἀναχωρεῖ τὸ αὐτό. Χώρει ἀντὶ τῆ ἀφίστασαι, ὑποχώρει ἀντὶ τῆ ὑπέρχω. ΚΡΙΚΩΣΟΝ ΒΙΑΙ. Δέσμευσον αὐτόν βιαίως.
75. ΟΥ ΜΑΚΡΩ ΠΟΝΩ. Ἄλλὰ σπιτόμως.

76. ΕΡΡΩΜΕΝΩΣ ΘΕΙΝΕ. Ἴσχυρῶς τύπτει. ΔΙΑΤΟΡΟΥΣ ΠΕΔΑΣ. Τὲς μεγάλης δεσμῆς.

77. ΩΣ Ο ὙΠΙΤΙΜΗΤΗΣ ΓΕ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΒΑΡΥΣ. Ὅτι ὁ ἐξεταγῆς καὶ εὐθύτας ἐπάξων εἰ φαῦλα φηράσεται, χαλεπὸς, ἀνύποιος.

78. ΟΜΟΙΑ ΜΟΡΦΗ. Ἀρμόζοντα τῷ ἀγρίῳ σώματι τὰ τραχέα ῥήματα σθ. ΜΟΡΦΗ. Τῆ σῆ. ΓΗΡΥΕΤΑΙ. Βοῶ.

79. ΜΑΛΘΑΚΙΖΟΥ. Ταπεινῶ. ΑΥΘΑΔΙΑΝ. Ἀλαζωνείαν.

80. ΜΗ ΠΙΠΛΗΣΣΕ ΜΟΙ. Ὀνειδιστικῶς πρὸς φερε.

81. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. Ἀποχωρῶμεν. ΩΣ. Ἐπεὶ. ΚΩΛΟΙΣΙΝ. Ἐν τοῖς ἄεθροις αὐτῶ τοῖς ποσσίν. ΑΜΦΙΒΑΝΗΤΡ'. Δεσμῶ.

82. ΕΝΤΑΥΘΑ. Τέτοις συνὼν τοῖς δεσμοῖς. ΥΒΡΙΖΕ. Θρασύνει καὶ μείζων δειῶν φρόνει.

83. ΣΥΛΩΝ. Κλέπων. ΕΦΗΜΕΡΟΙΣΙ ΠΡΟΣΤΙΘΕΙ. Τοῖς θνητοῖς διδῶ.

84. ΟΙΟΙΤΕ. Δυνατοί. ΑΠΑΝΤΛΗΣΑΙ. Ἐλευθερῶσαι.

85. ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΣ. Ψευδῶς. ΔΑΙΜΟΝΕΣ. Οἱ θεοί.

86. ΑΥΤΟΝ ΓΑΡ ΣΕ ΔΕΙ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ. Χρεία ἐστὶ προμηθείας. Ἡ δὲ σύταξις, ὡς τὸ, χρεὼ βελῆς ἐμέ τε καὶ σέ, δοτικὴν γὰρ ἔδει εἰπεῖν, νῦν δὲ πρὸς αἰτιατικὴν ἐσπῆνεγκε λαμβανομένης ἔξωθεν τῆς εἰς.

87. ΟΤΩ. Τίμ. ΕΚΚΥΔΙΣΘΗΣΗ. Ἐλευθερωθήση. ΤΕΧΝΗΣ. Τῆς τῆ Ἡραίας.

88. Ω ΔΙΟΣ ΑΙΘΗΡ. Νῦν τὰ τέσσαρα ἐπιβοῶται πρὸς δίκτον φοιχεῖα, πῦρ, αἴρα, ὕδωρ, γῆν, ἐπειδὴ καὶ ἥλιος διὰ τῶν διερχεται, καὶ τῶν ἐκάστοτε γιγνομένων ἐστὶ θεατής, προσειλήφει καὶ τῶν τῆ ἐπικλήσει. ΤΑΧΥΤΕΡΟΙ. Ταχεῖαι, καὶ τάχος τοῖς πλεροῖς τῶν ὀρεῶν παρέχουσαι.

89. ΠΟΤΑΜΩΝ ΤΕ ΠΗΓΑΙ. Ὡ. ΠΟΝΤΙΩΝ. Τῶν θαλασσίων.

90. ΑΝΗΡΙΘΜΟΝ ΓΕΛΑΣΜΑ. Ἀπειρον χῦμα, πλάτος. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν γελῶντων, οἱ γὰρ γελῶντες ἐξήπλωνται. ΠΑΜΜΗΤΟΡ. Ἡ πάντων μήτηρ καὶ τρεφὸς ζῶων λέγω καὶ σπερμάτων καὶ ἀνθρώπων.

91. ΠΑΝΟΠΤΗΝ. Τὸν παντ' ἐφορῶντα τὸν πάντα βλέποντα, ἢ τὸν ὑπὸ πάντων βλέπόμενον.

92. ΙΔΕΣΘΕ. Θεάσασθε. ΘΕΟΣ. Ὡν.

93. ΔΕΡΧΘΗΘ'. Θεάσασθε. ΑΙΚΙΑΙΣΙ. Τιμωρίαις.

94. ΔΙΑΚΝΑΙΟΜΕΝΟΣ. Διακοπιόμενος καὶ πρὸς τάλαιπωρῶν. ΜΥΤΡΙΕΤΗ. Πάλιν τρεῖς μυριάδας αὐτὸν φασὶ δεδέσθαι.

95. ΑΕΘΛΕΥΣΩ. Μετ' ἄθλων καὶ κακότητος διόξω.

96. ΤΑΓΟΣ. Ἡγεμῶν. ΕΞΕΥΡ'. Ἐμηχανήσατο.

97. ΑΕΙΚΗ. Ἀπρεπές.

98. ΤΟ ΠΑΡΟΝ. Τὸ ἐπιτάμενον. ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟΝ. Μέλλον.

99. ΠΟΤΕ. Ἄρα.

100. ΧΡΗ. Ἀπόκειται. ΕΠΙΤΕΙΛΑΙ. Φωνῆσαι.

101. ΤΙ ΦΗΜΙ. Τῆτο.

102. ΣΚΕΘΡΩΣ. Ἀκριβῶς. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. Ἀπροσδόκητον, ἄγνωστον.

103. ΠΗΜ'. Βλάβη. ΗΞΕΙ. Ἐπέλη.

104. ΑΙΣΑΝ ΦΕΡΕΙΝ ΩΣ ΡΑΣΤΑ. Μοῖραν ὑπομένειν εὐκόλως.

105. ΑΝΑΓΚΗΣ. Τῆς βίας. ΑΔΗΡΙΤΟΝ. Ἀμάχητον. ΣΘΕΝΟΣ. Δύναμις.

106. ΑΛΛ' ΟΥΤΕ. Ἐξέτι μοι τάσδε τὰς τύχας λέγειν τε καὶ σιγαῶν. Σιγαῶν

μὲν ὅτι μὴ βελομένη τῷ Διὸς τὸ πῦρ ἔκλειψα, λέγειν δὲ ὅτι τοῖς βροτοῖς γίερα παρέσχον, καὶ πρὸς αὐτὰς ἐφιλαυθρωπευσάμην δὲς τε τὸ πῦρ καὶ πάνθ' ὅσα προσήκει σφᾶς εἶδέναι διδάξας. ΣΙΓΑΙΝ. Σιωπᾶν. ΤΥΧΑΣ. Τὰς ἐμὰς δυσυχίας.

107. ΟΙΟΝ. Δυνατόν. ΤΑΣ. Ταύτας. ΓΕΡΑ. Τιμάς.

108. ΠΟΡΩΝ. Παρασχών, δὲς ἐγώ. ΥΠΕΖΕΥΓΜΑΙ. Συνεζευγμένος εἰμί.

109. ΝΑΡΘΗΚΟΠΛΗΡΩΤΟΝ. Νάρθηκα μέσον. ΘΗΡΩΜΑΙ. Μετὰ μηχανῆς λαμβάνω. ΠΥΡΟΣ. Τῷ τοῖς ἀνθρώποις αἰεὶ ἰσομένω.

110. ΠΗΓΗΝ ΚΛΟΠΑΙΑΝ. Ῥίζαν καὶ ἀρχὴν πηγὴν κλοπαίαν εἶπεν ὅτι πᾶσα ἕστια μέτρον δέχεται, τὸ δὲ πῦρ ἂν τὸ τυχὸν εὐρεθῆ, ἥτοι σμικρότατος σπινθήρ ὅλη τῇ βίᾳ αὐξεται. Πάλιν πηγὴν ἔν εἶπε πυρός, ὅτι πολὺ αὐξεται ἐκ μικροῦ. Δεὸν εἰπεῖν κλοπαίᾳ κλοπαίαν εἶπε πρὸς τὸ πηγὴν. Τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ κερθηκοπλήρωτον, ὠφείλει γὰρ εἰπεῖν ἐντὸς κερθηκος. Ἐστὶ δὲ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα, τό τε κλοπαίαν τό τε κερθηκοπλήρωτον, οἰονεὶ ἐπεξηγήσεις τῷ θηρῶμαι, εἰπὼν γὰρ θηρῶμαι δὲ πηγὴν πυρός, ὠφείλειν εἰπεῖν καὶ τίνα τρόπον ἐθηράσατο.

111. ΠΟΡΟΣ. Πορισμὸς τῷ ζῆν.

112. ΤΟΙΑΣΔΕ ΠΟΙΝΑΣ. Τοιῶνδε ἀμαρτημάτων ποινὰς εἶδει εἰπεῖν, νῦν δὲ πρὸς τὸ ποινὰς τὴν σύνταξιν ἀπέδωκεν. ΠΟΙΝΑΣ. Βλαβιάς. ΑΜΠΛΑΚΗΜΑΤΩΝ. Ἐνεκα. ΤΙΝΩ. Δίδωμι.

113. ΥΠΑΙΘΡΙΟΣ. Ὑπὸ τὴν αἰθέριαν, ὑποκάτω τῷ αἰθέρι, ἐκτὸς γέφυς τιός. ΠΑΣΣΑΔΕΥΤΟΣ. Πασσαλευόμενος κεκαρφομένος.

114. Α, Α. Ἐκπληκτικόν.

115. ΑΧΩ. Φωνή. ΟΔΜΑ. Ὄσμη. Ἴσως αἱ Ὀκεανίδες εὐωδίαν ἔπνεον, αἰσθητὸν δὲ ἡ ὄσμη, ἐχ' ὄρατῆ, διὸ καὶ ἀφεγγῆ ταύτην φησὶν ὡς ἀβέωρητος, διὰ τῆς ὄσμης ἔν προσεῖται τὴν τῶν Ὀκεανίδων ἀφιξί. ΠΡΟΣΕΠΤΑ. Πρὸςῆλθε. ΑΦΕΓΓΗΣ. Ἀόρατος.

116. ΘΕΟΣΥΤΟΣ. Ἐκ θεῶ ὀρηθηῖσα. ΒΡΟΤΕΙΟΣ. Ἀνθρωπίνη. ΚΕΚΡΑΜΜΕΝΗ. Ἡρωϊκή.

117. ΙΚΕΤΟ. Ἦλθε. ΤΕΡΜΟΝΙΟΝ. Τὸν τελευταῖον. ΠΑΓΟΝ. Τὸν τραχὺν καὶ κρημνώδη τόπον.

118. ΠΟΝΩΝ. Τῶν κακοπαθειῶν. ΘΕΩΡΟΣ. Θεατής.

119. ΟΡΑΤΕ. Πρὸς τὴν ὑποληφθεῖσαν αὐτῶ φαντασίαν τῆτο λέγει. ΔΥΣΠΟΤΜΟΝ. Δυσυχη. Τὸ δύσποτμον ἔ πρὸς τὸν δεσμώτην, πρὸς τὸν θεὸν συντακτέον.

120. ΠΑΣΙ ΘΕΟΙΣ. Πάντες γὰρ οἱ θεοὶ ὠργίζοντο πρὸς τὸν Προμηθεᾶ διὰ τὸ πῦρ, ἐκ τέττε γὰρ πάντα ῥᾶγα εἶχον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐκέτι ἔθυον αὐτοῖς.

121. ΔΙ' ΑΠΕΧΘΕΙΑΣ. Ἐν ἔχθρα. ΕΙΣΙΧΝΕΥΣΙ. Διάγασι. Καλῶς δὲ εἶπε τὸ ὀπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσιχνεῦσιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν ὀπόσοι Διὸς φίλοι, ἦσαν γὰρ καὶ ἕτεροι οἱ ἔ προσεῖχον Διί, τοιοῦτοι δὲ οἱ Τιτᾶνες.

123. ΦΙΛΟΤΗΤΑ ΒΡΟΤΩΝ. Ἀγάπην ἢ ἔχον εἰς τὰς βροτῆς.

124. ΚΙΝΑΘΙΣΜΑ. Κίνημα, ὀρμήν.

125. ΠΕΛΑΣ. Τῷ Καυκάσῳ. ΟΙΩΝΩΝ. Ὀρνέων. ΑΙΘΗΡ. Ὁ ἀήρ. ΕΛΑΦΡΑΙΣ. Ἐλαφρῶν.

126. ΠΤΕΡΥΓΩΝ. Ἐκ τῶν πτερυγῶν γινομένης.

127. ΦΟΒΕΡΟΝ. Φόβος ἄξιον. ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ. Τὸ εἰσερχόμενον.

128. ΜΗΔΕΝ ΦΟΒΗΘΗΣ. Ὅρα ἵνα μή. ΦΙΛΙΑ. Φιλική. ΗΔΕ ΤΑΞΙΣ. Ἦτοι τὸ ἡμέτερον τάγμα.

129. ΘΟΑΙΣ ΑΜΙΛΛΑΙΣ. Ταχίαις σπυδαῖς.

130. ΠΡΟΣΕΒΑ ΤΟΝΔΕ ΠΑΓΟΝ. Προσῆλθε τὸν κρημνῶδη τόπον.
131. ΠΑΡΕΙΠΟΥΣΑ. Καταπέισασα.
132. ΚΡΑΙΠΝΟΦΟΡΟΙ. Ταχεῖαι. ΑΥΡΑΙ. Τῆ ἀέρος πνοαί.
133. ΑΧΩ. Ἡ βοή. ΧΑΛΥΒΟΣ. Τῆ σιδήρε. Ἴσείον ὅτι πρῶτον ὁ σίδηρος ἐν Καλυψί, ἔθνος ἔνθα ὁ σίδηρος ἐγένετο, ὅταν δὲ προσεκαρφεῦτο ὁ κτύπος τῆ σιδήρε πέετο ἐκεῖ. ΔΙΗΞΕΝ. Διήλθεν. ΑΝΤΡΩΝ ΜΥΧΟΝ. Τῶν ἐντὸς τῶν πηγῶν κοιλωμάτων, ἔνθα φασὶ κατοικεῖν τὰς Νύμφας.
134. ΤΗΝ ΘΕΡΜΕΡΩΠΗΝ ΑΙΔΩ. Εἰς ἐκπληξιν καὶ φόβον ἐκίνησε παρθενικὴν ἡμέ' περιφρασικῶς. Ἀπεισεῖσάτο μὲ τὴν παρθένοις πρέπασαν αἰδῶ, τὴν ἐπικειμένην διεμύτητα τῷ προσώπῳ, ἥτοι τὴν ἐρυθρότητα ἣν ἐκ ἕξεριν ἀνδρὶ βλέπειν· καὶ γὰρ ἡ παρθένοις ἐρύθημα ἔχει ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ.
135. ΣΥΘΗΝ. Ὠρησα. ΑΠΕΔΙΑΟΣ. Ἀσάνδαλος. Διὰ τῆτο δῆλον ὅτι σπεδαίως παρεγένοντο ἔδδὲ τὰ οἰκεία πένδιλα δυνηθεῖσαι βαλεῖν. ΟΧΩι. Ἀρματι. ΠΤΕΡΩΤΩι. Τοῖς πτεροῖς. Ὀχημα γὰρ ἦν αὐτοῖς τὰ πτερά, ὥσπερ τοῖς ἵππευσιν ἐῖ ἵπποι.
136. ΑΙ, ΑΙ. Τὰ εἰς αἰ λήγοντα δίφθογα ἐπιρρήματα ἐπὶ τέλῃς ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται· ἐατῖαταῖ, παπαῖ, αἰ, καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τῆ βαβαί, καί, ἐπιρρήμα καταθετικόν, καὶ εἰαί. ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΟΥ ΤΗΘΥΟΣ. Τῆς παμμήτορος γῆς.
138. ΕΛΙΣΣΟΜΕΝΟΥ. Συρρεφομένῳ.
139. ΧΘΟΝ'. Γῆς. ΑΚΟΙΜΗΤΩι. Ἀπαύσῳ.
141. ΟΙΩι. Καὶ ὁποῖω. ΠΡΟΣΠΟΡΠΑΤΟΣ. Κεκαρφομένος.
143. ΦΡΟΥΡΑΝ ΑΖΗΛΟΝ ΟΧΗΣΩ. Οἰκησιν κακὴν, ἣν εὐδαίς ζηλώσει, φυλάξω.
144. ΛΕΥΣΣΩ. Βλέπω. ΟΣΣΟΙΣ. Ὀφθαλμοῖς.
145. ΟΜΙΧΛΗ. Νέφος λύπης. ΠΡΟΣΗΙΞΕ. Προσῆλθε.
146. ΕΙΣΙΔΟΥΣΗ. Καὶ εἰσιδέσῃ τὸ ση ἦ, καὶ εἰσιδέσι τὸ σι ἴ· καὶ τὸ ἴ μὲν πρὸς τὸ ὀφθαλμοῖς, τὸ δὲ ἦ πρὸς τὸ σημαίνόμενον. Τὸ γὰρ προσῆλθε τοῖς ἐμοῖς ὄσσοις, ἐκ ἔστιν ἕτερον ἢ ἐμοί.
147. ΠΡΟΣΑΥΤΑΙΝΟΜΕΝΟΝ. Ξηραίνόμενον, καὶ προσταλαιπωρῶν.
148. ΛΥΜΑΙΣ. Βλάβαις, κολάσεις.
149. ΟΙΑΚΟΝΟΜΟΙ. Ἀρχόντες, ἥτοι ὁ Ζεὺς. ΟΛΥΜΠΟΥ. Τῆ ἕρανῶ.
150. ΝΕΟΧΜΟΙΣ. Νέοις. ΑΘΕΣΜΩΣ. Ἀνόμως, καὶ ἔξω τῆ νόμου καθ' ὃν ἔρχον ὅ, τε Οὐρανὸς καὶ ὁ Κρόνος.
151. ΠΕΛΩΡΙΑ. Τὰ κεφάλαια, τὸν τε Κρόνον, τῆς τε Τιτῆνας.
152. ΕΙ ΓΑΡ Εἴθε. ΝΕΡΘΕΝ. Ὑποκάτω.
153. ΑΠΕΡΑΝΤΟΝ. Ἀτελῆ διὰ τὸ βάθος.
154. ΤΑΡΤΑΡΟΝ. Λέγω. ΗΚΕΝ. Ἐπεμφεν ὁ Ζεὺς.
155. ΑΓΡΙΩΣ. Ἀπηνῶς. ΠΕΛΑΣΑΣ. Ἐκεῖσε. ὩΣ. Ἰνα.
156. ΕΠΕΓΗΘΕΙ. Ἐπέχαιρε.
157. ΑΙΘΕΡΙΟΝ ΚΙΝΥΓΜ'. Ἐναερίον κρέμασμα ὑπέρχων.
158. ΕΠΙΧΑΡΤΑ. Εὐφρόσυνα.
159. ΩΔΕ ΤΛΗΣΙΚΑΡΔΙΟΣ. Οὕτως σκληρογνώμων καὶ ἀπηνόφρων.
160. ΕΠΙΧΑΡΗ. Ἀξία χαρᾶς.
161. ΕΥΝΑΣΧΑΛΛΑΙ. Συλλυπεῖται.
162. ΤΕΟΙΣΙ. Ἰδίοις. ΕΠΙΚΟΤΩΣ. Ὀργίλος.
163. ΑΓΝΑΜΠΙΤΟΝ. Ἀκαμπῆ, σκληρόν.

164. ΔΑΜΝΕΤΑΙ. Δαμάζει. ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΓΕΝΝΑΝ. Τὸς ἕρανῶ ἀπογόνους θεούς.

165. ΟΥΔΕ ΛΗΞΕΙ. Τῷ δαμάζειν. ΚΟΡΕΣΗ ΚΕΑΡ. Ἐμπλήρη τὴν ψυχὴν αὐτῷ.

166. ΠΑΛΑΜΑΙ. Μηχανῇ παλαμᾶσθαι γὰρ τὸ μηχανᾶσθαι. ΔΥΣΑΛΩΤΟΝ ΕΛΗ. Δυσπρόβητον πρόβηση. ΑΡΧΗΝ. Αὐτῷ.

167. Η ΜΗΝ ΕΤ'. Ὅντως εἰς τὸ ἐξῆς. ΚΡΑΤΕΡΑΙΣ. Ἰσχυραῖς, μεγάλας.

168. ΕΝ ΓΥΙΟΠΕΔΑΙΣ. Δέσμασι. ΑΙΚΙΖΟΜΕΝΟΥ. Κολαζομένῃ καὶ καταβαλλομένῃ.

169. ΜΑΚΑΡΩΝ ΠΡΥΤΑΝΙΣ. Ὁ θεῶν διοικητῆς καὶ ἄρχων Ζεὺς.

170. ΔΕΙΞΑΙ. Αὐτῷ. ΟΤΟΥ. Τίνος.

171. ΑΠΟΣΥΛΑΤΑΙ. Ἀφαιρεθήσεται. Τὸ ἀποσυλᾶται ἔχι ἀντὶ τῷ ἀποσυληθήσεται εἶπομεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. Οὐ γὰρ ἐστὶν ἀντιχρονισμὸς ὡς τινὲς φασιν, ἀλλὰ διὰ τῆτο ἀποσυλᾶται εἶπε, καὶ ἔκ ἀποσυληθήσεται, ἐπειδὴ ὁ ἀπόκειται γενήσισθαι, κἂν ἔπω πάρεσι, κατ' αὐτὸ τῆτο, ὅτι ἀποκείται, τῷ ἐνεγῶτος χώραν ἐπέχει.

172. ΜΕΛΙΓΛΩΣΣΟΙΣ. Θελκτικαῖς.

173. ΕΠΑΟΙΔΑΙΣΙ. Λόγοις. ΘΕΛΞΕΙ. Ἀπατήσει καὶ ὑπάξειται.

174. ΑΠΕΙΔΑΣ. Αὐτῷ. ΠΤΗΣΑΣ. Φοβηθεὶς. ΤΟΔ'. Τὸ βέλευμα.

175. ΚΑΤΑΜΗΝΥΣΩ. Ἐξεῖπῶ αὐτῷ.

176. ΧΑΛΑΣΗ. Λύση. ΠΟΙΝΑΣ ΤΕ ΤΙΝΕΙΝ. Χάριτας ἀντιδίδοναι.

177. ΤΗΣ Δ' ΑΙΚΙΑΣ. Ἦς πάσχω.

178. ΘΡΑΣΥΣ. Εἶ.

179. ΔΥΑΙΣΙΝ. Κακοπαθείαις αἷς σύνει. ΕΠΙΧΑΛΑΣ. Ἐνδίδως.

180. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣΤΟΜΕΙΣ. Σοβαρῶς καὶ ὑπεροπτικῶς φθίγγεις, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐλευθέρων τοιούτων ὄντων. Τοῖς γὰρ δέλοισι πεπληχέναι καὶ τρέμειν πάρεσι διὰ τὴν δολίαν.

181. ΔΙΑΤΟΡΟΣ. Μέγας.

182. ΔΕΔΙΑ. Φιδῶμαι.

183. ΠΑ. Ὅπω. ΤΩΝΔΕ ΠΟΝΩΝ. Οὐς πάσχεις. ΧΡΗ. Ἀπόκειται.

184. ΤΕΡΜΑ. Τέλος. ΚΕΛΣΑΝΤ'. Καταντήσαντα. ΑΚΙΧΗΤΑ. Ἀκατανόητα.

185. ΑΠΑΡΑΜΥΘΟΝ. Ἀπαράκλητον λόγοις.

186. ΟΙΔ'. Γινώσκω. ΤΡΑΧΥΣ. Σκληρὸς ἐστὶ. ΠΑΡ' ΕΑΥΤΩ, ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΧΩΝ. Τὸ γὰρ αὐτῷ δόξαν δίκαιον ἡγεῖται, κἂν ἀδικώτατον ᾖ.

187. ΕΜΠΑΣ. Ὅμως. ΟΙΩ. Ὑπολαμβάνω.

188. ΜΑΛΑΚΟΓΝΩΜΩΝ. Ταπεινός.

189. ΡΑΙΣΘΗ. Ὅντως ὡς ἔφην δαμασθῆ.

190. ΑΤΕΡΑΜΝΟΝ. Σκληρὰν καὶ ἄκαμπτον. ΣΤΟΡΕΣΑΣ. Μαλακίσας καὶ καταβαλῶν.

191. ΑΡΘΜΟΝ. Ἐνωσιν.

192. ΗΞΕΙ. Ἐλεύσεται ἵνα αὐτῷ ἀπαλλαγὴν φράσω.

193. ΕΚΚΑΛΥΨΟΝ. Φανέρωσον. ΓΕΓΩΝ'. Εἶπέ.

194. ΑΙΤΙΑΜΑΤΙ. Μέμφει.

195. ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ. Κολάζει.

196. ΔΙΔΑΞΟΝ. Τῆτο. ΛΟΓΩΙ. Τῇ περὶ τέτων διηγήσει.

197. ΛΑΓΕΙΝΑ. Λυπηρά.
198. ΛΑΓΟΣ. Λύπη. ΠΑΝΤΑΧΗ ΔΥΣΠΟΤΜΑ. Ἐν τῷ λέγειν καὶ ἐν τῷ μὴ λέγειν δυσχερῆ καὶ βαρύντατα.
199. ΧΟΛΟΝ. Τὴν πρὸς ἀλλήλους ὀργήν.
200. ΣΤΑΣΙΣ. Μάχη. ΕΝ ΑΛΛΗΛΟΙΣΙ. Τῆτο διὰ μίση. ΠΡΟΘΥΝΕΤΟ. Διαπυρρίζετο.
201. ΕΔΡΗΣ. Τῆ τῆς ἀρχῆς θρόνον.
202. ΩΣ ΖΕΥΣ ΑΝΑΣΣΟΙ. Ἴνα ὁ Ζεὺς βασιλεύει. ΤΟΥΜΠΑΛΙΝ. Τὸ ἐναντίον.
203. ΩΣ. Ἴνα.
204. ΕΝΤΑΤΘ'. Εἰς τῆτο, ἢ τότε. ΤΑ ΛΩΙΣΤΑ. Τὰ ὠφέλιμα. ΠΙΘΕΙΝ. Καταπιῖσαι.
206. ΛΙΜΥΤΛΑΣ. Ποταπὰς ἀπατηλάς. ΜΗΧΑΝΑΣ. Ἄς αὐτοῖς ἐμηχανώμενη βελάς.
207. ΑΤΙΜΑΣΑΝΤΕΣ. Φαυλίσαντες. ΚΑΡΤΕΡΟΙΣ. Σοβαροῖς.
208. ΩΙΟΝΤ'. Ὑπελάμβανον. ΑΜΟΧΘΕΙ. Ἀπονητεῖ.
209. ΟΥΧ ΑΠΑΞ ΜΟΝΟΝ. Οὐ μόνον καλεμένη.
210. ΜΟΡΦΗ ΜΙΑ. Ἐν πρόσωπον.
211. Η ΚΡΑΙΝΟΙΤΟ. Ὅπως τελεσθείη. ΠΡΟΥΤΕΘΕΣΠΙΚΕΙ. Προμυμν-
τεύσατο.
212. ΩΣ. Ὅτι. ΟΥ ΚΑΤ' ΙΣΧΥΝ. Τῆτο πρὸς τὸ ἄνω, καὶ ἔ πρὸς τὸ
σύνταξις συνάπτεται τῇ ἐννοια, εἰπὼν γὰρ ἀνωτάτω τὸ ἐνταυθ' ἐγὼ τὰ λῶσα
βηλεύων, τὴν μὲν σύνταξιν ἀπέδωκε, τὴν δὲ ἐννοιαν ἐκ ἀπέδωκεν, ἔ γὰρ εἶπε τίνες
ἦσαν αἱ συμβολαὶ ἄς πρὸς αὐτὰς ἐποιήσατο, ἀλλ' ἀπλῶς λῶσα εἶπε, νῦν δὲ πολλὰ
διὰ μίση θεῖς ἀποκαλύπτει ἃ συνεβέλευε, λέγων πρὸς αὐτὰς ὡς ἔ χρῆ τὸν περιποιήμενον
ἐαυτῷ ἀρχήν, ἐκ ἐν θρασυτήτι καὶ γνώμης ὑπερηγοτία καὶ μετὰ δόλου περιποιεῖσθαι,
ἀλλὰ μεταχειρίσει καὶ ἐπιτηδεύει.
213. ΥΠΕΡΕΧΟΝΤΑΣ. Τῆς μεγάλως. ΚΡΑΤΕΙΝ. Ἀρχεῖν.
214. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. Παραίνωντος καὶ λέγοντος.
216. ΠΑΡΕΣΤΩΤΩΝ. Τῶν ἐνισταμένων πραγμάτων.
218. ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΕΙΝ. Συμμάχεῖν.
219. ΜΕΛΑΜΒΑΘΥΣ. Ὁ σκοτεινὸς διὰ τὸ βάθος.
220. ΚΕΥΘΩΝ. Ὁ κατώτατος τόπος. ΠΑΛΑΙΓΕΝΗ. Τὸν παλαιὸν
κατὰ τὴν γένειαν.
221. ΑΥΤΟΙΣΙ. Σύν. ΣΥΜΜΑΧΟΙΣΙ. Αὐτῆ.
222. Ο ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. Ζεὺς.
223. ΠΟΙΝΑΙΣ ΤΑΙΣΔΕ. Αἷς σύνειμι. ΑΝΤΗΜΕΙΨΑΤΟ. Ἀντιεδιξίωσατο.
226. Ο Δ' ΟΥΝ. Ὅπερ. ΑΙΤΙΑΝ. Μέμψιν.
228. ΟΠΩΣ. Ἐπεὶ. ΤΟΝ ΠΑΤΡΩΙΟΝ ΘΡΟΝΟΝ. Τὸν τῆ πατρὸς
αὐτῆ θρόνον.
229. ΝΕΜΕΙ. Μεμερισμένως παρέχει.
230. ΔΙΕΣΤΟΙΧΙΖΕΤΟ. Διμερίζει κατὰ τάξιν.
231. ΛΟΓΟΝ. Φροντίδα.
232. ΑΙΣΤΩΣΑΣ. Ἀφανίσας. ΓΕΝΟΣ. Τέτων.
233. ΑΛΛΟ. Γένος. ΦΙΤΥΣΑΙ. Ποιῆσαι, γεννῆσαι, ἐξ ἧ καὶ φύτω ἡ
πατρῆ.
234. ΤΟΙΣΙΝ. Ἦγον τῇ τοιαύτῃ βέβη. ΑΝΤΕΒΑΙΝΕ. Ἐναντιῶτο.

235. ΤΟΛΜΗΣ. Ὁ τολμητίας. ἘΞΕΛΥΣΑΜΗΝ. Ἐλευθέρωσα.
 236. ΔΙΑΡΡΑΙΣΘΕΝΤΑΣ. Φθαρέντας ὑπὸ Διός.
 237. ΤΩΙ. Οὐ ἕνεκα. ΚΑΜΠΤΟΜΑΙ. Ταλαιπωρῶ, καταβάλλομαι, δαμάζομαι.
 238. ΠΑΣΧΕΙΝ. Αὐτάς.
 239. ΟΙΚΤΩΙ. Ἐλέμ.
 241. ΩΔ' ΕΡΡΥΘΜΙΣΜΑΙ. Οὕτως ἢ ἐνταῦθα ἐτάχθην. ΖΗΝΟΣ. Ἐπὶ τῷ Διός. ΔΥΣΚΛΕΗΣ. Ἄδοξος.
 242. ΣΙΔΗΡΟΦΡΩΝ. Σκληρὸς, ἀκαμπτος τὰ φρόνηματα, καὶ ὥσπερ ἀπὸ πετρῶν συμπαγεῖς τὸν νῦν.
 243. ΣΥΝΑΣΧΑΛΑΙ. Συμπάσχει.
 244. ΜΟΧΘΟΙΣ. Δυσυχίαις.
 245. ΗΛΥΓΝΘΗΝ. Ἐλυπήθην, ἔπαθον. ΚΕΑΡ. Τὴν ψυχὴν.
 246. ΕΛΕΕΙΝΟΣ ΕΙΣΟΡΑΙΝ. Βλέπειν αὐτὸς ἐμέ· εἶτα ἕδεν θάυμαστον, εἰ καὶ ἡμεῖς συνηγήσατε ἐν πρώτοις ἕσαι τῶν φίλων.
 247. ΤΩΝ. Ὡν φῆς. ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ. Ἐπέκεινα.
 248. ΠΡΟΣΔΕΡΚΕΣΘΑΙ. Προβλέπειν.
 249. ΦΑΡΜΑΚΟΝ. Θεραπείαν.
 250. ΤΥΦΛΑΣ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΕΛΠΙΔΑΣ. Εἰ γὰρ εἶχον οἱ ἄνθρωποι πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν θάνατον, καὶ μὴ ἐλπίσι ἐσκόλλαντο, ὁ μὲν προσδοκῶν εὐδαίμων γενήσεσθαι καὶ περιεῖναι, καὶ ζῆν αἰεὶ, ὁ δὲ αὐτὸ τῦτο, καὶ ὅτι πλάσιος ἔσται, λύπαις ἂν καὶ ὀδυρμοῖς τὸν πάντα αἰῶνα διέφερον. ΚΑΤΩΙΚΙΣΙΑ. Ἐνέβαλον.
 252. ΤΟΙΣ. Οἷς ἔφην. ΣΦΙΝ. Αὐτοῖς. ὩΠΑΣΑ. Παρέσχον.
 253. ΦΛΟΓΩΠΟΝ. Λαμπρὸν, φωτεινόν. ΕΦΗΜΕΡΟΙ. Ἄνθρωποι.
 256. ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ. Κολάζει. ΧΑΛΑΙ. Ἐνδίδωσι.
 257. ΑΘΛΟΥ ΤΕΡΜΑ. Τῆ καμάτῃ τέλος.
 258. ΟΥΚ ΑΛΛΟ Γ' ΟΥΔΕΝ. Τέλος.
 259. ΤΙΣ ΕΛΠΙΣ. Ἐσί σοι.
 260. ΩΣ. Ὅτι. ΟΥΤ' ΕΜΟΙ ΛΕΓΕΙΝ ΚΑΘ' ΗΘΟΝΗΝ. Οὐ γὰρ τοῖς σοῖς κακοῖς ἤδομαι.
 261. ΤΑΥΤΑ. Τὸ περὶ τέτων λέγει.
 262. ΜΕΘΩΜΕΝ. Ἀφῶμεν. ΑΘΛΟΥ. Τῆ καμάτῃ.
 263. ΕΛΑΦΡΟΝ. Ῥαδίον. ΟΣΤΙΣ. Ὅποῖος. ΠΗΜΑΤΩΝ. Συμφορῶν, ΠΟΔΑ. Τὸν αὐτῶ.
 264. ΠΑΡΑΙΝΕΙΝ. Συμβουλεύειν. ΝΟΥΘΕΤΕΙΝ. Διδάσκειν.
 265. ΤΑΥΘ' ΑΠΑΝΤΑ. Ἄ νῦν πάσχω.
 266. ΕΚΩΝ. Ἐκείσιν, ἢ θέλων.
 267. ΑΡΗΓΩΝ. Βοηθῶν. ΠΟΝΟΥΣ. Λύπας καὶ συμφοράς.
 268. ΠΟΙΝΑΙΣ. Τιμωρίαις. ΩΙΟΜΗΝ. Ἐνόμιζον.
 269. ΚΑΤΙΣΧΑΝΕΙΣΘΑΙ. Κρατεῖσθαι καὶ προσπαλαίειν. ΠΕΔΑΡΣΙΟΥΣ. Ταῖς ὑψηλαῖς, ταῖς ἄνω αἰερομέναις.
 270. ΤΥΧΟΝΤ'. Ἐπιτυχόντα. ΕΡΗΜΟΥ. Μεμονωμένον. ΠΑΓΟΥ. Τῆ κρημνώδους ὄρεος.
 271. ΠΑΡΟΝΤΑ. Τὰ νῦν ἐνεσῶτα. ΔΥΤΡΕΣΘΕ. Θρηνεῖτε. ΑΧΗ. Θλίψις.
 272. ΠΕΔΟΙ ΒΑΣΑΙ. Ἐν τῷ πεδίῳ ἐλθῆσαι. ΤΑΣ ΠΡΟΣΕΡΠΙΟΥΣΑΣ ΤΥΧΑΣ. Τὰς προσερχομένας δυσυχίας.
 273. ΩΣ. Ἴνα. ΤΟ ΠΑΝ. Τὸ κατ' ἐμὲ πάθος.

274. ΠΕΙΘΕΣΘΕ. Μάθετε. ΣΥΜΠΟΝΗΣΑΤΕ. Συγκοπιάσατε ἑμοί.

275. ΜΟΓΟΥΝΤΙ. Κακοπαθῆντι. ΤΑΥΤΑ. Ὅμοια. ΠΛΑΝΩΜΕΝΗ. Προσερχομένη μετὰ πλάτης.

276. ΠΡΟΣ ΑΛΛΟΤ'. Ἐν ἄλλῳ καιρῷ. ΑΛΛΟΝ. Πρὸς ἄλλον ἄνθρωπον. ΠΗΜΟΝΗ. Ἡ δυσυχία. ΠΡΟΣΙΖΑΝΕΙ. Προσέρχεται, προσκάζεται. Ἡ πημονή καὶ ἡ δυσυχία ἄλλοτε πρὸς ἄλλον προσίζανει πλανωμένη καὶ φερομένη, ἢ γὰρ ἄγατός ἐστι, καὶ ἂν ἐν τῷ αὐτῷ καταφέρεται. Ἐπεὶ ἔν ταυτ' ἕτως ἔχει, δεῖ καὶ ἡμᾶς ἑμοὶ συμπονεῖν δυσυχῶντι, ἵνα καὶ ὑμῖν εἴποτε ἂν συμβαίη· τὸ γὰρ τῆς τύχης ἀπλοῦ· τὸ ὑμᾶς παραμυθησόμενον ἔχοιτε.

279. ΕΛΑΦΡΩ ΠΟΔΙ. Ἐν τοῖς πτεροῖς. ΚΡΑΙΠΝΟΣΣΥΤΟΝ. Ταχύ. Δέν κραιπνοσσύτως προλιπῆσαι εἰπεῖν, κραιπνόσσυτον εἶπε πρὸς τὸ θῶκον.

280. ΘΩΚΟΝ ΠΡΟΛΙΠΟΥΣ'. Τὴν ἐν τῷ ἀέρι γάσιν ἀφεῖσαι. ΑΙΘΕΡΑ ΑΓΝΟΝ. Τὸν ἀέρα καθαρόν.

281. ΠΟΡΟΝ ΟΙΩΝΩΝ. Τὴν πορείαν τῶν ὀρνέων. ΟΚΡΥΟΕΣΣΗΙ ΧΘΟΝΙ. Τῇ χαλεπῇ καὶ σκληρᾷ καὶ πετρῶδει, λέγω δὲ τῷ Καυκάσῳ.

282. ΠΕΛΩ. Πλησιάζω.

283. ΧΡΗΙΖΩ ΔΙΑΠΑΝΤΟΣ ΑΚΟΥΣΑΙ. Θέλω δὲ ὅλα μαθεῖν.

Β'.

284. ΗΚΩ. Ἦλθον. ΔΟΛΙΚΗΣ ΤΕΡΜΑ ΚΕΛΕΤΘΟΥ. Μακρᾶς τέλος ὁδῶ.

285. ΔΙΑΜΕΙΨΑΜΕΝΟΣ. Διεθλῶν.

286. ΤΟΝ ΠΤΕΡΥΓΩΚΗ ΤΟΝΔ' ΟΙΩΝΟΝ. Τὸν ταχὺν ταῖς πτέρυξι γύπα ἢ ἰπωχεῖτο.

287. ΓΝΩΜΗΙ. Θελήματι ἑμῷ. ΣΤΟΜΙΩΝ ΑΤΕΡ. Χαλινῶν χωρὶς. ΕΥΘΥΝΩΝ. Διεξάγων.

288. ΤΥΧΑΙΣ. Δυσυχίαις. ΙΣΘΙ. Γίνωσκε. ΕΥΝΑΛΓΩ. Λυπέμαι.

289. ΔΟΚΩ. Νομίζω. ΞΥΤΤΕΝΕΣ. Ἡ συγγένεια. Οὐρανῷ γὰρ ἀμφότερα ἔχουσα.

290. ΕΣΑΝΑΓΚΑΖΕΙ. Συμπάσχειν σοί.

291. ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ. Ἄλλος τίς. ΟΥΟΙ. Ὀντιν. ΜΟΙΡΑΝ. Μερίδα.

292. ΝΕΙΜΑΙΜ'. Δώσαιμι. Ἡ. Παρά.

293. ΓΝΩΣΗΙ. Μάθηση. ΩΣ ΕΥΤΜ'. Ὅτι ἀληθῆ. ΜΑΤΗΝ. Ἦτος ψευδῶς.

294. ΧΑΡΙΤΟΓΛΩΣΣΕΙΝ. Χαρίζεσθαι διὰ γλώττης.

295. ΣΗΜΑΙΝ'. Δηλῶ. ΣΥΜΠΡΑΤΤΕΙΝ. Συναγωνίζεσθαι.

296. ΕΡΕΙΣ. Λέξεις. ΩΣ. Ὅτι. ΩΚΕΑΝΟΥ. Ἐμῆ.

297. ΒΕΒΑΙΟΤΕΡΟΣ. Μονώτερος.

298. ΤΙ ΧΡΗΜΑ. Ὅρῳ.

299. ΗΚΕΙΣ. Ἦλθες. ΕΠΟΠΤΗΣ. Θεατής. ΛΙΠΩΝ. Ἀφείς.

300. ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΡΕΥΜΑ. Τὸ ἀκρόνιον ἀπὸ σε καλούμενον. ΠΕΤΡΗΡΕΦΗ. Πετρῶδη.

301. ΑΥΤΟΚΤΙΤ'. Αὐτοκατασκέυασα. ΣΙΔΗΡΟΜΗΤΟΡΑ. Τὴν ἐργαζομένην τὸν σίδηρον. Τὴν τῆς Σκυθίας χαλυβεικὴν γῆν, ἐν ἣ πρώτον ὁ σίδηρος εὕρηται. Λέγεται δὲ τὸν Καύκασον, περὶ αὐτὸν γὰρ οἱ Χάλυβες.

302. ΑΙΑΝ. Τὴν γῆν. Η ΘΕΩΡΟΣ ΤΥΧΑΣ ΕΜΑΣ ΑΦΙΕΑΙ ΚΑΙ ΕΥΝΑΣΧΑΛΩΝ ΚΑΚΟΙΣ. Ὅπως ἰδὼν τὰς τύχας ἡμᾶς ἦλθες καὶ λυπέματος τοῖς ἑμοῖς κακοῖς.

304. ΔΕΡΚΟΥ. Βλέπε. ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΦΙΛΟΝ. Ἐμὲ ὄντα τῷ Διὶ φίλον.
305. ΣΥΓΚΑΤΑΣΤΗΣΑΝΤΑ ΤΗΝ ΤΥΡΑΝΝΙΑΔΑ. Συγκατεργασάμενοι αὐτῷ τὴν ἀρχήν.
306. ΟΙΑΙΣ ΠΗΜΟΝΑΙΣΙ. Δι' ὁποίων βλαβῶν. ΚΑΜΠΤΟΜΑΙ. Δαμάζομαι.
307. ΠΕΡΑΙΝΕΣΑΙ. Συμβουλεύσαι.
308. ΤΑ ΛΩΙΣΤΑ. Τὰ κάλλιπα. ΟΝΤΙ. Σοί. ΠΟΙΚΙΛΩΙ. Συνετῶ.
309. ΓΙΝΩΣΚΕ ΣΑΥΤΟΝ. Ὡς ἐλάττων Διὶ εἶ. ΜΕΘΑΡΜΟΣΑΙ. Μετάβαλε.
310. ΤΡΟΠΟΥΣ ΝΕΟΥΣ. Ποταπῆς. Νέον φρόνημα κτῆσαι, τὸ πρῶτον ἀφείς.
311. ΤΕΘΗΓΜΕΝΟΥΣ. Ἀκήρης καὶ ὑβριστικῆς, ἐκ μεταφορᾶς τῷ τεθηγμένῳ σιδήρῳ καὶ ἐγομωμένῳ.
312. ΡΙΨΕΙΣ. Λέξεις πρὸς τὸν Δία.
313. ΘΑΚΩΝ. Καθήμενος. ΧΟΛΩΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΜΟΧΘΩΝ. Τὴν λύπην τῶν νῦν δυσυχίων.
314. ΠΑΙΔΙΑΝ ΕΙΝΑΙ. Παίγνιον πρὸς τὰ μέλλοντα καταλήψεσθαι σὺ κακὰ παρ' αὐτῶ.
315. ΟΡΓΑΣ. Κατὰ Διὶ.
316. ΠΗΜΑΤΩΝ. Ὡν πάσχεις. ΑΠΑΛΛΑΓΑΣ. Ἐλευθερίαν.
317. ΑΡΧΑΪ. Μωρὰ. Ἀρχαῖα τὰ μωρὰ, παρ' ὅσον οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἀπλῶς καὶ ἀποικίλτως ἴζων, οἱ δ' ὕστερον φρονήσει καὶ περιτρίπτῃ νῦ. ΛΕΓΩΝ ΤΑΔΕ. Ἄ λέγω.
318. ΥΨΗΓΟΡΟΥ. Μεγαλόχως καὶ σοβαρῶ.
319. ΤΑΠΙΧΕΙΡΑ. Τὰ ἄθλα καὶ ἐπιτίμια.
320. ΟΥΔΕΠΩ ΤΑΠΕΙΝΟΣ. Ἐγένεθ. ΕΙΚΕΙΣ. Ὑποτάσσει καὶ ἐπιχαλᾶς.
321. ΑΛΛΑ. Κακά.
322. ΟΥΚΟΥΝ. Οὐδαμῶς.
323. ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΚΩΛΩΝ ΕΚΤΕΝΕΙΣ. Πρὸς ἀκάνθας τὸν πόδα ἐξάξει. Ἐστὶ δὲ παροιμία εἰρημένη ἐκ τῶν βοῶν τῶν κεντεμένων ὕπισθεν, καὶ ἐν τῷ λακτίζειν τῆς ἰδίας πόδας αἰμικισόντων τῷ κεντρῷ.
324. ΤΡΑΧΥΣ ΜΟΝΑΡΧΟΣ. Ἀκαμπτῆς βασιλεύς. ΟΥΔ' ὙΠΕΥΘΥΝΟΣ. Δυνατὸς ὑπ' εὐθύνην ἐλθεῖν ἰάν τι παρὰ δίκην ἐργάζεταιται.
325. ΕΙΜΙ. Ἀπέρχομαι πρὸς αὐτόν.
326. ΤΩΝ. Ἐκ τῶν. ΕΚΛΥΣΑΙ. Ἐλευθερῶσαι.
327. ΗΣΥΧΑΖΕ. Ἡσύχως ἔχει. ΛΑΒΡΟΣΤΟΜΕΙ. Θρασύσφμει.
328. ΟΙΣΘ'. Γινώσκεις. ΠΕΡΙΣΣΟΦΡΩΝ. Λίαν συνετός.
329. ΜΑΤΑΙΑΙ. Τῇ παρὰ καιρὸν κομπαζέσει.
330. ΖΗΛΩ Σ'. Θαυμάζω σε Ὀκεανῆ, ὅτι ἐκτός αἰτίας καὶ μέμψεως ἐπέχεις τῷ Διὶ, καὶ ἔδεν κακὸν ἀπ' αὐτῆ σπέρονθας συναλγῶν ἐμοί.
331. ΜΕΤΑΣΧΩΝ. Τῶν κατ' ἐμὲ κοινωήσας. ΤΕΤΟΛΜΗΚΩΣ. Ὑπομείνας δι' ἃν συνήλησας.
332. ΕΑΣΩΝ. Ἐλθεῖν πρὸς αὐτόν. ΜΕΛΗΣΑΤΩ. Διὰ φροντίδος ἔγω τῦτο.
333. ΝΙΝ. Αὐτόν.
334. ΠΑΠΤΑΙΝΕ. Φυλάττω. ΠΗΜΑΝΘΗΣ. Βλαβῆς. ΟΔΩΙ. Τῇ ὑπὲρ ἐμῶ πρὸς αὐτόν.
335. ΑΜΕΙΝΩΝ. Κρείττων. ΦΡΕΝΟΥΝ. Σωφρονίζειν.

336. ΤΕΚΜΑΙΡΟΜΑΙ. Τῆτο.
337. ΟΡΜΩΜΕΝΟΝ. Κινόμενον ἰλθεῖν ὑπὲρ σὺ πρὸς αὐτόν. ΑΝΤΙΣΠΑΣΗΣ. *Κωλύσης καὶ ἀποσῆσης τέτυ.*
338. ΑΥΧΩ. Θάρρῳ· ὁ γὰρ θάρρει τις καὶ καυχᾶται.
339. ΤΩΝ. Ἐκ. ΕΚΑΤΥΣΑΙ. Ἐλευθερῶσαι.
340. ΛΗΞΩ. Παύσω.
341. ΠΡΟΘΥΜΙΑΣ. Τῆς ὑπὲρ ἐμῆ.
342. ΜΑΤΗΝ. Οὐ γὰρ εἰσακκοσθήσῃ. ΟΥΔΕΝ ΩΦΕΛΩΝ. Ἐμέ.
344. ΕΚΠΟΔΩΝ. Μακρὰν ἐκείνη.
345. ΕΙ. Ἐπειδὴ. ΤΟΥΔ' ΕΙΝΕΚΑ. Τῆ δυστυχεῖν.
346. ΩΣ ΠΛΕΙΣΤΟΙΣΙ. Ἡ τὸ ὡς ἀντὶ τῆ λῖαν, ἢ τοιαύτην σημασίαν ἐνταῦθα ἔχει ὡς περ φαμέν τὸ ὡς ἐν τοῖς παρῶσι, τότε γὰρ τὸ ὡς ὡς περ ἔμφασιν ἐπέχει, καὶ ἐστὶ ἐκ παραλλήλου, καὶ τῆτο μὲν φασὶ τινες, τὸ δὲ ἀληθὲς τὸ ὡς ἀντὶ τῆ λῖαν ἐστὶ, σὺ δὲ μὴ ἀκόων λῖαν πλείστοις νομίζεις λέγειν τὸν Προμηθεῖα μὴ ἐθέλειν μὲν λῖαν πολλοῖς βλάβας ἀλλὰ δηλοῦντι ὀλίγοις· ἀλλ' ἔτις ἔχει, ἢ θέλομι ἂν λῖαν πλείστοις ἀνθρώποις πημονὰς, ἦγον ἔτε πλείστοις ἔτ' ὀλίγοις, τυχεῖν τέτων δηλοῦντι, ἦτοι πημονὰς πρὸς τὸ τυχεῖν, ἔρηται γὰρ καὶ τὸ τυχεῖν πρὸς αἰτιατικὴν ἀπαξ. ΠΛΕΙΣΤΟΙΣ. Ἀνθρώποις. ΠΗΜΟΝΑΣ. Βλάβας.
347. ΟΥ ΔΗΤ'. Πεισθήσομαί σοι. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ ΤΥΧΑΙ. Τῆ σὺ ἀδελφῆ δύστυχίαι.
348. ΤΕΙΡΟΥΣ'. Λυπῶσι. ΕΣΠΕΡΟΥΣ. Δυτικῆς.
349. ΕΣΤΗΚΕ. Ἐστάθη.
350. ΕΡΕΙΔΩΝ. Βασάζων. ΟΥΚ ΕΥΑΓΚΑΛΟΝ. Ἀλλὰ δυσβάστακτον, κατεδικάσθη γὰρ ὑπὸ Διὸς ὑπανέχειν τὸν ἔρανον δίκην κίονος.
351. ΤΟΝ ΓΗΓΕΝΗ. Τὸν γενναῖον καὶ ἀνδρείον.
352. ΔΑΙΟΝ. Πολεμικὸν ἢ καυσικόν.
353. ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΑΡΗΝΟΝ. Ἐκατὸν κεφαλὰς ἔχοντα. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΧΕΙΡΟΥΜΕΝΟΝ. Βιαιῶς πιεζόμενον ἐν Αἴτῃ.
354. ΤΥΦΩΝΑ. Ὁ Τυφῶν ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγενήθη, ἐν Σικελίᾳ δὲ κεκραίνωται ἐν τοῖς ποσὶ τῆ ὄρου τῆς Αἴτῃς, ἔθρα φασὶ καθήμενον τὸν Ἥφαιστον χαλκεύειν. Καλεῖται δὲ ὁ τόπος ἔτος κρατῆρες, διὰ τὸ μετὸν εἶναι πυρός. ΘΟΥΡΟΝ. Ὀρμητικόν, θρασύν. ΑΝΤΕΣΤΗ. Ἠναντίωτο.
355. ΣΜΕΡΑΝΑΙΣΙ ΓΑΜΦΗΛΑΙΣΙ. Καταπληκτικαῖς γνάθοις. ΣΥΡΙΖΩΝ. Ἐκπύων. Εἰκότως εἶπε τὸ συρίζων ἐπειδὴ ἔφρων κεφαλὰς εἶχε, τέτων δὲ ἐστὶ τὸ συρίζειν.
356. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ. Αὐτῆ. ΗΣΤΡΑΠΤΕ. Ἀπέλαμπε. ΓΟΡΓΩΠΟΝ. Καταπληκτικόν.
357. ΕΚΠΕΡΕΣΩΝ. Μέλλων καταβαλεῖν.
358. ΑΥΤΩ. Τῷ Τυφῶνι. ΑΓΡΥΠΙΝΟΝ. Ἀκάματον, ἄσβεστον.
359. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ. Τῆτο ὄνομα κεραινεῖ, ὡς περ καὶ τὸ ψολύεις.
360. ΕΞΕΠΛΗΞΕ. Μετ' ἐκπλήξεως ἔπαυσε.
361. ΚΟΜΠΑΣΜΑΤΩΝ. Οἷς ἐχρῆτο ἀπειλῶν τῷ Διί. ΦΡΕΝΑΣ ΕΙΣ ΑΥΤΑΣ ΤΥΠΕΙΣ. Εἰς αὐτὸν τὸν νῦν πηληγείς, παράφορος γενόμενος τῷ ἀπροσδοκῆτω τῆς πηληγῆς.
362. ΕΦΕΨΑΛΩΘΗ. Κατεκῆ, φειφαλὸς γὰρ ὁ μικρὸς σπιυθῆρ. ΕΞΕΒΡΟΝΤΗΘΗ. Παραετράπη, ἐξησθέησε, ὡς περ οἱ βροντῶν ἤχῳ παταχθέντες.
363. ΠΑΡΗΟΡΟΝ. Ἀτιμον, ἀπόβλητον, μηδεμιᾶς φροντίδος ἀξιόμενον.

364. ΣΤΕΝΩΠΟΥ. Τῆ Σικελικῆ.

365. ΙΠΝΟΥΜΕΝΟΣ. Καϊόμενος· ἵπνος γὰρ καὶ ἵπνος ὁ φῆνος, ἐκ γὰρ τῆ ἵπτω τὸ βλάπτω ἢ μόνον τὸ ἰάπτω γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἵπλος ἢ παγίς τῶν μυῶν, καὶ ἵπτεν ῥῆμα τὸ βλάπτειν, παρὰ τε ἄλλοις καὶ τῷδε τῷ Αἰσχύλῳ, καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ, ὡς τὸ, Ἰπτιόμενος ταῖς συμφοραῖς. Ἐκ τῆ ἵπτω δὲ καὶ ἴψ ὁ σκώληξ, ὁ τοῖς κέρασιν ἐμφυόμενος, ὡς τὸ, Μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν.

366. ΚΟΥΡΥΦΑΙΣ. Αὐτῆς τῆς Αἵτιης. ΗΜΕΝΟΣ. Καθημενος. ΜΥΔΡΟΚΤΥΠΕΙ. Σφουρηλατεῖ.

367. ΕΝΘΕΝ ΕΚΡΑΓΗΣΟΝΤΑΙ. Ἐκ τῆς Αἵτιης ἐκσπασθήσονται. Τῷτο δὲ γέγονε κατὰ τὴς Ἰέρωνος χρόνας, ὅτε καὶ Αἰσχύλος ἤμαζε.

368. ΠΟΤΑΜΟΙ. Ἐπιισοροῦσι τὴς ποταμῶς. ΔΑΙΠΤΟΝΤΕΣ. Ἐσθίοντες.

369. ΛΕΥΡΑΣ ΓΥΑΣ. Πλατείας χώρας.

370. ΕΞΑΝΑΖΕΣΣΕΙ ΧΟΛΟΝ. Ἀναδώσει μακίαν, ὄργην.

371. ΘΕΡΜΗΣ. Καυτικῆς. ΑΠΛΕΙΣΤΟΥ. Ἀκορίστου, ἀκρατήτου, τὸ γὰρ πῦρ εὐρὸν ἔλην ἔτω βακχεύει ὡς μηδὲνα τῶν πάντων ἐπισχεῖν αὐτὸ δύνασθαι.

372. ΚΑΙΠΕΡ. Ὅμως. ΗΝΘΡΑΚΩΜΕΝΟΣ. Κεκαυμένος.

374. ΟΙΩΣ ΕΠΙΣΤΑΣΑΙ. Ὡς γνώσκεις.

375. ΠΑΡΟΥΣΑΝ. Ἐμοί. ΑΝΤΑΗΣΩ. Καρτερήσω, διέλθω.

376. ΛΩΦΗΣΗ. Παύση. ΧΟΛΟΥ. Τῆς κατ' ἐμῆ ὄργης.

377. ΟΥΚΟΥΝ. Οὐδαμῶς.

378. ΕΙΣΙΝ. Ὑπάρχουσιν.

379. ΕΝ ΚΑΙΡΩ. Δέοντι. ΜΑΛΘΑΣΣΗ. Καταπραῦνοι.

380. ΣΦΡΙΓΩΝΤΑ. Αὐξόμενον καὶ ζέοντα. ΙΣΧΝΑΙΝΗ. Ὑποκλίνη καὶ παύειν ἐπιχειρεῖ.

382. ΕΝΟΥΣΑΝ. Ὑπάρχουσαν.

383. ΜΟΧΘΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟΝ. Μόνον μάταιον ὄρω. ΕΥΘΟΙΑΝ. Μωρίαν. Ἐπίθετον δὲ ταύτης τὸ κεφόνων.

384. ΤΗΝ ΝΟΣΟΝ. Τὴν τιμωρίαν.

385. ΕΥ ΦΡΟΝΟΥΝΤΑ. Ὅσον τὸ ἐπί σοι. ΔΟΚΕΙΝ. Σοί. ΦΡΟΝΕΙΝ. Ἐμέ.

386. ΕΜΟΝ ΔΟΚΗΣΕΙ. Ἐι γὰρ αὐτὸ τὸ τῆ Διὸς ἀκαμπτον εἰδῶς, σὲ ὑπὲρ ἐμῆ πρὸς αὐτὸν σπεύδοντα ἔκ ἐπίσχω, πᾶσιν ἂν δόξω μηδὲν τῶν δέοντων ἐπίσασσαι, καὶ Προμηθεὺς μάτην καλεῖσθαι. ΔΟΚΗΣΕΙ. Δόξει. ΑΜΠΛΑΚΗΜ'. Ἀμαρτία αὐτή.

387. ΣΑΦΩΣ. Φανερώς. ΣΤΕΛΛΕΙ. Πέμπει.

388. ΘΡΗΝΟΣ ΟΥΜΟΣ. Τὸ ὑπὲρ ἐμῆ θρηνεῖν καὶ ἀποκλαίεσθαι.

389. Η. Ἄρα. ΤΩ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΥΝΤΙ. Βάλλη εἰς ἔχθραν. ΠΑΓΚΡΑΤΕΙΣ ΕΔΡΑΣ. Μονάρχης.

390. ΤΟΥΤΟΥ. Τῆ Διὸς. ΜΗΠΟΥ'. Ἴνα. ΑΧΘΕΣΘΗ. Λυπηθῆ.

392. ΣΤΕΛΛΟΥ. Ἀπέρχου. ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΝΟΥΝ. Ὁ νῦν σοι δοκεῖ. Λέγω δὴ τὸ μὴ πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια πάθῃς.

393. ΟΡΜΩΜΕΝΩ. Πρὸς τὴν ὁδόν. ΕΘΩΥΞΑΣ. Εἴπας.

394. ΛΕΥΡΟΝ. Λεπτὸν καὶ πλατύν. ΟΙΜΟΝ. Πορείαν. ΨΑΥΕΙ. Τὸ ψαύει ἢ μόνον γενικῆ ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῆ. Ὡσπερ καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι αἰσθήσεις, πλὴν τῆς ὀράσεως, ἐκείνη γὰρ μόνη αἰτιατικῆ ἄτε βασιλικωτέρα τῶν ἄλλων, καὶ ἴψινος ἴδρυσθαι μόνον προσήκησα, ἀλλ' ἔκ ἄνω καὶ κάτω φέρεσθαι. ΠΤΕΡΟΙΣ. Διὰ τῶν πτερῶν.

395. ΟΙΩΝΟΣ. Ὀρέον. ΑΣΜΕΝΟΣ. Μετὰ περιχαρίας.
396. ΣΤΑΘΜΟΙΣ. Τῇ φάτῃ αὐτῆ. ΚΑΜΨΕΙΕΝ ΓΟΝΥ. Κλίνειεν τὸ γόνυ αὐτῆ.
397. ΟΥΛΟΜΕΝΑΣ ΤΥΧΑΣ. Καθ' ὅλη καὶ μέρος τῆς ἀξίας φθορᾶς.
399. ΔΑΚΡΥΣΙΣΤΑΚΤΟΝ. Ἐν δάκρυσι γαζόμενον. Τὸ δακρυσίστακτον ἢ πρὸς τὸ ρέος ἢ πρὸς τὸ παρειᾶν συντακτέον. ΑΠ' ΟΣΣΩΝ. Ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν.
400. ΡΑΔΙΝΩΝ. Ἀπαλῶν, παρθενικῶν. ΛΕΙΒΟΜΕΝΑ ΡΕΟΣ. Στάζουσα ρεῖμα.
401. ΝΟΤΙΟΙΣ ΕΤΕΓΞΑ ΠΗΓΑΙΣ. Ὑγροῖς ἔβρεξα ρεῖμασι δακρυῶν.
402. ΑΜΕΓΑΡΤΑ. Ἀφθόντητα, μεγάλα ἄπερ πάσχεις.
403. ΙΔΙΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ ΚΡΑΤΥΝΩΝ. Ἦτοι τῶ οἰκείῳ θελήματι ἄρχων.
404. ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΝ. Ὑπεροπτικὴν, τραχεῖαν. ΠΑΡΟΣ. Πρῶην.
405. ΑΙΧΜΑΝ. Ἐξέσιαν.
406. ΠΡΟΠΑΣΑ. Ὀλη. ΣΤΟΝΟΕΝ ΛΕΛΑΧΕ ΧΩΡΑ. Θεσητικὸν ἤχησε χώρα. Ὁ πρῶτον κατὰ ἄθροισιν εἰπὼν χώραν, εἶτα ἐπὶ μερισμὸν ἐπήνεγκεν ἐπίσοι.
408. ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΝΑ. Μεγάλην. ΑΡΧΑΙΟΠΡΕΠΗ ΤΙΜΑΝ. Τὴν παλαιὰν τιμάν.
410. ΞΥΝΟΜΑΙΜΟΝΩΝ. Τῆ Ἀτλαντος καὶ τῆ Τύφωτος.
411. ΟΠΟΣΟΙ Τ' ΕΠΟΙΚΟΝ. Ἐγκατοικοί. ΑΓΝΑΣ. Καθαρᾶς, διὰ τὴν τῆ Ἠλίας ἀνατολήν.
412. ΝΕΜΟΝΤΑΙ. Οἰκῆσι.
413. ΜΕΓΑΛΟΣΤΟΝΟΙΣΙ. Τῶν μεγάλων δεομένοις σεναγμάτων. ΠΗΜΑΣΙ. Δυσυχήμασι.
414. ΣΥΓΚΑΜΝΟΥΣΙ. Συμπάσχεις.
415. ΚΟΛΧΙΔΟΣ. Ἦτις ἔνεσι ἐν Σκυθία. ΕΝΟΙΚΟΙ. Ἐγκατοικοί.
416. ΠΑΡΘΕΝΟΙ. Αἱ Ἀμαζόνες συγκάμνει. ΜΑΧΑΙΣ ΑΤΡΕΣΤΟΙ. Ἀκαταγάνιστοι. ΣΚΥΘΗΣ ΟΜΙΛΟΣ. Συγκάμνει.
418. ΕΣΧΑΤΟΝ. Ἀκρότατον. ΑΜΦΙ. Περὶ τὴν.
419. ΕΧΟΥΣΙ. Οἰκῆσι.
420. ΑΡΕΙΟΝ ΑΝΘΟΣ. Τὸ πολεμικὸν καὶ ἐξαίρετον γένος συγκάμνει.
421. ΥΨΙΚΡΗΜΝΟΝ. Τὸ τραχὺ καὶ κρημνώδες. ΠΟΛΙΣΜΑ. Κατοικίαν τῆς Κολχίδος.
422. ΝΕΜΟΝΤΑΙ. Οἰκῆσι.
423. ΔΑΙΟΣ. Πολεμικός. ΣΤΡΑΤΟΣ. Οἱ Κολχοὶ συγκάμνει.
424. ΟΞΥΠΡΩΡΟΙΣΙ. Ὀξεία βίλη ἐχέσαις. ΒΡΕΜΩΝ. Ἦχων.
425. ΠΡΟΣΘΕΝ ΑΛΛΩΝ. Πρῶτερον.
426. ΔΑΜΕΝΤ'. Κολασθέντα. ΑΚΑΜΑΝΤΟΔΕΤΟΙΣ. Μεγάλαις καὶ ἰσχυραῖς.
427. ΤΙΤΑΝΑ. Τὸν Τιτᾶναν. ΛΥΜΑΙΣ. Βλάβαις.
428. ΑΤΛΑΝΘ'. Εἰσιδόμην, ἀπὸ κοινῆ. Οὐ μόνον Ἀτλας Ἀτλαντος, ἀλλὰ καὶ Ἀτλας Ἀτλα, καὶ μαρτυρεῖ τὸ Ἀτλαγενάων, οἱ πολλοὶ δὲ ἀγνοῦντες ἐνταῦθα Ἀτλαντα λέγουσι, ἐκ εἰδότες ὅτι τὸ θ τε ἐστίν, ἢ τὸ Τιτᾶνα μὴ ἐκληπίον εἰς τὸν Τιφῶνα, ἀλλὰ συναπτόν πρὸς τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἔτις ἐκ ἂν τὸ θ ἀντὶ τῆ τε εἴποις, ἀλλὰ Ἀτλαντα. Ὅτι δὲ μέγα σθένος καὶ τὸ κραταῖον ἕρανον πόλον ἐκ παραλλήλου, ἰσχυρᾶς δὲ διὰ μέση τὴν τῆ Ἀτλαντος ἰσορίαν. ΥΠΕΙΡΟΧΟΝ. Μέγα.
429. ΚΡΑΤΑΙΟΝ. Ἰσχυρόν. ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΠΟΛΟΝ. Τὴν ἕρανίαν σφαιραν.

430. ΥΠΟΣΤΕΝΑΖΕΙ. Μετ' ὕδατος ὑπανέχει. ΒΟΑΙ. Διὰ τὸ σὺν πάθος.

431. ΞΥΜΠΙΤΝΩΝ. Συμπίπλων, συγκρέων.

432. ΚΕΛΑΙΝΟΣ. Μέλας. ΥΠΟΒΡΕΜΕΙ. Ὑπηχεῖ.

433. ΓΑΣ. Γῆς. ΑΓΝΟΡΡΥΤΩΝ. Τῶν καθαρῶν ρέοντων.

434. ΑΛΓΟΣ. Τὸ σόν. ΟΙΚΤΡΟΝ. Πικρόν.

Γ'.

435. ΧΑΙΔΗ. Αἰκισμῶ, θρύψει, τρυφῆ. ΑΥΘΑΔΙΑ. Ὑπερφία, ὑπερηφασία, ἢ μαρτία.

436. ΣΥΝΝΟΙΑΙ. Κατὰ τὴν φροντίδι. ΔΑΠΤΟΜΑΙ. Τιτρώσκομαι.

437. ΩΔΕ ΠΡΟΣΕΛΟΥΜΕΝΟΝ. Ἐνταῦθα καρφόμενον.

438. ΓΕΡΑ. Τιμᾶς. Ὁ μὲν Ζεὺς ἀπονέμει τὰς τιμὰς. Οὗτος δὲ κατὰ τὸ προσήκον τοῖς πᾶσι διατάξατο, ἢ τὸ θεοῖς τοῖς νέοις διὰ τὸν Δία μόνον νοητέον, αὐτῷ γὰρ τὴν βασιλείαν, ὡς καὶ πρόσθεν ἔφην, Προμηθεὺς συγκατεσκεύασεν, ἢ ἢ τὸ διώρισεν ἀντὶ τῆ κεχωρισμένα τῶν ἄλλων αὐτῷ παρῆσθεν.

439. Η'. Παρό. ΠΑΝΤΕΛΩΣ. Τελείως. ΔΙΩΡΙΣΕΝ. Διμερίσειν κατ' ἀξίαν.

440. ΕΙΔΥΙΑΙΣΙΝ. Γινωσκύσαις.

441. ΠΗΜΑΤΑ. Ἄπειρ ἔπασχον πρότερον, ἢ ἄπειρ ἔπαθον ἐξ ἐμῆ πάθη. Λέγει δὲ εἰρωνικῶς.

442. ΩΣ ΣΦΑΣ ΝΗΠΙΟΥΣ. Πῶς αὐτὸς ἄφρονος.

443. ΕΝΝΟΥΣ ΕΘΗΚΑ. Συνετὸς ἐποίησα. ΕΠΗΒΟΛΟΥΣ. Μετόχους.

445. ΔΕΔΩΚ'. Αὐτοῖς. ΕΥΝΟΙΑΝ. Τὸ φίλτρον.

446. ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ. Τοῖς ὀφθαλμοῖς.

447. ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ ΑΔΙΓΚΙΟΙ ΜΟΡΦΑΙΣΙ. Ὅμοιοι εἰδώλοις. ΒΙΟΝ. Ζωήν.

449. ΕΦΥΡΟΝ. Ἐμισγον, ἐκύκων. Ἦγεν ἐ χειμῶνα, ἐκ ἔαρ, ἐ θέρους, ἐ φθινοπύρον ἴσασιν ὡς ἐκάσῃ τὰ πρόσφορα τεχνάζεσθαι. ΕΙΚΗ. Μάτην.

450. ΟΥΤΕ ΠΛΙΝΘΥΦΕΙΣ ΔΟΜΟΥΣ ΠΡΟΣΗΛΟΥΣ ΙΣΑΝ, ΟΥ ΕΥΛΟΥΡΓΙΑΝ. Πεπαρμένους, ἢ θέρμης ἱμποιητικῆς. Τὸ δὲ ἴσαν ἀντὶ τῆ ἐκτίσαν. Τὸ δὲ ξυληργίαν ἀντὶ τῆ ξυλοκατέσκευον οἰκίαν.

451. ΚΑΤΩΡΥΧΕΣ ΕΝΑΙΟΝ. Ὑπὸ γῆν κατορρυγμένη κατώκων. ΩΣ. Καθά. ΑΕΙΣΥΡΟΙ. Ἄει συρόμενοι καὶ ἔρποντες.

452. ΕΝ ΜΥΧΟΙΣ ΑΝΗΛΙΟΙΣ. Εἰσόδοις καὶ ὄπαῖς σκοτειναῖς.

453. ΧΕΙΜΑΤΟΣ ΤΕΚΜΑΡ. Χειμῶνος σημεῖον.

454. ΑΝΘΕΜΩΔΟΥΣ ΗΡΟΣ. Τέκμαρ ἄνθη ἔχοντος ἔαρος. ΚΑΡΠΙΜΟΥ. Τῆ τὸς καρπὸς φέροντος.

455. ΒΕΒΑΙΟΝ. Πισόν. ΑΤΕΡ ΓΝΩΜΗΣ. Χωρὶς φρονήσεως, σκέψεως.

456. ΕΠΡΑΣΣΟΝ. Ἐποίησεν. ΕΣ ΤΕ. Ἔως ἂν. ΣΦΙΝ. Αὐτοῖς. ΑΝΤΟΛΑΣ. Δι' ὧν τὸς καιρὸς γινώσκουσιν.

457. ΔΥΣΚΡΙΤΟΥΣ. Δυσγνώστους. ΔΥΣΕΙΣ. Αὐτῶν.

458. ΕΞΟΧΟΝ ΣΟΦΙΣΜΑΤΩΝ. Ὑπέρτατον τῶν ἄλλων μηχανημάτων.

459. ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ. Συνθήκας.

460. ΑΠΑΝΤΩΝ. Ὅν εἶδον καὶ ἤκουσαν. ΜΟΥΣΟΜΗΤΟΡ'. Καὶ λόγων μέτρα. Τὴν συνετωτάτην μητέρα, ἢ τὴν τῶν μυσῶν μητέρα' ὁ γὰρ μνημονικώτατος σοφώτατός τ' ἐστὶ, καὶ πάνθ' ὅσα βέλεται πράττει.

461. ΚΑΙΖΕΥΞΑ. Οὐ μόνον τὸ ζεύγυσθαι ὑπηρετῶντα ἀνθρώποις πρὸς τὴν τῆς γῆς ἔργασίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιστάλλεσθαι καὶ φόρτος ἐπάνω σωμάτων αἰρεῖν σκευοφορῶντα. Ἡ πρὸς τὸ δουλεύοντα γιγνέσθαι, ἐν ἧ τὸ σώμασι διὰ τὰς ἵππους, ἔτω καὶ ἰφ' ἄρματα ἤραρον φιληνίαις ἵππων, ὅπως ἐν τοῖς σώμασι γίνονται διάδοχοι μεγίστων μαχθημάτων τοῖς θητοῖς. Κρεῖττον δὲ τῆτο τῷ πρῶτῳ, ὥστε τὸ δουλεύοντα ἀντὶ τῶ ὑπέκοντα. ΚΝΩΔΑΛΛΑ. Βόας.

462. ΖΕΥΓΛΑΙΣΙ. Ζεύγμασι. ΣΩΜΑΣΙ. Διὰ σωμάτων. ΟΠΩΣ. Ἰνα.

463. ΔΙΑΔΟΧΟΙ. Κωφισαί, ἀπὸ μέρους δεχόμενοι, αἰετοντες αὐτὰς καὶ ἐκ ἰωντες κοπῶσθαι.

464. ΦΙΛΗΝΙΟΥΣ. Τὰς φιληντας καὶ ἐθίζοντας τὰς χαλινας.

465. ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΠΛΟΥΤΟΥ ΧΛΙΔΗΣ. Καλλώπισμα μεγάλης τρυφῆς.

466. ΘΑΛΑΣΣΟΠΛΑΓΚΤΑ. Τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐρχόμενα.

467. ΔΙΝΟΠΤΕΡ'. Τὰ δίκην πτερῶν λινα ἰγία ἔχοντα. ΝΑΥΤΙΛΩΝ ΟΧΗΜΑΤΑ. Τὰ σκάμματα οἷς ἐποχῶνται ναῦται.

469. ΣΟΦΙΣΜ'. Τέχνασμα καὶ πανουργίαν.

470. ΤΗΣ ΝΥΝ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΠΗΜΟΝΗΣ ΑΠΑΛΛΑΓΩ. Τῷ τότε δεσμῷ ἐλευθερωθῶ.

471. ΑΕΙΚΕΣ. Ἄπρεπες καὶ ἀνάρμογον. ΑΠΟΣΦΑΛΕΙΣ ΦΡΕΝΩΝ. Πισῶν τῶ λογισμῷ.

472. ΠΛΑΝΑΙ. Εὐρηται καὶ πλάνα καὶ πλανᾶ, πρὸς μὲν ἐν τῷ πλάνῃ ἔτω λίγη, ἀποσφαλεῖς φρενῶν ἐν πλάνῃ, τετέγιον ἐκπεσῶν καὶ πλανηθεῖς τῷ φρονεῖν. Εἰ δὲ πλανᾶ γράφεις πρὸς τὸ πῆμα γίγας, ἀσυνδέτως τὸ λοιπὸν ἐρεῖ, ἔτω ἀποσφαλεῖς καὶ ἐκπεσῶν τῶν φρενῶν πλανᾶ καὶ πεπλανημένος δόλος φέρη.

473. ΑΘΥΜΕΙΣ. Δυσχεραίνεις καὶ ὀλιγοψυχεῖς.

474. ΙΑΣΙΜΟΣ. Τεθεραπευμένος ἔση.

475. ΠΛΕΟΝ. Ἡ νῦν ἰθαύμασας.

476. ΠΟΡΟΥΣ. Μηχανάς. ΕΜΗΣΑΜΗΝ. Ἐνέβαλον αὐτοῖς κατὰ τῶν πρᾶξιων.

477. ΕΙΤΙΣ. Αὐτῶν. ΠΕΣΟΙ. Ἐπεσε.

478. ΑΛΕΞΗΜ'. Ἀποσόφησης τῆς νόσου ὁ φαγῶν ράισι τῆς νόσου καὶ παύσεται.

479. ΧΡΙΣΤΟΝ. Χρίμενον. ΠΗΣΤΟΝ. Πιτόμενον.

480. ΚΑΤΕΣΚΕΛΛΟΝΤΟ. Ἀπέθνησκον, οἱ γὰρ θανόντες ξηροὶ εἰσι.

481. ΚΡΑΣΕΙΣ ΗΠΙΩΝ ΑΚΕΣΜΑΤΩΝ. Κιζνάμικτα μαλακῶν θεραπευμάτων.

482. ΑΙΣ. Κράσεις. ΕΞΑΜΥΝΟΝΤΑΙ. Καταγωνίζονται.

483. ΕΣΤΟΙΧΙΣΑ. Ἐταξα.

484. ΕΚΡΙΝΑ. Διορισμένως εἶπον. ΧΡΗ. Ἀπικείται.

485. ΥΠΑΡ. Φανερώς. ΚΛΕΙΔΟΝΑΣ ΔΥΣΚΡΙΤΟΥΣ. Μαντείας δυσγνώστες.

486. ΕΝΟΔΙΟΥΣ ΣΥΜΒΟΛΟΥΣ. Τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν συναντήματα, δι' ὧν δὲ συμβάλλειν καὶ μαντεύσθαι.

487. ΓΑΜΨΩΝΥΧΩΝ. Ἀγκύλης ἐχόντων ὄνυχας. ΣΚΕΘΡΩΣ. Ἀκρεδῶς. Γίνεται δὲ ἀπὸ τῶ σκέπτεσθαι καὶ τῶ θειεῶν, ὁ ἰσκιμμένα καὶ μετὰ τῶ μάλα προσίχοντος τὰ πρᾶγματα βλέπων.

488. ΔΙΩΡΙΣ'. Διωρισμένως καὶ κεχωρισμένως ἔταξα πρὸς μαντείαν.

489. ΕΥΩΝΥΜΟΙ. Κακομάντιες. Δέον εἰπεῖν καὶ οἷτινες εἰσιν εὐώνυμοι, εὐώνυμος εἶπε πρὸς τὸ διώρισα. Ὡσπερ καὶ πρῶτων ἐρεῖ τὸ λειότητα καὶ τὸ ποικίλην ἴμεσφιαν. ΔΙΑΙΤΑΝ. Διαγωγὴν.

490. ΕΚΑΣΤΟΙ. Τέτων.
491. ΣΤΕΡΓΗΘΡΑ. Φιλίαι. ΣΥΝΕΔΡΙΑΙ. Κοινωνίαι· καὶ συναγελασμοί.
492. ΛΕΙΟΤΗΤΑ. Ὀμαλότητα. ΧΡΟΙΑΝ ΤΙΝΑ. Μαρτείαν ποίαν.
493. ΕΙΗ. Ταῦτα τὰ εὐσπλαγχνία.
494. ΛΟΒΟΥ. Τῆ ἀκρὸς τῆ ἥπατος.
495. ΚΩΛΑ. Τὰ τῶν μερῶν ὄσᾶ. ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΑ. Περιεκαλυμμένα. ΜΑΚΡΑΝ. Μεγάλαν.
496. ΟΣΦΥΝ. Τὴν κοιλίαν, τὴν κύστιν. ΠΥΡΩΣΑΣ. Καύσας. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ ΕΙΣ ΤΕΧΝΗΝ. Δυσκατανόητον. Τὴν θυτικὴν μαρτείαν.
497. ΩΔΩΣΑ. Ὀδοποίησα καὶ ὠδήγησα. ΦΛΟΓΩΠΑ ΣΗΜΑΤΑ. Τὰ διὰ τῆς φλογὸς γινόμενα σημεῖα πρὸς τὸ μαρτεῖσθαι.
498. ΕΞΩΜΜΑΤΩΣΑ. Ἐφανέρωσα. ΕΠΑΡΓΕΜΑ. Σκοτεινὰ, τυφλὰ, ἐκ μεταφορᾶς τῆ τοῖς ὀφθαλμοῖς γινόμενῃ ἐπιχύματος.
499. ΤΑΥΤ'. Ἄ εἶπην. ΕΝΕΡΘΕ. Ἐποκάτω.
500. ΩΦΕΛΗΜΑΤΑ. Ἐγνώρισα, ἀπὸ κοινοῦ.
502. ΠΑΡΟΙΘΕΝ. Πύσθεν.
503. ΜΑΤΗΝ ΦΛΥΣΑΙ. Ψευδῶς φλυαρῆσαι.
504. ΒΡΑΧΕΙ ΜΥΘΩΙ. Συντόμῳ λόγῳ, συλληπτικῶς καὶ ἠνωμένως.
505. ΒΡΟΤΟΙΣΙΝ. Τοῖς ἀνθρώποις.
506. ΜΗ ΝΥΝ ΒΡΟΤΟΥΣ. Μὴ τὴν σὴν πρὸς ἀνθρώπου φιλιανθρωπίαν διεξιὼν διατρέχει, ἢ γὰρ τοιαύτη διατρέχῃ ἔξω τῆ πρέποντός ἐστιν, ἀλλὰ θεῖ καὶ σαυτὴν πεποιῆσθαι φροντίδα. ΚΑΙΡΩ ΠΕΡΑ. Ἐξω τῆ πρέποντος.
507. ΑΚΗΔΕΙ. Ἀμίλει. ΩΣ. Ὅτι.
508. ΕΥΕΛΙΗΣ ΕΙΜΙ. Λίαν ἐλπίζω. ΤΩΝ. Ἀπὸ τέτων.
509. ΜΕΙΟΝ. Ἐλαττον.
510. ΤΑΥΤΑ. Τὸ εὐθύναί με ἕως ἤγαν νῦν. ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ. Ἡ εἰς τέλος φέρουσα πάντα.
511. ΚΡΑΝΑΙ. Τελέσαι. ΠΕΠΡΩΤΑΙ. Μειοῦραται.
512. ΔΥΑΙΣ ΚΑΜΦΘΕΙΣ. Κακοπαθίαις κατεργασθεῖς, ταλαιπωρήσας. ΦΥΤΓΑΝΩ. Φεύξομαι.
513. ΤΕΧΝΗ Δ' ΑΝΑΓΚΗΣ ΑΣΘΕΝΕΣΤΕΡΑ. Καὶ ἡ ἐμὴ τέχνη πρὸς τὴν τῶν μοιρῶν ἀνάγκην ἔθεν τι πράξει δύναται.
514. ΟΙΑΚΟΣΤΡΟΦΟΣ. Κύριος καὶ διοικητής.
515. ΜΟΙΡΑΙ. Κλωθῶ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος. ΜΝΗΜΟΝΕΣ ΕΡΙΝΝΥΕΣ. Αἱ μνημονεύουσαι τῶν παρ' ἀνθρώποις κακῶν, καὶ ἀντιδιδῶσαι, Ἄλεκτῳ, Μέγαιρα καὶ Τισιφόντι.
517. ΤΗΝ ΠΕΠΡΩΜΕΝΗΝ. Αὐτῷ μοῖραν.
518. ΤΙ ΓΑΡ ΠΕΠΡΩΤΑΙ. Ποῖον πεπερωμένον. ΠΑΗΝ. Εἰ μή.
519. ΠΥΘΟΙΟ. Μάθης.
520. ΗΠΙΟΥ. Ὅντως. ΣΕΜΝΟΝ. Μέγα. ΣΥΝΑΜΠΕΧΕΙΣ. Κατέχεις παρὰ σαυτῶ καὶ ἐκ ἐκφαίνεις ἡμῖν
521. ΤΟΝΔ'. Τὸν περὶ τῆς τῆ Διὸς πεπερωμένης.
522. ΚΑΙΡΟΣ ΓΕΓΩΝΕΙΝ. Πρέπον λέγειν. ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΕΟΣ. Ἄξις ὑπάρχει κρύπτεσθαι.
523. ΣΩΖΩΝ. Φυλάττων παρ' ἑμαυτῆ καὶ μὴ ἐκφαίνων.
524. ΕΚΦΥΤΓΑΝΩ. Ἐκφεύξομαι, ἵνα γὰρ αὐτὸν εἶπω ἐκλύσειταί με Ζεὺς τῆ δεσμῶ.
525. ΜΗΔΑΜ'. Εἰς φόβον ἔλθων ὁ Χορὸς διὰ τὴν πρὸς τὸν Προμηθεῖα ὀμιλίαν

Φοῖ, μήποτε γένοιτο ὁ Ζεὺς ἐχθρὸς ἔμοιγε, μήδε παυσαίμην πρὸς τὰς θεὰς ἐρχομένη ἐν θυσίαις μεγάλαις ὄσιας παρὰ τὸν Ὀκεανόν, τῆστι, μήποτε παυσαίμην τῆς πρὸς θεὰς τιμῆς. ΠΑΝΤΑ ΝΕΜΩΝ. Ἐξάγων, ἢ πάντα οἰκῶν.

527. ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ. Ἐχθρόν.

528. ΕΛΙΝΝΥΣΑΙΜΙ. Ἀργήσαιμι καὶ ἀμελήσαιμι.

529. ΟΣΙΑΙΣ. Ἐντίμοις, μεγάλαις.

530. ΘΟΥΣΙΑΙΣ. Θυσίαις. ΠΟΤΙΝΙΣΣΟΜΕΝΗ. Προσερχομένη.

531. ΒΟΥΦΟΝΟΙΣ. Ἡ μεγάλαις, ἢ ταῖς ἐκ βοῶν γινομέναις. ΠΑΤΡΟΣ. Ἡμῶν.

532. ΑΣΒΕΣΤΟΝ. Ἀκατάπαυτον.

533. ΜΗΔ' ΑΛΙΤΟΙΜΙ ΛΟΓΟΙΣ. Μήδε προσκρέσσαιμι πρὸς αὐτὰς ἐν ταῖς πρὸς τὸν Προμηθεῖα λόγοις.

534. ΤΟΔΕ. Τὸ τιμῶ τὰς θεὰς.

536. ΗΔΥ. Εὐφραντόν. ΘΑΡΣΑΛΕΑΙΣ. Ποίησαις θάρρος.

537. ΤΟΝ ΜΑΚΡΟΝ. Τὸν πολύν. ΤΕΙΝΕΙΝ ΒΙΟΝ. Διαβιάζειν.

538. ΦΑΝΑΙΣ. Σαφεστάταις.

539. ΘΥΜΟΝ ΑΛΔΑΙΝΟΥΣΑΝ. Τὴν ψυχὴν αὖξισαν.

540. ΕΝ ΕΥΦΡΟΣΥΝΑΙΣ. Ἄς ἔχω εἰς τὰς θεὰς τιμαῖς.

541. ΦΡΙΣΣΩ. Τρέμων.

542. ΔΙΑΚΝΑΙΟΜΕΝΟΝ. Κατεργαζόμενον.

545. ΙΔΙΑΙ ΓΝΩΜΗ. Ἰδίῳ θελήματι. ΣΕΒΗ. Τιμῆς.

547. ΦΕΡ'. Ἴδε, σκύπησηον. ΑΧΑΡΙΣ ΧΑΡΙΣ. Τῶν βροτῶν, ἐσί.

548. Ω ΦΙΛΟΣ. Φέρε, ὦ φίλος, ἐπειδὴ ἦν εἰς τὰς βροτῆς πεποιήκας χάριν, ἄχαρις καὶ ἐκ ἀποδεικτῆ ἰδοξε τῷ Δίῳ, εἶπε τί δύνανται νῦν οἱ ἄνθρωποι βοηθήσαι σοι κακῶς δι' ἐκείνης πάσχοντι. Ἡ ἔτι, ἐπειδὴ ἦ εἰς τὰς βροτῆς χάριν ἄχαρις ἰδοξε, καὶ ἐδ' ἦντιναῦν ἀπ' αὐτῶν ἂν ἔχοις ὠφέλειαν διὰ τῆς παθῶν, λέξον τίς ἄλλη ἀλκή καὶ τῶν παρόντων ἀπαλλαγὴ ἐσί σοι. ΑΛΚΑ ΤΙΣ ΕΦΑΜΕΡΙΩΝ. Βοήθεια, δύναμις ἀνθρώπων.

549. ΑΡΗΞΙΣ. Βοήθεια. ΕΔΕΡΧΘΗΣ. Ἐθεάσω.

550. ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΙΗΝ. Ἀσθενῆ δύναμιν. ΑΚΙΚΥΝ. Φαύλην ἰσχύν.

551. ΙΣΟΝΕΙΡΟΝ. Ἰσχὺν ἀνυπόστατον. ΑΙ. Ἡίτινι. ΦΩΤΩΝ. Ἀνθρώπων. ΑΛΛΑΟΝ. Τυφλὸν καὶ μάταιον.

552. ΕΜΠΕΠΟΔΙΣΜΕΝΟΝ. Κεκρατημένον ἐσί.

553. ΟΥΠΟΤΕ. Ὅν ὁ Ζεὺς κολάζει ἕδεις ἀνθρώπων ἐξελεῖν δύναται. ΑΡΜΟΝΙΑΝ. Τὸν ὄρον, τὸ θελήμα.

554. ΠΑΡΕΞΙΑΣΙ. Ὑπερβαίνουσιν.

555. ΤΑΔΕ. Ἄ φημι.

556. ΟΛΟΑΣ. Ὀλιθρίας.

557. ΤΟ ΔΙΑΜΦΙΔΙΟΝ ΔΕ ΜΟΙ. Τὸ διπλὴν μέλος ἐπῆλθέ μοι, τότε καὶ ἐκείνο, ὅτε περὶ τὰ σά λητρά ὑμεναίην, καὶ ὅτε περὶ τὸ σὸν λέχος, ὅτε τὴν Ἡσιόην καταπέσας ἐν δάροις ἠγαγες γυναῖκα ὁμόλεκτρον, ἥτις ἦν μία τῶν Ὀκεανίδων ὡσπερ καὶ ἡμεῖς· τῆτο γὰρ λέγει τὸ ὁμοπάτριον. Τὸ τότε καὶ τὸ ἐκείνο ἀσύμμετρον. ΠΡΟΣΕΠΤΑ. Ἐπῆλθε κατὰ νῦν.

558. ΟΤΕ. Ὅποτε. ΚΑΙ ΛΕΧΟΣ. Καὶ περὶ.

559. ΥΜΕΝΑΙΟΥΤΝ. Κατὰ τὸν σὸν γάμον ἦδον. ΙΟΤΗΤΙ ΓΑΜΩΝ. Συνελύσσει.

560. ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΝ. Τὴν ταυτῆ πατρός ἡμῖν.

561. ΕΛΝΟΙΣ. Ἔδνα ἀπὸ τῶ ἰδνεῖν τὴν εὐνήν, ἢ τὸ ἴδιον ἐκνεόν τὸν αἰγυιαλόν.
 562. ΠΙΘΩΝ. Καταπίσας αὐτήν. ΚΟΙΝΟΛΕΚΤΡΟΝ. Ομόκοιτον.

Δ'.

563. ΤΙΣ ΓΗ. Ἐγὼν ἢ βαίνω. ΤΙ ΓΕΝΟΣ. Τὸ ἐσταῦθα οἶκον. ΦΩ. Εἶπα.
 ΛΕΥΣΕΙΝ. Βλέπειν.

564. ΕΝ ΠΙΕΤΡΙΝΟΙΣΙ ΤΟΙΣ ΟΡΕΙΟΙΣ. Ἡ γερροῖς, ἢ ἐν τῇ τῶ Κουσαίον
 πύετρα προσηλωσθαι τῆς φσι.

565. ΧΕΙΜΑΖΟΜΕΝΟΝ. Πάσχοντα. ΑΜΠΛΑΚΙΗΣ. Τίνος ἀμπλακίας
 ἤγην πλάισματος κολάσεως ὀλέκη καὶ φθείρη; ἤγην τί πλάισας καὶ κολασθεῖς ἐσταῦθα
 προσηλωσθαι; καὶ εἰ μὲν περισπᾶται τὸ ποινῶς, ἔτως. Εἰ δὲ βαρύνεται, ἔτως,
 τίνος πλάισματος ὀλέκη καὶ μετὰ φθορᾶς δίδως ποινῶς;

566. ΟΛΕΚΗ. Πάσχεις. ΣΗΜΗΝΟΝ ΟΠΗ. Εἰπὶ πῶ.

567. Η ΜΟΓΕΡΑ. Ἡ ἀθλία.

568. Α, Α, ΕΑ, ΕΑ. Φεῦ, φεῦ, φεῦ, φεῦ.

569. ΧΡΙΕΙ ΤΙΣ ΜΕ ΤΑΛΑΙΝΑΝ ΟΙΣΤΡΟΣ. Κεντεῖ, διεγείρει, ἤγην
 οἰστροῦμαι καὶ ἀναβακχεύομαι, φαντάζομαι τὴν τῶ Ἄργω εἰκόνα. Ἐπειδὴ ὑπὸ Διὸς
 ἐρασθεῖσα Ἴω εἰς βῆν ὑπ' αὐτῆ μετεβλήθη ἵνα λαθῇ τὴν Ἥραν, γνῶσα αὐτὴ ταύτη
 ἐπέσπασε κύνα Ἄργον καλέμενον, ὃν Ἑρμῆς ἀνελών Διὸς προσάγματι, Ἄργειφόντι;
 κέκληται. Ἥρα δὲ ἐποίησε τὴν Ἴω καὶ ἀποθανόντα αὐτὸν δοκεῖν ὄραν, ἀντ' αὐτῆ δὲ
 τὸν ταῦ ἀνθρώποις ἔδειξε τῶν αὐτῆ πεποικιλμένων πτερῶν ὥσπερ τισιν ὀφθαλμοῖς.

570. ΑΛΕΥ' Ω ΔΑ. Φεῦ ὦ γῆ, ἢ τῶ Ἀλευάδα τῶ υἱῶ τῶ Ἀλεία.

571. ΤΟΝ ΜΥΡΙΑΠΟΝ. Τὸν διὰ παντὸς τῶ σώματος ὀφθαλμῶς ἔχοντα.
 ΒΟΥΤΑΝ. Βόσκον.

572. Ο ΔΕ ΠΟΡΕΥΕΤΑΙ. Πρὸ ὀφθαλμῶν. ΔΟΛΕΡΟΝ. Κακὸν, εἰς οἴστρον
 γὰρ με φανεῖς ἐπαίρει.

573. ΟΥΔΕ ΚΑΤΘΑΝΟΝΤΑ ΓΑΙΑ ΚΕΥΘΕΙ. Κρύπτει, ἀλλ' ὡς ζῶν μοι
 φαντάζεται.

574. ΕΞ ΕΝΕΡΩΝ ΠΕΡΩΝ. Ἐκ τῶν νεκρῶν ἐρχόμενος.

575. ΚΥΝΗΓΕΤΕΙ, ΠΛΑΝΑΙ ΤΕ ΝΗΣΤΙΝ. Ἀνιχνεύει καὶ πανταχῶ
 φουτώσῃ παρίζεται καὶ πλανᾶσθαι ποιεῖ νῆσιν καὶ ἐξερημένην σιτίων ἢ εἰσσεως.

576. ΥΠΟ ΔΕ ΚΗΡΟΠΛΑΣΤΟΣ ΟΤΤΟΒΕΙ ΔΟΝΑΞ. Ὁ ἐν ταῖς ὀπαῖς
 παρακείμενον ἔχων κηρὸν ὑπηχεῖ αὐλός.

577. ΑΧΕΤΑΣ. Κοῖ ἐμμελής. ΥΠΝΟΔΟΤΑΝ ΝΟΜΟΝ. Κατὰ τὸν.
 Διὰ τῆτο λέγει τῆτο ἐπειδὴ νύξ ἦν ὅτε ἐκείσε κατέλαθεν, ἐν δὲ τῆτω τῶ καιρῶ εἰ
 ποιμένες αὐλῶσι παυσάμενοι τῆς νομῆς; ἢ ὅτι πᾶν μέλος ἐπαγωγός ἐστι πρὸς ἔπτοι,
 σαῖνον καὶ κατακλῶν τῆς ἀκούοντας. Ἐγὼ δὲ τὸν νόμον πρὸς τὸ ὑποπλοεῖ. ΙΩ, ΠΩ,
 ΠΟΙ, ΠΟΙ, ΠΟΠΟΙ, ΠΟΠΟΙ. Φεῦ, φεῦ, φεῦ, φεῦ, φεῦ.

578. ΤΗΛΕΠΛΑΓΚΤΟΙ ΠΛΑΝΟΙ. Μακρὰν πλανῶντες. Εὐζηται δὲ ἔ
 μόνον πλάνη, ἀλλὰ καὶ πλάνος ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὐθύνος; καὶ μαρτυρεῖ
 Ἰσοκράτης λέγων τῆς φυγαδικῆς πλάνης.

579. ΚΡΟΝΙΕ. Ζεῦ.

580. ΕΝΕΖΕΥΞΑΣ. Ἐνέβαλες.

581. ΑΜΑΡΤΟΥΣΑΝ. Πταίσασαν.

582. ΟΙΣΤΡΗΛΑΤΩ ΔΕΙΜΑΤΙ. Δι' οἴστρον ἐλαύνοντι καὶ ἀναβακχεύουσι
 φοβήματι ὃ πάσχω Ἄργον φανταζομένη.

583. ΠΑΡΑΚΟΠΟΝ. Μανικὴν καὶ παρακεκομμένην τὸν νῦν.
585. ΠΟΝΤΙΟΙΣ ΔΑΚΕΣΙ. Θαλασσίους θηρίους. ΒΟΡΑΝ. Τροφήν.
586. ΕΥΓΜΑΤΩΝ. Εὐχῶν.
587. ΑΔΔΗΝ. Δαψιλῶς καὶ ἀρκέντως. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΙ. Πολλαχῆ γῆς φέρουσαι.
589. ΟΠΗ ΠΗΜΟΝΑΣ ΑΛΥΞΩ. Τὰς παρετώσας ἐμοὶ κακοδαίμοις ἐκφύξομαι.
590. ΚΑΥΕΙΣ ΠΡΟΣΦΘΕΓΜΑ. Ἄκεις τὴς λόγους. ΒΟΥΚΕΡΩ. Τῆς εἰς βῶν μεταβληθείσης.
591. ΟΥ ΚΑΥΩ. Οὐκ ἀκῶ. ΟΙΣΤΡΟΔΙΝΗΤΟΥ. Τῆς ἐν μανίᾳ γεφομένης.
592. ΤΗΣ ΙΝΑΧΕΙΗΣ. Τῆς θυγατέρος τῆ Ἰνάχης. Η ΔΙΟΣ ΘΑΛΠΕΙ ΚΕΑΡ. Ἦτις τῆ Διὸς μαραίνει, ἐκκαίει, τὴν ψυχὴν τῷ ἔρωτι αὐτῆς.
593. ΥΠΕΡΜΗΚΕΙΣ ΔΡΟΜΟΥΣ. Τὴν μακρὰν πλάτην.
594. ΣΤΥΓΗΤΟΣ. Μεμισσημένη καὶ ζηλοτυπημένη. ΒΙΑΖΕΤΑΙ. Διέρχεται.
595. ΑΙΠΥΕΙΣ. Φωνεῖς.
596. ΤΑΙ ΜΟΓΕΡΑΙ. Τῆ ἀθλία. Μ'. Πρὸς ἐμέ.
597. ΕΤΗΤΥΜΑ. Ἄληθῆ. ΠΡΟΣΘΡΟΕΙΣ. Προσφθέγγη, προσσαγορεύεις.
598. ΘΕΟΣΣΥΤΟΝ. Θεόθεν ἀπὸ τῆς Ἡρας ὀρμωμένην.
599. ΜΑΡΑΙΝΕΙ. Τῆκει καὶ καταβάλλει. ΧΡΙΟΥΣΑ. Κεντῶσα.
600. ΦΟΙΤΑΛΕΟΙΣΙ. Ὀρμητικοῖς.
601. ΝΗΣΤΙΣΙΝ ΑΙΚΙΑΙΣ. Ἐξεσημέναις τροφῆς καὶ γάσεως.
602. ΛΑΒΡΟΣΣΥΤΟΣ. Λίαν ὀρμωμένη.
603. ΕΠΙΚΟΤΟΙΣΙ ΜΗΔΕΣΙ. Ὀργίλαις βελκῆς Ἡρας.
604. ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΩΝ ΔΕ ΤΙΝΕΣ. Εἰσὶ, ἦτοι δυσδαίμονες. Ε, Ε. Φεῦ, φεῦ. ΜΟΓΟΥΣΙΝ. Πάσχουσιν.
605. ΤΟΡΩΣ ΤΕΚΜΗΡΟΝ. Ἄληθῶς, σαφῶς διασάφησον.
606. ΕΠΑΜΜΕΝΕΙ. Ἀπόκειται.
607. ΧΡΗ. Ἀπόκειται. ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΝΟΣΟΥ. Θεραπεία καὶ ἀπαλλαγὴ τῆς μορφῆς ἀλλοιώσεως, καὶ μανίας.
609. ΦΡΑΖΕ ΤΑΙ ΔΥΣΠΛΑΝΩΙ. Λέγε ἐμοὶ τῆ κακῶς καὶ μανικῶς πομπλασημένη.
610. ΤΟΡΩΣ. Σαφῶς.
611. ΟΥΚ ΕΜΠΛΕΚΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΓ'. Οὐκ αἰνιγματωδῶς καὶ ἀσαφῶς φράζω. ΑΠΛΩΙ ΛΟΓΩΙ. Σαφῆς.
612. ΩΣΠΕΡ. Καθά.
613. ΠΥΡΟΣ ΒΡΟΤΟΙΣ ΔΟΤΗΡ' ΟΡΑΙΣ. Τῆτο λέγει δεικνύς αὐτῇ ὅτι τῶ τῶν ἀνθρώπων εὐεργέτη ὀμιλεῖ, καὶ διὰ τῆτο ἐπειδὴ καὶ αὐτῆ ἀιθρωπός ἐστὶ ἐκ ἀν ἀπατηθείη.
615. ΤΑΗΜΟΝ. Ἄθλις διὰ τὰ παρόντα. ΤΟΥ ΔΙΚΗΝ ΠΑΣΧΕΙΣ ΤΑΔΕ. Τίνοις πλάισματος τὴν τιμωρίαν πάσχεις, τῆτεςί τί ἀμαρτῶν πάσχεις ταῦτα τὰ δυσυχῆματα* κόλασιν τῆ πλάισματος. Τὸ γὰρ ἔτιως ἀθλίως προσηλῶσθαί σε κόλασί; ἐπί τίνος ἀμαρτίας* τίς ἐν ἐστὶν αὐτῆ;
616. ΑΡΜΟΙ. Ἀπίεσηκα, ἀπὸ μεταφορῶς τῶν ἀρμάτων.
617. ΠΟΡΟΙΣ. Παράσχοις.
618. ΑΙΤΗΙ. Ζητεῖς. ΠΑΝ ΓΑΡ. Ὁ θελοῖς μάθοις. ΜΕΥ. Ἐμῶ.
619. ΣΗΜΗΝΟΝ. Εἰπέ. ΕΝ ΦΑΡΑΓΓΙ. Ἐν τῷ κρημνῶδι τόπῳ τέτρῳ. ΟΧΜΑΣΕΝ. Προσιπατῆλειςιν.

620. ΒΟΥΛΕΥΜΑ ΜΕΝ ΤΟ ΔΙΟΝ. Ἡ βουλὴ τῆς Διός. ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΔΕ ΧΕΙΡ. Οὗτος γὰρ αὐτῷ ὑπερέστη.
621. ΠΟΙΝΑΣ. Δίκας. ΤΙΝΕΙΣ. Δίδωσι, ἤγουν τί ἀμαρτῶν ἄθε καλᾶζῃ.
622. ΤΟΣΟΥΤΟΝ. Ὅσον εἴρηκα.
623. ΤΕΡΜΑ. Τέλος.
624. ΔΕΙΞΟΝ. Φανέρωσον. ΧΡΟΝΟΣ. Ὁ δῶναι μέλλον.
625. ΜΗ ΜΑΘΕΙΝ. Τῆτο. Ἡ. Παρό. ΤΑΔΕ. Ταῦτα.
626. ΜΗ. Ὅρα ἴνα.
627. ΜΕΓΑΙΡΩ ΤΟΥΔΕ ΤΟΥ ΔΩΡΗΜΑΤΟΣ. Φθονῶ σοι τῷ εἰπεῖν σοι τῆτο.
628. ΤΙ ΔΗΤΑ ΜΕΛΛΕΙΣ. Τί ἔν ἀναβάλλῃ, ἐπεὶ ἔ φθονεῖς, ὡς λέγεις;
629. ΦΘΟΝΟΣ ΜΕΝ ΟΥΔΕΙΣ. Τῆτο λέγειν. ΟΚΝΩ ΘΡΑΞΑΙ. Ἄναβάλλομαι ταραξάει.
630. ΠΡΟΚΗΔΟΥ. Φρόντιζε. ΜΑΣΣΟΝ. Μᾶλλον, μείζον ἢ δεῖ. ΩΣ. Ὅτι. ΕΜΟΙ ΓΑΥΚΥ. Τῆτο μαθεῖν.
631. ΠΡΟΘΥΜΗ. Προθυμίαν ἔχεις. ΧΡΗ. Πρέπει.
632. ΜΟΙΡΑΝ. Μερίδα. ΠΟΡΕ. Πάρεσχε.
633. ΙΣΤΟΡΗΣΩΜΕΝ. Μάθωμεν, ἐρωτήσωμεν.
634. ΠΟΛΥΦΘΟΡΟΥΣ ΤΥΧΑΣ. Τῆς πολλῆς φθορᾶς καὶ δυστυχίας προξένης.
635. ΑΘΑΩΝ. Τῶν αὐτῆς πόνων. ΔΙΔΑΧΘΗΤΩ. Μαθήτω.
636. ΥΠΟΥΡΓΗΣΑΙ. Διακοιῆσαι.
637. ΑΛΛΩΣ ΤΕ ΠΑΝΤΩΣ. Ὅτι δεῖ πείθεσθαι τοῖς κελύεσσι ἃ μὴ βίας προσφέρει. Τὸ δὲ κλισιγῆταις πατρός λέγειν, ἐπειδὴ αὐταὶ μὲν Νηρηίδες ἦσαν, ὁ δὲ πατρὸς αὐτῆς Ἰναχος ποταμὸς Ἄργους. ΑΛΛΩΣ. Κατὰ ἄλλον τρόπον. ΚΑΣΙΓΝΗΤΑΙΣ ΠΑΤΡΟΣ. Ἀδελφαῖς ἔσαι τῷ σὺ πατρός.
638. ΑΠΟΚΛΑΥΣΑΙ. Αὐτάς. ΤΥΧΑΣ. Τὰς σὰς δυστυχίας.
639. ΕΝΤΑΥΘ'. Εἰς ἐκεῖνο τὸ πρῶγμα. ΟΠΗ. Ὅπῃ.
640. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΚΑΥΟΝΤΩΝ. Παρὰ τῶν ἀκρόντων. ΤΡΙΒΗΝ. Ἄργιαν. Εἰς ὃ πρῶγμα τὰς συναλγύουσας ἔξει τις, εἰ διατρίψει διηγόμενος, τῆτο ἔκ ἐς κενὸν αὐτῷ ἢ διατρίβῃ ἔσαι.
641. ΟΠΩΣ. Πῶς. ΑΠΙΣΤΗΣΑΙ. Ἀπιθῆσαι. ΧΡΗ. Πρέπει.
642. ΣΑΦΕΙ ΔΕ ΜΥΘΩ. Ἀληθεῖ λόγῳ.
643. ΠΕΥΣΕΣΘΕ. Μαθήσεται.
644. ΘΕΟΣΣΥΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ. Τὴν ἐκ τῆς Ἠρας ὀρηθηῖσαν δυστυχίαν.
645. ΟΘΕΝ. Ἀφ' ἧς αἰτίας. ΠΡΟΣΕΠΤΑΙΟ. Ἐπῆλθε.
646. ΟΥΦΕΙΣ ΕΝΝΥΧΟΙ. Θεωρεῖαι νυκτερινὰ, ὄνειρατα. ΠΟΛΕΥΜΕΝΑΙ. Ἐπερχόμεναι.
647. ΕΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ. Εἰς τὰς οἴκους. ΠΑΡΗΤΟΡΟΥΝ. Παρέπειθον, ἠπάτων με.
648. ΛΕΙΟΙΣΙ. Μαλακαῖς, θελκτικοῖς. ΜΕΓ' ΕΥΔΑΙΜΩΝ. Δίαν εὐτυχίης.
649. ΔΑΡΟΝ. Ἐπιπολύ. ΕΞΟΝ. Δυνατῷ ὄντος.
650. ΙΜΕΡΟΥ. Ἐπιθυμίας τῆς σῆς.
651. ΤΕΘΑΛΙΤΑΙ. Ἐξημαύθη, τέτραται. Ἐπειδήπερ τὸν ἔρωτα καὶ βέλῃ καὶ πῶρ φέρειν φασί, διὰ τῆτο ἔκ εἴπε τέτραται πρὸς τὸ βελεῖ, ἀλλὰ τέθαλλται, παρὶτως ἐπιθῆναι τὸ πῶρ τῷ θεῷ. ΣΥΝΑΙΡΕΣΘΑΙ ΚΥΠΡΙΝ. Μετὰ σε λαβῆναι εἰς γαμικὴν φιλίαν ἀφροδίτην. Συναίρεμαί σοι τῆδε, καὶ σιναίρεμαί σοι τόδε.

652. ΑΠΟΔΑΚΤΙΣΗΣ. Ἀπορρίψης, ἀτιμάσης.
653. ΛΕΡΝΗ. Πηγή Ἀργεῖς.
654. ΛΕΙΜΩΝΑ. Ἄλσος. ΒΟΥΣΤΑΣΕΙΣ ΠΑΤΡΟΣ. Ἐν αἷς ἴσαντο οἱ βόις τῷ πατρός.
655. ΩΣ. Ἰταλ. ΛΩΦΗΣΗ. Καταπαύση.
656. ΕΥΦΡΟΝΑΣ. Τὰς νύκτας.
657. ΕΣ ΤΕ. Μέχρι ὅτου.
658. ΕΤΑΝΗ ΓΕΓΩΝΕΙΝ ΝΥΚΤΙΦΟΙΤ' ΟΝΕΙΡΑΤΑ. Ὑπόμενα ἐγὼ εἶπεν τὰ ἐν τῇ νυκτὶ ἐπερχόμενά μοι.
659. ΠΥΘΩ. Τὸ μαντεῖον τῷ Ἀπόλλωνος. ΔΩΔΩΝΗΝ. Πόλις εἶθα Διὸς ἵερὸν ἢ ἔχον δένδρον λαλῶσαν καὶ μαντευομένην.
660. ΘΕΟΠΡΟΠΟΥΣ. Θεοπρόπος ἢ μόνον ὁ μάντις, ἀλλὰ καὶ ὁ περιπόμπος δεχέσθαι παρὰ θεῶν χρησμός. ΙΑΛΑΕΝ. Ἐπεμπεν.
661. ΛΕΓΟΝΤΑ. Αὐτόν. ΔΑΙΜΟΣΙ. Τῶν θεῶν. ΦΙΛΑ. Προσφιλές.
662. ΑΝΑΓΓΕΛΛΟΝΤΕΣ. Δηλώντες. ΔΙΟΔΟΣΤΟΜΟΥΣ. Ποικίλους, δυσνόητους.
663. ΑΣΗΜΩΣ ΔΥΣΚΡΙΤΟΣ. Σκοτεινός, ἀγνώστως. Τὸ ἀσήμως καὶ δυσκρίτως ἐξημένως ἐρηκνεία ἐστὶ πρὸς τὸ αἰολοσύμως.
664. ΕΝΑΡΓΗΣ ΒΑΣΙΣ. Φανερά ρῆσις.
665. ΕΠΙΣΚΗΠΤΟΥΣΑ. Πασανύσα, προσάτιυσα. ΜΥΘΟΥΜΕΝΗ. Λέγουσα.
666. ΠΑΤΡΑΣ ΩΘΕΙΝ ΜΕ. Τῆς πατρῷδος ἐκβάλλειν ἐμέ.
667. ΑΦΕΤΟΝ. Ἐλεύθερον.
668. Κ' ΕΙ ΜΗ ΘΕΛΕΙ. Ὁ Ἰναχος τὸτο ποιῆσαι. ΠΥΡΩΠΟΝ. Πυρῶδη. ΜΟΛΕΙΝ. Ἐλθεῖν.
669. ΠΑΝ. Ὅλον. ΛΕΑΙΝΤΩΛΕΙ. Ἀφανίσει.
670. ΤΟΙΟΙΣΔΕ ΠΕΙΣΘΕΙΣ. Διὰ τέτων καταπεισθεῖς. ΛΟΞΙΟΥ. Τῷ Ἀπόλλωνος.
671. ΕΞΗΛΑΣΕ. Ἐδίωξε. ΚΑΠΗΚΛΕΙΣΕ. Ἐξω ἔκλεισε τῶν δαμάταν.
672. ΑΚΟΥΣΑΝ ΑΚΩΝ. Μὴ βελομένην καὶ μὴ βελόμενος. ΝΙΝ. Αὐτόν.
673. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΠΡΑΣΣΕΙΝ ΤΑΔΕ. Βιαίως ἐξωθήσασαι ἐμέ.
674. ΜΟΡΦΗ. Ἡ ἐμή. ΔΙΑΣΤΡΟΦΟΙ ΗΣΑΝ. Διεστραμμένοι ἐγένοντο.
675. ΚΕΡΑΣΤΙΣ. Κερασφόρος. ΩΣ. Καθὰ. ΟΞΥΣΤΟΜΩ. Ὄξύ στόμα ἔχων. ΜΥΩΠΗ. Πλέκτωρ. ΧΡΙΣΘΕΙΣ. Παρακινηθεῖσα.
677. ΗΣΣΟΝ. Ὠρημισα, ἤλθον. ΕΠΙΠΟΤΟΝ ΡΕΟΣ. Τὸ καλῶς καὶ ἠδέως πινόμενον ρεῖμα.
678. ΤΗΓΕΝΗΣ. Ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννηθείς.
679. ΑΚΡΑΤΟΣ ΟΡΓΗΝ. Ὁ πολλὸς καὶ ἀκράτητος κατὰ τὴν ὀργήν.
680. ΟΣΣΟΙΣ ΔΕΔΟΡΚΩΣ. Ἠκολούθει πυκνοῖς, συκροῖς ὀφθαλμοῖς βλέπων. ΤΟΥΣ ΕΜΟΥΣ ΚΑΤΑ ΣΤΙΒΟΥΣ. Τὰς ἐμὰς ὀδοιπορείας.
681. ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ. Ἀνέλπιτος. ΑΙΦΝΙΔΙΟΣ ΜΟΡΟΣ. Ἐξαίφνης θάνατος.
682. ΟΙΣΤΡΟΠΑΝΕ. Μαινομένη, τῷ ὄντρῳ πωληγεῖσα.
683. ΘΕΙΑ. Ἐκ τῷ Διὸς. ΤΗΣ. Ἀπό. Πρὸς γῆν ἄλλην. ΕΛΑΥΝΟΜΑΙ. Διόκομαι.
684. ΤΑ ΠΡΑΧΘΕΝΤ' Ἐπὶ ἐμὲ τὰ γενόμενα. ΕΙ Δ' ΕΧΕΙΣ. Προμηθεῦ.
685. ΠΟΝΩΝ. Τῶν ἐμῶν κόπων. ΣΗΜΑΙΝΕ. Δηλῶ. ΟΙΚΤΙΣΑΣ. Ἐλεήσας.

686. ΣΥΝΘΑΛΠΕ ΜΥΘΟΙΣ. Βοήθει, παράμυθῶ.
 687. ΣΥΝΘΕΤΟΥΣ. Τὸς ψευδεῖς.
 688. ΕΑ, ΕΑ. Φεῦ, φεῦ. Ἐπιρρήματικόν.
 689. ΟΥΠΟΤ'. Οὐδέποτε. ΞΕΝΟΥΣ. Ἄλλοτρίους. ΜΟΛΕΙΣΘΑΙ. Ἐλθεῖν.
 690. ΕΙΣ ΑΚΟΑΝ ΕΜΑΝ. Εἰς τὴν ἀκοὴν ἐμήν. ΩΔΕ ΔΥΣΘΕΑΤΑ. Οὕτως δυσθεώρητα.
 691. ΔΥΣΟΙΣΤΑ. Ἄφορητα. ΠΗΜΑΤΑ, ΛΥΜΑΤΑ, ΔΕΙΜΑΤΑ. Βλάβαι, φθοράς, φόβος. ΑΜΦΗΚΕΙ. Ἀμφοτέρωθεν πλῆτταντι.
 693. ΙΩ. Φεῦ. ΜΟΙΡΑ. Τύχη.
 694. ΠΕΦΡΙΚ'. Ἐφοδύθη.
 695. ΣΤΕΝΑΖΕΙΣ. Θρηνηεῖς. ΠΑΕΑ. Πεπληρωμένη.
 696. ΕΠΙΣΧΕΣ. Πρόσκεινον ἢ κράτησον τὸ γενάζειν. ΠΡΟΣΜΑΘΟΙΣ. Ἐξ ἐμῶ.
 697. ΛΕΓΕ. Ταῦτα. ΕΚΔΙΔΑΣΚΕ. Ἐμέ.
 698. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ. Τὸ ὑπόλοιπον. ΠΡΟΥΞΕΠΙΣΤΑΣΘΑΙ ΤΟΡΩΣ. Γινώσκειν ἀληθῶς, βεβαίως.
 699. ΤΗΝ ΠΡΙΝΤΕ ΧΡΕΙΑΝ. Τὴ ἀκούσαι τῆς Ἰῆς. ΗΝΥΑΣΘ' ΕΜΟΙ ΠΑΡΑ. Ἐτελειώσατε ὅσον παρ' ἐμῶ.
 700. ΚΟΥΦΩΣ. Ἐλαφρῶς, εὐκόλως. ΤΗΣΔΕ ΠΡΩΤ'. Ταύτης καταρχάς.
 701. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΗΣ. Διηγηγμένης.
 702. ΟΙΑ ΧΡΗ. Ὅποια ἀπόκειται.
 703. ΤΑΗΝΑΙ. Ὑπομῖναι, παθεῖν. ΠΡΟΣ ΗΡΑΣ. Παρὰ τῆς Ἡρας. ΤΗΝ. Τὴν Ἰῆν.
 704. ΙΝΑΧΕΙΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. Ὡ σπέρμα τῆ Ἰνάχης.
 705. ΘΥΜΩΙ. Ἐν τῷ σῶ λογισμῷ. ΩΣ. Ἰνα. ΤΕΡΜΑΤ'. Τὰ σημεῖα.
 706. ΕΝΘΕΝΔ'. Ἐκ τούτου.
 707. ΣΤΕΙΧ'. Πορεύσθαι. ΑΝΗΡΟΤΟΥΣ. Τὸς μὴ ἀροτριώοντας. ΓΥΑΣ. Ἔθνος.
 708. ΣΚΥΘΑΣ. Εἰς τὸς Σκύθας. ΑΦΙΞΗΙ. Μέλλει; ἔλθειν. ΝΟΜΑΔΑΣ. Τὸν νομαδικὸν βίον βιῶντας. ΠΛΕΚΤΑΣ ΣΤΕΓΑΣ. Πεπληγμένας αἰκίας.
 709. ΠΕΔΑΡΣΙΟΙ. Ἐν πεδίῳ αἰεζόμενοι. ΕΠ' ΕΥΚΥΚΛΟΙΣ ΟΧΟΙΣ. Καλῶς τροχῶς ἔχουσι ἐν τοῖς ἄρμασι.
 710. ΕΚΗΒΟΛΟΙΣ. Μακρόθεν βάλλουσι. ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΟΙ. Παρεσκευασμένοι.
 711. ΜΗ ΠΕΛΑΖΕΙΝ. Μὴ θέλει πησιάζειν. ΑΛΙΣΤΟΝΟΙΣ. Ταῖς γενναγμὸν σοι ποιήσασαι ἐν τῷ πλανᾶσθαι διέρχεσθαι δι' αὐτῶν.
 712. ΧΡΙΜΠΤΟΥΣΑ. Πλησιάζουσα. ΡΑΧΙΑΙΣΙΝ. Διὰ τῶν ραχῶν. ΕΚΠΕΡΑΙΝ. Θέλει. ΧΘΟΝΑ. Τὸν αὐτῶν.
 713. ΛΑΙΑΣ. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς. ΣΙΔΗΡΟΤΕΚΤΟΝΕΣ. Οἱ τὸν σίδηρον κατασκευάζοντες.
 714. ΟΙΚΟΥΣΙ. Κατοικῶσι.
 715. ΑΝΗΜΕΡΟΙ. Ἄγριοι εἰσι. ΠΡΟΣΠΛΑΣΤΟΙ ΞΕΝΟΙΣ. Πλησιασεῖ τοῖς ξένοις.
 716. ΥΒΡΙΣΤΗΝ ΠΟΤΑΜΟΝ ΟΥ ΨΕΥΔΩΝΤΜΟΝ. Ὃς διὰ τὸ ἐξάγεσθαι τῶν ὀρῶν καὶ κατακλύζειν τὰ παρατυχόντα ἔτω καλεῖται. Ὑβριστῆς διὰ τὸ τὰ πείρει ὀλλύειν καὶ διαφθεῖρειν, ἀτάκτω φορᾷ, ὅθεν καὶ τὴν ἰππωνυμίαν ἀληθῶς ἔσχη Ἄραξις, ὅπερ ἀπὸ τῆ ἀράσσω τὸ πλῆττιω γίνεται.
 717. ΜΗ. Ὅρα ἴνα. ΕΥΒΑΤΟΣ. Εὐκόλος. ΠΕΡΑΙΝ. Εἰς αὐτόν.

718. ΠΡΙΝ. Μέχρι. ΜΟΛΗΣ. Ἐλθοίς.
719. ΕΝΘΑ. Ὅπου. ΠΟΤΑΜΟΣ. Ὁ ὕδατος. ΕΚΦΥΣΑΙ ΜΕΝΟΣ.
Ἐξάγει τὴν ὀσμὴν τῆ βροχίας.
720. ΚΡΟΤΑΦΩΝ ΑΠ' ΑΥΤΩΝ. Τῶν ὀφρῶν τῆ Καυκάσου. ΑΣΤΡΟΓΕΙ-
ΤΟΝΑΣ. Τὰς μέχρῃς ἀστέρων δικήσας.
721. ΚΟΡΥΦΑΣ. Τῆ Καυκάσου. ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΥΣΑΝ. Ὑπερβάσαν.
722. ΒΗΝΑΙ. Πορευθῆναι.
723. ΣΤΥΓΓΑΝΟΡΑ. Τὸν τῆς ἀνδρας συγῶντα. ΘΕΜΙΣΚΥΡΑΝ. Πόλις
Σκυθίας.
724. ΚΑΤΟΙΚΙΟΥΣΙΝ. Μέλλουσιν οἰκήσειν.
725. ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΙΑ. Ἡ Σαλμυδησία ἐστὶ βραχία ἀκρωτηριαδῆς ἰοικυῖα
ἐν γνάθῳ. Καλεῖται δὲ ἀπὸ τινος Σαλμυδησῆ ποταμῆ ἐντεῦθεν ἐκρέοντος εἰς τὴν
θάλασσαν. ΓΝΑΘΟΣ. Ἐοικυῖα.
726. ΕΧΘΟΡΕΝΟΣ ΝΑΥΤΗΣΙ. Ἐνταυθα πλεῖστα ναυάγια νεῶν γίνεται.
727. ΜΑΛ' ΑΣΜΕΝΩΣ. Φιλήσασσι ὡς γυναῖκα.
728. ΛΙΜΝΗΣ. Τῆς Μαιώτιδος.
729. ΘΡΑΣΥΣΠΛΑΓΧΝΩΣ. Θαρσαλέως.
730. ΑΥΛΩΝ'. Τὸ γενὸν ὃ πρόσθεν ἰσθμὸν ἐκάλει.
731. ΕΣΤΑΙ. Γενήσεται.
732. ΕΠΩΝΥΜΟΣ. Σὲ τῆς βοός.
733. ΚΕΚΛΗΣΕΤΑΙ. Οὗτος ὁ ἰσθμὸς.
734. ΗΠΕΙΡΟΝ. Εἰς γῆν. ΑΣΙΑΔ'. Ἀνατολῆς.
735. ΤΥΡΑΝΝΟΣ. Ὁ Ζεὺς. ΟΜΩΣ. Ὁμοίως.
736. ΒΙΑΙΟΣ. Σκληρὸς δυνάστης. ΤΗΙ ΓΑΡ ΘΝΗΤΗΙ. Ταύτη τῆ Ἰοῖ.
ΘΕΟΣ. Ὄν.
737. ΕΠΕΡΡΙΨΕ. Ἐπέφερε.
738. ΠΙΚΡΟΥ. Λυπηρῆ, ἀηδῆς. ΕΚΥΡΕΑΣ. Ἐτυχες.
739. ΜΝΗΣΤΗΡΟΣ. Ἀνδρός.
740. ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ. Νόμιζε. ΜΗΔΕΠΩ ἘΝ ΠΡΟΟΙΜΙΟΙΣ. Τοσῶτοι γάρ
εἰσιν ἔς μέλλεις ἀκῆσαι, ὡς ἐδὲ προοίμια τέτων εἶναι ἔς ἡκμασας.
741. ΙΩ, ΙΩ. Φεῦ, φεῦ. Ε, Ε. Φεῦ.
742. ΑΝΑΜΥΧΘΙΖΗ. Ἀχθομένη.
743. ΟΤΑΝ ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΠΥΝΘΑΝΗΙ. Τὰ ἐπίλοιπά σοι μάθης.
744. Η. Ὅντως, ἄρα.
745. ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΟΝ. Τὸ ἄγριον. ΑΘΗΡΑΣ ΔΥΗΣ. Σκληρῆς καὶ ἀφορητῆ
δυστυχίας.
746. ΖΗΝ ΚΕΡΔΟΣ. Τὸ ζῆν ἀφίλεια. ΕΝ ΤΑΧΕΙ. Συντόμως.
747. ΣΤΥΦΛΟΥ. Σκληρῆς.
748. ΣΚΗΨΑΣΑ. Πισῶσα βαρέως.
749. ΑΠΗΛΑΛΗΝ. Ἐλευθερώθην.
751. Η. Ὅντως, ἄρα. ΔΥΣΠΕΤΩΣ. Δυσκόλως. ΤΟΥΣ ΕΜΟΥΣ ΑΘΛΟΥΣ.
Τὰς ἐμὰς δυστυχίας δίκην ἀγῶνος ὑφίσταται.
752. ΟΤΩΙ. Ἐμοί. ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ. Μεμορησμένον.
753. ΑΥΤΗ. Τὸ ἀποθανεῖν. Ἀπέδωκε τὴν σύνταξιν πρὸς τὸ ἀπαλλαγῆν ὥσπερ
τὸ, ζύλιον μέρος εὐρόντες ἦν καλέσσι παγίδα.
754. ΤΕΡΜΑ. Τέλος. ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. Φανερόν.
756. Η. Ὅντως.

757. ΗΔΟΙΜ' ΑΝ. Εὐφρασίην.
758. ΕΚ ΔΙΟΣ. Ὑπὸ τῆ Διός.
759. ΤΩΝΔ'. Ὡν ὁ Ζεὺς πείσεται, λέγω τῆς ἀρχῆς ἐκπείσειν.
760. ΠΡΟΣ ΤΟΥ. Παρὰ τίνος φησὶ ἀφαιρεθήσεται τὰ σκῆπτρα, τύραννα τῆτι τυραννικῶς· ἔτις γὰρ ἐμελλεν εἰπεῖν· εὖν δὲ πρὸς τὸ σκῆπτρα τὴν σύνταξιν ἀπέδωκεν. Ἡ, τὰ τύραννα σκῆπτρα ἀπὸ τῆ βασιλικῆ.
761. ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥ. Τινὲς λέγουσι τὸ πρὸς, ἔ πρὸς τὸ αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς τὸ βουλευμάτων, ἔτι, αὐτὸς πρὸς τῶν βουλευμάτων αὐτῷ τῶν κενοφρόνων, σὺ δὲ πρὸς τὸ αὐτῷ σίναπτε, ἢ ἢ τὸ κενοφρόνων βουλευμάτων ἐξημεῖα τῷ πρὸς αὐτῷ.
- ΑΥΤΟΥ. Πικρανοία. ΚΕΝΟΦΡΟΝΩΝ. Ἐκ τῶν ματαιοφρόνων.
762. ΑΣΧΑΛΑΙ. Λυπηθήσεται.
764. ΘΕΟΡΤΟΝ. Ἐκ Θεῷ ὀζμώμενον, ἦτοι θεῖον. ΡΗΤΟΝ. Δυνάμενος ῥηθῆναι.
765. ΤΙ Δ' ΟΝΤΙΝΑ. Ἐρωτᾶς. ΡΗΤΟΝ ΑΥΔΑΣΘΑΙ. Ἄξιον λέγεσθαι.
766. ΠΡΟΣ. Παρὰ. ΕΞΑΝΙΣΤΑΤΑΙ. Εἰκότως εἶπε τὸ ἐξανίσταται. Ἐπιπθὴ γὰρ θεῶν εἴρηκεν ἐν δὲ τοῖς θεοῖς καθήμενα, διὰ τῆτο ἐξανίσταται εἶπεν, ἀπὸ τῆ τῆς βασιλείας ἐκδιληθήσεται.
767. Η ΤΕΞΕΤΑΙ. Ἡτις τέξεται. ΦΕΡΤΕΡΟΝ. Ἰσχυρότερον.
768. ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ. Ἀποφυγή.
769. ΟΥ ΔΗΤΑ. Οὐδαμῶς. ΑΥΘΩ. Ἐλευθερωθῶ.
770. ΑΚΟΝΤΟΣ. Μὴ θέλοντος.
771. ΤΩΝ. Ὑπὸ. ΕΚΤΟΝΩΝ. Ἀπὸ. ΧΡΕΩΝ. Πρέπον.
772. Η' ΜΟΣ. Ὁ ἰμός. ΚΑΚΩΝ. Ἀπὸ τῶν.
773. ΤΡΙΤΟΣ ΔΕ ΓΕΝΝΑΝ ΠΡΟΣ ΔΕΚ'. Τρισκαιδέκατος. Ἀπὸ Ἰῶς Ἐπαφος, ἔ Λιβύη, ἦς Βήλοι, ἔ Δαναός, ἔ Ὑπερμνήστρα, ἢ μὴ κτείνασα τὸν Λιγία τὸν ἰμόζυγον, ἦς Ἄβας, ἔ Προῖτος, ἔ Ἀκρίσιος, ἔ Δανάη, ἦ; Περσεύς, ἔ Ἡλεκτριώ, ἔ Ἀλκμήνη, ἦς Ἡρακλῆς.
774. ΕΥΣΥΜΒΛΗΤΟΣ. Εὐγνωστος.
775. ΚΑΙ ΜΗΔΕ. Ἐπεὶ ἂ λέγω ἔ γινώσκεις.
776. ΠΡΟΤΕΙΝΩΝ. Ἐξ ἀπλῶν διδάς.
777. ΔΩΡΗΣΟΜΑΙ. Δεξιόσομαι.
778. ΠΟΙΟΙΝ. Λόγων. ΑΙΡΕΣΙΝ. Ἐκλογῆν, πρὸς κρισιν.
779. ΠΟΝΩΝ. Τῶν σῶν κόπων.
780. ΣΑΦΗΝΩΣ. Φανερώς.
781. ΤΗ ΔΕ. Τῆ Ἰοῦ.
782. ΜΗΔ' ΑΤΙΜΑΣΗΣ ΛΟΓΟΥΣ. Μὴ ἀπορρίψης καὶ ἐμ ἰθελήσης εἰπεῖν.
783. ΓΕΓΩΝΕ. Εἶπέ.
784. ΤΟΝ ΑΥΣΟΝΤΑ. Τὸν ἐλευθερώσαντα. ΠΟΘΩ. Ἀγαπῶ.
785. ΠΡΟΘΥΜΕΙΣΘ'. Πρὸβιμίαν ἔχετε. ΟΥΚ ΕΝΑΝΤΙΩΣΟΜΑΙ. Ὑμῶν.
786. ΓΕΓΩΝΕΙΝ. Λέγειν.
787. ΙΟΙ. ἸΩ. ΠΟΛΥΔΟΝΟΝ. Πολυτάραχον.
788. ΕΓΓΡΑΦΟΥ. Ἐγγράφατε. ΜΝΗΜΟΣΙ. Μνημονευτικάς.
789. ΡΕΙΘΡΟΝ ΗΠΕΙΡΟΝ ΟΡΟΝ. Τὸν Ἑλλήσποντον· τὸν Τάναϊν· τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης ὕψισμῶν.
791. ΠΟΝΤΟΥ. Τῆ Βοσπόρου. ΕΞΙΚΗΝ. Ἐξέληθε.
792. ΚΙΣΘΙΝΗΣ. Κισθίνη πόλις Ἀιθιοπίας, περὶ δὲ αὐτὴν εἰσὶ τὰ Γοργόμια πεδία, ἐν οἷς κατοικῶσι Δινῶ, Πιφριδῶ καὶ Ἐνῶ, αἱ τῷ Φόρκυος τῷ υἱῷ τῷ

Ποσειδάωνος καὶ Γῆς, ὅς μιν γένετ' ἀδελφῆ Κητοῦ ταύτας ἀπέτεκε, κατὰ κεν δὲ ὑπὸ γῆν, καὶ ἔτε ἡλίω ἔτε σελήνῃ ἦσαν θεαταί, κυκνίμορφοι δὲ ἦσαν διὰ τὴν λευκότητα.

793. ΔΗΝΑΙΑΙ. Ἀθάνατοι.

794. ΕΚΤΗΜΕΝΑΙ. Κτησόμεναι.

795. ΠΡΟΣΔΕΡΧΕΤΑΙ. Βλέπει αὐτάς.

796. ΜῆΝΗ. Ἡ σελήνη.

797. ΚΑΤΑΠΤΕΡΟΙ. Πτερωταί.

798. ΔΡΑΚΟΝΤΟΜΑΛΛΟΙ. Ἀντὶ γὰρ πλοκάμω ὕφεις ἔχουσιν ἐξαπιομένους ταῖς κεφαλαῖς.

799. ΟΥΔΕΙΣ ΕΙΣΙΔΩΝ ΕΞΕΙ ΠΝΟΑΣ. Λιθῆται γὰρ αὐτίκα.

800. ΤΟΥΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ. Ἐνταῦθα τὸ ὅταν ἀποδίδεται, καὶ ἔχ' ὡς φασὶ τινεῖς, ὅπισθε, λέγοντες ἔτω, ἢν εἰγράψω σὺ μνήμοσι δέλτοις φρενῶν, τῆτο, ὅταν περάσῃς τὸν τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης διορισμὸν Τανάιν. Ἄλλ' εἰπὼν ὅταν περάσῃς τὸν Τανάιν εἰς τ' ἂν εἰς τὰς Φόρκυτος θυγατέρας καὶ εἰς τὰς Γοργόνας ἀφίξῃ, ἐπιφέρει τῆτο· τοιῦτον μὲν σοι φέρειον λέγω, τῆτέστιν ἂς ἄνωθεν εἶπον Γοργόνας καὶ Φορκίδας δεῖ σε φυλάττεσθαι, ἵνα μὴ τὸ ζῆν ἀπολέσῃς· δόξει δὲ τισι τῆτο δυσχερεῖς, πλὴν ἔ τοῖς ἄριστοι μεταχειριζόμενοι τὰς λόγους.

802. ΟΞΥΣΤΟΜΟΥΣ. Ὁξύδοντας. ΑΚΡΑΓΕΙΣ. Ἀφώνες.

803. ΜΟΥΝΩΠΑ. Μονόφθαλμον.

804. ΑΡΙΜΑΣΠΟΝ. Ἀριμασποὶ καλεῖνται διὰ τὸ ἓνα ὄφθαλμον ἔχειν. Ἄρι γὰρ κατὰ γλῶσσαν τὸ ἓν, καὶ μασπὸς ὁ ὄφθαλμὸς καὶ αὐτὸ κατὰ γλῶσσαν. ΙΠΠΟΒΑΜΟΝ'. Ἴππικόν.

805. ΝΑΜΑ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ. Ἀπὸ τῆ πολλὴν ἐν τῆτω χρυσὸν εὐρίσκεσθαι τῆτο τὸ ὄνομα ἐσχηκώς. Ἐτεροι δὲ τὸν Πλάτωνα ἐκ ὄνομα ποταμῶ φασὶ, ἀλλὰ τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ὃς διὰ τὸ πιαίνειν τὴν Αἴγυπτον πλέτων καὶ χρυσορροῖαν καλεῖται· σὺ δὲ μὴ τῆτο νόει, ἀλλ' ἕτερον.

806. ΤΗΛΟΥΡΟΝ. Μακρῶν.

807. ΚΕΛΑΙΝΟΝ. Μέλαν.

808. ΠΗΓΑΙΣ. Ταῖς ἀρχαῖς.

809. ΕΡΦ'. Βάδις. ΕΞΙΚΗ. Ἐξέλιθος.

810. ΚΑΤΑΒΑΣΜΟΝ. Ὅρος διορίζον Λιβύην καὶ Ἀσίαν.

811. ΣΕΠΤΟΝ. Σεβάσμιον διὰ τὸ πιαίνειν τὴν Αἴγυπτον.

812. ΟΔΩΣΕΙ. Ὁδηγήσει. ΤΡΙΓΩΝΟΝ ΕΣ ΧΘΟΝΑ. Τὴν Αἴγυπτον, ἢν καὶ Δέλτα καλεῖσιν.

813. ΝΕΙΛΩΤΙΝ. Ὑπὸ Νεῖλω ἀρδευομένην.

814. ΚΤΙΣΑΙ. Πειῆσαι.

815. ΨΕΛΛΟΝ. Δύσγνωσον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ψελλίζοντων παιδῶν.

817. ΣΧΟΛΗ. Ἄδεια. Η. Παρό.

818. ΠΑΡΕΙΜΕΝΟΝ. Περσφθὲν, παραλελειμμένον.

819. ΓΕΓΩΝΕΙΝ. Λέγειν.

820. ΕΙΡΗΚΑΣ. Εἴπας. ΑΥ. Πάλιν.

821. ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ. Σί. ΔΕ ΠΟΥ. Ἴσως.

822. ΤΟ ΠΑΝ. Ὅλον. ΗΔΕ. Αὐτῆ. ΤΕΡΜΑ. Τέλος.

823. ΕΙΔΗ. Γνώση.

824. ΜΟΛΕΙΝ ΔΕΥΡ'. Ἐλθεῖν ἐνταῦθα. ΦΡΑΣΩ. Λέξω.

825. ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΤΟΥΤΟ. Τὸ τὰ πρόσθεν ἐρεῖν. ΜΥΘΩΝ ΕΜΩΝ. Ὅς ἔφην αὐτῇ περὶ τῆς λύπης, πλάτης.

826. ΟΧΛΟΝ. Τὸ πλῆθος. ΕΚΛΕΙΨΩ. Καταλείψω.
 827. ΕΙΜΙ. Ἐλιύσομαι.
 828. ΕΠΕΙ. Ἄφ' ἑ. ΜΟΛΟΣΣΑ. Μεταξὺ Θετταλίων καὶ Αἰτωλίων οἱ Μολοσσοί.
 829. ΤΗΝ ΑΠΙΥΝΩΤΟΝ. Τὴν ὑψηλήν. ΑΜΦΙ. Περί.
 830. ΘΕΣΠΡΩΤΟΥ ΔΙΟΣ. Ἄπὸ Θεσπρωτίδος γῆς ὀνομασμένην.
 831. ΤΕΡΑΣ Τ' ΑΠΙΣΤΟΝ ΑΙ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΙ ΔΡΥΕΣ. Ἄπιστοι γὰρ οἱ ἔνθρωποι εἶναι δρῶν φωνικῆν, καὶ ἰδόντες ἐκπλήττονται. Τὸ δὲ προσήγοροι, ἀπὸ τῆ φωνικαί.
 832. ΥΦ' ΩΝ. Δρυῶν. ΛΑΜΠΡΩΣ. Φαειρά. ΑΙΝΙΚΤΗΡΙΩΣ. Αἰνυματωδῶς καὶ ἀσαφῶς.
 833. ΠΡΟΣΗΓΟΡΕΥΘΗΣ. Ἐκλήθης. ΚΛΕΙΝΗ ΔΑΜΑΡ. Ἐνδοξὸς γυνή.
 834. ΤΩΝΔΕ. Ἐκ τέτων. ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙ. Κολακεύει. Τῆτο διὰ μίση λέγει δὲ ὅτι προσσαινεῖ σέ τι τέτων ἀπὸ τῆ δέλγει καὶ κατέχει καὶ ἐκ ἄλλης τιδὸς ἢ σὲ ταῦτα γνωρίζεις πάλιν.
 835. ΟΙΣΤΡΗΣΑΣΑ. Ἰπὸ οἴστρε βακχευθεῖσα.
 836. ΚΕΛΕΥΘΟΝ ΗΙΞΑΣ. Ὀδὸν ἤλθεις. ΚΟΛΠΟΝ ΡΕΑΣ. Τὸν Ἰόνιον κόλπον. Ρέας κόλπον, ἀπὸ τῆ ἐκεῖσε τὴν Ρέαν τιμασθαι.
 837. ΑΦ' ΟΥ. Καίρι, ἢ τῆ Ἰονίη. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΙΣΙ. Πολυτρόφοις.
 838. ΧΡΟΝΟΝ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. Εἰς τόν. ΠΟΝΤΙΟΣ ΜΥΧΟΣ. Τῆς θαλάσσης τὸ βάθος.
 839. ΕΠΙΣΤΑΣ' Γίνωσκε. ΚΕΚΛΗΣΕΤΑΙ. Ὀνομασθήσεται.
 840. ΠΟΡΕΙΑΣ. Διαβάσεως. ΜΝΗΜΑ. Μνήμην.
 841. ΦΡΕΝΟΣ. Διανοίας.
 842. ΩΣ ΔΕΡΚΕΤΑΙ. Ὅτι βλέπει. ΤΟΥ ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΥ. Τῆ φανίτος.
 843. ΦΡΑΣΩ. Εἶπω.
 844. ΕΣ ΤΑΥΤΟΝ. Ἐκίσει ὅθεν τὸς λόγους ἀφῆκα.
 845. ΕΣΤΙ. Ἰπάρχει. ΚΑΝΩΒΟΣ. Ὀνομαζομένη. Κάνωβος ἦν κυβερνήτης τῶν νεῶν Μενέλαου, ὃν μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἀπόδρασιν ἐν τέτῳ τῷ τόπῳ ὄφει δακῶν ἀναίρει. Καὶ Μενέλαος νεῶν αὐτῆ καὶ πάλιν κτιζει ἐπ' ὠνυμον. ΕΣΧΑΤΗ ΧΘΟΝΟΣ. Τελευταία τῆς γῆς.
 847. ΕΝΤΑΥΘΑ. Ἐν τῷ σώματι τῆ Νεΐλου.
 848. ΕΠΑΦΩΝ. Ἐφαψάμενος. ΑΤΑΡΒΕΙ. Χωρὶς φόβου. Τὸ ἀταρβεῖ χειρὶ λέγει ἀπὸ τῆ ἐκ ἐπὶ κακῶ, ἀλλ' ἐπὶ καλῶ αὐτῆς θίγῃν.
 849. ΤΩΝ. Ἄπὸ. ΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ. Τῶν παιδίων. Γεννημάτων Διὸς λέγει περὶ τῆς ἐπαφῆς, αὐτὴ γὰρ ἀπὸ σπέρματος ἤρκεσεν.
 850. ΤΕΞΕΙΣ. Μέλλεις γενῆσαι. ΚΕΛΑΙΝΟΝ. Τὸν μέλινα. ΚΑΡΠΩΣΕΤΑΙ. Κτήσεται.
 851. ΧΘΟΝΑ. Τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν ἄλλην Αἰθιοπίαν.
 852. ΠΕΜΠΤΗ Δ' ΑΠ' ΑΥΤΟΥ ΓΕΝΝΑ. Πέμπτην γένναν τὸν Δαναὸν λέγει φεύγοντα εἰς Ἄργος διὰ τὸ μὴ βάλεισθαι τῶν αὐτῆ θυγατέρων γάμον συνάψαι ταῖς αὐτῆ ἀδελφῆ Αἰγύπτου παισὶ. Γεγράφαμεν δὲ τὴν ἰστορίαν ἐν τῇ Εὐριπίδου Ἐκάστῃ.
 853. ΠΑΛΙΝ. Ἐκ δευτέρου.
 854. ΘΗΛΥΣΠΟΡΟΣ. Ὁ Δαναός.
 855. ΑΝΕΨΙΩΝ. Ἐξαδελφῶν. ΕΠΤΟΗΜΕΝΟΙ. Περισπασμένοι, καὶ πεφροτισμένοι.
 856. ΚΙΡΚΟΙ. Ὁξύπεροι ἀετοί. ΠΕΔΕΙΩΝ. Περιστρῶν. ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ. Ὁ πολὺ. ΔΕΛΕΙΜΜΕΝΟΙ. Ἐξαπολεφθέντες.

857. ΘΗΡΕΥΣΟΝΤΕΣ. Κυνηγήσονται. Ἐκεῖνοι γὰρ ἠγρεύθησαν ἐπ' αἰταῖς.
 ΟΥ ΘΗΡΑΣΙΜΟΥΣ. Οὐκ ἀξίως ὄντα· ὥστε θηραθῆναι ἤγειν γενέσθαι.
858. ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΣΩΜΑΤΩΝ ΕΞΕΙ ΘΕΟΣ. Φθονήσας τοῖς αὐτοῖς σώματα,
 ἀπόλλισεν αὐτά.
859. ΠΕΛΑΣΓΙΑ. Ἡ γῆ, ἥτοι τὸ Ἄργος. ΔΕΞΕΤΑΙ. Τὰ αὐτῶν σώματα.
 ΘΗΑΥΚΤΟΝΩΙ. Αἱ Δαναΐδες γὰρ αὐτὰς ὤλεσαν ἐν νυκτί.
860. ΑΡΕΙ ΔΑΜΕΝΤΩΝ. Πολέμῳ δαμασθέντων. ΝΥΚΤΙΦΡΟΥΡΗΤΩΙ. Ἐν
 τῇ νυκτὶ φρεσμενέῳ.
861. ΑΙΩΝΟΣ. Τῆς κατ' αὐτὸν ζωῆς.
862. ΔΙΘΗΚΤΟΝ. Δίδομον. ΒΑΨΑΣΑ. Θήσασα.
863. ΤΟΙΑ. Τοιαύτη. ΚΥΠΡΙΣ. Ἀφροδίτη, ἕως.
864. ΜΙΑΝ ΔΕ. Τὴν Ὑπερμήστραν. Αὐτὴ γὰρ μιγεῖσα ἔλεον ἔσχεν αὐτῆ.
 ΗΜΕΡΟΣ ΘΕΛΑΞΕΙ. Ἐπιθυμία κρατήσεται.
865. ΣΥΝΕΥΝΟΝ. Τὸν Λιγῆα. ΑΠΑΜΒΑΥΝΘΗΣΕΤΑΙ. Ἐξασθενήσεται
 κτεῖναι τὸν ἄνδρα.
866. ΓΝΟΜΩΝ. Γνωμῶν. ΔΥΕΙΝ. Δυῶν. ΒΟΥΛΗΣΕΤΑΙ. Θελήσει.
867. ΚΑΥΕΙΝ. Ὀνομάζεσθαι. Η. Παρό.
869. ΤΟΡΩΣ. Σκφῶς καὶ καταληπῶς.
870. ΣΠΟΡΑΣ. Ἐκ τῆς. ΦΥΣΕΤΑΙ ΘΡΑΣΥΣ. Γενηθήσεται ἰσχυρὸς
 Ἡρακλῆς.
871. ΚΛΕΙΝΟΣ. Ἐνδυξός.
872. ΛΥΣΕΙ. Ἐλευθερώσει, τοξεύσας τοῦμὸν ἦπαρ ἰσθίοντα αἰτόν· τῆτο διὰ
 μέση εἴρηται.
873. ΤΙΤΑΝΙΣ ΘΕΜΙΣ. Ἡ καταχθόνιος δαίμων.
874. ΟΠΩΣ ΔΕ. Γενηθήσεται ταῦτα. Τὸ ὅπως καὶ τὸ ἔπη ἀντὶ τῆ πῶς ἐστίν,
 ἐκ ἐκ παραλλήλου, ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἔμφασιν ἔχει, τὸ καθ' ὄντινα τρόπον ἢ λύσις
 ἔσται, εἴτε δι' ὄπλων, εἴτε διὰ χειρῶν. Τὸ δε δεύτερον παριστᾷ, τὶ βεβλόμενος Ἡρακλῆς
 παραγίνεται Κανκιάσω. ΔΕΙ. Χρεία ἐστίν.
875. ΕΚΜΑΘΟΥΣΑ. Ἐξ ἐμῶ.
876. ΕΛΕΛΕΛΕΛΕΛΕΥ. Φεῦ, φεῦ.
877. ΣΦΑΚΕΛΟΣ. Πάθος κατὰ τὸν ἐγκέφαλον.
878. ΘΑΛΠΟΥΣ'. Ὑπικκαίωσι. ΑΡΔΙΣ. Βίλος.
879. ΧΡΙΕΙ. Κεντεῖ, νύττει.
880. ΚΑΡΔΙΑ ΔΕ ΦΟΒΩΙ ΦΡΕΝΑ ΛΑΚΤΙΖΕΙ. Τύττει· φόβῳ γὰρ τῇ καρδίᾳ
 συμβάντος, ἔδδ· παλλομένη τὰς γείτονας φρένας πλήττει. Φρένες δὲ εἰσι ἢ περὶ τὸ
 ἦπαρ ἕμενοι ἢς τυλιγμός. Ἡ, ὅτι τῆς καρδίας πασχυσης ἀχλὺς ἀναθυμάσεως πρὸς
 τὸν ἐγκέφαλον ἀπὸσιν συνβολεῖ τὰς φρένας καὶ τῆ καθεστηκότος ἐξίστησι.
881. ΤΡΟΧΟΔΙΝΕΙΤΑΙ. Περιφέρεται. ΕΛΙΓΔΗΝ. Περιετραμμένως.
882. ΔΡΟΜΟΥ. Τῆ καθεστηκότος.
883. ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΜΑΡΓΩΙ. Διὰ τῆς φορᾶς τῆς μακρῆς τῆς ἐμῆς.
 ΓΑΨΕΗΣ ΑΚΡΑΤΗΣ. Οὔσα.
884. ΘΟΛΕΡΟΙ ΔΕ ΛΟΓΟΙ. Λόγοι δὲ προσκρήσιν πρὸς κύμασι συγνῆς καὶ
 χαλεπῆς μακρίας θολεροὶ καὶ συγκεχυμένοι. Τητέσιν ὑπὸ τῆ χειμᾶνος τῆς μακρίας
 ἀταραχθῆῖσα τὸν λογισμόν, θολερὸς λόγος προΐεται. ΘΟΛΕΡΟΙ. Τεταραγμένοι,
 ἀδύοι. ΠΑΙΟΥΣΙΝ ΕΙΚΗ. Πράττεισι μάτην.
885. ΣΤΥΓΝΗΣ ΠΡΟΣ ΚΥΜΑΣΙΝ ΑΤΗΣ. Λυπηρᾶς κινήμασιν βλάττει.
886. Η. Ὅπως. ΗΝ. Ὑπῆρχε.
887. ΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΕΝ ΓΝΩΜΑΙ. Καὶ καταεχθὸς ἐποίησε τῆτο.

889. ΩΣ ΤΟ ΚΗΔΕΥΣΑΙ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ. "Οτι συγγένειαν ποιήσασθαι οἷοι· αὐτός ἐστι. ΑΡΙΣΤΕΥΕΙ ΜΑΚΡΩΙ. "Αριστόν ἐστι καταπολύ.
 890. ΔΙΑΘΡΥΠΤΟΜΕΝΩΝ. Τρυφώντων, σοδόντων.
 891. ΜΕΓΑΛΥΝΟΜΕΝΩΝ. Μεταϊρομένων καὶ μεγαλαυχόντων.
 892. ΧΕΡΝΗΤΑΝ. Χειροτεχνίτην. ΕΡΑΣΤΕΥΣΑΙ. "Επιθυμῆσαι· τῆτο δὲ λέγει διὰ τὴν Ἴω ὁμιλήσασαν Διί, τὰ ἐρωτικά διὰ τῆτο ταῦτα παθῆσα.
 895. ΕΥΝΑΤΕΙΡΑΝ. "Εγκοιτον. ΠΕΛΟΥΣΑΝ. Ὑπάρχουσαν.
 896. ΠΛΑΣΘΕΙΗΝ. Πλησιάζουσαιμι.
 897. ΤΑΡΒΩ ΓΑΡ. Ἡ δὲ σύνταξις ἔτω, ταρβῶ καὶ γὰρ καὶ φοβῆμαι τὴν ἀσεργάνουρα παρθενίαν τῆς Ἰῆς· εἰσορῶσα αὐτὴν δαπλομένην καὶ δαμαζομένην ἐν τῷ γάμῳ τῆ Διός. Ἡ, τὸ ἀσεργάνουρα ἐπιθετον παρθενίας. Πᾶσα γὰρ παρθενία ἐφέργει τῆς ἀνδρας, ἢ γὰρ μὴ πρὸς αὐτῆς τὸ παρῶπαν συνάφεια ἐκ ἄλλο ἔδδεν ἢ παρθενία ἐστίν. Ἡ, πρὸς μὲν ταρβῶ ἰποσικτιέον, παρὰ δὲ τὸ ὄρωτα συναπλῆον τὸ ἀσεργάνουρα παρθενίαν. ΑΣΤΕΡΓΑΝΟΡΑ. Ἡν ἐκ ἐσερξεν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ὁ Ζεὺς.
 898. ΤΑΜΩΙ ΔΑΠΤΟΜΕΝΑΝ. Τὴν παρθενίαν δηλοῖ ἀφανίζομένην.
 899. ΔΥΣΠΑΛΙΧΝΟΙΣ ΗΡΑΣ ΑΛΑΤΕΙΑΙΣΙ. Κακοσπλάγχχαις ἦται ὀργίλαις· πλάναις ἄς Ἰοῖ περιέβαλλε.
 900. ΟΜΑΛΟΣ. Ἡσυχος, κακῶν ἀπειρος.
 901. ΑΦΟΒΟΣ. Εἰρή. ΟΥ ΔΕΔΙΑ. Οὐ φοβῆμαι.
 902. ΑΦΥΚΤΟΝ. Ὁ ἐδδὲς δύναται φυγεῖν. ΠΡΟΣΔΕΡΧΟΙΤΟ. Θεάσαιτο.
 903. ΑΠΟΔΕΜΟΣ. Ἄμαχος.
 904. ΠΟΡΙΜΟΣ. Ὁ τῶν θεῶν ἐφευρεταὶ μηχανῶν, ἐνθα γὰρ ἐ δύναται τις εὐρεῖν μηχανῆν, οἱ θεοὶ εὐρίσκουσιν ἐρωτῆσι· καὶ μαρτυρεῖ Ζεὺς, χρυσὸς γενόμενος καὶ καταρρυσὲς ἀπὸ τῆ τέγης πρὸς τὴν Ἀκρίσιθ Δανάην ἐντὸς ἔσαν πύργῳ χαλκῆ. Ὁ γὰρ πατῆρ Ἀκρίσιος· χηρισμον λαβῶν ὡς ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτῆ καθελῆ αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, καθεῖρξε τὸν παῖδα.
 905. ΜΗΤΙΝ. Βελήν. ΟΠΗ. Ὅπη.

Ε΄.

906. Η ΜΗΝ. Ὅντως. ΑΥΘΑΔΗΣ. Ἀκρατόσομος.
 907. ΕΣΤΑΙ. Γενήσεται. ΕΞΑΡΤΥΕΤΑΙ. Ἐτοιμάζεται, κατασκευάζεται.
 908. ΟΣ. Ὁ γάμος.
 909. ΑΙΣΤΟΝ. Ἄφανῆ.
 910. ΚΡΑΝΘΗΣΕΤΑΙ. Τελεσθήσεται.
 911. ΕΚΠΗΤΝΩΝ. Ὑπ' αὐτῆ ἐκπίπτων. ΗΡΑΤΟ. Αὐτῶ. ΔΗΝΑΙΩΝ. Τῶν παλαιῶν, ἀρχαίων.
 912. ΜΟΧΘΩΝ ΕΚΤΡΟΠΗΝ. Δυστυχίων ἐκφυγήν.
 913. ΑΥΤΩΙ. Τῷ Διί. ΣΑΦΩΣ. Φανερώς.
 914. ΟΙΔΑ. Γινώσκω. ΟΙ ΤΡΟΠΙΩΙ. Ἐκφύγοι.
 915. ΘΑΡΣΩΝ. Ἐπαίξιμος καὶ κομτάζων. ΤΟΙΣ ΠΕΔΑΡΣΙΟΙΣ ΚΥΤΗΟΙΣ. Ταῖς ἐν τῷ ὑψηλῷ ὑπ' αὐτῆ γνωμέναις βροταιῖς.
 916. ΠΙΣΤΟΣ. Θερασάλεος, βέβαιος· ὦν. ΤΙΝΑΣΣΩΝ. Κινῶν. ΠΥΡΡΙΝΟΟΝ ΒΕΛΟΣ. Τὸν κεραινόν.
 917. ΤΑΥΤ'. Αἶ βρονταὶ καὶ ὁ κεραινός.
 918. ΟΥΚ ΑΝΑΣΧΕΤΑ. Ἄλλ' ἀφίρητα.
 919. ΤΟΙΟΝ. Τοιῶτον. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ. Εὐτρεπίζει.
 920. ΔΥΣΜΑΧΩΓΑΤΟΝ. Δυσκαταγώνιστον.

921. ΚΡΕΙΣΣΟΝ. Ἐπικρατέστερον.
 922. ΚΑΡΤΕΡΟΝ. Ἰσχυρόν.
 923. ΘΑΛΑΣΣΙΑΝ. Ἐκ τῆς θαλάσσης. ΤΙΝΑΚΤΕΙΡΑΝ ΝΟΣΟΝ.
 Δυναμικὴν ἀπλῶν ἢ διδόναι.
 924. ΤΡΙΑΙΝΑΝ. Κάμακα. ΣΚΕΔΑΙ. Σκορπίσει.
 925. ΠΤΑΙΣΑΣ. Προσκρέμας. ΤΩΙΔΕ ΠΡΟΣ ΚΑΚΩΙ. Παρὰ τῶ κακῷ.
 Ἐμπέση γὰρ ἂν τῆδε τῇ δυσυχία ἀπὸ τῆς κακίας αὐτῆ. Ἡ, τὸ πρὸς κακῷ ἀντὶ τῶ
 ἐκ τῶ προσπιάσαι καὶ δυσυχῆσαι καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκπεσεῖν. Πρὸς μὲν ἂν τὸ πρῶτον
 ἰπέσιξον εἰς τὸ πρὸς κακῷ, πρὸς δὲ τὸ δεύτερον εἰς τὸ τῶδε.
 926. ΟΣΟΝ. Καλὸν ἵπαρχει. ΔΙΧΑ. Κεχωρισμένως.
 927. ΧΡΗΖΕΙΣ. Ἐπιποθεῖς. ΕΠΗΓΑΩΣΣΑΙ. Καταβοῶς.
 928. ΑΠΕΡ. Ἐκεῖνα λέγω.
 929. ΠΡΟΣΔΟΚΑΙΝ. Ἐλπίζειν. ΧΡΗ. Πρέπει.
 930. ΤΩΝΔ'. Ὡν λέγω. ΔΥΣΛΟΦΩΤΕΡΟΥΣ. Ἀφορητοτέρες καὶ δυσ-
 βαρκατοτέρες.
 931. ΤΑΡΒΕΙΣ. Εἰς φόβον πίπτεις.
 932. ΜΟΡΣΙΜΟΝ. Μεμνησμένον.
 933. ΑΘΛΟΝ. Ἦν μαθητῆς κάματος.
 934. ΠΑΝΤΑ. Ὅσα ἂν ποιήσεις. ΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ. Ἐλπίσά.
 935. ΛΔΡΑΣΤΕΙΑΝ. Ἀδράστεια ἔφορος μέμφεως. Λέγει ἔν ὡς οἱ μὴ μεμφθῆναι
 συμβάλλοντες φρονιμοὶ εἰσι.
 936. ΣΕΒΟΥ. Τίμα. ΘΩΠΤΕ. Κολάκευε. ΛΕΙ. Τὸ αἰὶ πρὸς τὸ σέβω
 καὶ ἔ πρὸς τὸ κρατῆντα, αἰὶ τὸν διαλέγει ἐπεὶ τάχις αὐτὸν ἐκπεσεῖσθαι τῆς ἀρχῆς
 διακρίνεται.
 937. ΖΗΝΟΣ. Πιρί.
 938. ΤΟΝ ΒΡΑΧΥΝ. Τὸν ὀλίγον.
 939. ΟΠΩΣ ΘΕΛΕΙ. Καθὰ θέλει. ΔΑΡΟΝ. Ἐπιπολύ. ΘΕΟΙΣ. Δείον
 θεῶν εἶπεν, θεοῖς εἶπεν Ὀμηρικῶ ζήλω, ἐκείνος γὰρ τινα δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγει ἔστ'
 δὲ πλαγίασμός.
 940. ΤΡΟΧΙΝ. Τὸν ἄγγελον.
 941. ΤΥΡΑΝΝΟΥ. Τῷ Διός. ΔΙΑΚΟΝΟΝ. Ὑπηρέτην.
 942. ΠΑΝΤΩΣ. Ὁμολογημένως. ΚΑΙΝΟΝ. Νέον. ΑΓΓΕΛΩΝ. Μηνύων.
 943. ΣΕ ΤΟΝ ΣΟΦΙΣΤΗΝ. Εἰρωνικῶς τῶτο λέγει.
 944. ΤΟΝ ΕΞΑΜΑΡΤΟΝ'. Τὸν πλάισαντα. ΕΦΗΜΕΡΟΙΣ. Ἀνθρώποις.
 945. ΠΟΡΟΝΤΑ. Περύσσαντα.
 946. ΑΝΩΓΕ. Ἐκέλευσε.
 947. ΑΥΔΑΙΝ. Λέγειν. ὩΝ Ἄφ'.
 948. ΜΗΔΕΝ ΑΙΝΙΚΤΗΡΙΩΣ. Μηδὲ μὴ αἰνιγματωδῶς.
 949. ΑΥΘ' ΕΚΑΣΤΑ. Φανερά. ΜΗΔΕ ΜΟΙ ΔΙΠΛΑΣ ΟΔΟΥΣ. Εἰ γὰρ
 ἀσαφῶς εἶποις, πέμφει με πάλιν ὁ Ζεὺς πρὸς σε ἵνα σαφῶς εἶποις.
 951. ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. Τοῖς ἀσαφῆσι. ΜΑΛΘΑΚΙΖΕΤΑΙ. Ἀπατᾶται
 καὶ παρᾶγεται.
 952. ΣΕΜΝΟΣΤΟΜΟΣ. Εἰρωνικῶς. ΠΛΕΩΣ. Πεπληρωμένος.
 953. Ο ΜΥΘΟΣ. Ὁ λόγος. ΩΣ. Καθὰ.
 954. ΝΕΟΝ. Νεωγί· ἔ γὰρ ἀρχαία ἱμῶν ἢ βασιλεία.
 955. ΝΑΙΕΙΝ ΑΠΕΝΘΗ ΠΕΡΓΑΜΑ. Ἐπειδὴ ναίειν εἶπε, ὁ δὲ ναίων ἐντὸς
 τοίχης ναίει, διὰ τῶτο πέργαμα εἶπε λέγει δὲ τὸν ἔσανόν. ΑΠΕΝΘΗ. Ποταπῶ.
 956. ΗΙΣΘΟΜΗΝ. Ἐγνων.

957. ΤΟΝ ΝΥΝ ΤΥΡΑΝΝΟΥΝΤ'. Τὸν Δία. ΕΠΟΥΟΜΑΙ. Ἐκπείσῃ.
961. ΕΓΚΟΝΕΙ ΠΑΛΙΝ. Σπεύδων ἀπέρχω.
962. ΑΝ ΙΣΤΟΡΗΣ. Ζητῆς.
963. ΠΡΙΝ. Ὅτε τὸ πῦρ κέκλωφας. ΑΥΘΑΔΙΣΜΑΣΙΝ. Κομπάσμασιν· ἔλεγ' ὡς δικαίως κέκλωφε.
964. ΕΣ ΤΑΣΔΕ. Ἐν αἷς τῶν τυγχάνεις.
966. ΑΛΛΑΞΑΙΜ'. Οὐ μόνον ἐπὶ τῷ ἀλλάτῳ τὸ διδ'μενόν ἐστι γενικὴ καὶ τὸ λαμβανόμενον αἰτιατικὴ, ἀλλὰ καὶ τέρματιν, ὡς κἀνταῖθε καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ χρύσεια χαλκίων ἀλλάξατο. Ἐκεῖ γὰρ ὁ Γλαῦκος χρύσεια δὲς χάλκεα ἔλαβεν.
967. ΛΑΤΡΕΥΕΙΝ. Προσαλαπιωρεῖν.
968. ΦΥΝΑΙ. Λίξαι.
969. ΤΟΥΣ ΥΒΡΙΖΟΝΤΑΣ. Ἐμῆς γὰρ προσθεν τῶτον ἕβρισις τοιαῦτα παρ' αὐτῷ ἤκασεν.
970. ΧΑΙΔΑΙΝ. Τρυφᾶν καὶ εἰς ἕδαι ταῦτα λογίζεσθαι. ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΥΣΙ ΠΡΑΓΜΑΣΙ. Ταῖς προσώσαις σοι τῶν δεξιχαίς.
972. ΟΥΓΩΣ. Ὡδε.
973. Η. Ὅπως.
974. ΕΧΘΑΙΡΩ. Μισῶ.
975. ΠΑΘΟΝΤΕΣ ΕΥ. Παρ' ἐμῆ. ΚΑΚΟΥΣΙ. Κακοποιῶσι. ΕΚΔΙΚΩΣ. Ἄδικως.
976. ΚΛΥΩ. Λισθάνομαι. ΜΕΜΗΝΟΤ'. Μαινόμενον.
977. ΕΙ. Ἐάν ὑπάρχει. ΣΤΥΓΕΙΝ. Μισεῖν.
978. ΕΙΗΣ ΦΟΡΗΤΟΣ ΟΥΚ ΑΝ. Εἰ τοσέτοις συνῶν κακοῖς θρασύνῃ, τί ποτ' ἂν ἐδράσης εὐτυχῶν; ΦΟΡΗΤΟΣ. Ὑπομοητός.
979. ΩΙΜΟΙ. Φιῦ. ΤΟΔΕ. Τὸ ἄμοι.
980. ΑΛΛ' ΕΚΔΙΔΑΣΚΕΙΝ ΠΑΝΘ'. Ὡσε κακείνος; τῶτο μαθήσεται.
981. ΟΥΠΩ ΣΩΦΡΟΝΕΙΝ. Ἐπειδὴ δυσυχῶν ἔχ' ὑποκλήν ταῖς συμφοραῖς, ἀλλὰ τῷ Δίῳ καταφέρει, ὥσπερ ἐκ εἰδῶς ὅτι σε μείζων ἰσχύει. ΕΠΙΣΤΑΣΑΙ. Γνώσκεις.
982. ΣΕ ΓΑΡ. Εἰκότα λέγει.
984. ΚΑΙ ΜΗΝ ΟΦΕΙΛΩΝ. Εἰπόντος Ἐμῆ πρὸς τὸν Προμηθεῖα ὡς εἶκαι; ἔδεν εἰρεῖν ἂν χερίξει πατήρ, ἔτος εἰρωνειόμενός φησι πρὸς αὐτὸν, καὶ μὴν ὀφείλων καὶ χρευσῶν αὐτῷ χάριτι, τίνοιμι ἂν καὶ ἀνταποδοίην· ὅπερ ὁ Ἐμῆς γῆς ἐν εἰρωνείᾳ ῥηθὲν· ἐ γὰρ ὀφείλει Προμηθεὺς ἕδ' ὅτιεν τῷ Δίῳ αἰτιάται τῶτον κερτομήσαντα εἰρωνευσάμενον αὐτὸν ὡς παιδα ὄντα, εἰ μηδὲν ἐπῆσθαιτο ὅτι ψεύδεται. Παιδα ἀπὸ τῷ δῆλον ποῦσιν, ἰν' εἴη ὁ λόγος διὰ τὴν τῷ Ἐμῆ δολίειαν, ὅτι σὺ μὲν ὡς δῆλος πάντα ὀφείλεις ὑπηρετεῖν αὐτῷ, ἐγὼ δὲ ἔ. Ὅπερ ἐξελέγχεται διὰ τῆς τῷ Προμηθεῖως κατασκευῆς.
985. ΩΣ. Καθά.
986. ΠΑΙΣ. Δῶλος, μωρός.
987. ΠΕΤΣΕΙΣΘΑΙ. Μαθεῖν.
988. ΑΙΚΙΣΜ'. Κόλασις.
989. ΓΕΓΩΝΗΣΑΙ. Φωτῆσαι.
990. ΧΑΛΑΣΘΗ ΔΕΣΜΑ ΛΥΜΑΝΘΗΡΙΑ. Τῷ προσόντος ἐμοὶ δεσμῷ ἐκλυθῶ.
991. ΑΙΘΑΛΟΥΣΑ ΦΛΟΞ. Ἀτραπαί τε καὶ κέραιος.
992. ΝΙΦΑΔΙ. Χίλι. ΒΡΟΝΤΗΜΑΣΙ ΧΘΟΝΙΟΙΣ. Σεισμοῖς. Ἐπειδὴ καὶ βροταὶ ἀνωθεν γίνονται ῥηγνυμένων νεφῶν, διὰ τῶτο βροτήμασι χθονίους εἶπεν ἀπὸ τῷ τῷ τὴν γῆν κινῶντι σεισμῷ.
993. ΚΥΚΑΤΩ. Ταρρασίτω.

994. ΓΝΑΜΨΕΙ. Ἐπικλάσει. ΦΡΑΣΑΙ. Εἰπεῖν.
 995. ΧΡΕΩΝ. Ἀποκείμενον. ΝΙΝ. Αὐτόν.
 996. ΤΑΥΤΑ. Ἄ φησ. ΑΡΩΓΑ. Κερδαίνειν γὰρ ἔδεν ταῦτα βοῶν.
 997. ΒΕΒΟΥΛΕΥΤΑΙ ΤΑΔΕ. Ὅτι ἔδεν ὠφελῆμαι ἐκ λόγων.
 1000. ΠΑΡΗΓΟΡΩΝ. Παρ' ἃ φροῶ πείθειν ἐπιχειρῶ.
 1001. ΕΝΝΟΙΑ. Γνώσις. ΩΣ. Ὅτι.
 1003. ΔΙΠΑΡΗΣΩ. Παρακαλῶ σε. ΣΤΥΓΟΥΜΕΝΟΝ. Μισούμενον.
 1005. ΛΥΣΑΙ. Ἐλευθερῶσαι. ΔΕΩ. Ἐλλείπω.
 1007. ΤΕΓΓΗ. Μεταβολὴν δέχη.
 1010. ΣΦΟΔΡΥΝΗ. Κομπάζη καὶ ἐπαίρη. ΑΣΘΕΝΕΙ ΣΟΦΙΣΜΑΤΙ.
 Ψευδὲς ἰατρία.
 1011. ΑΥΘΑΔΙΑ. Μωρία.
 1013. ΠΕΙΣΘΗΣ. Καταπεισθῆς.
 1014. ΟΙΟΣ. Ὅποιος. ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Ἦχος.
 1015. ΕΠΕΙΣ'. Ἐπεισέρχεται. ΟΚΡΙΔΑ. Τραχέϊαν καὶ χαλεπὴν.
 1018. ΠΕΤΡΑΙΑ Δ' ΑΓΚΑΛΗ ΣΕ ΒΑΣΤΑΣΕΙ. Ἐντὸς αὐτῆς τριβύση.
 1019. ΕΚΤΕΛΕΥΤΗΣΑΣ. Ἐκτελέσας ἐντὸς.
 1020. ΑΥΟΡΡΟΝ. Ὁπισθόρμητον.
 1021. ΔΑΦΟΙΝΟΣ. Φοινκός. ΑΙΕΤΟΣ. Ὁ αἰτὸς ἀνάκειται τῷ Διὶ· κύνη δὲ αὐτὸν λέγει διὰ τὸ ἀρπακτικόν, ἢ διότι ἀναιδῶς ἔμελλε τῷ Προμηθεῖ ἐπιτίθεσθαι ὡς ἐτόξευσεν Ἡρακλῆς, ὅτε τὸν περὶ τῶν μήλων ἄθλον ἐπόνει ὡς ἐνδέκατος ἦν αὐτῷ. Ἴσθι δὲ ὡς διὰ πάσης τῆς ἡμέρας τὸ Προμηθεῖος ἦπαρ τῷ αἰετῷ βιβρωσκόμενον, ἀνεπληρῆστο πάλιν νυκτὶ καὶ ἄρτιον ἦν. ΛΑΒΡΟΣ. Λαιμαργός.
 1022. ΔΙΑΡΤΑΜΗΣΕΙ. Διακόψει. ΡΑΚΟΣ. Τὸ δέρμα.
 1023. ΔΑΙΤΑΛΕΥΣ ΠΑΝΗΜΕΡΟΣ. Δαιτυμὼν διὰ πάσης τῆς ἡμέρας.
 1024. ΚΕΛΑΙΝΟΒΡΩΤΟΝ. Μέλαν. ΕΚΘΟΙΝΗΣΕΤΑΙ. Καταφάγοι.
 1025. ΤΟΥ ΣΟΥ ΔΕ ΜΟΧΘΟΥ. Τῆς σῆς δυσυχίας. ΤΕΡΜΑ ΜΗΔΕ ΠΡΟΣΔΟΚΑ. Μὴ ἀπαλλαγὴν ἐλπίζε τῆς συμφορᾶς ταύτης, εἰ μὴ τις τῶν θεῶν ἐπιλήσει κινδυνεῦσαι ὀλόμενος ἀπαλλάξαι τῶν κακῶν, ἔδέποτε ἔσται ὡς τῶν αὐτῶν ἰσθι, λελύση.
 1027. ΑΝΑΥΓΗΤΟΝ. Σκοτεινόν.
 1028. ΚΝΕΦΑΙΑ. Σκοτεινά.
 1029. ΒΟΥΛΕΥ'. Τὰ συμφέροντά σοι. ΩΣ. Ὅτι.
 1030. ΚΟΜΠΟΣ. Τὸ κόμπος εἶπε κατὰ τὴν τῷ Προμηθεῖ δόξαν. Ὡς το γὰρ ἔεμην μάτην πρὸς αὐτὸν ταῦτα κομπάζειν. ΕΙΡΗΜΕΝΟΣ. Ἀληθῆς καὶ ἐμῆς μάταιος.
 1031. ΨΕΥΔΗΓΟΡΕΙΝ ΓΑΡ. Ψευδῆ λέγειν ἐκ ἐπίσταται. Ἐκεῖνος γὰρ προσέταξε μοι ταῦτά σοι φάναι.
 1032. ΠΑΝ ΕΠΟΥ. Ὅ ἄν εἴποι.
 1033. ΠΑΠΤΑΙΝΕ. Σκόπει. ΦΡΟΝΤΙΖΕ. Τῷ λυσιτελεῖντος.
 1034. ΑΜΕΙΝΟΝ'. Κρείϊστον.
 1035. ΟΥΚ ΑΚΑΙΡΑ. Ἄλλὰ ἔγκαιρα.
 1037. ΕΡΕΥΝΑΙΝ. Ζητεῖν.
 1038. ΣΟΦΩ. Ὅσιος αὐτὸς εἶ.
 1039. ΕΙΔΟΤΙ. Γινώσκοντι.
 1040. ΕΘΩΥΞΕ. Εἶπε.
 1041. ΑΕΙΚΕΣ. Ἀπρεπές.
 1042. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤ'. Διὰ τῆτο.

1043. ΑΜΦΗΚΗΣ. Δι' ἕλα καυσικός. ΑΙΘΗΡ. Ἄηρ.
 1044. ΕΡΕΘΙΖΕΣΘΩ ΒΡΟΝΤΗ. Κινείσθω ἐν βροντῇ. ΣΦΑΚΕΛΩ. Συσροφῆ.
 1045. ΠΥΘΟΜΕΝΩΝ. Τῶν βαθυτάτων τόπων.
 1046. ΚΡΑΔΑΙΝΟΙ. Κραδαίνετω καὶ κινήτω.
 1047. ΤΡΑΧΕΙ ΡΟΘΙΩ. Σφοδρῶ ρέματι.
 1048. ΣΥΓΚΩΣΣΕΙΕΝ. Συγκωσάτω αὐτήν.
 1049. ΔΙΟΔΟΥΣ. Εἰς τὰς διεξόδους. ΚΕΛΑΙΝΟΝ. Σκοτεινόν.
 1050. ΑΡΔΗΝ ΡΙΥΕΙΕ. Ὅμῃ ριψάτω.
 1051. ΔΙΝΑΙΣ. Συσροφαῖς.
 1053. ΦΡΕΝΟΠΑΝΚΤΩΝ. Τῶν μακρῶν.
 1055. ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ. Λέγειν.
 1056. ΕΙ Δ' ΕΥΤΥΧΗ. Σοί. Ἦγεν εἰ τὴν παρεῖσαν συμφερέαν ἐν εὐτυχίᾳ ἠγοῦσθαι μέρει, τί μακρῶν ὑφίεσαι, τῆστιν ἀτεχνῶς μακρόμενος εἶ, καὶ ἔκασθ' ὅτι οὐ συμφερέει. ΤΙ ΧΑΛΑΙ. Ὑφίεσαι.
 1057. ΠΗΜΟΣΥΝΑΙΣ. Δυσυχίαις.
 1058. ΣΥΓΚΑΜΝΟΥΣΑΙ. Κοπιῶσαι.
 1059. ΜΕΤΑ ΠΟΥ ΧΩΡΕΙΤ'. Εἰκότως ἐσταῦθα πεποίηκε τὸ ἐπερδοτὸν κίτσει παρεγγυάμενος καὶ μετανάστασιν τῷ Χωρῷ. ΘΟΩΣ. Ταχέως.
 1060. ΗΛΙΘΙΩΣΗ. Εἰς ἀναίσθησιν ἄξει.
 1061. ΜΥΚΗΜΑ. Κτύπος. ΑΤΕΡΑΜΝΟΝ. Σκληρὸν, σφοδρὸν.
 1062. ΠΑΡΑΜΥΘΟΥ. Παράπειθε.
 1064. ΤΑΝΤΟΝ. Ἐπικτὸν ἡμῶν. ΠΑΡΕΣΥΡΑΣ. Ἐξήνεγκας.
 1065. ΚΑΚΟΤΗΤ' ΑΣΚΕΙΝ. Τὸ γὰρ προδιδοῦναι τὰς φίλους εἰς τὸτο φέρεται.
 1066. ΧΡΗ. Ἀπόκειται.
 1067. ΠΡΟΔΟΤΑΣ. Τῶν φίλων.
 1069. ΤΗΣ. Τῆς προδοσίας.
 1070. ΜΕΜΝΗΣΘ'. Ἐνθυμίσητε.
 1072. ΜΕΜΨΗΣΘΕ. Κατηγορήσητε.
 1073. ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ. Ἄσκοπον.
 1075. ΥΜΑΣ ΑΥΤΑΣ. Ἐμβλεῖτε.
 1077. ΑΠΕΡΑΝΤΟΝ Ἀδιέξοδον.
 1078. ΥΠ' ΑΝΟΙΑΣ. Τῶν ἰμῶν.
 1079. ΜΥΘΩ. Λόγω.
 1080. ΧΘΩΝ. Ἡ γῆ.
 1082. ΕΛΙΚΕΣ. Συσροφαί.
 1083. ΣΤΕΡΟΠΗΣ. Ἀσραπῆς. ΖΑΠΥΡΟΙ. Λίαν καυσικοί. ΣΤΡΟΜΒΟΙ. Καταιγιδοὶ ἀέρων.
 1084. ΕΛΙΣΣΟΥΣΙΝ. Συσρέφουσιν.
 1086. ΣΤΑΣΙΝ. Ταραχῆν. ΑΝΤΙΠΝΟΥΝ. Ἐναντίαν ἀλλήλοις.
 1087. ΑΙΘΗΡ. Ἄηρ.
 1088. ΡΙΠΗ. Ὁρμή.
 1089. ΤΕΥΧΟΥΣΑ. Κατασκευάζουσα.
 1090. Ω ΜΗΤΡΟΣ ΕΜΗΣ ΣΕΒΑΣ. Σεβασμία μήτρη. Ω ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΜΙΣ. Δίκη. Ἡ, ἢν πάντες θεῖμιν ἠγνῆνται, ἢ, ἢ τὸ δίκαιον πᾶσι ποιῆσα, ἢ, ἢ δικαιοσύνη πάντ' ἐσορῶσα, ὃ καὶ κρείττον.
 1091. ΚΟΙΝΟΝ ΦΑΟΣ ΕΙΛΙΣΣΟΝ. Εἰς πάντας φῶς συσρέφον.
 1092. ΩΣ. Πῶς. ΠΑΣΧΩ. Κάμνω.

Σ Χ Ο Λ Ι Α Τ Ρ Ι Τ Α .

Α΄.

κ. 1. **ΧΘΟΝΟΣ.** Περάσαντες τὸ πολὺ διάστημα τῆς χθονός. Τυτέσι πῶρρω ἀφορισμένοι. **ΤΗΛΟΥΡΟΝ.** Τὸ ὄρος τῆ Καυκάσῃ. Ἐπὶ τῆ τῆλε καὶ ὄρῳ. Ἦ, τὸ τῆλε καὶ μακρὰν τῶν ὄρειν ἡμῶν. Ἄλλως, τληρὸν εἶπεν εἰς τὸ ἀπαραιμύθητον τῆ ἀθησομένη καὶ Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ Φιλοκτῆτε λέγει. Ἦ, εἰς τὸ τῆλε τὸν ὄρον ἔχει, ὅ ἐστι πῶρρω τυτέσι τὸ μακρὰν ὠκισμένον.

2. **ΣΚΥΘΗΝ.** Σκυθικόν, τὸ ἀπόλυτον ἀντὶ κτητικῆ ἀπλῆν. **ΑΒΑΤΟΝ.** Δύσβατον.

3. **ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ.** Επιτέλλειν, τὸ προσάσσειν, καὶ ἐντέλλεσθαι· ἐξ αὐτῆ δὲ προσθίσει τῆ σ ἐπιστολὴ ἢ ἐπιτολή. Ἐπιστολάς, ἀντιπρωτικόν, τῶν ἐπιστολῶν, τῆς προσάξίσεως.

4. **ΕΦΕΙΤΟ.** Ἐδίδου, ἐνετείλατο, ἐκέλευσεν.

5. **ΥΨΗΛΟΚΡΗΜΝΟΙΣ.** Ταῖς ἐχέσαις ὑψηλῆς κρημνῆς. **ΛΕΩΡΤΟΝ.** Τὸν Προμηθεῖα, πανῶρον. Ἄλλως, ὡς ὀφείλοντα γενέσθαι ἔργον λαῶ, οἰοεὶ τὸν ἄξιον λησασθῆναι· ἢ, τὸν τῆς λαῶς ἐργαζόμενον· μυθεύεται γὰρ καὶ λίθος πλάσαι τῆς ἀνθρώπων. **ΟΧΜΑΣΑΙ.** Συνδῆσαι, κατέχειν.

6. **ΑΡΡΗΚΤΟΙΣ.** Ἀναρραγέσι, ταῖς μὴ ἐχέσαις φύσιν ῥηγνῦσθαι. **ΠΕΤΡΑΙΣ.** Τέτο θηλοὶ τὸ ἐκ δευτέρῃ πέτραις· ἐ μίνον ταῖς πέτραις ἔσταις ὑψηλοκρημνῆς, ἀλλὰ καὶ πέτραις ἐμπέδοις καὶ στερεαῖς· εἰσὶ γὰρ ἐν ὄρει πέτραις.

7. **ΑΝΘΟΣ.** Καὶ καλλωπισμὸν ἀφείλετο. Ὁ γὰρ Προμηθεὺς κλέψας τὸ πῦρ ἀπὸ τῆ Διός, ἀγῶνον ὄν περὶ τοῖς ἀνθρώποις πάρεσχεν, ὡς ἂν δι' αὐτῆ πάντα ἐργάζοντο. Ἄνθος δὲ λέγει τὸ πῦρ διὰ τὸ ἀνάπτειν, οἷον ἀνθεῖν, ἔπειτα δὲ μαραίνεισθαι. **ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ.** Τῆ αἰτίῃ πάσης τέχνης.

9. **ΑΜΑΡΤΙΑΣ.** Ἐνεκα. **ΔΕΙ.** Ἀπόκειται, ἐνδέκεται. **ΔΟΥΝΑΙ ΔΙΚΗΝ.** Τιμωρηθῆναι. Τῆς τοιαύτης ἐν ἀμαρτίας ἐνδέκεται δῶναι δίκην.

10. **ΤΗΝ ΔΙΟΣ ΤΥΡΑΝΝΙΔΑ.** Σημειῶσαι, ὅτι τὸ τυραννῆς ὄνομα βασιλικόν ἢ τοῖς παλαιοῖς, νῦν δὲ βλασφημεῖται, ὡσπερ καὶ τὸ χυδαῖο ἀντὶ τῆ πεπληθυσμένοι πάσαι λεγόμενον· νῦν δὲ ἀντὶ τῆ ἑδαμινῶ· πολλοσὸς ἔχ ὡς πάσαι, ὁ πολὺς, ὁ ἰσχυρὸς, ἀλλ' ὁ μηδὲν ὄν ὠμὸς ἔχ ὁ στερεὸς, ἀλλ' ὁ φαυλότατος νῦν· ἐξάισιον, τὸ ἐξω τῆ δικαίῃ, νῦν δὲ ἀντὶ τῆ μέγα, καὶ ξένον.

11. **ΣΤΕΡΓΕΙΝ.** Ὑπομένειν, ἢ φιλεῖν, τιμᾶν. **ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ.** Τῆ φιλεῖν τῆς ἀνθρωπείας. Δεσμῆν λέξει.

13. **ΕΧΕΙ ΤΕΛΟΣ.** Ἐξείσπληρωμα.

14. **ΑΤΟΛΜΟΣ.** Δειλός. Οὐ τολμᾶ.

15. **ΔΗΣΑΙ ΒΙΑΙ.** Περιφραστικῶς. **ΠΡΟΣ ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΩ.** Ἐν δυσχείμῳ.

16. **ΑΝΑΓΚΗ.** Ἀπαραίτητον ὑπάρχει. **ΤΩΝΔΕ.** Προσαγμάτων. **ΣΧΕΘΕΙΝ.** Κρατεῖν, ἔχειν.

17. **ΕΞΩΡΙΑΖΕΙΝ.** Καὶ ἐξω ὄρας τίθεναι, καὶ ἀποβάλλειν, ἐξω φροσιτίδος ποιῆν, ἀπορρίπτειν, βαρὺ καὶ χαλεπὸν καὶ ἐπικίνδυνον ὑπάρχει.

18. **ΟΡΘΟΒΟΥΛΟΥ.** Ἦ, τῆς ὑψηλῆς, ἢ, τῆς ὑψηλῆς βαλεομένης καὶ ὀρθῆς, ἢ χαλεπῆς, ἢ καὶ στερεῆς.

19. **ΔΥΣΛΥΤΟΙΣ.** Ἀλύτοις, ἀφύκτοις.

20. **ΑΠΑΝΘΡΩΠΩ ΠΑΓΩ.** Τῶ ἀπὸ καὶ μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, ἢ τῶ ἔχοντι ἀνθρώπων ἀπάνθρωπος· σκληρῆς, ἀγροίκῳ βηνῶ.

21. ΙΝ'. Ἀντὶ τῆ ὡς καὶ ἀντὶ καθά' εὐρίσκεται γυν ἀντὶ ὅπυ, καὶ ἦ, λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τῆ αὐτῆ. ΟΥΤΕ ΦΩΝΗΝ. Κατὰ ἀναλογίαν λείπει τὸ ἀκέσεις.

22. ΣΤΑΘΕΥΤΟΣ. Ὀπλίωμενος, φλογιζόμενος· σταθεύει γὰρ τὸ κατ' ὀλίγον ὀπλίω. Ἄλλως. Σταθευτός, ἀπὸ τῆ ἴσημι γήσω, καὶ τῆ εὖω τὸ φλογίζω, ὃ ἐν τῷ ἴσασθαι φλογιζόμενος. Ἀττική ἢ λέξις· ἢ τὰ κατ' ὀλίγον ἐψυγμένα καθὰ παρὰ τῶ κοινοῖς ἔφηται. ΦΟΙΒΗ. Ἀντὶ τῆ καυσικῆς λαμπρῆς.

23. ΑΣΜΕΝΩΙ. Μετὰ περιχαρείας διάγουσι· διὰ τὸ μὴ καίεσθαι τὴν νύκτα παρὰ ἡλίω.

24. ΠΟΙΚΙΛΕΙΜΩΝ. Ποικιλολειμωνῆτις ἔσα. Ἡ, καὶ ἔχουσα ποικίλα ἔμματα καὶ ἱμάτια διὰ τὰ ἄγρα. Ὁ δὲ Σοφάκλος, μέλαιναν.

25. ΠΑΧΝΗΝ. Ἐν νυκτὶ γενομένην. Εὐδὸλον γὰρ ὅτι ἡ πάχη κατὰ τὴν νύκτα γίνεται.

26. ΑΧΘΗΔΩΝ. Βαρύτης, βάρους, ἦγεν τῆς ἐνταῦθα δήσεως.

27. Ο ΛΩΦΗΣΩΝ. Ὁ παύσων, ὁ λυτρώσων, ὁ λῆξαι ποιήσων, ἀπὸ τῆ τραχήλω ἄχθος ἀποθησόμενον. Ἐνταῦθα ἔν τὸν Ἡρακλῆα αἰνιττόμενος λέγει, ὅτι ἔπω γεγένηται ὁ παύσων σε τῆς ταλαιπωρίας, ἢ τῆς τιμωρίας.

28. ΑΠΗΥΡΩ. Ἀπέλαθες καὶ ἀπηλαύσας, Προμηθεῦ, ἕνεκα τῆ φιλεῖν τῆς ἀθρόπης.

29. ΘΕΟΣ. Ὑπάρχων σὺ πρὸς πλείονα λήπην.

30. ΠΕΡΑ ΔΙΚΗΣ. Πέραν, ἔξω δικαιοσύνης, τῆ δικαίης.

31. ΑΝΘ' ΩΝ. Ἐνεκα τέτων. ΑΧΑΡΗ. Ἀτερπῆ. ΦΡΟΥΡΗΣΕΙΣ. Κατοικήσεις, φυλάξεις, τηρήσεις. ΠΕΤΡΑΝ. Τὸν Καύκασον.

34. ΔΥΣΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ Δυσπαράτρεπτοι, δυσπαράκλητοι, ἀσυγγνωμίτοι. Παραιτέμαι, τὸ συγγνώμη αἰτῶ, ὡς Ἀριστείδης, παραιτεῖσθαι μὲν ἐκ οὐδα. Δυσπαράιτητος δὲ ὁ κριτῆς ὁ εἰς συγγνώμη δύσκολος. ΦΡΕΝΕΣ. Οἱ λογισμοί.

35. ΑΠΑΣ. Ὅλος. ΤΡΑΧΥΣ. Ἀπηνῆς, ἄγριος. ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΗ. Νεωγὴ κρατήση, βασιλεύη, βασιλεύση.

36. ΕΙΕΝ. Ὑπαρχέτωσαν, ἀπόθεσις τὸ σχῆμα. Ἄλλως. Τὸ εἶεν, Ἀττικὸν ἐστὶν ὁμῶ καὶ ῥητορικόν. Χρῶνται γὰρ τέτω οἱ ῥήτορες ἐν σχήματι ὑπογραφῆς ὁμῶ καὶ ἐπιγραφῆς. Ὅταν γὰρ μέλλωσι δύο τινας ὑποθέσεις εἰπεῖν ἀλληλενδέτης καὶ συνεχεῖς, πληρώσωσι δὲ τὴν μίαν ὑπόθεσιν, καὶ τῆς ἐτέρας κατάρξασθαι μέλλωσι, τιθέασιν τὸ εἶεν, ὡς ἐν σχήματι τῆς ὑπογραφῆς, ὁμῶ καὶ ἐπιγραφῆς, τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συνεχῶς ὑποθέσεως. Κεῖται δὲ τὸ εἶεν ἀντὶ καὶ ταῦτα μὲν ἔτως ἔχέτωσαν.

37. ΕΧΘΙΣΤΟΝ. Ἀπὸ τῆ ἔχω τὸ κρατῶ, ἔχος, καὶ πλεονασμῶ ἔχθος.

39. ΔΕΙΝΟΝ. Χαλεπὸν, ἰσχυρὸν ὑπάρχει συναναστροφῆ δεινῆ.

40. ΣΤΜΦΗΜ'. Ὁμολογῶ.

41. ΟΙΟΝΤΕ ΠΩΣ. Θαυμάσιον μέγα πῶς. Οἶοντε πῶς; σημειῶσαι ὅτι τὸ οἶον, τὸ δυνατόν, χωρὶς τῆς τε συλλαβῆς ἐ γράφεται.

49. ΑΠΑΝΤ'. Ἀπαντα, φησὶν, ἐτυπώθησαν καὶ ὠρίσθησαν καὶ ἐπράχθησαν ὑπὸ τῶν μοιρῶν πλὴν τῆ κοιρανῆν τῶν θεῶν, ἦγεν τῶ ἄρχειν αὐτῶν. Ἡ, τὸ πλὴν ἀπὸ τῆ ὁμῶς, ὃ ἐστὶν ἔτω· πάντα μὲν ὑπὸ τῶν μοιρῶν ὀρίζονται, ὁμῶς δὲ οἱ θεοὶ ἄρχουσι καὶ ὀρίζουσι τὴν τέτων ἔχειν πράξιν· ἐλεύθερος δὲ, ἦτοι μὴ ἀγόμενος ἔτι· ἐστὶ, χωρὶς τῆ Διός. Τῆτο δὲ λέγει, ὅτι οἱ λοιποὶ θεοὶ ἄρχουσι μὲν, ἀλλ' ἄνευ τῆς τῆ Διός βουλῆς ἄδεις δύναται τι ποιῆσαι. Οἷς συγκατατιθέμενος καὶ ὁ Ἡφαιστος, φησὶν, ἔγνω ὅτι ἔτως ἔχει τὰ τῶν θεῶν καὶ ἐκ ἀντιλέγω. Πρὸς ὃν τὸ Κράτος φησὶν, σὺ σπειδείς λοιπὸν δεσμῆσαι τὸν Προμηθεῖα, ἵνα μὴ ὁ πατήρ ἴδῃ σε βραδύναντα καὶ ἀμελεῖντα τῶν αὐτῶ πράξεων. Ἄλλως. Ἀπαντα, φησὶ, τοῖς θεοῖς πέπρακται καὶ τετέλεται καὶ τέλεια εἰσὶ πλὴν τῆς κοιρανίας, αὐτὴ γὰρ ἄδελος τοῖς θεοῖς πλὴν τῆ Διός. Ἡ ἔτως;

ὁ καὶ κρείττον· ἅπαντα τοῖς θεοῖς δέδοται τὰ καλὰ πλὴν καὶ χωρὶς τῆ ἀρχῆν ἑαυτῶν, καὶ μὴ ἔχειν τὸν δεσπόζοντα. Διὸ ἐπάγει ὡς ἑδεῖς ἐλεύθερος εἰ μὴ Ζεὺς.

53. ΕΛΙΝΝΥΟΝΤΑ. Ἐλιννύω ἀπὸ τῆ ἐλίσσω, καὶ τῆ ἀνώ. Εἰώθασι γὰρ οἱ μέλλοντες ἀνύσαι τι, ἀνασκοπεῖν πρῶτον καὶ οἶον ἐμβραδύνειν.

54. ΨΑΔΙΑ. Οὐχὶ ἦλος, ἀλλ' ἕτερα ἴσα σιδήρια, εἶδος ἔχοντα τοῖσιν ὥστε ἀρμόσαι τῇ μασχάλῃ καὶ εἰς ἄλλο μέρος τῆ σώματος· λέγονται κυρίως τὰ χαλιὰ τῶν ἵππων.

57. Κ' ΟΥ ΜΑΤΑΙ. Ἀρξάμενος δεσμεῖν τὸν Προμηθεῖα ὁ Ἥφαιστος φησὶν, ἴδου, περὶ τίεται τὸ προσεταγμένον, καὶ ἐκ ἀναβάλλεται μοι τόδε τὸ ἔργον, καὶ ἀσφαλῶς καὶ ἢ μάτην ἐργάζεται μοι ἢ δέσις.

59. ΔΕΙΝΟΣ. Δεινὸς ὢν εἰς τὸ νοῆσαι καὶ παντοίας εὐρεῖσαι μηχανάς. Ἡ, μηχανικὸς ὢν ὁ Προμηθεὺς, εἰ μὴ γερρῶς προσηλωθῆ, λύσεως μηχανὴν εὐρήσει.

60. ΑΡΑΡΕΝ. Ὁ Ἥφαιστος ὅτι φησὶν, ἕτος ὁ σιδηρῆς δεσμός ἀσφαλῶς ἠεμόσθη καὶ ἐνεπάγη, τὸ δὲ τῆ Διὸς Κράτος φησὶ πρὸς αὐτὸν, καὶ ταύτην τὴν σιδηρῆν ὠλένην, ἦγεν τὸν κρίκον, περόνησον ἀσφαλῶς, ἵνα, δεινὸς ὢν εἰς τὸ νοῆσαι καὶ ἐφευρεῖν τέχνας, νοῆση καὶ μάθη ἐλάττων ὢν καὶ ἐπιδέεργος ὢν τῆ Διός. Εἶτα ὡσανεὶ βεβαίων ὁ Ἥφαιστος ὅτι ἀσφαλῶς αὐτὸν προσέδησε, φησὶ, πλὴν ἕνεκα τέττε, ἑδεῖς ἂν μίμψαιτό μοι δικαίως, ὡς μὴ καλῶς αὐτὸν προσηλώσαντι.

61. ΠΟΡΠΑΞΟΝ. Πόρπαξ ἔχ' ὁ ἦλος, ἀλλ' ἄλλο τι σιδηροὶ κατεσκευασμένον.

64. ΣΦΗΝΟΣ. Στερεὸ ἦλον σιδηρῆ.

71. ΑΛΛ' ΑΜΦΙ. Ἀλλὰ βάλε τῷ περὶ τὰς πλευρὰς αὐτῆ μασχαλιστῆρ διαζύγους ἦτοι δεσμά. Ἀνάγκη γάρ ἐστι ποιῆσαι τέττο, ἦτοι τὸ βαλεῖν μασχαλιστῆρας.

74. ΚΑΤΩ. Ἐν βάθει τὴν κρίκον περόνησον.

81. ΠΙΠΗΣΣΕ. Ἐπιπλήσσω, τὸ οὐειδίξω, δοτικῆ· ἐπιπλήσσω δὲ τὸ τύπλω, αἰτιατικῆ.

81. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. Βαδίζωμεν, ὑποχωρῶμεν, συμβουλευτικόν. Ἐπεὶ ποτὶ καὶ χερσὶ τὰ δεσμά ἔχει, τῆτίσιν ἅπαν τὸ σῶμα προσήλωται, ἀναχωρῆσαι χρεῖα.

83. ΕΦΗΜΕΡΟΙΣΙ. Ἐφήμεροι κυρίως λέγονται οἱ κῶναυτες οἵτινες ὄντες ἔσθωθεν τῆ πίθη ζωῆσι, ἀποσκευάσαντος δὲ τῆ πίθη, καὶ ἰδόντας αὐτὰς τὸ φῶς, ἔκειτι ζῶσιν· εἰς αὐτῶν δὲ ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἀνθρώποι ἐφήμεροι.

86. ΔΕΙ. Χρεῖα γάρ σοι ἀνθρώπων συμβουλευομένων τίνι τρόπῳ ἐκβληθῆς τῆ τιχηνέτως κατεσκευασμένῳ δεσμῷ.

88. ΤΑΧΥΠΤΕΡΟΙ. Οἱ ἄνεμοι κατὰ μὲν Ἀναξαγόραν ἐκ τῆς γῆς γέγονται, καθ' Ὅμηρον δὲ, Πρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν. Ἀλλ' ὁ μὲν Ἀναξαγόρας τὸ ὑλικὸν φησὶν αἴτιον τῶν ἀνέμων, Ὅμηρος δὲ τὸ ποιετικόν, μᾶλλον δὲ ἀμφοτέρω τότε ὑλικὸν αἴτιον καὶ ποιετικόν· ἐκ μὲν γὰρ τῆ λέγειν, τὴν ἀνέμους ἰκμένους, ἦτοι ἰκμάδεις· καὶ καθύργους, τὸ ὑλικὸν αὐτῶν αἴτιον λέγειν τὴν ἰκμάδα καὶ δρόσον. Ἐκ δὲ τῆ λέγειν αὐτὰς ὄρμας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν, τὸ ποιετικόν φησὶν αἴτιον. Ἰκμάς γὰρ λεπλυθεῖσα ἀή γίνεται, ἀή δὲ ἔτι ἀναχθεῖς καὶ λεπλυθεῖς, πνεῦμα.

98. ΑΙ, ΑΙ. Φεῦ, φεῦ, γενάζω καὶ τὸ παρὸν, καὶ τὸ ἐπερχόμενον πῆμα.

102. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. Τὸ ἀπρόορατον, ἀπὸ τῆς πρὸ προήσεως καὶ τῆ αἴνος, ὁ λόγος, ἦγεν τὸ μὴ γενόμενον εἰς ἐμὲ καὶ δεύτερον καὶ ἄλλα. Διότι ἐγὼ προσηνώσκω τὰ πάντα.

103. ΧΡΗ. Χρῆ δὲ ἕκαστῳ ὑπομένειν τὴν λαχῆσαν αὐτῷ τύχην καὶ μοῖραν ὡςπερ κάμοι. Ὑπομένειν δὲ ὡς λίαν γινώσκων τὸ τῆς ἀνάγκης σθένος, ἦγεν τὴν δύναμιν τῆς εἰμαρμένης ἀκαταμάχητον ἔσαι καὶ ἀήτητον.

106. ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΣΙΓΑΙΝ. Ὅμως ἔτε σιγᾶν δύναμαι τὰς τυχὰς· ἀλγῶ γὰρ ἔτε μὴ σιγᾶν, ἦτοι λαλεῖν· εὐλαβεῖμαι γὰρ τὸν Δία. Ἄλλως. Ἀλλ' ἢ

δύναμαι ταύτας τὰς τύχας σιγήσαι· ἴαν γὰρ ταύτας σιγήσω, λύπην τῇ ψυχῇ με φέρω. Τὸ τοσῶτον γὰρ τις λυπεῖται ἐκ τῆς ἐβλιψείας, ὃ συγχαίρει ὅταν ἐκδηλα ποιῇ, καὶ πρὸς ἕτερον λέγῃ τὰ λυπῆντα αὐτόν. Εἰ δὲ μὴ σιγήσω, ἦτοι ἴαν λαλήσω καὶ εἶπω τὰ λυπῆντά με, τὸν Δία παρεστῆναι εἰς ὄργην ἐμὴν.

110. ΠΗΓΗΝ. Θηρώμαι δὲ καὶ σφετερίζομαι καὶ παρέχω τοῖς ἀνθρώποις πηγήν πυρὸς κλοπαίαν τῷ κέρθῃ, ἦγον ἴσω κέρθηκος, ἀντὶ τῶ βαλῶν. Πηγήν δὲ πυρὸς εἶπεν, ὅτι πᾶσα ἕστια μείωσιν δέχεται, τὸ δὲ πῦρ κἄν τὸ τυχὸν εὔρεθῃ, ἦτοι σμικρῆτος σπινθήρ, ὑποτέθῃ δὲ ὕλη τιμ, πάλιν αὖξεται. Διὰ τῆτο δὲ εἶπε πηγήν πυρὸς, ὅτι ἐκ τῆ μίκρη αὖξεται.

112. ΤΟΙΑΔΕ. Ἐγὼ γὰρ παρασχὼν τοῖς ἀνθρώποις τιμὴν τὴν διὰ τῆ πυρὸς λέγω ἐνπάγην ταύταις ταῖς συμφοραῖς.

118. ΕΠΙ. Ἡ ἐπὶ, ὅταν γάσιως μετὰ γενικῆς, ὅταν δὲ κινήσειως μετὰ αἰτιατικῆς. ΠΑΓΟΝ. Ἐπὶ τέλει τῆ Ὀκεανῶ ὁ Καύκασος. Πάγος δὲ παρὰ τὸ πῆσσεισθαι ἐν αὐτῷ τὰ ὕδατα· ἢ διὰ τὸ τὰς πηγὰς ἐξ αὐτῶν τῶν ὄρων κατέρχεσθαι.

122. ΕΙΣΟΙΧΝΕΥΣΙ. Ἀπὸ τῆ οἴχῳ, οἴχῳ, ὡσπερ καὶ ἴκω ἴχῳ. Σχῆμα τὸ λεγόμενον καινοπρεπείας. Ἐστὶ δὲ τῶν Ἀττικῶν, τῆτο γὰρ πρὸς τὸν ἴαν καὶ τὸ σημαίνόμενον τῆς λέξεως ἀφορῶσιν.

132. ΚΡΑΙΝΠΟΦΟΡΟΙ. Κραῖπὸν το ταχὺ, ἀπὸ τῆ κέρτα πνεῖν.

133. ΧΑΛΥΒΟΣ. Ἐκ τῆ πρωτοτύπῃ τὸ παραγάγον. Χάλυβες γὰρ ἔθνος καὶ ἐκ τῶτων εὔρεθῃ ὁ σίδηρος. Χάλυβες, ἔθνος ἐν ᾧ γίνεται ὁ σίδηρος, ἦγον πρῶτον εὔρεθῃ.

140. ΠΑΤΡΟΣ ὈΚΕΑΝΟΥ. Ὀκεανὸς τῆ Οὐρανῶ καὶ Γῆς υἱὸς ὁ πρῶτος; γῆμας Τηθὺν τὴν ἀδελφὴν τάδ᾽ γενεᾶ τὰ τέκνα· τὲς ποταμῆς καὶ τὰς πηγὰς τὰς ἕσας ἐν τῷ κόσμῳ. Ὦν καὶ Πλευτῶ, καὶ Περσηῆς καὶ Μῆτις, καὶ Ἀσία, καὶ Στυξ, ὄμβ καὶ Καλυψώ. Τὰς δ' ἄλλας ἐατέον. ΔΕΡΧΘΗΤ'. Ἰδετέ με οἶω προσηλωμένος δεσμῷ τῆς ἐξοχῆς ταύτης τῆ ὄρης κακὴν τήρησιν βασιάζω.

144. ΟΣΣΟΙΣ. Ἡ σικτέον εἰς τὸ φοβερὰ ἴνα ἢ ἡ σύνταξις ἔτως. Ὡ Προμηθεῦ, λείσσω καὶ βλέπω ἅ πάσχεις, δηλοῦσι φοβερὰ καὶ ἄξια φόβου. Τὸ δὲ δε ἀντὶ τῆ γὰρ, ἴν' ἢ τὸ ἐξῆς ἔτως, εἰσηλθε γὰρ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς νεφέλη πλήρης δακρύων.

151. ΠΕΛΩΡΙΑ. Πελώριον δὲ λέγει τὸν Γίγαντα, πρὶν γὰρ ὡς λέγασί τινες, οἱ Τιτᾶνες ἑβασίλευον· ἐλθὼν δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ καταβαλὼν τέτθς ἑβασίλευσε. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τῆ πείλω, τὸ πλησιάζω καὶ ἄρα ἢ φροντίς. Τῶν γὰρ μεγάλων πάντες φροντίζουσιν. Ἡ ἀπὸ τῆ πείλας, ἦγον ἴγυς εἶναι τῆ Ὀρίωνος.

157. ΝΥΝ. Νῦν δὲ πέπονθα ὁ τάλας κίνυγμα ὡσανεὶ κρέμασμα αἰθέριον, ἦγον εἰδῶλον τοῖς ἄλλοις θεοῖς τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς. Κίνυγμα, τὸ κίνημα, καὶ ἐστὶ πρωτότυπον τὸ κινῶ ἐξ ἑ κινῶ καὶ κίνυμι, τὸ δὲ κίνυμα ποιά φωνὴ ἐν τῷ ἀερί μετὰ ῥάδδθ γινόμενη. Οὗ χρῆσις ἐν τῷ· κεκίνυτα φάλαγγες, ὃ ἐστὶ κατὰ τῆ. Ἐκ δὲ τῆ κινῶ παραγάγεται τὸ κινύσσω, ἀφ' ἑ καὶ κίνυγμα τὸ αἰθέριον εἰδῶλον. Κατὰ τὸ αἰθύσσω αἰθυγμα, πλύσσω πλύγμα, πλυγμὴ καὶ ἀποβολὴ τῆ τ, πυγμῆ καὶ ξύσμα, ξυσμῆ.

159. ΤΙΣ. Ὁ Χορὸς φησι πρὸς τὸν Προμηθεῖα, τίς ἀπὸ τῶν θεῶν ἔτως ὑπάρχει λιθοκέρδιος ὡς τινὶ ἐπιχαρῆ, ἦγον πρὸξενᾶ χαρᾶς ὑπάρχεισι ταῦτα ἅ πάσχεις; τίς ὃ μὴ συμπάσχει καὶ συναλγεῖ τοῖς σοῖς κακοῖς χωρὶς μόνῃ τῆ Δίῳ; Οὗτος γὰρ θεμενος καὶ οἰνεὶ σχὼν ἀκαμπῆ ψυχὴν, ἐπικότως καὶ ὀργίλως δάμναται καὶ δαμάζει τὴν ἄραϊαν γέναν, ἦγον τὸ γένος θεῶν. Οὐδὲ παυθήσεται τῆ τυραννεῖν ἕως ἑ λάδθ κόρον τῆς τυραννίδος καὶ ἐπιθέσει· ἢ ἐν δυνάμει ἰσχυρᾶ ἀφέληται τίς τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῆ τὴν δυσάλωτον καὶ δυσκόλως ἀφαιρεθησομένην διὰ τὸ ἀνδρείον αὐτῆ.

Β΄.

* * * * *

Γ΄.

528. ΕΛΙΝΝΥΣΑΙΜΙ. Ὀκνοῖμι, λήγοιμι, σχολάζοιμι, βραδύνοιμι, ἐγγρονίζοιμι.
 550. ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΙΗΝ. Ὀλίγην δύναμιν, ἀπὸ δραίνω ἢ δράω.

Δ΄.

601. ΝΗΣΤΙΣΙΝ ΛΙΚΙΑΙΣ. Πληγαῖς, μύστιξι.
 712. ΡΑΧΙΑΙΣΙΝ. Πᾶς πετρώδης αἰγιαλός ἢ προσάρακτον τί κῦμα.

Ε΄.

955. ΠΕΡΓΑΜΑ. Τὰ ὑψηλά.
 1007. ΜΑΛΘΑΣΣΗ ΛΙΤΑΙΣ. Εἵκεις.
 1022. ΔΙΑΡΤΑΜΗΣΕΙ ΡΑΚΟΣ. Διακόψει τὸ δέγμα.
 1046. ΚΡΑΔΑΙΝΟΙ. Ταράσσοι, τινάσσοι.
 1050. ΑΡΔΗΝ. Σφοδρῶς.

Ad calcem MS. Regii.

Ἀνθ' ὧν τὸ πῦρ δίδωκε ἀνθρώπων γένει
 Τρέχῃ βίᾳ φάραγι προσπεπηγμένως,
 Τὸ πῦρ, Προμήθευ, ὁ βρότοις ἐχάριστο
 Ἔλη πρὸς ἀκάμαντον εὐρέθη φλόγα.
 Αἴσχυλε, τί φησ; τὰς θεάς σε προσφέρει;
 Πάσχοντα; ἀισχεῶς ἐκ θεῶν ὁμοτρόπων
 Καὶ πῶς ἄρα λέληθας σεαυτὸν εἰς τέλος,
 Θεὰς σεβάξεν τὰς παθητὰς τὴν φύσιν,
 Καὶ μὴ δυνάτεις ἐκφυγεῖν τιμωρίας.

Æ S C H Y L I

T R A G Œ D I A

P R O M E T H E U S V I N C T U S

E X I N T E R P R E T A T I O N E L A T I N A E M E N D A T A

V I R I I L L U S T R I S

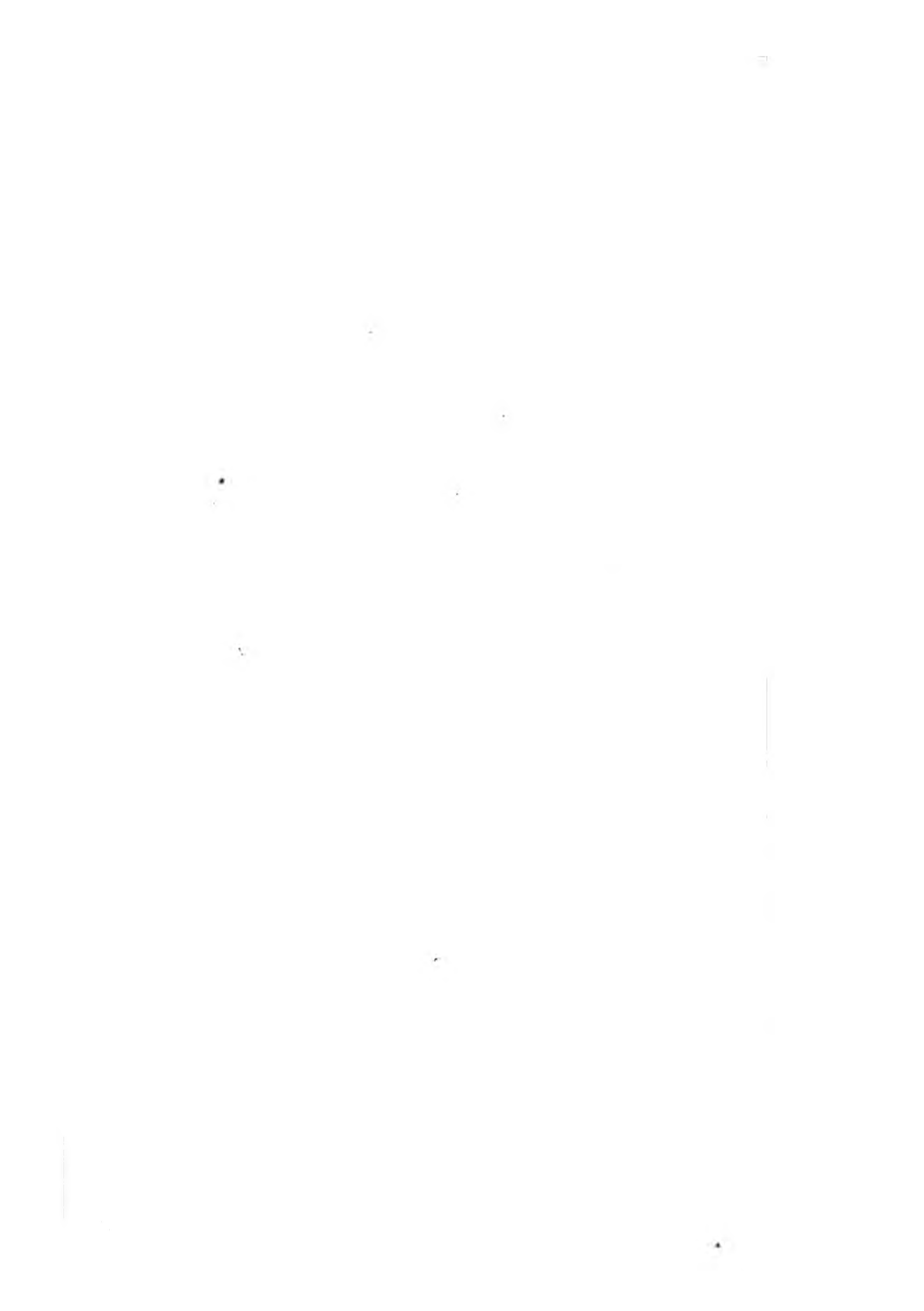
T H O M Œ S T A N L E I I :

E J U S D E M

C O M M E N T A R I U S P E R P E T U U S

C U M A C C E S S I O N I B U S A M P L I S S I M I S

A D F I D E M A U T O G R A P H I M S . N U N C P R I M U M E D I T I S .

ARGUMENTUM ÆSCHYLI TRAGŒDIÆ

PROMETHEI VINCTI.

DUM Prometheus, quod ignem suffuratus esset, in Scythia vinciretur, Io vagabunda ab eo certior fit, quod Ægyptum perveniens ex contactu Jovis pariet Epaphum. Mercurius autem introducit, minatus eum fulmine ictum iri, nisi quæ Jovi eventura sint enuntiet; prædixerat enim Prometheus Jovem imperio a filio proprio exutum iri. Tandem Prometheus tonitru factò disparet.

Est autem fabula in transitu apud Sophoclem in Colchis, apud Euripidem vero omnino non extat. Scena fabulæ in Scythia ponitur ad montem Caucasum. Chorus autem constat ex Nymphis Oceanitidibus: Summa ejus est, Promethei religatio.

Sciendum tamen quod non secundum vulgarem opinionem in Caucaso vinciri dicit Prometheum, sed ad Europæas partes Oceani, ut ex iis quæ ad Io dicuntur licet conjicere.

A L I T E R.

CUM Prometheus ignem Jovi surreptum hominibus tribuisset, cujus ope omne genus artium invenerunt, Jupiter ira commotus tradidit eum ministris suis quos Vim et Robur nominant, et Vulcano, ut ad montem Caucasum abducentes ferreis eum vinculis ibi constringerent. Quo factò, adsunt omnes marinæ Nymphæ, ut ei solatium præbeant, et mox ipse etiam Oceanus advenit, qui Prometheo ostendit velle se Jovem cum precibus adire, ab eoque impetrare quo a vinculis liberaretur: non sinit Prometheus, utpote qui animum Jovis ferum nec flecti facilem probe cognosceret. Secedente autem Oceano, advenit Io Inachi filia palabunda, ab eoque intelligit et quæ mala tulerit, et quæ latura sit, et quod unus ex illius posteris ipsum liberaturus sit, qui erat Hercules Jovis filius; quodque ex contrectatione Jovis ipsa sit Epaphum paritura. Cæterum Prometheo nimis libere adversus Jovem verba proferenti, quasi a filio quem ipse procreabit, imperio fuerit exuendus, aliaque contumeliis plena loquenti occurrit Mercurius a Jove missus, qui ei fulmen minitatur, ni velit quæ eventura sint Jovi enarrare, eumque renuentem tonitru diruptis nubibus exterminat.

Scena Fabulæ in Scythia constituitur ad montem Caucasum.
Nomen tragœdiæ PROMETHEUS VINCTUS.

Fabulæ Personæ.

ROBUR et VIS.

VULCANUS.

PROMETHEUS.

CHORUS NYMPHARUM OCEANITIDUM.

OCEANUS.

IO FILIA INACHI.

MERCURIUS.

Præfatur Vis et Robur.

ÆSCHYLI TRAGŒDIA

PROMETHEUS VINCTUS.

I A M B I.

- ROB. et IN extremum quidem venimus terræ solum,
VIS. Scythicam in viam, aviam in solitudinem.
Tibi vero, Vulcane, oportet curæ esse mandata
Quæ tibi pater commisit, hunc ad petras
Præcelsas populificum ut constringas, 5
Vinculorum adamantinorum firmissimis pedicis.
Tuum enim florem, ignis omnium artificis jubar,
Cum clepsisset, hominibus divisit; hujusmodi autem
Delicti oportet ipsum diis pœnas expendere,
Ut discat Jovis imperium 10
Boni consulere, et desistere a studio erga homines
benevolo.
- VULC. Robur et Vis, quoad vos quidem mandatum Jovis
Est expeditum, neque quidquam adhuc impedimento
fuit :
Ego autem non sustineo cognatum deum
Alligare per vim, rupis ad præruptum tempestuosum. 15
Omnino vero necesse est ut ad hæc me obfirmem.
,, Negligere enim mandata patris grave est.
Themidis recte-consultricis fili altum-sapiens,
Invitum te invitus tenacibus ferramentis
Compingam ad hanc solitariam crepidinem, 20
Ubi neque vocem, neque cujusquam mortalium formam
Videbis, sed tostus fervida solis flamma
Coloris alterabis florem : quin cupido tibi
Nox variegata occultabit lucem,
Pruinamque matutinam rursus sol dissipabit ; 25
Semper autem præsentis mali molestia
Te cruciabit, quia qui compescat ista nullibi est.
Talia consequutus es ob humanum ingenium tuum.
Deus enim cum esses, nec iram deorum pertimesceres,
Mortalibus ultra fas divisisti dona. 30
Quapropter hanc inamabilem custodies petram
Erectus, insomnis, non flectens genu.

	Plorationes autem et luctus multos inutiles Ejulabis ¹ : Jovis enim animus placatu difficilis est:	
	„ Rigidus vero omnis qui modo cœpit imperare.	35
ROB.	Siet: quid tu cunctaris, et frustra miseraris? Cur non istum diis invisissimum odisti deum, Qui tuum hominibus prodidit peculium?	
VULC.	„ At magnam vim habet cognatio et consuetudo.	
ROB.	Fateor; at repugnare mandatis patris	40
	Quo potis es modo; annon hoc metuis magis?	
VULC.	Tu semper immisericors et audaciæ plenus.	
ROB.	Quippe hunc deflere nullum est remedium: proinde tu Ne frustra agas quæ nihil prosunt.	
VULC.	O multum exosa manuum solertia.	45
ROB.	Quid eam detestaris? nam revera Harum rerum nullo modo ars ipsa causa est.	
VULC.	Utinam tamen quis alius eam sortitus esset.	
ROB.	„ Omnia sunt diis concessa præterquam imperare.	
	„ Nam nullus est liber nisi Jupiter.	50
VULC.	Novi, neque his habeo quod dicam contra.	
ROB.	Quin ergo pergis vincula isti circumjicere, Ne te animadvertat cunctari pater?	
VULC.	Atqui licet parata brachialia intueri.	
ROB.	Circumjiciens ea manibus, vi valida	55
	Malleo tunde, et affige ad petras.	
VULC.	Perficitur negotium hoc, neque frustra est.	
ROB.	Tunde amplius, constringe, nusquam laxes. Peritus est enim inveniendi viam etiam ex rebus desperatissimis.	
VULC.	Aptatur hoc brachium inextricabiliter.	60
ROB.	Hoc etiam nunc infibulare firmiter, ut Discat se esse Jove minus solertem veteratorem.	
VULC.	Te excepto nullus alius jure culpaverit me.	
ROB.	Nunc clavi adamantini audacem mandibulam Valide trans pectus fige.	65
VULC.	Heu, heu, Prometheu, ingemisco propter tuos labores.	
ROB.	Tu vero rursus cunctaris, et super hostibus Jovis Ingemiscis? vide ne tui ipsius misereare postea.	
VULC.	Cernis spectaculum oculis, horrible aspectu.	
ROB.	Cerno istum meritis digna consecuturum.	70
	Sed conjice circum latera catenas axillares.	

¹ MS. Efferes.

P R O M E T H . V I N C T U S .

125

- VULC. Necessè est ut ista peragam, ne nimis imperes.
 ROB. Profecto imperabo, et insuper acclamabo:
 Degredere, et crura circumstringe fortiter.
- VULC. Atqui peractum est hoc opus haud magno labore. 75
 ROB. Strenue nunc impinge penetrantes compedes,
 Quippe horum censor operum gravis est.
- VULC. Lingua tua garrit similia formæ tuæ.
 ROB. Tu malacissare; hanc vero meam pervicaciam,
 Et animi asperitatem ne impingas mihi. 80
- VULC. Discedamus², quoniam membra irretitus est.
 ROB. Hic nunc proterve gestias, et deorum dona
 Furatus conferas mortalibus. Quid tibi
 Homines possunt ab istis laboribus detrahere?
 Falso te dii Promethea 85
 Vocant; tu enim ipse eges Prometheo *qui te doceat*
 Quo pacto evolvaris ex ista fortuna.
- PROM. O æther divine, et flatus celeribus alis,
 Fluviorumque fontes, marinorumque fluctuum
 Crispatio innumerabilis, et terra omniparens, 90
 Invoco etiam Solis orbem omnium inspectorem.
 Videte qualia ipse deus a diis patior:

A N A P Æ S T I .

- Aspicite qualibus plagis
 Peresus, myriadum annorum
 Tempus tolerabo: talem iste novitius 95
 Deorum dux adversus me excogitavit
 Captivitatem immitem.
 Heu heu, et præsentem et futuram
 Calamitatem ingemisco: quando tandem ærumnarum
 Istarum terminos oportet existere? 100

I A M B I .

- Quanquam quid hæc dico? omnia præcipio
 Accurate quæ sunt futura, nec mihi inopinato
 Malum ullum eveniet: cæterum destinatam oportet
 Facillime ferre sortem, gnarum quod
 “ Necessitatis est inexpugnabile robur. 105
 Sed neque tacere, neque non tacere fortunam

² MS. Migremus.

PROMETH. VINCTUS.

Hanc possibile mihi est; nam quia hominibus dona
 Contribui, difficultatibus hisce implicitus sum miser :
 Et quod cleperem ferula-conceptum ignis
 Fontem furtivum, qui magister artis 110
 Omnis, et hominibus magnum vectigal.³
 Tales pœnas pro delictis luo
 Sub dio vinculis affixus.
 Heu heu, ah ah.
 Quis sonus, quis odor obscurus advolavit ad me, 115
 Divinusne an mortalis, an medioxumus,
 Attigit ad rupem extremam,
 Laborum meorum spectator, an quid aliud volens?
 Videtis vincitum me, infelicem deum,

ANAPÆSTI.

Istum Jovis hostem, istum omnibus diis 120
 Odio habitum, quotquot
 Jovis aulam ingrediuntur,
 Propter nimium erga homines amorem.
 Heu heu, quemnam rursus audio
 Strepitum volucrum prope? nam æther levibus 125
 Alarum iētibus stridet.
 Omne quod adpropinquat incutit mihi terrorem.

ANTISTROPHICA.

STROPHE 1.

CHOR. Ne metuas; hæc enim cohors amica
 Velocibus certaminibus alarum
 Advenit ad hanc rupem, paterno 130
 Animo ægre persuaso.
 Auræ autem veloces me miserunt:
 Nam ferri sonitus penetravit secessum antrorum,
 Et excussit mihi erubescens verecundiam⁴;
 Pronipui vero me discalceata curru alato. 135

ANAPÆSTI.

PROM. Heu heu,
 Progenies Thetidis fœcundæ,

³ MS. *Pallescere me fecit præ timore.*

PROMETH. VINCTUS. 127

Et circumfluentis omnem
Terram fluxu irrequieto filiæ
Patris Oceani, aspiciate 140
Quali vinculo constrictus,
In summa scopuli hujus cavitate
Præsidium inoptabile obibo.

A N T I S T R O P H E 1.

CHOR. Video Prometheu: sed meis horrenda oculis
Irruit caligo, lachrymarum 145
Plena, cum conspexi corpus tuum
Ad petras exsiccatum
Hisce adamantinis noxis. *i. e. clavis noxiis.*
Nam novi gubernatores obtinent Olympum,
Novisque legibus Jupiter inique imperat: 150
Quæ olim sancita, nunc obliterat.

A N A P Æ S T I.

PROM. Quod si⁴ me subtus terram, et infra Orcum
Defunctos recipientem, in interminabilem
Tartarum demisisset, vinculis indissolubilibus
Inclementer applicitum, ut neque deus, 155
Neque quis alius hisce insultaret:
Nunc vero miser subdiale motaculum
Sustineo inimicis meis grata.

S T R O P H E 2.

CHOR. Quis est adeo duri cordis
Deorum, cui hæc sint jucunda? 160
Quis non compatitur malis
Tuis, præter Jovem? at ille perpetuo præ ira
Animum inflexibilem reddens,
Domat cœlicolarum genus:
Neque prius desinet quin aut ipse satiarit cor suum, 165
Aut quis arte aliqua occuparit imperium hoc obtentu
difficile.

A N A P Æ S T I.

PROM. Profecto me adhuc, quamlibet validis
Hisce compedibus contumeliose tractato,

⁴ MS. Utinam.

Opus habebit deorum Princeps,
 Ad indicandum consilium novum quo 170
 Sceptro et honore spoliabitur.
 Nec tum me mellifluis Suadæ
 Incantationibus demulcebit: nec rigidas
 Minas unquam expavescens, hoc ego
 Indicabo, priusquam ex sævis 175
 Vinculis me laxarit, et mihi pœnas pendere
 Hujus ignominiaë voluerit.

A N T I S T R O P H E 2.

CHOR. Tu quidem audax es, et ob acerbas
 Calamitates nihil remittis,
 Sed nimis libere loqueris. 180
 At meum animum sollicitat acutus timor:
 Nam metuo sorti tuæ,
 Quo tandem appulsum oportet te horum laborum
 Cernere eventum. Intraçtabiles enim
 Affectus et cor inexorabile habet Saturni filius. 185

A N A P Æ S T I.

PROM. Scio esse asperum, et penes se
 Jus habere Jovem; attamen arbitror
 Mollior
 Evadet, tum quando hoc modo contusus fuerit:
 Et sedata acerba indignatione, 190
 In concordiam et amicitiam mecum
 Tandem cupido cupidus redibit.

I A M B I.

CHOR. Rem omnem aperi et clare nobis profer,
 Quali in delicto te deprehensum Jupiter
 Adeo ignominiose et acerbe affligit: 195
 Doce nos, si nihil offenderis ista narratione.

PROM. Tristia quidem mihi hæc dictu sunt,
 Sed etiam triste est tacere, ita ubique res meæ infelices
 sunt.
 Ubi primum dii cœperant indignari,
 Et seditio inter ipsos excitabatur, 200
 Alii volebant Saturnum deturbare solio,
 Ut scilicet Jupiter regnaret: alii contra

Annitebantur ne Jupiter unquam diis imperaret ;
 Ibi ego optime consulens, permovere
 Titanas, Cœli et Terræ filios, 205
 Non potui : sed illi blandas rationes
 Negligentes ex suis vehementibus spiritibus,
 Putabant, sine negotio, per vim se dominaturos.
 Sed mihi mater, non semel tantum Themis,
 Quæ et Terra, multarum appellationum una forma, 210
 Ut res eventura esset prædixerat :
 Quod non per vim, neque cum potentia,
 Sed dolo oporteret eos vincere qui rerum essent potituri.
 Talia me verbis exponentem,
 Non dignabantur prorsus vel adspicere. 215
 Ideo mihi tum in præsentî rerum statu consultissimum
 Videbatur esse, ut assumpta matre,
 Sponte cupienti Jovi adsisterem.
 Atque ita meis consiliis, Tartari valde profundæ
 Latebræ occultant Saturnum antiquum, 220
 Una cum auxiliaribus. Talibus a me
 Beneficiis affectus ille deorum rex,
 Gravibus hisce pœnis me remuneravit.
 „ Nam inest quodammodo imperantibus
 „ Hic morbus, ut non fidem habeant^s amicis. 225
 Cæterum quod interrogatis qua de causa
 Me cruciat, hoc jam exponam.
 Quamprimum in paterno solio
 Consedit, statim diis distribuit præmia
 Alia aliis, et ita stabiliebat 230
 Principatum: miserorum autem mortalium rationem
 Non habebat ullam, sed deleto isto genere
 Universo, volebat aliud novum producere.
 Atque his præter me resistebat nemo.
 Ipse vero audax liberavi homines 235
 Ne extincti ad Inferos descenderent.
 Hinc talibus calamitatibus premor,
 Et toleratu tristibus, et visu miserabilibus.
 Hominum autem misertus, misericordiam assequi
 Non sum dignus habitus, sed crudeliter 240
 Ita concinnatus sum, Jovi spectaculum inglorium.
 CHOR. Ille ferreo est animo et ex petra factus

^s MS. Non fidant.

- Prometheu, qui tuis non condolet
Ærumnis : etenim et hæc non aspexisse cuperem,
Et postquam aspexi corde constrictata sum. 245
- PROM. Amicis quidem sum ego miserabilis aspectu.
CHOR. Nunquid etiam ultra hæc progressus es ?
PROM. Impedivi homines ne fata prospicerent.
CHOR. Quo invento hujus morbi remedio ?
PROM. Spes cæcas in ipsis collocavi. 250
CHOR. Magnum hoc commodum quo mortales donasti.
PROM. Ad hæc ego ipsis ignem exhibui.
CHOR. Nunc ergo ignem flammeum habent mortales ?
PROM. A quo quidem multas ediscent artes.
CHOR. Talia igitur ob delicta te Jupiter 255
Cruciat, nec quicquam de malis laxat ?
Neque hujus conflictus tibi propositus terminus ?
PROM. Nullus alius, nisi quando ipsi videbitur.
CHOR. Sed quomodo videbitur ? quæ spes ? non cernis te
Deliquisse ? quomodo autem deliqueris, neque mihi
dicere 260
- Volupe est, et tibi triste : sed hæc
Missa faciamus : tu vero laborum quære solutionem.
PROM. „ Facile est si quis extra mala pedem
„ Habeat, monere et instruere male
„ Habentes. Ego vero sciebam hæc omnia. 265
Sponte sponte deliqui, non inficiabor :
Sed opitulando hominibus, ipse nactus sum mala.
Non tamen putabam me pœnis talibus
Maceratum iri ad petras editas,
Sortitum rupem hanc desertam et solitariam. 270
Et vos quidem præsentia mala ne mihi defleatis :
Verum descendentes in terram sortem adventantem
Percipite, ut perfecte totum cognoscatis.
Obsequimini mihi obsequimini, compatimini
„ Jam laboranti. Nam ita pererrans 275
„ Infortunium alias alteri assidet.

A N A P Æ S T I .

- CHOR. Non invitis dixisti
Hoc Prometheu.
Et nunc pede facili celeriter-mobilem
Sedem relinquens, aeremque purum 280

P R O M E T H . V I N C T U S .

181

	Campum volucrum, ad asperam Hanc terram accedo : quin tuos labores Cupio integre cognoscere.	
II. OCEAN.	Venio longum itineris spatium Emensus, Prometheu, ad te, Hunc alitem velocibus pennis Imperio sine lupatis gubernando : Scias vero me compati sorti tuæ. Ad hoc enim, arbitror, me cognatio Impellit : et extra genus, Non est cui potiores partes Impartirem, <i>cui plus deferam</i> , quam tibi. Quam vera hæc sint cognosces, neque frustra Adblandiri meum est. Agedum Indica in quo sit tibi succurrendum. Nunquam enim dices quod Oceano Firmior tibi sit amicus.	285 290 295

I A M B I .

PROM.	Heu, quid hoc rei ? et tu laborum meorum Venis inspector ? quomodo sustinuisti relinquens Cognominem fluxum, et petris obsita Sponte-fabricata antra, hanc ferri-genitricem Accedere in terram ? ecquid spectaturus fortunam Advenisti meam, et compassurus malis ? Intuere spectaculum : amicum hunc Jovis, Qui una constitui regnum ejus, Qualibus ab ipso miseriis incurvor.	300 305
OCEAN.	Video Prometheu : et quidem suggerere tibi Volo optima, licet versuto. Cognosce teipsum, et adapta mores Novos ; nam et novus est rex inter deos. Sin ita aspera et aculeata verba Projeceris, forsân te etiam longe superius Sedens Jupiter audierit, ut tibi amaritudo Præsens laborum videatur esse ludus. Proinde miser, quas habes iras dimitte, Et quæras ab hisce solutionem calamitatibus. Delira forsân videor tibi fari : Talis vero nimis altiloquæ Linguæ, Prometheu, merces evenit.	310 315

- Tu autem neutiquam es humilis, nec cedis malis, 320
 Sed ad præsentia adsciscere alia cupis.
 Nequaquam tamen, me monitore usus,
 Contra stimulos pedem protendes, cernens quod
 Monarcha asper nulli obnoxius imperet.
 Proinde ego jam ibo, et tentabo, 325
 Si modo possim te hisce pœnis exsolvere.
 Tu vero quiesce, neque nimis pervicaciter loquaris.
 „ An non accurate nosti, cum sis abundanter sapiens,
 quod
 „ Linguæ temerariæ damnum instat?
 PROM. Felicem te puto quod extra culpam sies, 330
 Cum omnium particeps fueris, omniaque ausus sis
 mecum.
 At nunc omitte, neque sit tibi mei cura.
 Omnino enim non persuadebis ei, quia non est
 exorabilis.
 Sed videas ne quid ipse incommoderis hoc itinere.
 OCEAN. Longe melior es ad consulendum proximis, 335
 Quam tibimet; hoc re non verbo conjicio.
 Sed tu me gliscentem neutiquam retrahas.
 Nam dico, audaciter dico hanc gratiam mihi
 Jovem daturum, ut te ex hisce malis liberet.
 PROM. Ob hæc quidem te probò, neque unquam desinam
 probare: 340
 Nam alacritate non deficis; veruntamen
 Nihil coneris; quia frustra, nihil me juvans,
 Laborabis, siquidem velis laborare.
 Proinde quiesce, et te hinc amove:
 Ego enim etsi infelix sim, non ideo 345
 Velim quam plurimis calamitates contingere.
 OCEAN. Non sane: quia me etiam infortunia fratris
 Atlantis affligunt, qui in locis Hesperiiis
 Stat, cœli et terræ columnam
 Humeris sustinens, onus difficulter portabile. 350
 Et terrigenam illum incolam Ciliciæ
 Antrorum conspectus, commiseratus sum, hostile
 prodigium,
 Centicipitem vi domitum
 Typhona impetuosum, qui cunctis restitit diis,
 Horrendis buccis cædem spirans, 355

- Ex oculis autem fulgurabat visu-terribilem splendorem,
 Tanquam Jovis imperium vi eversurus.
 Sed in illum irruit Jovis vigilans telum,
 Fulmen caducum exspirans flammam,
 Quod ei excussit grandisonas 360
 Jactationes ; nam usque ad ipsa præcordia ictus
 Ambustus et tonitruo fractus est viribus :
 Et nunc inutili atque inhonoro corpore
 Jacet prope fretum maritimum
 Sub radicibus Ætnæis tostus. 365
 In verticibus autem summis sedens laminas ignitas
 subigit
 Vulcanus, unde olim cum-fragore-erumpent
 Fluvii ignis, feris maxillis vorantes
 Feracis Siciliæ arva spatiosa.
 Talem Typhon ebulliet indignationem 370
 Fervidus inexplebilis ejaculationibus procellæ
 flammivomæ,
 Jovis licet fulmine concrematus.
 PROM. Tu vero non es imperitus, neque me præceptore
 Eges ; teipsum serva quocunque scis modo.
 Ego autem hoc præsens infortunium exantlabo, 375
 Donec Jovis mens iram deponat.
 OCEAN. Non ergo Prometheu hoc nosti, quod
 „ Iræ concitatæ medici sunt orationes ?
 PROM. „ Si quis tempestive cor molliat,
 „ Et non tumentem animum vi attenuet. 380
 OCEAN. At in conando et audendo, quodnam
 Cernas inesse damnum, doce me
 PROM. Laborem supervacuum, et cum levitate stultitiam.
 OCEAN. Sine me hoc morbo laborare, quia
 „ Utilissimum est, recte-sapientem non videri sapere. 385
 PROM. Meum videbitur delictum esse hoc.
 OCEAN. Manifeste domum tua me remittit oratio.
 PROM. Vide enim ne te mei commiseratio in odium conjiciat.
 OCEAN. Num ejus qui nuper obtinuit omnia-gubernantem
 thronum ?
 PROM. Hujus cave ne unquam exacerbetur animus. 390
 OCEAN. Tua, Prometheu, calamitas mihi est magistra.
 PROM. Ito, revertere, retine hanc mentem.
 OCEAN. Propenso mihi renuntiasti hæc verba.

PROMETH. VINCTUS.

Nam viam aeris amplam attingit pennis
 Quadricruris ales, et jam libens 395
 In stabulis propriis inclinaverit genua.

E P O D I C A.
S T R O P H E.

CHOR. Deploro tibi exitialem
 Fortunam, Prometheu,
 Et lachrymas stillantem ab oculis
 Teneris libans fluxum, genas 400
 Humidis fontibus tinxi.
 Nam stupenda hæc Jupiter
 Propriis legibus administrans,
 Insolentem ostentat decessoribus
 Diis potentiam. 405

A N T I S T R O P H E.

Tota vero etiamnum lugubriter
 Regio insonuit,
 Magnificamque et
 Antiquam deflet tuam
 Fratrumque dignitatem,
 Et quotquot inquilini sacræ 410
 Asiæ solum incolunt,
 Graviter-gemendis malis tuis
 Compatiuntur mortales :

T R O C H Æ I.

Et terræ Colchidos incolæ 415
 Virgines, in pugnis intrepidæ,
 Et plebs Scythiæ,
 Qui extremum terræ tractum circa
 Mæotidem paludem occupant:
 Et Arabiæ gens mavortia, 420
 Quique editam civitatem
 Prope Caucasum incolunt,

E P O D U S.

Exercitus pugnax,
 Acuminatarum cuspidum⁶.

⁶ MS. Acuminatarum cuspidum hastis fremens.

PROMETH. VINCTUS.

135

Alium quidem solum deorum antea in laboribus
 Domitum adamantinis
 Corruptelis, Titanem vidi
 Atlantem, qui semper supereminens robur
 Firmum et cœlestem polum
 Humeris ingemiscens sustinet ; mugit vero marinus
 fluctus
 Collisus, suspirat fundus,
 Et ater Orci secessus fremit
 Subtus terram, fontesque fluviorum limpidorum
 Deplorant dolorem miserabilem.

425

430

I A M B I.

PROM.

Nequaquam existimate fastu aut arrogantia
 Me tacere ; sed cogitatione mordetur animus,
 Dum meipsum intueor ita ludibrio exceptum.
 Atqui istis novis diis munera
 Quis alius, quam ego, universim distribuit ?
 Sed ea taceo : etenim scientibus illa
 Vobis dicerem. Cæterum hominum incommoda
 Audite, ut ipsos rudes prius existentes,
 Intelligentes effeci, et mente præditos.
 Dicam vero, nullam reprehensionem in homines
 habens,
 Sed in iis quæ dedi benevolentiam commemorans :
 Qui primum quidem videntes, frustra videbant,
 Audientes non audiebant : sed somniorum
 Imaginibus similes longo tempore
 Omnia temere commiscebant ; neque lateritias
 Domos subdiales sciebant, nec operam tignoriam :
 Sed subterranei habitabant, velut rapaces
 Formicæ in secessibus antrorum opacis.
 Et nullum erat eis neque hiemis signum,
 Neque floridi veris, neque frugiferæ
 Æstatis certum : sed sine ratione omnia
 Agebant, donec ego ipsis ortus
 Astrorum indicavi, et occasus judicatu-difficiles.
 Ad hæc numerum *i. e. Arithmeticam*, artium præstan-
 tissimam
 Eis inveni, literarumque connexiones,
 Et memoriam omnium effectricem Musarum matrem :

435

440

445

450

455

460

	Primus etiam ad juga copulavi animalia Jugis et corporibus servientia, ut Hominum loco maximos labores Susciperent: ad currus adjunxi frena tolerantes Equos, ornamentum prædivitis luxuriæ.	465
	Marivaga vero, nullus a me alius, Linivola ⁷ invenit nautarum vehicula. Hujusmodi artificia miser cum ego invenerim Hominibus, ipse non habeo solertiam, qua Liberer ab hoc nunc præsentī malo.	470
CHOR.	Indignum pateris exitium, mente hallucinatus. „ Erras, malus vero medicus qui in morbum „ Prolapsus animum despondes, nec potes invenire „ Quibus tute remediis sis curabilis.	
PROM.	Reliqua ex me audiens mirabere magis Quales artes et dolos excogitarim. Hoc maximum; si quis in morbum incideret Non erat remedium ullum, neque esculentum, Neque unguentum, neque poculentum, sed phar- macorum	475
	Inopia exsiccabantur, antequam ego eis Monstravi salubrium medicamentorum compositiones, Quibus omnes profligarent morbos. Modos etiam multos vaticinii ordinavi, Et primus definivi somniorum quænam oporteat Rata evenire, et omina judicatu-difficilia Explicui ipsis, signaque in viis obvia; Tum alitum aduncis unguibus volatum accurate Distinxi, et qui natura dextri, Et qui sinistri, et qualem vitæ rationem Quique habent, et quæ inter se invicem Inimicitæ, benevolentiaque et consessus: Viscerumque lævitatem, et quo colore Prædita diis volupe essent, Fellis etiam, et jecinoris variegatam speciem, Membraque nidore cooperta, et longum Lumbum comburendo in artem inventu difficilem Perduxi homines, et signa flammea Revelavi, ante caligine-obducta.	480 485 490 495

⁷ MS. Velivola.

PROMETH. VINCTUS.

137

Atque talia quidem hæc : subtus vero terram
Hominibus abdita commoda,

500

Æs, ferrum, argentum et aurum, quis
Dixerit se eruisse ante me ?

Nemo, sat scio, nisi qui frustra blaterare volet.

Uno autem verbo cuncta summam accipe,

Omnnes artes mortalibus a Prometheo.

505

CHOR. Ne deinceps homines juves ultra quam convenit,
Teipsum vero infeliciter agentem negligas. Quia ego
Bonæ sum spei te ex hisce vinculis etiamnum
Solutum, nihilo minus Jove valiturum.

PROM. Non hæc ita ut sors perfica

510

Absolvat fatatum est, sed infinitis cladibus

Et miseris incurvatus, ita demum vincula evadam.

„ Ars vero longe est imbecillior necessitate.

CHOR. Quis est ergo necessitatis gubernator ?

PROM. Parcæ triformes, *i. e. tres*, memoresque Erinnyes.

515

CHOR. Hisne ergo Jupiter impotentior ?

PROM. Non sane effugerit ille fato destinatum.

CHOR. Quid aliud Jovi destinatum quam semper imperare ?

PROM. Hoc tu jam non audieris, ne instes.

CHOR. Num grave quid est quod ita abscondis ?

520

PROM. Recordamini alius sermonis, hunc minime

Tempus est efferre, sed est occultandus

Quam maxime : nam hunc retinendo, ego

Effugiam vincula ignominiosa et miserias.

A N T I S T R O P H I C A.

S T R O P H E 1.

CHOR. Neutiquam omnia-administrans

525

Vim suam meæ voluntati

Opponat Jupiter :

Neque ego cessarim

Ad deos sacris

Victimis accedere,

530

Boum maftatorum apud patris Oceani

Fluxum perennem :

Neque peccem verbis.

Sed mihi hoc maneat,

Nec unquam effluat.

545

A N T I S T R O P H E 1.

„ Jucundum spe erecta
 „ Longam vitam
 „ Producere, clara
 „ Animum ampliantem
 „ Hilaritate. 540
 Ego vero inhorresco te intuens
 Infinitis laboribus
 Dilaceratum.
 Jovem enim non expavescens,
 Proprio genio colis 545
 Homines nimis Prometheu.

S T R O P H E 2.

Age quam ingrata
 Gratia, o amice, dic quod unquam robur,
 Quod auxilium mortalium : non aspexisti
 Impotentiam imbellem, 550
 Somnio parem, qua improvidum hominum
 Genus est impeditum?
 Nunquam Jovis ordinationem
 Anteverunt hominum consilia.

A N T I S T R O P H E 2.

Hæc didici, tuam 555
 Exitialem intuens sortem Prometheu:
 Sed ad me advolavit cantio discrepans
 Ab illa quam circum lavacra et lectum
 Tuum canebam, lubentia nuptiali,
 Quando eodem patre prognatam 560
 Duxisti Hesionem, dotalibus
 Persuasam, uxorem consortem tori.

A N A P Æ S T I.

IV. 10. Quæ tellus? quod genus *hominum*? quem dicam me
 videre
 Istum in vinculis petrosis
 Hiemantem? cujus delicti 565
 Pœnis peris? ostende ubi
 Terrarum ærumnosa errem.

MONOSTROPHICA.

Heu heu, ah ah.
 Rursus me miseram œstrus quispiam stimulat ;
 Spectrum Argi terrigenæ avertas o Terra. 570
 Inhorresco illum multioculum bubulcum intuens.
 Incedit ille fraudulentum oculum habens ;
 Quem ne defunctum quidem occultat terra.
 Sed ab inferis commeans me miseram
 Exagitat, et errare facit famelicam per maritimam 575
 Arenam: fistula vero cera-compacta
 Vocalis submurmurat carmen somniferum. Heu
 heu, quo quo,
 Ubi ubi, ubi, quo me longivagi errores impellunt?
 Quid unquam filii Saturni, quid unquam,
 Quid unquam deprehendens me delinquentem
 intricasti 580
 Hisce calamitatibus? heu heu.
 Ab œstro illato terrore miseram
 Amentem itane vexas?
 Da me, marinis monstris pabulum: ne mihi 585
 Invideas hæc vota rex.
 Satis me errores multivagi
 Exercuerunt, nec scire possum qui
 Ærumnas evitem.

I A M B I.

CHOR. Audin' alloquutionem virginis illius cornigeræ? 590
 PROM. Quomodo non audiam illam œstro percitam puellam
 Inachida, quæ Jovis calfacit cor
 Amore, et nunc longinquis cursibus
 Junoni invisâ, per vim exercetur?

MONOSTROPHICA.

10. Unde tu patris mei nomen pronuntias? 595
 Dic mihi infelici, quis tu? quis miser me
 Miseram adeo vere alloqueris?
 Etiam divinitus-immissum morbum edixisti,
 Qui me pungens tabefacit
 Stimulis furialibus, heu heu. 600
 Ideo famelicis flagris saltuum

Cursu-concita veni,
 Domita consiliis infensis.
 Quinam autem infelicium sunt, heu heu, qui perinde
 ac ego laborant?
 Sed mihi diserte significa 605
 Quid me adhuc manet pati,
 Quid non oportet: quod remedium morbi,
 Indica, si scis, edissere,
 Dic vagabundæ virgini.

I A M B I.

- PROM. Dicam tibi plane rem omnem quam scire expetis; 610
 „ Ænigmate non involvens, sed sermone simplici,
 „ Sicut ad amicos os aperire expedit.
 Datorem ignis mortalibus cernis Prometheus.
 IO. O qui in adjumentum commune hominibus apparuisti
 Miser Prometheus, cujus causa hæc pateris? 615
 PROM. Modo desii meas deflere ærumnas.
 IO. Non præbueris mihi hoc officii?
 PROM. Dic quod postulas; nam quidvis ex me percipies.
 IO. Indica quis in prærupta illa rupe te alligavit.
 PROM. Jovis quidem consilium, Vulcani vero manus. 620
 IO. Sed qualium delictorum pœnas luis?
 PROM. Tantum duntaxat tibi enarrasse satis est.
 IO. Quin ad hæc etiam indica quod tempus mihi
 Finis erit vagationis miseræ.
 PROM. Satius est te ignorare hæc quam cognoscere. 625
 IO. Ne tu id me celes quod sum passura.
 PROM. Atqui haud invideo tibi hoc officii.
 IO. Cur ergo cunctaris quin efferas rem omnem?
 PROM. Invidia nulla; sed vereor animum turbare tuum.
 IO. Ne de me sollicitus sis magis quam dulce est mihi. 630
 PROM. Quia cupis, dicendum est; ergo audias.
 CHOR. Nondum quidem, sed et mihi partem voluptatis præbeas,
 Prius hujus cognoscamus morbum,
 Ipsa exponente ærumnas exitiales:
 Reliqua vero certamina ex te edocantur. 635
 PROM. Tuum est, Io, eis hoc indulgere officii
 Cum ob alia, tum quia sunt patris sorores.
 „ Quia deflere et deplorare casus suos
 „ Ibi, ubi est quis relaturus lachrymas

P R O M E T H . V I N C T U S .

141

10. „ Ab auditoribus, habet operæ pretium. 640
 Non scio quomodo debeam vobis refragari:
 Sed sermone perspicuo totum quod cupitis
 Cognoscetis; tametsi doleam etiam enarrans
 Unde divinitus-immissa tempestas, et permutatio
 Formæ mihi calamitosæ accidit. 645
 Nam semper nocturnæ visiones ventitantes
 In thalamos meos, demulcebant me
 Lenibus verbis: O perbeata puella,
 Cur diu permanes virgo, cum liceat tibi conjugium
 Nancisci præstantissimum? Jupiter enim jaculo
 desiderii 650
 A te misso, incaluit, et Venerem communicare
 Cupit: tu autem puera, ne apolactises, *recalcitres*, cubile
 Jovis, sed exeas ad Lernæ profundum
 Pratum, et pascua et bovia patris,
 Ut Jovis oculus deponat desiderium. 655
 Talibus somniis totas noctes
 Misera occupabar, donec patri
 Auderem narrare somnia noctu ventitantia.
 Ille autem ad Pytho et in Dodonam crebros
 Oraculorum-consultores mittebat, ut cognosceret quid 660
 Agendo aut loquendo gratificaretur diis.
 Illi reversi nuntiarunt ambigui-sensus
 Oracula, obscure et intricate prolata.
 Tandem apertum vaticinium venit Inacho
 Diserte præcipiens et jubens 665
 Extra domum et patriam me pellere,
 Ut libera errem in extremis terræ finibus.
 Quod si nolit, a Jove venire flammeum
 Fulmen, quod totam familiam delebit.
 Talibus persuasus Apollinis vaticiniis, 670
 Expulit et exclusit me domo
 Invitam invitus: quia coëgit eum
 Jovis imperium per vim hæc facere.
 Statim vero forma et animus perversi
 Fiebant, et cornuta, ut videtis, acuto 675
 Stimulata œstro, saltu lymphatico
 Ferebar ad potu-salubrem fluxum Cenchreæ,
 Altumque Lernæ fontem: bubulcus vero terrigena
 Intemperans ira Argus insequabatur, multis

Oculis observans gressus meos. 680
 Inopinatum autem eum et repentinum fatum
 Vita privavit: ego vero œstro percita
 Flagro divino de terra in terram agitor.
 Audis quæ acta sunt, si autem habeas dicere quid
 De malis reliquum sit, indices, nec me cuius es misertus 685
 „ Demulceas verbis fallacibus. Nam luem
 „ Turpissimam judico orationem compositam.

S Y S T E M A.

CHOR. Mitte, mitte: desiste, heu:
 Nunquam nunquam optarim tam insolitam orationem
 pervenire
 Ad aures meas, neque ita tristia visu 690
 Et intolerabilia damna, piacula, terricula ancipiti
 Stimulo refrigerare animum meum.
 Heu heu, fatum, fatum,
 Inhorruï cum aspexerim negotium Ius.

I A M B I.

PROM. Ante ingemiscis, et terrore plena es, 695
 Cohibe te, donec reliqua etiam addiscas.
 CHOR. „ Dicas, edoceas: nam ægrotantibus dulce est
 „ Clare in antecessum nosse mali residuum.
 PROM. Priorem petitionem obtinuistis a me
 Facile; primum enim hanc audire voluistis 700
 Ad se pertinentes ærumnas declarantem,
 Reliqua nunc accipite, qualia oportet mala
 A Junone hanc juvenulam pati.
 Tu vero Inachi seminium verba mea
 Animo conde, ut exitus ediscas itineris. 705
 Primum quidem hinc ad exortum solis
 Conversa transi inarata juga:
 Accedes vero ad Scythas Nomadas, qui casas vitiles
 Incolunt sublimes super rotundis curribus,
 Arcubus longe-jaculantibus instructi: 710
 Quibus ne propinques, sed pedes ad fluctisona
 Tesqua declinans terram pertranseas.
 Ad sinistram autem manum fabri ferrarii
 Chalybes habitant, a quibus oportet te cavere.
 Sunt enim immites et inaccessi peregrinis. 715

PROMETH. VINCTUS.

143

Pervenies etiam ad fluvium insolentem haud falso
nomine,

Quem ne transeas; quia non est facilis vadatu,
Priusquam ad ipsum venias Caucasum, montium
Altissimum, ubi fluvius effundit vim

Ex lateribus editioribus: sed oportet astris-vicina 720

Transcendentem cacumina ad meridianam
Viam tendere, ubi ad Amazonum aciem
Virorum adversatricem appuleris, quæ aliquando
Themiscyram

Circa Thermodontem incolent, ubi
Est asper ponti Salmydessius sinus 725

Nautis inhospitalis, noverca navium:
Istæ te deducunt et valde lubenter.

In ipsis autem angustis portis paludis Isthmum
Cimmericum attinges, quem oportet te audacter
Deserentem trajicere angustias Mæoticas: 730

Erit vero hominibus fama in æternum ingens
Tui transitus, nam Bosphorus cognomine
Indigitabitur. Solum autem Europæ relinquens
Pervenies in continentem Asiaticam; nunquid vobis
videtur

Deorum gubernator in omnibus simul 735
Violentus esse? huic enim mortali Deus

Commisceri volens, eam in istos conjecit errores.
Acerbum comparasti, o puella, conjugii tui
Procum; quas enim jam audisti narrationes
Putat tibi esse ne procœmia quidem eorum quæ dicenda
sunt. 740

IO. Hei mihi, mihi: eheu eheu.

PROM. Tu rursus exclamas et singultis; quid
Facies ubi reliqua auscultes mala?

CHOR. Num quid reliquum est mali quod illi dicas?

PROM. Imo tempestuosum mare noxiæ calamitatis. 745

IO. Quid ergo lucri mihi vivere, quin potius illico
De hac aspera petra memet projecerim,
Ut in terram decidens, ab omnibus malis

„ Liberarer? Nam satius est semel mori

„ Quam diebus *vitæ* omnibus mala perpeti. 750

PROM. Næ ægre ferres meas afflictiones,
Cui non est fato-concessum mori:

- Hoc enim fuerit malorum liberatio :
 Nunc vero nullus est finis mihi propositus
 Laborum, antequam Jupiter regno excidat. 755
- IO. Nunquid aliquando erit ut Jupiter e principatu
 excidat ?
 Gauderem, puto, istam conspicatâ cladem ;
 Quippe ni, cum a Jove malis afficiar ?
- PROM. Hæc igitur ita esse cognoscere potes.
- IO. A quo spoliabitur sceptro regio ? 760
- PROM. Ipse a suis iudicii-inanibus consiliis.
- IO. Quomodo indica, nisi quid inest incommodi.
- PROM. Tale junget conjugium, cujus olim pœnitebit.
- IO. Divinumne, an humanum ? dicas, si fas dicere.
- PROM. Quid quale illud sit *quæris* ? non licet efferre. 765
- IO. Nunquid per uxorem regno deturbabitur ?
- PROM. Quæ scilicet pariet filium patre præstantiorem.
- IO. An illi nulla est hujus calamitatis aversio ?
- PROM. Non sane, priusquam ego ex vinculis solutus fuero.
- IO. Quis ergo est te soluturus invito Jove ? 770
- PROM. Oportet esse quendam ex posteris tuis.
- IO. Quid ais ? meusne filius te liberabit a malis ?
- PROM. Tertius genere a decem aliis generationibus.
- IO. Hæc vaticinatio non adhuc est facilis intellectu.
- PROM. Quin neque tuas anquiras ærumnas. 775
- IO. Ne me porrecto beneficio continuo prives.
- PROM. Duanum narrationum alterutra te donabo.
- IO. Quarum ? indica et da mihi delectum.
- PROM. Contribuo : elige aut reliquos labores tibi
 Aperte indicabo, aut eum qui me soluturus est. 780
- CHOR. Harum quidem istam illi, hanc autem mihi gratiam
 Concedas, neque posthabeas petitionem.
 Isti quidem narres reliquam errationem,
 Mihi vero liberatorem ; hoc enim cupio.
- PROM. Quandoquidem cupitis, non refragabor 785
 Quin exponam omne quicquid est quod vultis insuper.
 Tibi, Io, primum edisseram multiplicem errorem,
 Quem tu inscribas memori mentis tabula.
 Quando transieris fluvium continentium terminum,
 Ad ortum lucidum solis-orbitæ 790
 Maris trajiciens fremitum, donec pervenias
 Ad campos Gorgonios Cisthinæ, ubi

PROMETH. VINCTUS.

145

Phorcides puellæ longevæ⁸ habitant
 Tres cygniformes, oculum communem possidentes
 Et dentem unum, quas neque unquam sol aspicit
 Radiis, neque nocturna luna. 795
 Prope autem harum sorores tres aligeræ,
 Anguicomæ viris-invisæ Gorgones,
 Quas homo nullus conspicatus retinebit spiritum.
 Talem tibi hujus indico præcautionem. 800
 Aliud vero audias ingratum spectaculum.
 Voraces enim mutos Jovis canes
 Gryphes caveto, et monoculum⁹ exercitum
 Arimasporum equestrem, qui aurifluum
 Habitant juxta laticem Plutonis alvei : 805
 Hos tu ne adpetas. Sed in longinquam terram
 Ad populum nigrum pervenies, qui ad solis
 Degunt fontes, ubi fluvius Æthiops.
 Hujus incedas juxta ripas, donec attingas
 Catabasium, ubi de montibus byblinis 810
 Nilus effundit fluxum venerandum potu-jucundum.
 Hic te ducet in terram triquetram
 Nilotida, ubi longam coloniam
 Condere tibi, Io, et filiis tuis, est fato concessum.
 Horum si quid est tibi imperfectum et inventu-
 difficile, 815
 Repetas et planius ediscas :
 Quippe mihi plus adest otii quam velim.
 CHOR. Si quid huic reliquum aut omissum
 Narrare potes de vagatione valde pernicioſa,
 Narra; sin autem omnia exposuisti, nobis vicissim
 officium 820
 Præsta quod petimus, siquidem meministi.
 PROM. Hæc terminum percepit totius vagationis suæ :
 Sed ut sciat se non frustra audire me,
 Quæ prius exantlavit quam huc venit, exponam;
 Hoc ei exhibens signum veritatis orationis meæ. 825
 Sed omittam verborum turbam plurimam,
 Et pergam ad ipsum errorum terminum.
 Postquam pervenisti in regionem Molossam,
 Et ad eminentem Dodonam, ubi

⁸ MS. Vetula.

⁹ MS. Unoculum.

Et oraculum et sedes Jovis Thesproti, 830
 Miraculumque incredibile, quercus adloquaces,
 A quibus tu clare et non ænigmatice
 Salutata es inclyta Jovis futura
 Conjux, si modo quid hoc adblanditur tibi,
 Inde œstro concita littoralem 835
 Viam emensa es ad magnum Rheæ sinum,
 Unde retrovagus cursibus vexaris.
 In posterum autem secessus *ille* maritimus
 Pro certo hoc scias, vocabitur Ionius,
 Monumentum tui itineris omnibus hominibus. 840
 Hæc tibi sunt signa, quod mens mea
 Cernat plus quam quod apparet.
 Reliqua deinceps in communi vobis et isti dicam,
 Reversus ad tractum priorum sermonum.
 Urbs est Canobus terræ extrema, 845
 Ad ipsum Nili ostium et aggerem sita :
 Ibi quidem Jupiter te efficiet mentis compotem,
 Placida tantum atrectans et palpans manu.
 Cognominem vero proliferationi Jovis
 Paries nigrum Epaphum, qui fruetur *tanta*, 850
 Quantam latifluus Nilus irrigat, terra.
 Ab illo generatio quinta liberorum quinquaginta
 Redibit Argos non lubens
 Fœminina, fugiens cognatas nuptias
 Patruelium : illi autem animis attonitis, 855
 Ut circi non procul relictæ a columbis,
 Insectabuntur captantes non captandas
 Nuptias, ast invidebit eis deus corpora :
 Pelasga vero *terra* excipiet fœmineo
 Ferro domitos, noctis-observatrici audacia. 860
 Mulier enim quæque suum virum vita privabit,
 Anceps gladium cæde tingens :
 Talis eveniat hostibus meis Venus.
 Unam tamen puellarum amor demulcebit, ut non
 Maritum occidat, sed languescet 865
 A proposito ; et ex duobus alterum eliget,
 Cluere potius ignava, quam cæde polluta.
 Hæc in Argo¹ regium pariet genus.

¹ MS. Argis.

PROMETH. VINCTUS. 147

Ad hæc clare enarranda opus fuerit longa oratione.
Ex hac quidem stirpe nascetur fortis *ille, et* 870
Celebris-arcubus, qui me ex hisce laboribus
Liberabit: hujusmodi oraculum mihi grandæva
Mater illa Themis Titania exposuit:
Quomodo autem et quando, hæc longa oratione
Indiguerint ad narrandum, et tu, iis cognitis, nihil
juvabere. 875

A N A P Æ S T I.

10. Heu, heu, heu, heu, heu!
Me rursus spacelus et phrenetici
Furores urunt, œstri quidem acies
Ardentissima me stimulat;
Cor vero præ metu præcordia verberat. 880
Oculi autem volutum rotantur
Et extra orbitam feror, rabiei
Impetu insano, linguæ impotens:
Voces vero turbidæ temere allidunt
Ad fluctus noxæ exosæ. 885

E P O D I C A.

S T R O P H E.

CHOR. Revera sapiens, sapiens revera fuit,
Qui primus in animo
Hoc gessit et lingua edisseruit,
„ Quod affinitatem contrahere sibi comparem longe
præstet,
„ Et neque divitiis diffluens, 890
„ Neque genere elatum
„ Cerdoni sit affectandum conjugium.

A N T I S T R O P H E.

Nunquam nunquam me, O
Fata,
Conspiciatis factam Jovis lecti concubinam: 895
Neque marito copuler cuipiam e cœlicolis.
Nam exhorreo non-contentam-viris virginitatem
Ius, *eam* videns ob conjugium laceratam
Immitibus Junonis erroribus laborum.

E P O D U S.

Mihi vero quia æquale conjugium 900
 Securum, non vereor: neque potentiorum
 Deorum amor, oculus inevitabilis, aspiciat me.
 Hoc enim bellum nebellum, intricatio
 Inextricabilis, nec scio qualis forem.
 Nam haud novi quomodo Jovis effugerim consilium. 905

I A M B I.

V. PROM. Profecto Jupiter, licet adhuc mente pervicaci,
 Fiet humilis, quales instituit
 Nuptias nubere: quæ ipsum ex regno
 Et soliis evanidum ejicient; et imprecatio patris
 Saturni tum jam omnino perficietur, 910
 Quam imprecabatur antiquis soliis excidens.
 Horum laborum aversionem nullus deorum
 Præter me poterit ei plane indicare.
 Ego hæc novi, et quomodo *perficientur*: proinde jam
 Confidenter sedeat aëriis iētibus 915
 Fretus, et vibrans manibus ignivomum jaculum.
 Nam id ei nihil opitulabitur, quo minus
 Inhoneste ruina cadat intolerabili:
 Talem adversarium nunc præparat
 Ipse sibi, monstrum inexpugnabile; 920
 Qui præstantiorem fulmine inveniet flammam,
 Ictumque validum superantem tonitru,
 Et morbum marinum terræ concussorem
 Tridentem, illam Neptuni hastam dissipabit.
 Illisus autem huic malo, discet 925
 „ Quantum imperare et parere distant.

CHOR. Tu itaque quæ cupis, illa Jovi ominaris.
 PROM. Quæ fient, præterea autem quæ vellem loquor.
 CHOR. Expectandum igitur Jovi aliquem dominaturum?
 PROM. Etiam et his labores importabiliores sustinebit. 930
 CHOR. Quomodo non metuis, talia projiciens verba?
 PROM. Quid *ego* metuam, cui non est fatale mori.
 CHOR. At tibi ærumnam ista graviorem inferre potest.
 PROM. Quin ita faciat, omnia mihi expectanda.
 CHOR. Qui colunt vindictæ deam, sapiunt. 935

² MS. Bellum non debellandum.

PROMETH. VINCTUS.

149

- PROM. Cole, invoca, palpa istum æternum gubernatorem.
 Mihi autem Jupiter minus nihilo est curæ.
 Agat, imperet hoc brevi tempore
 Ut vult; non enim diu imperabit diis.
 Sed enim conspicio illum Jovis cursorem,
 Illum novitii regis ministrum : 940
 Omnino nuntiatum quid novi venit.
- MERC. Te illum veteratorem illum peracerbe acerbum,
 Qui deliquisti adversus deos, qui hominibus
 Præbuidisti dona, illum ignis furem dico; 945
 Pater te jussit quas jactitas nuptias
 Edisserere, et a quibus ille excidat imperio;
 Et hæc quidem nullatenus obscure
 Sed singula eloquere plane; neque mihi duplices
 Prometheu, proponas vias; cernis enim quod 950
 Jupiter talibus non emollitur.
- PROM. Graviloqua et confidentiæ plena
 Est hæc oratio, sicut deorum famuli.
 Nuperum imperium novitii obtinetis, quinetiam putatis
 Vos incolere arces nulli dolori pervias: non ex his ego 955
 Reges duos excidisse vidi?
 Et hunc jam regnantem tertium aspiciam
 Turpissime et citissime: nunquid tibi videor
 Metuere et formidare novos deos?
 Immo multum et omnino absum a metu: proinde tu 960
 Qua venisti via, eam repetas festinanter
 Nam nihil eorum quæ ex me scisciteris³ cognosces.
- MERC. At tali etiam prius pervicacia
 Temet conjecisti in has infelicitates.
- PROM. Tuo obsequio meam hanc miseriam, 965
 Pro certo habe, non ego permutarim.
 Satius enim duco huic mancipari petræ,
 Quam Jovi patri tuo esse fidum nuntium.
 Ita cum procacibus procaciter agendum.
- MERC. Videris deliciari præsentibus malis. 970
- PROM. Delicior? sic delicias meos
 Videam hostes: et te inter eos dico.
- MERC. Nunquid et me ob has calamitates incusas?
- PROM. Uno verbo omnes odi deos,
 Quicumque beneficiis affecti, me injurie affligunt. 975

³ MS. De quibus me interrogabis.

- MERC. Percipio te insanire morbum non exiguum.
 PROM. Laborem sane morbo, si morbus odisse hostes.
 MERC. Non tolerandus esses, si feliciter ageres.
 PROM. Hei mihi! MERC. Hoc verbum Jupiter ignorat.
 PROM. Ast tempus senescens omnia edocet. 980
 MERC. Atqui tu nondum didicisti sanus esse.
 PROM. Te enim, ministrum, non alloquutus fuissem.
 MERC. Nihil videris dicere eorum quæ vult pater.
 PROM. Siquidem deberem ei persolverem gratias.
 MERC. Nimirum conviciaris me perinde ac si essem puer. 985
 PROM. Annon tu es puer, atque eo etiam insipientior,
 Si speras te aliquid ex me cogniturum?
 Non est vexatio neque machinatio, qua
 Jupiter me inducet hæc enunciare,
 Priusquam laxata fuerint vincula pessundantia. 990
 Præter hæc, projiciatur comburens flamma,
 Alisque-alba nive et terræ
 Motibus misceat et concutiat omnia :
 Nihil enim horum me flectet, ut dicam
 Per quem oporteat eum excidere regno. 995
 MERC. Perspice, quæso, num hæc tibi profutura videantur.
 PROM. Hæc sunt dudum perspecta et deliberata.
 MERC. Sustineas, o vanissime, sustineas aliquando
 Præsentis ærumnas recte æstimare.
 PROM. Tu mihi velut fluctus⁴, molestus es frustra,
 persuadendo. 1000
 Nunquam tibi hoc subeat me Jovis
 Mandati metu, effœminatum fore,
 Et isti valde-inviso supplicaturum
 Muliebribus manuum supinationibus,
 Ut me solvat ab hisce vinculis : ab hoc omnino absum. 1005
 MERC. Videor colloquendo multa et frustra dicere ;
 Nihil enim maceraris et emolliris monitionibus
 Meis : sed frænum mandens tanquam nuper jugatus
 Pullus, reniteris et habenis repugnas.
 Sed ferocis conatu invalido. 1010
 „ Nam pervicacia non-recte-sapienti,
 „ Ipsa per se minimo minus valet.
 Considera vero si non parueris monitis meis,
 Qualis tempestas et malorum inundatio

⁴ MS. Fluctui laboras frustra.

PROMETH. VINCTUS: 151

In te irruet inevitabilis: primum enim asperam 1015
 Rupem hanc tonitru et fulminis flamma
 Pater diffringet, et abscondet corpus tuum,
 Petrosus autem sinus te excipiet.

Et longo temporis defunctus spatio,
 Denuo prodibis in lucem; sed Jovis 1020

Volucer canis, aquila cædis avida, corporis
 Rapaciter fragmentum magnum dilacerabit,
 Conviva quotidianus non vocatus adventans:
 Jecur vero, dapes nigras, epulabitur.

Neque hujus ærumnæ finem aliquem expectes, 1025
 Priusquam deorum aliquis successor tuorum laborum
 Appareat, et velit descendere ad haud illustrabilem
 Orcum, et ad tenebrosa profunda tartari.

De his delibera; quia hic non est fictitius
 Verborum ornatus, sed serio enuntiatus: 1030

Nam mentiri nescit^s os
 Jovis, sed perficit omne verbum. Tu vero
 Dispice et cura; neque pervicaciam unquam
 Existimes meliorem bono consilio.

CHOR. Nobis quidem Mercurius videtur non intempestiva 1035
 Fari; jubet enim te pervicacia
 Deposita, investigare sapiens consilium.

„ Obtempera, turpe est enim sapienti in peccato
 persistere.

A N A P Æ S T I.

PROM. Scienti mihi hæc mandata
 Iste exposuit, sed male tractari 1040
 Hostem ab hostibus, nihil est absurdi.

Porro, in me projiciatur
 Ignis anceps capillitium, æther vero
 Concutiatur tonitru, et turbine
 Furentium ventorum, terram autem ex fundo 1045

Cum radicibus labefactet ventus,
 Fluctum vero maris horrendo impetu,
 Astrorumque cœlestium
 Cursus commisceat, atque in atrum
 Tartarum penitus projiciat corpus 1050
 Meum, necessitatis rigidis turbinibus:

^s MS. Nequit.

- Omnino tamen me non extinguet.
 MERC. Tales nimirum phreneticorum
 Cogitationes et voces licet audire.
 Quid enim abest a delirio? 1055
 Quod si felix esset, quid de insania remitteret?
 Vos vero quæ ærumnis
 Hujus compatimini, locis
 Ex his celeriter aliquo discedite;
 Ne animos vestros attonitos reddat 1060
 Mugitus tonitru horridus.
- CHOR. Aliud quid loquaris et suadeas
 Mihi quod et persuadebis: nam
 Hunc sermonem adduxisti non ferendum;
 Quomodo jubes me inhonesta sequi? 1065
 Cum hoc volo perpeti, quicquid oporteat;
 Didici enim odisse desertores.
 Nec datur vitium
 Quod magis quam hoc despuam.
- MERC. Sed memineritis quæ ego præmoneo; 1070
 Neque a malo deprehensæ,
 Incusetis fortunam, neque dicatis unquam
 Jovem vos in improvisum
 Infortunium conjecisse; non, inquam, sed vos
 Vosmet: scientes enim 1075
 Neque ex improvise, neque clam
 In inextricabilem laqueum calamitatis
 Incogitantia involvemini.
- PROM. Atqui facta et non amplius verbo
 Terra concussa est: 1080
 Et reboat fremens sonus
 Tonitru, glomerationes vero emicant
 Coruscationis igneæ, turbines autem pulvèrem
 Circumagitant; et exsiliunt ventorum
 Omnium flatus, in se mutuo 1085
 Ex-adverso-spirantem discordiam exercentes:
 Æther verò mari est confusus.
 Talis impetus in me cœlitus
 Terrorem incutiens aperte venit.
 O mater mea veneranda, o omnium 1090
 Communem lucem circumvolvens æther,
 Cernis quam injusta patiar.

F R A G M E N T A.

FRAGMENTUM tragœdiæ quæ inscribitur **PROMETHEUS IGNIFER.**

A. GELL. l. c. Silens ubi oportet et loquens opportuna.

FRAGMENTA tragœdiæ quæ inscribitur **PROMETHEUS SOLUTUS.**

I.

STRABO l. c. *Æschylus quidem intelligens difficulter causas rei exponi posse, aut ita ab alio accipiens, in fabulam detorsit. Nam apud eum Prometheus Herculi exponens iter a Caucasus ad Hesperidas, in hanc loquitur sententiam.*

Venies ad Ligurum intrepidum exercitum,
Ubi pugnam, id satis novi, quamvis bellicosus sis,
Non culpabis; decretum enim est hic a te spicula
relinquenda.

Nullum vero invenies lapidem quem e terra
Avellas, quoniam tota regio mollis est.
Cernens vero te Jupiter in angustiis, miserebitur,
Nubemque subtendens imbre rotundorum lapidum
Obscuram reddet terram, quibus postea pugna
Contendens facile superabis Ligusticum exercitum.

II.

Ita quæ ad Oceanum versus meridiem sita sunt, omnia Æthiopiæ appellatione fuisse notata. Hæc testimoniis comprobari possunt. Sic enim loquitur Æschylus Prometheo Soluto:

Purpurea arena sacrum Rubri
Fluentum maris,
Atque ære micantem vicinum Oceano
Lacum Æthiopum cunctiferorum,
Ubi omnituens
Sol perpetuo vultum immortalem
Laboremque equorum calidis aquæ
Mollis effusionibus permulcet.

III.

PLUTARCH. l. c. *Nunc quod potiores sumus, iisque imperamus, non casu aut fortuito fit, sed Prometheus, id est rationis usus, hoc efficit,*

Equorum asinorumque coitus et taurorum foetus
Præbens, vice servorum qui labores subeant,
secundum Æschylum.

IV.

ARRIAN. l. c. Æschylus in tragœdia quæ inscribitur Prometheus Solutus, Phasin Europæ atque Asiæ terminum facit. Sic enim Titanas loquentes introducit,

— pervenimus
Tuos labores hosce, Prometheus,
Et vinculorum pœnam hanc ut videamus.
Deinde commemorant quantam regionem peragrarint,
Duplicem terræ Europæ
Asiæque magnum terminum Phasin.

V.

GALEN. l. c. Æschylus in Prometheus,

Contende hac recta: quamprimum quidem
Ad Boreæ veneris flatus, cave
Fremitem ingruentem ne te rapiat
Procelloso flatu statim evertens.

VI.

Bene cave ne tibi in faciem incidat.
Gutta.

VII.

STEPH. Byzant. l. c. Et Æschylus in Prometheus Solutus eos cum G, Gabios vocat.

Deinde accedet ad populum justissimum
Omnium mortalium, et maxime hospitem,
Gabios; ubi neque aratrum neque
Ligo proscindit terram, verum spontanea
Arva proferunt victum uberem mortalibus.

XII.

Locum illustrem ex Prometheus Solutus, apud Ciceronem, Attio interprete, vide supra.

IN PROMETH. VINCTUM

THOMÆ STANLEII COMMENTARIUS.

[*Quæ uncinulis includuntur ex auctoris MSto accedunt.*]

TIT. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ. *Prometheus religatus.* Ita reddunt Attius et Martialis. Nonnulli e sanctis Patribus Promethei vincula fabulosa cum passione Domini nostri conferunt, hisce forsan aut similibus rationibus perducti: Christus est ὁ Λόγος, Σοφία Πατρὸς, quem et a Pythagora Σοφίαν dictum volunt aliqui: eo non abludit Promethei nomen; ambo φιλόθεωποι. Causam δέστωσ Prometheæ ab aliis novam et longe diversam statuit Æschylus, sed huic analogiæ valde congruentem; nimirum quod cum Jupiter totum genus humanum ibat perditum, obstiterit Prometheus mortales liberans ab Orco, *ν.* 235.

Ἐγὼ δὲ τολμῆς ἐξελευσάμην βροτῶς,
Τῆ μὴ διαρραϊσθέντας εἰς ἄδρα μολεῖν.

Λιωργὸν itaque, Promethei epithetum, interpretatur Suidas τὸν ὑπὲρ τῆ λαῖ ἀποθνήσκοντα. Quod ad supplicii genus attinet, præruptæ rupi Caucasæ, cruci simplici, ut ita dicam, ex qua prima ac rudi specie ad compactam ventum fuisse docet Lipsius de Cruce I. 5. affixus ac suspensus est Prometheus, ignis suffurati pœnas luens; cruce enim plectebantur latrones: ideoque eum Lucianus *σαυρωθέντα* vocat; et Tertullianus adversus Marcionem I. 1. *cruces Caucasorum* dixit. Quo alludit et Martialis I. Spectac. epigr. 7.

Qualiter in Scythica religatus rupe Prometheus

Assiduam nudo pectore pavit avem;

Nuda Caledonio sic ubera præbuit ursa

Non falsa pendens in cruce Laureolus.

[Seneca, *Controvers.* X. 5. quæ Parrhasii Prometheus inscribitur, *Inter altaria, inquit, Olynthii senis crucem posuit.*]

ΠΡΟΘΕΣΙΣ. Vetus esse hoc argumentum sane ante Sophoclis et Euripidis Fabulas deperditas, satis liquet ex iis quæ de Sophoclis Colchis et Euripidis tragœdiis sequuntur.

Ibid. ΙΣΤΕΟΝ ΔΕ ΟΤΙ ΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΝ ΚΑΥΚΑΣΩ. Recte quidem et apposite ab auctore argumenti observatum est, secundum communem sententiam Prometheus Caucasio monti alligatum, at apud Æschylum potius ad Europæas Oceani partes vinctum videri: recteque hæc ab omnibus Scholiastis

ad primum tragœdiæ versum annotantur. Sciendum est itaque primo, veteres omnes, tum Græcos tum Latinos, Prometheum Caucasos alligatum uno ore tradidisse: unde apud Lucianum dialogus quo res integra narratur duplici titulo pari jure insignitur, aut Προμηθεὺς sc. aut Καύκασος. Inde Tertullianus intelligendus de *crucibus Caucasorum*, cui hæreticus Marcion, Ponto oriundus, dicitur *Caucaso abruptior, penes quem verus Prometheus, Deus omnipotens, blasphemis lancinatur*. Observandum secundo, duos ab historicis Caucasos memorari, quorum alter Colchicus sit, alter Indicus, et utrique fabulam hanc de Prometheo ab aliquibus assignari. At quod de Indico narratur omnino commentum est, ab assentatoribus Alexandri certissime confictum. Nam cum Macedones montem eum quem Alexander cum exercitu superavit Caucasum nominarunt, ἄπερ οἱ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπαμίσου τε καὶ Ἡμωδῶν καὶ Ἰμαίου καὶ ἄλλα ὀνομάζουσι· Μακεδόνες δὲ Καύκασον, Strabo XV. p. 689, qui Alexandrum inter Deos referre cupiebant, omnia de Baccho et Hercule ad eum transferebant: quin etiam locum ipsum ostendebant quo Prometheus vinctus est; Strabo XV. p. 688. Ἴδόντες σπήλαιον ἐν τοῖς Παροπαμισσαδαῖς ἱερῶν, τῆτο ἐνεδείξαντο Προμηθεῶς δεσμωτήριον. Arrianus V. Ἀναβάτ. Φημίσαι ὅτι τῆτο ἄρα ἦν τῆ Προμηθεῶς τὸ ἄντρον, ἵνα εἰδῆτο· καὶ ὁ αἰετὸς ὅτι ἐκεῖσε ἴφοιτα, δαισόμενος τῶν σπλάγγων τῆ Προμηθεῶς· καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὅτι ἐκεῖσε ἀφικόμενος, τὸν τε αἰετὸν ἀπέκτεινε, καὶ τὸν Προμηθεῶς τῶν δεσμῶν ἀπέλυσε. Hoc itaque omnino rejiciendum, utpote a fœda et imperita assentatione profectum, ut est a Strabone optime observatum, XI. p. 505. Ἡ δόξα τῆ ὄρε; καὶ τοῦνομα καὶ τὸ τὸν Προμηθεῶς παραδιδόσθαι διδόμενον ἐν τοῖς ἰσχυράτοι; τῆ; γῆ; ἐν τῷ Καυκάσῳ, χαλεπῶσαι τι τῷ βασιλεῖ ὑπέλαβον· τοῦνομα τῆ ὄρε; μετεπέγκαντες εἰς τὴν Ἰνδικήν. Verum hoc ipsum commentum eo luculentius argumentum est, constantem Græcorum sententiam fuisse, Prometheum in monte Caucasos vinctum perhiberi; erat autem ille Colchicus, non Indicus, cujus nomen ante res Alexandri Græcis omnino inauditum. Prometheus apud Lucianum, in Dial. Prom. de seipso, ἀνεσαυρῶσθαι με πλοῆσιον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν ἐπὶ τῷ Καυκάσῳ. De Colchico igitur Caucasos, qui inter Caspium fretum et Pontum attollitur, acceperunt veteres. Interim tamen non est inde concludendum Prometheum Æschyli in eo Caucasos Colchico alligari, aut rem omnem hujus fabulæ ad fretum Caspium fieri. Nam, ut observavit vetus argumenti auctor, ea quæ ab ipso Prometheo dicuntur satis ostendunt eum longe a mari Caspio, in Europæis partibus vinctum. In Scythia quidem hæc omnia geri satis ubique manifestum est: sed eam cum nomino, non illam nobis a Ptolemæo repræsentatam intelligo, qui nobis duplicem quidem Scythiam dedit, Geogr.

VI. 14. extra Imaum montem unam, intra eundem alteram, sed utramque Asiaticam; nam hanc quæ occidentalior est ita describit, ἢ ἰπὸς Ἰμαῶν ὄρεσ Σκυθία περιερίζεται ἀπὸ μὲν δύσεως Σαρματία τῇ ἐν Ἀσία. Terminatur igitur Scythia ab occasu Sarmatia Asiatica, adeoque ne ad fines Asiæ pertingit, nedum ad partes aliquas Europæas extenditur. Aliter omnino Æschylus usurpat: cum Robur et Vis Σκύθην ἐς αἶμον se advenisse dicunt, ut ex sequentibus patet. Ubi diligenter notandum, Scythiam veterum neque Asiæ neque Europæ soli adjudicatam, sed utriusque partem septentrionalem eo nomine insignitam: Ἀπαντας μὲν δὲ τὰς προσδόξια κοινῶς οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφεῖς Σκύθας ἐκάλεον, inquit Strabo XI. p. 507. Imo Herodotus Æschylo nostro ætate proximus ita Scythiam describit, ut ad Istrum usque ab occasu pertingat, de quo ille, πρῶτος δὲ τὸ ἀφ' ἰσπέρης τῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ ῥέων κατὰ τοιούτῃ μέγιστος γέγονε et apud eum Darius in expeditione illa adversus Scythas, Bosporum trajicit, et in Europam exercitum ducit. Habemus igitur ætate Æschyli Scythiam Europæam ab Istro usque ad Tanaim, in qua Prometheus versus Oceanum ex mente Tragici alligatum affirmamus; quod postea toti tragœdiæ, præsertim vero orationi Promethei de itinere Ius, illustrandæ inserviat.

Ibid. ΩΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΩ ΛΕΓΟΜΕΝΩΝ. Ut v. 717.

Ἄρον (Araxin) μὴ περάσσης ἢ γὰρ εὐβάτος περᾶν

Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μώλης —

DRAM. PERS. ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ. Duas esse personas negat Stephanus, vel saltem ita duas esse velit ut pro una censeri debeant: cum tamen satis notum sit duos fuisse Pallantis et Stygis filios. Apollodor. I. Πάλλαντος δὲ καὶ Στυγὸς τῶν Ὀκεανῶ, Νίκη, Κράτος, Ζῆλος, Βία.

[Hesych. Κράτος· βασιλεία, ἰσχύς, δύναμις, δοξα, ἐξουσία.

ΒΙΑ. Hesych. Βία· δύναμις, ἰσχύς, ἀνάγκη. Etymolog. Βία. Σήμανει βία, τὴν δύναμιν ὡς τὸ, Σὴ δὲ βίη λέλεται — καὶ τὴν ἐκ δυναστείας ἀδικίαν, ὡς τὸ, τὴν ἐὰ βίη ἀέκοντος ἀπήρξων — καὶ, Βίη ἐν ἀγορῇ σχολιάς κρείεε θέμιστας — τῇ ἀδικίᾳ — καὶ τὸ ἐν τῇ συνθειᾷ λεγόμενον, Οὔτε βίας Τρωῶν ὑπεδείδισαν, ἔτε ἰωκᾶς — ἀμφότερα παρὰ τὴν ἴαν, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν καὶ πλεονάσμῳ τῷ β, βία. τὸ δὲ μετὰ δυναμείως καὶ βιαστικῶς τι πράττειν, βία εἴρηται.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. Etymolog. Προμηθεύς· κατὰ μεταβολὴν, Προμηθεύς, ὃ προσφῶν τὰ μῆδεα, τὰ βυλεύματα. v. 101. πάντα περξέπιταμαι.

ΧΟΡΟΣ. Etymolog. Χορός· οἶμαι παρὰ τὸ χαίρειν ἢ ἐκ τῷ χῶρος· ἀπὸ τῷ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. ἢ χαίρω χάρος καὶ χορός· ἢ παρὰ τὸ χεῖρ χερὸς, χορός.

ὈΚΕΑΝΟΣ. Etymolog. Ὀκεανός· παρὰ τὸ ὠκέως ἀνύττειν ὃ ἕρανος νεύομιται ἢ παρὰ τὸ ὠκέως νάειν. ἢ παρὰ τὸ ὠκὺς καὶ τὸ ἀγνῶν, ὃ ταχέως φέρων.

ΕΡΜΗΣ. Etymolog. Ἐρμῆς, ἀπὸ τῆ ἔρω λέγω, ἢ τὸ ἀερόζω· ὄθειν ἔρματα, διὰ τὸ ἔρμα ἡμῶν εἶναι καὶ ὀχύρωμα τῆ βίῃ, μέγιστον γὰρ τῷ βίῃ λόγος εὐρέθη. Ἡ παρὰ τὸ ἔρω τὸ λέγω, Ἐρμῆς, ὁ τῆ λόγῃ ἔφορος. ἢ ὅτι μέγιστον ἐστὶν ἔρμα πᾶν περὶ τὸν βίον.]

[ΠΡΟΛΟΓΙΖΕΙ. Prologus ad fabulas Latinorum est inventum: Græci vero, argumentum aut siluerunt, aut illi qui primus scenam ingreditur partes illas assignant, ut populum de re agenda instrueret. Κράτος itaque hic cum Vulcano exponit scenam fabulæ, quo scilicet in loco orbis terrarum hæc peragi censenda sunt; quorsum illuc venerint, atque eodem negotio populum docet, aut saltem præparat ad id quod in scenam veniat representandum.]

[ΣΧΟΛ. α. Hæc Scholia Triclinii, ni fallor, sunt, quoad maximam partem. Ipsemet fatetur se scripsisse Scholia in Æschylum. Vide ex ejus Scholiis in Sophoclis Œdip. Tyrann. v. 187. Quin a Christiano quodam saltem nonnulla conscripta fuisse conjicere est ex iis quæ adducuntur in Agamemn. v. 171. ex Psalmis, ut puto, desumpta.]

I.

ν. 1. ΧΘΟΝΟΣ ΜΕΝ. Scholiastes Aristophanis ad Ranas, Æschylum ἐριθρεμέταν a Poeta dictum ostendens διὰ τὸ βροντώδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες, ob tonitrua verborum et sublimem sonitum, sex priores hujus tragœdiæ versus citat ut Æschyleæ grandiloquentiæ exemplum præbeat, non magno quidem judicio: certe in quatuor prioribus nihil admodum sonorum, nihil quod supra Euripidem, nedum supra Sophoclem, se attollat; in duobus proximis est quidem Æschyleæ grandiloquentiæ aliquid, sed quod ab eodem sexcentis in locis superetur; ut si totam periocham a Scholiaste citatam spectes, nullo modo pro exemplo τῆ βροντώδους καὶ κομπῶδους adduci mereatur.

Ibid. ΤΗΛΟΥΡΟΝ. Τηλερὸν neque cum Scholiaste ἀπὸ τῆ ὄρεῖν, quasi idem esset ac τηλεφανές, τηλεσκοπον et τηλωπὸν, neque ἀπὸ τῆ ὄρεσι· sed vel, quod verisimilius, ἀπὸ τῆ ὄρεθ deducimus, ita enim Hesychius, Τηλερὸν, πόρρω ἀφωρισμένον, et Τηλερὸς, μακρόθεν ἀποθείς, vel a τηλε τηλερὸς terminatione adjectiva, ut a τόλμη τολμηρὸς, remotus, extremus: paulo post τερμόνιον appellavit, ν. 117. ἴκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον. Omnino πῆδον τηλερὸν idem quod πάγος τερμόνιος, extrema terra; alibi γὰρ ἔσχατον πόρον nominavit. In hunc plane modum hæc intelligenda esse suadent ea quæ ipse de Æthiopibus habet, ν. 806.

— τηλερὸν δὲ γῆν
Ἡξείς κελαϊδὸν Φύλον·

ponit in remotissimis mundi partibus versus Septentrionem Scythas, versus meridiem Æthiopas; quæ veterum Geographia est: Strabo I. 34. a. Anonym. de vita Pythag. c. 21. Neque tantum si scenam in extremis Europæis partibus statuamus, constabit hæc interpretatio, sed vel si ad Caucasum; nam Prometheum vincitum refert Strabo ἐν τοῖς ἰσχατοῖς τῆς γῆς ἐν τῷ Καυκάσῳ, XI. p. 507, et Theocrit. Idyll. Ζ. ν. 74. Καίκασον ἰσχατόεντα nominat, hoc est, ex Scholiastæ mente, τὸν ἐν ἰσχατοῖς μέρει τῆς γῆς ὄντα. [Quum locum longissime remotum intelligi voluerint, ἐπ' ἰσχατα γῆς, *ad extrema terræ*, dixerunt antiqui. Theocr. in Syracusiis ν. 8.

Ταῦθ' ὁ παρᾶρος τῆνος ἐπ' ἰσχατα γῆς ἔλαβ' ἔνθων
Ἴλιον ἐκ οἴκησιν.

Cicero, in *ultimas terras*. In Verr. 6. *Quemadmodum accepturas hoc nationes cæteras, quemadmodum hujus tui facti famam in regna aliorum atque in ultimas terras perventuram putasti.* Idem pro P. Sylla. *Amandare in ultimas terras.* Plaut. *Mostellaria*, IV. 3.

*Non equidem in Ægyptum hinc modo vectus fui,
Sed etiam in terras solas atque ultimas
Sum circumvectus.*

Utrumque, et τὸ ἄβατον et τὸ τηλερὸν optime expressum. Vide etiam ν. 667. γῆς ἐπ' ἰσχατοῖς ὄροις.]

Ibid. ΠΕΔΟΝ. χθονὸς πῆδον dixit pro χθόνα· ut in Sept. ad Theb. γαίης πῆδον, et Persis, γῆς Ἀχαΐδος πῆδον. Id autem Græci uno verbo complectuntur, sc. δάπεδον· quod nihil aliud quam δᾶς, id est γῆς, πῆδον· ut Δαμάτης quasi γῆ μήτηρ. Unde priori longa noster recte, ν. 828.

Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα.

In veteri MS. de Glossis, inter vocabula Atheniensibus propria ponitur Πέδον, γῆ.

ν. 2. ΣΚΥΘΗΝ. Videtur Poeta in ratione temporum peccare; appellat enim Scythiam tempore Promethei, quem tredecim generationibus Herculem antecessisse ait, cum ipsa Scythia a filio Herculis nomen obtinuerit. Stephan. Ἐκαλῶντο πρότερον Νομαῖοι, Σκύθαι δὲ ἀπὸ Σκύθου παιδὸς Ἡρακλῆος. Atque ideo cautius loquitur Herodotus de adventu Herculis in eam regionem; ἐνθεῦτεν τὸν Ἡρακλεᾶ ἀφικέσθαι εἰς τὴν νῦν Σκυθίην χώραν καλεομένην. Apud enim ipsi Græci ad Pontum habitantes narrant, Scythas a juniori Herculis ex Echidna filio nominatos. Sed si hæc concedantur, neque nomen Scythiæ antiquius Hercule sit, pariter etiam Poetæ nostro concedendum est ita loqui κατὰ πρόληψιν historix, ut et reliqui poetæ etiam castigatissimi loquuntur. Vide A. Gell. X. 16. Et appositissimum est quod notat Velleius Paterculus I. 3. *Neque est quod*

miremur ab Homero nominari Corinthum: nam ex persona poetæ et hanc urbem et quasdam Ionum colonias iis nominibus appellat, quibus vocabantur ætate ejus, multum post Ilium captum conditæ.

Ibid. ΣΚΥΘΗΝ ΕΣ ΟΙΜΟΝ. Pro Σκυθικόν idque veteres Critici inobservatum præterire noluerunt. Eustath. ad Iliad. Ω'. Ἀπικὸὶ καὶ Δωριεῖς τοῖς κυριωτέροις χρῶνται ἀντὶ κτητικῶν, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ οἷον Ἑλληνα στρατὸν, τὸν Ἑλληνικὸν, ἀνθρώπων ἦθος, ἀντὶ τῆ ἀνθρώπινον, Ἑλλάδα διάλεκτον, δῆλον γένος, Σκύθην οἶμον. Et rursus ad Il. Α'. Ὡσπερ δὲ παρ' Αἰσχύλῳ Σκύθης οἶμος, ὁ Σκυθικός, καὶ δῆλον δὲ πᾶν γένος, τὸ δαλικόν, ἔτω καὶ κασιγνητὸς φόνος, κτητικῶς ὁ κασιγνητικός. Observavit idem etiam Stephanus: καὶ Σκύθης ὄμιλος, καὶ Σκύθην ἐς οἶμον, καὶ Σκύθης ὁ σιδήρεος. quæ omnia in Æschylo inveniuntur; duo quidem priora in hac ipsa tragœdia, tertium in Sept. ad Thebas, v. 821.

Δισσὴν στρατηγῶν δὲ ἰλαχον σφρηλατῶ

Σκύθη σιδήρῳ.

Ita LYCOPHRON γωρυτὸν Σκύθην dixit, ut et δράκοντα et χῶρον, de Achille, v. 200.

Χ' ὡ μὲν πατήσῃ χῶρον αἰάζων Σκύθην.

Pari ratione Martialis Græcos secutus, IV. 28.

Indos Sardonychas, Scythas smaragdos.

[Eustathius ad illud Dionysii, v. 74. Τὸν δὲ μετεκδέχεται Γαλάτης εἶδος.— ἦται, inquit, τὸ Γαλατικὸν πῆλαγός, ἀντὶ κτητικῶς γὰρ εἴρηται, ὡσπερ καὶ Αἰσχύλος Σκύθην οἶμον λέγει τὸν Σκυθικόν. Sic Plautus Trinumm. IV. 2. *Arabiam terram* dixit: A. Gellius, *terram Græciam*. Vir doctiss. Isaacus Casaubonus, Lectio. Theocritic. c. 1. Cum ait Theocritus— ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον τὰν Σικελάν, Et alibi ἐσορῶν τὰν Σικελάν ἐς ἄλλα, accipit τὸ πρωτότυπον ἀντὶ τῆ παραγωγῆς. “Alia est enim Græcorum in hac voce, alia Latinorum ratio, qui possessivum cum gentili, ut sæpe, confundunt. Græci hoc non faciunt, ut notat Priscianus libro. 2. Sed hæc est poetarum licentia: Sic dixit Æschylus initio Promethei vincti Σκύθην οἶμον, Dionysius Afer Γαλάτην εἶδος, Alcæus in Epigrammate, Πέρσαν στρατὸν, et aliquanto durius poetarum princeps, γυναῖκα μαζόν Iliad Α'. γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Similia his apud Latinos, *Arcadium magistrum*, dixit Virgilius, et *laticem Lyæum*, pro Arcadico et Lyæo. Horatius *Stertinium acumen* et *Sulpitia horrea*, pro Stertinianis et Sulpitianis. Persius *juvenes curas* et *heroas sensus*, quod affine est illi prope παρακεκινδυνευομένων dicto veteris Scriptoris in superioribus Eustathii verbis, ἀνθρώπων ἦθος.” Hactenus vir. doctissimus.]

Ibid. ABATON EIS EPHMIAN. Hesych. Ἀδιόδεντον, ἀπέραντον.

[Suidas: Βατός· ὁ βάσιμος τόπος. *Pervius, permeabilis locus. Locus per quem ire possumus.*] Scythas antiquos non fuisse ex Herodoto liquet, IV. 141. V. 34. nec nisi annos mille ante Darium, Ib. 121. 22. Imo Græci ab Hercule deducunt. Attamen non est quod poeta hoc factum velit antequam Scythia habitaretur, nam et Io ad Scythas pervenire statim vult: sed potius ἄβατον ἐρημίαν ultra Scythiam habitabilem intelligit. τῶν Σκυθῶν ἐρημίας meminit Strabo I. p. 50. *Inhabitabilis ejus prima pars*, inquit Plinius H. N. VI. 17. *a Scythico promontorio ob nives; proxima inculta sævitia gentium.* Adeo sane deserta ut in proverbium transierit. Aristoph. Acharn. v. 703.

Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κῆρον, ἡλικὸν Θεκυδίδην,

Ἐξολέσθαι συμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ.

Ubi Scholiastes, ἐστὶ δὲ παροιμία, Ἡ Σκυθῶν ἐρημία, τετῆσι, ἔρημον ὄντα.

[Plutarch. in Contradict. Stoic. p. 1043. Ὁ δὲ Χρῆσιππος ἔνεκα χρηματισμῶ τὸν σοφὸν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς Παντικάπαιον ὤθει, καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν. Panticapæum urbs Scythiæ ad Bosporum, auctore Stephano. Meminit et hujus adagii Q. Curtius VII. 33. apud quem *Scytharum solitudines*, inquit Scytharum legatus, *Græcis etiam proverbiiis audio eludi: Nos deserta et humano cultu vacua magis quam urbes et opulentos agros sequimur.* Proverb Vatican. Σκυθῶν ἐρημία. ἐπὶ τῶν ἐρημημένων ὑπὸ τινῶν, καὶ τὰ ἐρημοτερά φασι τῆς Σκυθίας ἐρημίας εἶναι. *De quibusdam desertis ab omnibus sic est dici solitum; Scythico deserto deserta magis.* Ἄβατον vero ἐρημίαν expressit Lucret. I. 925.

Avia Pieridum peragro loca, nullius ante

Trita solo. Et Tibullus IV. 76.

Qua nulla humano sit via trita pede.]

v. 3. MEAEIN. Euripid. Bacch. v. 450.

— σοὶ δὲ τᾶλλα χρεῖ μέλειν.

Aristoph. Thesmoph. v. 959.

Πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν ὥρων

Ἐς τὰς ὥρας ξυνευχόμενος

Τοιαῦτα μέλλειν (leg. μέλειν) θαμ' ἑαυτῶ.

Ibid. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. Alii ἐπιτολάς· frustra, et contra quam veteres legerunt. Hesych. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί. Αἰσχύλος Προμηθεῖ. Eustath. Ἐπιτέλλειν, τὸ πρῆσάττειν καὶ ἐπιτέλλεσθαι. Ἐξ αὐτῆ δὲ πρῆσθῆσι τὰ σ παρ' Αἰσχύλω, ἐπισολή ἢ ἐντολή. Minus recte tamen ab ἐπιτέλλειν potius quam ab ἐπιτέλλειν deducit Eustathius, quod et monuit Henricus Stephanus: cum et apud ipsum Æschylum eodem sensu reperimus ἐπέσθεται λέγειν Sept. Theb. et ἐπέσθεται τέλος, Eumen. quem et plus semel hanc usurpasse vocem satis liquet: ut in Persis, v. 785.

Κ' ἔ μνημονεύει τὰς ἡμᾶς ἐπιτολάς·

et in Supplic. ν. 1019.

Μόνον φυλάξαι τὰσδ' ἐπιτολάς πατέρος.

Reliquis etiam Tragicis in usu: Sophocl. in Andromeda, teste Phrynicho,

Μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτης ἐπιτολάς·

Eurip. Bacch. ν. 442.

—Πειθεὺς δ' ὅς μ' ἔπειμψ' ἐπιτολάς·

et in Androm. ν. 965.

Ἦλθον δὲ τὰς σὰς ἔ μένων ἐπιτολάς.

Sic etiam loquuntur aliquoties solutæ orationis scriptores. Herodotus, ἐξ ἐπιτολῆς τῆς Δημαρίτη ἔλεγε ταῦτα. Xenoph. de Cyri pædia V. Ἐρόμενος τὸν Κυαξάρην κατὰ τὴν Κέρην ἐπιτολήν. Suidas, Ἐπιτολή, ἐντολή, ἐπίσημη. Ὅ δὲ τῶ ἱερεῖ ἐπιτολάς λέγει καθιεύδοντι. Ὅ τὰς ἐπιτολάς θεῶ φυλάττων.

ν. 4. ΑΣ ΣΟΙ ΠΑΤΗΡ ΕΦΕΙΤΟ. Sc. Jupiter, quem sæpe hic patrem nominat. Quod hic vocat Κράτος, ἐπιτολάς πατέρος, Vulcanus μοχ ἐντολήν Διός. [Themistius, Oratione de Theodosii clementia. Θία δὲ μογή καὶ τῆ Πατρός ἐπωνυμία· πατέρα γὰρ ἀνθρώπων καὶ τὸν Διὰ οἱ ποιηταὶ ἐπωνομάζουσι. Vide Diogenem apud Stobæum. Plato, Timæo. Τὸν μὲν ποιητὴν καὶ πατέρα τῶδε τῆ πάντος εὐρεῖν τε ἔργον, καὶ εὐρόντα ἐς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Philo de temulentia. Τῆ δὲ πάντος ἀρχηγέτης ὁ κτίσης καὶ πάτης αὐτῆ. Tritissimum est illud Homericum πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Ennio — *divumque hominumque pater rex.*

Virgilio — *hominum pater atque Deorum.*

Hinc Jupiter, Jovis pater, vel Ζευπάτωρ, alias Diespiter seu Διῖπάτωρ. Eustathius ad Iliad. Θ'. ex Etymologo quodam. Πατὴρ θεὸς μὲν ὡς τὸ πᾶν τηρῶν· ἀνθρώπος δὲ ὡς τὰς παῖδας τηρῶν. Quin a Virgilio, inquit Servius, *pæne omnibus Diis nomen paternum additur, ut fiant venerabiliores.* Et ante Virgilium Lucilius, I. 3.

Ut nemo sit nostrum quin pater optimu' divum,

Ut Neptunu' pater, Liber, Saturnu' pater, Mars,

Janu', Quirinu' pater, nomen dicatur ad unum.]

ν. 5. ΛΕΩΡΓΟΝ. Hesych. λωργόν, et postea λωργός, κακῆργος, πανῆργον, ἀνδροφόνον. Idem, λωργός, ἀνόσιος, Σικελοί. Suidas, τὸν ἀντολομο, τὸν ὑπὲρ τῆ λαῶ ἀποθνήσκοντα, ἢ τὸν λαοῖς παρασχόντα τὸ ἐργάζεσθαι διὰ τῆ πωρός. Etymolog. Λωργός, ὁ τῶν ἀνθρώπων πλάσης. Ἐπίθετον Προμηθέως, παρὰ Αἰσχύλῳ. Tatiano hoc sensu ἀνθρωποποιὸς dicitur; καὶ τὸν ἀνθρωποποιὸν Προμηθεῖα καταφαγῶν ἀετὸς τετίμηται. Ἔργα λωργὰ opera facinorosa. Archilochus apud Clementem Strom. V.

ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν ἕρανε κράτος,
 Σὺ δ' ἔργα ἐπ' ἕρανα; ὄρεᾶ;
 Λεωργὰ καὶ ἂ θέμις.

[Porro Xenophon pro audaci utitur. Apomnem. I. Νῦν τοῖον νόμιζε αὐτὸν θερμοργότατον τε εἶναι καὶ λεωργότατον. Pollux. III. c. 28. Τὸ γὰρ λεωργὸς παρὰ Ξενοφῶντι, φορτικόν. *Apud Xenophontem, grave.* Λεωργὸς etiam dicitur ὁ ἐργαζόμενος τὴν λείαν. Et apud Hesych. Λεωργός· q. d. *Prædo, Raptor*; qui alienam messem convectat aut prædas agit, ὁ ληστής. Cruce plectebantur latrones; Prometheus pœnas dedit ignis suffurati; διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ. Argum. Barthius Adversar. VII. II. hunc versum sic reddit. *Maleficum, sontem; quippe Dei Summi despectorem.*]

[Ibid. ΟΧΜΑΣΑΙ Hesiod. Theogon. ν. 521.

Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδησι Προμηθέα ποικιλόβυλον,
 Δεσμῶϊς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσαις.]

v. 6. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΩΝ. Lectio verior, e Scholiaste Aristophanis elicita, in *Ranas*: at Codices MSS. habent, Ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀρρήκτοις σπέτραις. Forsan tamen legendum, Ἀδαμαντίνων δεσμοῖσιν ἀρρήκτοις σπέτρων. Ita Simonides de muliere,

Καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἀρρήκτον πέδη.

Ἀδάμας secundum Hesychium est γένος σιδήρεα. Ex ferro sane constabant Promethei vincula, quæ ν. 19. χαλκείματα dicuntur; unde illi *ferreum annulum dedit antiquitas*, Plin. H. N. XXXIII. 1. [Sed et de adamante Plinius H. N. XXXVII. 4. *Incudibus adamantes deprehenduntur, ita respuentes ictum, ut ferrum utrinque dissulset, incudesque etiam ipsæ dissiliant. Quippe duritia inenarrabilis est, simulque ignium victrix natura et nunquam incalescens: unde et nomen, indomita vis, Græca interpretatione accepit.* Hinc quicquid invictum atque inexpugnabile, id adamantinum vocamus. Hesiod.

Ἄλλ' ἀδάμαντος ἔχει κρατερόφρονα θυμῶν.

Theocr. in Amaryllide. ν. 39.

Καὶ κε μ' ἴσως ποτίδη, ἐπεὶ ἐκ ἀδαμαντίνῃ ἐντί.

Eodem pertinet quod Homerus Vulcanum fingit adamantinis vinculis irretientem Venerem et Martem: et quod Virgilius portas et columnas inferorum ex adamante fabricatus est.]

[Ibid. ΑΡΡΗΚΤΟΙΣ. In Supplic. ν. 198. ἀρρήκτον σάκος.]

ν. 7. ΤΟΣΟΝ. Non Vulcani solum, sed et Minervæ, Plato. Sunt vero qui Prometheum caput Jovis secuisse narrant cum Minerva nasceretur. Pind. Schol. Ol. VII. 70. Prometheum vero ignis inventorem negabant Argivi, et Phoroneum fuisse asserebant, Pausan. II. 19.

Ibid. ΑΝΘΟΣ. Σεμνοποιεῖται, inquit Eustathius ad Iliad. Α'. τὸ πῦρ ὡς τι καλλιγεῖον τοῖς ἀνθρώποις πρὸς τῷ Προμηθεῖος δοθέν. Hesych. πυρὸς ἄνθος· τὸ λαμπρότατον. Inter oracula Zoroastri,

"Ἐθεν συρόμενος πρητῆρ; ἀμυδροῖ (ita legend.) πυρὸς ἄνθος.

Et rursus,

— ὄφρα κερᾶση

Πηγαίως κρατῆρας ἐῷ πυρὸς ἄνθος ἐπίσχων.

Et rursus,

Πολὺ δρατῶμενοι πυρὸς ἄνθος

'Ακοιμήτη χρόνῃ· ἀκμὴ ἀρχεγόνῃ ιδέας

Πρώτη πατρὸς ἔβλυσε· τᾶς δ' αὐτοθαλῆς πηγῆ.

Lege et distingue,

— πῦλυ

Δρατῶμενοι πυρὸς ἄνθος ἀκοιμήτη χρόνῃ. 'Ακμὴ

'Αρχεγόνῃ ιδέας πρώτη πατρὸς ἔβλυσε· τᾶς δὲ

Αὐτοθαλῆς πηγῆ.

[Homeri versum quem citat Scholiastes α. Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπλατο πάυσαστο δὲ φλόξ, repudiat vir doctus, Henr. Stephanus, Eustathii auctoritate fretus, qui ridiculam hanc lectionem veteribus videri asserit: agnoscit tamen illam Plutarch. p. 934. ἐν τῷ περὶ τῷ ἐμφαινομένῃ προσώπῳ ἐν κύκλῳ σελήνης.]

Ibid. ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ ΠΥΡΟΣ ΣΕΛΑΣ. Πυρὸς duo genera, σοιχειακὸν et διακονικόν. Utriusque inventor Prometheus secundum Æschylum, qui illud πάντεχρον appellat, hoc φλογωπὸν, §. 253. Stoicis qui haud raro cum Pythagoricis coincidunt, τεχνικὸν et ἀτεχνικὸν, vel, interprete Cicerone, artificiosum et inartificiosum. Ex igne artificioso constare animam putabant, Stob. eclog. Phys. imo et ipsum Solem, cujus ignis similis est eorum ignium qui sunt in corporibus animantium, Cicer. Natur. deor. II. 15. Optime hæc quadrant cum fabula Promethea. Fulgent. Mythol. II. 9. *Prometheum aiunt hominem ex luto finxisse, quem quidem inanimatum atque insensibilem fecerat; cujus opus Minerva mirata, spondit ei ut si quid vellet de cœlestibus donis ad suum opus adjuvandum inquireret: Ille nihil se scire ait quæ bona in cœlestibus haberentur; sed, si fieri posset, se usque ad superos elevaret, atque exinde si quid suæ figulinæ congruum cerneret melius iniret.*

§. 8. ΘΗΗΤΟΙΣΙ ΚΛΕΨΑΣ. Attius ad verbum, Cic. Tusc. II. 10.

— unde ignes mortalibus

Divisse cluat doctus Prometheus,

Clepsisse dolo, pœnasque Jovi

Fato expendisse supremo.

Cicero ad Herenn. IV. *Prometheus, cum mortalibus ignem dividere (ὀπάζειν) vellet.* Ingeniose in hac re lusit Clemens Stromat. I.

Ἔστιν ἓν καὶ φιλοσοφία τῇ κλαπίσῃ, καθάπερ ὑπὸ Προμηθέως, πῦρ ὀλίγον εἰς φῶς ἐπιτήδειον χρησίμως ζωπυρέμενον, ἴχνος τι σοφίας, καὶ κήσεις παρὰ Θεῶ. Ταῦτα δ' ἂν εἶεν κλέπται καὶ λησῆαι οἱ παρ' Ἑλλήσι φιλόσοφοι, καὶ παρὰ τῆς τῆ Κυρίας παρυσίας παρὰ τῶν Ἑβραϊκῶν προφητῶν μέρη τῆς ἀληθείας ἔκατ' ἐπίγνωσιν λαβόντες. [Plato in Protagora; Εἰς δὲ τὸ τῆς Ἀθηναῶν καὶ Ἡφαίστου οἴκημα τὸ κοινόν, ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνεῖται, λαθῶν εἰσέρχεται, καὶ κλέψας τὴν τε ἔμπυρον τέχνην τὴν τῆ Ἡφαίστου, καὶ τὴν ἄλλην τῆς Ἀθηναῶν, δίδωσιν ἀνθρώπῳ· καὶ ἐκ τῆ εὐπορίας μὲν ἀνθρώπῳ τῆ βίη γίνεται. Προμηθεῖα δὲ δι' Ἐπιμηθεῖα ὑστερον ἤπερ λέγεται· κλόπης δίκη μετήλθει.]

Ibid. ΩΠΙΑΣΕΝ. Et ῥ. 252. πῦρ ἐγὼ σφιν ἄπασα. [Etymolog. Ὀπάζω· τὸ περιποιεῖν καὶ δίδοιαι· ὡς τὸ, Τρωσίν τε καὶ Ἑκτορι κῦδος ὀπάζει.]

[ῥ. 9. ΑΜΑΡΤΙΑΣ. Prometh. de se ipso. ῥ. 266. Ἐκὼν ἐκὼν ἡμαρτον.]

[Ibid. ΔΟΥΝΑΙ ΔΙΚΗΝ. Δίκας τίθειν. Eurip. in Oreste. Ἄλλ' ὡς μὴ δίκην δόση πόσει. Idem.

Εὐ φασὶ πρώτου Δαναῶν Ἀιγίπῳ δίκας
Διδόντα.

Virg. Æn. IV. 396.

Dabis improbe pœnas.]

Hesych. Ὠπασειν, ἐχαρίζετο. Horat. Od. I. 3.

Audax Iapeti genus

Ignem fraude mala gentibus intulit.

ῥ. 11. ΣΤΕΡΓΕΙΝ. Agam. ῥ. 1577.

— ἐγὼ δ' ἔν

Ἐθίλω δαίμονι τῷ Πλεισθηνιδᾶν

Ὅρκους θεμίεια, τάδε μὲν γέργειν.

[Eumenid. ῥ. 973.

Στέργω δ' ὄμματα πειθῆς.]

ῥ. 13. ΔΗ. Pro ἤδη, ut ῥ. 57.

Περαίνεται δὲ καὶ ἐματᾶ τῆργον τόδε.

Ibid. Κ' ΟΥΔΕΝ ΕΜΠΙΟΔΩΝ ΕΤΙ, *neque quicquam adhuc impedimento fuit.* Garbitius, *nec est quid amplius ante pedes et reliquum quod sit expediendum.* Minus recte. Monent Grammatici ἐμποδῶν dici ἀπὸ τῆ εἰς ἐμπόδιον· ἀπὸ τῶν ἐν ποσὶ κειμένων καὶ ἐκ ἐώντων βαδίζειν. Euseb. hist. 116. a. Ἐκράτει δὲ γνώμης, καὶ εἰδὲν ἐμποδῶν ἦν αὐτῷ μὴ ἔχει ἐν ἔργῳ χρεῖν. [Jul. Pollux. Onomast. II. 4. Τάτοις ἂν προσήκοι ὡσπερ ἐμποδία, ἐμποδίσματα, ἐμποδίζειν. *Huc etiam pertinent impedimenta, remora:* (atque inde ni fallor, ipsum Latinum *impedire*.) Idem V. 29.

Καλύματα. Ἐμποδίσματα, ἐμπόδια, ἐναντία, ἐναντιώματα, ἐμποδών, &c. Etymolog. Ἐμποδών. ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει Ἱεροκλῆς τε καὶ οἱ ἄλλοι, ἀντὶ τῆ ἐμποδία· ἐν δευτέρῳ φιλοσοφούμενῳ, περὶ τῶν φιλοσόφων. Τίς γὰρ αὐτῶν ἐχὶ καὶ ἐγήμεν καὶ παιῖδας ἀνείλατο, καὶ ἑσίας ἐπεμελήθη, μηδενὸς ἐμποδῶν ὄντος.]

ν. 14. [ΣΥΓΓΕΝΗ ΘΕΟΝ. Et mox ipse Prometheus ν. 92.

Ἰδὲσθὲ μ' οἶα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.]

Prometheum inter deos recenset Catullus in nupt. Pelei et Thetid. sic et Sophocles, Oedip. Col. ν. 55.

Χῦρος μὲν ἱερός πᾶς ὄδ' ἐστ', ἔχει δὲ νῦν

Σεμνὸς Ποσειδᾶν, ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεός

Τιτάν Προμηθεύς. —

Ubi Scholiastes τὸ πυρφόρος θεός de Vulcano perperam interpretatur: quæ vero subdit ex Apollodoro magis ad rem nostram; Prometheum in Academia coli una cum Minerva et Vulcano. Cognatos vero fuisse patet ex Apollodoro I. Τεκνοὶ δὲ, Cælus, αἰθὴς ἐκ γῆς παιῖδας μὲν τῆς Τιτᾶνος προσαγορευθέντας, Ὠκεανόν, Κοῖαν, Ὑπερίωνα, Κριόν, Ἰαπετόν, καὶ νεώτατον ἀπάντων Κρόνον. Japetus igitur pater Promethei, et Saturnus Vulcani avus, fratres germani. [Meminit etiam aræ Prometheo dicatæ Pausanias in Attic. I. 30. Ἀκαδημία δὲ, inquit, ἐστὶ Προμηθεύς βωμός, καὶ θεῖσιν ἀπ' αὐτῆ πρὸς τὴν πόλιν, ἔχοντες καιομένους λαμπάδας. Frustra itaque conqueritur sub persona Promethei Lucianus, in Dialogo cognomine, nullam sibi aram extructam esse; μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν, inquit, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὺς ἰδεῖν ἀπανταχῆ ἐστὶ, Προμηθεύς δὲ, ἕδαμῶς. Frustra etiam Lactantius Prometheum inter Deos habitum fuisse negat. Quod jam pridem observavit vir. cl. Joh. Brodæus, Miscellan. I. 18. Multo rectius vetus ille Grammaticus, quisquis fuit, Prometheos Æschyli ejus generis Tragædiarum fuisse monet, quæ ex Diis solis constabant. Καὶ τίνες ἤδη τῶν τραγωδιῶν διὰ μόνων ὀικονομῆνται θεῶν, καθάπερ οἱ Προμηθεῖς. Neque objiciat aliquis quod Ius personam hanc in fabulam introduxerit poeta, ut et Terram et Herculem in Prometheum λυόμενοι, et Satyros in πυρφόρον, cum hi omnes pro Diis habiti fuerint.]

ν. 15. ΦΑΡΑΓΓΙ. Lucianus in eadem re, κατὰ μέσον ἐνταῦθα πρὸς ὑπερ τῆς Φάραγγος ἀν' ἐσαυρώθη. Porro, secundum Eustathium, ἡ Φάραγγξ ἡ ὄρεινὴ παρωνυμία ἐστὶ τῆς ἐν ζώοις Φάραγγος· prærupta quædam cavitas haud procul a vertice montis: noster postea, ν. 142.

Τῆσδε Φάραγγος σκοπέλοι; ἐν ἄκροισ.

[ν. 18. ΘΕΜΙΔΟΣ ΑΠΥΓΜΗΤΑ ΠΑΙ. V. cl. Jer. Hoelzlinus in Apollon. III. 1085. Prometheus omnium veterum consensu filius fertur Japeti; quamobrem Madai videtur fuisse, sive Medus, cujus nomen fabulosi Græci postea suum fecerunt. De matre Promethei

Etymolog. Magn. Προμηθεὺς μήτηρ ἡ Ἀσίχ, ὡς Λυκάφρων· καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ Ἀσία ὠνόμασται.]

ν. 20. ΑΠΙΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΑΓΩΝ. Garbit. *sævo saxo*, minus huic loco convenienti sensu. Nos *solitariam* transtulimus, id est, hominibus vacuum : ut se exponit,

Ἴν' ἔτε Φωνὴν ἔτε τε μοσφὴν βροτῶν

Ἦψε. —

Ita ante appellavit ἰρημίαν· et alibi ἀγείτονα πάγον. Et Lucianus, XXIV.

17. Εἰ ἰρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Πάγοι sunt, interprete Hesychio, αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ ὄρεων. Apollon. Argonaut. II. 1251.

Καὶ δὴ Καυκασίων ὄρεων ἀνέτελλον ἰρίπται

Ἦλιθάται, τόθι γυῖα περὶ σφαιλοῖσι πάγοισιν

Ἰλλόμενος χαλκήσειν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς

Αἰετὸν ἦπατι φέρβει.

[Πάγος est rupes. Ita interpretatur ipse Æschylus, Eum. 693.

Πέτρα πάγος τ' Ἄρειος. Ita vero dicitur, quia lapides vel θέρμω πῆγνυνται καὶ ἀπολιθῶνται, vel ψυχρῶ. Arist. Probl. XXIV. Διὰ τὸ τὴν ὑπερβολὴν τῶ πάγου τὸ ὕγρον ἀαλισκῆσαν σκληρύνειν.]

ν. 21. ΦΩΝΗΝ. Φωνὴν Ἦψε· mentale zeugma, quo nihil frequentius. Sept. ad Theb. ν. 103. κτύπον δέδορκα.

Ibid. ΤΟΥ. Barthius Advers. VII. 11. putat concinnius legi posse *πε*. Videtur sane ἵνα pro conjunctione finali accepisse, cum sit adverbium loci ; ut ν. 724. et passim apud poetas. Catullus, XI. 3.

Littus ut longe resonante Eoa

Tunditur unda.

ν. 22. ΣΤΑΘΕΥΤΟΣ Δ' ΗΛΙΟΥ ΦΟΙΒΗΣ ΦΛΟΓΙ. Quod Theocrito ἐλύκαυτος· Horat. *perusta solibus*. Hesychius, σταθευτός, πεφλογισμένος ἔρημα. Ita quidem veteres Græci : puto tamen vocabulum nihil aliud significare quam quod sistitur seu figitur loco aliquo ; a σῆμι, σταθεῖν, σταθευτός. Ex hoc autem loco aut consimili orta est illa Grammaticorum significatio, quod qui Soli sistitur et adversus radios ejus figitur paulatim ardescit. Σταθεύω *statuo*, σταθευτός *statutus*, ut πασσαλεύω πασσαλευτός, πορπάζω πορπατός. Hinc forsan fit ut Philosophus in diversum torqueat vim vocis, et στατευσιν frigori assignans, faciat ἀπεψίας summum gradum, opponatque τῇ ὀπλήσει ἀντισοίχως. Meteor. IV. 3. [Thomas Magister. Σταθεῦσαι Ἀπικαί· στατεῦσαι Ἕλληνας· δηλοῖ δὲ ἰσάμενον φλέγεσθαι· ἐστὶ δὲ ποιητικόν, ἐξ ἧ καὶ ὄνομα σταθευτός, ἀπὸ τῆ στατός καὶ τῆ εὐω, τὸ καίω. Ἀισχύλος ἐν Προμηθεῖ, σταθευτός δ' ἦλθε φοῖβη φλογί.]

[Ibid. ΦΟΙΒΗΣ ΦΛΟΓΙ. Sic Virgilius de Zona æquinoctiali Georg. I.

234. *Et torrida semper ab igni.* Rem acu tetigit Horat. Od. III. 3. de flamma et ardore solis,

Qua parte debacchentur ignes.]

ν. 24. Η ΠΟΙΚΙΛΕΙΜΩΝ ΝΥΞ. Κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς, inquit Eustathius, Æschylum nostrum laudans, in κ'. Iliad. [Hesychius. Λειμών· ἀνθηρὸς τόπος.]

ν. 27. ΟΥ ΠΕΦΥΓΚΕ ΠΩ. *Nemo natus, ut cum Plauto loquar.* Non, *qui nondum est natus*, sicut uterque Scholiastes et Garbitius, qui hoc de Hercule interpretantur; [de quo ν. 870.

Σποράς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασύς,

τόξοισι κλεινός, ὅς πόνων ἐκ τῶνδ' ἰμέ

λίσει.]

ν. 28. ΤΟΙΑΥΤ' ΑΠΗΥΡΩ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΡΟΠΟΥ. Garbitius, *Eo usus es moribus humanitatis tuæ.* [Suidas ἀπήυρα. ἀφείλετο, ἀπέλαυσεν· *abstulit, fructum percepit.* Vide Eustath. ἀπαυρᾶν, et ἀπαυρεῖν.] Alii ἐπήυρω, quod melius. Hesych. Ἐπήυρον, ἐπέτυχον. Simocat. Ἄπορ. φουσ. ἐ τοῖς ἀλόγοις βασκανίας τι μέτεσιν, ἐδὲ Προμηθεὺς παρ' ἐκείνοις καλάζεται, ἀγαθὲ τις τῆ πυρὸς μεταδίδως τοῖς ἀνθρώποις. *Noster infra, ν. 123.*

Διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.

[V. cl. Joannes Georgius Grævius illud Hesiodi Ἔργ' καὶ ἡμ. 240.

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακῆ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,

sic reddit,

Sæpe universa civitas malum ob virum punitur.

Idem in lectionibus Hesiodicis, ad ea verba, hæc habet. “MS. I. Ἄπηυρα. Sic legit Æschines oratione contra Ctesiphontem, Tzetzes antiquus Scholiastes Pindari, ad Pythionic. III. Eustathius ad Iliad. Α'. 410. cujus verba sunt; ἵνα λέγη σεμνῶς καὶ εὐφῆμως πάντες ἐπαύρανται βασιλείας τέτη κακῆ, κατὰ τὸ,

Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακῆ ἀνδρὸς ἀπηυρα. Ἐνθα ὄρα τὸ ἀπαυρεῖν ταυτὸν ὄν τῷ Ὀμηρικῷ ἐπαυρεῖν, διὸ καλῶς ἢ αὐτῶν ἐρμηνεῖα. Apud Hesiodum, inquit, ἀπαυρεῖν eandem vim habet quam apud Homerum ἐπαυρεῖν. Ecquis dubitet Hesiodum scripsisse ἀπήυρα, quod postea scioli moti vocis insolentia in hac notione mutarunt. Ἐπαυρεῖν enim pro ἀπολάειν (l. ἀπολάειν) pœnas dare, damno affici, frequenter apud Homerum aliosque legerant, sed ἀπαυρεῖν in hac significatione, non nisi in hoc Hesiodi loco, nisi me fugit memoria, reperitur. Alioquin pro ἀφαίρειν, et apud Homerum et apud nostrum sæpius legitur. Non dubitavi reddere suam lectionem Hesiodo, fundatam tot antiquorum scriptorum auctoritate, quamvis editi libri repugnent omnes. Cæterum verba illa Homeri ad quæ Eustathii Scholion laudavimus,

Iliad A'. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, Latini interpretes transtulerunt, *ut omnes fruantur rege, poterantne insulsius? ἐπαύρωνται βασιλῆος est, plectantur propter regem, luant regis stultitiam. Nec melius Il. Z'. 352.*

Τέτω δ' ἔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμποδοι· ἐδ' ἄρ' ὀπισσω

Ἔσονται· τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι οἶω.

Huic enim neque animus constans est, neque in posterum

Erit: idcirco ipsum pœnas daturum puto.

Sic vertendi hi versus. Iliad. O'. 17.

Οὐ μὰν αἰδ' εἰ αὖτε κακοῖραφίης ἀλεγεινῆς

Πρώτη ἐπαύρησι.

Nescio an non insidiarum infelicium

Prima pœnas luas.

Similiter peccarunt Latini interpretes inferius apud Hesiodum v. 419. Πλείον δὲ νυκτὸς ἐπαυρεῖ. h. e. *magis autem nocte laborat.* Subintelligitur hic καμάτῃ. Πλείον καμάτῃ ἐπαυρεῖ, *majores capit labores.* Illi inepte, *magis nocte fruitur.* Ἐπαυρεῖν et ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρός, κακοῖραφίας, sunt locutiones concisæ, in quibus subintelligitur κακὸν et ἐκ αὐτ' ἕνεκα, ut integræ sint, ἐπαυρεῖν κακὸν additur Odys. Σ'. 106.

Μὴ πῶς τι κακὸν καὶ μείζον ἐπάυρης.

Ne majus malum capias.

Sic et ἐπαύρεσθαι ἀγαθὸν apud Andocidem. Similiter inferius Theog. v. 882. Κρήσεσθαι τιμῶν sc. ἕνεκα, *certare de honoribus.* Tales ellipses Græcis scriptoribus, tam qui soluta, quam qui pedibus constricta utuntur oratione, non sunt infrequentes." Haftenus vir doctissimus.]

v. 91. ΦΡΟΥΡΗΣΕΙΣ. Φρερεῖν, ut et Homero φυλάσσειν, *custodire,* id est immote manere apud aliquid; quo sensu postea λατρεύειν πότερα, assiduam operam dare.

[v. 92. ΑΤΗΙΝΟΣ. Ex Prometheo Varronis citat Nonius.

Levis mens nunquam somnurnas imagines

Affatur, non umbrantur somno pupulæ.]

Ibid. ΟΥ ΚΑΜΠΤΩΝ ΓΟΝΥ. Hesych. γόνυ κάμψαι, ἀναπαύεσθαι.

Infra v. 395. — ἄσμενος δὲ τ' ἂν

Σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.

[Proverbii speciem præ se fert, quod observarunt paroemiographi, ἐπεὶ γόνυ κάμψας, *ne genu quidem flexo.* Quasi dicas, citra respirationem, sine omni intermissione. Homer. Il. H'. 118.

Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴκε φύγησι

Δηίη ἐκ πολέμοιο.]

[v. 34. ΔΙΟΣ ΓΑΡ ΔΥΣΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΦΡΕΝΕΣ. Homer. Il. A'. 589.

— ἀργαλῆος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.

Ad quæ verba vir doctissimus, D. Jacobus Duportus, in Gnomologia Homerica, “Ei nimirum, inquit, σθένος ἐκ ἐπιεικτόν. Item ἀντιφέρεσθαι, τὸ ἀπεναντίας φέρεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐναντιῶσθαι, ὅθεν καὶ ἀντιφερίζειν. Eustath.”]

[v. 35. ΤΡΑΧΥΣ ΟΥΣΤΙΣ ΑΝ ΝΕΟΝ ΚΡΑΘΗ. Postea, v. 323.

—— ὁρῶν ὅτι

Τραχὺς μονάρχης ἐδ’ ὑπέυθυνος κρατῆι.]

Ibid. ΟΥΣΤΙΣ ΑΝ ΝΕΟΝ ΚΡΑΘΗ. Alii νέος. Utrumque, inquit Stephanus, de Jove dici potest, quia νέον ἐκράτει, id est νεωσι, et νέος erat, unde dixit, ὁ νέος ταγὸς μακάρων, v. 95. et v. 149. νέοι οἰακονόμοι. Sed hæc observatio est nihil; nam νέος ταγὸς non est juvenis, sed nuperus, ut et νέοι οἰακονόμοι sunt novi, id est nuper gubernaculo admoti. [Virg. Æn I. 567.

Res dura et regni novitas me talia cogunt

Moliri.

Homer. Odys. εἴ. v. 59.

Ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,

Αἰεὶ δευδιότων ὄτ’ ἐπικρατέωσιν ἄνακτες

Οἱ νέοι.

Ad quem locum V. cl. D. Jacobus Duportus. “Si quis per ἄνακτας νέος juvenes reges vel dominos hic intelligere velit; non vehementer pugnabo, præsertim cum juvenis regis imperium plerumque non adeo felix subditis nec auspdatum esse soleat. Unde sapientissimus regum alicubi in Concione sacra, miseram pronuntiat terram quæ juvenem regem habet. Quod si integra mihi sit conjectura, aliter sumendum putarem, nempe ut νέοι hic non juvenes, uti vertunt interpretes, sed novi; et ἄνακτες νέοι, non juvenes domini, quod duriusculum, sed novi domini. Quod enim aliis καινόν, id Homero νέον. Nam vox καινός, novus, antiquissimo poetæ ἄγνωστος. Et melius, ni fallor, constabit sententia. Nec enim juvenes adeo servis terribiles ac senes, hi enim potius quam illi, natura morosi, rigidi ac severi. At vero ἄνακτες νέοι, novi domini, asperius plerumque et insolentius dominantur.

“Ἄπας δὲ τραχὺς ὕψις ἂν νέον κρατῆι.

Æschyl. Prom. vinct. Novi quippe domini ut et novi magistratus, fere asperiores erga subditos, uptote magis ad rem attentis, et privatis commodis velificantes. Unde non imprudenter forte Tiberius eosdem fere præsides provinciarum ad finem vitæ continuavit, nec mutandos censuit. Quanquam hoc ejus consilium sinistre pro suo more interpretatur Tacitus Annal. I. Sed vide lepidum ejusdem Tiberii hac de re apologum apud Joseph. Antiq.

Jud. XVIII. 8. alterumque Æsopicum ei affinem apud Aristot. Rhet. II. 21. de Vulpe et Muscis caninis. Οὔτοι μὲν οἱ κυνοραϊτῶν πλήρεις μὲν ἤδη εἰσι καὶ ὀλίγον ἔλκυσιν αἷμα· εἰάν δὲ τέττις ἀφελῆ, ἕτεροι ἐλθόντες περιώντες, ἐκπιῖνται μὲν τὸ λοιπὸν αἷμα." Haecenus vir doctissimus. Est autem νέον secundum Hesych. νεωςὶ γενόμενον, et πρόσφατον.]

ν. 36. ΤΙ ΜΕΛΛΕΙΣ. Ita Mercurius apud Lucianum, Μὴ μέλλε ἔν, ὃ Προμηθεῦ. [Et noster, Sept. contra Theb. ν. 98. Τί μέλλομε ἀγάστοι.]

ν. 38. ΣΟΝ ΓΕΡΑΣ. Flos ignis divinum aliquid putabatur, hoc est, purissimus ignis: eum alii Minervam dicebant. Martianus Capella,

Tuque ignis flos es, cluis et γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ν. 39. ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ ΤΟΙ ΔΕΙΝΟΝ Η Θ' ΟΜΙΛΙΑ. Idem in Sept. ad Theb. ν. 1039.

Δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγγον ἔ πεφύκαμεν

Μητρὸς ταλαίνης, καὶ πό δυσήνης πατρὸς.

Et Euripid. Phoeniss. ν. 358.

Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ἀδύων γοναί.

Καὶ φιλότεκνον πᾶν γυναικείον γένος.

[Idem Andromache ν. 985.

Τὸ συγγενὲς γὰρ δεινόν.]

De consuetudinis efficacia Quintilianus, Declam. 321. *Consuetudo alienos etiam ac nulla necessitudine inter se conjunctos, ita restituit vir doctus J. Pricæus, componere et adstringere affectibus potest.* Petron. *Vetustissima consuetudo in sanguinis pignus transit.* Hesych. Ὀμιλία, διήγησις.

ν. 42. ΝΗΛΗΣ. Hesych. Νηλεὴς, ἀνηλεὴς, σκληρὸς.

ν. 44. ΤΑ ΜΗΔΕΝ ΩΦΕΛΟΥΝΤΑ ΜΗ ΠΟΝΕΙ ΜΑΤΗΝ. Clem. Alexandr. Strom. V. Τὰς δὲ μωρὰς καὶ ἀπαιδεύτους ζητήσεις παρατεῖσθαι ὁ Θεοπέσιος παρήνευσε Παῦλος, ὅτι γενῶσι μάχας· ὃ, τε Αἰσχύλος ἔκραυγε, Τὰ μηδὲν ὠφελόντα μὴ πόνει μάτην. Frustra interpretes in hunc versum perstringit Barthius Advers. VII. 11.

ν. 49. ΑΠΙΑΝΤ' ΕΠΡΑΧΘΗ. Deorum unusquisque suum obtinet officium, at jus regnandi penes Jovem solum. Aristides, Orat. I. Καὶ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, Ἀθηνᾶ τε Ἐργάνη Διὸς γνώμη ταύτην εἴληχε τὴν τάξιν, καὶ Ἥρα γαμηλία, καὶ Ἄρτεμις λοχιῖα καὶ κυνηγέτις, εὐεργετῶσιν ἀνθρώποις, τὴν τῆ μεγάλης σώξασαι πάντων εὐεργέτη γνώμην. Πᾶνός πε θεῶν ἕνοικοι, καὶ Νύμφαι καμάτων ἐπίσκοποι, σὺν Διὶ τὴν κληροχίαν ἔχουσι. Sophocles,

— εὐδὲ θεοῖσιν αὐθαίρετα πάντα πείλονται

Νόσφι Διός, κείνος γὰρ ἔχει τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν.

In eandem fere sententiam Callimachus Hymn. in Jovem v. 76. cujus verba respexisse videtur Scholiastes B'.

Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδέομεν Ἡφαίστιο,
 Τευχηςᾶς δ' Ἄρηος ἑπακτῆρας δὲ, χιτῶνης
 Ἄρτεμιδος· Φοῖβος δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οὔμους.
 Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες ἑπὶ Διὸς ἔδδεν ἀνάκτων
 Θεϊότερον.

Jovi itaque *παμβασιλείαν*, summum et perfectum imperium tribuunt poetæ; quale obtinuit rex Persarum: Euripidēs, nostrum, ut doctissimus monuit Grotius, imitatus, Hel. 283.

Τὰ βαρβάρων γὰρ δῆλα πάντα πλὴν ἑνός.

Et de Romano imperatore iisdem verbis Claudianus,
 — *toto jam liber in orbe*

Solus Cæsar erit. —

Hinc est quod Jupiter in hac ipsa Tragœdia *παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχειν* dicitur, v. 186. *μόναρχος ἔδ' ὑπεύθυνος*, v. 324. quomodo regem Persarum etiam vocat in Persis, et *ἰδοὺς νόμοις κρατύνων*, v. 403. Hæc ad mentem Scholiastæ, qui tamen insigniter hallucinari mihi hoc loco videtur. Nam primum, *τὸ ἐπράχθη* pro *ἔρριςαι*, *τετέπρωται*, vel *ἐκ νομοῦ ἐγγράφει*, an ullibi reperiat valde dubito; sed si ullibi, nullum tamen hoc sensu locum hic habere, res ipsa clamat. Quis enim nescit Jovis imperium, non minus quam alia quævis aliorum Deorum munera, fato tribui a poetis? Et certe si hoc diceret hic Æschylus, non aliis tantum, sed ipse sibi manifesto contradiceret; cum infra, hac ipsa Tragœdia, v. 518. dicat,

Τί γὰρ *πέπρωται* Ζηνί, πλὴν αἰὲ κρατεῖν;

cum superiori quoque versu præcessisset,

Οὐκ ἂν ἐκφύγοι γὰρ τὴν *πεπρωμένην*.

Postremo, cum Vulcanus de fati sui iniquitate questus esset, quod *χειρῶναξ* esse cogeretur, et aliam potius sortem sibi contigisse optasset; quæ vis hujus responsionis ad compescendas ipsius querelas fuerit, jam omnia fato reliquis Diis, præterquam Jovi, distributa esse, qui solus est liber? Cur enim ille, si præ aliis fato suo miser, non de fato quereretur? Videmus tamen Vulcanum dicte responsioni ut æquissimæ et verissimæ libenter acquiescere. Si igitur vulgatam lectionem retinemus, *ἅπαντ' ἐπράχθη* hic fuerit, omnia *πράξεως* seu *πράγματος* etiam Diis reliquis plena esse, excepto Jove, cui uni a laboribus libero contigit imperare. Ita *πράξις* et *πράγμα* interdum pro molesto labore capiuntur, ut infra v. 694. *Πέφειν, εἰσιδῶσα πρᾶξιν Ἴθης*, et *πράγματα παρέχειν*, et similia, vulgo nota. Forsan vero potius scriptum fuit ab Æschylo, non *ἐπράχθη*, sed *ἐπαχθή*, quæ

vox huic loco aptissima, et ad consolationem efficacissima: cum merito excipiat Κράτος, frustra Vulcanum queri de sua sorte, et aliis Diis invidere suam, cum sint et illorum munera labore et molestia plena, et uni Jovi datum sit immuni vivere. Eodem fateor res redit si admittatur illa τῆ ἐπεράχθη interpretatio, quam supra attulimus; aliquanto tamen planior sententia si ἐπαχθῆ legatur; cum etiam hic alicubi ἀμοχθῆς de Jovis imperio reperiatur. Haud dissimilis alibi quoque, ni fallor, aliorum Deorum de muneribus suis et ærumnis querelæ, quæ jam non occurrunt. Apud Hom. Od. 1. ad Calypsonem amandatus Mercurius de tædio itineris festive queritur. Sed in genere, de Dei cujusque proprio munere et labore, Marci Antonini illusive testimonium: de seipso, VIII. 19. Ἐλασον, inquit, πρὸς τι γέγονεν ἵππος, ἄμπελος· τί θαυμάζεις; καὶ ὁ ἥλιος ἔρεῖ πρὸς τι ἔργον γέγονε, καὶ οἱ λοιποὶ θεοὶ· σὺ ἔν πρὸς τί; τὸ ἤδεσθαι. Hinc colligimus verbo ἔργον tale opus ab Antonino intelligi, quod cum labore aliquo conjunctum sit; cui nimirum τὸ ἤδεσθαι opponitur.

[v. 50. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. Etymolog. Ἐλεύθερος, παρὰ τὸ εἰλεῦσθαι ἵππῳ ἐξῆ.]

[v. 52. ΕΠΕΙΞΗ. Ab ἐπιέγω.]

[v. 53. ΕΛΙΝΝΥΟΝΤΑ. Hesych. ἐλιννύων, ἀναπαύομενος. Idem, Ἐλιννύειν· σχολάζειν, λήγειν, ἀκνεῖν, ἀναπαύεσθαι. Etymolog. Ἐλιννύειν, ἀργεῖν, σχολάζειν· ὁ δὲ Ἴπποκράτης ἐμφαίνει λεγων, Ἐλιννύειν ἔξυμφέρει, ἀλλὰ γυμνασία.]

v. 54. ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΨΑΛΙΑ. Apparatus hic animadvertendus, quo crucifigatur Prometheus, eundem enim modum describit Lucianus, et φαύρωσι appellat.

v. 55. ΛΑΒΩΝ ΝΙΝ ΑΜΦΙ ΧΕΡΣΙΝ. Forsan melius legi poterit βαλὼν νιν ἀμφὶ χερσίν, id est ἀμφιβαλὼν, ut modo περιβαλεῖν dixerat de iisdem vinculis; et v. 71. Ἄλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλει· et in Pers. v. 50. Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δάλειον Ἑλλάδι, et v. 72. Ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντε. Ψάλια, interprete Hesychio, sunt κρείκοι, δακτύλιοι· et postea v. 74. σκέλη δὲ κίρκωσον, ubi legit codex Arundelianus κρήκωσον. Glossæ H Stephani, *Annulatus*· (sic enim restituit eruditus Colvius in Apuleii Metam. IX.) Δακτυλιοφόρος, συμποδισθεῖς. Annulus enim pro compede, catena, a similitudine quæ illi cum annulo. Mart. III. 29.

*Has cum gemina compede dedicat catenas,
Saturne, tibi Zoilus, annulos priores.*

Et XI. 38.

Annulus iste tuis fuerat modo cruribus aptus.

Inde annulus traxit originem. Plin. N. H. XXXVI. Procem. *Fabulæ primordium a rupe Caucasea tradunt, Promethei vinculorum interpre-*

tatione fatali; primumque fragmentum saxi inclusum ferro, ac digito circumdatum, hoc fuisse annulum, et hoc gemmam. Et XXVIII. 1. De Prometheo omnia fabulosa arbitror, quanquam illi quoque ferreum annulum dederit antiquitas. Servius ad Virg. Eclog. 6. Cui, Prometheo, post sacramentum quo eum nunquam se soluturum juraverat, annulum de ipsis vinculis clauso de monte Caucasio lapide dedit ad pœnæ præteritæ indicium. De hoc intelligendus Catullus in Nupt. Pel. et Thetid. v. 294.

Post hunc consequitur solerti corde Prometheus

Extenuata gerens veteris vestigia pœnæ.

ν. 56. ΠΑΣΣΑΛΕΥΕ. Ἡ ἔχ' ἱκανὸς εἶναι σοὶ δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλης ἀνχωρῆσαι δύο προσπατῆλαιθῆναι; ita lego. Lucian. Prometh.

[ν. 57. ΠΕΡΑΙΝΕΤΑΙ. Hesych. Περáινει· ἐπὶ πείρας ἄγει, πληροῖ, αἰύει.]

[ν. 58. ΑΡΑΣΣΕ ΜΑΛΛΟΝ. Homer. Od. M. 54.

Οἱ δὲ σ' ἐνὶ πλεῖνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι δέοντων

Virg. Georg. IV. 412.

Tanto nate magis contende tenacia vincla.]

[ν. 59 ΔΕΙΝΟΣ. Suidas. Δεινός· πανουργός· ἱκανός· ἀκολάκευτος· σίφος· ἤμπερος. Interpres: Callidus, astutus, disertus. Ad-aliquid-peragendum-aptus. Qui-nullis-blanditiis-mollitur, aut flectitur; sapiens, peritus. Sophocle. Œd. Tyrann. v. 553.

Λέγειν συ δεινός, μαυθάειν δ' ἔγω κακός

Σβ.

Dicendi tu quidem es peritus, discendi vero ego sum imperitus, et auditor malus tui]

[ν. 60. ΑΡΑΡΕΝ. Hesych. Ἀραρεν· ἡμέροσθι, ἢ παγίως δίδεται.]

ν. 62. ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΩΝ ΔΙΟΣ ΝΩΘΕΣΤΕΡΟΣ. Euripid. Bacch. v. 200. Οὐδὲν σοφίζεσθα τοῖσι δαίμοσιν. [Ubi fortasse legendum σοφίζεσθα.] Σοφιστής secundum Hesychium est ἀπατιὸν, διδάσκαλος πανουργός. Mercurius apud Lucianum ita alloquitur Prometheus; Τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἶη ἔχον εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷός ἐσὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις. Et rursum, εἰ ῥάδιον, ᾧ Περμηκεῦ, πρὸς ἔτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι. [Et apud nostrum v. 943. Mercurius sic cum compellat, σὲ τὸν σοφιστὴν. Etymolog. Σοφιστής· κυρίως ὁ σοφίζεμενος.] Jovis Sophistæ meminit Plautus in Mino. Ὡς ὑπὸ σοφιστῆ ἕϊτος τῷ Διός. Et alibi.

[ν. 63. ΠΑΗΝ ΤΟΥΔ'. *Isto excepto; Præterquam ille; Prometheo sc.]* Dicit adeo se bene vinxisse Prometheus, ut nemo queri possit præter eum qui vinctus erat: in cuius perniciem secedebat ars Vulcani, et in quem suæ artis specimen patienti grave, ediderat.

ν. 64. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ ΝΥΝ ΣΦΗΝΟΣ. *Præcipit, inquit Garbitius, in primis accuratam oris ejus constrictionem, ut mandibula inferior pectori affigatur, et quidem clavo durissimo; et hoc ideo, quia illi sit αἰθάθη, contumax, perversa, et insolens: hæc ille. Nos vero γνάθον metaphorice sumendum censemus, ac si jubeat clavi mandibulam trans pectus ejus figi. Attius, sub persona Promethei,*

Hos ille cuneos fabrica crudeli inserens

Perrupit artus, qua miser solertia

Transverberatus castrum hoc furiarum incolo.

σφηνός γνάθον dixit ut alibi plus semel πυρρός γνάθον sic Homerus νῆας μίλτοπαρῆας et Pindarus ἀγκύραν χαλκίγενυν, Pyth. IV. 42. [Ἀδαμάντινον σφηνά expressit Horatius, Od. III. 24.]

Si figit adamantinos

Summis verticibus dira Necessitas

Clavos.

Amobius contra gentes. II. *Metus ille vos habet, ne veluti trabalibus clavis affixi, corporibus hæreatis. Quod et in proverbium transiit. Cicero in Verr. V. 21. Et ut hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clavo figeret. Horat. Carm. I. 35.*

Clavos trabales et cuneos manu

Gestans athena.]

ν. 65. ΔΙΑΜΠΙΑΞ. Quo sensu Attius *transverberatus*: unde in Sept. ad Theb. διανταίαν πλῆγην exponit Interpres πλῆγην διαμπιάξ γειμένην. Euripid. Bacch. φονεύσσα δαμνὸν διαμπιάξ τὸν ἄθεον. [Noster Suppl. ν. 951.]

— τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς

Γάμφοι διαμπιάξ. Suidas. διαμπιάξ· δίωλε, διαπαντός. *Per-universum, penitus, perpetuo, semper.]*

ν. 66. ΑΙ, ΑΙ, ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Euripides Phœniss. ν. 1434.

Φειῦ, φειῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπε, σὸς ὦν γένω.

[Quibus verbis Creontis nomen præponendum esse monemus, neque enim Chori sunt.]

ν. 67. ΤΩΝ ΔΙΟΣ Τ' ΕΧΘΡΩΝ ΥΠΕΡ-ΣΤΕΝΕΙΣ. Melius forsitan divisim, τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπερ Στένεις. Et ita Robortelli editio.

[ν. 69. ΟΡΑΙΣ. Legit vir doctus, ὄρῳ· quod ad oram libri sui annotatum reperio.]

[ν. 74. ΚΙΡΚΩΣΟΝ. Robortelli Editio, κείκωσον. Hesych. κίρκοι· κίρκοι ἀρπαγες. Παντὰ τὰ ἐπικαμπῆ κίρκοι λέγονται. Idem. Κρίκος· κίρκος, ἴθα ἢ κώπη εἰσέρχεται.]

ν. 76. ΕΡΡΩΜΕΝΩΣ. Lucian. Σὺ δὲ, Ἥφαιστε, κατόκλειε καὶ προσήλω, καὶ τὴν σφύραν ἱρρωμένως κατόφειρε.

ν. 77. Schol. Α'. ΤΟ ΔΕ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ, ΣΤ ΓΙΝΟΤ ΜΑΛΘΑΚΟΣ.
Id est, Respondet autem Κράτος.

ν. 78. ΓΗΡΥΕΤΑΙ. Hesych. Γηρεύεσθαι, φθέγγεσθαι, λέγειν. [Idem
Hesych. Γῆρυς· φωνή· ἄθεν καὶ κήρυξ, τῷ κ πρὸς γ συμφωνίαν ἔχοντος. Suidas.
Γῆρυς, φωνή· ἐν ἐπιγράμματι,

Σὺν καλάμοις ἄγγος τε μελανόκοον, οἷσι φυλάσσει

Λιῶν ἰσσομένοις γῆρυς ἀποιοχομένων.

Interpres: Γῆρυς, *vocem*; in Epigrammate [VI. 169 p. 446.]

*Cum calamis vasque atramentum-recipient, quibus conservat
Ævum posteris vocem defunctorum.*

[ν. 79. ΜΑΛΘΑΚΙΖΟΥ. Μαλθακίζειν hic opponitur τῇ αὐθαδίᾳ, de
qua μοχ, et ὑργῆς τραχύτητι, asperitati, feritati: juxta illud,

Emollit mores nec sinit esse feros.

Ita et Plautus Bacchid: I. 1.

— Β Α. *Ah nimium ferus es.* Ρ Ι. *Mihi sum.*

Β Α. *Malacissandus es.* — Euripides Medea ν. 250.

Κρείσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,

Ἡ μαλθακισθῆνθ' ὑγερὸν μέγα σίνειν.]

[Ibid. ΑΥΘΑΔΙΑΝ. Αὐθαδία est vitium ἐν ταῖς ὁμιλίαις oppositum τῇ
φιλίᾳ, comitati facilitatique sermonis, tanquam medio, et τῇ ἀρεσκίᾳ,
blanditiæ, tanquam alteri extremo. Est enim ἄρεσκος qui omnibus
placere studet; αὐθάδης, qui nemini præterquam sibi. Unde et
nomen trahit, cujus etymologiam prodit Aristoteles in Ethicis
magnis, I. 29. τῆνομα ἔοικεν ἀπὸ τῆ τροπῆς κείσθαι. Ὁ γὰρ αὐθάδης αὐτοάδης τις
ἐστίν, ἀπὸ τῆ αὐτῶς αὐτῷ ἀρέσκειν. Est itaque δύσκολος, δύσειρις, σκληρὸς, στυφίος.
pervicax, ferus, durus, asper. Unum hoc est ex iis vitiis quod
ab Episcopo summovit Apostolus. Tit. I. 7. Δεῖ γὰρ τὸν Ἐπίσκοπον
ἀεὶ ἀγλήτορον εἶναι, ὡς Θεῷ οἰκονομον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὑργίλον κ. τ. λ. *Oportet
Episcopum inculpatum esse, tanquam Dei dispensatorem, non sibi
pertinaciter placentem, &c.* uti optime Beza Huic plane contrarius
est vir comis, mitis et affabilis, πρᾶος, ἥπιος, ἀγανὸς, ἐπεικῆς, εὐπῆς,
ὃς πᾶσιν ἐπίστατο μέλιχος εἶναι· ἐ contra αὐθάδης

Nec visu facilis nec dictu affabilis ulli,

ut Virgilius de Cyclope; vel ut Homerus de suo Achille, quem
ille omnium mortalium ἐκπαγγλότατον et αὐθαδέστατον prædicat, II.
γ'. 467.

Οὐ γὰρ τι γλυκίθυμος αἰτῆς ἦν ἢ ἀδ' ἀγκνίφρων.

Plutarchus alibi, αὐθάδη et αὐθέκατον simul conjungit, tanquam syno-
nyma. Οὐ γὰρ αὐθάδης ἢ δὲ ἐπαχθῆς ὁ χρῆσιός· ἢ δὲ αὐθέκατός· ἐστὶν σώφρων αἰτῆς·
cum tamen αὐθέκατος sit μέση λέξις, et quamvis sæpius in sequiori
sensu, aliquando tamen in meliori sumatur; ut ab Aristoteli Ethic:

IV. 13. utpote qui medius sit inter τὸν ἀλάζονα et ἔριονα, Severus sc. et rigidus veritatis assertor, suum cuique tribuens, at αὐθάδης semper in vitiis ponitur.]

ν. 81. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. Hesych. σείχωμεν, πορευθῶμεν.

Ibid. ΚΩΛΟΙΣΙΝ. Hesych. κάλοισι, ποδίοισι.

ν. 83. ΕΦΗΜΕΡΟΙΣΙ. Homines sæpius a poetis ἐφημέριοι et ἡμέριοι dicti. Eurip. Oreste, ν. 974. Πανδάκρευτ' ἐφημέρων ἔθνη. Ἐφήμερον, teste Hesychio, est animal aliquod unum solum diem vivens; unde per contemptum homines id nomen sortiuntur. Hippocrates lib. περὶ Ἀρχῶν ait hominis vitam esse ἐπὶ ἡμέρον, ut qui non diutius vivat alimento carens. [Hinc etiam ἐφημέριζ ζῶν in proverbium transit, ἐπὶ τῶν ὠκυμόρων, ἢ κατ' αὐθιμέριζ θνησκόντων. De iis, quæ ævi sunt adeo brevis ut eodem die quæ nata, moriantur. Apostol. Proverb. IX. 41. Ab istiusmodi nempe animalibus ductum, quæ ultra diem non vivunt: de quibus videndus est Aristoteles de Nat. Animal. V. 19. unde ἐφήμερον appellatum id genus tradit. Aristotelem citat Cicero Tusc. Quæst. I. 39. Idem refert Plinius XI. 36. Nisi quod animal istud ἡμερόβιον dictum velit. Quin et ipsa hominum felicitas ἐφήμερος dicitur Eurip. Phœniss. ν. 561.

Ὁ δ' ἄλθος ἢ βέβαιος ἀλλ' ἐφήμερος.

Gloss. Ἐφημερινόν. Hodiernum. Ephemereum. Atque illi homines qui ex tempore vivunt, futura non providentes, ἐφήμεροι τῷ βίῳ proverbialiter dicuntur, quasi instantium tantum curam habentes.

Anacr. XV. 9. Τὸ σήμερον μέλει μοι,
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδε.]

[ν. 86. ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ. Hesych. Προμηθεύς. σώφρων.]

ν. 88. Ω ΔΙΟΣ ΑΙΘΗΡ. Στοιχειακὸν μὲν πῦρ· αὐτὸ τὸ στοιχεῖον ὁ αἰθήρ. Recte igitur Prometheum quatuor invocare elementa monet Schol. β. quorum ignis, utpote dignissimum, principem locum obtinet, juxta Pythagoreos, et Διὸς φυλακὴ dicitur. [Est sane Διὸς ad Jovem pertinens, Jovialis. ut ν. 620. τὸ δῖον βέλευμα Jovis mandatum. Et ν. 665. τὸ δῖον ὄμμα Jovis oculus.] Ego vero ut quid sentiam plane dicam, τὸ δῖος ut et τὸ ἀμβρόσιος non tam in laudem dici, quam pro communi quodam epitheto adhiberi puto ab Homero, qui ἄλλα δῖαν, Ἡλιδα δῖαν, δῖαν Ἀρίσθην vocat, et ab Æschylo nostro Homeri sequace.

[Ibid. ΑΙΘΗΡ. Hesych. Αἰθήρ· ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος. V. Cl. Petrus Victorius, Variarum lectionum XXVIII. 6. “ Turpe mendum est in Scholio quodam in Prometheum Æschyli, quod si sustulero, spero me gratum studiosis facturum, cum animadversio illa sit non parvi ponderis, ac valeat multum ad artem ipsam

poetarum illustrandam. Quo loco igitur queritur vehementer Prometheus de injuria quam se accepisse putabat a Jove, dirigit-que orationem suam ad elementa ipsa rerum, naturasque eas æternas, initium autem illius lugubris cantus est ὦ δῖος αἰθέρις, legitur hoc Scholion corruptum in mea editione. Μεγαλοφυῶς δὲ τὰ τέσσαρα σοιχεῖα ἐπικαλεῖται μόνος. Δεῖ δὲ πάντων ἀποσάντων. Quorum profecto extremorum verborum sententia levis et insulsa est. Legi vero debet, superiore sententia verbis, quæ nunc relinquo, absoluta; μονωδεῖ δὲ, πάντων ἀποσάντων. Valent autem ipsa, Prometheum solum loqui; quia cæteræ personæ illius fabulæ discesserant e scena; solusque ipse illic relictus erat. Non tamen igitur, nisi fallor, valet illic μονωδία *cantum lugubrem*, ut sæpe, quam *orationem alicujus, qui secum loquatur, ac, quæ tempus illud fert, nullo audiente pronuntiet*. Quemadmodum sane Grammatici veteres capere quoque hoc verbum consuevere. Ut Donatus, cum Bacchis Terentiana inquit, Hecyræ Act. V. Scen. III. v. 18.

Quantam obtuli adventu meo lætitiā,

et quæ sequuntur, usque ad exitum ejus scenæ: *Reliqua pars argumenti per monodiam narratur*. Sed etiam in eadem hac fabula Æschyli infra v. 563. cum statim ut advenit Io dixisset,

Τίς γῆ, τί γένος, τίνα φῶ λεύσειν;

Ita incipit Scholion, quod declarat eum locum. Τὸ τῆς Ἰῆς ἐπεισόδιον μονωδεῖ μὲν· ἔχει δὲ πρὸς ὑποκειμένον, συνάφειαν." Hæc ille. Hesych. Μονωδεῖ· μονοθενηεῖ· μονωδία λέγεται, ὅτε εἷς μόνος τὴν ᾠδὴν, ἔχ' ὅμοιο ἡρότος ἀδει.]

Ibid. ΚΑΙ ΤΑΧΥΠΤΕΡΟΙ ΠΙΝΟΑΙ. Ebraismus, כנפי כור, Valer. Flacc. Argon. VI. 494.

—*fuscis et jam Notus imminet alis.*

v. 90. ΑΝΗΡΙΘΜΟΝ ΓΕΛΑΣΜΑ. Refertur ad levem sonum undarum ventis exagitarum, qui etiam aliquantulum crispant maris dorsum quasi amabili quadam γλασίᾳ. Aliud est cachinnatio maris apud Latinos, nempe idem quod καχλάζει Sept. ad Theb. Quod autem ἀνήριθμον dixerit, adeo est frequens, ut in proverbium abierit. Theocrit. Id. XVI. 60. κύματα μετρεῖν. Martial. IV. 36.

Oceani fluctus me numerare jubes.

Aristid. Orat. III. Καὶ ταῦτα (lego κατὰ ταῦτὸ) ὃν ἀτεχνῶς τὸ λέγειν τι περὶ τέτων καὶ ἐγχειρεῖν, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐξαριθμεῖσθαι βέλοιο τὰς χοὰς τῆς θαλάττης. [Virg. Georg. II. 108.

Nosse quot Ionii veniant ad litora fluctus.

Plato in Theatæt. Μᾶλλον αὐτῶν λήθηθεν ἢ οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόαι· γέλασμα πόντος expressit Lucretius I. 8.

Tibi ridet æquora ponti,]

[Ibid. ΠΑΜΜΗΤΟΡ ΤΕ ΓΗ. Hymnorum author qui Orpheo adscribuntur. Γαῖα θεὰ, μήτηρ μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων.]

ν. 91. ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΝΟΠΤΗΝ. [Ita Choeph. ν. 985.

— ὁ πάντ' ἐφοπτεύων τὰδε

ἥλιος.]

Ovid. Metam. III. 658. de Sole,

Per tibi nunc ipsum, neque enim præsentior illo

Est deus, adjuro. —

Apul. Metam. I. *Tibi prius dejerabo Solem istum videntem deum.* Credo tamen Æschylum scripsisse πάνοπτον. Nam πανόπτης est πολυόφθαλμος, πάνοπτος ὁ πανταχόθεν φαινόμενος. Hesych. unde in Supplicib. Argum πανόπτην οἰσθεκόλον vocat. [Sol apud Ovidium Metam. IV. 227.

*Omnia qui video, per quem videt omnia tellus,
Mundi oculus.*

Natalis Comes Mytholog. V. 17. hunc versum sic reddit,

Voco videntem cuncta Solis circulum.

Dido moribunda, Virg. Æneid. IV. 607.

Sol, qui terrarum flammis opera omnia lustras.

Ad quem locum Germanus Valens Guellius, “ Od. Α΄.

ἥελίε ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακείει.

Unde et πανδερχής. Et Lucret.

Sic vigiles mundi magnum et versatile templum

Sol et Luna suo lustratis lumine circum.

Sic autem moriturus, et imprecatus Atridis, Ajax apud Sophoclem, convertit sermonem ad solem ν. 857.

Σὺ δ' ὦ τὸν αἰτῶν ἕρανὸν διφρηλατῶν

ἥλιε.” Hæc Guellius.]

[ν. 94. ΜΥΡΙΑΘΗ. Quippe, prout e Scholiaste Α΄. discimus, in Prometheo Ignifero tres myriadas annorum ipsum vincitum iri dixerat. Alii non nisi mille. Strabo XI. p. 505. Ἄτε τῆ Ἡρακλείης καὶ τὸν Περσμηθέα λύσαι λεγομένη χιλιάσιν ἐτῶν ὕστερον.]

ν. 95. ΧΡΟΝΟΝ ΑΘΛΕΥΣΩ. *Laboriose transigam.* Pindarus sensu contrario αἰῶνα πέπλειν dixit, *tempus mollire, molliter transigere.*

[Ibid. ΝΕΟΣ. Postea ν. 954. Νέον νέος κρατῆντε.]

[ν. 96. ΤΑΓΟΣ. Ut Seneca *Deorum ductor.* Herc. fur. ν. 299.

Tibi O Deorum ductor, indomiti ferent

Centena tauri colla.

Ταγός enim est ἡγεμών. Hom. II. ψ. 160.

— παρὰ δ' οἱ ταγὸς ἄμμι μενόντων.

Ubi Eustath. Κεῖνται δ' ἐν τέτοις καὶ ταγοὶ οἱ ἡγεμόνες, ἦγαν οἱ τάσσοντες τὰ τῷ λαῷ, οἱ καὶ κοσμήτορες διὰ τὸ κοσμεῖν. Qui Thessalis imperitabant proprie Ταγοὶ dicebantur. Xenoph. Ἑλλην. VI. Εὐπετώσ ἂν ἐγὼ ταγός Θετταλῶν ἀπάντων κατασαίην. Idem libro eodem ἐπεὶ δ' ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν Θετταλίαν μέγας μὲν ἦν καὶ διὰ τὸ τῷ νόμῳ Θετταλῶν ταγός καθιστάσαι.]

[N. 97. ΑΕΙΚΕΣ. Hesych. Ἀεικές, κακὸν, σκληρὸν, ἀπρεπές, εὐκαταφρόνητος ἀπεικός. Suidas. Ἀεικές, τὸ ἀνόμοιον. Ἀεικές δὲ τὸ ἀπρεπές, ἐν ἐπιγράμματι ἔτι ἀεικές· καὶ ἄυθις· εἰς ἅτας ἐμπίπτεις ἔτως ἀεικῶς. Interpres. Ἀεικές dissimile; Ἀεικές vero, indecorum, non decens, fædum, turpe: in Epigrammate ἔτι ἀεικές, nihil indecori. Item rursus. In calamitates incidis adeo turpiter, vel indigne, præter decorum, et præter tuam dignitatem.]

N. 98. ΑΙ, ΑΙ, ΤΟΠΑΡΟΝ, ΤΟ, Τ' ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟΝ. Canterus duos versus facit.

N. 101. ΠΑΝΤΑ ΠΡΟΥΞΕΠΙΣΤΑΜΑΙ. Virg. Æn. VI. 105.

Omnia præcepi atque animo mecum ante peregi.

Pythagoricum sapit. [Vide Etymologiam vocis Προμηθεῶς in Pers. Dram.]

N. 102. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. Hesych. Ποταίνιον, νέον, πρέσφρατον.

N. 103. ΤΗΝ ΠΕΠΡΩΜΕΝΗΝ. Euripid. Ione, N. 1387.

Ἀνοικτέον τόδ' ἐγὶ καὶ τολμητέον·

Τὰ γὰρ πεπρωμέν' ἔδ' ὑπερβαίη ποτ' ἄν.

N. 105. ΤΟ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ. Oppian. Hal. II. 8.

— ἀναγκαίη δ' ἀτίνακτος.

[Etymol. Ἀνάγκη, ἡ θεός, παρὰ τὸ ἀνάσσω. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἀνάγκη, πάντων γὰρ ἐπικρατεῖ. Euripides in Helena. N. 520.

Λόγος γὰρ ἐστίν, ἔχ' ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος,

Δεινῆς ἀνάγκης ἔδδεν ἰσχύειν πλέον.

Liv. IV. 28. *Necessitate, quæ ultimum ac maximum telum est, superiores estis. Et IX. 4. Pareatur necessitati, quam ne Dii quidem superant.*]

Ibid. ΑΔΗΡΙΤΟΝ. Hesych. Ἀδήριτον, ἄμαχον, ἀκαταμάχητον. [Etymolog. Ἀδήριτος. χωρὶς μάχης, καὶ ἀφιλόνηκος. Suidas. Ἀδήριτος· ἀνίκητος· ἄμαχος· ἀκαταπόνητος. Τὴν λείαν τῶν πολεμίων ἤλπισεν ἀδήριτον περιαιρεῖν· ἀπὸ τῷ ἄμαχον. Interpres. Ἀδήριτος. *Inviçtus; expers prælii; Nullo labore fatigatus. Sine labore: Ut; Speravit se prædam ab hostibus sine prælio partam ablaturum.* Hic videmus vocem ἀδήριτον positam pro ἄμαχον, i. e. sine-pugna, nulla-pugna-comissa-partam. Dein subdit in notis. “Hoc Epitheton rebus tribuitur quas quis sine prælio sibi compararit. Ἀ jam privantis est, Δῆρις vero, ut

vult Eustath. Ἡ μάχη, καὶ ἡ ἔρις, παρὰ τὸ δαίειν ὃ ἐστὶ κόπειν. h. e. pugna, praelium, et contentio, a verbo δαίειν, quod significat urere. Quod si verum, ergo vocabulum ita formatum dices. Δαίω, δαίς, δῆρις. At, nisi fallor, verisimilius est, formatum dicere a δαίρω, fut. δαρῶ, Aor. I. aēt. *Ἐδαρξα, et Attice ἔδηξα, unde δῆρις· ἢ. Δαίρω vero, τύπτω, θένω, verbero, tundo, percutio. Pro quo dicitur et alias δέρω. fut. I. aēt. δερῶ, in II. δαρῶ. Aor. I. aēt. *Ἐδαίρα. Aor. II. aēt. *Ἐδαρον. Quod significat et verbero, cædo, et exconio, pellemque detraho. Apud Joannem Evangelistam XVIII. 23. Τί με δαίρεις; *cur me verberas?* *Cur me cædis?* Lucas. XII. 47. Δαρήσεται πολλὰς, sub. πληγὰς. *Multis plagis cædetur.* ἢ. 48. Δαρήσεται ὀλίγας. Hoc autem δαρήσεται est fut. II. pass. ab Aor. II. pass. ἔδαρην. Hinc verba derivata δηρίεσθαι, et δηριάσθαι, τὸ ἐρίζειν ἢ μάχεσθαι, de quibus lexica. Hinc et ἀδήριτος, ὁ καὶ ἢ, *Inexpugnabilis, invictus.* Æschylus Prometheo.

Τὸ τῆς ἀνάγκης ἐς' ἀδήριτον σθένος.

Necessitatis est inexpugnabile robur. Hæc ille.]

ἢ. 106. ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΣΙΓΑΝ, ΟΥΤΕ ΜΗ ΣΙΓΑΝ. *Ut et postea*
ἢ. 197.

*Ἀλγεῖνὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,

*Ἄλγος δὲ σιγᾶν. —

[Virg. Æn. III. 39. *Eloquar an sileam?*]

[ἢ. 107. ΘΗΗΤΟΙΣ ΓΑΡ ΓΕΡΑ ΠΟΡΩΝ. Seneca Controv. X. 5. *Propter hominem (malim homines) Prometheus distortus, propter Promethea homines ne torseris. Idem alibi. Corruptisti duo maxima Promethei munera ignem et hominem.*]

ἢ. 109. ΝΑΡΘΗΚΟΠΛΗΡΩΤΟΝ. Hesych. Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμας πυρὸς πηγὴν (male leg. πληγὴν) τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν, παρῶσεν τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πυρὸς ἐκζωπυρώσεις τῶ πυρὸς; ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ οἰκείωσαν αὐτὸν, διὰ τε τὰς ἐν ταῖς θοῖναις τῶν δένδρων ἀφὰς (Casaub. leg. δαρῶν in Athen. I. 1.) καὶ διότι θερμὸς ἐστὶ φύσει ὁ οἶνος, ἢ πυρῶδης· Οἶνος τῷ πυρὶ ἴσον ἔχει μένος, Ἐρατοσθένης. Hætenus Hesychius, qui fragmentum hoc insigne Scholiastæ alicujus veteris in Æschylum nobis conservavit. Hesiodā vestigiis institit Æschylus, Theogon. 564.

— τὸ μὲν αὐθις εὖς παῖς Ἰαπετοῦ

*Ἐκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιέντος

*Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. —

Apollod. I. Προμηθεὺς ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ λάθρα Διὸς ἐν νάρθηκι κρύψας. Martial. XIV. 80. de ferula,

Invisæ nimium pueris grateque magistris

Clara Prometheo munere ligna sumus.

Inde Nonno πυρσοτόκος; νάρθηξ dicitur. Proclus, ἔστι μὲν πυρρὸς ὄντως φυλακτικὸν ὁ νάρθηξ, ἥπιαν ἔχων μαλακότητα εἴσω, καὶ τρέφειν τὸ πῦρ καὶ μὴ ἀποσβεννῦναι δυναμένην. *Ignem ferulis optime servari certum est, easque in Ægypto præcellere*, inquit Plinius N. H. XIII. 22. qui et hoc inventum Prometheo tribuit, VII. 56. *Ignem e silice Pyredes, Cilicis filius: eundem adservare in ferula Prometheus*. Atqui Diodorus V. Prometheum laudat εὐρετὴν τῶν πυρρίων ἐξ ὧν ἐκκαίεται τὸ πῦρ· inde fortasse ansa fabulæ data, nam ex ferula et lauro πυρρία apud veteres constabant.

Ibid. ΘΗΡΩΜΑΙ. Ita legit et Hesychius modo laudatus. Frustra igitur Canterus *Θηράσας*.

ν. 110. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΕΧΝΗΣ. Isidorus Pelusiota, Epist. II. 100. Τὸ πῦρ, ἀφ' ἧς πηγάζουσιν αἱ τέχναι. Idem, ἢ ἄνευ σχεδὸν ἐδὲν ἀξιόλογον μηχανῶνται ἀνθρώποι. Ἐπίκμηρον γὰρ ἐστὶ ψύχης, σκότους δ' ἀλεξιφάρμακον, συνεργὸν δ' εἰς πᾶσαν τέχνην καὶ ἐπιστήμην.

ν. 111. ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΠΟΡΟΣ. Plato in Protag. de eodem igne Prometheo, καὶ ἐκ τήτης εὐπορία μὲν ἀνθρώποις βίη γίνεται.

ν. 112. ΤΟΙΑΣΔΕ ΠΟΙΝΑΣ. Cum retineamus *Θηρῶμαι*, videtur legendum τοιῶνδε.

[ν. 113. ΥΠΑΙΘΡΙΟΣ. Μοχ. ν. 157. Αἰθέριον κίνυγμα. Gloss. Græco-lat. ὑπαίθριος, subdivivus. Onomast. Subdiale.]

ν. 116. ΘΕΟΣΥΤΟΣ. Ita restituimus ex Arundeliano MS. cum ante *Θεόσυτος* legeretur nulla habita metri ratione. [Eustath. in Iliad. I. p. 13. Ἡρώας δὲ ἡ παλαιὰ σοφία γένος τι θεῶν εἶναι δοξάζει μέσσοι θεῶν καὶ ἀνθρώπων.]

Ibid. ΚΕΚΡΑΜΕΝΗ. Recte Schol. β'. ἡ ἡρωϊκὴ. Ex Schola Pythagoræ Heroes medii inter Deos immortales et homines. Hierocles ad illud Pythagoræ, — ἐπειθ' ἦρωας ἀγαυὸς, οὗτοι, inquit, ἦσαν τὸ μέσσοι γένος τῶν λογικῶν ἐσῶν, οἱ μετὰ θεὸς τὰς ἀθανάτους τὴν ἐφεξῆς πλεθρῦντες χώρας, περιγενῆται τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ συνάπτεσι δι' ἐαυτῶν τὰ ἴσχατα τοῖς πρώτοις. Proinde docet Heroas ex mente Platonis subdivisos in Angelos, Heroas strictiori acceptione ita appellatos, et Dæmonas. Ex his ordines duos posteriores agnoscit Pythagoræ decretum apud Diogenem Laertium, θεὸς μὲν δαιμόνων προτιμῶν, ἦρωας δὲ ἀνθρώπων. Totum hoc genus hanc ob causam *Medioximos* deos vocarunt Romani veteres. Martian. Fel. *Omnes hos qui inter deos et homines interjēti sunt, Græci δαίμονας vocant, Latini Medioximos*.

ν. 122. ΔΙΟΣ ΑΥΛΗΝ. Αὐλὴ proprie τόπος ὑπαίθριος, qui ni fallor Vitruvio *cavædium*, unde forsā ab ἑλήη *aula*, nam de iis quæ sunt ante ædes in ingressu agens Pollux, *περόδρομον, περαύλιον* et αὐλήν numerat. Atqui hac significatione ab Homero semper usurpā

frustra contendit Athenæus Deipnos. V. Nam quod per Διὸς αὐλήν, quod ex Homero transtulit Æschylus, imitator ejus studiosissimus, aula regia seu arx intelligi debeat, vel disci potest ab obsessis in arce quadam Persica, qui Juliano renunciarunt eum Jovis aula citius potiturum. Zosim. [Homer. Odys. Δ'. 74.

Ζηὸς περ τοιήδε γ' Ὀλυμπίῃ εἰδοθεν αὐλή.

Ad quæ verba Eustathius, τὸ δὲ Ζηὸς αὐλή ὡς ἐπὶ βασιλείῳ ἔρρεθη· ὅθεν καὶ Αἰσχύλος λαβὼν ἔφη, ὅσοι τὴν Διὸς αὐλήν οἰχνεύουσι. Etymolog. Αὐλή· ὁ περιτειχισμένος καὶ ὑπαίθριος τόπος. Παρὰ τὸ ἄνω τὸ πνεῦμα, γίνεται αἴη, καὶ αὐλή ὁ περιπνεόμενος τόπος.]

Ibid. ΕΙΣΟΙΧΝΕΥΣΙ. Hesych. Εἰσοιχνεύουσι, εἰσπορεύονται, καὶ ἐνεδρεύουσιν. [Et contra ἰξοιχνεύουσι. Homer. Il. Γ'. 38. Ἄντι τῆ ἰξίασιν. Eustath.]

ν. 124. ΚΙΝΑΘΙΣΜΑ. Hesych. Κινάθισμα, κίνημα πλήθους· παραγωγὸς· ἐξ ἧ πλῆθος παραγίνεται, ὑπακάζεται.

ν. 130. ΠΑΤΡΩΑΣ ΜΟΓΙΣ ΠΑΡΕΙΠΟΥΣΑ ΦΡΕΝΑΣ. Amoris ergo inquit, contulimus nos in locum hunc desertum, ad quod etiam impetranda fuit venia a patre Oceano, non ita facili ad nostram petitionem.

[ν. 133. ΚΤΥΠΟΥ. Sc. dum Vulcanus Prometheus ferreis clavis et vinculis affigeret. ut. ν. 56.

Ῥαισῆρι θεῖνε πασσάλεινε πρὸς πετραίς. Et mox
Ἄρασσε μᾶλλον, θεῖνε.]

Ibid. ΑΝΤΡΩΝ. Antra Nympharum. [Porphyrius, de antro Nympharum, Antra et spelunca Nymphis dedicata esse tradit, propter aquas in specubus distillantes aut scaturientes, quibus Nymphæ Naiades præficiuntur.]

ν. 134. ΕΚ Δ' ΕΠΑΛΞΕ ΜΟΥ. Garbitius, *Et percussit animum meum solidæ honestatis amantem*: an potius, *Et excussit mihi erubescentem verecundiam*? Seneca Epist. XI. *Ubi se collegit, verecundiam, bonum in adolescente signum, vix potuit excutere.*

Ibid. ΘΕΡΜΕΡΩΠΙΝ. Alii θεμερώπιν· at omnium pessime Hesychius, qui θεμερώπιν legisse videtur, θεμερώπις, ἔρασμα. [Etymolog. Θεμερώπις, θεμερώνουσα τὸν ὄψα. Ἐπίθετον τῆς αἰδῶς, παρὰ Αἰσχύλου. Apollon. Argon. III. 562. Θεμερὸν δὲ παρηίδας εἶλεν ἔρευθος. Ubi Scholiastes. Καὶ τὸ ἐρύθημα δὲ τὸ θεμερὸν τὰς παρηϊάς κατέλαβεν· οἶον, ἰσθρὰ ἐγένετο.]

ν. 135. ΣΥΘΗΝ Δ' ΑΠΕΔΙΑΟΣ. Ad festinandum: Ita Venus occiso Adonide, Bion Idyll. I. 19.

— ἂ δ' Ἀφροδίτα

Λυσαμίνα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμὰς ἀλάληται

Πειθαλίε, νήπλεκτος, ἀσανδαλος.

Theocr. Idyll. XXIV. 36.

Ἄντρα, μηδὲ ποδέσσει τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θεῖης.

Horat. Sat. I. 2.

Discincta tunica figiendum est, et pede nudo.

Nymphas tamen aquaticas semper discalceatas incedere credunt aliqui; inde Homero θεῖτις ἀργυρόπεζα.

v. 136. AI, AI, AI. Ad sequentem versum non pertinent, illi enim respondet v. 157.

v. 137. ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΥ ΤΗΘΥΟΣ ΕΚΤΟΝΑ. Ad verbum, — *Terræ omniparentis alumnae.* Hesych. et Suid. Τηθύς, ἡ γῆ. Homericum illud Iliad. ε'. 201. videtur respexisse Æschylus,

Ἵκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.

ut et Æschylum Ovidius, Fast. IV. 81.

*Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn,
Qui terram liquidis qua patet ambit aquis.*

Plato in Theætet. ἡ γένεσις τῶν ἄλλων πάντων Ἵκεανός τε καὶ Τηθύς βεῦματα περιχάσκει, καὶ ἕδην ἔστηκε. [Eustathius. Τηθύς ἡ κοινὴ τροφὸς, γῆ ἀλληγορικῶς, ὅτι παρὰ τὸ τήθη, ὃ δηλοῖ τὴν τροφήν λέγεται. Immo et vel ipsæ Oceanitides quas alloquitur Prometheus, quam plurimæ fuerunt. Apollodor. III. Τρισχίλια γὰρ Ἵκεανίδες. Virgil. Geor. IV. 382.

*Oceanumque patrem rerum, Nymphasque sorores:
Centum quæ sylvas, centum quæ flumina servant.*

Propertius. III. 7.

O centum aquoreæ Nereo genitore puellæ.]

v. 138. ΠΕΡΙ ΠΑΣΑΝ Θ' ΕΙΔΙΣΣΟΜΕΝΟΥ ΧΘΟΝ'. Secundum rudem apud veteres Geographiæ cognitionem dictum est. Poeta vetus,

Κύκλον ἀκαμάτη καλῆρόν Ἵκεανοῖο,

Ὅς γαῖαν δίνησι περιτρέχει ἀμφιελίξας.

Catullus in Nupt. Pel. et Thet. v. 30.

Oceanusque mari totum qui amplectitur orbem.

Manil. Astron. IV. 593.

Ipsa natat tellus pelagi lustrata corona

Cingentis medium liquidis amplexibus orbem.

Quanto cautius Ovidius modo laudatus,

— *terram liquidis qua patet ambit aquis?*

[Adi sis Eustathium in Dionysii Periegesin ad illud poetæ

v. 3. Μήσομαι Ἵκεανοῖο βαθυῤῥόν, ἐν γὰρ ἔεινῳ

Πᾶσα χθὼν, ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐρεφάνεται.

Atque hinc Neptunus Γαίηχος, *terram continens*, Homero dictus, ὁ μόνον, inquit Eustathius, διὰ τὸ ἐπὶ γαίης ὀχεῖσθαι, ἢ διὰ τὸ συνέχειν τὴν γαῖαν τῇ ὑγρότητι, κ. τ. λ.

ν. 143. AZHAON. Hesychius ἄζηλον interpretatur ἄτιμον, ἀμίμητον Suidas, ὁ ἐκ ἂν τις ζηλώσειεν· citat idem ex Sophocle,

Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐρῆσαι βίον

Χωρῆσι πρὸς σε. —

[ν. 145. ΟΜΙΧΛΗ. Hesych. Ὀμίχλη ἢ Ὀμίχλα. ἀήρ παχὺς, σκοτεινός, ἀχλὺς, ὑδατώδης σκοτία. Optime quadrat posterior interpretatio cum sequentibus, πλήρης δακρυῶν.]

ν. 151. ΠΕΛΩΡΙΑ. Νομιζόμενα. Apollon. Argon. IV. 797.

—πελώριον ὄρκον ὁμόσσει.

Intelligit vero Prometheus Saturni et Titanum imperium atque leges. [Callimach. Hymn. Εἰς λῆτρα τῆς Παλλάδος ν. 100.

— Κρόνιοι δ' ὦδε λέγοντι νόμοι

Timotheus apud Athenæum III. Νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει, τὸ παλαιὸν δ' ἦν Κρόνος ἄρχων. Non abludit querela Solis in Luciani Dialogo Mercurii et Solis. Ταῦτα δ' ἔν, ὃ Ἐρμῆ, ἐκ ἐγένετο ἐπὶ τῷ Κρόνῳ.]

[ν. 152. ΕΙ ΓΑΡ. Utinam. Hesych. εἴ γάρ· εἴθε γάρ.]

Ibid. ΥΠΟ ΓΗΝ, ΝΕΡΘΕΝ Τ' ΑΙΔΟΥ. Homer. Iliad. κ'. 362.

Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθίων πλαμένη αἰδῶσδε βεβήκει.

Ad quem locum Plutarchus, εἰς τὸν αἰετῆν inquit, καὶ ἀώρατον, εἴτε αἴρα θείη τις, εἴτε ὑπύγειον τόπον. Duplex itaque veterum de Orco sententia; alii aerium statuebant, alii subterraneum: posterioris est Æschylus, ut et ν. 432.

Κελαινὸς δ' αἰδὸς ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς·

et ista quidem receptior. Unde ἔνεροι, Inferi. Νεκροδέγμονα vocat, quod iste communis locus credebatur animarum omnium post mortem. Bion Idyll. I. 55.

— τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἔς σε καὶ Ἄιδην.

Ἄιδης interprete Phornuto Πλέτων dicitur inferorum Deus, ὅτι μηδὲν ἔστιν ὃ μὴ τελευταῖον εἰς αὐτὸν κατάγεται, καὶ αὐτῷ κτῆμα γίνεται.

ν. 154. ΤΑΡΤΑΡΟΝ. Homer. Iliad. θ'. 14.

— βάθισον ὑπὸ χθονὸς ἐστὶ βέρεθρον

Ἐνθα σιδήρεαι τε πύλαι καὶ χάλκεος ἔδος.

Plato Dial. de Rhetor. τὸ τῆς τίσεως καὶ δίκης δεσμοτήριον vocat: secundum Apollodorum I. Τόπος δὲ ἔτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν Ἄιδῃ (infra Ἄιδην locat Æschylus) τοσῶτον ἀπὸ γῆς ἔχων διάστημα, ὅσον ἀπ' ἕρανῶ ἢ γῆ. Inde ad quemvis fundum imum transfertur dictio: Hesiod. τάρταρα γαίης. [Suidas in voce Τάρταρος· ὁ κατώτερος τῶ Ἄιδῃ τόπος. Titanas ἐνεργέτης dicitos διὰ τὸ κατατεταρταρῶσθαι discimus ex Hesychio, in voce Ἐνεργετοι. Stephanus Byzant. Τάρταρος. Κράτης τὸν ὑπὸ τοῖς πόλοις αἴρα παχὺν τε καὶ ψυχρὸν τινα, καὶ ἀφώτιστον· Ὅμηρος δὲ τόπον εἶναι συνέχοντα τὰς περὶ

Κρόνον, καὶ ὑπὸ γῆν ὄντας. Atque hinc fortasse intelligendus Prometheus, quasi optasset se una cum Saturno et auxiliaribus ejus, in Tartarum detrusum fuisse, potius quam &c. vide ν. 219.]

Ibid. ΗΚΕΝ. Fortasse. Ἴκεν.

ν. 157. ΑΙΘΕΡΙΟΝ ΚΙΝΥΓΜΑ. Hesychius legit κήνυγμα, et videtur a κενόν derivare; κήνυγμα, inquit, τὸ κενὸν τῆ σώματος, οἷον σκιά καὶ εἶδωλον· φάντασμα ἀσθενὲς καὶ ἀγχεῖον· lege ἀγχεῖον, sicut Æschylus ν. 363. Ἀγχεῖον καὶ παρῆγορον δέμας. Est autem omnino legendum κίνυγμα, a κινύω, ut ab αἰθύσσω αἰθυγμα· cujus extat usus in Choeph. ν. 194.

Ὅπως δὲ φροντίζῃσα μὴ κινυσομένη.

ν. 163. ΘΕΜΕΝΟΣ ΑΓΝΑΜΠΤΟΝ ΝΟΟΝ, *animum inflexibilem possidens.* Alcæus,

Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

Apollon. Argon. VI. 1669. — Θεμένη δὲ κακὸν νόον, ἐχθοδοποιῖσιν

Ὅμμου χαλκείοιο Τάλω ἐμέγησεν ὀπωπίας.

Euripides nostrum imitatus θεῶν ἀκαμπτον φρένα dixit, Hippolyt. ν. 1268. Utrumque ex Homero adumbratum Iliad. Α'. 569. Ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. Γναμπτόν secundum Hesychium est εὐπειστον, εὐμετάβολον. [Plinius N. H. VII. 19. *Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quandam torvitatemque naturæ duram et inflexibilem.*]

[ν. 165. ΟΥΔΕ ΛΗΞΕΙ. Ex Homero sumptum censet Garbitius, Iliad. Α'. 80. Κρείσσω γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρῃ.]

ν. 169. ΜΑΚΑΡΩΝ ΠΡΥΤΑΝΙΣ. Aristid. hymn. in Jovem, ἔτος πρύτανις (lege πρύτανις) καὶ ἡγεμών· καὶ ταμίαις ὄντων καὶ γιγνομένων ἀπάντων.

ν. 170. ΝΕΟΝ ΒΟΥΛΑΕΥΜΑ. Jupiter Thetin deperit; vim inferre conatus est; ad Caucasum usque prosequitur: ubi cum Prometheus exposuisset, in fatis esse, filium eam parituram patre præstantiorem, ideoque a congressu abstineret, ne a potentiori sceptro et honore spoliaretur, intactam dimisit; et Prometheum in gratiam receptum vinculis exemit.

[ν. 171. ΑΠΟΣΥΛΑΤΑΙ. Schol. Α'. Ἀποσυληθήσεται. Præsens pro futuro.]

ν. 172. ΜΕΛΙΓΛΩΣΣΟΙΣ ΠΕΙΘΟΥΣ ΕΠΙΛΟΙΔΑΙΣΙ. Ex Homero qui de Nestore, II. Α'. 249.

Τῆ γὰρ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέει αὐδή.

[Sic Pindarus Isthm. II. 12. Ἀείδας μελιφθόγης dixit, et Olymp. XI. 4. μελιγαρύσας ὕμνης. Sirenum μελιγερῶν ὅσα dixit Homerus Od. Μ'.] Aristoph. Avib. μελιγλώσσω ἐπέων. Auson. ad Symmach. *Modo intelligo quam mellea res sit oratio; quam delenifica et quam suada facundia.*

[N. 177. ΑΙΚΙΑΣ. Robortelli editio *αἰτίας*.]

[N. 181. ΔΙΑΤΟΡΟΣ. Eumenid. N. 570. — διάτορος τυρσηνική
Σαλπίνξ.]

[N. 184. ΑΚΙΧΗΤΑ. Impervestigabiles, inscrutabiles affectus. Sic Scholiastes B. Hom. Odys. Θ'. 329.

Οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα, κηχάνει τὰ βραδύς ἄκύν.

Consequitur sc. Vulcanus Solem. Hesych. Suid. Ἀχίχητος.
ἀκατάληπτος.]

[Ibid. ΚΕΑΡ ΑΠΑΡΑΜΥΘΟΝ. Et N. 34.

— Διὸς γὰρ δυσπαράειπτοι φρένες.

Homer. Odys. Γ'. 147.

Οὐ γὰρ τ' αἴψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἰόντων.

Vide Philon. lib. cui titulus ὅτι ἀτρεπλον τὸ θεῖον.]

N. 186. ΠΑΡ' ΕΑΥΤΩ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΧΩΝ. Garbitius *apud se justum*, reddit; at vide quæ ad N. 49. notavimus.

[— *Stat pro ratione voluntas*.]

N. 187. ΑΛΛ' ΕΜΠΙΑΣ ΟΙΩ. Aut ἔμπας aut οἶω delendum suadet carminis ratio. Ἐμπας agnoscit Scholiastes A. utrumque Schol. B.

[N. 190. ΑΤΕΡΑΜΝΟΝ. Hesych. ἀτέραμνον· τὸ μὴ ἐνδιδῶν· σκληρόν. τέρσει γὰρ τὸ ἄπαλον. (Salm. Jun. pro τέρσει l. τέρειν.) Eustathius ἦθος ἀτέραμνον exponit mores ὠμὸς καὶ ἀνυπεύκτους. Ulysses apud Homer. dicit Deos uxori suæ dedisse κῆρ ἀτέραμνον. Theocritus, Idyll. X. 7.

— πείρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνη. Noster infra N. 1061.

Βροντῆς μύκημ' ἀτεράμνον.

Vox est Paræmiographis non prætermissa; apud quos plura si lubet exempla reperies.]

[N. 191. ΑΡΘΜΟΝ. Homer Il. Η'. 62.

Ἦδ' αὐτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.

Et iterum amice separati sunt reconciliati.]

[N. 193. ΓΕΓΩΝ'. Hesych. Γεγωνεῖν· μεγαλοφωνεῖν, ἤδη δὲ φθέγγεσθαι.]

[N. 197. ΑΛΓΕΙΝΑ. Suidas. Ἀλγεινά, τὰ λυπηρά. Interpres. *Dolorem-inurentia*.]

N. 199. ΕΠΕΙ ΤΑΧΙΣΤ'. Pro τάχις' ἐπέει. Aristot. Polit. III. 13. Ἐπεὶ θᾶττον ἐγκρατῶς ἴσχον τὴν ἀρχήν· pro θᾶττον ἐπέει. Ita Matth. III. 16. ἀπέει εὐθύς, monente Grotio: et εὐθύς, Marc. I. 29. et XI. 2. Quod ad historiam spectat, Titanus et Japetus Saturno fratri imperium detulerunt: eo tamen pacto, ut post mortem Saturni ad eorum filios quorum erat Prometheus, reverteretur. Lite demum exorta inter Saturnum et filium suum Jovem, eoque in patrem insurgente, Prometheus Titanibus consilium dedit ut neutri suppetias ferrent; quin potius sedato animo successionem in regno, uti convenerat,

præstolarentur. Cum vero Titanes hisce monitis non audientes Saturno se adscivissent, sperantes eo citius, Jove debellato, ipsos regno potituros, Prometheus, qui Saturnum victum fore prævidit, ad Jovem se contulit.

ν. 201. ΟΙ ΜΕΝ ΘΕΛΟΝΤΕΣ. Ad ἤρξαντο referendum: Saturno objiciebant quod filios inique vorasset. Plato in Euthyphr. καὶ τῆτον ὁμολογῶσι τὸν αὐτῆ πατέρα δῆσαι ὅτι τὸς υἱὸς κατέπινεν ἕκ ἐν δίκη.

[ν. 203. ΛΩΙΣΤΑ. Hesych. Λῶστος· βέλτιστος. Noster infra ν. 307.

— καὶ παραίνεσαι γέ σοι

Θέλω τα λῶσα. Item in Supplic. γ. 981. εἶη δὲ τὰ λῶσα.]

[ν. 204. ΠΙΘΕΙΝ ΤΙΤΑΝΑΣ. Nescio an huc spectat proverbium Τιτᾶνας καλεῖν. Ἐπὶ τῶν κειραγόντων τινὰς ἐς βοηθείαν. Habetur apud Apostolium XVIII. 64, et Diogenianum VII. 47. “Sumptum est,” inquit Erasmus, “a Gigantum fabula, in qua Jupiter suo timens Olympo Titanas in auxilium arcessivit.”]

ν. 206. ΑΙΜΥΛΑΣ ΔΕ ΜΗΧΑΝΑΣ ΑΤΙΜΑΣΑΝΤΕΣ. Garbitius, *benignis meis rationibus spreliis*. [Hesych. Αἰμύλα, προσσηῆ. Idem Αἰμύλος, ἀστειός, συνετός, ὄξυς ἐν τῷ λέγειν. Ubi cl. Guietus, “Ad δαίμων, αἴμων, δαήμων, αἴμος, αἰμύλος. Bourdelot. in Heliodor. p. 42.”]

ν. 208. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. Ita passim Tragici, et aliquoties solutæ orationis scriptores; cui opponitur πρὸς φιλίαν, *amice*. Dionys. Halicarn. I. p. 47. Σώζεσθαι δὲ ὑμᾶς περὶ πολλῶ ἂν ποιησαίμην, εἰ μοὶ δῆλοι γένησθε οἰκίσεως δέομενοι ἤκειν· ἐν ἀποχρήσει τε γῆς μοίρας, καὶ πρὸς φιλίαν τῶν δοθησομένων μεθέξοντες· ἀλλ’ ἔ τὴν ἐμὴν δυνατείαν ἀφαιρησόμενοι πρὸς βίαν. Xenoph. de Exped. Cyri, I. Ἐὰν δὲ μείζων ἢ περᾶξις τῆς πρόσθεν φαίνεται καὶ ἐπιπονωτέρα καὶ ἐπικινδυνωτέρα, ἀξίον ἢ πείσαντα ἡμᾶς ἄγειν, ἢ πεισθέντα πρὸς φιλίαν ἀφίεναι. Ubi male Interpres nescio quis, πρὸς φιλίαν reddit *in regionem pacatam*.

ν. 209. ΕΜΟΙ ΔΕ ΜΗΤΗΡ. Ita et supra ν. 18. At secundum Hesiodum Climene Oceanitis erat mater Promethei, Theog. ν. 507.

Κέρην δ’ Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὀκλιανίτην

Ἦγάγετο Κλιμένην.

Secundum alios Asia ejus mater erat: ita Lycophron, Apollodorus I. et Etymologus in Ἀσία. quæ tamen Asia ex Herodoti sententia uxor ejus; alii filium asserunt Eurymedontis unius e Titanibus, et Junonis.

Ibid. ΘΕΜΙΣ, ΚΑΙ ΓΑΙΑ. At in principio Eumenidum Themis agnoscit filiam Terræ.

ν. 210. ΠΟΛΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΜΟΡΦΗ ΜΙΑ. Terra plurimis colebatur nominibus. Ovid. Fast. VI. 299. *Vi stando Vesta vocatur*.

Euripid. Fragm. CLXXVIII.

Καὶ γαῖα μήτηρ, Ἐσίαν δὲ σ' οἱ σοφοὶ
Βροτῶν καλῶσιν ἡμέτην ἐν αἰθέρι.

Eadem et Ceres; Eurip. Phœniss. v. 690.

Αἱ δῶνυμοι θεαί,
Περσέφασσα, καὶ φίλα
Δάματες, θεὰ ἀπάντων
Ἄνασσ', ἀπάν-
των δὲ γὰ τροφός.

De Proserpina dictum inquit Interpretēs Græcus, quæ et Core, et de Cerere, quæ et Terra dicta. Idem Bacch. v. 275.

— Δήμητες θεά,

Γῆ δ' ἐστίν, ὄνομα δ' ὑπότερον βέλει κάλει.

Eadem Virgilio prima Tellus et legifera Ceres. Ceres et Isis idem numen; Isis vero μυριώνυμος Apul. Met. XI. p. 386. *dea multinominis, cujus numen unicum multiformi specie, ritu vario, nomine multijugo totus veneratur orbis*, Ibid. Vide Plutarchum de Iside et Osiride. Nominum varietas a multifaria sua potestate orta est. Procl. in Timæum, Comment. IV. ἔτω δὲ καὶ αὐτὴ ἡ γῆ, ἣν γυν Δημήτης, δυνάμεις ἔχει ποιικίλας. Hinc fit ut πολυωνυμία numinibus exoptatissima sit gloria, quam a Jove postulat Diana, quo minus Phœbo cedat. Callim. hymn. III. 6.

Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
Καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐξίξῃ.

v. 212. ΩΣ ΟΥ ΚΑΤ' ΙΣΧΥΝ. Garbitius,

*Non per vim neque cum potentia resistendum
Potius quam arte vincendo superiores.*

[v. 218. ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΕΙΝ. Aristoph. Ran. v. 387.

Δήμητες, ἀγνῶν ὀργίων
Ἄνασσα, συμπαράσάτει,
Καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χερσίν.]

v. 219. ΤΑΡΤΑΡΟΥ ΜΕΛΑΜΒΑΘΥΣ. Homero adsentitur, Iliad. θ'. 479.

— ἴν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε

Ἥμενοι, ἔτ' αὐγῆς Ὑπερίονος ἠελίοιο
Τέρποντ', ἔτ' ἀνέμοισι, βαθύς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς.

Alii aliter, quorum est Lucianus in Saturnalibus. c. 7.

[v. 221. ΑΥΤΟΙΣΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙΣΙ. Σὺν αὐτοῖς συμμάχοις.]

v. 225. ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣΙ ΜΗ ΠΕΠΟΙΘΕΝΑΙ. Vertit Garbitius, *Ut non fidem habeant amicis*. Nescio an satis plene et lucide. Maluissem, *ut non fidant amicis*. Vulgo enim *fidem habere*, valet, credere quod aliquis dicit aut monet verum esse; et credentem si

ita res ferat, obtemperare. Hoc modo fidem habuit Jupiter Prometheo, consilio ipsius ut hic narrat Prometheus, imperium adeptus. hoc autem vult Æschylus, Viros principes illos præcipue suspectos habere, imo et debere, si sapiant, dicunt Politici et Historici non pauci, quibus ipsi plurimum debent, et qui de ipsis optime meriti sint. Ita enim τὸ φίλος hoc loco capiendum.

ν. 229. ΕΥΘΥΣ ΔΑΙΜΟΣΙΝ ΝΕΜΕΙ ΓΕΡΑ. Fortasse νέμεν. Idem refert Diodorus Siculus, V. 71. Τὸν ἔν Δία λέγουσι μὴ μόνον ἄρθῃν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανίσαι τὰς ἀσεβεῖς καὶ πονηρὰς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν τε θεῶν καὶ ἥρώων, ἔτι δὲ ἀνδρῶν, τὰς ἀξίας ἀπονεῖμαι τιμὰς.

[ν. 230. ΔΙΕΣΤΟΙΧΙΖΕΤΟ. Hesych. Διαστοιχισάμενος. διαταξάμενος, ἀκολούθως διαθέμενος. Idem Διεστοιχίζετο. διετίθετο ἐν γόγχῳ καὶ τάξει.]

ν. 232. ΑΛΛ' ΑΙΣΤΩΣΑΣ ΓΕΝΟΣ. Plato in eadem re eodem vocabulo utitur: ταῦτα δὲ ἐμμηχανᾶτο εὐλαβείαν, μὴ τι γένος αἰσθῆται. Noster γ. 668. — πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν

Κεραυδοῖ, ὅς πᾶν ἐξαΐσῃσι γένος.

Hesych. Ἡΐσσας, Ἡφάισσας.

[ν. 233. ΦΙΤΥΣΑΙ. Hesych. Φιτύσατο. ἐγένεσεν. Euripid. Alcestide. ν. 294. — κἄτις ἰλατὶς ἦν,

Σὲ καθανόντος, ἄλλα φυτεῦσαι τέκνα. Lege φιτεῦσαι.

Quin apud Æschylum nostrum, Robortelli Editio habet φυτεῦσαι quod minus probo.]

[ν. 236. ΤΟΥ ΜΗ. Robortelli Editio τὸ μή.]

[ν. 238. ΑΛΓΕΙΝΑΙΣΙΝ. Rob. Edit. αἰγιναῖσιν.]

[ν. 241. ΖΗΝΙ ΔΥΛΚΛΕΗΣ ΘΕΑ. Nos, Jovi spectaculum inglorium.

Hesych. Θεαν* ὄψιν. Idem. Δυσκλῆς, ἄδοξον.]

ν. 242. ΣΙΔΗΡΟΦΡΩΝ ΤΕ. Expressit tantum non ad verbum Heliodorus 14. Τίς ἔτι; ἀδαμάντινος ἢ σιδηρῆς τὴν καρδίαν, ὡς μὴ διελγίσθαι καὶ εἰς ἑαυτὸν ἀκέων; [Cicero ad Atticum, XIII. 29 O te ferreum qui illius periculis non movearis. Idem in Epistola ad Fam. XVI. 21. Ferreus essem si te non amarem. Ad Homericum illud, Od. ψ'. 103.

Σοὶ δ' αἰεὶ κερδὴν φερειώτερη ἐστὶ λίθοιο.

V. cl. D. Jacobus Duportus, in Gnomologia Homerica, “ Παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν σκληροκαρδιῶν. Tale illud Iliad. Ω'. Σιδηρεῖόν νύ τοι ἦτορ. Æschylus, Prom. Vinct. Σιδηρόφρων τε κ' ἀκ πέτρας εἰργασμένος, quem versum ex duobus hisce Homeri expressum censet Eustathius. Cor lapideum omnibus a natura.

Nempe genus durum sumus

Et documenta damus, qua simus origine nati.

Ὁ λαὸς ἀπὸ τῆ λαὰς (a lapide.) Idem est Σιδηρεὺς ἐν φρεσὶ θυμῶς, et κῆρ ἀτέραμον paulo infra, i. e. σκληρὸν, ἀτεγκτον, ἀτειρές. Et supra Il. Γ'.

Αἰεὶ τοὶ κραδίη πέλκευς ὡς ἐστὶν ἀτειρής. Hesiod. de æneo hominum genere
ἐκ μελιᾶν fabricato ;

Ἄδαμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν.

Vetus poeta apud Plutarch. de capiend. ex inimic. utilit. Κεῖνος ἐξ
ἀδάμαντος ἢ σιδάρεω κεχάλκευται μελάιναν καρδίαν. Sic χαλκεοκάρδιος epithe-
ton Herculis apud Theocr. Idyll. XIII. 5. Didymus etiam (licet
alio sensu) dictus est Χαλκέντερος, et Origines, Ἄδαμάντιος. Hæc
ille.]

[ν. 244. ΟΥΤ' ΑΝ. Videtur ἔτ' hic non significare neque, quin
potius ut τε pertineat ad ἔ quam ad ἔχρηζον; ut sit; ἔχρηζόν τ' ἂν ἔκ
ἰσιθεῖν. Et tamen ita loquitur statim ν. 260. Οὐτ' ἐμοὶ λέγειν,

Καθ' ἠδονήν, σοὶ τ' ἄλγος.]

ν. 246. ΚΑΙ ΜΗΝ. Hoc vocabant στιχομυθεῖν, alternis Iambis
respondere. Pollux IV. 17.

ν. 250. ΤΥΦΛΑΣ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΕΛΠΙΔΑΣ. [Notandum est quo-
modo invertit historiam Pandoræ.] Sulpitius Servastus,

Spes vetat æternis mortis requiescere portis,

Et curas ferro rumpere sollicitas.

[ν. 252. ΩΠΑΣΑ. Intuli. Horat. Od. I. 3.

Audax Japeti genus

Ignem fraude mala gentibus intulit.]

[ν. 262. ΜΕΘΩΜΕΝ. Homer. Iliad Σ'. 112. citatur a Scholiaste.

Ἄλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἑάσομεν, ἀχνύμενοί περ,

Θυμόν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη

Ad quem locum V. Cl. D. Jacobus Duportus, in Gnomologia
Homericæ, “Παροισμακῶς, inquit, aut saltem γνωμικῶς usurpat hunc
versum Cicerò, non semel, in Epist. ad Attic. Et post eum
recentiores Critici, Lipsius, Casaub. Baudius, in Epist. Ἄλλὰ
ταῦτα μὲν μεθῶμεν. Æschyli Prometh. ubi et Schol. citat hunc
Homeri versum. Ἄλλὰ τὰ μὲν κ. τ. λ.” Hæc ille.]

ν. 263. ΕΛΑΦΡΟΝ, ΟΣΤΙΣ. Hesych. Ἐλαφρός· εὐδίατακτος, κῆφος.
Dion Cass. XXXVIII. 18. Ῥᾶον παραινέσαι ἑτέρους ἐστὶν ἢ αὐτὸν παθόντα
καρτερῆσαι. Terent. Andr. II. 1.

Facile omnes cum valemus recta consilia ægrotis damus.

Ovid. Eleg. in Drusum. ν. 9.

Hei mihi! quam facile est, quamvis hoc contigit omnes

Alterius luctu fortia verba loqui!

[Euripides apud Stobæum, Tit. XXIII.

Ἄπαντες ἰσμεν εἰς τὸ νυθετεῖν σοφοί,

Αὐτοὶ δ' ὅταν σφάλωμεν ἢ γινώσκομεν.]

Ibid. ΠΗΜΑΤΩΝ ΕΞΩ ΠΟΔΑ. Eurip. Hippolyt. ν. 1293.

Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις.

[Sophocl. Philoct. ν. 505.

Χρὴ δ' ἐκτός ὄντα πημάτων, τὰ δειν' ὄραν.]

[ν. 264. ΤΟΥΣ ΚΑΚΩΣ ΠΡΑΣΣΟΝΤΑΣ. Forte legendum,

τὸν κακῶς

Πράσσουν']

[ν. 269. ΚΑΤΙΣΧΑΝΕΙΣΘΑΙ. f. κατισχανεῖσθαι, et conjungendum cum ποιναῖς, habet enim τὸ σέτραις, præpositionem suam. Ita

Eumenid. ν. 139. Ἄτμῳ κατισχανεῖσσαι κηδύος πυρῆ.

Et in hac ipsa Tragœdia ν. 380.

Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχανεῖν βία.

Hesych. Κατισχάνειν· καταλεπίθηναι. Idem Ἰσχανέονται. κατέχονται· ἐπιθυμῶνται· κωλύονται· καὶ τὰ ὅμοια. Scholiastem vero Α'. (qui κατισχανεῖσθαι legebat, et *constringi* interpretabatur) necesse fuit verbum τιμωρηθῆσεσθαι adjicere. Τοιαύταις τιμωραῖς τιμωρηθῆσεσθαι με καὶ κατισχανεῖσθαι.]

[Ibid. ΠΕΔΑΡΣΙΟΙΣ. Hesych. Πεδάρσιον. μετέωρον, ἰψῶ.]

[ν. 271. ΚΑΙ ΜΟΙ. f. καί μοι.]

[ν. 272. ΠΡΟΣΕΡΠΟΥΣΑΣ ΤΥΧΑΣ. Ut Juvenal. IX. 129.

Adrepiit non intellecta senectus.

Noster supra ν. 128. Πᾶν μοι φοβερὸν τὸ πρόσερον.]

[ν. 276. ΠΡΟΣΙΖΑΝΕΙ. Quære an non sit significationis transitivæ.]

ν. 281. ΠΟΡΟΝ ΟΙΩΝΩΝ. Et ν. 394. Λευρὸν οἶμον αἰθέρος vocat.

[Hesych. Πόρος· ὁδὸς, τρίβος, ἢ τὸ τῷ ποταμῷ ῥεῦμα.]

[Ibid. ΟΚΡΥΟΕΣΣΗ. Hesych. Ὀκρυόειν· τραχὺ, σκληρὸν, σφραγῶν, ἀργίλοι.

Noster in Sept. contra Theb. ν. 306. Χερμαδ' ὀκρυόεσσαν dixit.]

II.

[ν. 288. ΞΥΝΑΛΓΩ. I. συναλγῶ ob metrum.]

ν. 289. ΞΥΤΤΕΝΕΣ. Nam Oceanus et Japetus pater Promethei, fuere fratres, filii sc. Cœli et Terræ. Hesiod. Theog. [Et Climene mater Promethei erat Oceanitis. Vide quæ ad ν. 209.]

ν. 294. ΧΑΡΙΤΟΓΛΩΣΣΕΙΝ. Athenæus Deipnos. IV. eodem verbo est usus, sub persona Magni Cynicos perstringentis, ἕτε γὰρ χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς θέμις. Idem mox hunc locum laudans ita legit,

Γνώσει τάδ' ὡς ἔτυμα γ'· εἰδὲ γὰρ μάτην

Χαριτογλωσσεῖν ἐνί μοι.

[Est autem Χαριτογλωσσεῖν, πρὸς χάριν λέγειν, vel μεχρὶ γλώσσης χαρίζεσθαι· quod inverso ordine γλωσσοχαριτεῖν dixisse Æschylum nostrum in Prometh: Soluto asserit Vir Cl. D. Jacobus Duportus, in Gno-

mologia Homericæ. p. 224. Locus vero unde hoc habuit me hactenus fugit. Sane γλώσσης χάριν dixit in Choephoris, sed an hoc sensu non ita certum est. Videtur enim hoc garrulitatem innuere. Vide quæ ad Choeph. ν. 264. Ex χειρογλωσσεῖν vero manavit proverbium ἀπὸ γλώσσης φίλος. Theognis, Gnom. Eleg. ν. 973.

Μὴ μοι αἰὴρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργω.

Idem. ν. 87. Μὴ μ' ἔπεισιν μὲν γέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλη.]

ν. 296. ΩΣ ΩΚΕΑΝΟΥ ΦΙΛΟΣ. Auctiores sunt veteres editiones verbo ἕτερος quod videtur etiam Scholiastes A. agnovisse; ἔ γὰρ πρὸς με λέξεις, ὡς ἄλλος τις φίλος, κ. τ. λ.

ν. 300. ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΤΕ ΡΕΥΜΑ. Non intelligo quare Schol. B. ὠκεάνιον vel ὠκεάνειον quæ non alibi memini: at vulgaris appellatio ὠκεανός magis congruit verbo ἐπώνυμος.

ν. 301. ΑΥΤΟΚΤΙΤ' ΑΝΤΡΑ. Virgilio, *saxum vivum*. [Proprie vero ἄντρα ita enim distinguit Ammonius, de Simil. ac Diff. Verb. Ἄντρον τὸ αὐτοφυῆς κοίλωμα σπήλαιον δὲ τὸ χειροποίητον. Oppianus Cyneget. ν. 588. Σκέπας αὐτορόφοιο μελάθρου.]

Ibid. ΣΙΑΗΡΟΜΗΤΟΡΑ. Scholiastes B. Caucasum intelligit, περὶ αὐτὸν γὰρ, inquit, οἱ Χάλυβες. Scholiastes vero A. de Scythia in genere, melius. Non enim Chalybum regionem tantum, sed et totam Scythiam, tam Europæam quam Asiaticam, ferro abundare satis constat; hinc est quod Σκύθης σίδηρος dixit Æschylus Sept. ad Theb. ν. 823. et Stephanus Σκύθην interpretatur σίδηρον.

ν. 307. ΚΑΙ ΠΑΡΑΙΝΕΣΑΙ ΓΕ ΣΟΙ. Homericum illud imitatus, II. A. 577. Μητὲρ δ' ἐγὼ παρὰ φημι, καὶ αὐτῇ περ νοεῖσθαι,

Πατρὲ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διί.

ν. 308. ΚΑΙ ΠΕΡ ΟΝΤΙ ΠΟΙΚΙΛΩΙ. [Hesiod Theogon. ν. 510.

Τίκτη δ' ὑπερκύδαντα Μεινοίτιον ἠδὲ Προμηθεῖα

Ποικίλον αἰολόμητιν.

Et postea ν. 521.

— Προμηθεῖα ποικιλόβουλον.

Horatius *callidum* Promethea vocat. Od. II. 18] Catullus in Nupt. Pel. et Thet. ν. 294. — *solerti corde Prometheus*.

[ν. 311. ΤΕΘΗΓΜΕΝΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Psalm. CXL. 3. Ἠκόησαν γλώσσαν αὐτῶν. Et LVII. 4. Ἡ γλῶσσα αὐτῶν μάχαιρα ὀξεῖα. Et LIX. 7. Ῥομφαία (Symmachus ὡς μαχαιράς) ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν.]

ν. 312. ΤΑΧ' ΑΝ ΣΟΥ ΚΑΙ ΜΑΚΡΑΝ. Ovid. Ep. Heroid. XVII. 165.

An nescis longas regibus esse manus?

ν. 314. ΠΑΙΔΙΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΟΚΕΙΝ. Terent. Eun. Act. II. 3.

— *hic vero est*

Qui si amare occeperit, ludum jocumque dices fuisse alterum

Fabius apud Livium in oratione adversus P. Scipionem, XXVIII 42. *Næ tibi, Publi Corneli, cum ex alto Africam conspexeris, ludus et jocus fuisse Hispaniæ tuæ videbuntur.* Petr. Victor. Var. lect. VI. 13.

ν. 317. ΑΡΧΑΙΑΪ ΙΣΩΣ. Ita et Thucyd. VII. Ἀρχαιολογεῖν, *futiliter garrere.* [Mich. Apostol. IV. 38. Ἀρχαῖα φρονεῖς. Ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ εὐθῶν. Diogenianus, III. 40. Ἀρχαῖα φρονεῖς ἀντὶ τῆ εὐθικά. *Antiqua sapere, hoc est stolidum atque ineptum.* Suidas. Ἀρχαῖον τάττεται δὲ, inquit, παρὰ κωμικοῖς, καὶ ἐπὶ τῆ εὐθῆς. Interpres. *Apud Comicos pro fatuo ponitur.* Aristoph. in Nub. p. 103. ν. 7. Annot. IV. et p. 105. ν. 3. Idem Suidas: Ἀρχαῖος, ἀντὶ τῆ εὐθῆς Πλάτων ἢ λῆρος ἀρχαῖως δὲ, ἀπραγμῶνως ἀπαρατηρήτως, ἢ καὶ ἡλιθίως, εὐθῆς.

— μινυρίζοντες μέλη

* Ἀρχαιομελισιδῶνοφρυνιχηράτα.

Interpres. Ἀρχαῖοι. *Antiquus; pro, fatuus, ineptus, stultus; Plato: Vel pro delirus, qui delirat et nugatur.* Ἀρχαῖως *vero, sine curiositate; inconsiderate, vel stulte et fatue.* (Aristophanes in Vespis p. 318. ν. 10, 11.) *Minurizantes, minuta demissaque voce canentes, Carmina Antiqua-mellea-Sidonia-Phrynici-amabilia, ut poemata. Quod vero Platonem laudat Suidas, forsan verba ejus in Euthydemo respexit, ἔχων φλυαρεῖς, καὶ ἀρχαιότερος ἔστι τῆ δεινότητος. Nugaris et stultior es quam decet.]*

ν. 323. ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΚΩΛΟΝ ΕΚΤΕΝΕΙΣ. Eurip. Pelia apud Stobæum Tit. III. Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατῦσί σου. [Mich. Apostol. XVI. 86. Πρὸς κέντρα λακτίζεις. Ἐπὶ τῶν ἑαυτὸς βλαπτόντων. Quintil. VI. 5. *Nocet pugnare in iis quæ oblinere non possis; ubi vinci necesse est, expedit cedere.*] Zenobius, V. 7. Πρὸς κέντρα λακτίζεις, Παροιμία ἧς μέμνηται Εὐριπίδης, Πρὸς κέντρα λακτίζοι (μι) θνητὸς ὢν θεῶ. καὶ Αἰσχύλος δὲ ταύτης μέμνηται. Vide Plaut. in Rud. Terent. in Phorm. Aët. Apost. IX. 5. Obiter corrigendus est Suidas, Πρὸς κέντρα λακτίζεις πρὸς κεφάλαιον, ἔτω φησὶν Ἀριστοφάνης. Ubi pessime Interpres, *Adversus stimulos calcitras, adversus caput calcitras. N. L. leg.* Πρὸς κέντρα λακτίζεις. Προσκεφάλαιον ἔτω, κ. λ. quo vocabulo usus est Aristophanes Fabulis editis. Hesych. κῶλα, πόδες. Κάλωσι, ποδίοισι. Idem, Ἀκωλοῖ, ἄπυς et Τετράκωλος, τετράπυς. Inde Κωλιάς, est autem revera *crus.* Mercurius ἄκωλος, genus hominum *μυρόκωλοι.* Agam. ν. 1393. — καὶν δυοῖν οἰμώμασιν

Μεθῆκεν αὐτῆ κῶλα.

ν. 324. ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ. Hesych. Ὑπεύθυνος, ἔνοχος, ὑποκείμενος.

[ν. 327. ΛΑΒΡΟΣΤΟΜΕΙ. Hesych. Λαβροστομία ἢ διάχρητος (Quietus, ἀδιάχρητος, Stephanus ἄχρητος) λαλία. In MS. Arundeliano Æschyli λαυροστομει legitur. Hesych. Δαρδάπειν λαύρω ἐσθίειν, pro λάβρω.

Homer. Iliad. γ'. 479.

'Αλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, ἐδέ τί σε χρεῖν
λαβρογόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνορες ἄλλοι.

Sed usque verba temere effutis: neque vero te decet

Futilem esse: adsunt enim præstantiores alii.

Ad quem locum V. Cl. D. Jacob. Duportus in Gnomologia Homerica. “Ἐποχὴ γωμυλίας. λαβρεύεσθαι τὸ λάβρωσ καὶ ἔμετὰ σκέψεως λαλεῖν, ἢ γωμύλλεσθαι, ὅθεν καὶ λαβρογόρης, ὁ ἐν τῷ ἀγορεύειν λαβρός. Eustath. ἔσε χρεῖν μύθον ὀφέλλειν, quod λαβροσομεῖν est apud Æschyl. Prometh. et λαβράζειν apud Nicandr. Alexipharm. ubi Scholiastes Homeri verba citat, quæ hic proxime præcedunt, τί πάρα λαβρεύεαι; Pro λαβρογόρης Apollinarius habet λαυρογόρης. Psalm. CXXXIX. 25.

“Ἀνέρα λαυρογόρην καθέλοι κακομήχανος ὤρη.”

Haftenus Vir doctissimus.]

ν. 379. ΠΡΟΣΤΡΙΒΕΤΑΙ. [Alii προσγίνεται, quod ex scholiis.]

Hesych. Προσρίβεται, προσπήσσειται. Eandem γνώμην habet Euripides

Bacch. ν. 385. Ἀχαλίνων γομάτων

Ἄνομα τ' ἀφροσύνας

Τὸ τέλος δυσυχία.

[Philostratus in vita Apollonii. Σοφίαν δὲ ἐαυτῷ κατεψεύδετο, de Basso quodam Corinthio sermo est, qui philosophum se esse jactitabat, καὶ χαλινός ἐκ ἦν ἐπὶ τῇ γλώττῃ. Mich. Apostolius VI. 36. Γλώσση ματαία ζήμια προσρίβεται. Αἰσχύλην. Τὸ μὲν ἀπόφθεγμα, Βίαντος, ὡς παροιμία δὲ λαμβάνεται, ὡς μαρτυρεῖ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. Οἱ πολλοὶ δὲ Χίλωνος εἶναι τὸ ἀπόφθεγμα· Κλέαρχος δὲ, ὑπὸ τῷ θεῷ λεχθῆναι Χίλωνι Λακεδαιμονίῳ. Æschyli: Apophthegma quidem est Biantis; tanquam paræmia vero circumfertur, ut testatur Theophrastus libro de Paræmiis. Cæterum Clearchus, ab Apolline, Chiloni Damagetæ filio, Lacedæmonio, oraculo esse redditum ait. Homer Od. δ'. 502.

Καὶ νύ κεν ἐκφυγε κῆρα, καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνη,

Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἐκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη.

Et sane effugisset mortem, vel invisus licet Minervæ,

Nisi arrogans verbum projecisset, adeoque im noxam

ingentem incidisset.

Incertus, apud Grotium in Excerptis,

Ἡ γλῶσσα πολλὰς εἰς ἄλθερον ἤγαγεν.

Item. Ἡ γλῶσσα πολλῶν ἐστὶν αἰτία κακῶν.

Noster Sept. Theb. ν. 444.

Τῶν τοι ματαίων ἀνδράσι φρονημάτων

Ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίνεται κατήγορος.]

[ν. 330. ΖΗΛΩ Σ'. Hesych. Ζηλῶ μακαρίζω.]

[Ibid. ΚΥΡΕΙΣ. Hesych. κυρεῖ· ὑπάρχει, τυγχάνει. Atque ita interpretandus ipse Sophocles, ubi ait Œd. Tyr. ν. 370.

Φονέα σε φημί τάνδρος ἔζητις κυρεῖν. i. e. εἶναι, ἢ ὑπάρχειν.

Et Euripides Phœniss. ν. 1074.

Ὄη, τίς ἐν πυλαῖσι θυμάτων κυρεῖ;

Noster in Persis ν. 600. — κακῶν μὲν ὅστις ἔμπορος κυρεῖ.]

[ν. 333. ΟΥ ΓΑΡ ΕΥΠΙΘΗΣ. Ita supra v. 34.

Διὸς γὰρ δυσπαράιτητοι φρένες.]

ν. 335. ΠΟΛΛΩ Γ' ΑΜΕΙΝΩΝ. Tale illud Euripideum, Fragm. CXL. Μισῶ σοφιστὴν ὅστις ἔχ' αὐτῷ σοφός.

Philemon, — τὸς ἰατρὰς οἶδ' ἐγὼ

Ἵπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσῶσιν εὖ σφόδρα

πάντας λαλῶντας, εἴτ' ἂν πηλαίωσιν τι,

αὐτὰς ποιῶντας πάνθ' ὅσ' ἐκ εἶων τότε.

[ν. 342. ΜΗΔΕΝ ΠΟΝΕΙ. Supra ν. 44.

Τὰ μηδὲν ὠφελῶντα μὴ πόνει μάτην.]

[ν. 344. ΣΑΥΤΟΝ ΕΚΠΟΔΩΝ ΕΧΩΝ. Choeph. ν. 18.

Πυλάδῃ, σταθῶμεν ἐκ ποδῶν.]

[ν. 345. ΟΥΚ ΕΙ ΔΥΣΤΥΧΩ. Contra illud,

Solamen miseris socios habuisse doloris.

Et Terent. Adelph. IV. 2. *Ægre solus, si quid sit, fero.* Ut et Chrysostomus, παραμυθίαν φέρει τὸ κοινωνῆς εἶναι τῶν συμφορῶν.]

ν. 347. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ. Tui. Ex Iapeto et Clymene, Atlas, Menœtius, Prometheus, et Epimetheus. Hesiod. Theog. [Hinc adagium, de iis qui sese magnis et molestis involvunt negotiis, ipsique sibi malum accersunt, "Ἀτλας τὸν θρανόν. Ἐπὶ τῶν μεγάλῳις τισὶ πράγμασι ἐπιβαλλομένων, καὶ κακῶ τινὶ περιπιπτόντων. Diogenian. II. 67. Addit Suidas; "Ἀτλας, ὁ μυθευόμενος τὴν γῆν καὶ τὸν θρανόν βαρῶν, καὶ σιδηρέως ἄμμος ἔχειν λέγεται. Virgil. Æn. IV. 481.

— *jamque volans apicem et latera ardua cernit*

Atlantis duri, cælum qui vertice fulcit.

Hanc autem Poetarum fabulam eludit Aristoteles, multis locis, monente Guellio, quem vide ad loca Virgillii citata.]

ν. 349. ΕΣΤΗΚΕ, ΚΙΟΝ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΧΘΟΝΟΣ. Homerum sequitur, Odys. Α'. 53. — ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς

Μαικράς, αἱ γαῖάν τε καὶ θρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι.

Et Hesiodum, Theogon. ν. 517.

"Ἀτλας δ' θρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,

Πείρασιν ἐν γαίης πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων.

Herodot. IV. 184. Τῆτο κίονα τῷ θρανῷ λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι εἶναι. Tzet. in Hesiod. Κίονες δὲ αἱ ὁ ἄξιον Ἀτλας κατέχει, ὁ βόρειος πόλος ἐστὶ, καὶ ὁ νότιος.

[Eustathius in Odyss. I. p. 18. Ἄλλοι δὲ Ἄτλαντα τὸν νοητὸν ἄξονα νοῦσι, τὸν δὲ μέρη τῆς γῆς ἐληλαμένον, καὶ ἀπὸ τῆ βορείης εἰς τὸν νότιον πόλον καθήκοντα κ. τ. λ. Ὅς συνεχῆς μὲν ἐστὶ κατὰ τὴν ὁλότητα, καὶ εἰς δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐν Περσικῆι, κίονα εἶπεν ἐνικῶς καὶ ἐ χίονας. Apud Erasmum in Adag: *Inconcussa columna*, legitur hic locus aliter.

Ἔστηκε κίων ἕρανῃ τε καὶ χθονός,

Ὡμοῖς ἐρείδων ἄχθος ἐκ εὐάγκαλον.

Id est, eodem interprete,

Columna stat telluris et cæli ardua

Suffulciens humeris onus intractabile.]

ν. 350. ΟΥΚ ΕΥΑΓΚΑΛΟΝ. Hesych. Εὐάγκαλον, εὐβάστακτον, εὐπροσ-
αγγάλιστον.

ν. 351. ΤΟΝ ΓΗΓΕΝΗ. Terræ filium. Hesiodus, Theogon. ν. 819.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτᾶνας ἀπ' ἕρανῃ ἐξέλασε Ζεὺς,

Ὀπλότατον τέκε παῖδα Τυφώα Γαῖα πελώρη.

Scholiastes Apollonii, ἐπεὶ λέγεται ἡ γῆ κατὰ ὀργὴν, ὅτε τὴς Τιτᾶνας κατε-
ταρτάρωσεν ὁ Ζεὺς, γενῆσαι τὴς γίγαντας. inde *Gigantes* dicti, quod idem
sonat ac *Terrigenæ*. Orpheus,

Οὓς καλέησι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,

Οὐνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος ἕρανίοιο.

Hinc est quod Prov. XXI. 16. quos versio Græca γίγαντας reddit,
Paraphrastes Chaldæus appellat, גיגנותו quo modo intelligen-
dus etiam noster in Agamemnone, ubi Zephyrum γίγαντα nominat,
hoc est, terra ortum. Sophocl. Trachin. ν. 1067. — ὁ γηγενής

Στρατὸς γιγάντων.

Ita et Claudianus de Rapt. Proserp. II. 351. Jovem *summum Terri-*
genum regem vocat, eodem sensu quo Callimachus hymn. I. Πηλογόνων
ἰατῆρα· an potius πηλαγόνων, prout habent Etymologicum M. et Lexica?

Hesych. Πηλαγόνες, γέροντες, restitue ex Phavorino, γίγαντες, παλαιοί, γηγεεῖς.

Ibid. Schol. Α'. ΚΟΙΟΝ. Lege Κότιον. Palæph. περὶ Κότιε καὶ
Βριαρέω. Vide Hesiodi Theog. [At retineri potest prior lectio;
Etymolog. Κοῖος ὁ πατὴρ Λητῆς· παρὰ τὸ κοῖν ὁ ἐστὶ νοεῖν καὶ συνεῖναι,
ὁ ἐστὶ συνετός. Κοῖον τε Κρεῖόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἰάπετόν τε.]

Ibid. ΚΙΛΙΚΙΩΝ ΟΙΚΗΤΟΡΑ ἌΝΤΡΩΝ. Ita Hesiodus a Scholiaste
laudatus, Τὸν ποτε Κιλικίον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον. At vereor ut lapsus
fuerit memoria Scholiastes, nam apud Pindarum extant eadem verba
Pyth. I. 31. — τὸν ποτε

Κιλικίον θρέψεν πολυώ-

νυμον ἄντρον. —

Pindari etiam nomine citantur Straboni XII. p. 579. ubi fusius de
hac re, quem suadeo videas. Meminit et Apollodorus antri Corycii

in Cilicia, quo Jovem Typhon detinuit, I. 6. Ἀράμενος δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων, διεκρίμisen αὐτὸν διὰ τῆς θαλάσσης εἰς Κιλικίαν, καὶ παρελθὼν, εἰς τὸ Κωρύκιον ἄντρον κατέθετο. Typhonem non modo educatum, sed et natum in Cilicia, præter unum Apollodorum tradunt omnes: ille vero in Sicilia. I. 6. καὶ γενῆ Τύφωνα ἐν Σικελίᾳ.

ν. 353. ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΑΡΗΝΟΝ. Πεντηκοντακέφαλον Pind. Hesiod. Theogon. at ἑκατοκέφαλος, Aristoph. in Nubib. v. 325.

Ibid. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΧΕΙΡΟΥΜΕΝΟΝ. Garbit. vi *subjugantem* (alios.) perperam.

ν. 354. ΠΑΣΙΝ ΟΣ ΑΝΤΕΣΤΗ ΘΕΟΙΣ. [Sic Virgil. Æn. VII. 374. *Contra stare.*] Melius constabit versus si legas πᾶσ' ὅς ἀντίστη θεοῖς.

ν. 355. ΣΥΡΙΖΩΝ ΦΟΝΟΝ. [Robortelli Editio φόρον.] Apollodor. I. 6. τὰ δὲ ἀπὸ μηρῶν σπείρας εἶχεν ὑπερμεγέθεις ἐχιδῶν, ὧν ὄλκοι πρὸς αὐτὴν ἐκτεινόμενοι κορυφῆν συριγμὸν πολλὴν ἐξίεσαν· et rursam, ibid. μετὰ συριγμῶν ὁμῆ καὶ βοῆς ἐφέρετο.

ν. 356. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ Δ' ΗΣΤΡΑΠΤΕ. Apollodorus de eodem I. 6. πῦρ δὲ ἰδέσκετο τοῖς ὄμμασι. Hesych. Γοργωπὸν, πικρὸν τὴν βλέψιν. [Eurip. Herc. fur. v. 990.

Ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος σρέφων.

Narrat Athenæus V. 19. in Libya fuisse animal, quod Nomades Gorgonem appellarunt, cujus tam diros fuisse oculos, ut aspectu ipso, quos intueretur necaret. Hadr. Jun. Adag. VII. 70. *Tanquam Gorgone conspecta.* “ De repente attonito metuque perculso dicitur. Heliodor. IV. Ἦ δὲ ὡσπὲρ τὴν Γοργῶς θεασαμένη κεφαλὴν ἢ τι τῶν ἀποπυτέρων ἐξὺ τι καὶ μέγα ἀνίκεραγεν. *Illa non aliter ac conspecto Gorgonis capite, aut alio quopiam monstro, altum vociferata est.* Gorgones Phorcynis Ponti Terræque filii natæ fuerunt, ut fabulantur Hesiodus in Theogonia, Hyginus et Bassus in Aratæo Commentario; oculo uno exemptili præditæ, tres, alatæ, anguibus loco crinium implexæ, aprugnis dentibus, manus habentes æneas, et alas quibus volarunt, ut annotatum est a doctissimo Scholiaste Æschyli: quarum nomina fuerunt; Stheno, a robore, Medusa, a regni cura, Euryale ab imperio maris appellata: quarum meminit in Agamemnone (immo in Choeph. v. 1048. de quo errore alibi) Æschylus.

— αἱ δὲ Γοργῶν δίκην

Φαιωχίτωνες καὶ περιπλεκτανημέναι

Πυκνοῖς δρακῶσιν.

Illæ instar Gorgonum,

Atratæ et angues involutæ crinibus.

Gorgo autem et Gorgon ad incutiendum terrorem formidabilis

fuisse fingitur, horribili aspectu, unde Homerus,

Τὴ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶν βλοσυρώπις ἐσεφάνωτο

Δεινὸν δερκομένη.

Torva tuens Gorgon clypei lucebat in ære.

Tam vero teter et horrendus earum obtutus fuisse perlubetur, ut in saxa obriguisset homines solo aspectu crediti fuerint: quo spectat illud Homeri,

Γοργῶς (aut ut Zenodotus maluit) Γόργονος ὄμμαβ' ἔχων.

Gorgoneos torquens oculos.

Et Martialis IX.

Avertam vultus, tanquam mihi pocula Gorgon

Porrigat, atque oculos oraque nostra petat.

Æschylus in Prometheus, de Typhone loquens,

Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας.

Vibrabat ex oculis Medusæum jubar.

Ulysses apud Homerum Odysseæ Undecimo, pavidum fugisse se ait,

Μή μοι γοργεῖν κεφαλὴν δειροῖο πελώρου

Ἐξ αἰδοῦς πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνηϊα.

Ne mihi Persephone conjux Plutonia tetrum

Gorgonei capitis monstrum summitteret Orco.

Iamblicus Gorgonem cupiditatem nominat, quæ illectos vecordibus affectionibus homines, materiæ immergit, saxosque efficit. Alexander Myndius historicus apud Athenæum in V. refert, Gorgona animal esse Libycum, non dissimile vitulo, quod diro minacium oculorum conspectu intuens, enecet. De Gorgone lege Palæphatum." Hæc ille.]

ν. 358. ΑΓΡΥΪΝΟΝ ΒΕΛΟΣ. Ita Sophocles Œdip. Col. v. 678. αἰσῶνοι κερῆαι. Ovid. *flamma vigil*. [Pindarus Olymp. X. 96. Περσάλαμον βέλος ἄρσικτύπε Διός, Aristophanes Avib. v. 1711. πειροφόρον Διὸς βέλος, fulmen vocat. Noster Sept. Theb. κεραιὴν βέλος. Et hujus Tragœdiæ v. 916. Περσπύρον βέλος vocat. Schol. Euripidis in Hippolyt. v. 222. Πᾶν τὸ βαλλόμενον βέλος λέγεται. Idem poeta in eadem Tragœdia v. 531. fulmen vocat, ἄστρων ὑπέριστερον βέλος.]

ν. 359. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ. Recte Scholiastes monet speciem esse fulminis ita dictam. Schol. Aristoph. in Equites, v. 693. τῶν γὰρ κεραιῶν οἱ μὲν καταίβονται, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλεῖνται, ὡς Ὅμηρος ἀνόμασεν. Author lib. de mundo, c. 3. Τῶν δὲ κεραιῶν, οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται· οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες· ἐλικιαὶ δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι κατασκήπῃσι εἰς τι. Ad tertiam speciem pertinent quæ postea profert, v. 1082.

— ἕλικες δ' ἐκλόμπησι

Στεροπῆς ζάπυροι.

Ad quartam καταϊβάτης. Lycophron, ν. 382.

— ὦν καταϊβάτης

Σκηπλὸς κατ' ὄρφην γεύσεται δημμένων.

Horatio *fulmen caducum*. Inde Ζεὺς καταϊβάτης. Latinis *Jupiter Eli-cius*. Hesych. Καταϊβάτης, Διὸς ἱερὸν. [Idem. Ἐηλύσιος· ἐμβρόντητος, κεραυνόβλητος. Ad quem locum Cl. Guetus, “Latinis, inquit, ἠηλύσιον est bidental, a bidentis sacrificio sic nominatum. Ἐηλύσια autem sic dicta videntur ἀπὸ τῆς Διὸς ἠηλυσίῃ, id est, τῆς καταϊβάτης. Loca fulmine tacta sacra existimabant, ob Jovis præsentiam.” Hæc ille. Jul. Pollux, Onomast. IX. 5. Τὰ μέντοι ἠηλύσια ἕτως ὠνομάζετο, εἰς ἃ κατασκήψαι βέλος ἐξ ἑρανῶ· ὃ καὶ ἐσκήψαι, καὶ ἐγκατασκήψαι, καὶ ἐκα-τελθεῖν ἔλεγον, καὶ τὸν Δία τὸν ἐπ' αὐτῷ καταϊβάτην. Interpres: *Et in ingressu quidem sic vocaverunt, in quæ cœlitus demittitur fulmen; quod et incutere, ferire, et immittere dixerunt, et Jovem in eo existentem, Descensorem.*] Aram Jovi καταϊβάτη dicatam memorat Pausanias V. 14. Καταϊβάτης τιμᾶται Ζεὺς, inquit Scholiastes Aristophanis in Pacem, ν. 42. διὰ τὸ καταϊβάξιν τῆς κεραυνός.

ν. 362. ΕΦΕΨΑΛΩΘΗ. Garb. *dejectus est*. Melius Scholiastes κατεκίθη. Quid sit φεφάλυξ et φέφαλος, unde τὸ φεφαλεῖσθαι, docent Veteres. Hesych. φεφάλυξ, φέφαλος (leg. φέφαλος) σπινθήρ, ἀνθραξ. Etymol. φέφαλος, σπινθήρ ὁ ἀναφερόμενος ἐκ τῶν καιομένων ξύλων. Et quidem ignis scintillas per φέφαλον denotari, quod Hesychius testatur, certum est. Quod autem proprie significet eas quæ ex lignis combustis proveniunt, ut voluit Etymol. minus verum est. Castigatissimus scriptor Aristoteles aliter usurpavit, Meteor. II. 8. ubi describens locum in quadam Æoli insula pæne Ætnæ similem, ἐν ταύτῃ γὰρ ἐξανύθει τι τῆς γῆς, καὶ ἀήει οἷοι λοφώδης ὄγκος μετὰ ψόφου· τέλος δὲ ραγέντος, ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ, καὶ τὸν φέφαλον καὶ τὴν τέφραν ἀνήνεγκε. Melius igitur Schol. Aristoph. Acharn. ν. 278. φέφαλοί εἰσιν οἱ σπινθήρες. Ita olim Archilochus, πυρὸς δ' ἦν αὐτῷ φεφάλυξ. Aristoph. Lysistrate, ν. 107.

Ἄλλ' ἐδὲ μοιχῆ καταλέλειπαι φεφάλυξ.

Idem, Acharn. ν. 668.

Οἷον ἐξ ἀνθρώπων περιόντων

φέφαλος ἀνήλατ', ἐρε-

θιζόμενος ἐρία ριπίδι.

ν. 363. ΠΑΡΗΟΠΟΝ ΔΕΜΑΣ. Garb. *protensum corpus*. [Σχολ. Β'. ἄτιμον. Sed tamen Schol. Α'. scribi etiam monet πανάρεον. Hesych. Πανάρεον· πάντων αἰωρότατον· καὶ ἄμορον· ἢ κατὰ πάντα ἄωρον. Etymolog.

Παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα, Ἰλιάδος Ν'. ἀντὶ τῆ, κατὰ πλάτος καὶ κατὰ μῆκος παρηγορημένος τῷ σώματι, τρεῖσιν ἐκλειυμένος ἐν ἄλλῳ. νῦν δὲ ἀντὶ τῆ μέγας, παραιωμένος καὶ εἰς μῆκος ἐκτεταμένος. Γίνονται δὲ ἀμφοτέρω ἀπὸ τῆ αἰετώ, ῥηματικὸν ὄνομα, κατὰ ἀποβολὴν τῆ ι, ἄορος· καὶ μετὰ τῆς παρα, προθεσίως, καὶ ἐκτάσει τῆ α εἰς η, παρήγορος. Καὶ Ὅμηρος παρηγορίας λέγει τὰς τῆ παρήγορον ἵππων ἠνάκας, ὑφ' ἧς ὁ τρίτος ἵππος τῆ ξυνοδία δίδεται· καὶ ὁ μὴ κατὰ χώραν ἔχων ἀραρυίας τὰς φρένας, ἀλλ' αἰωρημένους, ἰονεὶ ὁ ἀφρων, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀρμόζω. καὶ ὁ πεπλωκὸς τῷ σώματι, παραιωμένος ἐν τῷ ἐκτάσθαι· καὶ ὁ ἐντὸς τὰ ζυγὰ παρεξυγμένος ἵππος.]

ν. 365. ΠΙΝΟΤΜΕΝΟΣ. Schol. Aristoph. ad Vespas, v. 139. ἵππος κυρίως ἢ κάμινος. Virg. Æn. III. 579.

— *ingentemque insuper Ætnam*

Impositam ruptis flammam exspirare caminis.

Ibid. ΠΙΖΑΙΣΙΝ ΑΙΤΝΑΙΑΙΣ ΥΠΟ. Hesiodum, qui subter Ætnam Typhoeum sepultum tradidit, sequuntur præter Æschylum Pindarus, Euphorion, Ovidius et Valerius Flaccus: alii Enceladum ibi collocant; ex his sunt Orpheus, Callimachus, Virgilius, Severus, Lucanus, Oppianus, et Sidonius Apollinaris. Philostratus vero II. Icon. ita dividit, ut dicat Typhonem sepultum in Sicilia, Enceladum in Italia. Atqui τὰ ἄρμα ubi Typhoei cubilia dicebantur Hom. Iliad. β'. 783. non uno in loco statuit antiquitas. Vide Strabonem XVI p. 785. qui ab $\Sigma\gamma\rho\varsigma$ Syrus derivari putat. Hinc Virgillii illustris hallucinatio, quam frustra defendere conati sunt ex Interpretibus suis nonnulli. [At secundum alios in lacu Sirbonide Typhon est submersus. Etymologici M. auctor in Τυφῶς. πληγέντα δὲ αὐτὸν φασὶ καίόμενον, ἀπελθεῖν ἐν τῇ Σιμωνίδι (I. Σιρβωνίδι) λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ἱμπεσεῖν καὶ δύναι, συνεχόμενον ὑπὸ τῆς ἐκκαυσέως· ἢ δὲ λίμνη θερμότητά τινα ἀναπέμπει, ὡς τῆ Τυφῶνος καίομενος ἐν αὐτῇ. Apollonius Argonaut. II. 1218.

— ἔνθ' ἔτι νῦν περ

Κεῖται ὑποβρύχιος Σιρβωνίδος ὕδασι λίμνης.

Plutarchus in vita M. Antonii tradit, hunc lacum Typhonis exspirationis vocari.]

ν. 366. ΜΥΔΡΟΚΤΥΠΕΙ. Μυδρὸς interprete Hesychio est σίδηρος πεπυρωμένος. Deducit Scholiastes noster παρὰ τὸ μῆ, καὶ τὸ ὕδωρ. Callimachus vero παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ διαρρεῖν. Tale quiddam Anaxagoras Solem esse prædicavit, μυδρὸν sc. διάπυρον. Diog. Laert. in Anaxag. Hinc Μυδροκτυπεὺς, χαλκίως. Callim. hymn. III. ν. 48. de Cyclopius, — ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστιο

Ἐσαότας περὶ μυδρὸν — quod mox exponit, ν. 60.

Ἡ χαλκὸν ζείοντα καμνόμενον, ἢ σίδηρον

Ἄμβροταδὶς τετύποντες ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν.

Mallem ἐπ' ἄμμιγα μοχθήσειαν, quod Virgilius in numerum. Hoc est quod idem αἰεράων ἔργα vocat apud Etymologum, in voce Αἶρα,

— λάβρη δὲ παρ' Ἡφαιίστιο καμίνοις

Στρέφον, αἰεράων ἔργα διδασκόμενοι.

Ubi αἶραν σφαιῖραν interpretatur Etymologus, et ita quidem Suidas; sed utrobique legendum σφυρὰ, quod et aliis innotuit, quæ sequuntur apud Etymologum demonstrant: τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ραισῆρ λέγεται. Hesych. Αἶρα, σφυρὰ, ἀξίτη. [Quin lege apud Callimach. "Ἐστρεφον αἰεράων.]

v. 368. ΠΟΤΑΜΟΙ ΠΥΡΟΣ. Pindari quem laudat Scholiastes, locus extat Pyth. I. 40.

τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-

τε πυρὸς ἀγνόταται

ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ

δ' ἀμέραισι μὲν προχέοντι ῥέον καπνῶ

αἴθων'. —

Πυρὸς ῥύακας vocant Strabo et Hermogenes. Cratinus,

Καὶ τὴν μὲν Αἰτναίους Σικελίαν πάγους

Πυρὸς γέμισσαν.

Longinus, c. 35. ποταμὸς προχέουσι πυρὸς. Virgil. Georg. I. 472.

— undantem ruptis fornacibus Ætnam.

ubi Servius, undæ modo flammæ evomentem. Pari metaphora fauces ejus crateres dictæ. [Respexisse videtur Æschylus, horrendam illam Ætnæ eruptionem quæ Hierone regnante contigit; cujus fit mentio in Arundeliana Epocharum stela. L. 68. 'Ἀφ' ἢ ἢ ἐν Πλαταίας μάχη ἐγένετο Ἀθηναίους, κ. τ. λ. καὶ τὸ πῦρ ἴρρευκεν ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἰτνίαν ἔτη ΗΗΔΠΙ, ἄρχοντας Ἀθήνησι Ξαντίππε. A quo ad Platæas commissa est pugna ab Atheniensibus, &c. et ignis diffluebat in Sicilia circa Ætnam, anni CCXVI. Archonte Athenis Xantippo. Nempe Olymp. LXXV. 1. Ad quem locum V. Cl. Humphridus Prideaux. " Porro eodem anno quo pugna ad Platæas Mardonius occisus est, et confectum bellum Medicum, ignis effluvium in Sicilia factum circa Ætnam, mutilis marmoribus significatur. Thucydides autem fine libri tertii, et anni sexti belli Peloponnesiaci, in adversariis nostris scribit in hæc verba. Ἐρρεῖ δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τῷτι, ὃ εἶαξ τὸ πυρὸς ἐκ τῆς Αἰτνης, πεντηκὸς ἔτι μετὰ τὸ πρότερον ρεῖσμα. Effluxit autem circa hoc ipsum ver, effluvium ignis ex Ætna, anno quinquagesimo post prius effluvium. Sextus annus belli Peloponnesiaci, juxta Thucydidem, incepit desinente fere secundo Olympiadis 88. Archonte Athenis Euclide: atque ineunte anno 454 ante Evangel. inter quem et Xantippum Archontem intervenerunt anni 53. Unde

colligere licet, prius illud effluvium, subinde iteratum post aliquot dierum aut mensium intervalla, durasse ad triennium; inde vero cessasse demum per annos 50, usque ad tempus a Thucydide notatum; tunc autem rediisse, et ut fieri solitum, diebus sive vicibus aliquot utique continuatum, iterum cessasse, usque ad Olympiadem 96. ineuntem Archonte Athenis i. hormione, annum autem 424 ante Evang. Quo tempore refert Diodorus Siculus, Libro XV. Προσφάτως πυρὸς ἐκραγέντος ἐκ τῆς Αἴτνης, μέχρι τῆς θαλάσσης. *facta subito ignis eruptione ex Ætna ad mare usque*, nullo modo potuisse pedestrem exercitum Himilconis Carthaginensium ducis, præterire una cum Magonis eorundem Prætoris navalis classe littus adversum interea prætervecta. Atque in Chronico Eusebiano, secundum effluvium ponitur anno 455 ante Evang. uno anno citius quam a Thucydide. Tertium autem fuit quod Paulus Orosius, II. 18. refert post bellum Artaxerxis Memoris et Cyri junioris; et quidem recte, quanquam Scaligero aliter visum." Hæc ille.

Denuo effluvium prodigiosum accidit Anno Dom. 1669. quo penitus deletum est *Nicolosi* oppidum; pars potior oppidorum *Padara* et *Ire Castagne* a terræ motu disjecta. Oppida *La Guardia*, *Malpasso*, *Campo Rotundo*, *La Potielli*, *S. Antonino*, *S. Pietro*, *Mostorbianco*, *Montpileri*, *La Annunciata*, *Falicchi*, *Placchi*, omnino absorpta et deleta; neque ullum superest vestigium terrarum quæ ad eas pertinuerint. Oppida etiam *Mascalucia* et *S. Giovanni de Galermo*, partim destructa.]

Ibid. ΔΑΠΤΟΝΤΕΣ ΑΓΡΙΑΙΣ ΓΝΑΘΟΙΣ. Choephor. v. 323.

Πυρὸς ἢ μαλερὰ γνάθος.

v. 370. ΕΞΑΝΑΖΕΣΣΕΙ ΧΟΛΟΝ. Ovid. Metam. V. 354.

— *flammasque fero vomit ore Typhæus.*

Apollodor. I. 6. Πολλὴ δὲ ἐκ τοῦ σώματος πυρὸς ἐξέβρασε ζάλη.

v. 371. ΘΕΡΜΟΙΣ. Steph. Edit. *Θερμῆς*, qui tamen mallet *Θερμοῖς*, ut bina, inquit, utrique substantivo Epitheta adjungantur: at ubi alterum, etiamsi *Θερμοῖς* legas? potius *Θέρμης*, vel *Θερμῆς* retinendum, sicut habent Vet. editio et Scholiastes, non ut Epithetum tertium τῆς ζάλης, sed ut casus rectus, agnoscente Hesychio, *Θέρμης*, ὁ Θέρμης πύλων.

v. 378. ΟΡΓΗΣ ΝΟΣΟΤΣΗΣ. Menander,

Λόγος γὰρ ἐστὶ φάρμακον λύπης μόνον.

D. Basil. Homil. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν ὁ λόγος, τὴν ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας κεκακωμένην ψυχὴν διὰ τῶ μικρῶ τέττα βοηθήματος ἐξιάτο. Plane hoc Æschyli in mente habuit: ut et Themistius Orat. VII. p. 98. Φάρμακον δὲ ὀργῆς οἰδκινύσης τὸ μὲν αὐτίκα λόγος ἐστίν, ὃ σὺ τῆνικαῦτα ἐπράυνας σφιδάζουσιν

καὶ ζέουσιν ἔτι. Apud Ciceronem, interprete forsitan Attio, ut antea diximus, ita redditi sunt hi versus, Tusc. Quæst. III. 31.

OC. *Atqui, Prometheu, te hoc tenere existimo,
Mederi posse rationem iracundiæ.*

PR. *Si quidem quis tempestivam medicinam admovens,
Non aggravescens vulnus illidat manu.*

Quos adducens versus, inquit H. Stephanus, ψυχῆς νοσήσης
• *IRACUNDIÆ reddidit: in qua interpretatione non est quod tibi negotium facessat accusativus ille Rationem, sed lege Orationem meo periculo, cum versus id patiat, et aliter legi non possit quin maxima fiat Ciceroni injuria, &c.* Hæc ille, Plutarchi testimonio innixus, qui ἐν τῷ παρὰμυθητικῷ πρὸς Ἀπολλώνιον, non procul ab initio, hæc citans, legit ψυχῆς νοσήσης. Ut Plutarchus, ita Eustath. p. 696. l. 33. Ὅρα ὅπως θυμὸς κολακευόμενος μαλθάσεται, καὶ κατὰ τὰ δεινὰ τῶν θηρίων εἶκει τοῖς τιθασσέουσιν. Κατὰ γὰρ τὴν Τραγωδίαν,

Ψυχῆς νοσήσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι.

Nec tamen in interpretatione Ciceroniana *Orationem* legere debemus, cum, pace Viri magni, carminis ratio id non patiat. [Michael. Apostol. X. 31. Θυμὸν λόγος ἰατροῦ. Isocrates in Orat. de Pace, p. 167. Ὑμᾶς δὲ χρὴ πρῶτον μὲν τῆτο γιγνώσκειν, ὅτι τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλάι θεραπείαι καὶ παντοδαπαὶ τοῖς ἰατροῖς εὔρηται, ταῖς δὲ ψυχαῖς ταῖς νοσήσαις καὶ γεμέσαις ποιήρων ἐπιθυμίαν, ἃδὲν ἐστὶν ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος, ὁ τοιμῶν τοῖς ἀμαρτανόμενοις ἐπιπλήθειν· κ. τ. λ. *Vos etiam primum statuere debetis, quum morborum corporis multæ et variæ curationes sint a medicis inventa, animis ægrotis, et malarum cupiditatum plenis, unicum superesse remedium, orationem, quæ libere delicta reprehendat.*]

ν. 380. ΣΦΡΙΓΩΝΤΑ. Hesych. Σφριγῶντα reddit ἐπαιζόμενον, ισχύοντα.
[ν. 384. ΝΟΣΟΝ. Ita ν. 1068.

—καὶ ἔστι νόσος

Τῆσδ' ἦντιν' ἀπέσπυσα μᾶλλον.]

[ν. 391. ΣΥΜΦΟΡΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Proverbialis locutio.]

ν. 395. ΤΕΤΡΑΣΚΕΛΗΣ ΟΙΩΝΟΣ. Plinius Grypas *ferarum volucre genus* vocat, VII. 2.

[Ibid. ΑΣΜΕΝΟΣ ΔΕ Τ' ΑΝ. f. legendum ἄσμενος δ' ἔτ' αν.]

ν. 397. ΣΤΕΝΩ ΣΕ. Στάσιμα hæc esse notat Scholiastes Aristophanis in Vespas. Stasima vero sunt cum stat Chorus et infelicitatem Fabulæ narrare incipit, prout discimus ex argumento in Persas. Scholiastes ad v. 271. ait Prometheum Nymphas provocasse in terram descendere, ὅτι βέλεται γῆσαι τὸν Χορὸν, ὅπως τὸ στάσιμον ἄσση. Epodica fecimus quæ in Canteri editione sunt Monostrophica.

ν. 401. ΝΟΤΙΟΙΣ ΕΤΕΓΕΑ ΠΑΓΑΙΣ. Apud Stobæum nescio quis,

— μυρίαις παγαῖς

Δακρύων ἀχέων τε βρέει.

Sept. Theb. ν. 590. Μητρός τε πηγὴν τίς κατασφύσει δίκη; Ebraismus.

ν. 402. ΑΜΕΓΑΡΤΑ. [Euripides Hecuba ν. 192.

Ὅμοι μᾶτερ, πῶς φθείγη

Ἀμέγαρτα κακῶν;]

Hesych Ἀμέγαρτοι, ἀφθόνητον, ἀζήλωτον, ἢ πολὺ, ἢ μέγαν· ὡς τὸ, ἀμέγαρτε σφύεται, ἢ ἐκ ἂν τις φθονήσῃεν· *cujus magnitudo tanta est ut invidiam exsuperet.* De altera quantitatis specie, quam discretam vocant, Catullus in eundem sensum, Carm. V. 12.

Aut ne quis malus invidere possit,

Cum tantum sciat esse basiorum.

Horat. Od. II. 20. — *Invidia major*

Urbes relinquam. —

Diserte Plutarch. p. 538. de Invidia et odio, αἱ δὲ τῶν εὐτυχημάτων ὑπεροχαὶ καὶ λαμπρότητες πολλὰκις τὸν φθόνον κατασφενδύουσιν. Οὐδὲ γὰρ εἰκόσ· Ἀλεξάνδρῳ τινὰ φθονεῖν ἐδὲ Κύρῳ, κρατήσασι καὶ γενομένοις κυρίοις ἀπάντων· ἀλλ' ὥσπερ ὁ ἥλιος ἂν ὑπὲρ κορυφῆς γένηται, καταχρόμενος τὸ φῶς, ἢ παντῶρασι τὴν σκιὰν ἀνεῖλεν, ἢ μικρὰν ἐποίησεν· ἔτω πολὺ τῶν εὐτυχημάτων ὕψος λαβόντων καὶ γενομένων κατὰ κεφαλῆς τῷ φθονεῖ, συφέλλεται καὶ ἀναχωρεῖ καταλαμπόμενος. Mira hoc loco Scholiastæ constructio, qui δείκνυσιν conjungit cum ἀμέγαρτα, et κρατύων cum αἰχμῆν· quod si ἀμέγαρτα adverbialiter sumas, omnia recte procedunt.

ν. 407. ΛΕΛΑΚΕ. Hesych. Λέλκη, βοῶ, φθείγεται.

ν. 410. ΕΥΝΟΜΑΙΜΟΝΩΝ. Atlantem et Menœtium intelligit Scholiastes Α'. Atlantem et Typhoeum alter. Utrumque dici potest. Apollodor. I. 2. Ἴαπετῆ δὲ καὶ Ἀσίας τῆς Ὠκεανῶ, Ἀτλας, ὃς ἔχει τοῖς ἄμοις τὸν ἔρανον· καὶ Προμηθεὺς, καὶ Ἐπιμηθεὺς, καὶ Μενότιος, ὃν κερυνώσας ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ Ζεὺς, κατεταρτάρῳσεν. Quod ad Typhoeum spectat *filius* dicitur *Terræ* ν. 351. ut et ipse Prometheus ν. 210.

[ν. 418. ΠΟΡΟΝ. Robortelli Editio Τόπον.]

ν. 420. ΑΡΑΒΙΑΣ Τ' ΑΡΕΙΟΝ ΕΘΝΟΣ. Arabiæ nomen Etymologissat ex Græco cum Hebraicum sit. 𐤀𐤃𐤅 Eodem modo fallitur de nomine Artaphernes. [Quid Arabibus cum Scythis? Scholiastes Α'. Πῶς τὴν Ἀραβίαν Καυκάσῳ συνήκισεν; ὁ Στράβων φησὶν, οἱ Τρωγλοδύται μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Καυκασίας. Ita sane Strabo, XI. p. 506. ad quem locum vir incomparabilis Isaacus Casaubonus, “Troglodytas,” inquit, “etiam alii inter Scythas et gentes Septentrionales constituunt. Quod autem auctor Scholiorum in Æschylum, poetam conatur excusare, Arabiam in Caucaso collocantem, et hunc locum profert, ubi Strabo Troglodytas prope Mæotim statuit, errat; dum perperam

Troglodytas istos cum aliis notioribus qui sunt ad sinistram maris Rubri sinum confundit." Hæc ille. Malim itaque legere,

Ἄοι γὰρ ἰσχυροὶ πύρον ἀμφὶ
Μαιῶτιν τ' ἔχουσι λίμναν,
Ἄρκυρίας τ' ἄρειον ἔθνος.]

[v. 424 ΟΞΥΠΡΩΡΟΙΣΙ. Hesych. Ὀξύπρωροι. ὀξυκέρατοι. Oppian. Halieut. III. 333.

Πολλάκι δ' ὀξύπρωρον ὑπὲρ βράχιν ἔτμαγε δάφας.]

v. 426. ΑΚΑΜΑΝΤΟΔΕΤΟΙΣ ΤΙΤΑΝΑ ΛΥΜΑΙΣ. Hesych. Ἀκάμαντος, ἀποπίπτων. Fortasse autem hic legendum ἀδαμαντοδέτοις λύμαις· sicut supra v. 148.

[v. 427. ΘΕΩΝ. Robortelli editio Θεόν.]

v. 428. ΑΤΛΑΝΘ'. Scholiastes β'. legit Ἀτλαν θ', et Atlantem, male: se tamen scite defendit. Οὐ μόνον Ἀτλας Ἀτλαντος, ἀλλὰ καὶ Ἀτλας Ἀτλα, καὶ μαρτυρεῖ τὸ Ἀτλαγενέων.

v. 430. ΝΥΤΟΙΣ ΥΠΟΒΑΣΤΑΖΕΙ. Alii νότοισιν ὑποσενάζει. Fortasse legendum ὤμοις ὑποσενάζει, ut v. 350. ὤμοις ἐρείδων. Virg. Æn. IV. 482. *Axem humero torquet.* Nam βαστάζειν proprie non est humeris bajulis portare, sed ulnis gerulis tenere, ut postea v. 1018.

— πειτραῖα δ' ἀγκάλη σὲ βαστάσει.

[Monet etiam Suidas, in βαστάσαι. Καὶ βαστάσαι ἐ τὸ ἄραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ διασηκῶσαι, καὶ διασκεψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὀλκὴν. Et βαστάσαι apud Atticos non significat attollere sed palpare, atrectare, et perpendere, et dispicere, et examinare manu rerum pondus.]

v. 431. ΣΤΕΝΕΙ ΒΥΘΟΣ. Ita Sophocles γέροντα πόντον dixit.

v. 432. ΚΕΛΛΙΝΟΣ Δ' ΑΙΔΟΣ. Anacr. LVI. 9.

Ἀΐδω γὰρ ἐστὶ δεινός

Μυχός. —

III.

v. 436. ΔΑΠΤΟΜΑΙ ΚΕΑΡ. Pythagorice, *cor edere*, valet tacito dolore consumi. Homerus de Bellerophonte Iliad. Ζ'. 201.

Ἦτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλάτο

Ὅν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Hoc est, interprete Cicerone, Tusc. Quæst. III. 26.

Qui miser in campis mærens errabat Aleis

Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans.

[Aristoph. Acharn: v. 1.

Ὅσα δὴ δίδουμαι τὴν ἑμαυτῆ καρδίαν.

Perperam tum citatum tum interpretatum esse hunc Æschyli locum, ab Hadriano Junio, si res tanti esset, monerem, in Ada-

gium *Morderi-corde*. Suidas Δέδηγμαί τήν καρδίαν ἠνίαμαι. Interpres: *Corde-sum morsus*. *Indolui: dolore sum affectus*. Subdit; καὶ Ὀμηρος, ἔακε δὲ φρένας Ἐκτορι μῦθος. *Momordit autem mentem Hectoris hæc oratio*: *Atque etiam Iliad. Ω'. 128.*

Τέκνον ἔμὸν τέο μέχρῃς ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
Σὴν ἔδεικε κραδίην μεμημένους ἔδέ τι σίτυ,
Οὐτ' εὐνῆς;

Ad quem locum V. Cl. D. Jacobus Duportus, “Forte an huc respexit Virgil. *Æn. XII.*

Nec te tantus edat tacitam dolor.

Hom. de Bellerophonte, II. ζ'.

Ὁν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Hoc est, interprete Cicerone,

Ipsæ suum cor edens, hominum vestigia vitans.

Horat. Epist. II. 1. — *si quid*

Est animum, differs curandi tempus in annum.

Phocyl.

Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθης φίλον ἦτος.

Aristoph. *Vesp.* Ἐγὼ τῆτον — ποιήσω δακεῖν τήν καρδίαν. Et hinc fluxit Symbolum illud Pythag. *Καρδίαν μὴ ἰσθίειν*, vel ut est apud Iamblichum, *Καρδίαν μὴ τρώγει*, quod et ille aliter exponit, plerique vero cum Lilio Giraldo sic explicant, *non animum angoribus cruciandum: nec doloribus subinde affligendum, quod et prohibet Thetis apud Homerum.*” Hæc ille.]

ν. 437. ΠΡΟΣΕΛΟΥΜΕΝΟΝ. Ita legit Etymologici auctor. Προσίληνοι· πρὸς ἄλλοις λέγασσι τὸ ἰσθίειν· καὶ οἱ Ἀρκάδες ἐπειδὴ λοιδορητικοὶ εἰσιν· ὡς ἐν ὑπομνήματι Προμηθεὺς δεσμῶν. Hesych. Προσέλει, προσπηλακίζει. Schol. Aristoph. in *Ran.* ν. 742. Προσελῶμεν. Προπηλακίζομεν, ἐλαύνομεν, ἐκβάλλομεν. Alii προσσιλλόμενοι, α σιλλός. Stephanus et Garbitius legunt προσηλόμενοι· quod melius: legendum vero omnino e Scholiaste προσηλῶμενον. προσηλωμένους ἀντὶ τῆ ἥλοις πεπαρμένους. Hesych. Προσήλωσαν· προσέπηξαν, ἔτριψαν. Apollodorus I. 7. ἐπέταξεν Ἡφαίστω τῷ Καυκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτῆ προσηλῶσαι· et mox, ἐν δὲ τῆ τῶ προσηλωθεὶς Προμηθεὺς πολλῶν ἐτῶν ἀεὶθμὸν ἰδέετο. [Inde Metaphorice D. Chrysostomus, τὸς τῆ μίθη προσηλωμένους, et βωτικαῖς προσηλῶμενος φροντίσιν. Julius Pollux. *Onomast.* II 4. Ἰσθακράτης δὲ ὀφθαλμὸν ἰλλαίνειν φησὶ, τὸν διάτροφον γενομένον· καὶ ἀνίλλωμα, τὸ ἀπέλειμμα. Οἱ δὲ, καὶ ἄλλως τὸς ὀφθαλμὸς Ἰωνικῶς ὠνόμασαν· σιλλαίνειν δὲ τὸ ἐπὶ χλευασμῶ σείειν τὸς ὀφθαλμὸς, ὅθεν καὶ τὸ χλευαστικὸν ποίημα, σίλλος. *Hippocrates* vero, *oculum ἰλλαίνειν dixit, qui detorquetur; et respectus ἀνίλλωμα dicitur: Hi vero Ionico more oculos ἄλλως vocaverunt.* Σιλλαίνειν

vero est subsannando oculos vibrare, unde etiam irrisorium quoddam poema, Sillus dictum est.]

ν. 442. ΝΗΠΙΟΥΣ ΟΝΤΑΣ ΤΟ ΠΙΡΙΝ, ΕΝΝΟΥΣ ΕΘΗΚΑ. D. August. Civit. Dei. XVIII. 8. *Quem propterea ferunt de luto formasse homines, quia optimus sapientiæ doct̄or fuisse perhiberetur: nec tamen ostenditur qui ejus temporibus fuerint sapientes.*

[ν. 443. ΦΡΕΝΩΝ ΕΠΗΒΟΛΟΥΣ. Miror quid voluerit vir doct̄issimus, qui in notis ad Psellum p. 169. ait, “Σαθροὶ τὰς φρένας. Legebatur σαυροὶ, reposui σαθροὶ τὰς φρένας· φρενοπληγεῖς. Menand. in ἐκλ. φρενοβλαβεῖς, φρενῶν ἐπιβόλοι Αἰσχυλ.” Sic ille.]

ν. 449. ΕΦΥΡΟΝ. Hesych. Ἐφυρον, ἔβρεχον, ἐμόλυνον.

Ibid. Κ' ΟΥΤΕ ΠΑΙΝΘΥΦΕΙΣ. Hæc omnia e nostro transtulit Moschio, Ἦν γὰρ ποτ' αἰῶν κείνος, ἦν, ὀπηνίκα

Θηρῶν διαίτας εἶχον ἰμφορεῖς βροτοὶ,
Ὁρειγενῆ σπήλαια καὶ δυσηλίας
Φάραγγας ἐννείοντες· εὐδῖπω γὰρ ἦν
Οὔτε γεγήρης οἶκος, ἔτε λαίνοισ
Εὐρεῖα πύργων ὠχυρωμένη πόλις.

Et mox,

Εἴτ' ἔν μέρμεραν τὴν Προμηθεὺς σπάσαν,
Εἴτ' ἔν ἀνάγκην, κ. τ. λ.

Vitr. II. 1. *Primos homines sine sermonis articulati usu diu in cavernis terræ ferarum instar habitasse scribit.*

Ibid. ΠΑΙΝΘΥΦΕΙΣ. Plinius VII. 56. *Laterarias domos constituerunt primi Euryalus et Hyperbius fratres Athenis, antea specus erant pro domibus.*

ν. 450. ΔΟΜΟΥΣ ΠΡΟΣΗΛΟΥΣ. Alii προσείλωσ· ita et Etymologicum, Πρόσειλος οἶκία ἢ πρὸς τὴν ἔλν τετραμμένη· ἔλν γὰρ ἢ τῆ ἡλίας αὐγή· ἐξ ἑ πρόσειλος καὶ πρόσσειλος. [Hesychius, Ἀεῖλα· πεδία ἀνήλια· εἶλν γὰρ ἢ τῆ ἡλίας αὐγή. Etymolog. Εὐείλος, ὁ εὐαερῆς τύπος· παρὰ τὸ εἶλν, ὁ σημαίνει τὴν Δερμασίαν. Vir doct̄issimus Cl. Salmasius in Solinum p. 990. “Græci,” inquit, “veteres, εὐείλα et πρόσσειλα vocarunt ejusmodi loca modico calore tepentia et soli opportune aperta. Theophrastus ἢ εὐείλος καὶ ἀπλῶς εὐδεινή; ubi perperam scribitur εὐήλος, quod ratione caret, nec enim formari potest ἀπὸ τῆ ἡλίας.” Hæc ille, quem suadeo videas.]

Ibid. ΞΥΛΟΥΡΓΙΑΝ. At secundum Plinium *fabricam materiariam Dædalus invenit.* VII. 56.

ν. 451. ΚΑΤΩΡΥΧΕΣ. Hesych. Κατώρυχεις, κατώρυγμένοι.

Ibid. ΑΕΙΣΤΡΟΙ ΜΥΡΜΗΚΕΣ. Ovidio *frugilegæ*, Metam. VII. 624. Horat. Sat. I. 1. *Ore trahit quodcunque potest.* —

Habent alia exemplaria ἀήσυροι· *agiles, expeditæ*: Et ita legit Eustathius, p. 1500. l. 27. ἀπὸ τῆ ἄω τὸ πνέω, ἔ μόνον αἴτης ἐπὶ αἶμα, καὶ ἀήσυρον κατὰ τῆς παλαιῆς; τὸ κῆφον, ὅθεν καὶ ἀήσυροι μύρμηκες παρ' Αἰσχύλω. Hesych. Ἄήσυροι, κῆφον, ἑλαφρόν. Gryphiodorus, γ. 348.

Ἐδραμεν ἥντε πύργις ἀήσυρος, ἥτε τυπεῖσα
Κέντρον δ' ἂν ἐποίησε βοοῤῥαίταο μύωπος.

Lege ἥντε τυπεῖσαν Κέντρον ἀνεποίησε.

γ. 453. ΤΕΚΜΑΡ. Garbit. *terminus*.

γ. 456. ΕΣ ΤΕ ΔΗ ΣΦΙΝ ΑΝΤΟΛΑΣ ΕΓΩ. [De Hippone, Centauri filia idem refert Euripides, Clementi Alexandrino laudatus, Strom. I. 15.

Ἡ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα πρῆμαντεύσατο
Χρησμοῖσιν ἢ δι' ἄστρων ἐπαντολᾶς.]

Cic. Tusc. Quæst. V. 3. *Nec vero Atlas sustinere cælum, nec Prometheus affixus Caucasō, nec stellatus Cepheus cum uxore, genero, filia traderetur, nisi cælestium divina cognitio nomen eorum ad errorem fabulæ traduxisset* Servius ad Virg. Eclog. VI. 43. *Hic, Prometheus, primus Astrologiam Assyriis indicavit, quam residens in monte altissimo Caucasō, nimia cura et sollicitudine deprehenderat: hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinus pæne sideribus, unde etiam majora astra demonstrat, et diligenter eorum ortus occasusque significat.* Hoc vero inventum Palamedi tribuit Sophocles, Fragn. apud Achill. Tat.

Ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιτροφᾶς,
Ταχεῖς τε ταύταις, ἑράνά τε σήματα.

[γ. 457. ΔΥΣΣΕΙΣ. Adde hic tres versus ex MS.

Ἐπιτα πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων
Βίον δῶκεσ', ὅντα πρὶν πεφυρμένον,
Θῆρσιν δ' ὅμοιον· πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον
Ἀριθμὸν εὖρηκ', ἕξοχον σοφισμάτων,
Ἐξῆυρον αὐτοῖς γραμμᾶτων τε συνθέσεις,
Μνήμην δ' κ. τ. λ.]

γ. 458. ΚΑΙ ΜΗΝ ΑΡΙΘΜΟΝ. Hic cæcutiit interpres Græcus A', et qui eum secutus est Garbitius, reddens, *Præterea etiam inveni ipsis eximiam multitudinem artium.* De Arithmetica omnino intelligendum, quam Artium præstantissimam censebant Pythagorei, inter quos Æschylus locum obtinuit, duplici respectu: ἔ μόνον ὅτι ἴφαμεν αὐτῆς ἐν τῇ τῆ τεχνίτῃ θεῖᾳ διανοίᾳ πρῆποσῆναι τῶν ἄλλων ὡσανεὶ λόγον τινὰ κόσμιον καὶ παραδειγματικόν, πρὸς ὃν ἀπηρεϊδόμενος ὁ τῶν ὄλων δημιουργός, ὡς πρὸς προκάντημά τι (ita novo nomine appellare videtur antecedentes in mente divina priusquam existerent rerum notiones) καὶ ἀρχέτυπον

παράδειγμα, τὰ ἐκ τῆς ὕλης ἀποκοσμεῖ καὶ τῆ οἰκείᾳ τέλει τυγχάνειν ποιεῖ· ἀλλὰ καὶ ὅτι φύσει προγενετέρα ὑπάρχουσα (ita legendum) ὅσῳ συνανείρει μὲν ἑαυτῇ τὰ λοιπὰ, ἢ συνανείρεται δὲ ἐκείναις. Nicomachus I. Ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς. [Ἀριθμὸν, ut hic Prometheus ἔξοχον σοφισμάτων, ita ipse Pythagoras σοφώτατον omnium dixit. Ælian. Var. Hist. IV. 17. Ἔλεγε ὅτι πάντων σοφώτατον ὁ ἀριθμὸς· δεύτερος δὲ, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος. Omnino rejicienda est viri doctissimi importuna emendatio, qui, in Athenæum XV. 3, legit, ὁ ἀριθμὸς εὐρών, approbante Scheffero: Sic enim hæc ἀκόσματα Pythagorica prodit etiam Iamblichus, de vita Pythag. XVIII. p. 85. τί τὸ σοφώτατον; ἀριθμὸς· δεύτερον δὲ τὸ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα τιθέμενον.] Quod vero ad auctorem Arithmeticae spectat, sunt qui Minervam eo nomine laudant, Liv. VII. 3. eoque Minervæ templo dicatam legem, quia numerus a Minerva inventus sit: alii Palamedem, de quo Plato, ἢ ἐκ ἐνόηκας ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὐρών; Sophocles de eodem, Fragm. apud Achill. Tat.

Οὗτος δ' ἰφεῦρε τεῖχος Ἀργείῳ στρατῷ,
 Σταθμὴν τ' ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὐρήματα
 Κακῶν ἔτευξε.

Euripides in Phœnissis, v. 545.

Καὶ γὰρ μέτρη' ἀνθρώποισι, καὶ μίση σταθμῶν
 Ἰσότης ἔταξε, καὶ ἀριθμὸν διώρισε.

Et Manilius IV. 207.

Qui primus numeros rebus, qui nomina summis
 Imposuit, certumque modum, propriasque figuras.

v. 459. ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΕ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ. Ita Cedrenus, p. 66. Προμηθεὺς γραμματικὴν, ὡς φασιν, ἐξεῦρεν· et Suidas, Προμηθεὺς εὔρε πρῶτος τὴν γραμματικὴν φιλοσοφίαν. Alii ad alios referunt. Plinius VII. 56. *Literas semper arbitror Assyrias fuisse: sed alii apud Ægyptios a Mercurio, ut Gellius, alii apud Syros repertas volunt: locum consule.* [Servius in Æneid VI. 749. *Nēs dicitur (Mercurius) id est sensus, quo Philosophiam, quæ hæc indicat, intelligimus: quia ipse etiam invenit literas.*] Euripides ad Palamedem, cujus sub persona ita loquitur, Fragm. II.

Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσα; μόνος,
 Ἄφωνα καὶ φωνῆντα· συλλαβὰς τιθεῖς,
 Ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἶδιναι.

v. 460. ΜΝΗΜΗΝ Θ'. Num innuit λογισμὸς καὶ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις; hæc enim Mnemosynes inventa, Diod. Sic. V. 67.

Ibid. ΑΠΑΝΤΩΝ ΜΟΥΣΟΜΗΤΟΡ' ΕΡΓΑΤΙΝ. Secundum Pythagoricos, hi namque ἐπὶ πλεόν ἐπειρῶντο τῇ μνήμῃ γυμνάζειν· ἔδεν γὰρ μίζον πρὸς ἐπιστήμην καὶ ἐμπειρίαν καὶ φρόνησιν, τῆ δύνασθαι μνημονεύειν. Iamblich. de vita Pythag. 29. [Mnemosynem Musarum matrem esse finxerunt

Poetae. Hesiod. in Theog. v. 914.

Μνημοσύνης δ' ἐξαυθίς ἐράσσατο καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς αἱ Μῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο.

Orpheus sive potius Onomacritus, in hymno in Musas, v. 1.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἐριγδάπιο θυγατρεις
Μῦσαι.]

[Ibid. ΕΡΓΑΤΙΝ. Callimach. in Iambis, apud Schol. Pind. Isthm. II. 10. — ἔ γὰρ ἐργάτιν τρέφω

τὴν μῦσαν ὡς ὁ Χῖος ὑλλίχην ἔπος. 1. ὕλλίχην νέπης.]

v. 461. ΚΑΙΖΕΥΞΑ ΠΡΩΤΟΣ. At Plinius, *bovem et aratrum Buzyges Atheniensis, ut alii, Triptolemus*, VII. 56. [Eumenid. v. 647.

Ἦ παντομοσὴ κνώδαλα. Hesych. Κνώδαλα· κυρίως τὰ θαλάττια θηρία· κινώδαλα γὰρ εἰν τὰ ἐν τῇ ἀλὶ κινέμενα. Ὀμηρος δὲ ἐπὶ χερσαίῃ φησὶν κνώδαλον θηρίον, ἢ ζῶον μικρόν.]

v. 462. ΖΕΥΤΛΑΙΣΙ. Alii ζεύγλοισι, quod magis probo.

Ibid. ΣΩΜΑΣΙΝ Θ'. Tan. Faber leg. σήμασιν θ'. Epist. LXVII. [Fortasse vero distinguendum,

Ζεύγλοισι δαλείοντα· σώμασιν θ' ὅπως
Θητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
Γένωνθ'.]

v. 463. ΘΗΗΤΟΙΣ ΜΕΓΙΣΤΩΝ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΜΟΧΘ. Quo sensu jumentum συνεργὸν ἡμῖν ζῶον dixit D. Basilus in c. II. Esaiæ. Inde nomen. Columella præfat. VI. *Jumenta nomen a re traxere, quod nostrum laborem vel onera subveētando vel arando juvarent.* Διάδοχοι hic idem quod alibi ἐκδέκτορες ab eodem. Vid. Plut. de Fortuna p. 98. et Hierocl. Fragm. 212. [Porphyrius de Abstinencia III. 18.

Ἄρκει γὰρ ὅτι μηδὲν πονεῖν δευμένοις χρώμεθα προκαμήνησι (προς καμάτης) καὶ μόχθους ἵππων, ὄνων τε οὐχέϊα καὶ ταυρῶν γονάς, ὡς Αἰσχύλος φησὶν ἀνδρα (ἀντίδρα) καὶ πόνων ἐκδέκτορα, χειρωσάμενοι καὶ καταζεύξαντες. Æschyli locus quem respicit Porphyrius, extat apud Plutarchum, de Fortuna. Νῦν δὲ, inquit, ἐκ ἀπὸ τύχης, ἐδὲ αὐτομάτως περίεσμεν αὐτῶν καὶ κρατῆμεν, ἀλλ' ὁ Προμηθεύς, τέτεις ὁ λογισμὸς, αἴτιος,

Ἴππων ὄνων τ' οὐχέϊα, καὶ ταύρων γονάς

Δὲς ἀντίδρα (ἀντίδρα) καὶ πόνων ἐκδέκτορα,

κατ' Αἰσχύλον. Ita liberi dicuntur ab Hierocle apud Stobæum, Serm. LXV. Συμπαθεῖς δὲ ἐν τοῖς ἐναντίοις καιροῖς διάδοχοι τῶν ἀναρῶν. Et noster v. 1025. Διάδοχος τῶν σῶν πόνων.]

v. 464. ΓΦ' ΑΡΜΑΤ' ΗΓΑΓΟΝ. Legit Canterus ἰφ' ἄρματά τ' non necessario: mallet ἄρμα τ'. Quod vero sibi arrogat Prometheus, alii aliis tribuunt. Plin. N. H. VII. 56. *Vehiculum cum quatuor rotis Phryges.* Et postea, *Bigas primum junxit Phrygum natio, quadrigas*

Erichthonius. Virg. Georg. III. 119.

Primus Erichthonius currus et quatuor ausus

Jungere equos. —

Euseb. Chron. num. 543. *Erichthonius primus quadrigam junxit in Græcia, erat quippe apud alias nationes.* Et num. 447. *Trochilus primus fertur junxisse quadrigam.* Tertullianus posteriori favet sententiæ. [De Spectaculis c. 9. *Si vero Trochilus Argivus auctor est currus, primo Junoni id opus suum dedicavit.* Ita et Theon in Aratum. Οἱ δὲ μυθολογοὶ τὸν Ἠνίοχον λέγουσιν εἶναι εἰδῶλον ἢ Βελλεροφόντα ἢ Τροχίλῃ, τῆς Καλλιθέας παῖδος, τῆς πρώτης ἐν Ἀργεῖ γενομένης ἱερείας, ἄρμα πρῶτον ἐπιζευξάντος.]

ν. 467. ΛΙΝΟΠΤΕΡ'. Apposite Cassiodorus Var. Epist. V. 17. *Vela alas navium facientia, linum volatile, quidam spiritus currentium carinarum, prænuntia mercium, auxilia quieta nautarum, quorum beneficio conficiunt otiosi quod a pluribus avibus vix probatur impleri.* Nostrum secutus Ennius *naves velivolæ* dixit: et Virgil. *Æn.* III. 520.

— *velarum pandimus alas.*

[Oppianus Hal. I. 190. *navem vocat εὐζυγον ἄρμα θαλάσσης.* Nonnus ἀλίδρομον ἄρμα θαλάσσης, in Dionysiæis. Plautus Homeri exemplo *equum lignum* de navi dixit, in Rudente. Homerus item *Odyss.* η'. 36.

Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερῶν ἢ νόημα.

Ad quem locum V. Cl. D. Jacobus Duportus, in *Gnomologia Homérica*. “*Νέες quæcunque ὠκεῖαι, unde et ἄλος ἵπποι a poeta vocantur, ob celeritatem: ὠκύτατον γὰρ καὶ ἵππος ἐν ζώοις.* Eustath. Ideoque ἡλίω ἀνάκειται, ὡς ταχυτάτῳ ταχύτατος. Herod. Euterpe postremis verbis.” Mox, paucis præmissis. “*Naves, aves quibus remi pro alis.* — εὐήρετ' ἔρεμα, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται, ut Poetæ alibi, et Hesiod.

— *Νηὸς πτερὰ ποτοπόροιο.*

Schol. Aristoph. Avibus. Αἱ νῆες ἀντὶ πτερῶν τὰς κόπας ἔχουσι quam vela etiam pro alis sunt. Unde et Naves appellat Æschylus, Prom. Vinct. *λινόπτερα ναυτίλων ὀχήματα*, h. e. τὰ ἔχοντα τὰ ἄρμενα ὡς πτερὰ, ut et recte exponit Scholiastes. Et *velivolum mare* post Lucretium dixit Virgilius. Idem et Mercurium volare *remigio alarum*. Hæc igitur κατ' ἀντιπροφῆν dicuntur, Remi sunt alæ navium et Alæ sunt remi avium.” Hactenus vir doctissimus.]

Ibid. *ΝΑΥΤΙΑΩΝ ΟΧΗΜΑΤΑ.* Ex Homero adumbratum, Od. Δ. 708. *Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαίνεμεν, αἱ δ' ἰλὸς ἵπποι*

Ἀνδράσι γίνονται. —

Ita Cicero Argo appellavit *novum vehiculum Argonautarum*, de Nat. Deor. II. 25. et Catullus de eadem, Carm. LXIII. 9.

Ipsa levi fecit volitantem flamine currum.

[ν. 472. ΚΑΚΟΣ Δ' ΙΑΤΡΟΣ. Quomodo dicitur,

"Αλλων ιατρὸς, αὐτὸς ἔλκεσι βρείων.

Aliis medicus, ipse ulceribus scatens.

Laudat Plutarchus in Libello de utilitate ab inimicis capienda. p. 80. Et Michael Apostolius ἐκ τῆ τραγῳδίας desumptum esse monet. Paræmiam vocat Gregorius Nazianzen. in apologia de fuga sua: Ἡ τῆς παροιμίας πόρρω θείωμεν, ἄλλοι: ιατρῆεὶν ἐπιχειρῶντες, αὐτοὶ βρείοντες ἔλκεσι. *Aut proverbium procul fugimus, aliis mederi parantes, ipsi scatentes ulceribus.* Huic affinis proverbialis etiam locutio (parabolam vocat Dominus noster) ιατρὲ, θεράπευσον σεαυτόν. *Medice, cura teipsum.* D. Luc IV. 23. Demosthenes Orat. I. contra Aristogeit. Τὰς ἐπιλήπιος φησὶν ἰᾶσθαι, αὐτὸς ὦν ἐπιλήπιος πάση πονηρίᾳ. *Epilepsia laborantes prædicat se sanaturum, cum ipse omni improbitate laboret.* Homer. Iliad. λ. 833.

Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν οἴομαι ἔλκος ἔχοντα

Χρηζόντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος.

Eum in tentoriis puto, vulnus habentem

Indigere et ipsum perito medico.

Philemon.

— τὰς ιατρὰς οἶδ' ἐγὼ

Ἵπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσῶσιν εὖ σφύδρα

Πάντας λαλῶντας, εἴτ', ἐπ' ἂν πλάϊσσί τι,

Αὐτὰς ποιῶντας πάνθ' ὅσ' ἐκ ἔϊων τότε.]

ν. 476 ΔΟΛΟΥΣ ΕΜΗΣΑΜΗΝ. Δόλος ut et *dolus* μέσον. vid. Cicer. Offic. III. 14. ἐμήσατο Hesych. interpretatur ἐμηχανήσατο. [Choepli. ν. 991. Ἵτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τῆτ' ἐμήσατο εὐγος.]

ν. 479. ΟΥ ΧΡΙΣΤΟΝ. Euripid Hippol. ν. 516.

Πότερα δὲ χρῆστὸν ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον;

Porphyrus de Abstin. I. 27. Εἴτ' ὁσφραντὸν, εἴτ' ἐπίχρηστον, εἴτε ποτὸν ἢ βρωτὸν προσάγειν φάρμακον.

Ibid. ΟΥΔΕ ΠΙΣΤΟΝ. Gilb. Gaulminius, *Prorsus legendum, ἢ χρῆστον, ἐδὲ πασόν.* et ad verba Scholiast. Τέτο δηλοῖ τὸ πῆστον, *quantum se torquet ut ineptiat!* ἀπὸ τῆ πῆσι πῆσι φήματος. *qua Analogia? quicquid agat, nunquam πῆστον in ullo auctore ἀντὶ ποτῆ reperiet: sed verius est ignorasse eum linguam suam.* Hæc ille; sed quanto verius est eum nimis incaute censuram tulisse, cum frequenti in usu fuisse ex veteribus Grammaticis discimus? Usus est Scholiastes Aristophanis in Plut. ἔστιν ἂν πῆστον τὸ πῆσσόμενον, πῆστον τὸ πῆσσόμενον, καὶ πῆστον τὸ πῆνόμενον. Quin et apud Æschylum nihil mutandum esse ex Eustathio discere potuit, p. 464. l. 35. Τρεῖς φαρμάκων ἰδίαι παρ' Ὀμήρω' ἐπίπασα ὡς νῦν ἐπὶ Μενελάω, ἔπειρ ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσειν ὁ Μαχάων· καὶ χρῆστα, οἷον ἰὸς χρῆσθαι· καὶ πῆστον κατὰ τὸν Αἰσχύλον, τῆτῆσι ποτὰ ἢ πῆστον, ὡς ἐπὶ Ἑλένης ἐν Ὀδυσσεΐα

τῷ κρατῆρι ἀναμυγνίσσης φάρμακα. Nec possum quin mirer de analogia dubitasse virum eruditum, cum eadem ratione qua χριστός a χρίω κέχρισται et πασός a πᾶω πάσασαι, etiam πωτός a πῶω πῶπισαι deductum sit, quod verbum frequenter usurpatum comperimus. Pind. Isthm. Od. VI. in fine, — πῶσω σφε Δίεκης

ἀγνὸν ὕδωρ. —

ubi Schol. πῶσαι δὲ τὸ ποτίσαι, καὶ ποτίστρας δὲ πῶσας ἔλεγον. Hesych. Πιστήριον, ποτιστήριον πῶσαι γὰρ τὸ ποτίσαι, καὶ πῶστραι αἱ ποτίστραι· et Ἐμπισον, πῶτισον. Id. Ὑπέπισσα, ὑπεπίτιστα.

ν. 480. ΚΑΤΕΣΚΕΛΛΑΟΝΤΟ. Hesych. Κατασκελεῖν, κατασκελετεύειν, τὰς σάρκας κατάφασμα. f. καταφαγεῖν.

Ibid. ΠΡΙΝ ΕΓΩ ΣΦΙΣΙΝ. De medicina Plinius VII. 56. *Medicinam Ægyptii apud ipsos volunt repertam, alii per Arabum Babylonis et Apollinis filium: Herbariam et medicamentariam a Chirone Saturni et Phylliræ filio.* Ad ipsum Apollinem referunt alii. Callim. hymn. II. 45. — ἐκ δὲ νυ Φοῖβου

Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.

Ovid. Met. I. 521.

*Inventum medicina meum est; opiferque per orbem
Dicor, et herbarum subiecta potentia nobis.*

ν. 483. ΤΡΟΠΟΥΣ ΔΕ ΠΟΛΛΟΥΣ. Claudian. II. in Eutrop. XX. 492.

— quoscunque Prometheus

*Excoluit, mulloque innexuit æthera limo,
Hi longe ventura notant, dubiisque parati
Casibus occurrunt.* —

ν. 484. ΕΞ ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ Α ΧΡΗ ΥΠΑΡ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. Hom. Odyss. T. 547.

Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἰσθλὸν ὃ τοι τετελεσμένον ἔσται.

Synesius de Insomniis. p. 132. Εἰ δὲ εἰσιν ὕπνοι προφῆται, καὶ τὰ ὄναρ θεάματα τοῖς ἀνθρώποις ὀρέγμσι τῶν ὕπαρ ἰσομένων αἰνίγματα. [Etymolog: Ὑπαρ, ἀληθῶς· παρὰ τὸ ὑπάρχειν, ὅτι μόνα τὰ ἀληθῆ ὑπάρχουσι. Mosch. Idyll. II. 17.

— τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.

Ubi V. Cl. Bonaventura Vulcanius. “Opponuntur inter se ὄναρ et ὕπαρ, ut apud Homerum. Ὀδυσσ. T.

Οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἰσθλὸν ὃ καὶ τετελεσμένον ἔσται.

Neque aliud est ὕπαρ, quam ὀπιασία ἀληθῶς ὑπάρχουσα, et ut vult Hesychius, μεθ' ἡμέρας ἰναργῶς ἀληθῆς.” Hæc ille. Artem vero oneirocriticam inter Chaldæos viguisse, vel ipsi Græci fatentur; Diodorus Siculus, II. 30. Ἐνυπνίων τε καὶ τεράτων ἐξηγήσεις ἀποφαίνονται. Daniel: II. 4. *Responderuntque Chaldæi regi Syriace; Rex in*

sempiternum vive; dic Somnium servis tuis, et interpretationem ejus indicabimus. Philo Judæus hoc inventum Abramo adscribit.]

ν. 485. ΚΛΗΙΔΟΝΑΣ ΤΕ ΔΥΣΚΡΙΤΟΥΣ. Suidas, κληδών· φήμη, μαντεία. Καὶ κληδοισμοί, αἱ διὰ τῶν λόγων παρατηρήσεις. Tale illud juveni oblatum Mitylenæo, Pittacum de conjugio consulenti. Callim. epigr. II. Tibullus, Eleg. I. 3.

*Illā sacras pueri sortes ter sustulit, illi
Rettulit e triviis omina certa puer.*

[Alcinous de doctrina Platonica : c. 15. ἀφ' ὧν, nempe a dæmonibus, κληδῶνες καὶ ὄψεις καὶ ὀνειράτα καὶ χρησμοὶ καὶ ὅσα κατὰ μαντείαν ἀπὸ θνητῶν τεχνιεύεται.]

ν. 486. ΕΝΟΔΙΟΥΣ ΤΕ ΣΥΜΒΟΛΟΥΣ. Obvia signa quæ fausta aut infausta in itinere occurrunt; quale Xerxi de equa leporem pariente, et Agamemnoni de aquilis leporem vorantibus, in Agam. ν. 120. Inter species οἰωνιστικῆς numeratur ἐνόδιον, ὅταν ἐξηγήσεται τὰ ἐν τῇ ὁδῷ ὑπαντῶντα.

[ν. 487. ΓΑΜΨΩΝΥΧΩΝ ΤΕ ΠΗΘΕΙΝ. Suidas Telegonum augurandi scientiam invenisse tradit; Plinius VII. 56. ait esse inventum ejus Caris a quo Caria nomen acceperit. Alii in Etruria repertam volunt, auctoremque extitisse Tagen. Ovid Met. XV. 558. Quin de Chaldæis, (a quibus ad Lydos, a Lydis ad Etruscos videtur defluxisse) Diodorus Siculus II. 29. Ἐμπειρίαν δ' ἔχουσι καὶ τῆς διὰ τῶν ἰωνῶν μαντικῆς.]

[ν. 488. ΟΙΤΙΝΕΣ ΔΕΞΙΟΙ. Callimachus de Tiresia vate, Hymn. V. 125. Γνωσεῖται δ' ὄρεθας, ὅς ἄσιος, οἱ τε πέτονται
Ἥλιθα, καὶ ποίων ἐκ ἀγαθῶν πλέρουγες.]

[ν. 489. ΔΙΑΙΤΑΝ. Δίαίτα est vivendi ratio, prout transtulimus, seu edendi modus, institutum. Significat etiam domicilium, habitationem et cœnaculum, quod in eo *per diem edatur* si Varroni fides. Hinc. Τιμώνειος δίαίτα, proverbialiter usurpatur de solitaria. Nempe sic nominavit M. Antonius, debellatus pugna Aëtiaca, maritimam illam cœnationem de qua Strabo XVII. et Plutarch. in Antonio. Hinc et adagium, Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαίτα· ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βίον μεταβαλλόντων. *Alia vita, alia diæta; de iis qui ad meliorem sese vitam conferunt. Nunc hæc dies aliam vitam adfert, alios mores postulat.* Terent. in Andria. I. 2. Noster in Persis. ν. 41.

Ἄβροδίαίτων δ' ἔπιται Λυδῶν
Ὀχλος.

Hesych. Δίαίτα. Θεσμός· διαγωγή τροφῆς, ἢ καθημερινὴ τροφή. Martinius in Lexico Philologico. “Diæta, δίαίτα, vivendi seu edendi modus, institutum, a δαίτη, id est, epulum, quod est a δάινυμι, epulas do.”]

[*ν.* 492. ΣΠΑΓΧΝΩΝ ΤΕ ΛΕΙΟΤΗΤΑ. Plinius VII. 56 ad finem. *Animal occidit primus Hyperbius Martis filius, Prometheus bovem.* Nempe ad sacrificandum prout suadet noster, et ad divinandum. Virg. *Æn.* IV. 64. — *spirantia consulit exta.* Servius. *Aruspices exta consulere dicuntur cum inspiciunt.* Σπλαγχνόσκοποι, extispices. V. Cl. legit ad hunc locum τελειότητα, sed non probō]

ν. 493. ΠΡΟΣ ΗΔΟΝΗΝ. Ut *πρὸς βίαν, πρὸς φιλίαν, &c.* supra. καθ' ἡδονήν. קצלה.

[*ν.* 494. ΧΟΛΗΣ. Immo a Chaldæis primum manavit hoc divinationis genus. Ezek. XXI. 21. Rex Babylonis respexit כנני in jecore, atque hi videntur קרני illi quorum facit mentionem Daniel II. 27. IV. 4. quasi sectores dicti a קני *secuit*, quod ex victimis sectis futura prædicerent; ad quos etiam referendum esse censeo illud Diodori Siculi, II. 29. Ubi de Chaldæis agens, ἐκ ἀσφῶς δὲ, inquit, καὶ τὰ περὶ τὴν ἱεροσκοπίαν (nempe τῶν ἱερειῶν, victimarum, inspectionem) ἀκριβῶς ἐπιτυγχάνειν νομίζονται.]

ν. 496. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ. Hesych. Δυσέκμαρτον, δυσχερὲς τέλος ἔχον, ἢ μὴ ἔχον τέλος.

[*ν.* 497. ΦΛΟΓΩΠΑ ΣΗΜΑΤΑ. Apollonius Argonaut. I. 145.

— ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι,

rerum eventus discere ab igne victimæ, et fumo, quod faciebant οἱ ἔμπυρόσκοποι. Ad Virgilianum illud, *Æn.* X. 175.

*Tertius ille hominum Divumque interpres Asylas,
Cui pecudum fibræ, cæli cui sidera parent,
Et linguæ volucrum, et præsagi fulminis ignes.*

V. Cl. Germanus Valens Guellius: “Fortasse hoc ita accipiendum, ut Διὸς σέλας a Sophocl. in Colono, inter omnia et signa quæ de cælo hominibus dantur auspicato, recensetur, sub persona Œdipodis narrantis se Apollinis responsa secutum in Colonom appulisse. *ν.* 93.

Σημεῖα δ' ἤξειν τῶνδ' ἐμοὶ παρεγγία,

*Ὡ σεισμὸν, ἢ βροντὴν τιν' ἢ Διὸς σέλας.

*Et confirmabant signa mihi horum eventura esse
Vel terræ motum, vel tonitru, vel Jovis fulgur.*

Sunt qui putant poetam illud Apollonii respexisse, I. 144.

Λητοῖδης· αἰτὸς δὲ θεοπροπίας ἰδίδαξεν

*Ὀϊωνὸς τ' ἀλέγειν ἢδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.

Apollo: ille autem vaticinia edocuit

Auguriaque observare, atque ignita signa explorare.

Quamvis apud Platonem in legibus, ἔμπυρα σήματα alii signa calentia et calentium victimarum interpretentur: *quam sententiam* φλόξ ἔμπυρος

et τὰ ἔμπυρα a Sophocle pro victimis posita sunt, sub persona Electræ ν. 406. — τῷ φέρεις τὰδ' ἔμπυρα;

XP. Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεύσαι χοάς.

— quo fers ista sacra,

CHR. Mater mittit me, ut patris tumulo inferias afferam.

Et in Antig. ν. 1221. — ἐμπύρων ἐγεύομην

Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν.

— Sacrificia tentavi

In aris flammantibus.

Quæ et Æschylus in Prometheus φλογωπὰ σήματα vocare videtur." Hæc Guellius.]

ν. 498. ΕΞΩΜΜΑΤΩΣΑ. Aristoph. in Plut. ν. 635. ex Phineo Sophoclis.

Ἐξωμμάτῳται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

[Ubi Scholiastes. Ἡ δὲ λέξις, ἀντὶ τῷ ἐπιτεταμμένως ὄρα. Ἡ γὰρ ἐξ, ἐπίτασιν ὀφθαλμῶν. Etiam alter: ἐξωμμάτῳται γὰρ καὶ ἀντὶ τῷ ἐκκέκοπται τὰς ὀφθαλμῶν ὄραται, καὶ ἀντὶ τῷ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφηρεῖται τὸ κάλυμμα. Jul. Pollux Onomast. II. 4. Ἐξομμάτῳσιν· νίψιν ὀμμάτῳν ῥύπῳ· Sordium in oculis elotionem.]

Ibid. ΕΠΑΡΓΕΜΑ. Hesych. Ἐπάργεμος, ἀποκεκρυμμένος, ἢ νόσος ὀφθαλμῶν· ἐπάργεμα γὰρ λέγεται τὰ ὄμματα ὅταν ἢ τετυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων· καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτισα ἔτως λέγεται. Eodem vocabulo usus est in Agamem. ν. 1122.

Ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμυχανῶ.

Et in Choeph. ν. 663.

Αἰδῶς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν ἐκ ἐπαργέμῳς

λόγῳς τίθησιν. —

Eustath. ad II. Γ'. p. 427. ἀργόν, τὸ λευκόν, ὕθεν καὶ ἐπάργεμον, πάθος ὀφθαλμῶν τὸ κοινῶς λεγόμενον λεύκωμα, ὡς πῶ καὶ Αἰσχύλος παραδηλοῖ. Idem ad Odys. Β'. p. 1430. ἀργεμος, νόσος ὀμμάτῳν, ἀφ' ἧ ἀργεμα πατὰ Δίδυμον τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκάματα, ἃν μνήμη τῷ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ — πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.

ν. 501. ΧΑΛΚΟΝ, ΣΙΔΗΡΟΝ. Alios repertores assignat Plinius VII. 56. Ferrum Hesiodus in Creta eos qui vocati sunt Daetyli Idæi. Argentum invenit Erichthonius Atheniensis, ut alii, Æacus; Auri metalla et conflaturam Cadmus Phœnix ad Pangæum montem, ut alii, Thoas et Æacelis in Panchaia, aut Sol Oceani filius.

ν. 504. ΣΤΑΛΗΒΔΗΝ. Hesych. Συλλήβδην, ὄμῳ, συλληπτικῶς, ὡς δὲ ὀλίγων πολλὰ εἰπεῖν συντόμως.

[ν. 506. ΜΗ ΝΥΝ ΒΡΟΤΟΥΣ Ι. μή νυν βροτός.]

[ν. 508. ΕΥΕΛΠΙΣ ΕΙΜΙ ΤΩΝΔΕ Σ' ΕΚ ΔΕΣΜΩΝ. Schol. Α'. Ὡς λίαν ἐγὼ ἐπιτίζω τοῖς λόγοις οἷς λέγεις, τῷτο γὰρ δηλοῖ τὸ εὐελπίς εἰμι τῶνδε, ἤγει

τάτων ὧν λέγεις, ὡς καὶ λυθήσῃ τῶν δεσμῶν. Ridicule, τῶν enim pertinet ad τὸ δεσμῶν.]

ν. 511. ΠΕΠΡΩΤΑΙ. Hesych. Πέπρωται, τετύπεται, ὄρισται· τὸ εἰμαρμένον ζητεῖν.

ν. 514. ΟΙΑΚΟΣΤΡΟΦΟΣ. Hesych. Οἰακοςτρόφος, κυβερνήτης. [Noster in Persis ν. 769.

Φρένες γὰρ αὐτῆ θυμὸν οἰακοςτρόφον.]

ν. 515. ΜΝΗΜΟΝΕΣ Τ' ΕΡΙΝΝΤΕΣ. Eodem sensu in Agamemnone Ἐριννὸν ὑσερόποιον vocat, quæ Sophocli ὑσερόπιος. De sera numinis vindicta consule Plutarchum. Virg. Æn. I. 4.

— memorem Junonis ob iram.

[Etymolog. Ἐρίνυες, θεαὶ τιμωρῶν τῶν πατρικῶν ἀσεβημάτων· παρὰ τὸ ἐν τῇ ἐρᾷ ναίειν, ὃ ἐστὶν οἰκεῖν ἐν τῇ γῆ. Ἡ, ἢ ἐκ τῆς γῆς ἀνερχομένη, ἱερανὺς καὶ ἱρινὺς, καταχθονία γὰρ ἡ δαίμων. Ἡ, παρὰ τὸ τὰς ἀράς ἀνύειν, οἰονεὶ ἀρανὺς τις ἔσσα καὶ ἱρινὺς, ἢ τὰς ἀράς ἀνύσσα καὶ ἐκτελεῖσα. Ἡ, παρὰ τὸ ἐρὶ καὶ τὸ ἀνύειν, ἢ μεγάλως ἀνύσσα. Ἡ, παρὰ τὸ ἐλινύειν, τὸ ἡσυχάζειν, γέγονεν ἐλινὺς καὶ ἱρινὺς, ἢ ἡσυχάζουσα, κατὰ ἀντίφρασιν, τετίθειν ἢ μὴ ἡσυχάζουσα. Quin si admittenda sit postrema etymologia, nihil exigit ut exponatur per antiphrasin; sed potius eodem sensu quo ὑσερόποιος Ἐριννὸς dicitur nostro in Agamemnone ν. 58, et Horatio, *pede pœna claudo*. Vide et quæ ad Sept. contra Theb. ν. 797.]

ν. 516. ΤΟΥΤΩΝ ΑΡ' Ο ΖΕΥΣ. Lege cum interrogatione.

ν. 517. ΟΥΚΟΥΝ ΑΝ ΕΚΦΥΤΟΙ. Pythagoreorum opinio, qui Deum Fato subijciebant; Deum, i. e. Divinam providentiam, vel fortunam. Inde Stoici hanc partem præcipue fovebant. Adi sis Lipsii Manuduct. ad disciplin. Stoicam. Physiol. Stoic. Dissert. XII. Hinc poetica verborum pompa Horat. Od. I. 35.

Te semper anteit sæva Necessitas

Clavos trabales et cuneos manu

Gestans athena: nec severus

Uncus abest liquidumque plumbum.

Et Od. III. 24.

Si figit adamantinos

Summis verticibus dira Necessitas

Clavos, non animum metu,

Non mortis laqueis expedit caput.

[Euripides in Hecuba leges supra Deum statuit. ν. 795.

Ἄλλ' οἱ θεοὶ σθένεσι, χ', ὧ κείων κρατῶν

νόμος.

Et Plato in Protagora Necessitati ne Deos quidem ipsos pugnare asserit.]

ν. 525. ΜΗΔΑΜ' Ο ΠΑΝΤΑ. [Ita Herodotus plus semel, μηδάμω
et εδάμω. Demosth. εδάμοι pro εδένας.] Garb. *Minime Jupiter omnia
administrans indat animo meo vim rebellem. Quod vix mihi probatur;*
ut nec metri ratio in Editione Canteri.

[ν. 527. ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ. Vide quæ ad Sept. Theb. ν. 423.]

[ν. 528. ΕΛΙΝΤΣΑΙΜΙ. *Cessarim nos: sed cogita.*]

[ν. 530. ΠΟΤΙΝΙΣΣΟΜΕΝΑ. Homer. Il. γ'. 381.

Οὐδ' ὅσ' ἐς ὄρεχόμενον ποτινίσσεται.]

ν. 535. ΜΗΠΟΤ' ΕΚΤΑΚΕΙΗ. Schol. Α'. μηδέποτε πληρωθείη. Sensus
videtur requirere μηδέποτε μὴ πληρωθείη.

[ν. 539. ΑΛΔΑΙΝΟΥΣΑΝ. Hesych. Ἀλθαίνει. Αἴξει. Noster
Sept. Theb ν. 12. Βλάσσημον ἀλθαίνοντα σώματος πολύν.]

ν. 547. ΑΧΑΡΙΣ ΧΑΡΙΣ. Julian. Ægypt. in Anthologia, p. 307.

Ἡ μερόπων ἀχάριστον αἰεὶ γένος, εἶγε Προμηθεὺς

Ἄντ' εὐεργεσίας ταῦθ' ὑπὸ χαλκοτύπων.

[Suidas Ἀχαρι· χαλεπόν, κακόν. Ἀρριανός. Ὁ δὲ πρίην ἔδωκε τοῖς κατοικῆσι,
μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλείως. Καὶ αὐθις· ἔδδεν πείσεσθαι ἄχαρι πρὸς αὐτῶν.
Interpres; Ἀχαρι, *ingratum, i. e. non gratum; injucundum; mo-
lestum; malum.* Arrianus. *Ille vero fidem incolis dedit, fore, ut
nihil mali a Rege paterentur.* Suidas iterum, Ἀχαρι, λυπηρῶν. *Moles-
tum; grave; malum.*]

ν. 550. ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΙΗΝ. Hesych. Ὀλιγοδράνος, ὀλίγον ἰσχύων,
ὀλίγον δυνάμενος.

Ibid. ΑΚΙΚΥΝ. Hesych. Ἀκικυς, ἀσθενής, ἀδύνατος.

ν. 551. ΙΣΟΝΕΙΡΟΝ. Eurip. de imbelli Œdipo, Phœniss. ν. 1713.

— ὡς ὄνειρον ἰσχύον ἔχων.

[Videtur Æschylus ex Homer. Il. χ'. 199. hanc imaginem deprom-
sisse, quem locum sic reddit Virgil. Æn. XII. 908.

*Ac velut in somnis oculos ubi languida pressit
Nocte quies, nequicquam avidos extendere cursus
Velle videmur, et in mediis conatibus ægri
Succidimus, non lingua valet, non corpore notæ
Sufficiunt vires, nec vox nec verba sequuntur.]*

[ν. 553. ΤΑΝ ΔΙΟΣ ΑΡΜΟΝΙΑΝ. Supplic. ν. 1048.]

ν. 554. ΠΑΡΕΞΙΑΣΙ. Garb. *prætereunt.* Quod non probo. [No
antevertunt: sed cogita. Hesiod. Theogon. ν. 612.

Ὡς ἐκ ἔσι Διὸς κλέψαι νόον, εἶδε παρελθεῖν.

Noster in Supplic. ν. 1056.

Διὸς ἐ παραβάτῃ ἐστιν μεγάλη

Φρὴν ἀπέρατος.

Homer. Odys. E. 103.

Ἄλλὰ μάλ' ἔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Οὔτε παρῆξ ἔλθειν ἄλλον θεόν, ἔθ' ἀλιῶσαι.]

ν. 557. ΔΙΑΜΦΙΔΙΟΝ ΜΕΛΟΣ. Hesych. Διαμφίδιον μέλος, ἄλλοῖον, διαπαντὸς κεχωρισμένον· ἀμφὶς γὰρ χωρὶς. Αἰσχύλος Προμηθεὶ δεσμώτη. [Nos, *discrepans: cogita.*]

ν. 560. ΟΜΟΠΑΤΡΙΟΝ. Garbit. *iisdem parentibus prognatam.*

[ν. 561. ΕΔΝΟΙΣ ΗΓΑΓΕΣ ΗΣΙΟΝΗΝ. Sic Apollon II. 237.

Κλειοπάτρην ἔδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦγον ἄκοιτιν.

Ἐδνον est opinor, forsā ab ἠθνη Ethnan, Ebræis Amoris pretium. Hesych. Ἐδνα. φερῆ, τὰ ὑπὸ τῶν μνηστῆρων ταῖς μνηστευομέναις διδόμενα. Hesionen uxorem Promethei præter Æschylum nemo facit.]

IV.

ν. 564. ΕΝ ΠΙΕΤΡΙΝΟΙΣΙ. Caucasus adeo petrosus ut *scopuli Caucasi* in proverbium abierint.

ν. 565. ΧΕΙΜΑΖΟΜΕΝΟΝ. Seneca in Medea, ν. 708.

*Quæ fert opertis hyeme perpetua jugis
Sparsus cruore Caucasus Promethei.*

[ν. 569. ΧΡΙΕΙ. Hesych. Ἐχρῖσεν· ἐκέντησεν.]

ν. 570. ΓΗΓΕΝΟΥΣ, ΑΛΕΥ' Ω ΔΑ. Deleto hypostigmate leg. γηγευῖς ἄλευ' ὦ δᾶ. [O terra spectrum Argi amove. Vult Ium, non tantum quatenus vacca erat, Æstro, sed et umbra Argi cæsi exagitata. Ovid. I. 725.

*Horriferaque oculis animoque objecit Erinnyn,
Pellicis Argolicæ, stimulosque in pectore cæcos
Condidit, et profugam per totum terruit orbem.*

Hesych. Ἄλευε· φύλαξε. Etymolog. Ἄλευάδα, εἴρηται ὡς το φεῶδα. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν, δᾶν λέγουσι, καὶ δῖαν, ὡς καὶ τον γνόφον, δνόφον· φεῶδα ἔσ, φεῦ γῆ, ἔτως ἔν καὶ τὸ ἀλευάδα, Ἄλευ δᾶ, τῆ δᾶ ἀντὶ τῆ γῆ κειμένον.]

[ν. 571. ΜΥΡΙΩΠΟΝ ΒΟΥΤΑΝ. Nicephorus in Synes. de insomn. p. 402. Βέταν δὲ καλεῖ τὸν πανόπτου Ἄργου ὁ Τραγικὸς Αἰσχύλος, ἢ ὡς βέκαλον, ὡς ἐπιστατῆντα καὶ ἐπόμενον τῇ Ἰοῖ τῇ θυγατρὶ τῆ Ἰνάχου· φέρει γὰρ αὐτὴν λέγουσαν ἔτωσι, φοβῆμαι τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βέταν. Cæterum mille ei oculos tribuit Æschylus, Ovidius non nisi centum, Metam. I. 625.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat.

Ita et Claudianus, de laud. Stilich. I. 312.

*Argum fama refert centeno lumine cinctum
Corporis excubiis unam servasse juvencam.*

Vide plura in Supplic.]

[v. 575. ΚΥΝΗΓΕΤΕΙ. Mox. n. 679.

— πυκνοῖς

Ἄσσοις δεδορκῶς τὰς ἐμὰς κατὰ εἶδος.

Inde Scholiastes Homeri. in Od. κ'. Argum πολυόμμετον κύνα vocat.]

v. 576. ΚΗΡΟΠΛΑΣΤΟΣ ΔΟΝΑΞ. Scholiastes Α'. σύριγγα interpretatur, fide optima. Schol. Β'. αὐλόν, minus recte. Αὐλός enim, *tibia*, unico constabat calamo, σύριγγξ, *fistula*, vero e plurimis calamis cera junctis: in tibia tibicen occlusis omnibus aliis foraminibus, unum solum aperit per quod spiritus efflatur; in fistula vero moderator reliquos omnes calamos liberos relinquit et apertos, et illi tantum labra admovet per quem spiritum velit emitti, semperque desultorie ab alio ad alium calamum resilit, prout musices et harmoniæ ratio postulat. Syringis compositionem habemus apud Pollucem IV. 9. et Achill. Tat. Clit. et Leucip. VIII. p. 475. [Virgil Ecl. II. 32.

*Pan primus calamos cera conjungere plures
Instituit.]*

[Ibid. ΚΗΡΟΠΛΑΣΤΟΣ. Schol. Α'. Ἄλλ' ἐκ ἐμοῖ διὰ τὸ τηρεῖν. Quid hoc? imperfectum videtur.]

[v. 578. ΠΛΑΝΟΙ. f. Πλαναί. ut postea 587.]

[v. 583. ΠΑΡΑΚΟΠΟΝ. Geoponicῶν Auctor. XVII. 7. Ὅτι ἐκφρονεῖ τὰς βῆς· οἱ μύωπες κεντῦντες ποιῶσιν, ἴσμεν.]

[v. 584. ΠΥΡΙ ΦΛΕΞΟΝ Η ΧΘΟΝΙ ΚΑΛΥΨΟΝ. Ritus funerandi.]

v. 590. ΚΑΥΕΙΣ ΠΡΟΣΦΘΕΓΜΑ ΤΑΣ ΒΟΥΚΕΡΩ ΠΑΡΘΕΝΟΥ. Exigit metri ratio ut legamus,

Κλύεις πρόφθεγμα βύκερω τὰς παρθένω;

[v. 591. ΟΙΣΤΡΟΔΙΝΗΤΟΥ. At Supplic. v. 582. Οἰστροδότητον dicit. Sophocles in Electra, v. 5.

Τῆς οἰστροπλήγος ἄλσοι· Ἰνάχη κόρης.]

[v. 595. ΕΜΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. Ἰνάχη. v. 592. Apollodorus II. 1. alios Iasi alios Pirenis, Tragicorum autem plurimos Inachi filiam fuisse velle, significat. Κάτωρ δὲ ὁ συγγραφεὺς τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα, καὶ πολλοὶ τῶν τραγικῶν, Ἰνάχη τὴν Ἰῶ λέγουσιν.]

v. 600. ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ ΦΟΙΤΑΛΕΟΙΣΙ. Moschus Idyll. II. 46. de eadem,

Φοιταλή δὲ πύδεσσιν ἐφ' ἀλμυρὰ βαῖνε κέλευθα.

Hesych. Φοιταλῆος, παρὰ κάπος, μανιώδης. Nempe ἀπὸ τῆ φοιτῆν, quod inter alia *furere* significat. Idem, φοιτῆν, βαδίζει, μαίνεται· unde etiam φοῖτος *furor* est, ut veteres Grammatici notarunt. Eustath. ad Iliad. E. p. 585. Ὡς τὸ ἐνθουσιῶδῶς ὀρμᾶν καὶ μαίνεσθαι, φοιτῆν ἐλέχθη, ὅθεν καὶ φοῖτος ἢ μανία, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Φοιτῆν igitur veteribus Græcis *furere*, et φοῖτος *furor*: unde ubi nos legimus in Septem ad Theb. v. 667.

Ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν τίφῃ φρενῶν,

legit codex Arund. *σὺν φοίτῳ*, et expositione interlineari *μανίαν* reddit. Quidni igitur *φοιταλῆος furialis*; et *κέντρα φοιταλῆα stimuli furorem excitantes*, furibundam efficientes? Sed et ex hujus significationis vera origine est quod rei præsenti illustrandæ addi potest. Ideo enim *φοιταλῆοι* furibundi dicti, quod qui tales sunt, huc atque illuc frequenter ire, redire, et cum impetu soleant, quod est *φοιτᾶν*. Homerus de Marte, Iliad. ε'. 594.

"Αρη; δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα,

Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὀπίσθε.

Ubi notat Eustathius, Homero et Hesiodo *φοιτᾶν* idem esse quod *ὀρμᾶν* et cum furorem simul cum impetu denotet, Marti esse *οἰκειότατον*, qui adversus Græcos adeo furibunde et cum impetu ferebatur. Planius adhuc id quod volumus expressit Sophocles de Ajace, v. 59.

"Εγὼ δὲ φοιτῶντ' ἀνδρα μανιάσιν νόσοις

"Ωτρυνον —

quibus verbis hominem depingit furiali more grassantem, et huc atque illuc ovium gregem persequentem; qualis Io hæc. *Κέντρα* igitur *φοιταλῆα* sunt *stimuli dementantes et furorem injicientes*, adeoque furentium more huc atque illuc itare, procedere, regredi, grassari cogentes. Ita Lycophron *φοιτάδα* dixit v. 615.

[v. 603. ΕΠΙΚΟΤΟΙΣΙ ΜΗΛΕΣΙ ΔΑΜΕΙΣΑ. Sic Nicander Theriac. v. 363. — τὰ δ' ἄλγεα φῶτα δαμάζει.

Et mox, v. 382. — ὑπὸ κρυμοῖο δαμίντων.

Virg Georg III. 538. — *acrior illum*

Cura domat.

V. Cl. Germanus Valens Guellius, in Virgilium, hæc annotavit.]

v. 611. ΟΥΚ ΕΜΠΛΕΚΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΙ. An quia prophetiæ ænigmatice reddi solebant? Clem. Strom. V. p. 237. Οὐ καθαρῶ γὰρ καθαρῶ ἐφάπτεσθαι ἐ θεμιτὸν εἶναι συνεδόκει καὶ Πλάτωνι. Ἐντεῦθεν αἱ προφητεῖαι οἷ τε χρησμοὶ λέγονται δι' αἰνιγμάτων. Ænigma sermo obscurus, intellectu difficilis. Noster Supplic. v. 473. Αἰνιγματῶδες τῆπος. Hesych. Αἰνιγματῶδῶς; δυσχερῶς, ἀσυμφώνως. Plato epist. ad Dionys. II. p. 312. Φρασεῖον δὴ σοι δι' αἰνιγμῶν· ἴν' ἂν τι ἢ δέλτος ἢ σπόνθη ἢ γῆς ἐν πλυχαῖς πάθει, ὁ ἀναγνὴς μὴ γνῶ. Hinc. I. Cor. XIII. 12. Βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι. הַרְהַר [Non abludit ab hoc loco Virgilianum illud Æn. I. 345.

— *longa est injuria, longæ*

Ambages, sed summa sequar fastigia rerum.]

[Ibid. ΑΠΑΩ, ΛΟΓΩ. Suidas. Ἀπλῶ λόγῳ τῶ χωρὶς προσθήκης καὶ ἀπλῶ; παρὰ Ἀριστοτέλει λέγεται, ὁ χωρὶς προσθήκης λεγόμενον, ἀληθὲς ἐστίν.

Portus, Interpres: Ἀπλῶ λόγῳ. *Simplici oratione: Oratione quæ est sine actione, conditionis aut rationis alicujus. Apud Aristotelem vero ἀπλως, i. e. simpliciter, dicitur, quod sine adjec-tione dictum, est verum. Huic opponitur σύνθετος λόγος, N. 687.]*

ν. 614. Ω ΚΟΙΝΟΝ. Garb. *O adjumentum commune hominibus declare!*

[ν. 616. ΑΡΜΟΙ. Citat hunc locum Tzetzes ad illum Lycophronis ν. 106. Θύσησιν ἀρμοῖ μιλιάτων ἀπάργματα. Hesych. Ἄρμοι· ἀρτίως, ἡσυχῆ, ἐξάφτης, προσφάτως. Ubi Jos. Hill. "Vox Syriaca aut Dorica existimatur, quam spiritu tenui scribi contendit Theocr. Schol. Idyll. IV. 51.

Ἄρμοι μ' ὠδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρον,
Modo hic me sauciavit sub malleolo.

Schol. Εἰ μὲν φιλήται τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ κρημοσμένως."]

ν. 619. ΕΝ ΦΑΡΑΓΓΙ. Garbit. *in valle ista. perperam.*

[Ibid. ΩΧΜΑΣΕ. Euripides apud Eustath. II. M'. p 904.

Μίσον μ' ὀχμάσεις ὡς βάλῃς ἐς Τάρταρον.

Hesych. Ὀχμάσει· συνέχει, κατέχει, πιέζει.]

ν. 620. ΒΟΛΕΥΜΑ. Et in Prometheo soluto, interprete Attio, Tusc. Quæst. II. 10.

*Saturnius me sic infixit Jupiter,
Jovisque numen Mulcibri adscivit manus.*

Apollodor. I. 7. Ὡς δὲ ἦσθετο Ζεὺς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Καυκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτῆ προσηλῶσαι.

ν. 622. ΤΟΣΟΥΤΟΝ. Garb. *Tantum duntaxat tibi enarrare possum.*

[ν. 625. ΤΟ ΜΗ ΜΑΘΕΙΝ. Agamemn. v. 259.

Τὸ δὲ προσκλύειν,

Ἐπεὶ γένοιτ' ἂν ἡ λύσις, προσχαίρετω.

Ἴσον δὲ τῷ προσέειν.

Ipsum autem præscire

Cum evitare non liceat, valeat:

Quippe idem est ac ante tempus ingemiscere.

Porro Epicureum esse dogma vult Scholiastes A'. quo tollitur divinatio.]

ν. 626. ΜΕΛΛΩ ΠΙΑΘΕΙΝ. Phrynichus in eclog. p. 68. "Ἐμελλον γράψαι" ἰσχύτως βάζεθρον ἢ σύνταξις αὐτῆ. et alibi, p. 60. ἔμελλον ποιῆσαι, ἔμελλον θεῖναι· ἀμρετήματα τῶν ἰσχύτων εἴ τις ἔτω συντάττει. In summo igitur errore versari, et prorsus barbare loqui, putat doctissimus Grammaticus, quisquis infinitivum tale, quale γράψαι, ποιῆσαι, θεῖναι, cum verbo μέλλω conjungit. Quidni igitur barbarus audiat Æschylus noster,

qui μέλλω παθεῖν infinitivo Aoristi temporis dixit? idque contra regulam ab eo Critico clare traditam Τετήρηται γὰρ ἢ τῶ ἐνεστώτι συντατιόμενοι, ἢ τῶ μέλλοντι· οἷον ἔμελλον ποιεῖν, ἔμελλον ποιήσειν· τὰ δὲ συντελικὰ ἄδυνα τρέπον ἀρμόσει τῶ ἔμελλον. Post Phrynichum observavit Thomas Magister μέλλω cum Aoristo etiam conjungi posse, sed non sine addita particula ἄν, quæ facit ut præteritum pro futuro sumatur; et cum alios qui sine hac particula scribunt errare doceat, Æschylum tamen hoc loco sine ea usurpantem in hunc modum excusat, εἰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεΐ διὰ τὸ μέτρον ἀναγκασθεὶς ἐπὶ παρωχημένῃ ἄπαξ εἶπε, λέγων,

Μὴ τι με κρύψης τῶθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.

νοημένη ἔξωθεν τῷ ἄν. Idem etiam observat et apud Platonem eodem modo usurpatum, quem alio modo excusare conatur, sc. ab errore transcriptorum. Εὐρεται δὲ καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ τῷ Σωκράτους ἀπολογία, Οὐδ' εἰ πολλάκις μέλλω τεθνᾶναι· ὅπερ μοι δοκεῖ ἀμάσθημα τῶν γραφῶν εἶναι, διὰ τῷ, (scribe διὰ τὸ) μηδὲν ἑτέρωθεν τῶν αὐτῶ λόγων τῆτο εὐρίσκισθαι. Quod autem Æschylum ita usurpasse velit tanquam metri necessitate coactum, est a veritate alienum, cum metri ratio constiterit si ὁ γ' ἄν pro ὅπερ legas. Quod ad Platonem vero attinet, quem nunquam alibi ita locutum esse asserit, atque inde scribarum errorem esse tradit, aliter nos docet Lecapenus in Ἐπιμερσίαις nondum editis, μέλλω ποιεῖν, καὶ ποιήσειν· ἀλλὰ καὶ ἀορίστῳ, ὡς παρὰ Πλάτωνι, μέλλω συγγνωσθῆναι. Bis igitur apud Platonem habemus: apud Thucyd. semel, V. 98. τὰς μὲν ὑπάρχοντας πολεμίας μεγαλύνετε, τὰς δὲ μηδὲ μελλήσοντας γενεσθαι ἄκιστος ἐπάγεσθε. Ante hos omnes Hesiodus Theogon. ν. 475.

Ὅπποτ' ἄρ' ὀπλόπατον παίδων ἤμελλε τεκίεσθαι

Ζῆνα μέγαν. —

[ν. 629. ΦΘΟΝΟΣ ΜΕΝ ΟΥΔΕΙΣ. Sept. Theb. ν. 242.

Οὐ τι φθονῶ σοι.]

[ν. 630. ΜΑΣΣΟΝ ΩΣ. Μᾶλλον ἢ.]

ν. 637. ΚΑΣΙΓΝΗΤΑΙΣ ΠΑΤΡΟΣ. Inachus enim Oceani filius.

ν. 638. ΩΣ ΑΠΟΔΥΡΕΣΘΑΙ. Forsan ὡς ἀποδύρεσθαι, metri gratia.

[ν. 641. ΑΠΙΣΤΗΣΑΙ. Hesych. Ἄπισται· ἀπειθεῖ. Σοφοκλῆς Τρωίλῳ.]

[ν. 645. ΠΡΟΣΕΠΤΑΤΟ. Advolavit, accidit. ν. 557.

Τὸ διαμφίδιον δὲ μοι μέλος προσέπτα

τόδ' ἐκείνῳ θ.]

[ν. 646. ΟΥΒΕΙΣ ΕΝΝΥΧΟΙ. Virg. Georg. I. 477.

— Simulacra modis pallentia miris

Visa sub obscurum noctis.

Noster alibi; ὀνειράτα καὶ νυκτίπλαγκτα δείματα.]

ν. 647. ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ. Παρθενῶν locus est in editiore ædium parte ubi seorsim a viris debebant virgines. Moschus de Europa, II. 6. — ὑπερφύοισιν ἐνικνώσσεσα δόμοισι.

Fœminis veteres ὑπερώης θαλάμης κατεσκεύαζον, inquit Eustathius, p. 272. ὑπὲρ τῆ δουσεντεύκτῃς αὐτὰς εἶναι. Idem θάλαμος· unde παρθένος ἐκ θαλάμῃς, ἢ μήπω γηραμένη.

ν. 648. ΛΕΙΟΙΣΙ ΜΥΘΟΙΣ. Iliad. A'. 582.

— ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. et B'. 164. Ἄγανὰ ἔπια.

ν. 649. ΤΙ ΠΑΡΘΕΝΕΥῆ ΔΑΡΟΝ. Eurip. Alcest. ν. 1092.

Τί δ' ; ἐ γαμῆς γὰρ, ἀλλὰ χηρεῦεις μόνος ;

Virg. Æn. IV. 32.

Solane perpetua mærens carpere juventa ?

[ν. 650. ΙΜΕΡΟΥ ΒΕΛΕΙ. Jul. Pollux, Onomastic. II. 4. Περὶ διαφορᾶς ὀφθαλμῶν. Καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἀπορρέον, ἴμερος. *Quodque ab his defluit, desiderium.*]

[ν. 651. ΣΥΝΑΙΡΕΣΘΑΙ ΚΥΠΡΙΝ. Σεμῶς, de concubitu. ν. 863.

Τοιῶδ' ἐπ' ἐχθρῶς τὰς ἐμὰς ἔλθοι Κύπρις.]

ν. 652. ΜΗ' ΠΟΛΑΚΤΙΣΗΣ. Suidas, Ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος, ἀντὶ τῆ ἀπεισκήρτησεν. Præ Latini sermonis angustia ipsissimam dictionem in versione nostra retinuimus, Plautum secuti Epidic. V. 2.

ν. 653. ΠΡΟΣ ΔΕΡΝΗΣ ΒΑΘΥΝ ΔΕΙΜΩΝΑ. Pind. Schol. Olymp. VII. 60. Ἡ γὰρ Δέρνη κατὰ μὲν τινὰς κρήνη, κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες χωρίον. [Quin Ovidius de Ius erroribus, Metam. I. 597.

— *fugiebat enim jam pascua Lernæ*

Consitaque arboribus Lycæa relinquerat arva.]

ν. 655. ΟΜΜΑ ΛΩΦΗΣΗ ΠΟΘΟΥ. *Oculi sunt in amore duces.* Inde Hesychio, Ὀμματίας πάθος, διὰ τὸ ἐκ τῆ ὄραν ἀλίσκεσθαι ἔρωτι· ἐκ τῆ γὰρ ἰσορῶν γίνεται ἀνθρώποις ἔρῶν. Amoris etiam sedes. Propert. III. 21.

Crescit enim assidue spectando cura puellæ.

ν. 656. ΠΑΣΑΣ ΕΥΦΡΟΝΑΣ. Εὐφρόνη verbum est Hesiodo in usu, unde argui possit quod ætate inferior fuit Homero. Clemens Alex. Strom. IV. p. 227. Ἦι μοι δοκῶσιν εὐφρόνην κεληκέναι τὴν νύκτα, ἐπειδὴ τρικᾶδε ἡ ψυχὴ πεπαυμένη τῶν αἰσθήσεων συντίει πρὸς αὐτὴν, καὶ μᾶλλον μετέχει τῆς φρονήσεως.

ν. 658. ΝΥΚΤΙΦΟΙΤ' ΟΝΕΙΡΑΤΑ. Insomnia Lycophron ν. 225. νυκτίφοιτα δαίματα vocat.

[ν. 659. Ο Δ' ΕΣ ΤΕ ΠΥΘΩ, ΚΑΠΙ ΔΩΔΩΝΗΝ. Scholiastes aliquis anachronismum esse notat; neque enim tunc temporis oracula illa extitisse. Ἀναχρονισμός· ἔπω γὰρ ἦν τὸ μαντεῖον. Homer. Odys. T'. 395.

Τὸν δ' εἰς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο

Ἐκ δευρὸς ἐψικόμοιο Διὸς βελὴν ἐπακώσῃ.]

[Ibid. ΠΥΚΝΟΥΣ. Tho. Magister statim laudandus legit συχνές.]

[ν. 660. ΘΕΟΠΡΟΠΟΥΣ. Tho. Magister. Θεοπρόπης ἐκάλεν τὰς δι' εὐλάβειαν περιπομένους εἰς τὸ μαντεῖον· ἐφ' ᾧ δεῖσθαι μαντείαν ὡς τῷ θεῷ παρέποντας καὶ ἀρμόζοντας, διὰ τὴν πρῶτον ἐπιείκειαν. Ἄισχύλος ἐν Προμηθεῖ. Ἔς τε Πυθῶ κατὰ Δωδώνην συχνές Θεοπρόπης ἴαλλε.]

ν. 662. ΑΙΟΛΟΣΤΟΜΟΥΣ ΧΡΗΣΜΟΥΣ. Oracula obscura. Lycophron. ν. 3.

— ἡ γὰρ ἥσυχος κῶρη

Ἔλυσε χρεσμῶν, ὡς πρὶν, αἰόλον γόμα.

[Virgil. Æn. VI. 99.

Horrendas canit ambages, antroque remugit

Obscuris vera involvens.

In quem locum V. Cl. Germanus Valens Guellius: “Σιβυλλῶν vocant. Ut autem obscuris vera involvens sic et Epigrammat.

Τοῖες γὰρ Πειραμῆς Κασσάνδρῃ φάσασε μύθους,

Ἄγγελος ἔς βασιλεῖς ἔφρασε λοξοτρόχους.

Unde et Apollo Λοξίας. Et Eurip. in Oreste, καλοῖς κακῶς λόγοις ἐλίσσων. Sophocl. in Tyr. πο-κιλωδὸν Σφίγχα appellat. Et de Tiresia,

Ἄγαν αἰνικτὰ καὶ ἀσαφῆ λέγεις.

Et Æschylus in Prometheo αἰολοσύμους χρεσμῶς, ἀσήμους δυσκρίτους τ' ἰσημένους. Et Idem in Agamemn. θύσφατ' ἐξ αἰνιγμάτων ἐπάργεμα. Vide etiam quibus verbis Aristoteles III. Rhetor. admonet oratorem, ambiguitatem verborum, ut obscuram, vitare, et vitium ἀμφιβολογίας vatibus familiare.” Hactenus Guellius.]

ν. 673. ΔΙΟΣ ΧΑΛΙΝΟΣ. Sic ἀνάγκης λέπαδον infra in Agamemn. ν. 226.

[ν. 674. ΕΥΘΥΣ ΔΕ ΜΟΡΗΗ. Aliter narrat in Supplic.]

[ν. 677. ΚΕΡΧΝΕΙΑΣ ΡΕΟΣ. Fluvium Argis Κέγχρησιν dictum vult Scholiastes Α'. quod cum cæteris quadrat: licet apud nullum meminerim me legisse. Neque enim Κέγχρησιος fluvius in Ephesiorum regione, (Tacito Annal. III. 61. et Pausan. in Achaicis memoratus) hic locum habere possit. Uti nec Κεγχρέας, Corinthiorum navale ad Saronicum Sinum, de quo Ptolemæus et alii.]

[ν. 678. ΔΕΡΝΗΣ ΑΚΡΗΝ. f. κῶρη]

[ν. 679 ΑΚΡΑΤΟΣ ΟΡΓΗΝ. Sic ἀμετρος ὄργην, apud Pollucem VI. 29. Totus biliosus, meraco felle iracundus, implacidus animi. Qui fel, χολή, habet nullo mitiore humore, ut Phlegmatis, dilutum: Schol. Α'. ὁ μηδὲν ἡμερότητος ἐν ἑαυτῷ φέρων. Inde ἀχεράχολος, idem uno verbo, secunda longa.]

[ν. 680. ΟΥΣΣΟΙΣ ΔΕΔΟΡΚΩΣ. Quod Virgilius, *vestigia lustrō.*]

[Ibid. ΣΤΙΒΟΥΣ. Hesych. Στίβος· τρίβος, ὁδός, καὶ ἡ ἔχνη ζήτησι· Etymolog: Στίβος· σημαίνει τὴν ὁδόν. Παρὰ τὸ γείτω τὸ περιπατῶ. Eustath.]

τὸ δὲ σείβειν εἶη ἂν ταυτὸν τῷ τρίβειν· unde ἡ ἀσείβης ὁδὸς idem quod ἀτριπτος. A Græco σείβω fit latinum *stipo*, i. e. *condenso*, quia quæ conculcantur et compinguntur, facile crassescunt. Estque verbum proprium fullonum, qui olim pedibus, nunc vero frequenti trabium appulsu, pannos crassiores et firmiores reddunt. Sic Etymologus εὐσειπιον reddit εὐ περιπλημένον, καὶ πεπατημένον. Estque vestium epitheton. Hinc illud Persii de hominibus cogitabundis et meditabundis. Sat. III. 80.

Obstipo capite et figentes lumine terram.

Ubi obstipum caput, sive obstipam cervicem, non intelligit, ut vulgus, dimissam et incurvatam, sed rigidam et immotam, qualis solet esse hominum qui toti sunt in alicujus rei contemplatione, qualemque expressit Virgilius Æneæ, quem cum cogitabundum induceret, inquit, Æn. I. 495. — *obtutuque hæret defixus in uno.*

A σείβω fit σείβος *iter tritum et pedibus conculcatum.*]

[v. 682. ΟΙΣΤΡΟΠΙΑΞ Δ' ΕΓΩ. Sophocl. Electr. v. 5.

Τῆς οἰστροπληγος ἄλσος Ἰνάχης κόρης.]

[v. 685. ΜΗΔΕ ΞΥΝΘΑΛΠΕ ΜΥΘΟΙΣ ΨΕΥΔΕΣΙΝ. Homerus Od. ε'. 387. Μηδέ τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μηδέ τι θέλγε.]

[v. 686. ΝΟΣΗΜΑ ΓΑΡ ΑΙΣΧΙΣΤΟΝ. Euripides, nostrum, ut videtur, imitatus, Phœniss. v. 473.

Ἄπλῆς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ

Κὲ ποικίλων δει τάνδιχ' ἐρμηνευμάτων.

Ἐχει γὰρ αὐτὰ καιρὸν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,

Νοσῶν ἐν αὐτῷ φαρμάκων δεῖται σοφῶν.

Notissimum est illud Homericum. Iliad. ι'. 312,

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς αἶδαο πύλησιν

Ὅς χ' ἔτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν ἄλλο δὲ βάζει.

Invisus enim mihi ille est, æque ac inferni portæ,

Qui aliud occultat animo, aliud loquitur.

Optime describitur hoc genus hominum a Theophrasto Charactere primo περὶ εἰρωνείας, *De Dissimulatione*; (Sic enim vertendum videtur, non *cavillatio*) quem vide.]

[v. 687. ΣΥΝΘΕΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Sensu sequiori, ut Antipho de nece Herodis p. 132 Οὗτοι ἐξ ἐπιβουλῆς συνέθεσαν ταῦτα. Homer Odys. Σ'. 281.

— θέλγε δὲ θυμὸν

Μελιχίαις ἐπέεσσι, νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοίνω.

— *Mulcebat animum*

Placidis verbis, mens autem ejus alia cogitabat.

Ad quem locum V. Cl. D. Jacobus Duportus in Gnomolog.

Homericæ. "Theogn. Ὅς κ' ἔιπῃ γλώσση λῶσα, φρονεῖ δ' ἕτερα. *Fistula dulce canit, &c.* Homer Odyss. P'.

Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.

Bona loquentes, mala autem in mente profunde cogitabant."

Hæc ille.]

ν. 692. ΨΥΧΕΙΝ ΨΥΧΑΝ ΕΜΑΝ. Eustath. de amore Ismeniaë et Ismenes VII. p. 253. Ὡς ζῆσις ψυχῆς ἐκείνης τὰς ἡμετέρας ταύτας παντελῶς καταψύχουσα. Opponitur ibid. p. 238. Ὡς καρδίας παραψυχῆς, καὶ ψυχῆς παραμύθιον.

[Ibid. ΨΥΧΕΙΝ ΨΥΧΑΝ. *Contristare animum.* Lætantis quippe cor dilatatur, et sic spiritus cum calore moderato et blando in omne sparguntur corpus: quod et *ἰαίνεσθαι* dicitur, ab *ἰάω* calefacio, sano, sc. teporari vel intepescere lætitia. Aristot. de animalium incessu. c. 8. Ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖ τῇ νόησει καὶ τῇ φαντασίᾳ αὐτῶν θερμότης καὶ ψύξις. Notat hæc V. Cl. Jerem. Hoelzlinus in Apollon. Argonaut. II. 741.]

[ν. 694. ΠΡΑΞΙΝ. Hesych. περᾶξις, βίος. Interdum, ut hic, pro molesto labore: Vide quæ supra annotata sunt ad ν. 49.]

[ν. 697. ΤΙ. Cod. Arundel. τὸις, quod magis probo ob metri rationem.]

ν. 704. ΣΥ Δ' ΙΝΑΧΕΙΟΝ ΣΙΠΕΡΜΑ. Sophocles, in Ajace Mastigoph. ν. 1402. Σπέριμα Λαρήϊα et ν. 1302. Ἀτρεία δ' ὅς σ' ἔσπειρε. Eurip. Phœniss. ν. 22. Ἐσπειρεν ἡμῖν παιδα. Hunc locum citat Stephanus Byzant. in voce Ἰναχία, ubi perperam legitur οἷ τε pro Σὺ δ'.

[ν. 705. ΘΥΜΩ ΒΑΛ'. Homericum. Virgil. Eclog. III. 54.

Sensibus hæc imis, res est non parva, reponas.]

[ν. 706. ΠΡΩΤΟΝ. Hic incipit secunda pars peregrinationis Ius. Notanda est insignis hallucinatio viri longe doctissimi Josephi Scaligeri, in notis Eusebianis p. 258. Ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Σώθειας. Σῶθιν inquit, τὴν Ἰὼ Ἰνάχην vocabant Ægyptii, item Σωθιακὴν περιόδον, Ἰῶς sive Isidis peregrinationem, quæ etiam refertur a Prometheo apud Æschylum. Videntur Ægyptii annorum suorum certissimam epocham ἀπὸ τῆς Σωθιακῆς περιόδου petivisse, ut manifeste colligitur a Clemente Alexandrino; neque dubito τὴν Σωθείως βίβλον τῆ Μαρίθου ab eodem initio regum suorum Dynastias deduxisse; apud Vettium Valentem Antiochenum Σῶθ ex libris Petosiris non Σῶθις dicitur. Hæc ille. Sed vehementer errat vir magnus: Quippe Sothiaca periodus nihil aliud est quam Cyclus canicularis; Σῶθις canis stella: Porphyr. de antro Nymph. Πρὸς γὰρ τῷ Καρκίνῳ ἡ Σῶθις, ἣν Κυνὸς ἀστὴρα Ἕλληνες φασί. Orus Apollo, c. III. Ἴσις δὲ παρ' αὐτοῖς ἐστὶν, ἀστὴρ, Αἰγυπτίσι καλόμενος

Σάθις, Ἑλληνιστὶ δὲ Ἀσρακίτων. Atque hinc in veteri inscriptione apud Diod. Sic. I. 27. Isis de se ipsa ait Ἐγὼ εἰμι ἢ ἐν τῷ ἄσρα τῷ κυνὶ ἐπτελλῶσα. Quin ut redeamus ad rem. Ionem ferebant antiqui totam τὴν οἰκαμένην peragrasse. Ovid. Metam. I. 727.

— *profugam per totum terruit orbem.*

Clem. Alexandr. Strom. I. p. 139. Ἴσιον δὲ τὴν καὶ Ἴω φασίν, διὰ τὸ ἴσαι αὐτὴν διὰ πάσης τῆς γῆς πλανωμένην. Atque ita sane peregrinatio isthæc describitur Æschylo. Ex Argis ubi degebat Inachus progressa est ad Cenchrem ὡ. 677, Argiæ, ut Scholiastæ A. placet. Inde ad Lernam fontem ὡ. 683, in Laconica regione. Exinde, in Epirum, nempe, ad Molossiam, ὡ. 828, Dodonam ὡ. 829, Thesprotiam, ὡ. 830; atque hinc ad Rheæ sinum, ὡ. 836; qui ex eo tempore dictus est Ionius, ὡ. 839. Dein retrovaga, ὡ. 837, per Illyridem progreditur (Apollodorus II. I. Διὰ τῆς Ἰλλυριδος πορευθεῖσα) Hæmum transcendit (Apollod. ibid. καὶ τὸν Αἴμον ὑπερβάλλουσα) et ad extremas Europæas partes, versus Septemtrionem, ubi vincus erat Prometheus, ὡ. 1, pervenit. A quo, itineris quod reliquum erat edocta est, ὡ. 705. Mox versus ortum iter deflectens, ὡ. 706; accessit ad Scythas Nomadas; ὡ. 708; quibus tamen, ex Promethei monitu, evitatis, ὡ. 711; ut et Chalybibus, ὡ. 714; qui ad sinistrum habitabant, ὡ. 713; pervenit ad Araxin Europæ fl. quem tamen non transgressa est, erat enim eo loci difficilis vadatu, ὡ. 712; donec ad Caucasum pervenisset, ὡ. 718; a quo defertur iste fluvius, ὡ. 719; et monte transcenso, versus meridiem contendens, appulit ad Amazonas, ὡ. 721. Quæ postea Themiscyram Ponti regionem, ad Thermodontem fluvium, et Salmydessium sinum incoluere, ὡ. 723. A quibus deducta, ὡ. 727; ad lacum Mæotidem, et Isthmum Cimmericum tandem pervenit, ὡ. 728; angustias Mæoticas transiit, quæ inde Bosphorus dictæ, ὡ. 730; et ex Europa penetravit in Asiam, ὡ. 733. Cum trajecisset Bosphorum Cimmericum in Scythiam Asiaticam delata est, ad quam omnino pertinere videtur Cisthene vel Scythine illa cujus mentionem facit Æschylus, ὡ. 792; licet Phorcydes et Gorgones ibi collocet, ὡ. 793; et, ὡ. 798. De hac etiam Scythia Apollodorum interpretor, qui ait, II. I. διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πύρον Θράκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης, Βόσπορον (quod tamen falsum, nam de Bosporo Cimmerico, non Thracio, consentiunt auctores, vide quæ ad ὡ. 731.) Ἐπελθῶσα δὲ εἰς τὴν Σκυθίαν, καὶ τὴν Κιμμερίδα γῆν κ. τ. λ. Sunt enim Cimmerici, Ptolemæo et Herodoto, circa Colchidem in Scytharum regione. In Asiatica itidem Scythia degebant Arimaspi, et Gryphes. a quibus Ionem ut caveret monuit Prometheus, ὡ. 803, 804; habitantes

juxta Plutonis laticem aurifluum. Qui tamen fluvius Geographis nondum innotuit. Ad Asiam Minorem tandem deflexisse discimus ex alia Æschyli fabula, nempe ad Phrygiam, Supplic. v. 557; Mysiam, v. 558; Lydiam, v. 559; Ciliciam, v. 560; Pamphylia, v. 561; mox ad Phœniciam, v. 564; atque ita ex Syria in Africam. In Africam perveniens, ad Æthiopas contendit, Prometh. v. 807; et ad fluvium cognominem, qui Æthiops vel Niger dictus, v. 808. Hujus juxta ripas progressa donec ad ultimum cataractum pervenisset, v. 810; ubi Niger Nili nomen obtinere incipit, v. 811; juxta Nilum contendens ad Delta pervenit, v. 812; denique ad Canobum, v. 845.]

v. 707. ΣΤΡΕΨΑΣΑ ΣΑΥΤΗΝ. Namque ad extremas partes Septentrionis pervenisse supponitur.

Ibid. ΑΝΗΡΟΤΟΥΣ ΓΥΑΣ. Herodotus, IV. 19. ἔτε τι σπείροντες ἕδην, ἔτε ἀργύροντες.

v. 708. ΟΙ ΠΛΕΚΤΑΣ ΣΤΕΓΑΣ ΝΑΙΟΥΣ'. Herodotus φερσίοικος appellat, IV. 46. Strabo ἀμαξοίκους XI. p. 492. Hor. Od. III. 20.

Quorum plaustra vagas rite trahunt domos.

[Herodotus tamen locat Scythas νομάδας ad orientem proximos Scythis γεωργοῖς. Strabo etiam in prima Asiæ parte ad Septentrionem ponit Σκυθῶν νομάδας τίννας καὶ ἀμαξοίκους. Quin Nomades seu Hamaxobios in Sarmatia Europæa, non Asiatica statuit Ptolemæus, quod cum Æschylo nostro potissimum quadrare videtur. Mela tamen II. 1. *Sauramatas, qui, quia pro sedibus plaustra habent, Hamaxobii dicti*, Mæotidem ambire affirmat. Ut in utraque Sarmatia ab eo statuatur. Porro ita describuntur Scythæ Europæi ab Herodoto IV. 46. Τοῖσι γὰρ μήτε ἄγρια μήτε τείχεα ἢ ἐκτισμένα, ἀλλὰ φερσίοικοι ἴοντες πάντες, ἕως ἵπποτοξόται. Sunt autem πλεκταὶ στέγαι *Casa*. Isidorus Origin XV. 2. *Casa est agreste habitaculum palis, virgullis, arundinibusque contectum*. Auctor Pervigilii Veneris. v. 6.

Implicat casas virentes de flagello myrteo.]

v. 709. ΝΑΙΟΥΣ' *habitant*. Tertull. contra Marcion. I. 1. *Gentes ferocissimæ inhabitant, si tamen habitatur in plastro.*

[Ibid. ΟΧΟΙΣ. Hesiodus apud Strabonem VII. p. 302.

Γλακτοφάγων εἰς γαῖαν, ἀπῆναις οἰκί' ἐχόντων

Huc referenda proverbialis illa locutio apud Tertullianum contra Marcionem, I. 1. *Hamaxobio instabilior*. Porro et alterum illud de Scythis proverbium, de quo supra, v. 2. Σκυθῶν ἐρημία, huc videtur trahi a nonnullis. Mich. Apostol. XVII. 47. Σκυθῶν ἐρημία. Πάροσον ἐκ εἰσὶ γῆς ἐγκρατεῖς, ἀλλ' αἰεὶ φεύγουσι τὴν οἰκίαν. *Propterea quod dominia terram non possideant, sed semper propriam fugiant.]*

[v. 710. ΤΟΞΟΙΣΙΝ ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΟΙ. Schol. A'. τὰς ὤμας δηλονότι.
Suppar Hellenismus aut Synechdoche, Horat. Sat. I. 6.

Lævo suspensi loculos tabulamque lacerto.]

[v. 711. ΑΛΙΣΤΟΝΟΙΣ. *Fluctuum verberatione resonantibus. Vox a Lexicographis prætermissa.]*

[v. 713. ΣΙΔΗΡΟΤΕΚΤΟΝΕΣ. Apollonius Argonaut. II. 374.

— μετὰ δὲ σμυγερῶτατοι ἀνδρῶν

Τρηχεῖν Χαλύβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν,
Ἐργατίαι· τὰς δ' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται.

Ubi interpres Græcus. Οἱ δὲ Χαλύβες ἔθνος Σκυθικόν, μετὰ τὸν Θερμῶδοντα, οἱ μέταλλα σιδήρεα εὐρόντες μοχθῶσι περὶ τὴν ἐργασίαν. Apollon. Argonaut. II. 1003.

Νυκτὶ δ' ἐπιπλομένη Χαλύβων παρὰ γαῖαν ἴκοντο,
Τοῖσι μὲν ἔτε βοῶν ἄροτος μέλει, ἔτε τις ἄλλη
Φυταλὴ καρποῖο μελίφρονος, ἔδὲ μὲν ὄγχε
Ἰοίμνας ἐρσηντι νομῶ ἐνὶ ποιμαίνουσιν·
Ἄλλὰ σιδηροφόρον τυφελὴν χθόνα γατομέοντες,
Ἵνον ἀμείβονται βιοτήσιον, ἔδὲ ποτὲ σφιν
Ἦὼς ἀντέλλει καμάτων ἄτερ, ἀλλὰ κελαινῇ
Λιγυῖ καὶ καπνῷ κάματος βαρὺν ὀτλεύουσι.]

v. 715. ΑΝΗΜΕΡΟΙ. Valer. Flaccus, Argonaut. IV. 610.

*Non ita sit metuenda tibi, sævissima quamquam,
Gens Chalybum. —*

[v. 716. ΥΒΡΙΣΤΗΝ ΠΟΤΑΜΟΝ. Flumen hoc Araxem appellatum fuisse, utpote cui, ἀπὸ τῆ ἀράσσειν nomen inditum, quem Ἰβρίστην ἢ ψευδάνυμον dicit Æschylus, in Paronomasiis valde frequens, consentiunt omnes. Cum vero Araxis nomen a veteribus varie acceptum fuerit, et diversis fluminibus attributum, quo fit ut maximam Geographiæ obscuritatem adtulerit, dum locis valde inter se distantibus describatur, quis sit iste Araxes quem velit Æschylus, difficillimum est asserere. De Araxi, insigni illo Armeniæ fluvio, qui Artaxata præterfluit, nullo modo intelligi potest. Eustathius in Dionysii Periegesin, v. 739. de Araxi Massagetico accipit; τῆ δὲ Μασσαγητικῆ τέττε Ἀράξη inquit, μέμνηται καὶ Αἰσχύλος, καὶ ἀρέσκειται καὶ ἰκτῖνος ἀπὸ τῆ ἀράσσειν καλεῖσθαι αὐτόν. Araxem Massagetarum terminum faciunt Dionysius, et qui primus fluvium Araxim descripsit, Herodotus; unde quod per Araxem, Oxum intellexerit Herodotus, licet eum ab Oxo perperam distinguat Dionysius, observat vir doctissimus Is. Vossius in Melam. III. 5. Sed neque de Oxo qui Bactrianam a Sogdiana dirimit, commode accipi potest Æschylus, cum nondum in ἠπειρον Ἀσιάδα penetrasse Ionem constat ex iis quæ

dicuntur, v. 734. Investigandum itaque erit flumen aliquod cui nomen Araxes, cujus et fontes in Europa, et mons aliquis Europæus cui nomen Caucasus, ex quo flumen illud oriri credebatur. Sic enim poeta,

Ἡξει δ' ἕβρισην ποταμὸν ἢ ψευδάνυμον,
 Ὅν μὴ περάσῃς· ἢ γὰρ εὐβάτος περᾶν,
 Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὄρῶν
 Ὑψιστον, ἐνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
 Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν.

Riphæos montes ὄρεα Καυκάσια dictos fuisse constat ex Dionysio περιηγητῇ. Quippe cum Tanaim fluvium plerique veterum (Ptolemæus, III. 5. Plin. IV. 12. Mela I. 20, &c.) putarunt ex Riphæis montibus oriri, ille, eandem proculdubio sententiam secutus, sic expressit, v. 663.

— πηγαὶ μὲν ἐν ἕρεσι Καυκάσίοισι.

Videntur sane hujus opinionis assertores, Ceraunios, et reliquos omnes Sarmaticos montes, a Caucaso proprie dicto ad Riphæos usque porrectos, sub communi Caucasiorum montium appellatione comprehendere. Sicut *Taurum Riphæis jugis se annexere* affirmat Plinius, V. 27. et Solinus c. 41. quod de Caucaso quidem, quem Tauri partem habent, verius, *a quo orti montes longo sejugo, et donec Riphæis conjunguntur, exporrigunt*, teste Mela. I. 20. et Plinio VI. 5. Habemus itaque Caucasum Europæum, Riphæos sc. montes; ad Araxem Europæum quod spectat, notandum est, quod cum Aristoteles, Tanaim profluere ex Araxe, et Herodotus Araxem XL ἐκτροπᾶς habere, asserant, neutrum verum esse potest, nisi de Rha, sive Volga fluvio, intelligamus. Fontes enim hujus fluminis in Hyperboreis montibus oriri credebatur antiquitas; inde ad Tanaim propius accedit, mox in Septentrionem longo cursu regyrans, post multos flexus in Caspium mare descendit. Atque hinc forsitan est, quod postquam Io ad evitandum Scythas Nomadas et Chalybas, versus meridiem descendisset, intercepta est cursu regyrante fluvii, adeo ut necesse fuerit ei versus ipsum fluminis fontem iter repetere, ubi ut angustius, ita minus profundum, et vadatu esset facilius. Enimvero Istrum ex Hyperboreis et Riphæis montibus deferri tradit Æschylus noster in Prometheo Soluto, cui astipulatur Apollonius, Argonaut. IV. 285.

— πηγαὶ γὰρ ὑπὸ πνοιῆς βορέας

Ῥιπαίοις ἐν ἕρεσιν ἀπόπροβι μαζύρεσιν.

Ubi Scholiastes. Τὸν Ἴησον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεισθαι, καὶ τῶν Ῥιπαίων ὄρεων· ἔτω δὲ εἶπεν ἀκολυθῶν Αἰσχύλῳ ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τῷτο.

Hinc V. Cl. Gaspar Barthius, de Istro hic etiam intelligendum esse Æschylum arbitratur. Verum cum ipse Æschylus flumen illud non Araxem sed Istrum, proprio sc. nomine, in altera tragœdia appellaverit; nec apud ullum alium, quod sciam, Ister Araxis nomen sortiatur, *ἐπέχω.*]

ν. 718. ΟΡΩΝ ΥΨΙΣΤΟΝ. De Caucasi altitudine Aristoteles Meteor. I. 13.

[ν. 719. ΚΡΟΤΑΦΩΝ. Virg. Georg. I. 108. pari metaphora,
*Ecce supercilio clivosi tramitis undam
Elicit.*]

Eustath. in Iliad. Γ'. Ὅτι δὲ μυριαχῶ εὐρηναὶ πηγαὶ, ἐ μόνον ἀπλῶς κατὰ πετρῶν χέουσαι ὕδαρ, ἀλλὰ καὶ κατὰ ὄρεων κορυφῶν, δῆλον· καὶ ἰσορεῖ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐν Περσέει.

ν. 720. ΑΣΤΡΟΓΕΙΤΟΝΑΣ ΔΕ ΧΡΗ ΚΟΡΥΦΑΣ. Serv. in Virg. Ecl. VI. 43. de Caucaso verba faciens, *hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinus pene sideribus.* Cic. somn. Scip. c. 6. *Ex his ipsis cultis notisque terris num aut tuum aut cujusquam nostrum nomen vel Caucasum hunc quem cernis transcendere potuit, vel illum Gangem tranare?* recte *Caucasum hunc et illum Gangem*, quia Caucasus, utpote mons altissimus, propior erat cœlo, ubi tum degebat, et unde hæc dicebat Africanus, Ganges autem remotior, ut qui fluvius esset, et per humiliora laberetur. [Eustath. in Odys. Α'. 18. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς, τὸν τῆς Σκύλλης σκόπελον ἕρανὸν εὐρὴν ἰκάνειν φησὶ, καὶ Αἰσχύλος δὲ ἀστρογεῖτονας τὰς τῷ Καυκάσῳ λέγει κορυφάς.]

[ν. 722. ΑΜΑΖΟΝΩΝ ΣΤΡΑΤΟΝ. In Europa prope Tanaim fluvium habitasse olim Amazones testis est Sallustius. Fragm. inc. p. 135. *Dein, inquit, Campi Themiscyrii, quos habuere Amazones, ab Tanai flumine, incertum quamobrem, digressæ.* Quin Caucasiorum in radicibus montium eas olim degisse perhibent Metrodorus et Hypsicrates, apud Strabonem XI p. 504. *Γαργαρεῦσιν ὁμόθεος αὐτὰς φασὶν οἰκεῖν ἐν ταῖς ὑπὸ ἡμῶν ταῖς πρὸς ἄρκτον τῶν Καυκασίων ὄρεων, ἃ καλεῖται Κεραύια.*]

[ν. 723. ΘΕΜΙΣΚΥΡΑΝ. Strabo I. p. 52. Περὶ δὲ τὸν Θερμῶδοντα καὶ τὸν Ἴριον ὄρη Θεμισκύρα τὸ τῶν Ἀμαζόνων πεδῖον. Idem XI. p. 505. Τὴν δὲ Θεμισκύραν καὶ τὰ περὶ τὸν Θερμῶδοντα πεδῖα, καὶ τὰ ὑπερκειμένα ὄρη, ἅπαντα Ἀμαζόνων καλεῖται, καὶ φασὶν ἐξελαθῆναι αὐτὰς ἐνθενδε. Virg. Æn. IX. 659.

Quales Threiciæ cum ad flumina Thermodontis

Pulsant et p̄ictis bellantur Amazones armis.

Apollonius Argonaut. II. 370.

— ἐπὶ δὲ τόμα Θερμῶδοντος

Κέλπω ἐν εὐδιδόντι Θεμισκύρειον ἐπ' ἄκρην

Μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπειρώο.

Ἐνθάδε Δοίαντος πεδίον, σχεδύθεν δὲ πόλιος
Τρισσὰς Ἀμαζονίδων.]

ν. 724. ΚΑΙ ΟΙΚΙΟΤΕΙΝ. Garbitius, *incoluerunt*: male.

ν. 725. ΣΑΛΜΥΔΗΣΙΑ ΓΝΑΘΟΣ. Monet Casaubonus quod in dextro Ponti latere Salmydessum constituit, cum Strabo hoc nomine sinistrum Ponti latus a Cyaneis ad Andriacum designari tradat. VII. p. 319. Plinius ejusdem nominis urbem in illo tractu memorat. Sunt qui fluvium esse volunt, ut Sophoclis et Lycophronis Interpretes. Γνάθον dicit Æschylus eodem sensu quo Apollonius de Scylla IV. 830.

Μήπως σμερδαλέοισιν ἐπαίξασα γένυσσιν.

[Abrahamus Ortelius in Thesauro Geographico, "*Salmydessia maxilla*, Σαλμυδησία γνάθος, circa Thermodontis fluminis ostia: Scopulus navigantibus infestus, est apud Æschylum in Prometheo, et Sophoclis Scholiastem in Antigenen. *Salmydessum sinum* habet ibidem Stephanus." Jul. Pollux Onomast. IX. 5. Περὶ τῶν κατὰ θάλατταν μερῶν, *De partibus maritimis*. Φιλοτιμημένῳ δὲ ἔξερῖν εἰπεῖν, Σαλμιδυσοῦς, Καφρηῦς, καὶ ὅσα ἐν θαλάττῃ δύσμηκτα καὶ ἄξενα χωρία. *Affectatori autem dicendum est, Salmidysus, Caphareus, et quæcumque alia in mari sunt inaccessibilia et horrenda loca.*]

ν. 726. ΕΧΟΡΟΞΕΝΟΣ ΝΑΥΤΗΣΙ. Pontum Euxinum Strabo VII. p. 298. refert καλεῖσθαι ἄξενον, διὰ τὸ δυσχείμερον καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιουκέντων ἰθῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξηνοθυέντων, καὶ τοῖς κρῆνίοις ἐκπώμασι χρωμένῳν ὕπερον δὲ εὐξείνον κεκλήσθαι, τῶν Ἰώνων ἐν τῇ παραλίᾳ πόλιν κτισάντων. Lycophroni ν. 1286. κακόξεινος κλυθῶν dicitur.

ν. 728. ΙΣΘΜΟΝ Δ' ΕΠ' ΑΥΤΑΙΣ. Tauricam Chersonesum intelligit: [intra Carcinitem fl. et Bycen paludem, interclusam. Ptolem. III. 5. Μεθ' ἃς τῆ διορίζοντος Ἰσθμοῦ τὴν Ταυρικὴν χερσόνησον, τὸ μὲν πρὸς τῇ Καρκενίτῃ κόλπῳ πέρας ἐπέχει ξ, γ, μη, γ- τὸ δὲ πρὸς τῇ Βύκῃ λίμνῃ πέρας; ξ, λ, μη, λ. Minus recte Scholiastes Α'. ipsum fretum intelligit, nempe Cimmericum Bosporum, quem μοχ αἰλῶνα Μαιωτικὸν dicit Æschylus.]

ν. 730. ΑΥΛΩΝ. Hesych. Αἰλῶνες, οἱ ἐπ' εὐδίας τύποι, Αἰσχύλος. [Idem. Αἰλῶν, γενὴ ἀναφορὰ τῷ ὕδατος. Strabo XI. p. 494. Αὕτη δ' ἐστὶν τῆ Κιμμερικῆ καλεμένη Βοσπόρου πέρας· καλεῖται δὲ ἔτις ὁ γενωπὸς, ἐπὶ τῷ σώματι τῆς Μαιωτιδος. Est vero angustissimus trajectus oris Mæoticæ paludis, eodem auctore, XX circiter stadiorum.]

[Ibid. ΛΗΠΟΥΣΑΝ. Non vitando, sed transeundo, ulterius progrediens.]

ν. 732. ΒΟΣΠΟΡΟΣ. Cimmericus: aliter vero Apollonii Scholiastes ad Argonaut. II. 167. Βόσπορος, inquit, ὀνομάζεται διὰ τὸ δοκεῖν τὴν Ἰὼ βῆν ἔσαι διαπορεύεσθαι τὸ ἀπὸ Βυζαντίου καὶ Καλχηδόνας διάστημα θαλάσσιον ἐπὶ τῷτον τὸν τόπον.*

ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν διαβαίνουσαν. Æschylum sane in mente non habuit. Bosphorus secundum Hesychium primo Scythicum designat, dein Thracium: quasi posterior ad exemplum prioris id nomen sortitus fuerit: constat enim maris et fluminum partes minus profundas et vado transeundas βοσπόρου vocari. [Stephanus περὶ πόλεων.

Βόσπορος· πόλις Πόντου, κατὰ τὸν Κιμμέριον κόλπον, ὡς Φίλων. Καὶ πορθμὸς ὁμώνυμος, ἀπὸ Ἰῆος καλέμενος. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ Δεσμώτῃ,

Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς αἰὲν λόγος μέγας

Τῆς σῆς περιείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος

Κεκλήσεται.

Aliter vero Apollodorus, qui de Bosphoro Thracio hoc idem refert.

Π. 1. Διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θράκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης, Βόσπορον. Ut et Scholiastes Apollonii, supra jam citatus.]

[ν. 734. ΗΠΕΙΡΟΝ ΗΞΕΙΣ ΑΣΙΑΔ'. Haftenus igitur in Europa erraverat. Æschylus Europam ad Phasin usque pertingere censuit. Vide quæ ad ν. 789.]

[ν. 738. ΓΑΜΩΝ. Σεμνῶς. Quo sensu Petronius et Apuleius sæpius, nuptias facere. Quin omnino vide Chorum ν. 892. et ν. 898.]

ν. 745. ΠΕΛΑΓΟΣ ΑΘΗΡΑΣ ΔΥΗΣ. Eurip. Hippol. ν. 822. κακῶν πύλαγος· et Oreste, ν. 341.

Ἄνα δὲ λαῖφος ὡς τις ἀκάτη δοᾷ;

Τινάξας δάμιν κατέκλυσε,

Δεινῶν δὲ πόνων ὡς πόντη

Λαθροῖς ὀλεθροῖσιν ἐν κύμασι.

Ita distinguendum: ubi diu frustra se torsit interpres Græcus. Est vero Hebraismus: Hieremias in Threnis, II. 13. *Magna est sicut mare tribulatio tua.*

[Ibid. ΑΘΗΡΑΣ. Hesych. Ἀθηρόν· βλαβερόν.]

[ν. 746. ΤΙ ΔΗΤ' ΕΜΟΙ ΖῆΝ ΚΕΡΔΟΣ. Homer. Od. Μ'. 350,

Βέλομ' ἄπαξ πρὸς κύμα χανῶν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,

Ἢ θητὰ σφρεύγεσθαι ἑὼν ἐν νύσῳ ἐρήμῃ.

Ex quo adumbrari videtur hic locus Æschyli; ut ex Æschylo ille Sophoclis, apud Stobæum Tit. CXXII.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρείσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

Eurip. Troad. ν. 632. Τὸ ζῆν δὲ λυπρῶς κρείσσον ἐστὶ κατθανεῖν.

Idem in Alcestide, v. 963.

— τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι

Κακῶς κλύοντι καὶ κακῶς περιπραγότι;

Et in Medea, ν. 145. — τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;

Theogn. ν. 343. Τεθναίνῃ δ' εἰ μὴ τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν

Εὐρέιμην.

Menander apud Strabon. X. p. 486.

Καλὸν τὸ Κεῖων νόμμὸν εἶσι, Φανία,

Ὅ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, ἐ ζῆ κακῶς.

Apud Ceos quippa lex invaluit ut senes sexagenarii cicutam biberent, utpote ἐκέτι δυνάμενοι καλῶς ζῆν.]

ν. 749. ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΓΑΡ ΕΙΣΑΠΑΞ. Antigone apud Sophoclem, ν. 470. Ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς

Ζῆ, πῶς ὄδ' ἐχὶ κατθανῶν κέρδος φέρει;

Claudianus, de Bell. Gildon. ν. 451.

Nonne mori satius quam vitæ ferre pudorem?

[V. Cl. D. Jacobus Duportus, ad Homericum illud Iliad Ὁ. 512.

Βέλτερον ἢ ἀπόλεσθαι ἕνα χρόνον, ἢ βιώσαι,

ἢ δὴ θά σφύγγεσθαι ἐν αἰνῇ θνητῆτι,

post citatum hunc Æschyli locum, subdit et aliorum testimonia nempe Philem. apud Stob.

Θανεῖν ἀριστόν ἐστιν, ἢ ζῆν ἀθλίως.

Soph. Ajace,

Ἄλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκίαι

Τὸν εὐγενῆ χρεῖ.

Lys. Orat. II. Ἡμῖς οὐ βίος βιώσαι κρείττων ἀλύπως ἐστὶ, διπλασίω λυπημένω.]

ν. 752. ΟΤΩΙ ΘΑΝΕΙΝ. Etenim Jupiter immortalite eum donaverat, Chironis vice, cui exoptatior mortalitas. Apollodorus. II. 5. [Ausonius, huc forsan respiciens, Idyll. XV. 21.

— *Sic Caucasæa sub rupe Prometheus,*

Testatur Saturnigenam, nec nomine cessat

Incusare Jovem, data quod sit vita perennis.

Virg. Æn. XII. 879.

*Quo vitam dedit æternam? cur mortis adempta est
Condilio?]*

ν. 759. ΩΣ ΤΟΙΝΥΝ ΟΝΤΩΝ. Hoc, ut et Scholiastes interpretatur, velle videtur Prometheus, quæ de Jove dixerat, tam certa esse quam si jam præsentia essent; et ad fidem faciendam sufficere quod ipse, vates, ita fore prædixisset.

[ν. 760. ΣΚΗΠΤΡΑ ΣΥΛΗΘΗΣΕΤΑΙ. Quod τὸ σκῆπτρα non recti sed quarti sit casus, constat ex sequentibus,

Αὐτὸς πρὸς αὐτῷ κενοφρόνων βελευμάτων.]

[ν. 767. ΦΕΡΤΕΡΟΝ ΠΑΤΡΟΣ. Themis apud Pindarum Isthm. VIII. 67.

— Πεπρωμένον ἦν φέρ-

-τερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν.

Eadem apud Apollonium Argonaut. IV. 801,

Ὁ; δὴ τοι πῆρ' ἄμεινονα πατρὸς εἶο
Παῖδα τεκεῖν.

Ipsa Thetis apud Nonnum, Dionys. XXXIII. 356.

Ζεὺς με πατὴρ ἐδίωκε καὶ ἤθελεν ἐς γάμον ἔλκειν,
Εἰ μὴ μιν ποθεόντα γέρον ἀνέκοπτε Προμηθεύς,
Θεσπίζων Κρανίονος ἀρείονα παῖδα φυτεῦσαι.

Quod argumentum erat tertiæ tragœdiæ Æschyleæ, nempe Πρω-
μηθεὺς λυόμενος.]

ν. 771. ΤΩΝ ΣΩΝ ΤΙΝ' ΑΥΤΟΝ. De Promethei solutione duplex
veterum sententia. Sunt qui a Jove solutum tradunt, postquam ei
Prometheus ob explicatam Themidos de Thetide prophetiam in
gratiam redierit: Alii Herculem eum a vinculis exemisse invito
Jove tradunt. Priori sententiæ aliquoties favere videtur Æschylus,
ut ν. 523.

— τόνδε γὰρ σώζων ἐγώ,
Δεσμὸς ἀεικεῖς καὶ δῦας ἐκφυγάνω.

Hic vero posteriorem sententiam se omnino amplexum ostendit;
neque dubium est quin et nomen Herculis, quod apud nonnullos
MSS. personis hujus Fabulæ adnumeratur, ad Prometheum λυόμενον
pertinuerit.

ν. 773. ΤΡΙΤΟΣ ΓΕ ΓΕΝΝΑΝ. Garbitius, Tertius genere et insuper
alia prognatione: prorsus male: accipit δεκ' ac si esset δὲ καὶ, cum
nihil aliud sit quam δέκα· facit quidem liberatorem Promethei ab
Io quartum, qui fuit decimus tertius. Schol. Α'. ad ν. 563.
Μαυτεύεται Προμηθεὺς αὐτῇ (Ἴοι) τὰ μέλλοντα γενέσθαι, ὥσπερ ἀπ' αὐτῆς ἔσαι
τρισκαιδέκατος κατὰ γενεάν ὃς αὐτῶ ὕστερον τῷ χρόνῳ ποτὲ ἐπαμυνεῖ. Schol. Β'.
in hunc locum, τρισκαιδέκατος.

[ν. 786. ΓΕΓΩΝΕΙΝ. Γεγωνεῖν est μέγα καὶ ἐξάκρυστον βοῶν, inter-
prete Hesychio; unde, apud Philonem λόγος γεγωνῶς opponitur
λόγῳ ἐνδιαθέτῳ.]

ν. 788. ΜΝΗΜΟΣΙΝ ΔΕΛΤΟΙΣ ΦΡΕΝΩΝ. Et Supplic. ν. 187.

— Φυλάξαι τὰμ' ἔπη δελτεμένας. lege δελτέμενα.

Tabellæ ad scribendum aptæ antiquitus triangulares, et libri eodem
modo compacti, ad imaginem literæ Δ. inde δέλτοι dicebantur.
Eustath. Iliad. Γ. p. 421. Ἀπὸ τῶν δελτωτῶν βιβλίων, ἤγουν ἐκ τῶν κατὰ δέλτα
πιπυσομένων γεγραμμένων. Potuit alludere Prometheus ad notitias itinerarias
tabulasque Geographicas. Æschylum ejus rei peritissimum loquitur
hæc Fabula, et quæ periit, Προμηθεὺς λυόμενος, sic Homero
similem, quem Strabo primum auctorem facit. Hujusmodi
notitiarum libros Græcis in usu fuisse docet Aristot. Rhetor. I. 4.
Πρὸς μὲν τὴν νομοθεσίαν αἱ τῆς γῆς περιόδοι χρήσιμοι· ἐντεῦθεν γὰρ λαβεῖν ἔστι τὰς
ἐν τῶν ἰθῶν νόμους. Πρὸς δὲ τὰς πολιτικὰς συμβουλίας αἱ τῶν περὶ τὰς πράξεις

γράφοντων ἱστορίαι. [V. Cl. Petrus Victorius, Var. Lect. IX. 13.
 “ Quod Cicero in mente insculpere dixit pluribus locis, Græci boni
 poetæ γράφειν ἐν φρεσίν dixerunt, id est, *condere in animo quippiam*,
 atque illic firmiter collocare, ut ea quæ literis consignamus.
 Æschylus in Prometheo vincto,

Ἦν ἐγράφει σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.

Pindarus quoque, cum significare vellet ita se quempiam *in animo insculptum habere*, ut inde non posset deleri; nec ullum futurum tempus, quo penitus memoria ejus extingueretur, quamvis tunc oblitus foret; ita locutus est initio X. Odæ Olympiorum, mandans musis, quæ id sciebant, ut legerent. Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Ἄρχεσεράτη παιδα πύθι φρενὸς Ἐμᾶ; γέγραπται. Expressisse autem hunc quoque Terentium in Andria, his verbis apparet; *Etiam nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis*. Contra Catullus, *in vento et aqua scribere* dixit, de rebus quæ subito dissipantur; nec stabilitatis aliquid, aut constantiæ habent. Quod Græci homines pervulgata voce, quæque vim proverbii obtinuerit, intelligentes, aiebant ἐς πύφραν γράφειν. Cinis enim ipse quoque levi vento impellitur; nec quod impressum in eo fuerit diu retinet.” Hæc ille.]

[Ibid. ΔΕΛΤΟΙΣ. Hesych. Δέλτος* πινακίδιον, ἢ πλάκες. Idem διφθέρα* δέσμα, βύρσα, δέλτος, γραμματίον. “ Vides vocare δέλτον et γραμματεῖον, id est, codicem, quam βιβλον vocavit Herodotus quia διφθέρα eundem usum Ionibus præstaret, quam aliis δέλτος et βιβλος, dum ex pellibus et codices conficerent, et volumina.” Salmas. de modo usurarum, p. 413. Suidas, Δέλτος. Πινακίδιον, τιτλάριον, σχεδάριον. Ζήνων ὁ Κιτιεὺς, Κλεάνδρον τὸν αὐτῆ διάδοχον ἀφωμοίω ταῖς σκληροῦνταῖς δέλτοις* αἱ μόλις μὲν γράφονται, διατηρεῖσι δὲ τὰ γραφέντα. Interpres: *Tabellæ: Libellus, pugilares, chartulæ. Zeno Cittæus, Cleanthem suum successorem comparabat duram-ceram-habentibus tabellis, quæ difficulter quidem scripturam admittunt, sed scripta diu conservant.*]

[N. 789. ΟΡΟΝ. *Terminum, finem*. Plin. N. H. II. Procem. *Termini amnes Tanais et Nilus*. Idem IV. 12. *Novissimum inter Asiam Europamque finem*. Ovid. Epist. ex Ponto. IV. 10.

Quique duas terras, Asiam Cadmique sororem

Separat, et cursus inter utramque facit.

Alicubi vero, nempe in Prometheo soluto, Æschylus Phasin fluvium ὄρον τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας dixit, referente Æliano in Periplo Ponti Euxini. Porro licet Scholiastes Α'. Τὸν Τανάϊν ποταμὸν per hæc verba Æschyli designari velit, ego tamen ipsum Bosporum Cimmericum omnino significari puto; id enim fluentum erat quod pertransiit Io, cum ex Europa in Asiam pervenerit, N. 732.]

[ν. 791. ΕΣ Τ' ΑΝ ΕΞΙΚΗ. Μοx. ν. 809. "Εως ἄν ἐξίκη.]

[ν. 792. ΠΙΡΟΣ ΓΟΡΓΟΝΕΙΑ ΠΕΔΙΑ ΚΙΣΘΙΝΗΣ. Mathias Garbitius Cisthenem civitatem esse ait Libyæ, cui assentitur magnus Geographus Abrahamus Ortelius, nam *Gorgones*, inquit, *in Libya ad Atlanticum mare habitare constat*. Errat vero uterque, quippe de Asia præsens est sermo, nempe a ν. 734.] Quod ad Scythiam pertineat hæc Cisthine ex sequentibus liquet: Ubi, inquit, transieris Tanaim ad ortum, iter deflectas ut evites Phorcydas, Gorgonas, Grypas, et Arimaspos: dein in longinquam terram Æthiopiam recta via progrediare. Nugantur itaque omnino qui de Lybica aut Æthiopica urbe interpretatam velint: imo potius sequendi MSS. qui legunt *Σκυθίνης*. [Atque hanc lectionem olim secutum fuisse Natalem Comitem observo, Mytholog. VII. 12. de Gorgonibus. *Hæ, inquit, habitaverunt in Scythia, &c. quod videtur significare ita Æschylus in Prometheus,*

Πόντε περιῶσα πλοῖσόν, ἔς τ' ἄν ἰκάνη
 Πρὸς Γοργόνεια πεδία Σκυθίνης, κ. λ.
*Pontum sonorum transiens, ut veneris
 Ad Gorgonæos terminos Scytharum, ubi
 Sunt Phorcydes.]*

Apud Scholiastem Α'. in hunc versum pro Ἀσθενῶ videtur legi debere ἢ Σθενῶ. Consule Apollodorum II. 4. Palæphatum, c. 32. et Joan. Diaconum. Hesych. Σθενῶ, Zenob. Στενῶ.

ν. 793. ΔΗΝΑΙΑΙ ΚΟΡΑΙ. *Puellæ vetulæ*. [Apollodoro Φορκυάδες quia pater Φόρκυς; vel Φόρκυν, qui Zenobio Φόρκος. Hesych. Φορκίς. μοτοφθαλμῖος. Etymolog. Φόρκυς, δαίμων θαλάσσιος· παρὰ τὸ φέρεσθαι ἄκίως. Zenob. I. 41. Ἦσαν δὲ αὐταὶ γράϊαι ἐκ γενέτης. *Fuerunt autem hæc vetulæ a nativitate.*] Hesiod. Theog. ν. 270.

Φόρκυϊ δ' αὖ Κητῶ Γραΐας τέκε καλλιπάρητος
 Ἐκ γενετῆς ποδίας· τὰς δὲ Γραΐας καλέουσι
 Ἀθήνατ' οἱ τε θεοὶ, χαμαὶ ἐρχόμενοι τ' ἀνθρώποι,
 Πεφρηδῶ τ' εὐπεπλον Ἐνυῶ τε κροκόπεπλον.

Hinc forsitan *κυκλόμορφοι* dictæ, quia canæ.

[ν. 794. ΚΟΙΝΟΝ ΟΜΜ' ΕΚΤΗΜΕΝΑΙ. Ovid Metam. VI. 4.

Phorcydes unius sortitas luminis usum.

Fabula notissima, de qua Palæphatus c. 32.]

ν. 795. ΑΣ ΟΥΘ' ΗΑΙΟΣ ΠΡΟΣΔΕΡΚΕΤΑΙ. Quippe subterraneæ habitabant.

[Ibid. ΜΟΝΟΔΟΝΤΕΣ. Zenob. I. 41. Ἐνά τε ὀφθαλμὸν αἰ τρεῖς, καὶ ἐνά ὀδόντα εἶχον, καὶ ταῦτα παρὰ μέρος ἀλλήλαις ἤμεινον.]

[v. 797. ΚΑΤΑΠΤΕΡΟΙ. Zenob. I. 41. Καὶ πτερόγυας δι' ὧν εφέροτο. Nempe aureas; Apollodor. II. 4. Πτερόγυας χρυσᾶς δι' ὧν ἐπέτατο.]

v. 798. ΔΡΑΚΟΝΤΟΜΑΛΛΟΙ. Apollod. II. 4. Εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περισπειρομένας φολέσι δρακόντων. Et Zenob. I. 41.

[v. 799. ΕΞΕΙ ΠΝΟΑΣ. Lapis enim factus est. Apollodorus, II. 4. Τὰς δὲ ἰδίους λίθους ἐπίειν. Et Zenobius iisdem verbis, I. 41.]

[v. 800. ΦΡΟΥΡΙΟΝ. Hesych. Φρέριον· προφύλαγμα, προφυλακτήριον. Hic vero φρέριον quod vites sc. Scholiastes A'. καταγωγήν, ἣν ὀφείλεις φυλάξασθαι.]

v. 802. ΖΗΝΟΣ ΑΚΡΑΓΕΙΣ ΚΥΝΑΣ ΓΡΥΠΙΑΣ ΦΥΛΑΞΑΙ. Solin. c. 15. *In Asiatica Scythia terræ sunt locupletes, inhabitabiles tamen: nam cum auro et gemmis affluent, Grypes tenent universa, alites ferocissimæ et ultra omnem rabiem sævientes, quarum immanitate obsistente ad venas divites accessus difficilis ac rarus est; quippe visos discernunt, veluti geniti ad plectendum avaritiæ temeritatem.*

v. 803. ΤΟΝ ΤΕ ΜΟΥΝΩΠΙΑ ΣΤΡΑΤΟΝ. Arimasporum historiae tres libros carmine composuit Aristeas Proconnesius, quem, ni supposititium opus fuerit, prout sentit Dionysius Halicarnassensis, et suspicari videtur Longinus περὶ Ὑψ. c. 8. secutus est in hisce describendis Æschylus: extat enim haud absimile fragmentum ex Arimaspeis apud Joannem Tzetzem Chil. VII. 144.

Ἴσσηδοὶ χαίτησιν ἀγαλλόμενοι ταναῆσι,
Καὶ σφας ἀνθρώπους εἶναι καθύπερθεν δμήρας
Πρὸς Βορέω, πολλὰς τε καὶ ἰσθλὰς, κάρτα μαχητὰς;
Ἀφρείας ἵπποισι, πολύρρηνας, πολυβύτας·
Ὄφθαλμόν δ' ἐν ἑκάστος ἔχει χαρίεντι μετώπῳ,
Χαίτησι λάσιοι, πάντων σιβαρώτατοι ἀνδρῶν.

Plinius etiam uno oculo in fronte media insignes tradit. A. Gellius IX. 4. *Item esse homines sub eadem regione cæli unum oculum in frontis medio habentes, qui appellantur Arimaspi; qua fuisse facie Cyclopos poetæ ferunt.* Et Strabo Cycloporum fabulam hoc arrepto argumento e Scythia in Græciam delatam putat I p. 21. Eustathius prodit in Dionys. Περιηγ. v. 31. quod inter sagittandum alterum oculum solebant claudere, tandem vero consuetudo in naturam devertit: ex hoc vitio nomen; Ἀριμα lingua Scythica unum significat, σπυ οculum, teste Herodoto IV. 27. Eustathius aliter, nempe ἄρι unum et μασπὲς oculum: cui accedit Scholiastes noster B'. Quicquid vero de Arimaspeis dicitur in dubium revocat Herodotus III. 116 quippe cum id Issedones Scythis, Scythæ Græcis communicarint, IV. 27. Imo de iis nihil tradi præter fabulas Strabo

probat XI. p. 507. [Jul. Pollux. Onomastic. II. 4. Postquam vocem *ἰτερόφθαλμος* adduxisset, subdit eos qui natura sunt unoculi, ut Cyclopes et Arimaspi, *μονοφθάλμους* Herodoto nominari. τὸ δὲ *μοιόφθαλμος*, inquit, *παρὰ Ἡροδότῳ, ἐπὶ τῶν ἐκ φύσεως ἕνα ἔχόντων ὀφθαλμῶν, οἷον Κυκλώπων καὶ Ἀριμασπῶν. Unoculus apud Herodotum, de his qui natura unum tantum oculum habent, ut Cyclopes et Arimaspi. Atque ita quidem distinguunt Ammonius, Thomas Magister, et Moscopulus, nempe ἰτερόφθαλμον eum dici proprie cui alter oculus effossus sit, μοιόφθαλμον eum qui unum tantum oculum natura habet.]*

ν. 804. ΟΙ ΧΡΥΣΟΡΡΥΤΟΝ. Auro abundare plagas illas septentrionales præter Solinum c. 15. asserit Herodotus, III. 116. Πρὸς δὲ ἄρκτῃ τῆς Εὐρώπης πολλῶν τοι πλεῖστος χρυσὸς φαίνεται ἰών. Cautè tamen subdit, ἕως μὲν γινόμενος ἐκ ἔχῳ ἐδὲ τῆτο ἀτρεκέως εἶπαι. Hinc Lucanus, III. 289.

— auroque ligatas

Substringens Arimaspe comas.—

Hujus causa gryphes cum Arimaspis assidue pugnare, ex Aristeia refert Pausanias in Attic. c. 24. Gryphes e cuniculis eruunt Plin. VII. 2. et servant, unde *χρυσοφύλακας* dicti, Herodot. IV. 13. rapiunt Arimaspi.

[Ibid. ΙΠΠΟΒΑΜΟΝ'. Aristophanes *ῥῆμαθ' ἰπποβάμονα*, de Æschylo, Ran. ν. 839. Vide vero quæ ad Supplic. ν. 292.]

[ν. 805. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΝΑΜΑ. Abrahamus Ortelius, in Thesaurο Geogr. “*Plutonis fluvium auriferum habet in Lybia Æschyli Prometheus.*”]

[ν. 806. ΤΟΥΤΟΙΣ ΣΥ ΜΗ ΠΕΛΑΖΕ. Vult ut veniat in Æthiopiam per dispendia, ne incidat in pericula ferarum gentium; quod a Virgilio imitatum monet V. Cl. la Cerda. Æneid. III. 429.

*Præstat Trinacrii metas lustrare Pachyni
Cessantem, longos et circumflectere cursus,
Quam semel informem vasto vidisse sub antro
Scyllam; &c.]*

[Ibid. ΤΗΛΟΥΡΟΝ ΔΕ ΓΗΝ. In Supplicibus peregrinationem Ius describit Æschylus, quæ hic prætermissa.]

[ν. 807. ΟΙ ΠΡΟΣ ΗΛΙΟΥ ΝΑΙΟΥΣΙ ΠΗΓΑΙΣ. In quibus Sol seipsum et equos suos abluit. Noster in Prometheo Solutο.

*Λίμναν παντοτρόφῳν Αἰθιοπῶν,
Ἴν' ὃ παντάπλης
Ἥλιος αἰὲ χερῶν ἀθάνατον
Κάματόν τ' ἵππων θερμαῖς ὕδατος
Μαλακῷ προχοαῖς ἀναπαίει.*

Ibi et Euripides κοινὰς παῖται τὰς ἰππογάστεις τῇ τε Ἡοῖ καὶ τῷ Ἠλίῳ,

teste Strabone, I. p. 33. quem vide.] Veteres, Æthiopas ad extremitates terræ collocatos censebant, non solum versus meridiem, sed et versus orientem et occidentem: etenim monet Strabo I. p. 33. Τὰ μεσημβρινὰ πάντα Αἰθιοπίαν καλεῖσθαι: cujus rei testem adducit Æschylum in Prometheo λυομένω. Veteres sequitur Ptolemæus; εἰσὶ δὲ ὁμοίως οἱ ὑπὸ τὸν Ζωδιακὸν οἰκῶντες ἀπὸ δύσεως μέχρις ἀνατολῶν, ἅπαντες μέλατες τὰς χροῖας Αἰθίοπες. Inde πρὸς ἥλιον πηγαῖς positi. Virgil. Æn. IV. 480.

Oceani finem juxta solemque cadentem

Ultimus Æthiopum locus est. —

Macrobius I. 33. Homericum illud proferens,

Ζεὺς ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας

Χθίζον ἔβη μετὰ δαῖτα,

Jovis, inquit, appellatione Solem intelligi Cornificius scribit, cui unda Oceani velut dapes ministrat.

ν. 808. ΕΝΘΑ ΠΟΤΑΜΟΣ ΑΙΘΙΟΥ. A colore hoc nomen adeptus. Solin. c. 24. *Ultra adhuc amnis qui atro colore exit per intimas et exustas solitudines, quæ torrente perpetuo et sole nimio plusquam ignito nunquam ab æstu vindicantur. Inde etiam Niger vel Nigris dicitur, ut et Æthiopes Nigritæ.*

ν. 809. ΤΟΥΤΟΥ ΠΑΡ' ΟΥΘΑΣ ΕΡΦ'. Niger cum ad ultimum cataractarum pervenerit Nilus dicitur. Solin. c. 32. *demumque a Cataracte ultimo tutus est, ita enim quædam claustra ejus Ægyptii nuncupant; relicto tamen hoc post se nomine quo Nigris vocatur. Mire hallucinatur interpres Græcus qui de Catabasmo nescio quo monte somniat.*

ν. 810. ΒΥΒΛΙΝΩΝ ΟΡΩΝ ΑΠΟ. Byblinos montes ita dictos a papyro et calamis monet Scholiastes; nec absimile: namque et Niger perinde ac Nilus papyro viret et calamo prætextitur, Solin. c. 30. [Schol. Α'. ἡ δὲ βύβλος πόλις ἐστὶν Αἰγύπτου. Abrahamus Ortelius in Thesauro Geographico. "Byblii, βύβλοι Scythica gens Stephano: Est et urbs munitissima in Nilo, eidem." Hesych. in βύβλοι· καὶ πόλις Φοινίκης βύβλος.]

ν. 811. ΕΥΠΟΤΟΝ ΡΕΟΣ. Achill. Tat. Clit: et Leuc: IV. p. 269. de aqua Nili, γλυκὸν δὲ πινόμενον ἦν, καὶ ψυχρὸν ἐν μέτρῳ τῆς ἕδαρῆς. Et paulo post, διὰ τὸ αὐτὸν ἄκρατον ὁ Αἰγύπτιος πίνων ἐφοβεῖται, Διονύσι μὴ δέομαι. Huc pertinet Pescennii dictum ad milites, *Nilum habetis, et vinum queritis?* Plura de dulcedine aquæ Niloticæ Spartianus in Pescennio Nigro.

ν. 812. ΤΡΙΓΩΝΟΝ ΕΣ ΧΘΟΝΑ. Δέλτα innuit, quod Ægyptiis teste Stephano Πτίμυρις, Græcis Δέλτα, ob figuram qua Siciliam imitatur. Diodor. I. 34. Extenditur, referente Herodoto II, 15.

secundum mare, ἀπὸ Πέρσεως σκοπιῆς μέχρι ταριχείων τῶν Πηλεσιακῶν, (legerim βαράθρων, sic enim loca circa Pelusium vocari solita ex Strabone constat, XVII. p. 802.) a mari, μέχρι Κερκασώρης πόλιος, καθ' ἣν σχίζεται ὁ Νεῖλος, εἰς τὴν Πηλῶσιον ῥέαν καὶ εἰς Κάνωθον.

[v. 826. ΟΧΛΟΝ ΛΟΓΩΝ. C. Barthius Adversar. XXXIII. 12. "Populum quamvis multitudinem significare facit Apuleius: estque Græca imitatione; Æschylus,

Ὁχλον μὲν ἔν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων.

Sic *populum stellarum* dixit Seneca in *Naturalibus*." Hæc Barthius.]

[v. 828. ΔΑΠΕΔΑ. Nota priorem longam, q. d. γῆς πίδα; ut v. 1. χθόνος πίδα.]

v. 829. ΙΝΑ ΜΑΝΤΕΙΑ ΘΩΚΟΣ Τ'. Strabo VII. p. 328. Ἡ Δωδώνη τοίνυν τὸ παλαιὸν ὑπὸ Θεσπρωτοῖς ἦν, καὶ τὸ ὄρος ὃ Τόμαρος ἢ Τμάρος, ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται, ὑφ' ᾧ κεῖται τὸ ἱερόν· καὶ οἱ Τραγικοί τε, (an hunc innuit locum?) καὶ Πίνδαρος, (Æschylo cœvus,) Θεσπρωτίδα εἰρήκασιν τὴν Δωδώνην.

[v. 836. ΚΟΛΠΟΝ ΡΕΑΣ. Apollonii, quem citat Schol. A'. locus extat Argonaut IV. 327. Ubi interpres, τὸν Ἀδρίαν φησίν, ἵταῦθα γὰρ τὸν Κρόνον κατωκηκέναι. Omnino rejicienda est viri doctissimi Samuelis Bocharti, tum Hesychii, tum Scholiastæ Euripidis importuna correctio, qui τὴν Ἀδρίαν dici malit. Proverb. Vatic. append. Ῥέας κόπος. Ἴονιος κόλπος περὶ Ἀδρίαν, ἔθα τιμᾶται ὁ βόσπορος. *Rheæ pontus: Ionius sinus est juxta Hadriam; hic colitur Bosporus.*]

v. 839. ΙΩΝΙΟΣ ΚΛΗΘΗΣΕΤΑΙ, ΤΗΣ ΣΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΜΝΗΜΑ. Ionium mare latius a Poetis extenditur quam Geographis, qui partem Adriatici faciunt. Servius ad Æneid. III. 211. *Sciendum Ionium sinum esse immensum ab Ionio usque ad Siciliam; et hujus partes esse Adriaticum, Achaicum, Epiroticum: et ulterius adhuc Plin. N. H. IV. 11. Græci et Ionium dividunt in Siculum et Creticum, ab insulis: et Icarium, quod est inter Samum et Myconem: et Thucydides, dum gentes omnes enumerat quæ Atheniensibus contra Syracusanos se adjunxerant, non tantum Corcyræos, Cephallenses, Zacynthios, Acarnanasque, sed et Cretenses et Rhodios cum nominasset, concludit, καὶ οἷδε μὲν τῶ Ἴωνίῳ κόλπῳ ὀριζόμενοι. Denique notarunt veteres pro toto maris tractu quo navigavit Io, usurpatum Ionium; prout apud Æschylum nostrum. Hinc et Nonnus Dionys. III. 266.*

Γυιοδύρω δὲ μύωπι χαρασσομένη δέμας Ἴω

Ἴονίης ἀλὸς οἶδιμα κατέγραφε φοιτάδι χηλῆ.

Hoc ergo Ionium, Maroni *magnum*, Nasoni *capax*, Statio *ingens*, per quod Io in Ægyptum, Chorus Phoenissarum apud Euripidem

in Græciam navigavit. Ita enim veteres aliquos isthunc locum interpretatos, Phœniss: ν. 210.

Τύριον οἶμα λιπύσ' ἔβαν

Ἴόνιον κατὰ πόντον, κ. τ. λ.

qui adhuc extant testantur. Οἱ δὲ φασιν Αἰσχύλῳ αὐτὸν ἴπισθαι οἰομένῳ πάντα τόπον Ἴόνιον λέγεσθαι ἐν ἀλωμένη ἐπῆλθεν ἢ Ἴώ.

[ν. 840. ΜΝΗΜΑ ΤΟΙΣ ΠΑΣΙ ΒΡΟΤΟΙΣ. Plutarchus de Herodoti malignitate p. 856. Καὶ καταλιπεῖν ὄνομα πολλαῖς μὲν θαλάσσιαις, πορθμῶν δὲ τοῖς μεγίστοις ἀφ' αὐτῆς διὰ τὴν δόξαν. Eustathius in Dionysii Periegesin ν. 94. Λέγεται δὲ Ἴόνιος, ὡς καὶ τῷ Λυκίφρονι δοκεῖ καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, ἀπὸ τῆς Ἰῆς· διενήξατο γὰρ ἐκεῖνη βῆς γενομένη κἀνταῦθα.]

ν. 845. ΚΑΝΩΒΟΣ ΕΣΧΑΤΗ ΧΘΟΝΟΣ. Eustath. in Odys. Α'. p. 1386. l. 12. Τὴν Κάνωβον ἐσχάτην χθονὸς λέγει, ὡς κειμένην βορειοτάτην ἐν τοῖς πρὸς τῇ θαλάσῃ μέρεσιν Αἰγύπτῃ. et in Odys. Δ'. p. 1509. l. 34. Ὁ δ' αὐτὸς (Arion) λέγει καὶ ὅτι πείρατα γαίης ὁ ποιητὴς ἐνταῦθά φησιν, ἐὰν πρὸς ὠκεανόν, ἀλλὰ τὰ ἐκεῖ πρὸς τῇ κατὰ Νεῖλον θαλάσῃ· καθὰ καὶ Αἰσχύλος εἰπὼν, Ἐστὶ πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός· πᾶσα γὰρ ἀγχίαλος, ἐσχάτη χθονός. [V. Cl. Germanus Valens Guellius, ad Virgilianum illud Georg. IV. 287.

Nam qua Pellæi gens fortunata Canopi

Accolit effuso stagnantem flumine Nilum.

“Canopum oppidum in Egypto, hoc cognomentum a Canopo gubernatore traxisse, auctor est Tacitus Annal. II. 60. his verbis: *Sed Germanicus nondum comperto profectiōnem eam incusari, Nilo subvehabatur, orsus oppido a Canopo.* Condidere id Spartani, ob sepultum illic rectorem navis Canopum, qua tempestate Menelaus Græciam repetens, diversum ad mare terramque Libyam delatus.” Hæc ille.]

[ν. 846. ΠΡΟΣΧΩΜΑΤΙ. Strabo I. p. 30. de Nilo: καὶ τὸν πρὸ τῶν τομαίων πύρον, ὅσον ἤδη προσχώσας τῇ ἠπείρῳ προσέθηκεν.]

[ν. 847. ΤΙΘΗΣΙΝ ΕΜΦΡΟΝΑ. Sic Eumenid. ν. 14.

Ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένῃ, ἰ. ε. ποιῶντες.

Servius ad Æneid. X. 623. *Ponere, facere:* sicut Lucilius Homerum secutus, ἀλγεῖ ἔθηκεν. Hesych. ἔθηκεν· ἐποίησεν. Idem Θεῖναι· ποιῆσαι. Euripides Oreste, ν. 1166,

Στένωσι δ' οἵπερ κᾶμ ἔθηκαν ἄθλιον.]

[ν. 848. ΕΠΑΦΩΝ. Moschus, Idyll. II. 50. ἐπαφόμενος ἤρεμα χεῖρ. Nonnus, χερσὶν ἐρωμανέισσι. Vide quæ ad Supplic. ν. 46.]

[ν. 849. ΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ. Video legisse virum eruditum Διγαμάτων. Vide Supplic. sed improbanda videtur conjectura.]

[ν. 850. ΤΕΒΕΙΣ ΚΕΛΑΙΝΟΝ ΕΠΑΦΩΝ. Ita complures. Apollodorus, II. I. Τελευταῖον ἦκεν εἰς Αἰγύπτῳ· ὅτε τὴν ἀρχαίαν μορφήν ἀπολαβῶσα

γενῆ παρὰ τῷ Νείλῳ ποταμῷ, Ἐπαφον παῖδα. Neque tamen desunt qui in Eubœa hoc factum volunt. Strabo, X. p. 445. Τάχα δ' ὡσπερ βόος αὐλὴ λέγεται τι ἄντρον ἐν τῇ πρὸς Αἰγαίαν τετραμμένη παραλίᾳ, ὅπου τὴν Ἴω τεκεῖν φασὶν Ἐπαφον, καὶ ἡ νῆσος ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἔσχε τῆτο ὄνομα. Hinc Ortelius in Thesouro Geogr. "Bovis aula, βόος αὐλὴ, Eubœæ insulæ locus, in ora Ægæi maris, ubi Io Eraphum enixa dicitur."]

ν. 852. ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΠΑΙΣ. Aliud πεντηκοτόπαις, aliud πεντηκοτόπαις; in Supplic. ν. 325.

— ἀδελφός ἐστὶ πεντηκοτόπαις

Καὶ τῆ γε Δαναῦ. —

illud ex quinquaginta liberis constans, hoc quinquaginta liberos habens. Male igitur Eustathius Danaum et Ægyptum quintam generationem fuisse ait: primo, quod ab Io ducat ἀπ' αὐτῆ, scil. Erapho; secundo, quod πεντηκοτόπαις male intelligit.

ν. 855. ΕΠΙΤΟΗΜΕΝΟΙ ΦΡΕΝΑΣ. De vehementi desiderio loci vel rei. Hesiodus, E. καὶ H. ν. 447.

— πρὸς ὁμηλικας ἐπιόησε

Θυμός. —

ν. 856. ΚΙΡΚΟΙ ΠΕΛΕΙΩΝ. Suid. Γυναικοῖερακες, οἱ περὶ ἔρωτος ἐπισημένοι· δεινοὶ γὰρ γυναικοῖερακες, εὐπρεπεῖς αἰτίας εὐρίσκουσιν εἰς ἄγχαν τῶν θηλειῶν. Lycophron de Deiphobo fratre Paridis qui Helenam rapuerat, ν. 168.

Τὸν δ' αὖ τέταρτον αὐθόμαιμον ὄψεται

Κίρκη καταρρακτῆρος —

[Ovid. Metam. V. 604.]

*Sic ego currebam, sic me ferus ille premebat,
Ut fugere accipitrem penna trepidante columbæ
Ut solet accipiter pavidas urgere columbas.*

Idem Metam. I. 506.

Sic aquilam penna fugiunt trepidante columbæ.]

Ibid. ΠΕΛΕΙΩΝ ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΙ. Non procul distantes, id est, instantes, imminentes Columbibus.

ν. 858. ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΣΩΜΑΤΩΝ ΕΞΕΙ ΘΕΟΣ. Herodotus, III. 40. Φθονερόν τὸ θεῖον. Vid. Is. Casaub. in Ep. Greg. Nyss. p. 82.

[Virgil. Æn. XI. 269.]

Invidisse deos, patriis ut redditus oris

Conjugium optatum et pulchram Calydonia viderem?

Aristot. Metaphys. I. 2. Εἰ δὲ λέγασί τι οἱ ποιηταί, καὶ πῶς φθονεῖν τὸ θεῖον, ἐπὶ τῆσδε συμβῆναι μάλιστα εἰκός, καὶ δυστυχεῖς εἶναι πάντων τῆσ περιτῆσ, ἀλλ' ἔτε τὸ θεῖον φθονερόν ἐνδέχεται εἶναι, ἀλλὰ κατὰ τὴν παροιμίαν, πολλὰ ψεύδονται αἰδοί.]

ν. 859. ΠΕΛΑΣΓΙΑ. Distingue, Πιλασγία δὲ δέξεται, θηλυκτόν, κ. τ. λ.

[v. 860. ΑΡΕΙ ΔΑΜΕΝΤΩΝ. Sc. σώματα.]

[v. 863. ΤΟΙΑΔ' ΕΠ' ΕΧΘΡΟΥΣ. Ovid. Ep. Heroid. XVI. 217.

Hostibus eveniant convivia talia nostris.

Barthii Adversar. XXXIV. 15. "Cum rem maxime nobis inimicam," inquit, "atque adversam detestamur, dicere solemus, *hostibus meis eveniat*. Sic laudanti delicias Antisthenes, *hostium*, inquit, *filiis delicientur*. Laert. VI. 8. Æschylus,

Τοιάδ' ἐπ' ἐχθρῶς τὰς ἐμὰς ἔλθοι Κύπρις.

Theognis, Gnom. Eleg: v. 561.

Εἶη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδύνασι

Χρήματ'z, τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

Achilles Tattus Clit. et Leuc. VI. p. 387. Τοιαῦτά σοι, ἔφη, γένοιτο εὐτυχήματα οἷά μοι κομίζων παρῆϊ. Serenus,

Infandum dictu cunctis procul absit amicis;

Sed fortuna potens omen convertat in hostes.

Exemplum est apud Apuleium, p. 169." Hæc Barthius]

[v. 870. ΣΠΟΡΑΣ ΓΕ ΜΗΝ. Respondet Chori verbis, v. 781.]

[v. 871. ΤΟΞΟΙΣΙ ΚΛΕΙΝΟΣ. Herculem arcu et sagittis celeberrimum fuisse satis notum. Fertur Hercules sagittas suas Hydræ serpentis sanguine tinxisse, erat autem sanguis ille venenum præsentissimum; adeo ut leviter cutem perstrinxisse mortem inferret præsentaneam. Quamobrem, apud Sophoclem in Philoctete, v. 76. cum Ulysses se invisissimum Philoctetæ sentiret, imprimis sibi a sagittis cavet, ὡς' εἶ με τόξων ἰγκρατῆς, κ. τ. λ. qua prudentia sibi optime consulit. Namque, ut in processu fabulæ videre est; quam cito Ulysses cognitum haberet Philoctetes, statim sagittis configere parat, fecissetque nisi Neoptolemus impediisset.]

[v. 874. ΤΟΙΟΝΔΕ ΧΡΗΣΜΟΝ. Idem vaticinatur Themis apud Pindarum, et Apollonium. Vide quæ ad v. 521, et ad v. 767.]

[v. 877. ΣΦΑΚΕΛΟΣ. Est proprie σφάκελος morbi genus, quod ex immodica defatigatione solet accidere. "Quidam, inquit Paræmiographus ad Proverbium, καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν, putant esse tormina articulorum, quidam ossium tabem. Theophrastus de causis plantarum V. demonstrat et plantarum radicibus vitium accidere, quod ab hominum morbo σφακελισμός appelletur. Adagium recensetur a Suida. Hesychius indicat quemlibet dolorem gravem sphacelum dici." Hæc ille. Etymolog. Σφακελίζοντες, διασπῶντες, πηδῶντες, ὑποτρέμοντες. σφαδάζειν γὰρ ἐστὶ τὸ σπᾶσθαι· καὶ τὸ σφακελίζειν δὲ ἐντεῦθεν, τὸ ἀλγεῖν μετὰ σπασμῶ· καὶ σφακελισμός, παραπληξία δὲ ἐκ τῶ σφακελισμῶ καὶ σπασμῶς. Hesych. Σφακελίζει. σφακελισμός γὰρ καὶ σφάκελος· ἢ ἄμετρος ὀδύνη, καὶ ἢ μετὰ σπασμῶ τῆς χολῆς πρὸς τὴν, καὶ ἢ τῶν ὀστέων σήψις.]

ν. 878. ΑΡΔΙΣ. Hesychius, "Αρδῖς· ἀκίς· Αἰσχύλος Προμηθεὶ δεισμώτη. Lycophron, ν. 63.

Γιγαντοραΐσις ἄρδισι τετραμῖνις.

[Callimachus. Fragm. CXXX. 'Αλλ' ἀπὸ τόξου

Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιον ἔχων ἰτίραν.

Suidas. "Αρδιον· ἀκίδα βέλους. Ἡ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. Ἡρόδοτος. Interpres. *Cuspidem teli vel arma quibus cominus pugnatur.* Herodotus. IV. 157.]

ν. 880. ΚΑΡΔΙΑ. Scribe καρδία.

[ν. 882. ΕΞΩ ΔΕ ΔΡΟΜΟΥ ΦΕΡΟΜΑΙ. Plato in Cratylo. p. 414.

l. 12. 'Αλλ' εἰ γὰρ ἐπισκοπεῖ με ὥσπερ ἐκτὸς δρόμου φερόμενον, ἵππειδ' ἀν λειμὸν ἐπιλάθωμαι; Ubi proverbii speciem præ se fert. *Annon vides, inquit, me extra curriculum provectum, postquam in lubrico curriculum posui?* Noster in Agamemn. ν. 1254.

— ἐκ δρόμου πεισὼν τρέχω.

et Choeph. ν. 512. — ἔδην ἐς' ἔξω δρόμου.]

[ν. 884. ΠΑΙΟΥΣ' ΕΙΚΗ. Schol. Β'. πρῶτίσις μάτην. Videtur legisse in mendoso Codice Ποιῦσ' εἰκῆ]

[ν. 885. ΣΤΥΓΝΗΣ ΚΥΜΑΣΙΝ ΑΘΗΣ. *Tristis nubilæ tetricæ.* Στυγιάζει ὁ ἕρανος vel τὸ πρόσσωπον τῆ ἕρανῶ.]

ν. 889. ΚΗΔΕΥΣΑΙ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ, *Quod affinitatem contrahere sibi comparem.* Garbitius *pro se ducere parum recte.* Eustath. in Iliad. Θ'. p. 713. l. 3. 'Εξ ἧ, (κηδεύω) ἐπιθέσει τῆ υ τὸ κηδεύω· ἐπὶ τε τῆ θάπτειν, ὄβει καὶ κηδεὸς νέκυς· καὶ τῆ ἐπιγαμβεύειν, καθ' ὃ ἔφη Αἰσχύλος, 'Ὡς τὸ κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακροῦ'. In Iliad. ι'. p. 758. l. 62. Σημειώσαι ὅτι ἡ πρῶτος Αἰσχύλος εἶπεν, 'Ὡς τὸ κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακροῦ, τητέστιν, ἀριστὸν εἶναι ἐκάστῳ τὴν αὐτῶ ἰοικυῖαν λαμβάνειν, καὶ μὴ τῶν ὑπερκόμπων γάμων ἐρεῖν· ἀλλὰ πρῶτος Ὅμηρος καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἀχιλλεῖα ἐδίδαξε. Hæc Eustathius, incurie admodum; quippe qui non animadverterat Æschylum hanc sententiam non sibimet vendicasse, sed, ut monet Scholiastes Α'. Pittacum authorem ejus celebrasse: de quo Diogenes Laertius, l. 79. τὸν δ' ἂν σοφὸν λέγεται ποτε νεανίσκῳ συμβουλευμένῳ περὶ γάμων ταῦτα εἰπεῖν, ἃ φησι Καλλιμάχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι,

Ἐίτιος Ἀταρνείτης τις ἀνήγετο Πίστακον ἔτις

Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ἰρρῶνδιν, κ. τ. λ.

Neque infrequens est a veteribus poetis priores citari, cum et id factum etiam in Myrmidonibus ab Æschylo nostro, ubi Λιθυσικὰς λόγους Æsopicas scil. fabulas, laudat: ut et Pindarus Hesiodum Isthm. VI. 97. — Λάμπων δὲ μελέταν

"Εργοῖς ὀπάζων, Ἡσιόδη

Μάλα τιμᾶ τῆτ' ἔπος,

Ἵτιοσί τε φράζων παραινεῖ.

[Et Homerum, Pyth. IV. 493.

Τῶνδ' Ὀμήρου καὶ τῶδε συνθέμιτος
 Ρῆμα, πόρσυν' ἄγγελον ἔσθον ἴφα
 Τιμὴν μεγίστην πράγματι παντὶ φέειν.

Et ut Æschylus Pittaci τῆ σόφῃ dictum citat, ita Euripides Solonis (cui illam sententiam μηδὲν ἄγαν tribuunt Didymus apud Clement. Alexandr. Strom. I. et Diogenes Laertius) Hippolyto ν. 264.

Οὕτω τὸ λίαν γ' ἤσσειν ἐπαινω
 Τῆ μηδὲν ἄγαν
 Καὶ ξυμφήσσει σοφοί μοι.

Idem in Medea, ν. 421.

Μῦσαι δὲ παλαιγενέων
 Λήξουσιν αἰοῖδᾶν

Τὰν ἱμῶν ὑμνεῦσαι ἀπιστοῦνᾶν; παλαιγενέων αἰοῖδᾶν, de Homero et Hesiodo intellige, quorum est illud,

— ἐπεὶ ἔκετι πῖρα γυναιξί.]

Achillis verba apud Homerum, ad quæ respexit Eustathius, hæc sunt, Il. 1. 399. Ἔσθα δὲ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ

Γῆμαντι μῆσῃν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
 Κτήμασι τέρπεισθαι τὰ γέρον ἐκτῆσατο Πηλεΐς.

[ν. 892. ΧΕΡΝΗΤΑΝ. Proprie de cerdonibus qui manu victum quæritant, inde ad omnem pauperem transfertur. Suidas χερνήτης. ὁ πένης. Hesych. Χέρνης· πένης· χειροτέχνης.]

[ν. 897. ΑΣΤΕΡΓΑΝΟΡΑ ΠΑΡΘΕΝΙΑΝ. Qualem Euripides Hippolyti prædicat, in tragœdia cognomine, ν. 19.

Μείζω βροτείας προσπέσων ὀμολίας.

Et ν. 84. Μόνω γάρ ἐστι τῶτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν.]

ν. 898. ΕΙΣΟΡΩΣ' ΙΟΥΣ. Garbit. legit, εἰσορῶσ' Ἰοῖ σε γάμω διαπλομίαι. sed nihil exigit ut mutetur prima lectio.

[ν. 901. ΚΡΕΙΣΣΟΝΩΝ ΘΕΩΝ. Ἐν δια δυῖν. Aliquis ex Diis majorum gentium.]

[ν. 902. ΑΦΥΚΤΟΝ ΟΜΜΑ. Forsan non recti sed accusandi casus, et subintelligendum κατὰ· oculo inevitabili aspiciat me: seu, oculum inevitabilem adjiciat mihi.]

[Ibid. ΠΡΟΣΔΕΡΚΟΙΤΟ. Δέρκω significare videtur amatorias ὀμμάτων βολάς. Ebr. 777 Tendere arcum.]

[ν. 903. ΑΠΟΔΕΜΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ. Certatio enim hæc est inique comparata: impar certamen. Bellum hoc est insuperabile, cui resisti non potest.]

[Ibid. ΑΠΟΡΑ ΠΟΡΙΜΟΣ. Fortasse legendum πόρος ἀπόριμος. Sed vulgata recte se habent si subintelligas κατὰ· h. e. per inviam viam]

faciens, penetrans, iter expediens. Robortelli Editio εἰς ἄπορα. Reges qua vi, qua muneribus, qua etiam regalis cultus pompa, fœminarum oculos facile perstringunt, animos inflectunt, pudicitiam expugnant. *Sic et magnates!!*]

[v. 905. ΜΗΤΙΝ. Dolum. Hesych. Μητις· δόλος, ἀπάτη.]

V.

ν. 916. ΠΙΣΤΟΣ, ΤΙΝΑΣΣΩΝ Τ' ΕΝ ΧΕΡΟΙΝ ΠΥΡΗΝΟΟΝ ΒΕΛΟΣ. Legendum videtur, *πίσυνος, τινάσων τ' ἐν χεροῖν πυρηνῶν βέλος.* [Quia dativum regit *πίσυνος.* Pindar. Pyth. IV. 413. *Θεῷ πίσυνος εἶχετ' ἔργα.*]

[v. 921. ΚΕΡΑΥΝΟΥ κ. τ. λ. In fatis erat Thetidem filium parituram præstantiorem patre; ita ut si vel Jovis vel Neptuni (qui uterque eam ambiebant) concubitu frueretur, futurum esset, ut inde nasceretur qui fulmine et tridente potentius telum possideret. Pindarus Isthm. VIII. 67. ita prædicentem inducit Themidem (Promethei matrem.) — Εἶπε

Δ' εὐβόλος ἐν μέσοισι Θέμις,
Εἶνεκεν πεπερωμένον ἦν, φέρ-
τερον γόνου ἀνακτα πατρὸς τεκῆν
Ποντιάν θεόν, ὃς κεραυνῆ
Τε κρέσσον ἄλλο βέλος
Διώξει χειρὶ τριύ-
δοντός τ' ἀμαιομακέτα,
Διὶ μισγομέναν,
Ἡ Διὸς παρ' ἀδελ-
φοῖσιν.]

[v. 926. ΟΣΟΝ ΤΟ Τ' ΑΡΧΕΙΝ. Cicero de Leg. III. 2. ex Platone, *Nemo bene imperare novit, nisi qui paruerit imperio.*]

[v. 927. ΕΠΙΓΛΩΣΣΑΙ. Hesych. Ἐπιγλωσσῶ· ἐπιοωνίζω διὰ γλώττης. Λίσχυλος Ἡρακλείδαις. Suidas. Ἐπιγλωττήσομαι· φλυαρήσω, βλασφημήσω. Dein Aristophanis locum profert in Lysistrata, ν. 37.

Περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' ἐκ ἐπιγλωττήσομαι
Τοιᾶτον ἔδεν.]

[v. 935. ΑΔΡΑΣΤΕΙΑΝ. Diogenianus Proverb. I. 54. Ἀδράστεια Νέμεσις. Ἐπὶ τῶν πρότερον εὐδοκασάντων· ἀπὸ Ἀδράστει τῆς Θεβαῖς στρατεύσαντος, καὶ μεγάλως σφαλέντος. Τὸ αὐτὸ καὶ, Καδμεία νίκη. *De iis quibus prius res bene cesserunt. Ab Adrasto qui Thebas oppugnavit, et magnopere frustratus est, re infeliciter gesta. Affine huic, Cadmea victoria.* Michael. Apostol. Proverb. I. 40. Ἀδράστεια Νέμεσις. Ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμοτσάντων, ὑστερον δὲ δυσυχησάντων. Τῶν γὰρ Ἀπογόων Θεβαῖοις ἐπιστρατεύσαντων, μόνος Αἰγυαλιὺς ἀπώλετο, Ἀδράστει παῖς. Ἄλλοι δὲ λέγουσι τὴν

Ἄδραστειαν εἶναι τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, λαβεῖν δὲ τὸνομα ἀπὸ Ἄδραστου τινὸς βασιλέως, ἔκ τινων μαντικῶν ἰδρυσαμένη ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ προσαγορευθῆναι μετὰ ταῦτα Ἄδραστειᾶς, ὡς Ἀντίμαχος ἐν τέτοις δηλοῖ.

Ἐστὶ δὲ τις Νέμεσις, μεγάλη θεὸς, ἢ τὰδε πάντα
 Πρὸς μακρόρων ἔλαχεν· βωμὸν δὲ οἱ εἴσατο πρῶτος
 Ἄδραστου, ποταμοῖο παρὰ ῥέον Αἰσῆποιο·
 Ἐνθαδὲ τιμᾶται τε καὶ Ἄδραστεια καλεῖται.

i. e. *Alii Adrasteam eandem cum Nemese esse dicunt; nomenque ab Adrasto rege, qui oraculis quibusdam admonitus, Nemese huic templum ædificavit, accepisse aiunt, quod postea Adrasteæ est appellatum. Id quod Antimachus his versibus declarat.*

*Est Nemesis Dea magna, tenet namque omnia Divum
 Munere; cui pingues aras extruxit Adrastus,
 Æsopi primus liquidas ad fluminis undas,
 Hic colitur Diva et nunc Adrastea vocatur.*

Qui ad Adrastum Thebarum oppugnatorem referendum censent (quorum est Zenobius I. 30. quem vide) hanc parœmiā proleptice dictam hoc in Æschyli loco, necesse est ut fateantur: quomodo ν. 2. Σκύθης οἶμος: multo magis qui ad Ægialum Adrasti filium. Vide sis Suidam in Ἄδραστεια Νέμεσις, qui hanc posteriorem tutatur sententiam. Hesych. Ἄδραστία· Ἡ Νέμεσις ἦν ἔκ τινος ἀποδραστίνης. Parœmiographus. “*Adrastia Nemesis. Rhamnusia Nemesis.* Ἄδραστεια Νέμεσις, *Adrastia Nemesis*, subaudiendum, *adest*, aut *aderit*, aut ejusmodi quippiam. Licebit uti vel in eos, quibus ob insolentiam arrogantiamque fortunæ commutationem minamur, vel qui a rebus florentibus ad calamitosam fortunam redacti sunt. Hanc quidem Nemese Deam esse putant, insolentiæ et arrogantiae vindicem, quæque spes immoderatas et vetet et puniat. Ἄδραστεια dicta ἀπὸ τῆ α, στερετικῆ μορῆς, καὶ δραστμῆ, quod nemo nocens meritam pœnam usquam effugerit, etiam si quando serius assequitur. Lucianus in Meretriciis dialogis. XII. p. 312. Ἔστι τις θεὸς Ἄδραστεια, καὶ τοιαῦτα ἕ.π. *Est dea quæpiam Adrastia, videtque illa.* Euripides in Rheso, v. 342.

Ἄδραστεια μὲν ἂ Διὸς παῖς
 Εἰς γοῖς σομάτων φθόνον.
*Adrastia Jovis filia
 Arceas dictorum invidiam.*

Idem in eadem fabula, v. 468.

— σὺν δ' Ἄδραστεια λέγων,

Volente vero dixerim hoc Adrastia.

Idem testantur etiam epigrammata. Anthologia. p. 335.

Ἡ Νέμεσις στερολέγει, τῷ πῆχθει τῷ τε χαλίνῳ,
 Μήτ' ἄμετρον τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

*Innuat hoc Nemesis cubito frænoque gerendis,
Sic modus in rebus, dictaque frænum habeant.*

Item aliud,

Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω, τίνας ἕνεκα ; λέξεις
Πᾶσιν ἀπαγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μετρίον.
*Contineo Nemesis cubitum; quæ causa? requires;
Nam cunclis jubeo rebus adesse modum.*

Strabo, XII p. 588. Adrastiam dictam tradit, non ab aufugiendo, sed ab Adrasto rege, qui primus huic templum constituerit: idque Antimachi poetæ versibus confirmat.

Ἐστὶ δὲ τῆς Νέμεσις, μεγάλη θεὸς, ἣ τὰδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχεν. Βωμὸν δὲ οἱ εἶσατο πρῶτος
Ἄδραστος, ποταμοῖο παρὰ ῥέον Αἰσθήποιο,
Ἐνθα τετίμηται τε καὶ Ἀδράστεια καλεῖται.
*Est quædam Nemesis, Dea magna; cui omnia quædam hæc
Sunt data sorte Deum: Ast huic primus condidit aram
Adrastus, juxta Asopi sacrata fluenta,
Atque inibi coliturque tenetque Adrastia nomen.*

Hujus oppidi meminit Plinius, N. H. V. 32. his verbis. *Parium colonia, quam Homerus Adrastiam appellavit.* Adrasteæ Deæ mentionem facit et Plato in Phædro. Ammianus, XIV. 11. *Hæc et hujusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, bonorumque præmiatrix aliquando operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemesim appellamus: Hanc aiunt ex opinione veterum Theologorum Lunæ superpositam, generali potentia præsidere fati, omnia terrena despectantem, ut Reginam et arbitram rerum omnium; quæ præcipue fastui infensa, nunc erectas mentium cervices opprimit et enervat; nunc bonos ab imo suscitans, ad bene vivendum extollit. Huic antiquitas addidit pennas, celeritatis symbolum; dedit gubernaculum et rotam, significans illam per omnia discurrentem singula moderari.* Idem. XXII. 3. *Ideo intolerabilem, humanorum spectatrix Adrastia, aurem, quod dicitur, vellens, monens ut castigatius viveret, &c.* Mox, quibusdam præmissis, “ Diogenianus parcæmiam citat ad hunc modum, Ἡ Νέμεσις παρὰ πόδας βαίνει. *Nemesis ad pedes adest.* Galenus denique libro de usu partium humani corporis, VI. *Μνημονεύσαι καὶ δεῖξαι τὸν Ἀδραστίαν ὡς ἐδεῖς ἐκφευξέται θεσμόν. Meminisse ac declarare quod Adrastiae legem nullus effugiet.* Ac paulo inferius, *Ὅτι ἐνοήσαι οἶμαι, τὸν τῆς Ἀδραστίας θεσμόν. Haud cogitans, opinor, Adrastiae legem.* Minitatur medicis qui falsa pro veris docent. Eadem appellatur Rhamnusia, a Rhamnunte Atticæ loco cognominata; ubi, quemadmodum ostendit Zenodotus, huic deæ statua est, solido lapide, decem cubitorum magnitudine, Phidiæ opus.

Fingebatur autem olim Veneris specie, quamobrem et malum arborem dextra tenebat, ut auctor est Eudemus." Hæc ille.]

[v. 940. ΤΡΟΧΙΝ. Uterque Scholiastes, τὸν ἄγγελον. Hesych. Τρόχισ· ἄγγελος, ἀκέλευθος. Videtur hic μείωσις, nam et in sequentibus Mercurium in contemptum rapit Prometheus. Contra Præco in Agamemnone, v. 524.

Ἐξ μὲν φίλον, κηρίκα, κηρίκων σέβας.]

[v. 943. ΣΟΦΙΣΤΗΝ. Ita v. 62. Σοφιστῆς ὡς Διὸς νωθέτερος.]

v. 955. ΠΕΡΓΑΜ'. Omnia alta ædificia *pergama* dici ab Æschylo notat Servius in Æneid. II. 556. Πέργαμος vero idem quod *περγός*. Eurip. Phœn. v. 1105. — *περγάμων ἀπ' ὀρθίων*. Idem, v. 1183 — *κατ' ἄκρων περγάμων ἐλεῖν πόλιν*, ubi Scholiastes, τῶν τείχων. Ita reddendus Sophocles in Philoctete, v. 353. τὰ ἐπὶ Τροίᾳ *πέργαμα*, et Lucretius I. 477. *Troiaï Pergama*, hoc est, *Trojanas arces*; quia si pro nomine proprio sumatur, insolentior erit periphrasis. Euripides Orest. v. 1389. Helenam vocat *ξυσῶν περγάμων Ἀπολλωνίων ἐρινύν*, eodem sensu quo poeta, Æn. II. 573.

— *patriæ communis Erynnis*.

Quoniam autem inter omnes arces maxime olim Trojanæ eminebant, hinc factum ut Πέργαμος de civitate illa tanquam proprium usurparetur, ut de Athenis ἄστυ. Eustath. ad Iliad. δ'. p. 503. l. 3. Ὅμηρος μὲν μόνη τὴν τῆς Ἰλίου ἀκρόπολιν Πέργαμον ὀνομάζει θηλυκῶς· οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκρόπολεις ἔτω καλεῖσιν. Arx autem quæ Trojæ nomen Pergami dedit, erat illa ἐν ἣ καὶ ἦν Ἀπόλλωνος. Schol. Pind. Olymp. VIII. 55. [Erasmus, "*Pergama non tristia incolit*. In eos qui læta sibi omnia augurantur, et ex animi sententia cuncta feliciter cedere putant, et qui tantum non sibi videntur Dii esse, quadrabit proverbiale illud dictum, quo apud Æschylum tragicum poetam, Prometheus rupi Caucasæ affixus, Mercurium cum reliquo Deorum vulgo, qui tunc rerum cœlestium potiri tranquille videbantur, exagitat:

— καὶ δοκιεῖτε δὴ

Ναίειν ἀπειθῆ *πέργαμα*. Id est

Habitare non triste Ilium vos reminî.

Sumpta origo a temporibus Trojæ jam fortunatæ, quum totius Asiæ imperio potita, firmissimum et domesticis opibus et externis viribus regnum constabilisset, nondum *κακοίλιος* vocari merita, nondum luctuosam sortem, in quam postea incidit, experta." Hæc Erasmus. Nos in versione, *arces nulli dolori pervias*: sed vide Scholia.]

[v. 956. ΔΙΣΣΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ ΕΚΠΕΣΟΝΤΑΣ. Schol. A'. Δίγμ δὲ τὸν Ὀφίωνα καὶ τὸν (l. τὴν) Εὐρυνόμην καὶ τὸν Κρόνον ὃν ἔρριψεν ὁ Ζεὺς. Verum est Ophionem cum Eurynome uxore ejus, filia Oceani, rerum potitum esse, quem fugavit Saturnus. Sed poterit forsan

magis commode hic locus de Cælo accipi, quo pulso, Saturnus imperio suffectus est. Apollodorus I. 1. Τῆς δὲ ἀρχῆς ἐκβαλόντες (Cælum) τὴν τε καταταραχθέντα ἀνήγαγον ἀδελφῆς, καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνον παρέδωκαν. Cælum primum universi regem deturbavit regno Saturnus: Saturnum qui Cælo successit, Jupiter.]

ν. 957. ΤΡΙΤΟΝ ΔΕ. Legit Grotius in Excerpt. p. 15.

Τρίτον δὲ καὶ τὸν νῦν τυραννῶντ' ὄψομαι.

an potius legendum κοίραννῶντ' pro τυραννῶντ', et nihil aliud mutandum?

[ν. 958. ΤΑΧΙΣΤΑ. Sc. Ἐκπεσεῖν.]

[ν. 960. ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩ. Sic. ν. 1005. Τῷ παντός δέω.]

[ν. 961. ΕΓΚΟΝΕΙ. Euripides Hecuba. ν. 507.

Σπείδωμεν, ἐγκοιῶμεν.

Suidas. Ἐγκόνει· ἀντὶ τῷ σπείδει. Respondet vero Prometheus ad illud Mercurii ν. 949.

— μηδὲ μοι διπλᾶς

Ἄοδός, Προμηθεῦ, προσέβλης.

Timon apud Lucianum, in Dialogo cognomine, p. 149.

Ὡςτε παλιῶδρομος ἄπιθι ὃ Ἐρμῆ.]

[ν. 962. ὩΝ ΑΝ ΙΣΤΟΡΗΣ ΕΜΕ. Lycophron. ν. 1.

Λέξω τὰ πάντα νητριῶς ἢ μ' ἰσορῆς.

Herodotus III. 51. Ἐξιλόσας δὲ τῶτον ἰσόρῆε τὸν προσβύτερον τὰ σφί ὁ μητροπάτωρ διελέχθη. Quo ejecto majorem natu percontatur quenam cum iis avus esset collocutus. Hesych. Ἰσόρῆι — ἐρώτῃ ἐξᾶ πύβεται.]

[ν. 965. ΤΗΣ ΣΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ. Digna vox generoso animo, qualis illa Persii Satyra, I. 121.

— Hoc ego optum,

Hoc ridere meum, tam nil, nulla tibi vendo

Iliade.

V. CI. Petrus Victorius Var. lect. XXVI. 7. “ Narrat M. Cicero in epistola illa longa, ad ipsum scripta, P. Lentulo, quem admodum Vatini, importunissimi hominis, improbitatem fugerit contumeliæque in se plenam vocem retuderit. Pronuntiatum vero illud ab ipso fuit libere imprimis, magnoque animo, ut sane ipse alio loco testatur, resque ipsa declarat, oportere maledicta inimicorum refelli. Inquit igitur Cicero, Ep. Fam. I. 9. Ego, sedente Cn. Pompeio, cum, ut laudaret P. Sestium, introisset in urbem dixissetque testis Vatinius, me fortuna et felicitate C. Cæsaris commotum, illi amicum esse cœpisse, dixi, me eam Bibuli fortunam, quam ille afflictam putaret, omnium triumphis victoriisque anteferre. Similis autem huic loco est ille summi poetæ Æschyli, qui et ipse fecit, gravem personam, Prometheus, et quem mala ingentia quæ sustinebat

non domuerant, nec spiritus ipsius ullam in partem contuderant, eodem pacto respondere Mercurio qui ipsum læserat; in aliisque dixerat, eum sua contumacia insolentibusque dictis, coniecisse semetipsum in acervum illum miseriarum. Inquit igitur, se non commutaturum statum suum illum malum, cum ipsius secundis rebus, ministerioque quod obibat; satiusque esse adfixum illi scopulo hæere, quam nuntium esse Jovis, mandataque ipsius fideliter exequi. Ad extremum vero addit, quod vim illius suæ orationis aperit ac constituit, decere par pari referre, et contumeliam illatam, contumelia refellere. Verba ipsius poetæ sunt,

Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν
Σαφῶς ἐπίσασ' ἐκ ἂν ἀλλάξαίμ' ἐγώ.

Cum autem illic Scholion vetus aperiat sensum omnem ejus loci, nisi perturbatum foret, non me pigebit etiam ostendere, *εὐπραξίαν* in ipso pro *δυσπραξίαν* perperam scriptum esse. Quod vero in extremo addidit, cum jam animo suo satisfacisset, refutassetque Mercurii contumeliam, simile est illi sententiæ Ciceronis, atque idem prorsus valet. Similis etiam est his aliquomodo vox illa Leonidæ, fortissimi atque optimi viri, qui cum a Xerxe rege Persarum, sollicitatus esset de prodicione, pollicebatur autem ipsi regnum Græcorum, si ad se transisset, conatumque illum suum adjuvisset, magnifice honesteque ipsi respondit, non tamen iracunde, sed cum exprobratione injusti illius belli, ac turpis postulati. Inquit enim, *Si quæ sunt recta et honesta in vita didicisset, sibi ipsi temperaturum fuisse a cupiditate rerum alienarum; sibi autem satius esse pro libertate Græciæ interire, quam injuste in suos dominari.*” Hactenus vir doctissimus.]

[v. 971. ΧΑΙΔΩΝΤΑΣ ΩΔΕ. Plautus Asin. V. 1.

Utinam male qui mihi volunt sic rideant.]

[v. 974. ΑΠΛΩΙ ΛΟΓΩΙ. Hesych. 'Απλῶς συντόμως καθ' ἅπαξ. Non videtur assecutus mentem poetæ interpres, cum reddiderit,

Omnes simpliciter odi Deos.]

[v. 978. ΕΙ ΠΡΑΣΣΟΙΣ ΚΑΛΩΣ. Noster, apud Stobæum. Ethic. Serm: 45. — Κακοὶ γὰρ εἴ πρασσοντες ἐκ ἀνάσχετοι.]

[v. 986. ΚΑΙ ΕΤΙ. f. Κᾶτι.]

v. 988. ΑΙΚΙΜ'. Leg. Αἰκισμ'.

[v. 992. ΛΕΥΚΟΠΤΕΡΩΙ ΔΕ ΝΙΦΑΔΙ. Solinus. c. 15. *Ultra hos et Riphæum jugum, regio est assiduis obsessa nivibus; Pterophoron dicunt; quippe casus continuantium pruinarum quiddam ibi exprimit simile pinnarum.* Ad quem locum Cl. Salmasius. “Regio *πτεροφόρος* dicta ab assiduo nivium casu, quæ pinnis similes sunt, unde *nives plumeas* appellat Arnobius, II. *quod guttatim faciat pluviam labi,*

quod imbres et nives plumeas et Æoli ora dilatarit, &c. Ut nives plumeæ Arnobio, sic πτεραία χιών Æschylo de Pterophoro regione." Hæc ille, p. 194.]

[v. 996. ΟΡΑ ΝΥΝ. Postulat metri ratio νὺν encliticam particulam, non ut adverbium temporale circumfleῖτι Τόλμην eodem modo, v. 759. Post imperativum pariter Sophocles, Ajace Flagellif. v. 87.

Σίγα νυν ἐς ὧς, καὶ μὲν, ὡς κυρεῖς, ἔχων.

Idem sæpe ἡμῖν pro ἡμῖν. "Αφερέπε νυν, et ἀκρέ νυν, et Εὖ νυν τόδ' ἴσθι in Cauteriana editione.]

[v. 998. ΤΟΛΜΗΣΟΝ Ω ΜΑΤΑΙΕ. Amarissimus sarcasmus. Ad Virgilianum illud. Æneid. VIII. 363.

Aude hospes contemnere opes,

V. Cl. Germanus Valens Guellius. "Pari qua hic Maro, significatione Euripides in Medea τολμᾶν usurpavit. v. 589.

— ἥτις ἐδὲ νῦν

Τολμᾶς μεθεῖναι καρδιάς μέγαν χόλον.

— quæ ne nunc quidem

Vis remittere magnam iracundiam animi.

Et Martial. XII. 6.

— sub principe duro

Temporibusque malis ausus es esse bonus.

Et Sophocli. in Colon. v. 184. Τόλμα ξείνος ἐπὶ ξείνης. Ubi interpretes, sustine. Et Æschyl. in Prom. eadem qua hic significatione, sub persona Mercurii ad Prometheus insolentem contra Jovem,

Τόλμησον ὦ μάταιε, τόλμησον πότε

Πρὸς τὰς παρῆσας πημονὰς ἠρθῶς φρονεῖν.

Et Plato, Leg. VIII. p. 840. l. 14. Οἱ μὲν ἄρα νίκης ἕνεκα, πώλης, καὶ δρομων, καὶ τῶν τοιούτων, ἐτόλμησαν ἀπέχσθαι λεγομένην περὶ γυμνασίου ὑπὸ τῶν πολλῶν εὐδαιμόνος. Et Euripides in Supplic. v. 883.

Παῖς ὢν ἐτόλμησ' εὐθὺς ἔπρὸς ἠδονὰς

Μισῶν τραπέσθαι πρὸς τὸ μαλθακὸν βίη.

Statim a puero ausus est non ad voluptatem

Musarum se convertere, et ad mollem vitam.

Et Plato in Epitaph. p. 245. l. 21. ubi agit de Græcis, dedere vel prodere paratis regi Epirotas. ἠθέλησαν γὰρ αὐτῷ ἐκδιδόναι, καὶ ξυνέθεντο καὶ ἄμωσαν Κορίνθιοι, καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Βοιωτοῖ, καὶ ἄλλοι σύμμαχοι, εἰ μέλλοι χρήματα παρῆξιν, ἐκδώσειν τῆς ἐν ἠπείρῳ Ἑλληνίας, μόνοι δὲ ἡμεῖς ἐκ ἐτολμήσαμεν ἔτε ἐκδέναι, ἔτε ὁμώσαι. Οὕτω δὴ τοι τόγε τῆς πολέως γενναῖον καὶ ἐλεύθερον, βέβαιόν τε καὶ ἰγιές ἐστι, καὶ μισοδόξαστον." Hæc Guellius.]

v. 1000. ΟΧΛΕΙΣ ΜΑΤΗΝ ΜΕ, ΚΥΜ' ΟΠΩΣ ΠΑΡΗΓΟΡΩΝ. Frustra molestus es, ut fluctum me, vel undam, alloquens, vel admonens. Ut et Erasmus accepit in Adagio, Fluῖctibus obloqui, πρὸς κύματα

λαλιῶν, ex Eustathio, ut ibi notatum. Eurip. Med. v. 28.

— ὡς δὲ πείτερος, ἢ θαλάσσιος

Κλύδων, ἀκίβει νοθετημένη φίλων.

Hinc apud Evangelistas, ut Matth. VIII. 27. "Ανεμοὶ καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ, non sine specie proverbii, de re quæ præter ordinem naturæ. [Euripides Androm. v. 537.

Τί με προσπίπτεις, ἄλιαν πείτερον,

* Ἡ κύμα, λιταῖς ὡς ἰκετεύων.

* Aliter vero hæc verba exponit Michael. Apostol. qui et inter proverbialia recenset, XV. 58. Sic enim ille. Ὀχλεῖς μάτην με, κύμα ἔπως. Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως ἔχόντων ἢ παροιμία* ὡς γὰρ κύμα προσκεῖται ἀπὸ παραλίαις πείτραις ἔδὲν ἀνύει, εἰ μὴ μάτην πονεῖ, ἔτις ἐδ' αὐτὸς ὀχλῶν μοι ἀνύεις τι, ὡς εἰ ἄ χερῆεις ἀκῆσαι. Interpres. *Ut unda me frustra impetis. De iis qui nihil sentiunt parœmia usitata. Ut enim fluctus assidue marinis petris illis nihil efficit, sed frustra laborat; ita nec tu me vexans quicquam proficies, ut quæ cupis audias.*]

[v. 1001. ΕΙΣΕΛΘΕΤΩ. Cicero ad Atticum VII. 3. *Quod si ista nobis cogitatio de triumpho injecta non esset.*]

v. 1004. ΥΠΙΤΙΑΣΜΑΣΙ ΧΕΡΩΝ. Garbitius *flexionibus*: perperam. Gestus olim supplicatorius protendere manus in palmam resupinatas, quasi minime minaces et infestas; non, ut hodie, in summitate convexa aut pectinatim junctas, quasi ad vincula paratas: quod ignoravit qui manus junctas exprimi putavit a Virgilio Æneid. I. 97.

— *duplices tendens ad sidera palmas.*

Horatius, Od. III. 23

Cælo supinas si tuleris manus.

[Job. XI. 13. *Τὰς χεῖρας ὑπὲρ ἄστρων.* Qui superis supplicabant, manus in palmam resupinatas, versus cœlum porrigebant; qui diis inferis, e contra, palmas versus terram, qui diis marinis, palmas versus mare protendebant. Achilles apud Homer. II. A. 351.

Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠέησατο χεῖρας ὑρεγνύς.

Virgil. Æn. IV. 205.

Multa Jovem supplex manibus orasse supinis.

Ad quem locum V. Cl. Germanus Valens Guellius, "Ovid. Metamorph. VIII. 682.

Attoniti novitate pavent, manibusque supinis

Concipiunt Baucisque procos, timidusque Philemon.

Omnino Græca illius Æschyli imitatione, sub persona Promethei,

Καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα συγέμενον

Γυναικομίμοις ὑπὲρ ἄστρον χερῶν

Λῦσαί με δεσμῶν πάντων τῶ πάντο; δέω.

Horatius quoque, Od. III. 23.

Cælo supinas si tuleris manus.

Contraria autem manus, χεῖρες καταπερηνείς. Hom. Odyss. N'. 198.

— καὶ ὡ πεπλήγητο μηρῶ

Χερσὶ καταπερήνεσσι.

— *et sua percussit femora*

Manibus dejectis."

Hæc Guellius.]

ν. 1008. ΩΣ ΝΕΟΖΥΓΗΣ ΠΩΛΟΣ. Hoc equorum ferox genus Græcis dicitur λυκοσπάδες. Plutarch. Sympos. II. 8. Horat. Epist. I. 15.

— *equi frænato est auris in ore.*

Xenophon de re equestri, p. 941. l. 6. ἔπειτα δὲ ὅσον δεῖ ἀπέχειν τὸν χαλιῶν τῶν γνάθων. Ὁ μὲν γὰρ ἄγαν πρὸς αὐταῖς τυλοῖ σῶμα, ὡς ἀταίσθητον εἶναι· ὁ δὲ ἄγαν εἰς ἄκρον τὸ σῶμα καθιέμενος ἐξυσίαν παρέχει συνδάκνοντι τὸ σῶμιον μὴ πειθεσθαι. D. Basilius Homil. in divites avaros, ἀπειθήσας γὰρ ὁ λαός, καὶ ὡς περὶ πῶλος σκληρὸς καὶ δυσήνιος ἐνδακῶν τὸν χαλιῶν, ἐχ εἰλικύσθη πρὸς τὸ συμφέρον· ἐκτραπέις δὲ τῆς εὐθείας, τοσῶτον ἔδραμον ἄτακτα, καὶ τῷ ἠιόχῃ κατεφρυάξατο, μέχρις ἢ τοῖς βαρῶν καὶ τοῖς κρημνοῖς ἐκπεσῶν (leg. ἐμπεισῶν) ἀξίαν τῆς δυσπειθείας τὴν πανωλεθρίαν ὑπέμεινεν. [Virgil. Æn. IV. 135.

Slat sonipes, et fræna ferox spumantia mordet.

Sil. Ital. XII. 254.

Immitem quatiebat equum, spumantia sæva

Fræna cruentantem morsu.

Virgil. Georg. III. 207.

— *prensique negabunt*

Verbera lenta pati, et duris parere lupatis.

Ad quem locum V. Cl. German. Valens Guellius. “Ἴππος λυκοσπάδας οἱ μὲν ἀπὸ τῶν χαλιῶν τῶν λίκων ἔφασαν ἀνομαῖσθαι. Vide reliqua ad hunc locum apud Plutarch. Sympos. II. 8. Διὰ τί τῆς λυκοσπάδας ἵππος θυμοειδὲς εἶναι λέγῃσι. Sophocli autem in Electra, duri oris equi ἄσομοι dicuntur, ut Gallis, sine ore; et εὔσομοι, fræno obtemperantes, ut Plutarcho εὔσομος τῷ χαλιῶ. Et Epigr. Antholog. p. 403.

— ἔτε χαλινοῖς

Δύσομος ἵππείη σοῖς ἀπίθησε γένυς.

Et Æschylus in Prometheus,

— δακῶν δὲ σῶμιον ὡς νεοζυγῆς

Πῶλος, εἰάξῃ καὶ πρὸς ἠνίας μάχῃ.

Quod ἀφηνιάζειν et σρηναῖν vocant, unde ἀφηνιασμός et αφηνιασής.” Hæc ille. Erasmus mordere frænum. “Proverbium sumptum videtur fabula Æschyli, quæ inscribitur Prometheus, in qua sic loquitur Mercurius.

Τέγγῃ γὰρ ἔδδεν κ. τ. λ. id est,

*Precibus nihil mitescis inflexus meis,
Sed fræna mordens, pullus indomitus velut,
Ferociens pugnas habenas vincere".]*

[ν. 1009. ΒΙΑΖΗ· ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΗΝΙΑΣ ΜΑΧΗ· Virgilius ad verbum, Æneid. XI. 600.

— *et pressis pugnat habenis,*

Huc obversus, et huc.

Polluci ἐτερόγναθος in vituperium equi dicitur.]

ν. 1012. ΟΥΔΕΝΟΣ ΜΕΙΖΟΝ. Forte ἐδενός μεϊόν.

[ν. 1014. ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Schol. Ἦχος. f. ἰσμος. Ut noster κακῶν τρικυμία ita βίῃ τρικυμίας dixit Libanius in oratione de vita sua. Nicetas Choniates in Alexio Comneno. Κακὸν ἐπὶ κακῶ προσβάλλει, καὶ κύμα, ὃ φασι, ἐπὶ κύμα κυλινδεται. Hesych. Τρικυμία· ζάλη. Etymolog. Τρικυμία· ἡ σφοδρότατη καὶ δεινότητι τῆς θαλάσσης ταραχή· παρὰ τὸ τρεῖς, τὸ φοβῆμαι, καὶ τὸ κύμα. Ὁ ἐκ τῶν κυμάτων φόβος. Alii, et fortasse rectius, ab augendi particula dictum volunt, quo modo τριθάλος, &c. Et Latinis trifur, trivenefica, &c. Ὅταν τὰ τρία κύματα εἰς ἓν συναφθῇ. Eadem sc. ratione qua δεκακυμία, *decumanus fluctus*, de tempestate gravissima, quia, ut Festus ait, *fluctus decimus fieri maximus dicitur*. Parœmiographus, "*Malorum decumanus fluctus*. De ingentibus calamitatibus effertur. Mercurius apud Æschylum, Prom.

Ἰός σε χειμών. κ. τ. λ. id est,

Tibi quanta tempestas et inevitabiles

Fluctus malorum decumani mox ingruent.

Theodoretus de providentia, VI. Ὁ πλεῖστος πόλλας ἔχων θορυβῶς καὶ φροντίδας παντοδαπὰς καὶ τρικυμιῶν εἶδη μυρία ἐπίβουλος ἐστὶ ἀρετῆς. *Opes variis tumultibus, et omnigenis curis refertæ, ac sexcentis decumanorum fluctuum generibus, virtuti insidiantur*. Ibidem. Ταῖς τῶν παθῶν τρικυμίας ἐκιδύσαι. *Affectuum decumanis undis cedere*. Nazianzenus in distichis, 26.

Κίβερτος ἴδμων φεύξεται τρικυμίας,

Doctus gubernator decimas undas cavet.

Plato de Repub. V. p. 462. l. 5. Νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγει. *Posteaquam vix evasi binas disputationum undas, nunc maximum difficillimumque veluti decumani fluctus vortices superingeris*. Idem in Euthydemo, p. 293. l. 2. Σῶσαι ἡμᾶς, ἐμέ τε καὶ τὸ μειράκιον ἐκ τῆς τρικυμίας τῆ λόγῃ. *Servatos nos velis, pariter et adolescentulum, e disputationis decumano tantum non impetu*. Clemens Alex. in Pædagogo. II. p. 67. Δέδωκεν εἰς βυθὸν ἀκοσμίας ταῖς τῆ οὐκ τρικυμίας ἐπιπεχωσμένον. *Corpus immergitur in profundum turpitudinis, adobrutum quibusdam decumanis temulentiae fluctibus*. Τρικυμίαν tempestatem volunt esse gravem, qua tres undarum cumuli in unum coeant, quam graphice

describit in epistola ad Eunopium Synesius: Latini *decumanum fluctum* nominant. Lucianus in libello de mercede servientibus, τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἐκβολάς. *Decumanos fluctus, procellas, naufragia.*" Hæc ille.]

[ν. 1015. ΟΚΡΙΔΑ. Hesych. In V. Ὀκευόιντα* ὀκευός γὰρ κυρίως ὁ τραχὺς λίθος. ubi pro ὀκευός, Salmasius legit ὀκευός.]

[ν. 1018. ΠΕΤΡΑΙΑ Δ' ΑΓΚΑΛΗ. Vid. ad Choeph. γ. 585. Πόντια δ' ἀγκάλαι.]

[ν. 1022. ΣΩΜΑΤΟΣ ΜΕΓΑ ΡΑΚΟΣ. Ῥάκη et φάρος et ἱμάτια apud Pollucem synonyma sunt; unde videtur pro vestis nomine usurpari. Ῥάκος etiam ἀντὶ τῆ τρίβωνος sumi, non obscure monet Eustathius, in Odyss. ξ'. p. 1770, l. 63. cum tradit τεχνίκῃς distinguere solere inter Ῥάκος et τρίβωνα, qui scilicet accuratius loqui solent, alias vero Ῥάκος et τρίβων promiscue accipi. Atque ut τρίβων proprie vestis lacera, ita et Ῥάκος, unde Aristophanes in Ranis, ν. 408. deridet Socratis,

Τὸν σανδαλισκὸν καὶ τὸ Ῥάκος.

Ubi Ῥάκος Interpres Græcus reddit τρίβωνον. Hinc panniculi laceri Ῥάκη dicti. Sophocles Philoct. ν. 37.

Ἴε Ἴε! καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπειται

Ῥάκη, βαρείας τῆς νοσηλείας πλῆα.

Heu heu! alii quoque siccantur

Panniculi fæda sanie pleni.

Denique, de quovis fragmento vel parte rei avulsæ. Hesych. Ῥάκη* ἀποσκορακίσματα, ἀποσπάσματα, ἱμάτια. Apud Aristophanem in Pluto, ν. 1066. exponitur de cicatrice seu ruga et lacinia faciei.]

[ν. 1024. ΗΠΑΡ ΕΚΘΟΙΝΗΣΕΤΑΙ. Hesiod. Theogon. 523.

— αὐτὰρ ὄγ' ἦπαρ

*Ἦσθιεν ἀθάνατον, τὸ δ' αἰζάτο ἴσον ἀπάντη

Νυκτὸς ὅσον πρέπαν ἦμαρ ἴδει ταυνοσίπτερος ἄρνις.

— cæterum hæc hepar

Comedebat æternum: quin ipsum crescebat tantum ubique,

Noctu, quantum toto die edisset extensas alas habens avis.]

[ν. 1031. ΨΕΥΔΗΓΟΡΕΙΝ. Ad illud Theocriti Idyll. VII. 44.

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔγενος,

Interpres Græcus, Ὅτι φιλαλήθης, inquit, πῆψυκας. Τὸ δὲ ἐκ Διὸς ἔτι ἀψευδῆς ἐστὶν ὁ Ζεὺς* ὡς καὶ Ὁμηρος. Οὐ γὰρ ἐμὸν παλιναγρετοῦ ἐδ' ἀπατηλὸν, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Locus est Iliad. Α'. 526. Plato de Repub. II. p. 382. l. 45. Οὐκ. ἐστὶ πάντα ἄρα ἀψευδῆς τὸ δαιμόνιον τε καὶ θεῖον; πανταπάσι μὲν ἔφη.]

[ν. 1032. ΠΑΝ ΕΠΟΣ ΤΕΛΕΙ. Hinc τέλειος dictus Jupiter.]

ν. 1043. ΠΥΡΟΣ ΑΜΦΗΚΗΣ ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ. *Sinuosa volumina flammæ.*
Vide Virgil. Georg. I. [Hesych. "Αμφηκες δι' ἐξ ἑκατέρου μέρους ἠκοιμήνους
βέλους, ἢ κεραυνὸς ἢ ξίφος.]

[Ibid. ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ. Βόστρυχος; Catullo simpliciter cæsaries reddi-
tur; sic enim ille, Carm. LXIV. 7.

Idem me ille Conon cælesti lumine vidit,

E Beroniceo vertice cæsariem,

Fulgentem clare.

Quod Callimachus, Fragm. VIII.

Ἦδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν αἰθέρι τὸν Βερονίκης

Βόστρυχον.

Wolfgangus Seberus in Jul. Pollucem. II. 3. Βόστρυχος est cincinnus
βοτρυειδής, id est, *botro similis*; sic dictus quod botri instar de-
pendeat.]

[ν. 1045. ΠΥΘΜΕΝΩΝ. Hesych. πυθμένες· βόσσεις, αἱ κατὰ τῶν
δένδρων. Homer. Iliad. λ'. 634. de poculo Nestoris,

— δῶ δ' ὑπο πυθμένες ἦσαν.]

[ν. 1046. ΑΥΤΑΙΣ ΡΙΖΑΙΣ. Supple, σύν.]

ν. 1047. ΚΥΜΑ ΔΕ ΠΟΝΤΟΥ ΤΡΑΧΕΙ ΡΟΘΙΩ; ΣΥΓΧΩΣΕΙΕΝ. ΤΩΝ Τ'
ΟΥΡΑΝΙΩΝ, κ. τ. λ. Favet huic distinctioni locus Virgillii Æneid. XII.
204.

— non si tellurem effundat in undas,

Diluvio miscens; cælumve in Tartara mittat.

Et Euripidis Syl. Fragm. II.

— πρόσθε γὰρ κάτω

τῆς εἰσὶν ἄστρα, κ. τ. λ.

Particulæ tamen τε repetitio aliter hic suadet; sed & alterum mem-
brum additum. Lego igitur et distinguo,

Κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ρόθιω

συγχώσειεν, τῶν τ' οὐρανίων

"Ἀστρων διόδου· εἰς τε κελαινὸν

Τάρταρον, κ. τ. λ.

[ν. 1055. ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ. Hesych. Παραπαίει· μαίνεται.]

ν. 1056. Εἰ δ' εὐτυχῆ, τι χάλαι Μανίων; Invito Cantero
rescribendum εὐτυχῆ, *si felix esset, quam insaniret?* ut supra,
ν. 978.

Εἴης φορητὸς ἔκ ἄν, εἰ πρόσσοις καλῶς.

[Sophocles Aj. Flagellifero. ν. 1122.

Μέγ ἄν τε κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.

Quam insolens esses si scutum ferres.]

ν. 1068. Κ' ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΝΟΣΟΣ. Ne putet aliquis deesse hic duos
pedes; non enim est necesse: ita postea ν. 1080. χθῶν σεσάλευται.

v. 1072. *ΜΗΔΕ ΠΟΤ' ΕΙΠΗΘ' ΩΣ ΖΕΥΣ. Respicit versus Solonis, et ad verbum pene expressit,

Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέραν κακότητα,

Μήτε θεοῖς τῶτων μοῖραν ἐπεμφέρετε.

[V. Cl. D. Jac. Duportus in Gnomologia HomERICA, ad illud poetæ Odyss. A. 32.

Ὡ πόποι οἶον δὴ νυ θεὸς βροτοὶ αἰτιόωνται

Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ καὶ ἔμμεναι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ

Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.

Paræ, ut sc. Deos mortales culpant,

Ex nobis enim iniquunt mala esse; at vero illi ipsi

Sua nequitia præter fatum ærumnas patiuntur.

“Celebris, inquit, gnome, et a veteribus passim laudata, continens apologiam pro Deo ejusque providentia, circa malum: cujus auctorem impie et inique Deum faciunt, quicumque faciunt. Salv. de Provid. IV. *Autorem quodammodo sui sceleris Deum faciunt.* Vetus sane hæc, sed injusta hominum querela, seu potius blasphemia, qua scelerum suorum culpam in Deum conjiciunt. Sic Agamemnon ipse apud nostrum Iliad τ. 86. in Jovem et fatum hanc cudit fabam,

— Ἐγὼ δ' ἐκ αἰτίας εἶμι,

Ἄλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα.

Sic et nequam ille adolescens Lyconides in comædia, *Deus impulsor fuit: credo Deos voluisse.* Plaut. Aulul. Vide et Basil in Homil. Ὅτι ἐκ ἑνὸν αἰτίας τῶν κακῶν ὁ θεός. Et Plotin. Ennead. I. l. 8. Citant porro hunc Homeri locum Plat. Alcibiad. II. Nonius Marc. Max. Tyr. Dissert. XXII. XXV et XL. A. Gellius VI. 2. Hierocl. Fragment. Euseb. de Præparat. Evang. VI. ex Diogeniano. Respicit forte Euripides Iph. Taur. v. 389.

Τὲς δ' ἐνθάδ' αὐτὰς ὄντας ἀνθρωποκτόνας

Εἰς τὸν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ.

Et nescio annon in animo habuerit Solon, in disticho quod habetur apud Laert. et Plut. et Nicet. Chon. Annal. Constantinop. Stat.

Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέραν κακότητα

Μήτε θεοῖς τῶτων μοῖραν ἐπαμφέρετε. —

Imitatur proculdubio Lysis, seu alius quis autor Pythagoreus in Aureis Carm.

Γνώση δ' ἀνθρώπους αἰθαίριετα πῆματ' ἔχοντας.

Αἰθαίριετα πῆματα ibi sunt quæ hic Homerus, ὑπὲρ μόρον ἄλγεα, et alibi ἐπίσταρα κακὰ vocat. Quin et pium hoc dogma discipulis suis propinavit Pythagoras, uti habetur apud Iamblichum in ejus vita:

“Οτι οί θεοί τῶν κακῶν εἰσιν ἀναίτιοι· καὶ ὅτι τόσοι καὶ ὅσα πάθη σώματος, ἀκολασίας ἐπὶ σπέρματα. Et ex ejus schola proculdubio Plato, de Repub. II. p. 379. l. 26. Τῶν μὲν ἀγαθῶν ἕδαια ἄλλον ἢ θεὸν αἰτιατέον· τῶν δὲ κακῶν ἄλλ’ ἄτλα δεῖ ζητεῖν τὰ αἰτία, ἀλλ’ ἐ τὸν θεόν. Et Æschyl. Prom. Vincit.

— Μηδέ ποτ’ εἶπη—

θ’ ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
Πήμ’ εἰσέβαλε· μὴ δῆτ’, αὐταὶ
Δ’ ὑμᾶς· αὐτάς.

Apollon. apud Philostratum. IV. Οὐ μέμφομαι τὰς θεάς, εἰ κακῶν ἀξιῶμαι, μὴ χρηστὸς ἦν. M. Antonin. De seipso XII. Μῆτε θεοὶς μεμπτέον, ἕδαι γὰρ ἐκόντες ἢ ἄκοντες ἀμαρτάνουσι. Philo Alleg. II. “Οταν ἀμάρετη καὶ ἀπαρτισθῇ ὁ νῆς τῆς ἀρετῆς, αἰτιαταί τὰ θεῖα, τὴν ἰδίαν τροπὴν προσάπιων θεῶ. Id. Decal. Θεὸς Κέρειος ἀγαθὸς μόνων ἀγαθῶν αἰτιον, κακὸ δ’ ἕδαιος. Idem περὶ φυγάδ. “Εν ἡμῖν αὐτοῖς οἱ τῶν κακῶν εἰσὶ θεσμεροὶ, παρὰ θεῶ δὲ μόνων ἀγαθῶν. Aristid. Orat. Isthm. Tom. I. p. 47. Κακὰ γὰρ ἐκ κακῶν, ἀγαθὰ δὲ ἔργα τὰ θεῶν.” Hactenus vir doctissimus.]

ν. 1077. Εἰς ἀπέραντον δικτύον ἀθῆς. In Agamem. v. 369.

Γάβγαμον ἄτης παναλώτα.

Ubi forsā legendum πανάλωτον, ut hic ἀπέραντον. Vide et Psal. XXXI. 4.

ν. 1082. ΕΑΙΚΕΣ Δ’ ΕΚΛΑΜΠΟΤΣΙ. Virg. Æn. XII. 672.

— flammis inter tabulata volutus

Ad cælum undabat vortex. —

[Noster in fragmento apud Clement. Alexandr. Strom. V. aliquando, inquit, Deus

— γίνεται παρεμφερῆς

Ἄνεμω νέφει τε, κ’ ἀστραπῆ, βροντῆ, βροχῆ.

— Fil similis

Vento nubibusque, et fulguri, tonitru, pluvie.

Suidas. Βροντῆ· νεφῶν ψοφός, ἐκ παρατριψῆος ἢ ῥήξεως. Tonitru: Nubium strepitus ex attritione vel ruptura. Subdit Suidas. “Ἐστὶ δὲ καὶ μηχανήματι, ὃ ἐκαλεῖτο βροντεῖον· ὑπὸ τὴν σκηνὴν δὲ ἦν ἀμφορεύς ψηφίδας ἔχων θαλαττία· ἦν δὲ λίθου χαλκῆς, εἰς ὃν αἱ ψῆφοι κατήγοντο, καὶ κυλιόμεναι ἤχου ἀπετίλει εὐκλύτα βροντῆ. Est etiam machina quædam, quæ βροντεῖον vocabatur. Erat autem amphora, sub scena, marinos habens calculos. Erat vero lebes æneus, in quem calculi dejiciebantur, qui dum volutabantur, strepitum tonitru similem edebant.]

ν. 1084. ΣΚΙΡΤΑΙ Δ’ ΑΝΕΜΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΠΑΝΤΩΝ. Virgil. Æn. I. 89.

Una Eurusque Notusque ruunt, creberque procellis
Africus, &c.

Ubi consulat qui velit quid ad tuendum isthunc locum adductum sit a Grammaticis.

ν. 1089. ΦΟΒΟΝ. Alii φόνον minus recte. Pythagorici affirmabant ὅτι βροντᾶ ἀπειλῆς ἕνεκα τοῖς ἐν τῷ ταξάξω, ὅπως φοβῶνται. Aristot. Analyt post II. 11.

[ν. 1092. ΕΣΟΡΑΙΣ Μ' ΩΣ ΕΚΔΙΚΑ ΠΑΣΧΩ. Eurip. Medea. ν. 160.

ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότι' Ἄρτεμι,

Λεύσσεθ' ἅ πάσχω.

O magna Themis et reverenda Diana,

Videtis quæ patior.]

I N F R A G M E N T A,

THOMÆ STANLEII COMMENTARIUS.

IN PROMETH. IGNIFERUM.

I.

ΣΙΓΩΝ Θ' ΟΠΟΥ ΔΕΙ. A. Gellius XIII. 18. *Id quoque animadvertimus apud Æschylum in τῷ περὶ Φόρῳ Προμηθεΐ, et apud Euripidem in Tragœdia quæ inscripta est Ἴνῳ, eundem esse versum absque paucis syllabis: Æschylus sic;*

Σιγῶν θ' ὅπῃ δει καὶ λέγων τὰ καίρια.

Euripides autem sic;

Σιγῶν θ' ὅπῃ δει καὶ λέγειν τό τ' ἀσφαλές.

[Versus ille occurrit non semel in hoc opere, nempe Sept. Theb. adeo ut illo Æschylus imprimis delectatus videatur. Compar est ille Euripideus sæpe Plutarcho citatus;

Καὶ λέγειν ἴν' ἀσφαλές.

II.

Λίναδες, πίσσα καὶ ὤμολίνε μακροὶ τόνοι.

Citatur Polluci X. 17. Ἄλλὰ καὶ Αἰσχίλος ἐν Προμηθεΐ, πῦρ, καὶ λίναδες, καὶ πίσσα, καὶ ὤμολίνε μακροὶ τόνοι. Lege ex restitutione Salmasii, ἐν Προμηθεΐ περκαεΐ, λίναδες κ. τ. λ. Hæc enim Fabula, quæ aliis περφόρῃς, Polluci Προμηθεὺς Περκαεὺς dicitur IX. 8. Ὁ δ' ἐμπρησας τάχ' ἂν Περκαεὺς ὀνομάζοιτο κατ' Αἰσχίλον καὶ Σοφικλέα, ἕτως ἐπιγράφαντας τὰ δράματα· τὸν μὲν τὸν Προμηθεΐα, τὸν δὲ τὸν Ναύπλιον.

III.

Τράγος γένειον ἄρα πεινήσεις σύ γε

Καίει τὸν αἰψάμενον.

Plutarch. de capiend. ex hostibus utilitate. Τῆ δὲ Σατύρῃ τὸ πῆρ ὡς πρῶτον ὤφθη, βηλομένη φιλήσει καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεὺς, Τράγος γένειον κ. τ. λ. Laudans priorem versum Eustathius in Iliad γ'. p. 415. l. 7. subdit, ἀπὲ τῷ, Ὡ τράγε πάνυ σιγήσει γενεΐε εἰ τὴν φλόγα φιλήσεις.]

IN PROMETHEUM SOLUTUM.

I.

HEEIS DE. Quod ad Προμηθεΐα λύομενον pertineant hi versus satis constat ex his quæ scribit Hyginus, Astronom. Poetic. II. Engonasin.

Æschylus in fabula quæ inscribitur Prometheus Iyomenos, Herculem ait esse non cum dracone sed cum Liguribus depugnantem. Dicit enim quo tempore Hercules a Geryone boves abduxerit, iter fecisse per Ligurum fines, quos conatos ab eo abducere pecus, manus contulisse, et quam plures eorum sagittis confixisse. Sed postquam Herculi tela deficerent, multitudine barbarorum et inopia armorum defessum se ingeniculasse, multis jam vulneribus acceptis; Jovem autem misertum filii, curasse ut circa eum magna copia lapidum esset, quibus se Herculem defendisse, et hostes fugasse.

Ibid. ΕΠΕΙ ΠΑΣ ΧΩΡΟΣ ΕΣΤΙ ΜΑΛΘΑΚΟΣ. *Hoc nihil ad intelligendum facilius; siquidem meminere dici hæc Prometheus multo ante quam ille campus lapidibus esset complutus; tunc πᾶς χώρος erat μαλθακός lapidibusque carebat.* Casaub. in Strab. IV. p. 183.

Ibid. ΥΠΟΣΚΙΟΝ ΘΗΣΕΙ. Cl. Salmasius in exercitationibus Pliniani ita legit hos versus:

Ἵπποσκίον θήσει χθόν', οἷς ἔπειτα σὺ
βαλὼν διώξεις ῥαδίως Λιγύν γρατόν.

II.

ΦΟΙΝΙΚΟΠΕΔΟΝ. Cum iis quæ mox ab Arriano citantur videntur conjungenda. Quippe a Choro, ut puto, pronuntiata sunt, qui diceret se tantum terrarum esse emensum ut viseret Prometheus. Vide sis Casaub. in Strabon.

Ibid. ΠΑΝΤΟΤΡΟΦΩΝ. In veteribus Codicibus Παντοσφόρων scribitur.

III.

ΑΝΤΙΔΟΥΛΑ. [Plutarchus ἀντιδουρα, minus recte. Idem tamen de sollertia animalium habet ἀντίδουρα, alter igitur locus huc exigendus.] Ita Prometh. Vinc. γ. 462.

Ζεύγασι δαλεύοντα σώμασιν θ', ὅπως
Θνητοῖς μεγίστων διαδοχοὶ μοχθημάτων
Γένωνθ'.——

IV.

ΗΚΟΜΕΝ. Titanum, e quibus ut videtur constabat Chorus, hæc sunt verba ad Prometheus. Ita et in Prometheus Vincito Oceanus infit, γ. 284.

Ἦκω δολιχῆς τέρμα κελύθε
Διαμειψάμενος πρὸς σε, Προμήθευ.

Ibid. ΤΗ ΜΕΝ ΔΙΔΥΜΟΝ. Titanes Prometheus accedentes, primum salutabant, verbis supra allatis, mox regionem describentes unde venerint, hæc pronuntiant.

V.

ΕΥΘΕΙΑΝ ΕΡΙΠΕ. Ad eandem orationem cum Fragm. I. pertinent, qua scil. Prometheus iter ad Hesperidas exponit.

Ibid. ΠΡΟΣ ΠΝΟΙΑΙΣΙΝ, ΕΥΛΑΒΟΥ. Legit Is. Casaub. in Strabonem, IV. p. 182. Πρὸς πνοάς· σὺ δ' εὐλαβῶ. Is. Vossius in Pomp. Melam, II. 5. Πρὸς πνοάς, ἴν' εὐλαβῶ.

Ibid. ΤΡΕΨΑΣ ΑΦΝΩ. Casaub. συσρέψας ἄφνω. Vossius τρέψας αἴφνω.

VI.

ΕΞΕΥΛΑΒΟΥ ΔΕ ΜΗ ΣΕ. Cum superioribus valde congruunt; quo fit ut ad eandem orationem pertinuisse omnino persuadear.

VII.

ΕΠΕΙΤΑ Δ' ΗΞΕΙ. Ad eandem Promethei orationem videntur hæc etiam pertinuisse cum Fragment. I. V. et VI.; quod si ita fuerit, legendum erit ἤξει, ut supra, ἠξείεις δὲ Λιγύων.

Ibid. ΓΑΒΙΟΥΣ. Sic Æschylus vocavit quos Ἀβίαι; alii monente Stephano. [Ad Homericum illud, Ν'. 6.

Γλακτοφάγων ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Vide sis quæ adnotavit vir cl. Jac. Duport. in Gnomologia Homærica.]

XIII.

Ἐχθρῶ πατρός μοι τῆτο φίλτατον τέκνον.

Hostis patris gnatus mihi carissimus.

Verba sunt Promethei jam soluti de Hercule. Plutarch. in Pompeio, sub init. Πρὸς δὲ Πομπήϊον ἔοικε τῆτο παθεῖν ὁ Ῥωμαίων δῆμος εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὅπερ ὁ Αἰσχύλος Προμηθεὺς πρὸς τὸν Ἡρακλέα, σωθῆς ὑπ' αὐτῶ, καὶ λέγων, Ἐχθρῶ πατρός μοι τῆτο φίλτατον τέκνον.

XV.

Istrum tradit ex Hyperboreis et Riphæis montibus deferri. Schol. Apollon. IV.

ÆSCHYLI

TRAGEDIA

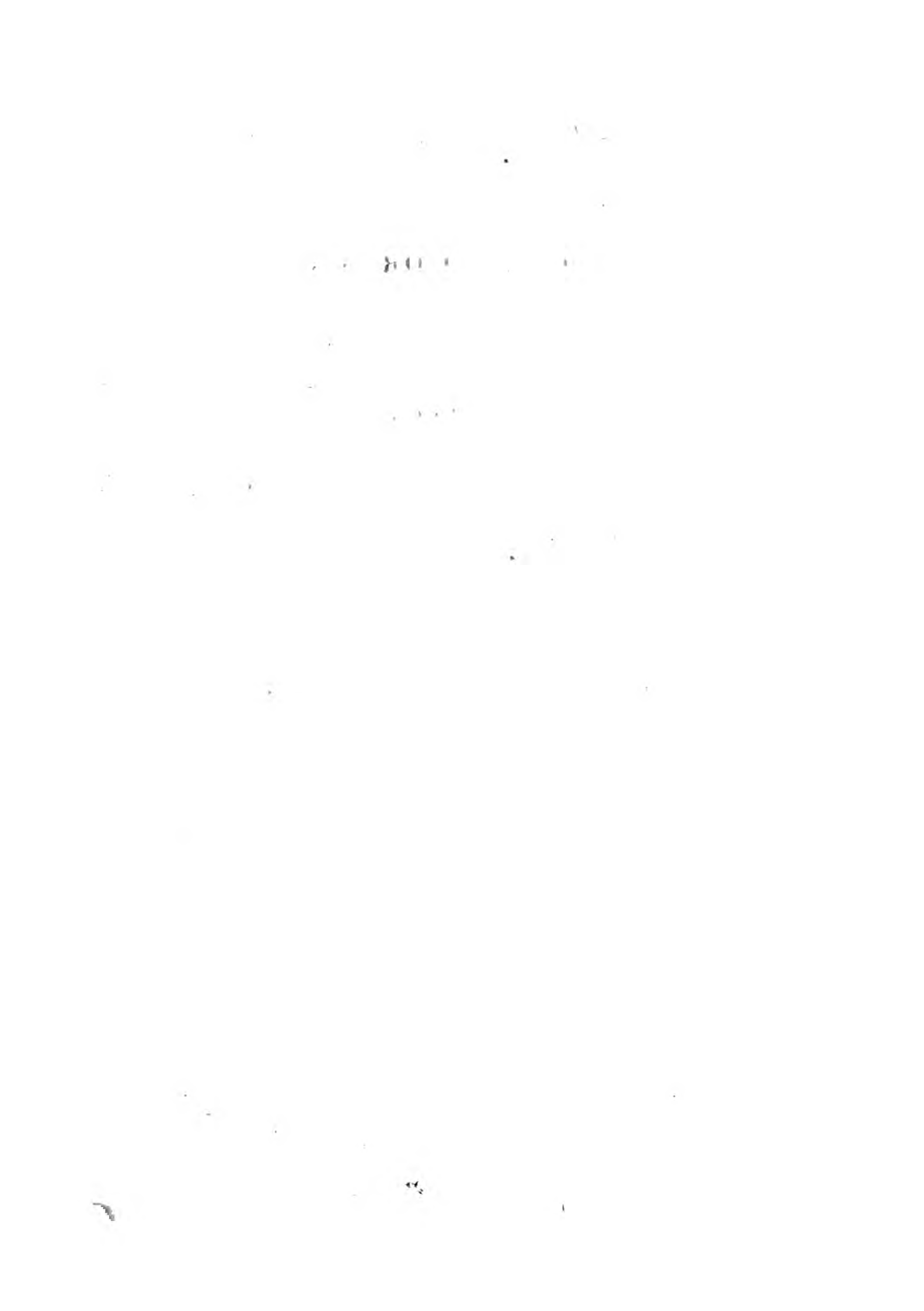
PROMETHEUS VINCTUS

DUPLICI COMMENTARIO

CRITICO ET PHILOLOGICO

ILLUSTRATA.

M M 2

COMPENDIORUM

QUIBUS

IN HAC TRAGEDIA ADORNANDA USI SUMUS

EXPLICATIO.

CODICES AB ASKEVIO COLLATI.

- Med.* Codex Mediceus.
Ask. A. }
B. } Codices in Bibliotheca quondam Regia Parisiensi.
C. }
D. }
Colb. 1. } Codices Colbertini.
2. }
Lips. 1. } Codices Lipsienses.
2. }
Guelph. Codex Guelpherbytianus.

CODICES PRIMUM A STANLEIO, POSTEA AB ASKEVIO COLLATI.

- Ar.* Codex Arundelianus.
Ox. Codex Oxoniensis.

Codices apud Schutzium.

- Mosq. 1.* } Codices Mosquenses a Matthæi cum Schutzio com-
2. } municati.
Viteb. Codex Vitebergensis a Zeunio collatus.
Gud. Codex Gudianus olim a Kulencampio collatus.

Codices a Nobis collati.

Cant. 1. } Codices in Bibliotheca Academiae Cantabrigiensis.
2. }

Codices Nobiscum communicati.

Ven. 1. } Codices in Bibliotheca Regia D. Marci Venet. quorum
2. } collationem humanissime instituit vir ille doctissimus
Jac. Morellius.

Horum omnium Codicum, et subsidiorum reliquorum Editionumque, notitia plenior e Præfatione petenda est.

Emendationes MSSæ.

Marg. Ald. Varietates una cum Scholiis Græcis ad marginem editionis Aldinæ, antiqua manu a viro docto adscriptæ.

Marg. Ask. Varietates ad marginem edit. Pauwianæ, olim penes Askevium, adscriptæ.

Coll. Ask. Collationes Askevianæ quibus nota nulla adscribitur, sed videntur ex Codd. Lipsiensibus et Guelph. plerumque decerptæ. Perpaucæ sunt.

EDITIONES IMPRESSÆ.

Ald. Aldina. Venet. 1518.

Rob. Francisci Robortelli. Venet. 1552.

Turn. Hadriani Turnebi. Paris. 1552.

H. Steph. Petri Victorii quam notis instruxit et recensuit
H. Stephanus. Paris. 1557.

Garbit. Matthiæ Garbitii. Basil. 1559.

Canter. Gulielmi Canteri. Antverp. 1580.

Pauw. Jo. Corn. de Pauw. Hagæ Com. 1745.

Giac. Mich. Ang. Giacomelli. Rom. 1754.

Morell. Thomæ Morell. Lond. 1773.

Brunck. Rich. Fr. Ph. Brunck. Argent. 1779.

- Schutz.* 1. } Christ. Godofr. Schutzii. Halæ, 1782.
 2. } _____ 1800.
- Pors.* 1. } Ric. Porsoni. Glascuæ, 1795.
 2. } _____ 1794. prodiit vero anno de-
 mum 1806.
- Both.* Frid. Henr. Bothei. Lips. 1805.

Commentatores.

- Arnald.* Georgii d'Arnaud, Specimen Animadversionum Criticarum. Harling. 1728.
- Abresch.* Fr. Ludov. Abreschii Animadversiones ad Æschylum. Medioburg. 1743. et Zwollæ, 1763.
- Heath.* Benj. Heath. Notæ. Oxon. 1761.

Ad Notas Variorum Philologicas, quæ e diversis scriptoribus, partim data opera, partim obiter et *ἐν παρέρῳ* Æschylum illustrantibus, petendæ erant, ubique adnotantium nomina literis majusculis adscribenda curavimus, ut uno intuitu quid cuique deberetur Lector intelligeret. In Notis Variorum Criticis, quæ mea unius opera conscriptæ sunt, ratus ambitiosum id fore, si ad singulas notulas meum nomen adscriberetur, illud ubique suppressi, nisi Variorum notæ inter se conjunctæ aliud aperte postulabant. Hanc etiam mihi legem imposui, ut quas in editione sua dederat Stanleius Henrici Stephani et Gulielmi Canteri adnotationes, eas omnes, adjectis ipsorum nominibus fideliter exprimerem: Robortelli et Sophiani conjecturas et Turnebi VV. LL. suis locis inter VV. LL. insererem. Cæterorum annotationes plerumque, quantum ejus fieri potuit, ipsorum verbis pressius exhibui; nonnunquam, ubi res postulabat, plenius, adscriptis eorum nominibus, ut in Not. Var. Philologicis.

IN PROMETH. VINCT.

NOTÆ VARIOR. ET BUTLERI CRITT.

CUM

VV. LL. ET METRORUM ENARRATIONE.

ΥΠΟΘ. β. lin. 5. ΠΑΡΑΓΙΝΟΝΤΟ. Παραγίνονται Ask. D. quod procul dubio recipiendum. Παριγίνονται Ald.

DRAM. PERS. Varie recensentur Personæ hujus tragœdiæ. Ansam errori dederunt Προμηθεὺς Πυρφόρος, et Λυόμενος. Novem recensent Ald. Turn. Octo Robortell. Illi scilicet duas adjiciunt personas Terram et Herculem, hic non nisi Herculem. Has omnes Stephanus ab una tragœdia, Prometh. Soluto profluxisse arbitratur; possit etiam f. Terra ad Prometh. Igniferum, Hercules ad Solutum, pertinere.

γ. 2. ΑΒΑΤΟΝ ΕΙΣ. Ἄβατόν τ' εἰς Med. Rob. contra metrum. Obelum ad ἄβατον apposuit Pors. 2.

γ. 3. ΗΦΑΙΣΤΕ. Non per imprudentiam sed consulto a me prætermissa est hypodistole post vocativum Ἥφαιστει, ut is non cum præcedentibus sed cum sequentibus jungatur, et sit, Ἥφαιστί σοι δὲ, ἀπὸ τῆς, Σοὶ δὲ ὦ Ἥφαιστει, quod esse ποιητικώτερον nusquam legi, sed ex multorum, Homeri præsertim locorum observatione didici; ex quibus mihi in præsentia hi duntaxat succurrunt. Iliad. Α'. Ἀτρεΐδῃ σὺ δὲ παῦε τὶόν μένος. Et Iliad. Β'. Ἀτρεΐδῃ σὺ δὲ θ' ὡς πρὶν ἔχων ἀγμφία βεβλήν, Ἄρχεῦ Ἀργείοισι. Et Il. Γ'. Ἀτρεΐδῃ σὺ δ' ἔπειτα δικαιοτέρος καὶ ἐπ' ἄλλω Ἔσσεαι, pro σὺ δὲ ὦ Ἀτρεΐδῃ. Quod non perspexerunt qui post hujusmodi vocativos interpunctionis notam in Homericis exemplari posuerunt. H. STEPH. At in editione hujus tragœdiæ, inter selectas alias, anno 1567, hypodistolen idem Stephanus restituit. Et sic habent Ald. Rob. Turn. Brunck. Pors. 2.

Ibid. ΜΕΛΕΙΝ. Μέλλειν Ar. mendose.

Ibid. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ. Alii ἐπιστολάς, inquit Scholiastes: quam tamen lectionem quomodo admittere possit versus ipse viderit. Certe non solum hic, sed et infra, ἐπιστολάς consensu omnium nostrorum exemplarium legitur in eadem significatione; ut in Persis, γ. 785. Καὶ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς. Et in Suppl. γ. 1019. Hoc autem loco Aristophanis enarrator legit ἐπιστολάς: itidem et

Eustathius: a quo tamen prorsus dissentio in eo quod ait vocem hanc ab ἐπιτέλλω factam per pleonasmum τῆ σ. Nam cur potius ab ἐπιτέλλω quam ab ἐπιτέλλω eam formemus? quo verbo utuntur in hoc sensu cum alii omnes tum ipse Æschylus; ut in Choeph. γ. 777. Ἀγγελλ' ἔῃσα, πρᾶσσε τὰ περὶ αὐτὸν μέτρα. Nisi forte putet aliquis in ipso etiam ἐπιτέλλω esse pleonasmum: quod ego ne Aristarcho quidem dicenti crederem. Unde enim mihi quis probaverit prius esse ἐπιτέλλω quam ἐπιτέλλω, ἀφαιρέσει τῆ σ, ac ἐπιτέλλω ab ἐπιτέλλω παρεπιθήκη τῆ σ? Immo vero simplex ipsum τέλλω grammatici annotant pro τέλλω poni, aphæresi τῆ σ. Cui repugnat illud, ut dicamus in τέλλω esse pleonasmum. Lectionem igitur illam quam affert Scholiastes non agnosco, quum nec recipi potest quin vis afferatur metro, ἐπιτολαὶ autem pro jussis et mandatis Æschylo cum aliis Tragicis nomen est commune: sic enim et Sophocles cum alibi tum in Œdipo Coloneo, τάσδ' ἐπιτολάς πατρὶ Ταχεῖ πόρευσαν ξὺν χρόνῳ. H. STEPH. Locum Thomæ Mag. in voce Ἐπιτελάμην, Καὶ ἐπιτολὴ ἀντὶ τῆ προσαγῆ, ὃ δὴ καὶ ἐπιτολὴ παρ' Αἰσχύλῳ διὰ μέτρον ἐν Προμηθεῖ, egregie emendat Abresch. in hunc modum, Καὶ ἐπιτολὴ ἀντὶ τῆ προσαγῆ, (ὃ δὴ καὶ ἐπιτολὴ) σ. Α. δ. τὸ μ. ἐν Πρ. Plura super hac voce annotant doctissimus Salvinus ad Eustath. p. 63, et 665. et Jos. Scaliger. ad Phrynichum, in voce Πρὸσφατον. Ἐπιτολάς habent h. l. Ven. 2. Ar. Ald.

γ. 4. ΤΟΝΔΕ. Τὸν δὲ divisim Rob.

γ. 6. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΩΝ ΔΕΣΜΩΝ ΕΝ ΑΡΡΗΚΤΟΙΣ ΠΕΔΑΙΣ. Ἄδαμαντίναις πείδησιν ἐν ἀρρήκτοις πείτραις Med. Salvin. legit πείδησ' ἐν. Ἄδαμαντίναις πείδαισιν Ask. A. Πείδησιν Ask. D. Cant. 1. sed suprascripto αι. Ἄδαμαντίνους Cant. 2. Deest ἐν Ar. Ἀρρήκτοις πείτραις Cant. 1. 2. Ultimatum verbum erasum in Guelph. Ἄδαμαντίναις πείδαις ἐν ἀρρήκτοις πείτραις Rob. Ἄδαμαντίνης πείδησιν ἐν ἀρρήκτοις πείτραις Ven. 1. Ἄδαμαντίναις πείδησιν ἀρρήκτοις πείτραις Ven. 2. Ἄδαμαντίναις πείδησιν ἐν ἀρρήκτοις πείτραις Ald. Turn. Garb. et H. Steph. qui hæc in notis. "Alii πείδαις" et elegantior quidem versus cum πείδησιν quam cum πείδαις, sed erit anapaestus in quarta sede ut in prima. At is qui scripsit Scholia in Aristophanem ita legit totum versum, ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πείδαις. Quam lectionem sequi fortasse maluerit aliquis offensus repetitione dativi tam vicini πείτραις. Nam duriusculum est revera ὀχμάσαι πρὸς πείτραις ὑψηλοκρήμυις ἐν ἀρρήκτοις πείτραις. In illa autem altera lectione illud πείδαις δεσμῶν non videbitur insolens iis qui χθονὸς πείδων apud hunc poetam, et σκάφη νῆων, et συμφορὰ πάθους multaque hujusmodi apud alios legerit. Ego tamen quamvis plurima hujus tragicæ exemplaria scripta mihi videre contigerit, in omnibus memini me ita legere ut in contextu excudimus. Sed et in Petri Victorii codice, qui solus omnium instar esse potest ita legitur; quare ἐπέχω." Hactenus H. Steph. Optimam procul dubio lectionem exhibet Canterus, et post eum Stanleius, cujus elegantem in notis conjecturam in textum recepit Brunck. eam tamen recte Schutzius veritatis insignibus carere arbitratur.

- γ. 7. ΑΝΘΟΣ. Αὐτός Marg. Ald. quod friget.
 Ibid. ΣΕΛΑΣ. Σέλας Gilb. Wakefield. ingeniosius quam verius.
- γ. 8. ΩΠΑΣΕΝ. Deest γ Colb. 2. Cant. 1. ut sæpe, Cant. 2.
 Ar. hic vero contra metrum.
- Ibid. ΤΟΙΑΣΔΕ ΤΟΙ. Τοίας δὲ Colb. 2. Τοιαῶσδ' Rob. omisso τοι.
- γ. 9. ΣΦΕ. Scholiastes monuit τὸ χ διὰ τὸ σφῆ, h. e. in codice suo
 voculam σφῆ signo χ notatam fuisse; hoc aliquis fecit vel propter
 insolentiam, quod nesciret idem quod αὐτὸν esse, vel quod spurium
 existimaret; vel quod tantum in σφῆ mediam literam φ expungen-
 dam, et σὶ legendam censeret, ita ut in his verbis τοιαῶσδε—— δύναι
 δίκην ad Prometheus oratio converteretur. SCHUTZ.
- γ. 12. ΣΦΩΪΝ. Rogat Pauwius cur non pro σφῶϊν scribimus σφῶϊν
 sine diastola, vel σφῶν ubi versus monosyllabum requirit. Et
 vero rectius forte scribetur σφῶν post Brunck. Schutz. Pors. Hoc
 vero obiter monemus, ubicunque Pauwium aut Heathium lauda-
 mus deformitatem illam vocum nudarum accentibus sedulo nos
 vitasse. Apices igitur appinximus ad quos ipsis Pauwio Hea-
 thioque, ut infra docebimus, plus semel confugere necesse fuit.
 Cf. γ. 790.
- γ. 14. ΘΕΟΝ. Θεῶν Colb. 1. Sed recte θεὸν, suam enim cogna-
 tionem mox agnoscit Vulcanus, γ. 39.
- γ. 15. ΠΡΟΣ. In Cod. Med. suprascriptum τῆ, quod et contra
 metrum recepit in textum Rob.
- γ. 16. ΠΑΝΤΩΣ. Deest hic versus Lips. 2.
 Ibid. ΤΩΝΔΕ ΜΟΙ. Τῶνδ' ἐμοὶ Brunck. Schutz.
- Ibid. ΤΟΔΑΜΑΝ. Τόλμα OX. Mendose.
- γ. 17. ΕΞΩΡΙΑΖΕΙΝ. Præfigitur obelus in Pors. 2.
- γ. 19. ΑΚΟΝΤΑ Σ' ΑΚΩΝ. Ἄκοντ' ἄκων σε Colb. 1. quod repugnat
 metro. Sic tamen Ald. Rob.
- γ. 20. ΠΡΟΣΗΑΣΣΑΛΕΥΣΩ. Προσπατταλεύσω Colb. 2. Ask. A. OX.
 Rob. Morell. sed apud Tragicos semper usurpatur σσ. Προσ-
 πατταλευμένον tamen habet Menander, cujus locum in notis ad
 Fragmenta excitavimus.
- Ibid. ΠΑΓΩ. Τόπω Med. quod languidius.
- γ. 21. ΤΟΥ. Πῆ Barth. Advers. VII, 11.
- Ibid. ΜΟΡΦΗΝ ΒΡΟΤΩΝ. Μορφὴν θεῶν Ask. A. B. D. Ven. 1. 2.
 Colb. 1. 2. sed in Colb. 2. recte suprascriptum βροτῶν, hoc enim
 auget calamitatem, quod nec colloquio nec aspectu quidem
 hominum pro quibus tot mala perpressus esset, frui liceret. Βροτῶν
 μορφήν inverso verborum ordine Rob. In Ven. 2. τῆ etiam ante
 φωνήν legitur.
- γ. 22. ΣΤΑΘΕΥΤΟΣ. Στατευτός Ald.
- γ. 26. ΑΕΙ. Αἰεὶ Guelph. quod minus Atticum.
- γ. 27. ΑΠΗΥΡΩ. Alii ἐπηύρω. Eustathius tamen non hanc sed
 illam lectionem agnoscit. Η. ΣΤΕΡΗ. Etymologus in voce
 Ἄπύρας Ἔστιν αὐρῶ τὸ ἀπολαύω, unde non sine causa ἀπαυρῶ æque ac
 ἱπαυρῶ significant *fructum aufero, capio*. Euripides etiam, Androm.
 γ. 1028. φόνον πρὸς τέκνων ἀπηύρα, *A filius cadem consecuta est*. ΓΙΑC.

Ibid. ΤΡΟΠΟΥ. Distinguunt Ox. et Ar. post θεός, sublato puncto post τρέψω, ut sit sensus, *talia ob benevolentiam in genus humanum consecutus es, Deus quamvis existens*. Altera vero loquendi forma Tragicis usitator, Æschylo præcipue qui πολύπτωτον amat. Vide γ. 19. et γ. 218.

γ. 29. ΥΠΟΠΤΗΣΣΩΝ. Ὑποπτύσσων Turneb. et Grot. in Excerpt.

γ. 30. ΠΕΡΑ. Πέραν Ar.

γ. 31. ΑΝΘ' ΩΝ. Ἀνθῶν Cant. 1. 2.

γ. 32. ΚΑΜΠΤΩΝ. Κάμπων Ven. 2.

γ. 33. ΠΟΛΛΟΥΣ Δ'. Deest δ' Ox. Male. Μοχ ἀρωφελεῖς Ven. 2.

γ. 34. ΦΘΕΓΞΗ. Rectius Pors. φθέγξει, quam formam secundæ personæ in præsentibus et futuris vulgo in η terminatis ubique servat, quin et ubi per metrum licet, ξὺν pro σύν semper scribit et simpliciter et in compositis, et γιγνώσκω, γίγνομαι, quod semel monitum sufficiat. Porsonum sequitur Schutz. in editione secunda, imitator ejus studiosissimus, ac non raro *tacitus* quidem.

γ. 35. ΑΝ. Αὐ Cant. 1. fons erroris in aperto est.

Ibid. ΝΕΟΝ. Alii νέος. Utrumque de Jove dici potest; quia νέον ἐκράτει, id est νεωσι, et νέος erat. Unde dixit γ. 95. Τοιοῦθ' ὁ νέος Τρωγός μακάρων ἐξέυρ' ἐπ' ἐμοὶ Δεσμὸν ἀεικῆ. Et γ. 149. Νίσι γὰρ οἰακονόμοι κρατέσ' Ὀλύμπου. Et γ. 310. Νέος γὰρ καὶ Τύραννος ἐν θεοῖς. Sed γ. 389. habes de eodem Jove, Ἥ τῶ νέον κρατῆντι παγκρατεῖς ἔδρας; adeo ut utraque lectio testimonio ipsius poetæ confirmari possit. H. ΣΤΕΡΗ. Νίσι Ald. quod emendavit vir doctus in margine in νέος. Νέως Marg. MSti apud Morell. Νέον vero elegantius et magis Græcum.

γ. 36. ΚΑΤΟΙΚΤΙΖΗ. Κατοικτίζει Lips. 2. Quod librario forte debetur qui Aticum κατοικτίζει in archetypo suo minus intellexit.

γ. 38. ΠΡΟΥΔΩΚΕΝ. Deest ὦ in Med. Guelph. sed abesse nequit.

γ. 39. ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ ΤΟΙ. Τὸ συγγενές τι Ask. D. Deest τοὶ in Ar. et τὸ habet Marg. MS. apud Morell.

γ. 41. ΟΙΟΝ ΤΕ ΠΩΣ. In quibusdam veteribus libris interrogationis nota posita est et post οἶόν τε et post πῶς; ut sit, meo quidem iudicio hic sensus, ἄρα νομίζεις δυνατόν εἶναι ἀνηκεῖν τῶν τῷ πατρὸς λόγων; πῶς; sub. εἴη ἂν δυνατόν; Sunt et qui interrogationis nota post οἶόν τε posita, πῶς deinde cum sequentibus jungant. Ego Scholiasten nostrum secutus sum, qui ea verba quibus locum hunc illustrat πῶς ἂν ἔπειτα Ὀδυσῆος λαθόμην ex Homero sumpsit. Est autem versus integer illic πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θέσω λαθόμην Iliad. κ'. 243. et Odys. Α'. 65. reperitur enim duobus his in locis idem versus: quod erroris causam cuidam antiquo scriptori præbuisse nuper animadverti. H. ΣΤΕΡΗ.

γ. 42. ΑΙΕΙ ΤΕ ΔΗ. Αἰεὶ τοι δὴ Guelph. Lips. 1. Colb. 1. Ven. 1. Αἰεὶ τι δὴ Ask. B. Uterque Cant. Αἰεὶ τει δὴ Rob. Vera est lectio Brunck. Ἀεὶ γε δὴ; et sic Schutz. Pors.

Ibid. ΘΡΑΣΟΥΣ. Θάρσους Rob. sed præstat Iambum retinere ubi commode fieri possit.

Ibid. ΠΛΕΩΣ. Πλέος Guelph. quod minime recipiendum.

γ. 43. ΤΩΝΔΕ. Τῶνδε Med. Contrarium errorem mox errat Guelph. legendo χειροναξία.

γ. 48. ΕΜΠΑΣ. Dorica hæc forma Tragicis placuit, non ἔμπης, quod legitur tamen in Soph. Ajac. γ. 122. sed ibi etiam ἔμπας scribendum ex Scholiastæ observatione, "Ἴωνες ἔμπης φασίν" Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας καὶ ἔμπα. BRUNCK.

Ibid. ΑΛΛΟΣ ΩΦΕΛΕΝ ΛΑΧΕΙΝ. Ὠφέλε Ar. Ald. Turn. Ὠφέλι Guelph. Lips. 2. Et inverso verborum ordine ὦφέλε λαχεῖν ἄλλος Rob.

γ. 49. ΑΠΑΝΤ' ΕΠΡΑΧΘΗ. Ἀπαντα πραχθῆ, omnia fiant, præterquam imperare Diis, h. e. fac quod velis, illud modo cave ne pro deorum rege te geras, Pauw. sed illud Græce dici non potest. Nec vero felicius Heath. Ἀπαντ' ἐπράχθη 'ι, h. e. ἐπράχθη ἂν, omnia fieri potuerunt præterquam Diis imperare, q. d. Non impossibile fuit tibi aliam quamcunque sortem tibi magis gratam obtinere, modo sortem Diis imperandi excipias, ea enim soli Jovi competit. Loco difficili ita subvenit Abresch. ut antiquam lectionem fuisse ἐπρώθη existimet. Fidem illi facit utriusque Scholiastæ interpretatio, qui verbum quod legerunt sic explicant, ἐκ μοιρῶν δέδοται, ἐγγόνει ἐκ μοίρας. Vulgatæ tamen lectioni favet, quod sit nimis docta quam ut ab imperito librario proficiscatur; duasque olim fuisse hujus tragædiæ editiones ab ipso auctore arbitratur, quarum in altera dederit ἐπρώθη, in altera, quod nunc legimus, ἐπράχθη. Adeant, qui velint, prolixam ejus annotationem, Animadv. in Æsch. I. 2. Ἐπράχθη cum obelo legitur in Pors. 2.

γ. 50. ΕΓΚΡΑΤΕΙ ΣΘΕΝΕΙ. Ἐγκράτει, σθένη, ut sint verba in modo imperativo adhibita, Gilb. Wakefield. Sed ita scriptum ab Æschylo non hodie credam, et in vulgatis et codices MSSi et editiones impressæ ad unam omnes consentiunt. Vitandum igitur κακόζηλον illud emendandi studium, quo sæpe adducuntur viri docti ut loca sarta tecta præ mera conjectandi prurigine corrumpant.

γ. 51. ΤΟΙΣΔΕ. Obelum habet præpositum in Pors. 2.

γ. 52. ΟΥΚῆΝ. Οὐκῆν Ar. sed male.

Ibid. ΔΕΣΜΑ ΤΩΙΔΕ. Τῶδε δεσμὰ uterque Cant. sed ingrata est reduplicatio ejusdem syllabæ δε.

Ibid. ΠΕΡΙΒΑΛΕΙΝ. Περιβάλλειν Cant. 2. solenni errore, ut mox ψάλλια.

γ. 53. ΕΛΙΝΝΥΟΝΤΑ. Ἐλινύοντα Guelph. Brunck. Schutz.

Ibid. ΠΡΟΣΔΕΡΧΘΗ ΠΑΤΗΡ. Interrogationis notam posui post πατῆρ, licet ex veteri codice non adnotatam, quia sine ea præferrent verba contrarium sensum illi quem habere debent. Quam interrogationem qui non admittere volet legat ἐκῆν necesse est, non ἔκεν. H. STEPH.

γ. 54. ΨΑΛΙΑ. Ψάλλια uterque Cant. Ald. Rob. Steph. Ψέλλια habet in textu Colb. 2. sed vox est paululum erasa in ιλ. in margine vero scribitur ψάλλια κυρίως τὰ χαλινὰ τῶν ἵππων, ἐνταῦθα δὲ τὰ ἰεργαλιῶ τῆς βασιλεύου τίχης. Ψέλλια Guelph. Ar. Turn. Garbit.

γ. 55. ΛΑΒΩΝ ΝΙΝ ΑΜΦΙ ΧΕΡΣΙΝ. Stanleius, βαλὼν *in* ἀμφὶ χερσίν. Vix possum assentiri: nam νὶν pro αὐτὰ perquam durum est, et νὶν πασσάλευε πρὸς πέτραις de ipso Prometheo longe convenientissimum. Locus est paulo intricacior, quem ita forte legere et distinguere oportebit. Λαβὼν, νὶν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει Ῥαισῆρι θείνων, πασσάλευε πρὸς πέτραις. Λαβὼν ad ψάλια se refert, una cum ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει Ῥαισῆρι θείνων, et νὶν πασσάλευε πρὸς πέτραις sic commode cohæret. PAUW. Non assentior, nec fieri possit, quod vult Pauwius, ut νὶν tanto intervallo a verbo πασσάλευε disjungatur. Et satis recte vulgata se habent, sive νὶν ad catenas brachiales, quod præstat, sive ad ipsum Promethea referri placuerit.

γ. 56. ΘΕΙΝΕ. Θείνων Marg. Ald.

Ibid. ΠΑΣΣΑΛΕΥΕ ΠΡΟΣ ΠΕΤΡΑΙΣ. Alii πασσάλευ' ἐρρωμένως. At qui γ. 65. repetitum esse diceremus idem hemistichium; unde quum aliquis illa verba transtulisset, et hic ad marginem adnotasset, fuisse temere recepta in contextum existimo. Sic in principio Eumen. γ. 15. pro Μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφί λειῶς, habes alicubi scriptum, Μολόντα δ' αὐτὸν καὶ σιβίζουσι μέγα, nimirum repetito per errorem fine præcedentis versus, σίμπουσι δ' αὐτὸν καὶ σιβίζουσι μέγα. H. STEPH.

γ. 58. ΑΡΑΣΣΕ ΜΑΛΛΟΝ. μάλα Rob. credo pro μάλα, sed vitiose.

γ. 59. ΠΟΡΟΝ. Aristophanis enarrator πόρος legit, hunc versum citans in commentario in Equites, ubi ait Poeta, ad hunc Æschyli Iambum alludens, Ποικίλος γὰρ ἀνὴρ, Κακ τῶν ἀμηχάνων πόρος; εὐμηχάνους πορίζων. Ubi observa et ipsum Aristophanem pluraliter dixisse πόρος. Quidam tamen Græcus auctor huc et ipse respiciens, πόρον dicit, in his πολλοῖς γὰρ αὐτὸν περιπεσόντα κινδύνους καὶ παιδάς τὰς ἐκείνους διέσωσεν, ἐξ ἀμηχάνων πόρον ἐς σωτηρίαν παρασχών. Sic πόρον κακῶν dixit Euripides. H. STEPH. Τρόπον Ar. Cant. 1. Τρίτων Guelph. Sed recte habet πόρος Schutz. quam lectionem tuetur, citatis μόχθων τέματα γ. 100. et ποιῶς ἀμπλακημάτων γ. 112, ut ostendat Æschylo familiare esse pluralia pluralibus jungere. Sic Pors.

γ. 62. ΜΑΘΗ. μάθοι Guelph.

Ibid. ΔΙΟΣ ΝΩΘΕΣΤΕΡΟΣ. Νωθέστερος Διός, ut solet, contra metrum, Rob.

γ. 63. ΠΛΗΝ ΤΟΥΔ'. Πλὴν τῆτ' Rob.

γ. 64. ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ κ. τ. λ. Ἀδαμαντίνος *in* σφηνός; αὐθάδει γάθου Στέργου κ. τ. λ. Garbit.

γ. 67. ΣΥ Δ' ΑΥ'. In quibusdam exemplaribus legitur σὺ δ' εἶ' sed melius σὺ δ' αὖ' quia jam semel dixerat Vulcanus, Ἐγὼ δ' ἄτολμος εἰμὶ κ. τ. λ. Apposui autem interrogationis notam hic quoque, licet in veteri libro non adscriptam; ut sit sensus, *Tun' etiamnum lentus es ad exequenda Jovis jussa? cave, cave ne &c.* At si interrogationem sustuleris multum de vehementia orationis amiseris. H. STEPH. Σὺ δ' εἶ' habent Colb. 1. et 2. a secunda manu, quod prius erat eraso.

Ibid. ΥΠΕΡ-ΣΤΕΝΕΙΣ. Post γίμης pro virgula γίγμα τέλειος habet

Rob. ὕπερ γένεις divisim legit H. Steph. in edit. quam supra memoravimus ann. 1567. et sic Guelph. Grot. in Excerpt. Morell. Brunck. Schutz. Pors. Omnino recte, abstinendum enim, ut monet Pauw. in Iambis a voce in duas partes dispertita. Quare et in versu præcedente ὕπερ γένω Pauw. Morell. Schutz. quod minus bene, nam præpositiones cum casibus suis postponuntur plerumque claudunt senarium.

§. 68. ΟΙΚΤΙΕΙΣ ΠΟΤΕ. Σκόπει additur post ποτὲ in Guelph. Lips. 2. ex glossa.

§. 69. ΟΜΜΑΣΙΝ. Vidi exemplar in quo post ὀμμῶσιν interrogationis nota posita erat. Idem erit sensus, sive pronuntiative sive interrogative hunc versum enunties. H. STEPH. Præstat vero legi sine interrogatione.

§. 71. ΒΑΛΕ. Βάλλε Rob. ex solito errore librarii.

§. 73. ΚΑΠΙΘΩΞΩ ΓΕ ΠΡΟΣ. Κάπιθώξω δὲ πρὸς Colb. 1. Guelph. Κάπιθώξω γέ σε πρὸς Ven. 2. Κάπιθώξω σε πρὸς Ask. C. Κάπιθώξωσε πρὸς Rob. Deest πρὸς Lips. 2. Sed particulam γε hic minime otiosam esse docet Pors. ad illud Eurip. Phœn. ψ. 619. Καὶ κατακτενῶ γε πρὸς, ubi legitur etiam κατακτενῶ σε, minus bene.

§. 72. ΚΙΡΚΩΣΟΝ. Κρίκωσον Colb. 2. Ask. A. Ar. Guelph. uterque Cant. Lips. 2. Totum versum sic legit Rob. Χώρει, κάτω δὲ σκέλω κρίκωσον βία.

§. 75. ΠΙΟΝΩΙ. Χρόνω Ask. A. Rob. quam lectionem probaverim. Indicat enim Vulcanus se ad mandatum τῷ Κράτους exequendum iam non segnem esse; Schutzius autem vulgatam prætulit, ut facilitatem laboris, non celeritatem Vulcanus significet.

§. 76. ΠΕΔΑΣ. Πόδας Lips. 2. Rob. sed e contextu legendum πίδας non πόδας observat cl. Schutz. "ut enim §. 55. ψάλια, §. 64. σφινός γνάθον, §. 71. μασχαλιστήρας, §. 74. κίρκως memoravit sic h. l. pedicarum mentionem fieri consentaneum est. Unde ipsa verborum copia qua delectatur Æschylus ad reperiendam lectionis veritatem proderit."

§. 78. ΓΗΡΥΕΤΑΙ. Γαρεύεται Ask. D. Ven. 1. Guelph. sed tales Dorismi non nisi choris conveniunt. Totum versum sic legit Ald. "Ο μοι ἀμορφή γλώσσά σε γαρεύεται, quem sic in Marg. emendat vir doctus, Οἶμοι, ἂ μορφή γλώσσά σε γαρεύεται. Ingeniose, sed vulgata procul dubio vera est.

§. 80. ΤΡΑΧΥΤΗΤΑ. Θρασύτητα Cant. 1. 2. Lips. 2. invito metro. Βαρύτητα Guelph. quod perinde metro repugnat.

Ibid. ΠΙΠΛΗΣΣΕ. Πίπλησε subscripto μ et σ, ut sit Πίμπλησσε Colb. 2.

§. 83. ΤΙ ΣΟΙ. Punctum post σοι in Ar. Male.

§. 84. ΑΠΑΝΤΑΗΣΑΙ. Ἀπαλλάξαι Ask. A. alterum, quia doctius, tenendum.

§. 86. ΔΕΙ. Δεῖν Guelph.

§. 87. ΤΥΧΗΣ. Alii τέχης. Sed melius meo quidem iudicio τύχης. Ut in §. 103, et 106, dicit πῆμα et τύχας. Quinetiam Prometheus, quod nunc illi Κράτος dicit, ipse de seipso dicens utitur

voce πημονή, ψ. 469. αὐτὸς ἔχ' ἔχω σοφισμ' ὅτω τῆς νῦν παρῆσις πημοῆς ἀπαλλαγῶ. H. STEPH. Cui astipulatur Morell. Τέχνης habent Colb. 1. Ask. B. C. D. Ar. Lips. 2. Cant. 2. Ven. 1. 2. Guelph. Ald. Turn. Nec spernenda lectio quæ tot Codicum auctoritate nititur et verbis ἐκκυλισθήση et προμηθείως convenit. Τέχνη enim h. l. significant *compages artificiose fabricatas atque adstrictas*, ut apud Attium, *qua miser solertia transverberatus*, unde et eum h. l. τέχνης legisse existimo.

ψ. 88. ΔΙΟΣ. Διὸς Ald. Rob. quod falsum esse e metro patet. Præterea, ut monet Schutz. incommodum esset et a Prometheo minime exspectandum, Jovis nomen initio statim orationis memorari.

ψ. 89. ΠΟΝΤΙΩΝ ΤΕ. Abest τε a Guelph. 2.

ψ. 90. ΓΕΛΑΣΜΑ. Suprascriptum κίνημα in Cod. Guelph. quod est tantum glossa interlinearis. Imaginem pulcherrimam fœdavit Pauw. ex mera conjectura reponens ἀνήριθμόν γ' ἔλασμα, quod ab ἰλάω deducit, ut a γελῶ γέλασμα, atque undarum ductus apte exprimere affirmat. Nobis tamen tum ob conjecturæ licentiam, tum ob otiosum γέ, tum ob exilitatem imaginis, nec Græcum videtur esse nec poeticum.

ψ. 91. ΠΑΝΟΠΤΗΝ. Πανόπτῃς, *omnia cernens*, h. l. multo aptius est, ut monet Schutz. quam quod Stanleius voluit, *πάνοπτος, omnibus visus*.

Ibid. ΚΥΚΛΟΝ ΗΛΙΟΥ. Ἥλιος κύκλον Guelph. et sic sane suavius decurreret versus, nisi sequeretur καλῶ α κ etiam incipiens.

ψ. 93. ΑΙΚΙΑΙΣΙ. Legendum αἰκίασιν ob metrum, et sic Brunck. Pors. Schütz. 2. Ἀνίασι habent Guelph. Lips. 2. Gud. apud Schutz. 2. et Rob. Hoc vero systema sic ordinat Th. Morellus,

Δέρχθηθ' οἶαις αἰκίασιν
 Διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
 Χρόνον ἀθλεύσω· τειρόνδ' ὁ νέος
 Τάγος μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
 Δεσμὸν αἰετῆ· αἰ αἰ, τὸ παρὸν,
 Τό, τ' ἐπιερχόμενον πῆμα γενάχω.
 Πῆ ποτε μόχθων
 Χρὲ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι.

Nimirum magnum quiddam sibi lucratus videbatur v. cl. quod basin quam vocant anapæsticam, ex medio systemate sublatam ante versum finalem posuisset. Idem vero propter cæsuram quæ in versibus anapæsticis post primum monometrum obtinet, et *συνάφειαν* qua ultimæ versus syllabæ indifferentia tollitur, in omnibus anapæstorum systematibus ubique fieri possit. Jam vero si quis me rogat an id ubique faciendum fuerit, minime vero respondeo. At quidni? Causam afferam quam potero brevissime. Initium cujusque versiculi spiritu paulo pleniore, finem ejusdem remissiore proferre solemus. Hinc suavius decurrit versus et concinnius, si unam sententiam, vel membrum seu particulam sententiæ amplectatur: sin eadem sententia duobus absolvatur

versibus perinde est, nec multum interest si partes ejusdem sententiæ per plures versiculos continuentur, quanquam id eruditis auribus nonnunquam paulo accidit ingratius. Id vero asperrimum, absoluta sententia novam in medio versiculo inchoari. Quanquam haud is sum qui id nusquam factum affirmem, id tantum moneo quod sæpius fit, quodque auribus jucundius et naturæ rectæque adeo rationi maxime consentaneum est. Itaque hujusmodi monometros non temere movendos esse statuimus, et ut aliquando, sed parcius mutari posse concedimus, ita plerumque multo tutius manebunt, nonnunquam etiam loco suo cedere omnino nolunt. Duobus, quæ omnium instar esse possunt, exemplis hanc rem illustrabimus. In fine hujus tragœdiæ, v. 1079. seqq. occurrunt versus anapæstici quatuordecim, quorum *secundus, ut sæpe fit, monometer est et sententiam absolvit, vel saltem claudit*, cæteri omnes, excepto ultimo qui est parœmiacus sunt dimetri. Satis suaviter, ut nunc sunt, decurrunt, at possunt etiam ita mutari ut omnes sint dimetri exceptis duobus ultimis, quorum primus erit monometer, alter parœmiacus. At illud si factum fuerit, ut fecit Morell., ita non habebis suaves et molliter euntes versiculos ut nihil scabrum magis aut asperum excogitari possit.

Ex. gr.

Καὶ μὴν ἔργῳ κῆκετι μυθῶ
 Χθὼν σισάλευται· βρυχία δ' ἤχῳ
 Παραμυκᾶται βροτῆς, ἕλικες
 Δ' ἐκλάμπουσι γεροπῆς ζάφυροι,
 Στρέμβοι δὲ κόνιν εἰλίσσουσι·
 Σκιετᾶ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων
 Εἰς ἄλληλα γάσιν ἀντίπτεν
 Ἀποδεικνύμενα· Ξυτιτάρρακται
 Δ' αἰθῆρ πόντω. Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ
 Ῥισπὴ Διόθεν τεύχεσσι φόβον
 Στείχει φανερώς. Ὡς μητρὸς ἐμῆς
 Σέβας, ὃ πάντων αἰθῆρ κοῖνον
 Φάος εἰλίσσων,
 Ἐσορᾶς μ' ὡς ἐκδικα πάσχω.

Cuius patebit nihil hic tangendum fuisse cum systema vulgatum multo sit numerosius. Addo aliud, verum systematis secundum sæpissime monometrum esse, et nunquam movendos esse istiusmodi monometros ubi sententiam claudunt. Jam vero exemplum dabimus ubi si quis ordines mutare maluerit, non valde repugnabimus. In Suppl. v. 20. seqq. pro vulgatis legi possit,

Τίνα γὰρ χάραν εὐφρονα μάλλον
 Τῆσδ' ἀφικοίμεθα, σὺν τοῖσδ' ἰκετῶν
 Ἐγχειρίδιοις
 Ἱεροσπίτοισι κλάδοισιν;

Nimirum post ἀφικοίμεθα commate tantum, non plene, distinguitur; sed et hoc forte tutius intactum stabit.

γ. 95. ΑΘΛΕΥΣΩ. Ἀθλεύσω contra metrum Ask. D. Ven. 2. Guelph. Cant. uterque, Ar. Rob.

γ. 97. ΔΕΣΜΟΝ ΔΕΙΚΗ. Aug. Matthias in Obs. Critt. c. I. Δεσμὸν legendum proponit, idque confirmat ex γ. 150. Νιοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθετῶς (sic ille) κρατύνει, et γ. 402. Ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς ἴδιοις νόμοις κρατύνων κ. τ. λ. ingeniose, sed nulla fretus codicum auctoritate, et repugnat titulus tragoediae. Ἀεικεῖν Ar. Ἀοικῆ Ald.

γ. 98. ΑΙ ΑΙ. Alii φεῦ φεῦ, ἀντὶ τῆ αἰ αἰ' quæ particulæ idem valent et æque sunt in usu. H. STEPH. In edit. Canteri versus hic male in duos dispescitur; nam monometri anapæstici ita sese non excipiunt. ΡΑΥΩ. φεῦ φεῦ recte habent Med. Colb. 1. Ask. A. Cant. 2. Ar. Guelph. Pors. Schutz. 2. at mox male post παρὸν puncto τελείῳ distinguunt Med. Colb. Ask. A.

γ. 99. ΠΗ. πῶ Colb. 1. 2. Ask. D. Cant. 2. Ven. 2. Ar. Ox. Guelph. Rob. πεῖ Ald. mendose, forte pro πῆ. Sed infra γ. 183. rursum πᾶ' quod et hic quoque servandum.

γ. 100. ΤΕΡΜΑΤΑ. Alii τέρμα. Quæ lectio convenit cum illo loco, γ. 183. Πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρεῖ σε Τέρμα κέλσαντι' ἰσίδειν. H. STEPH. Τέρμα Colb. 1. 2. Ask. A. D. Cant. 2. Ar. Ox. Guelph. Lips. 2. Ven. 1. Ald. Rob.

Ibid. ΕΠΙΤΕΙΛΑΙ. Ἔτι τεῖλαι Colb. 2.

γ. 102. ΣΚΕΘΡΩΣ. Τορῶς Ask. A. sed est tantum glossa.

Ibid. ΜΕΛΛΟΝΤ'. Μέλλοντα Guelph. Ald. Rob. Turn. H. Steph. mendose, sed in delectu tragœdiarum supra memorato ab H. Steph. edito, μέλλοντ'.

Ibid. ΟΥΔΕ ΜΟΙ. Οὐδὲν μοι Colb. 2. metro repugnante. Οὐδ' ἐμοί, Brunck. et Schutz. qui ita semper scribunt, ut rursus monere haud opus fuerit.

γ. 103. ΤΗΝ ΠΕΠΡΩΜΕΝΗΝ ΔΕ ΧΡΗ. Τὸ χρεῖ in proximum versus rejiciunt Ald. Rob. Has autem argutias non semper posthac proferendas statui, sed tantum ubi locus aut res postulet. Obiter vero monemus Robortelli editionem Turnebiana priorem esse, cum Aldina sæpissime conspirantem, quod collatis utriusque varietatibus patebit. Aliter visum Fabricio.

γ. 104. ΓΙΝΩΚΟΝΘ'. Formam Atticam γινώσκονθ' habent Brunck. Schutz. et sic semper in γινώσκω et γίνομαι Pors. quod semel monitum sufficiat.

γ. 105. ΑΝΑΓΓΚΗΣ. Sic in edit. Stanl. ex errore typographi duplicato γ, quem nos, præ nostra ἀβλεψία in impressis continuavimus.

γ. 107. ΓΕΡΑ. Γέρας Ask. A. Cant. 2.

γ. 108. ΤΠΕΖΕΥΤΜΑΙ. Alii ἐπέζευγμαι quæ lectio convenit cum illo loco γ. 580. Τί ποτε ταῖσδ' ἐπέζευξας εὐρών Ἀμαρτῆσαν ἐν σημοναῖσιν; Nec tamen ἐπέζευγμαι non quadrat. H. STEPH. Ἐπέζευγμαι Med. Guelph., Ἐπέζευγμαι Ask. A. Colb. 2. Lips. 2. Ven. 1. Vulgatum aptius.

γ. 109. ΘΗΡΩΜΑΙ. Videtur scribendum Θηράσας. CANTER. Non assentior: nam sic tautologia inducitur vix tolerabilis, nunc

καθηκοπλήρωτον δὲ θηρώμασι cum suis asseclis non incommoda præcedentium est ἐπιξήγησις. PAUW.

ψ. 110. ΠΗΓΗΝ. Παγὴν Lips. 2. sed suprascripto η.

ψ. 111. ΠΑΣΗΣ ΒΡΟΤΟΙΣ. Alii πᾶσι βροτοῖς. Mihi magis arridet illud πάσης τέχνης, ut conveniat cum illo quod dictum fuit ψ. 7. hujus tragœdiæ παντέχνης πυρὸς σέλας. H. STERN. πᾶσι βροτοῖς Ald. Rob. Alterum ornatius, atque ad augendum Promethei beneficium efficacius, quin et metro convenientius. βροτοῖσι habet Ven. 2.

Ibid. ΠΕΦΥΚΕ. Πέφηνε Cant. 1. 2. Med. Lips. 2. Guelph. Ask. A. B. C. γε. πέφην' supra in Colb. 2. Ox. ubi et βροτοῖσι legitur. Et quidem πέφηνε ignis inventioni aptissimum est et ornatius quam πέφυκε, idque receperunt Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 112. ΤΟΙΑΣΔΕ ΠΟΙΝΑΣ. Stanleius τοῖωνδε scribit quia θηρώμασι retinuit, non video nexum. PAUW. Τοῖασδε τοῖ ποινάς Ask. D. quod nonvult metrum. Τοῖωνδε ποινάς post Stanl. Brunck. et qui ab eo rarissime discedit Schutz. Recte ut videtur, cum non sine amarissima ironia dicatur τοῖωνδε ἀμπλακημάτων, alterum vero, τοῖασδε ποινάς humile quoddam sonat. Μοχ ἀμπλακημάτων dedit Pors.

ψ. 113. ΠΑΣΣΑΛΕΥΤΟΣ ΩΝ. Πασσαλευμένος Med. Ask. C. Ar. Ald. Πασσαλευόμενος Cant. 2. Deest ὦν in Colb. 1. 2. Lips. 2. Ask. A. Ven. 1. Cant. 1. Ox. quod sine Græcitatibus et metri dispendio abesse nequit. Δεσμοῖσι πεπασσαλευμένος Rob. quod metro item obest.

ψ. 114. Α, Α, ΕΑ ΕΑ. Deest hic versiculus, et qui proxime sequitur, cum verbo etiam θεόσυτος in ψ. 116. Lips. 2.

ψ. 115. ΤΙΣ ΑΧΩ. Hæc mirifice quod ad metrum attinet turbata sunt. Omnes hi versus Iambi adnumerantur et Prometheo adscribuntur; prius falsum esse liquido constabit unicuique versus hos ferienti. Inveniet enim primum versum esse Bacchiacum tetram. acat. tertium ex asynartetis constare, ex Dactyl. monom. et Iamb. monom. sed tres reliqui sunt Iambici senarii. Quoniam vero hi versus omnes non sunt Iambici, cæteris adjungi non possunt; videntur igitur illa τίς ἀχὼ — δύσποτμον θεῖον ab Iambicis segreganda, iisque superadscribendum ΣΥΣΤΗΜΑ. Hæc sunt quæ de hujus loci metro dicere lubet. Jam personæ quo pacto ordinandæ sunt perpendamus. Conjiciebam ante τίς ἀχὼ pōnendum esse ΧΟΡΟΣ, et ante ἵκετο ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ: et quidem ob hanc rationem, quod optime Choro conveniant quæ ei attribuimus verba: audito enim Promethei ejulatu, Ἄ, ἄ, ἔα ἔα in has erumpit voces τίς ἀχὼ κ.τ.λ. Prometheus autem conspecto Choro mox inquit, Ἴκετο κ.τ.λ. Venit ad ultimum montem spectator meorum laborum, aut aliquid volens. Dein Chorum ipsum alloquitur his verbis, Videte me deum i yfelicem saxo alligatum. Aliquod pondus præter dictas rationes nostræ distinctioni personarum addit quod in his quæ Choro tribuimus verbis sit ὀδμή, vox pura puta Dorica, pro vulgari ὀσμῆ, pro qua tamen etiam apud Atticos scriptores reperies ὀδμή, Dorismus vero extra Chorum in dramaticis raro

locum habet. ARNALDUS. Versibus Iambicis hic alios intertextit ejulans Prometheus: fallitur enim Arnaldus, qui τίς ἀχὼ ~~κεκραμένη~~ tribuit Choro; nam ubi mox dicunt Nymphæ κραιπνοφόροι αὐραὶ illisque indicant se auris secundis advenisse, satis evidenter constat ὄδμην illam a Prometheo ad Nymphas, non a Nymphis ad Prometheum dimanasse. Ad hæc Prometheo articulate lugenti vix convenit ἀχὼ, ut convenit certe Nymphis aërem alis percutientibus; et ipsam illam vocem respiciunt et explicant sequentia Promethei Φεῦ Φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύε — ἰπποσυρίζει· prope scil. aderant tunc, et antea paulo erant remotiores; quare hic ἀχὼ ibi istis convenienter utitur. Ordo est bonus, et ipsa metri mutatio etiam bona ad exprimendum animi motum. Sed de ea videamus paulo pressius. Ut versus ordinantur hic ordinati etiam sunt a Turn. Steph. Cant. Et sic 1. erit Iamb. dim. brachyc. 2. Bacchiac. tetram. acat. 3. Iamb. trim. acat. 4. Dactyl. heptem. proceleusmatico sumpto pro Dactylo; Asynartetum enim, de quo Arnaldus, non probo, quia est incertus et vagus. Aliter Aldus et Rob. et quidem ita:

1. Ἄ, ᾶ, ἔα ἔα· τίς ἀχὼ τίς ὄδμᾶ
2. Προσίπτα μ' ἀφειγγῆς, θεόσσυτος,
3. Ἡ βρότειος, ἢ κεκραμένη.

In qua τάξι 1. est ἄμετρος; 2. Antispast. dim. hyperc. θεοσ in unam syllabam contracto; vel Antispast. trim. brachyc. θεοσ manente dissyllabo, et Iambis pro antispasto adhibitis. 3. Troch. dim. hyperc. Atque hanc τάξιν ego certe præferrem, si versus primus non obstaret; nam in altera mutatio est satis exilis, vixque adeo ob eam hic ab Iambis videtur discessurus fuisse poeta. Visne suspicionem? versum primum in duos versiculos separo,

1. Ἄ ᾶ, ἔα ἔα·
2. Τίς ἀχὼ τίς ὄδμᾶ.

Sic primus est Iamb. alter Antispasticus dim. brachyc. neque metri difficultas ulla in hoc loco. Sed restat aliud quod non prætereundum; quid est θείωρος, ubi ἀχὼ et ὄδμᾶ præcedunt? An ad alterutrum recte refertur θείωρος. Non puto equidem aut alius putabit Græce doctus. Si autem cum Arnaldo, γ. 115, et 116. Choro, sequentes tribuas Prometheo, et verba erunt scabra, et sententiam dabis pessum. Nam istis præmissis, non poterat mox dicere Prometheus, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κ. τ. λ. hoc vident omnes, et illam personarum distinctionem etiam aperte refellit. Ut breve faciam scribendum opinor plane,

- Ἡ βρότειος, ἢ κεκραμένη;
Ἴκετο τερμόνιον τις ἐπὶ πάγον
Πόνων ἐμῶν θείωρος, ἢ τί δὴ θέλων;

Voecula τις facile excidit, eaque adjecta versus Dactyl. heptem. fit Dactyl. tetram. acat. interventu cæsurae. ΠΑΥΩ. Puto Pauwium contrarium prorsus ejus quod dicit dicere voluisse, nempe a Nymphis ad Prometheum, non a Prometheo ad Nymphas odorem dimanasse. Nimium hic etiam se circa metrum

torquet; omnia bene se habent in edit. Stanl. nisi quod in v. 117. vocem τῆς quam et sententia requirit. recte inseruit Pauw. Versus autem non Dactylicus est, sed Anapæsticus; cæsuram enim in Dactylicis Hexametro brevioribus, vim brevem syllabam producendi habere, nunquam, ut puto, evincet vir doctus. Tragicos autem veteres, cum animi motus exprimendus esset, ob mutationem adeo exilem ac hæc est ab Iambis discedere non dedignatos probat vel unum exemplum e Sophoclis Electra, v. 1116—1168. sumptum, quanquam et plura non desunt. HEATH. Hos versus ita constituit Brunck., satis eleganter:

1. Ἄ, ᾶ, ἱα, ἴα· τίς ἀχῶ
2. Τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής;
3. Θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη;
4. Ἴκετο τερμόνιον τις ἐπὶ πάγον;
5. Πύτων ἑμῶν θεαρός, ἢ τί δὴ θέλων;

Ubi 1. est Iamb. dim. hyperc. 2. Antisp. dim. hyperc. cæteros jam mensi sunt Pauw. et Heath. Et sic Schutz. qui Brunckio semper resonat in edit. 1., Porsono in edit. 2., tanquam imago voci. Sed forte in Stanleianis acquiescendum, nisi quod vel τῆς cum Pauwio Heathioque legendum sit, unde versus fit potius Anapæsticus quam Dactyl. vel forte, excluso ἐπὶ legendum Ἴκετο τερμόνιον τόνδε πάγον, unde Anapæsticum habes certiolem. Τόνδε autem facillime excidere potuit post τερμόνιον, nec facile exemplum reperies ubi vel τῆς interrogativum verbo suo ita postponatur, vel indefinitum substantivo suo ita præcedat.

Ibid. ΘΕΟΣΥΤΟΣ. Θεόσυτος Ask. A. D. Cant. 1. 2. Ald. Rob. Turn. Steph. Canter. Primus emendavit in Θεόσυτος Barth. Advers. VII. 11. qui tamen licentiam Æschylo sine causa imputat. Obelum habet præfixum in Pors. 2. Θεόσυτος post Eustath. legit Is. Casaub.

Ibid. ΠΡΟΣΕΠΤΑ Μ' ΑΦΕΓΓΗΣ. Προσέπτα τ' ἀφεγγής Colb. 1. Προσέπτα ἀφεγγής Ask. A.

v. 116. ΚΕΚΡΑΜΕΝΗ. Κεκραμμένη Ar. Ald. Rob.

v. 117. ΙΚΕΤΟ. Ἴκειτο Ask. D.

v. 119. ΘΕΟΝ. Θεῶν Colb. 1. quod suprascriptum in Lips. 2. Sed δισμωτὴν θεῶν argumento fabulæ magis convenit.

v. 120. ΘΕΟΙΣ. Θεοῖσι Ald. Rob. quod metro repugnat.

v. 122. ΕΙΣΟΙΧΝΕΥΣΙ. Εἰσοιχνύσιν Ar. Lips. 2. Cant. 2. Colb. 1. et 2. sed in Colb. 2. suprascriptum οι. Rob. Εἰσοιχνύσιν ob metrum Morell. et editt. recentiores quod habet etiam Lips. 2.

Ibid. ΛΙΑΝ. Nota λίαν in priore productam. Sic Eurip. v. 929. Iph. Aul. v. 304. Aristoph. Eccles. v. 580. Homer. Il. A'. 553. f. scribendum λείαν. Brevis est v. 1030. Eurip. Iph. Aul. v. 378. 517. Hom. Iliad. Z'. 486. MORELL. Importuna est emendatio, est enim prior vocalis in hac voce longa natura sed corripitur ut fert occasio ante vocalem, solita poetarum licentia quam etiam in diphthongis admittunt tragici, Soph. Electr. v. 1030.

Ἄσκει τοιαύτη καὶ δι' αἰῶνος μένει.

Sed auctoritatibus, ut in re notissima, supersedendum.

Ibid. ΦΙΛΟΤΗΤΑ ΒΡΟΤΩΝ. Φιλότητα τῶν βροτῶν, repugnante metro, Colb. 2. et sic Ven. 1. Ar. Ox. Ald. Rob. φιλότητα τῶν, omissio βροτῶν, Lips. 2.

Ibid. ΦΕΥ ΦΕΥ. Si libri dedissent, φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ monometer non displiceret; quia sic basis esset ante paræmiacum. Quin et hæc abruptio, ut dicam, in consternationem Promethei non male conveniret. MORELL. Vide nos ad γ. 93. Αἰ αἰ habet Ask. A. Has interjectiones nulla metri ratione habita promiscue usurpant librarii. Mox pro αὖ, ἄν habet Colb. 1. υ et ς scilicet sæpe confunduntur.

Ibid. ΚΙΝΑΘΙΣΜΑ. Κινάθισμα pro κίνημα παραγωγῆς dictum putant. Hesych. in Lexico, Κινάθισμα, κίνημα πλήθους, παραγωγῆς, ἐξ ἧς πλήθος παραγίνεται, ὑπακέεται. Pro quo hic rectius in Scholiis κίνημα πλήθους παραγωγῆς ἐξ ἧς πλήθος παραγίνεσθαι ὑπακέεται. Dubito, quia sic ambigua est vocis mensura: nam prima in κίνημα producitur, ut notum. Probabilius κινάθισμα vocem esse fictam a sono: κινάθιζεν, κινάθισμα. Hesych. Κινάθιζεν, ἰδιάζειν, ἀποθησαυρίζειν κατὰ μικρὸν συλλέγοντα ἔνιοι μινυρίζειν καὶ κίνειν. Illud μινυρίζειν etiam a sono: sic Anapæstum habemus certum et κινάθισμα κλύω οἰωνῶν cum ἐπιξηγήσει sequente non deterius sane est. PAUW. Κινάτισμα Cant. 2. Κινάθισμα Ald. nimirum ε et υ, præcipue cum scribantur quasi per diastolen, ut fit in MStis plurimis, sæpissime confundi solent.

γ. 128. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. Ita hæc dicuntur, recte, nam duæ Strophæ et duæ Antistrophæ sibi respondent. Sed alia est quæstio; an eas stans et quiescens cecinerit Chorus, an vero locum mutans, et a dextra ad sinistram per Stropham, a sinistra ad dextram per Antistropham sese convertens. Prius ego fere malo, quia inter Strophas et Antistrophas Chori interponuntur Anapæstica Promethei, et sic conversionis ordo interrumpitur. Si tu vero, Lector, cum interprete Græco posterius malis, dicendum est Chorum post Stropham ad dextram Promethei substitisse, donec ille Anapæstica sua recitaverat, et dein per Antistropham sese convertisse ad Promethei sinistram: ubi similiter substitit, donec per Stropham et Antistropham iterum se moveret. Metra vero ut explicemus, 1. est Choriamb. trim. hyperc. 2. Iamb. hepth. 3. Ion. trim. brachyc. ἀνακλάμενος Ἀνάκλασις est in πατρῶν et ἴδου, cum postrema sit indifferentis. 4. Choriamb. dim. acat. 5. Asynartet. ex Dactyl. dim. et monom. Troch. Vel Choriamb. dim. hyperc. cum syzygia Iamb. ἐπτασήμῳ. 6. Choriamb. trim. hyperc. 7. Antispast. trim. acat. 8. Iamb. trim. hyperc. De antithetico 6. vide suo loco. PAUW. 3. De ista indifferentia dubito, audi enim Alvarum:

Syllaba cujusvis erit ultima carminis anceps:

Hinc tantum excipias anapæstica carmina, quæque

Nomine Ionica sunt ἀπ' ἰλάσσονος, in quibus est mos,

Ut versus finem semper det syllaba longa,

Donec claudatur sententia, pausaque fiat.

MORELL. Nimis negligenter hic, ut semper, versus ferit Pauw.; nam 1. est Asynartet. ex Iamb. penth. et Iamb. hepth. 2. Iamb. hepth. 5. Dactyl. Logacædicus. 7. Asynart. ex Iamb. dim. brachyc. et Choriamb. dim. cat., vel potius ex Iamb. dim. cat. et Iamb. penth. vide suo loco. 8. Epichoriamb. h. e. Prosodiacus trim. cat. vel potius Asynart. e Dochmiacis.

Ibid. ΦΙΛΙΑ ΓΑΡ ΗΔΕ ΤΑΞΙΣ. Anacreonticus dimeter, cujus levitatem temperabat, et ad luctus gravitatem conformabat Iamb. monom. hypercat. Μηδὲν φοβήθης, quæ una constituunt versum Choriambicum. ΠΑΥΩ. Mallem dicere Epichoriambicum, vel sit Asynartet. e duobus Iambis, penth. et hepth. Ita sane omnes libri, nec Pauwii ratio displicet; meam tamen aurem, si disjunctim legeretur, Μηδὲν φοβήθης et Λεύσσω Πελοπηθεῦ, non minus delectaret dim. Anacreont. φιλία γὰρ ἦδε τάξις hic, quam in sequenti versu φοβήθης κ. τ. λ. Quippe ut mihi videtur in pronuntiatione, quam secundum temporis rationem *Largo* vel *Adagio* vocant musici, aliquid ponderis etiam huic metro dari possit. MORELL. Haud male f. Morellus versum hunc divisim legit, et sic diserte Cant. 1. ut etiam in Antistrophico.

γ. 131. ΜΟΓΙΣ. Deest Ask. D. μόλις Rob. et sic Guelph. Lips. 2. sed in utroque suprascriptum γ. γ vero et λ facillime confunduntur.

γ. 132. ΚΡΑΙΠΝΟΦΟΡΟΙ ΔΕ Μ' ΕΠΕΜΨΑΝ. Κραιπνοφόροι δ' ἐπέμψαν Colb. 1. Δ' ἐμ' ut solent Brunck. Schutz.

γ. 133. ΔΙΗΞΕΝ ΑΝΤΡΩΝ. Pro αἴσσω Atticos semper ἄσσω seu ἄττω aut ἄσσω dissyllaba pronuntiare docuit Piersonus ad Mœerin Atticist. p. 301. ut Abreschii dubitatione facile careamus, qui proluxa ad h. l. observatione efficere studuit, διῆξει potius legendum, idque aut a διήκω aut a διάττω derivandum esse. In aliquot codicibus certum est abesse iota subscriptum; quis autem sola codicum auctoritate de unico puncto, rectene positum sit an secus decernere audeat. SCHUTZ. Διῆξ' ἄντρων Ask. A. legendum est ἄντρων inquit collator: quin facile confundi possunt ε et ρ in MStis. Διῆκει reperio in Cant. 1. Ἄντρων μυχῶν legunt Schol. β'. Ask. A. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Lips. 2. Guelph. Ald. Rob. Steph. quod omnino rectum, ut patet ex metro antithetici. Διῆξει μυχῶν Turn. Fontem diversitatis quærit Pauw. ex librorum varietate, quorum in aliis διῆξεν μυχῶν in aliis διῆξεν ἄντρων scriptum erat. Brunck. autem imperito librario ascribit, cui διήκειν aut διάσσειν non alium quam quartum casum adsciscere videbatur, cum διῆξεν ἄντρων idem sit quod ἦξει δι' ἄντρων. En, lector, criticorum sagacitatem!

γ. 134. ΘΕΡΜΕΡΩΠΙΝ. Nos θερμῶπις: alii θερμερῶπις. Quam lectionem adnotat etiam Scholiastes et mihi magis probatur: existimo enim ab ὤψ ὀπός, et θερμός factum esse θερμερῶπις, quum talem παραγωγὴν, qualis est in θερμερός a θερμός, alibi observarim. H. STEPH. Notum est jam a multis sæculis morem invaluisse apud Græcos, ut eodem sono efferrentur αι et ε, οι et υ. Tam captiosa pro-

nuntiatio mendis infinitis libros opplevit: ut Malalam, p. 47, et 49. τῷ υἱῷ τῷ Αἰχίαιος τῷ Πενθεῖ, pro Ἐχίαιος. Et e diverso, p. 49, et 55. ὄρος Κιθεράνιον pro Κιθαϊράνιον, et p. 106. Ἀντέωνι pro Ἀνταίω. Et non pauca alia extant ex eo genere. Sic p. 212, et 171. Τῷ Ἰακός υἱῷ τῷ Ναυπλίω pro Οἰακός, et Σχυνέως, p. 169. pro Σχοινέως. In codicibus manu notatis promiscuus fere est horum vocabulorum usus. Hoc diligenter animadverso, deploratissimos locos emendabit nullo negotio qui ingenium et iudicium in numerato habuerit. Plutarchus de Iside et Osiride: Ἐμπεδοκλῆς δὲ τὴν μὲν ἀγαθουργὸν ἀρχὴν, φιλότητα καὶ φιλίαν, πολλάκις δὲ ἀρμονίαν καλεῖσθαι μέροσι τὴν δὲ χειρῶνα, νεῖκος ἐλόμενον καὶ δῆρον αἱματόεσσαν. Frustra hic Plutarchus per annos ducentos criticorum auxilium imploravit. Tu verte σε in ε, et lege, Ἀρμονίαν καλεῖ θεμερῶπι. Possum excitare ipsum Empedoclem testem hujus correctionis, apud Plutarch. περὶ Εὐθυμίας

Ἐνθ' ἦσαν Χθονίη τε καὶ Ἡλιόπη ταναῶπις
Δῆρις θ' αἱματόεσσα, καὶ Ἀρμονίη ἱμερῶπις,
Καλλισῶ τ' Αἰσχρῆ τε, Θόωσά τε Δειναίη τε
Νημερτής τ' ἱερόεσσα, μελόγκαρπός τ' Ἀσάφεια.

Ubi libenter legerim Δηναίη τε ut contraria inter se comparentur. Scio nunc quid in animo tute tecum volutes: sed illud tibi confirmare possum, syllabam primam verbi ἱμερῶπις esse productam atque longam. Primus id reposuit Henricus Stephanus ex conjectura, quantum ego ex re ipsa conjecturam facio. Veteres editiones repræsentant καὶ Ἀρμονίη γε μερῶπις. Itaque hic quoque legendum est Ἀρμονίη θεμερῶπις. Hesych. Θεμερῶπις, ἱερασμία, ἀγχύνη. Lege ἱερασμία Ἀρμονίη, auctoritate Empedoclis, nisi si mavis ἱερασμία αἰσχύνη ex Æschyli Prometheo: Ἐκ δ' ἔπληξέ με τὴν θεμερῶπιον αἰδῶ. Αἰδῶς est αἰσχύνη. Perperam huic lectioni Scholiastes et Etymologicus auctor θεμερῶπιον, vocem nihili anteponunt, tanquam θεμερῶπιον ἦσαν τὴν ὄψα. Atqui eo pacto θεμερῶπις esset dicendum: neque enim vel fando auditum est θέμερος. Pollux tamen VI. 40. τὸ δὲ θεμερῶπιον καὶ κηχλιδῶν κομικά. MSS. χλιδῶν vel κηχλοιδῶν, lege θεμερῶπιον καὶ χλιδῶν, vel χλοιδῶν, vel κηλοιδῶν. Hesych. Θέμερον, σεμνὴ, ἀφ' ἧ καὶ τὸ σεμνῶπιον, θεμερῶπιον. Θεμερῶν, βεβαία, σεμνὴ, εὐσθῆς. Θεμερῶπιον, συνέτης, σώφρονος. Sed ut planissime constet, opus est ut Strophen et Antistrophen inter se conferamus: in quibus hi versus respondent ex adverso,

Ἐκ δ' ἔπληξέ με τὰν θεμερῶπιον αἰδῶ.

Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμως κρατύνει.

Ubi pro ἀθέσμως ex necessitate metri conjeci legendum esse ἀθέτως. Quam conjecturam firmavit Hesych. Ἀθέτως, ἀθέσμως, ἢ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεὶ Δαιμόντη. Lege ἢ συγκατατεθειμένως, sine consensu et approbatione reliquorum deorum. Respexit ad hunc locum; neque enim alibi in ea fabula occurrit. Plane jam imperitus sit oportet aut de invidentia laboret, qui de θεμερῶπιον contra veniat. BENTLEIUS in Epistola ad Mill. p. 75. — Αἰδῶ θεμερῶπιον, pudorem qui faciem rubentem et flammeam efficit. Θέμερον θεμερῶπιον, ut βλάβη βλαβερός, τρύφη τρυφερός, et alia multa: nihil ana-

logicum magis. A θεμερὸς est θεμερύνεσθαι apud Pollucem, quod κωμικὸν dicit, et tale est indole sua. Θεμερῶπιον respuit metrum; id apparet jam, et ignorarunt hactenus eruditi. In Antistropha versus est justo longior, et suo παραλλήλω non respondet. Scribe ἀθετα. —θετα κρατύνει Antispastus quinque-syllabus, Trochæo vel Iambo resoluto in Tribrachyn. Bentleius ad Malelam ἀθετῶς metrum non intelligens. PAUW. Quod ad sententiam attinet parum refert utrum θεμερῶπιον an θεμερῶπιον legas, quod ad metrum plurimum; voce enim priore admissa Ionicum erit, altera Antispasticum. Cum vero terminatur versus Ditrochæo, vel Epitrito secundo propter ἀδιάφορον, quorum pedum uterque cum metro Ionico συμπάθειαν, cum Antispastico ἀντιπάθειαν habet, celeberrimi Bentleii sententiæ accedo legentis θεμερῶπιον, ut versus sit Ionicus a majore, trim. acat. constans ex Ditrochæo (cui in Antistropha respondet Ionicus, fit enim synizesis in voce νεοχμοῖς) Ionico, et iterum Ditrochæo. Non igitur satis causæ est quare viro se longe longeque eruditiori insultet Pauwius metri ignorantiam ei exprobrans, nec sibi tantopere gratuletur, quasi rem ab eruditis hactenus ignoratam primus explicuerit, metrum θεμερῶπιον respuere audacter pronuncians. Sed ita scil. comparati sunt homini mores. Sententiæ autem Bentleianæ confirmandæ non parum confert, quod apud nullum scriptorem Græcum reperitur θεμερῶπιον. Non enim omnia quæ non prorsus respuit analogia statim sunt arripienda, nisi accedat scriptorum etiam auctoritas. Verbum quidem θεμερύνεσθαι apud Pollucem legitur VI. 40. sed corruptum esse videtur, et reponendum θεμερύνεσθαι auctoribus codice Falkenburgiano et Hesychio, apud quem verbum hoc exponitur περιμένεσθαι sensu qui loco isti Pollucis apprime convenit. HEATH. Nimis fastidiose Pauw. Quidni enim in hunc modum Pauwianum etiam Antispasticum servantes metiamur,

Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει.

Ultima Epitriti primi pro Antispasto soluta. Plura potui, sed non tali eget defensore Bentleius. Cum vero Antispasticus secundis Epitritis sive Ditrochæis abhorreat, posui Antispasticum trim. hypercat. ex duobus Antispastis et Epitrito tertio; in Stropha vero Epitritum quartum, pro Antispasto (vid. Eurip. Hec. v. 422. 943. Phœniss. v. 196.) indifferentiam enim primæ syllabæ nihil moror, et versum sic lego,

Ἐξέπληξε δὲ μεν τὰν θεμερῶπιον αἰδῶ.

Θεμερῶπιον habent Turn. Steph. Θεμερῶπιον fortasse magis arrideat; sed cum nec hanc nec illam vocem agnoscant lexicographi, et ut hoc colou suum παραλλήλων tam rotundum, tam sonorum, quod idcirco cum Pauwio nollem turbare æquis ducat pedibus, non possum non illam præ hac amplecti. Ἐξέπληξε δὲ pro ἐκ δ' ἔπληξε eodem nomine veniam deponit. Si denique retinendæ sint voces θεμερῶπιον et ἀθέσιμος, necesse erit hoc vel alio modo disponere,

Ἐκ δ' ἔπληξε μεν τὰν θεμερῶπιον αἰδῶ.

Νεοχμοῖς δ' ἀθέσιμος Ζεὺς νόμοις κρατύνει.

Asynartet. ex Antispast. dim. brachyc. et Ithyphallico. MORELL. — Hæc sunt virorum clarissimorum inter se digladiantium certamina, quibus Lectorem fraudatum nolui, ut vera illa ac sana Critica ex Magni Bentleii annotatione, et emendatione Porsoni mox proferenda, suo splendore elucesceret. Moneo tamen, ne semper speret has a me cupedias, quas cum manifesto nihil proficiant, ac non nisi tædium vel potius nauseam faciant, in breve coaretari ac tantum non a me intercidi æquo animo ferat. Quin ut vineta egomet cædem mea, et importune conjicientium ardorem, si forte, comprimam, moneo quod mihi olim evenit, me scilicet, donec Bentleii annotationem legissem, quovis pignore contendere solitum fuisse, legendum hic esse θαλερώπιν, juxta illud Agathiæ in Antholog. III. 24. θαλερώπιδος Ἡριγενείης. Sed istam emendandi pruriginem iterum atque orati, juvenes ingenui deponite, et ad sanioerem illam criticam animos revocate. — Θεμερωπὴν hic habet Ask. C. Θερωπὴν Colb. 1. Θεμερῶπιν Turn. Morell. Θεμερῶπιν Steph. Brunck. Schutz. Pors. qui totum locum sic feliciter ad sanitatem redegit:

Κτύπη γὰρ ἀχὼ χάλυβος διήξεν ἄντραν
Μυχόν, ἐκ δ' ἐπληξέ με τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ.

γ. 135. ΑΠΕΔΙΛΙΟΣ. Ἀπέδιλος Colb. 2. Hic versus minime pro Iambico est habendus, cum sedem secundam obtineat Anapæstus: revera Prosodiacus est trim. cat. quod metri genus interdum Iambicis syzygiis terminari testis est Schol. ad Hephæst. p. 52. HEATH.

γ. 136. ΑΙ ΑΙ ΑΙ. Cum versu proximo in Ald. Rob. Turn. Steph. et Canter. conjungitur. Sexies repetitur in Cant. 1. bis tantum in Ven. 2. Colb. 1. 2. Ask. A. Cant. 2. Guelph. Lips. 2. Ald. Rob. Turn. Quater habent, post Heathium, Brunck. Schutz. Pors. ut sit basis Anapæstica. Extra versum esse voluit Morell., sin vero desideretur basis ante paræmiacum, legendum hic Αἰ αἰ αἰ αἰ τῆς πολυτένης, vel mox Πατὴρ Ὀκτανῶ, pro Monometro accipiendum monet Morell. Malim potius Αἰ αἰ hic esse extra versum, basin verò ante paræmiacum non desidero. Cf. systemata ante Strophas α'. β'. Antistrophen β. quæ nullam basin habent, itaque hic etiam basin rectius abesse arbitror. Conf. supra ad γ. 93.

γ. 138. ΕΙΛΙΣΣΟΜΕΝΟΥ. Ἐλισσομένον Ald. Rob.

γ. 140. ΕΣΙΔΕΣΘ'. Εἰσίδεσθί μ' Med. Ask. A. εἰσίδεσθί μ' Ask. C. Ven. 1. 2. Cant. 1. Ald. Rob. εἰσίδεσθί με Colb. 2. Cant. 2. Ar. Ox. εἰσίδεσθί με Guelph. Lips. 2. Obelum præfixum habet in Pors. 2. De ista pronominis adjectione plura dicemus ad γ. 176.

γ. 141. ΠΡΟΣΠΟΡΠΑΤΟΣ. Πρὸς πατρός Med. sed e regione recentis manu προσπορπατός. Προσπαρτός Ox. Προσπατός Guelph.

γ. 142. ΣΚΟΠΕΛΟΙΣ ΕΝ ΑΚΡΟΙΣ. Σκοπέλων Lips. 2. Ἀκραίς Ald. Si jungas utramque lectionem commodum sensum efficies sed poeta vix dignum.

γ. 145. ΟΜΙΧΛΗ ΠΡΟΣΗΨΕ. Hos versus ita exhibet edit. Ald.

Ὅμιχλη προσήξει πλήρης δακρύων σὸν δέμας
 Δακρύων σὸν δέμας εἰσιδέσῃ σίτερᾶ

Προσαυαϊνόμενον ταῖς ἀδαμαντοδέτοις λύμαις.

Error in aperto est. Προσήξει sine i subscripto Ald. Rob. Turn.; sed vide quæ ad γ. 133. Ὅμιχλα Ar. Ven. 2.

γ. 146. ΕΙΣΙΔΟΥΣΗ. Εἰσιδέσα Med. Εἰσιδήσι Colb. 2. Cant. 1. sed in utroque suprascriptum η, ut sit dativus. Εἰσιδέσα Turn.

γ. 147. ΠΕΤΡΑΙΣ. Πίτερᾶ f. pro σίτερᾶ Colb. 2. Πίτερᾶ Ask. C. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Πίτερᾶ Brunck. Πίτερᾶ προσαυαϊνόμενον Ar. v et ε scil. in codicibus sunt simillima.

Ibid. ΠΡΟΣΑΥΑΙΝΟΜΕΝΟΝ. Λύμαις cum participio arctius cohereret, quare emendatius legeretur σίτερᾶς πρὸς αὐαϊνόμενον. PAUW. Immo, cur non conjunctim ut supra, γ. 133. Διήξεν.

γ. 148. ΤΑΙΣΔ'. Ταῖς Colb. 1. 2. Ask. D. Cant. 1. Ven. 2. Ar. Guelph. Lips. 2. Turn.

Ibid. ΑΔΑΜΑΝΤΟΔΕΤΟΙΣΙ. Deest i in fine Cant. 1. καμαντοδέτοις Ven. 2. Guelph. Lips. 2. An ut γ. 426. ubi malim tamen ἀδαμαντοδέτοις.

γ. 149. ΟΙΑΚΟΝΟΜΟΙ ΚΡΑΤΟΥΣ'. Οἰκονόμοι κρέττωσ' Ald. quod in κρείττωσ' emendavit in margine vir doctus, lectionem sane haud spernendam, cum et metro conveniat et vitetur tautologia κρατῶσι — κρατύνι.

γ. 150. ΝΕΟΧΜΟΙΣ ΔΕ ΝΟΜΟΙΣ. Νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Med. Colb. 1. 2. Ask. A. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Ar. Ox. Ald. Rob. Pors. Schutz. 2. verissime. Νεοχμοῖς Ox. Νεοχμοῖς δὴ νόμοις Lips. 2.

Ibid. ΑΘΕΣΜΩΣ. Bentleii lectionem γ. 134. recepit Brunck. Pauwius conjecit ἄθετα vel ἄθεσμα. Ob vitandam tautologiam in κρατῶσι — κρατύνι Schutz. 1. sic legit, Νεοχμοῖς δὲ νόμους Ζεὺς ἀθέτως κρατύνι, at in edit. 2. Porsonum sequitur, legentem Νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνι, quod unice verum est.

γ. 151. ΠΡΙΝ ΔΕ. Πρὶν γὰρ Guelph.

γ. 152. ΝΕΡΘΕΝ. Ἐρθεν Guelph. omisso ν ob γῆν in eandem literam desinentem.

γ. 154. ΗΚΕΝ. ἼΗκε Guelph. Lips. 2. Ald. Rob. Turn. ἼΗκ' ἂν Wakefield.

γ. 155. ΑΓΡΙΩΣ. Alii ἀγρίοις quod epithetum habes et γ. 175. ubi ait πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων Δεισμῶν χαλάσῃ. Adjungi adjectiva duo uni substantivo apud Græcos poetas novum non est. Legitur et μήποτε pro μήτε, et versu sequenti ἐπιγεγήθει. Η. ΣΤΕΡΗ. Ἄγρίοις Med. Ask. A. Colb. 1. sed in eo suprascriptum ω. Obelum habet ἀγρίως in Pors. 2.

Ibid. ΩΣ. Ὦς pro ἔτως voluit Pauw., quod sine apicibus vix erat intelligendum.

Ibid. ΜΗΤΕ ΘΕΟΣ. Verbum ἐπεγήθει particulam ἂν comitem necessario requirit: legendum igitur μήτ' ἂν θεός voce θεός in monosyllabam contracta. ΗΕΑΤΗ. Duriusculum hoc videtur, quin et particula ἂν nonnunquam etiam in modis verbalibus deest.

Vid. Bos. MORELL. Minime audiendus Heathius, reponens ὡς μήτ' ἂν θεός. Legitimam particularum ὡς, ὅπως, ἵνα, significantium *ut*, cum imperfecto vel aoristo indicativi constructionem, licet non rara sint illius exempla, ignoravit vir doctus, metri quam linguæ peritior; nunquam sine naufragio ad hunc scopulum navem appulit. Infra, §. 756. ubi ait Io,

Ὅπως πείθω σκήψασα τῶν πάντων πόνων
Ἀπλλαγήν.—

ut liberarer, contra librorum fidem emendat ἀπλλαγήν. In Soph. Œd. Tyr. §. 1391.

Ἴὼ Κιθαιρῶν, τί μ' εἰδέχῃ; τί μ' ἐλαβῶν
Ἐκτείνας εὐθύς, ὡς εἰδείξα μήποτε
Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς;

Quid acceptum me statim non interfecisti, ne ostenderem. Electr. §. 1134. ὅπως θανάτων ἔκτισο. Quæ loca etiam perperam sollicitat. Noster Choeph. §. 193.

Εἴθ' εἶχε φωνὴν εὐφροί ἀγγέλιε δίκην,
Ὅπως δῖφροτις ἔσα μὴ κινυσσόμεν.

Vide Musgrav. ad Eurip. Phœniss. v. 216. Valcken. ad Hippol. §. 928. et Diatrib. Eurip. p. 149. Cum futuro etiam indicativi ὡς et ὅπως elegantius quam cum subjunctivo construuntur. In Soph. Electr. §. 1427. e duobus codicibus edidi,

— μὴκέτ' ἐκφοβῶ

Μητρῶν ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

Vulgo legitur ἀτιμάση. Sic etiam Antig. §. 329. Med. §. 173. Œd. Tyr. §. 1518. et alibi passim. BRUNCK. μήποτε θεός Colb. 2. Ask. A. B. C. Cant. 1. Ox. Lips. 2. Ven. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. invitis contextu et metro.

§. 156. ΕΠΙΓΗΘΕΙ. Ἐπιγεγήθει Ask. D. Ἐπιγήθη Guelph. Ἐπιγεγήθη Rob. Ἐπιγεγήθει Ven. 2.

§. 157. ΚΙΝΥΓΜ'. In quibusdam libris scribitur κήνυγμα per η. Eustathius legit per ι, exponens ἀέριον εἶδωλον, et a κινύσσω deducit: quare et in Choeph. §. 194. ὅπως δῖφροτις ἔσα μὴ κινυσσόμεν, reponendum esset ι pro η, contra fidem tamen veterum librorum. H. STEPH. κήνυγμα Turn. et sic legendum esse acriter contendit Pauwius, negat enim Prometheum clavis validissime rupi affixum motaculum fieri posse. Sed de lana caprina rixa est. Rem ipsam expressit nostras ille poeta divinus, Par. Amiss. II. 181.

Each on his rock transfix'd, the sport and play

Of racking whirlwinds.—

Et bene monet Heathius quicquid in altum attollitur, ut spectari possit, quia ventis expositum ab iis perpetuo agitur, ideo κίνυγμα dici posse.

§. 158. ΕΠΙΧΑΡΤΑ. Ἐπίχαρμα Colb. 1. Lips. 2. Ask. D. Ven. 1. 2. Ox. et in Cant. 1. suprascriptum a secunda manu. Sic Ald. Rob. qui et ἐχθροῖσιν habet contra metrum. Ἐπιχάρματα Ask. C.

§. 159. ΣΤΡΟΦΗ β'. 1, 2, 3. omnes sunt Iamb. dim. acat. 4. Iamb. trim. acat. 5. Iamb. dim. acat. vide suo loco. 6. Pros-

odiacus dim. hyperc. ἀνακλώμενος. De hiatu nunc constat. 7. Dactyl. tetram. acat. οὐδὲ λή amphimacer est pro dactylo. 8. Dactyl. pent. hypercat. λη τις ἀρ etiam amphimacer est. PAUW. ! 6. Nulla in hoc versu fit ἀνάκλασις, perperam igitur ἀνακλώμενος a Pauwio appellatur. Hinc etiam constat Pauwium quid sit ἀνάκλασις prorsus ignorasse. 7. Metrum Dactylicum nusquam nisi in versus terminatione Creticum admittit. Non Dactylicus igitur sed Epionicus est hic versus, constans ex epitrito secundo, Ionico a minore pentasyllabo, et κατακλειδὶ Trochaica. 8. Iterum errat Pauwius. Versus est Dactylicus logacædicus, constans ex quatuor dactylis et syzygia Trochaica. HEATH. Generalius vero est Asynartet. ex Dactyl. tetram. et Iamb. penth. anacreont. et hoc nomine in duos dividatur. MORELL. Male Morell., λωτον et μυθον pro spondeis videtur habuisse. Si cui versus justo longior videtur, refingat velim,

Ἡ παλάμα τιμὴ
τῶν δυσάλωτον ἔλη τις ἀρχάν*

et similiter in opposito.

ψ. 161. ΞΥΝΑΣΧΑΛΑ. Ξυνασχαλεῖ Lips. 1.

ψ. 162. ΤΕΟΙΣΙ. Τεῖσι Lips. 1.

Ibid. ΔΙΧΑ ΓΕ ΔΙΟΣ. Δίχα γ' ἰὸς Colb. 1. ubi suprascriptum καὶ Διός.

Ibid. Ο Δ' ΕΠΙΚΟΤΩΣ ΔΕΙ. Ὠπίκοτος Colb. 1. suprascripto ἐπι-
σκότως. Αἰεὶ Ar. Cant. 1. et inverso ordine αἰεὶ ἐπικότως Cant. 2.

ψ. 163. ΘΕΜΕΝΟΣ. Τιθέμενος Pauw. Schutz. sed aor. 2. magis placet.

Ibid. ΑΓΝΑΜΠΤΟΝ ΝΟΟΝ. Ἄγναμπτον Cant. 1. Ar. Ἄγναμπτον τὸν νόον Arnald. Τὸν ἄγναμπτον νόον Morell. Sed cum displiceret articulus h. l. tentavimus μάλ' ἄγναμπτον* quod non mordicus tenemus tamen. Cf. Sept. Theb. ψ. 409. Notat Wass. ad Thucyd. III. 58. hunc morem scribendi a Platonis temporibus in desuetudinem abiisse, et pro γναμψθῆναι καμψθῆναι scribi solitum, pro ἄγναμπτος, ἄκαμπτος, κ. τ. λ.

ψ. 164. ΔΑΜΝΑΤΑΙ. Δαμνέται Colb. 2.

Ibid. ΟΥΡΑΝΙΑΝ. οὐρίαν Lips. 1. 2. Guelph. quod monui ut præclaræ emendationi Askeviae ad Eumen. ψ. 570. meum quoque calculum adjiciam. Sic ψ. 205. Ὀυῖα Guelph. Lips. 2. Μοχ λήξη habet Lips. 1.

ψ. 165. ΚΟΡΕΣΗ ΚΕΑΡ. Κορέση τὸ κέαρ Lips. 1. Guelph.

ψ. 166. ΤΑΝ—ΑΡΧΑΝ. Dorismum non recipiunt Colb. 2. Cant. 2. Ald. Rob.

ψ. 167. ΕΤ' ΕΜΟΥ. Ἐπ' ἐμῷ Med.

ψ. 168. ΓΥΙΟΠΕΔΑΙΣ. Γυιοπέδαι; γ' Cant. 2. γυιοπέδοις Lips. 1. contra analogiam; sed α et ο, inter se, et cum οι, sæpissime confunduntur.

ψ. 170. ΥΦ' ΟΤΟΥ. Ἐφ' ὅτι Ask. D.

ψ. 171. ΣΚΗΠΤΡΟΝ ΤΙΜΑΣ Τ'. Σκῆπτρόν τε τιμάς; τ' Lips. 1.

ψ. 172. ΚΑΙΤΟΙ Μ' ΟΥ. Καί μ' ἔτοι Med. Colb. 1. Ask. D. Rob. καὶ τοι μ' ἔτι Ald. καὶ μ' ἔτι Colb. 2. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Lips. 2. Ox. Pors. Schutz. 2. quæ verior lectio, cum secunda in μελιγλώσ-
σης corrigi vix possit. Vid. Dawes. Misc. Crit. p. 196.

Ibid. ΜΕΛΙΓΛΩΣΣΟΙΣ. Μελιγλώσσης Ask. A. Lips. 1. 2. Altera lectio præplacet.

γ. 173. ΕΠΑΟΙΔΑΙΣΙ. Recte , addunt omnes post Pauw. Ἐπαιοδαῖς Rob. ἐπ' αἰοδαῖσι Lips. 2.

γ. 176. ΔΕΣΜΩΝ. Θεσμῶν tentavit Gilb. Wakefield, frustra. Vide quæ ad γ. 97.

Ibid. ΠΟΙΝΑΣ ΤΕ ΤΙΝΕΙΝ. Ποινάς τε μοῖ τίνειν Cant. 1. Ven. 1. 2. Ar. Ald. Rob. Steph. τ' ἰμοῖ τίνειν Cant. 2. Lips. 1. 2. Guelph. Nimirum solent pronomina sæpissime in textum irreperere e glossis interlinearibus, vide supra ad γ. 140.

γ. 177. ΤΗΣ ΑΙΚΙΑΣ. Τῆσδ' αἰκίας καὶ μασιξίως Colb. 1. quod manifestum est glossema. Αἰτίας Rob.

γ. 178. ΚΑΙ ΠΙΚΡΑΙΣ ΔΥΑΙΣΙΝ ΩΝ. In Marg. edit. Ald. a viri docti emendatione reperio κᾶν quod probo, nec tamen ut ille, versum sic legerim, Σὺ μὲν θρασὺς τε κᾶν πικραῖς δύαισιν ὦν, quanquam, si pro ἔδεν legatur ὦν οὐκ e quatuor prioribus hujus Strophæ versibus tres trimetri nullo negotio conficiantur, quales Pauwio placent.

γ. 179. ΕΠΙΧΑΛΑΣ. Ἐποχαλᾶς Lips. 1.

γ. 181. ΗΡΕΘΙΣΕ. Ἐρέθισε Turn. Pauw. sed temere augmentum abjiciunt.

γ. 182. ΣΑΙΣ ΤΥΧΑΙΣ. Σὰς τύχας Ven. 1. Ox. quod et in suis Codd. Brunckius, suprascriptum repperit. Γὰρ hic obelum præfixum habet Pors. 2.

γ. 183. ΠΑ ΠΟΤΕ. Ὅπα Colb. 1. Cant. 1. 2. Ask. B. Ὅπη ποτὲ Colb. 2. Ven. 1. 2. Ald. Ox. et Ar. Ὅποι Ask. D. In Ask. A. Ὅποι ποτε χρεῖ σε τῶνδε πόνων τέμμα κελσάντα, unum conficiunt versum, et sic Ald. Rob. nisi quod illi κελσάντ'. Ὅπᾶ ποτε χρεῖ σε τῶνδε πόνων Lips. 1. 2. Guelph. κελσάντα habet etiam Ven. 2.

γ. 184. ΕΣΙΔΕΙΝ. Εἰσιδεῖν Colb. 2. Lips. 2. Ἐπιδεῖν Ask. D.

γ. 185. ΑΠΑΡΑΜΥΘΟΝ. Οὐ παρᾶμυθον Ask. D. Ven. 1. Ox. Turn. Lips. 1. Guelph. metro forte concinniori, sed in polysyllabis α privativum sæpe produci notissimum est, et vocem ipsam παρᾶμυθον frustra opinor quæras apud Lexicographos. Παραμυθικὸν tamen habet Schol. Apoll. Rhod. II. 624. Contra ἀπαρᾶμυθον apud Euripidem etiam legimus Iph. Aul. γ. 620. Φοβερὸν γὰρ ἀπαρᾶμυθον ὄμμα πωλικόν, ubi tamen prima corripitur, aliter enim anapæstus erit in tertio loco.

γ. 186. ΟΤΙ ΤΡΑΧΥΣ ΤΕ. Ὄς θρασὺς Colb. 1. θρασὺς etiam Ven. 1. 2. Ask. C. errori per se facili ansam quoque dederit forte γ. 178. unde illud τε, quod omittunt Colb. 1. Turn. et edit. recentiores procul dubio fluxit. Θεραχὺς habent Lips. 2. Rob. Turn. ex vera et falsa lectione conflatum.

γ. 187. ΑΛΛ ΕΜΠΙΑΣ ΟΙΩ. Ita omnes libri, sed cum aperta etiam versus jactura; nam ultra dim. acat. excurrere non debet. Libri olim discreparunt, et in his ἔμπας, in illis οἶω scriptum fuit: quod ad marginem annotatum fefellit imperitos: utrumque bonum, et ἀλλ' οἶω et ἀλλ' ἔμπας, sume quod placet. ΠΑΥΩ. Οἶω non

agnoscunt Giac. Brunck. Schutz. Pors. *Εμπας rejecit Morell., quod potius retinendum fuit.

γ. 188. ΜΑΛΑΚΟΓΝΩΜΩΝ. Basin hic esse negat Morell. quam ante parœmiacum esse mavult. Esto hic ut lubet, quanquam hic etiam vulgata mihi suavius videntur decurrere. Vide nos ad γ. 93.

γ. 189. ΕΣΤΑΙ ΠΟΘ' ΟΤΑΝ. Τέθ' habet Ask. A. satis bene, sed præstat indefinitum. Τ et Π sæpissime confunduntur inter se et cum Γ. *Οτ' à Rob.

Ibid. ΡΑΙΣΘΗ. *Ραιχθῆ Ask. A. *Ρεχθῆ Ar. Ask. C. ubi et ταυτὶ legitur, quæ vox Comicorum est.

γ. 190. ΣΤΟΡΕΣΑΣ. Στορέσας τ' Rob.

γ. 191. ΑΡΘΜΟΝ. *Αριθμὸν Cant. 1. 2. Lips. 1. 2. Guelph. Ald. Rob.

γ. 195. ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ. Punctum hic non agnoscit Ald.

γ. 197. ΕΣΤΙΝ. *Εστ Ven. 1. 2.

γ. 198. ΔΥΣΠΟΤΜΑ. Δύσποτος Ask. C.

γ. 201. ΕΔΡΑΣ. *Εδρης Colb. 2. Ar. Guelph. Lips. 2. Ald. Brunck. Schutz. f. melius.

γ. 202. ΑΝΑΣΣΟΙ. *Ανάσση Ven. 2. Cant. 1. 2. Ar. Lips. 2. male.

γ. 203. ΑΡΞΕΙΕΝ. Male οmittitur in Lips. 2. Ven. 2. Guelph. Turn.

γ. 204. ΕΝΤΑΥΘ'. *Εντεῦθ' Ask. B. *Εντεῦθεν Lips. 2. neutrum bene.

Ibid. ΤΑ ΛΩΙΣΤΑ. Τάριστα Colb. 1. Ask. B. Guelph. quod interpretamentum est.

γ. 205. ΧΘΟΝΟΣ. Ar. Γῆς, glossa est aperta.

γ. 206. ΑΙΜΥΛΑΣ. Suprascriptum αἰμύλας Colb. 2. Ask. C. Αιμύλας δὲ με μηχανὰς Rob. vide quæ ad γ. 176.

γ. 209. ΕΜΟΙ ΔΕ. *Εμὴ δὲ Colb. 1. Cant. 2. et Colb. 2. sed ibi suprascriptum ἑμοί' et mox ἀλλὰ καὶ Γαῖα Ven. 1. quod habet Ald.

γ. 210. ΚΑΙ ΓΑΙΑ κ. τ. λ. Locus contortus et implicitus, quicquid boni comminiscantur interpretes. Periti vident, et verba perdere non necesse. Scripserim lubens, *Εμοὶ δὲ μήτηρ ἐχ' ἅπαξ, νόμον Θέμις, καὶ Γαῖα, κ. τ. λ. νόμον pro κατὰ νόμον *Legum et juris respectu Themis*: μήτηρ, νόμον Θέμις, καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία ἐχ' ἅπαξ πρὸς τεθεσπίκει. ΡΑΥΩ. Nihil in hujus loci constructione nisi simplicissimum, nihil contorti aut impliciti video, quicquid bonus comminiscatur Pauwius. ΗΕΛΤΗ. Magna quidem difficultas, a nemine adhuc, quod meminerim, observata, ex hoc versu oritur. Primum enim Æschylus ipse in principio Eumenidum, quod Stanleium ad h. l. non fugit, diserte Themis a Γαῖα distinguit, illamque hujus filiam nominat, in quo ei cum Hesychio et Apollodoro convenit. Deinde, γ. 874. Themis Titanida appellat, ex quo denuo intelligitur, tragicum nostrum ab hac genealogia non discessisse. Titanides enim sunt, Apollodoro teste, Cœli et Terræ filię, Titanum sorores, Tethys, Rhea, Themis, Mnemosyne, Phœbe, Thea. Aperte igitur sibi Æschylus in eadem tragœdia repugnaret, si Themida eandem et Terram

esse lit. d. diceret, cum tamen, γ. 874. illam inter Titanidas, h. e. inter Terræ filias, retulisset. Accedit quod, γ. 205. Prometheus Titanas Οὐρανῷ τε καὶ Χθονὸς τέκνα, Cœli et Terræ filios nominat. Jam si eadem χθών sive Γαῖα ipsius quoque mater fuisset, cur Titanas non potius fratres suos appellaret? Aut cur Themis, si eadem et Γαῖα fuisset, non item reliquis filiis Titanibus, sed soli Prometheo quæ in fatiis essent prædixisset? Quæ cum ita sint, totum hunc versum spurium, Æschylo plane indignum, atque ex glossa marginali, seu Grammatici interpretatione intrusum esse censeo. SCHUTZIUS. Mihi tamen, si liceat a viro de Æschylo optime merito discedere, hic versus pro genuino habendus est. Primum enim, in tantis fabularum erroribus, non semper ab iisdem eadem traduntur. Sic Virgilio, Georg. I. 6. Liber et Ceres eadem habentur numina quæ Sol et Luna; Sol etiam apud Macrob. Sat. I. 18. non solum Liber et Διόνυσος, sed Jupiter, Mars, Mercurius, Hercules. Luna item Diana et Proserpina, hæc tamen Cereris, illa Latonæ filia perhibetur. Deinde nihil est quod, γ. 874. Themis Titanida appellaverit, si enim proxime sequenti versiculo poeta hoc dixisset, argumento Schutzii pondus accederet; quod vero tanto intervallo et ibi et Eumen. γ. 2. et 6. illam Terræ filiam nominaverit, id illi, de causis quas supra memoravi condonandum est. Tertium argumentum quo Schutzius innititur leve est; ipse enim Prometheus in nobili fragmento apud Attium, q. v. Titanas germanos vocat, sic eos allocutus,

Titanum soboles, socia nostri sanguinis.

Quin et in hac ipsa tragœdia, γ. 547. Atlanta unum e Titanibus, Promethei fratrem vocat. Et γ. 427.

Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις
 Δαμέντ' ἀκαμαντοδέτοις
 Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμεν θεῶν
 Ἄτλανθ'.

Ubi ex voce ἄλλον, Prometheus quoque unum e Titanibus Æschylo fuisse satis patet. Sic et Eurip. Phœniss. γ. 1129. nostrum in Sept. Theb. γ. 440. secutus; et Soph. Œd. Col. γ. 56. Cur vero Themis cum Prometheo præ cæteris Titanibus consilia communicaret causa in aperto est, horum nempe ferocitas, illius mitis prudentia. Alio etiam argumento confirmari potest genuinum esse hunc versum, quod Tragicus noster, cum rem paulo obscuriorem impeditioremque, qualia multa, expresserit, eam aliis verbis repetere soleat. Supra, γ. 7. τὸ σὸν γὰρ αἶθε; cum dixisset, subdit παντίχρη πνευρὸς σείλας. Sic Sept. Theb. γ. 490. quid per ἄλω πολλήν voluerit, notioribus illis ἀσπίδος κύκλω λέγω, declarat. Et tales sunt epexegetes apud nostrum ubique obviæ. Hic itaque, ne quis forte miraretur duas Prometheus matres nominasse, rem clarius exponit, adjectis illis, πολλῶν ὀνομάτων μορφή μίση. Hunc igitur versiculum ab Æschylo profectum esse quovis pigre contendam.

γ. 213. ΧΡΕΙ' Η ΔΟΛΩ ΔΕ ΤΟΥΣ ΥΠΕΡΕΧΟΝΤΑΣ ΚΡΑΤΕΙΝ.
 Nos *χρη*, ἢ in impressis, at alii *χρεὶ ἢ*, *δολῶ* δὲ τὰς *ὑπερέχοντας κρατεῖν*,
 quæ lectio non solum diversum sed plane contrarium sensum
 efficit. Nam priorem illam sequendo, sententia hujus loci fuerit,
 neque vim neque fraudes debere ab iis qui dominari vellent
 adhiberi. At ex posteriore hic sensus colligitur, dolos satius
 esse adhiberi ab illis quam vim. Prior illa sententia videtur
 suspensum relinquere animum lectoris; nam si neque violentiæ
 neque technis ac fallaciis locus est, qua tandem arte utentur?
 Scimus enim hæc duo conjungi solere, unde dictum est a Latino
 poeta, *Dolus an virtus quis in hoste requirat?* Posterior autem
 lectio et hoc incommodum vitat, et aptissime cum præcedentibus
 cohæret, meo quidem iudicio: nam per *αἰμύλας μηχανὰς* nihil
 aliud intelligo quam dolum. Sed et ratio versus posteriori huic
 lectioni magis assentitur: nam etsi cum *ὑπερέχοντας* similis alicujus
 loci auctoritate defendi potest, durissimus tamen est. Nolo igitur
 lector fucum tibi facere: altera illa lectio omnino mihi magis
 probatur; quæ tamen a me in contextum recepta non est, quod
 ex veteri Victorii codice adnotata non esset. H. STEPH. *χρη ἢ*
δολῶ τὰς præter Steph. habent Cant. 2. Ask. A. Ald. Turn. et in
 margine Ald. post *τὰς*, *θεῶς*; inserendum monuit vir doctus, credo
 ut metro subveniret. *χρη ἢ δολῶ τὰς ὑπερέχοντας* Ven. 1. 2. *χρη*, ἢ
δολῶ τὰς Cant. 1. *χρη*, *δολῶ* τε τὰς Ask. B. Guelph. Lips. 2. *τὰς*
ὑπερέχοντας Colb. 1. Ask. A. D. quod genuinæ proximæ accedit.
ὑπερέχοντας Cant. 2. Colb. 2. Ask. C. Ald. Rob. Optime emendat
 Dawes. Misc. Crit. p. 333. *χρεῖη*, opt. verbi *χρη*, quam lectionem
 recipiunt Brunck. Schutz. *ὑπερέχοντας* item Brunck. at *ὑπερέχοντας*
 servat Schutz. qui anapæstum in quarto loco non semper a Tra-
 gicis evitatum fuisse, frustra contendit, et in edit. 2. *ὑπερέχοντας*
 habet. Unice verum est quod repræsentat edit. Pors. *χρεῖη*, *δολῶ*
δὲ τὰς ὑπερέχοντας κρατεῖν.

γ. 214. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. Ἐξισομένη Rob.

γ. 216. ΚΡΑΤΙΣΤΑ. Κράτ. τον Rob. sic etiam suprascriptum in
 Lips. 2. Et *μοχ* pro *δή μοι*, *δέ με* habet Ask. A. *δέ μοι* Ven. 1. 2.

γ. 217. ΠΡΟΣΛΑΒΟΝΤΙ. Προσλαβόντα Colb. 1. Cant. 1. 2. Brunck.
 idque tuetur v. cl. ex Androm. γ. 26. Med. γ. 660.

Ἀχάριτος ἔλοιθ', ὅτω πάρεσι
 Μὴ φίλος τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοιξάν-
 τα κλῆδα φρενῶν.—

Sed ibi vulgo legitur *ἀνοιξαντι*. Melius idem provocat ad Med.
 γ. 813.

— σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
 Τὰδ' ἔστι, μὴ πάσχεσαι ὡς ἐγὼ κακῶς.

Vide præterea γ. 744. 855. ejusdem tragœdiæ. Hac scil. casuum
 enallage Tragici delectantur. Brunckium sequitur Schutz. recte-
 que monet, doctiorem lectionem *προσλαβόντα*, facile a librariis in
 dativum converti potuisse, at vice versa non item. *προσλαβόντα*
 item Pors. quam quidem constructionem apud solutæ orationis

scriptores reperias. Lucian. Necom. c. 4. Ἐδοξί μοι ἰθούτᾳ παρὰ τῆς καλεμένης τέτῃς φιλοσόφῃς, ἰγχειρίσαι ἑμαυτόν.

γ. 218. ΕΚΟΝΘ'. Ἐκόν θ' Cant. 1. et suprascriptum τῷ.

γ. 219. ΕΜΑΙΣ ΔΕ. Ἐμαῖς τε Colb. 2. Ask. A. Ven. 1. 2.

Ibid. ΜΕΛΑΜΒΑΘΥΣ. Μελεμβαφῆς Colb. 1. Lips. 1. Guelph. Rob. Μελαμβαφῆς Ask. C. Μελεμβαθῦς Ven. 1. 2. Cant. 1. Μελεμβαθῆς Ox. Cant. 2. Ald. Μελαμβαθῆς Ask. D. Ar. Steph. in Delectu Trag. 1567. quam lectionem pulchre asserit Abresch. ex Eurip. Phœniss. γ. 1017.

Σφάξας ἑμαυτὸν σπὸν εἰς μελαμβαθῆ

Δράκοντος. —

Adjungi possit etiam Apoll. Rhod. Argon. IV. 517. — ἰπ' Ἰλ-
λυρῖοιο μελαμβαθῆος ποταμόο, nisi eo in loco a μελαμβαθῦς deduci malis.
Μελαμβαθῆς habent etiam h. l. Brunck. Schutz. Pors. quibus me
adjungi liceat.

γ. 223. ΚΑΚΑΙΣΙ. Κακῆσι Cant. 1. sed in ποιναῖς Ionismum non
retinet.

Ibid. ΠΟΙΝΑΙΣ. Τιμαῖς Guelph. Mosq. 1. eodem sensu quò
Schutz. in Not. Var. Philolog.

Ibid. ΕΞΗΜΕΙΨΑΤΟ. Haud displicet lectio quæ est in Ar. et
Cant. 2. ἀντημείψατο.

γ. 224. ΕΝΕΣΤΙ. Ἐστὶ Cant. 1.

γ. 226. Ο Δ' ΟΥΝ ΕΡΩΤΑΤ' ΑΙΤΙΑΝ ΚΑΘ' ΗΝΤΙΝΑ. Aliquid
erasum est ante αἰτία in Colb. 2. forte ε μ' nam ἐρωτᾷτ' ἢ μ' αἰτία
habent Ask. B. C. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Ald. ἐρωτᾷτ' ἢ μ' Lips. 2.
Rob. Cf. supra, γ. 176. Αἰτίην habet Cod. Med.

γ. 229. ΚΑΘΕΖΕΤ'. Lege Ἐκαθίζετ'. Attici enim augmentum
nunquam abjiciunt. HEATH. Contra vero probat cl. Markland.
ad Eurip. Suppl. γ. 728. Atticos nonnunquam hoc omittere, ex
duobus exemplis scil. Bacch. γ. 766, 1082. quibus Heathius non
dignatus est in Notis medicam manum admovere. Illa tamen in-
sanabilia nollem dicere, sed plura de his alibi. Lectorem modo
hic admonitum velim Tragicos hanc eadem forma vocem usur-
passe. Eurip. Phœniss. γ. 75. Soph. Œd. Col. γ. 1668. Trach.
γ. 935. MORELL. Cod. uterque cum editis καθίζετ', sine aug-
mento, quod cur hic omitteret poeta, nulla erat causa. In Soph.
Œd. Tyr. γ. 1249. ubi vulgo γοᾷτο legitur, eadem ratione edidimus
ἐγοᾷτο. BRUNCK. Brunckium sequitur Schutz. sed litem di-
rimat literarum coryphæus ille Porsonus, qui in Præfat. ad Eu-
ripidis Hecubam, p. v. hæc scribit. "In Hecuba, ut a me edita
est, neque omissi verborum augmenti, neque admissi in paribus
senariorum locis anapæsti exemplum occurrit. Locus unicus
qui priori licentiæ in hoc dramate favet, ab ipso Brunckio, acer-
rimo alias hujus licentiæ vindice, emendatus est. Et cum ra-
rissima omnino sint talia exempla, quorum tria in Bacchis, cor-
ruptissima pæne omnium fabula reperiantur, plane persuasum
habeo, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere."
Hactenus vir summus, qui tamen et in Phœniss. γ. 73. καθίζετ'

ἀεγῆς, et hic etiam καθίξεν' edidit; cujus rei causam docet in Supplemento ad Præfat. Hec. p. xxiv. "Quod ait Brunckius, quædam esse verba, quibus solenne sit augmentum abjicere, verba ea quæ augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt. Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἤνωγα, sed augmentum plusquam perfecto tempori reservant. Similis est ratio in καθιζόμενῃ, καθήμενῃ, καθεῦδοι, quibus augmentum non præponunt Tragici, Comici pro arbitrio vel præponunt vel abjiciunt. Erravit igitur Brunck. ad. Prom. Vinct. γ. 229." Hactenus vir incomparabilis.

Ibid. ΔΑΙΜΟΣΙΝ. Δαίμοσι Ar. Ald.

Ibid. ΝΕΜΕΙ. Versus magis amat νέμει quam νέμεν. Nec eadem ubique requiruntur tempora. Stanleius tricator. PAUW. In verbo νέμει temporum ratio melius servari debuit, quicquid tricator Pauwius, neque a solœcismo longe absunt νέμει et διεσοιχίζετο per copulam connexa. Si prodiret codex qui δαίμοσι τ' ἐνεμεν repræsenteret lubens sane scripturam eam amplecterer. HEATH. Audiendus forte Heathius, nam δαίμοσιν ἐνεμεν, quod voluit Morell, meis auribus ingratissonum sonat, et νέμει inter tot verba vel in imperfecto vel in aoristo usurpata, minus concinnum est, quamvis defendi posse haud negaverim.

γ. 232. ΟΥΔΕΝ'. Οὐδένα Ald. Rob.

Ibid. ΑΙΣΤΩΣΑΣ. Ἀισώσας Marg. Ask.

γ. 233. ΦΙΤΕΥΣΑΙ. Φιτῆσαι Cant. 2. Φυτῆσαι Guelph. Lips. 2. Colb. 2. Ald. Φυτεῦσαι Cant. 1. Colb. 1. Rob. quod metro repugnat.

γ. 235. ΕΓΩ ΔΕ ΤΟΛΜΗΣ. Alii τόλμης, quæ lectio non intelligo quomodo stare possit: nam dicere verbum ἐξελευσάμην ad genitivum hunc τόλμης ferri, ineptissimum esset, cum feratur ad τῷ μή. Existimo igitur aut τολμῆς, (sicut τολμήντα θυμὸν dixerunt,) aut non τόλμης genitivum nominis τόλμα, sed τόλμησ' cum apostropho legendum; ut videlicet sit aoristus verbi τολμάω, sublato incremento: atque ita distinguendum fuerit ante ἐξελευσάμην. Sic aliquando pro, *Aude hoc facere*, dicimus, *Aude, hoc facito*. Quæ prior vox et illic absolute ponitur, *Audentes fortuna juvat*, id est τόλμαι ἔχοντας, vel τολμῶντας: ita enim sine casu sæpe etiam a Sophocle usurpatur. Quæ dicit Scholiastes videntur etiam conjecturæ meæ suffragari. Legitur autem et ἐξελευσάμην pro ἐξελευσάμην. H. STEPH. Schol. α'. Τυὺς ἀντὶ τῷ, ἐγὼ δὲ ἐτόλμησα καὶ τὸ ἐξῆς μετὰ ἤθευς. Voluit sine dubio, legisse et distinxisse quosdam ἐγὼ δ', ἐτόλμησ', ἐξελευσάμην βροτῶς τῷ μή κ. τ. λ. Ἐτόλμησα interponitur, et ἐγὼ δ' ἐξελευσάμην cohæret, idque in ἤθει dictum putabant Magistrelluli isti. Verissima est recepta lectio, et τολμῆς idem quod τολμήεις, PAUW. Verissima mihi videtur scriptura quam suppeditat Schol. α'. Ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'. *Ego vero hoc facinus ausus sum*. Τολμῆς pro τολμήεις, quod Pauwio placet, frigidissime hic interponeretur. HEATH. Alii τόλμης, gen. subaudito ἕνεκα vel διὰ, quod sane non prorsus improbo. Vid. Soph. Œd. Tyr. γ. 541. MORELL. Legendum Ἐγὼ δ' ἐτόλμησ', scil. ἀντιβαίνειν. Scholiastæ debetur hæc lectio Valckenario probata ad

Phœniss. γ. 856. BRUNCK. In ἐτόλμησα — ἐξευσάμην asyndeton est, fervorem animi ex merito gloriantis prodit. SCHUTZ. Τολμῆς Colb. 2. Τόλμας Ask. B. suprascripto η. Τόλμης habent Gud. apud Schutz. 2. Ald. Ἐγὼ δ' ὁ τολμῆς exhibent Ven. 2. uterque Cant. et Ar. quæ lectio minime spernenda est, friget enim ἐγὼ δὲ τολμῆς sine articulo, at si cum articulo legas locum plane gemellum habes apud CEd. Tyr. γ. 397. Nec tamen negaverim pulcherrimam esse lectionem ἐγὼ δ' ἐτόλμησ', quam præter Brunck. et Schutz. admisit etiam Porsonus, sed eligant lectores.

Ibid. ΕΞΕΛΥΣΑΜΗΝ. Ἐξευσάμην Ask. A. C. Ven. 1. 2. Ox. In Ask. B. quoque ἐξευσάμην, sed ibi suprascriptum λ. Ἐξευσάμην habent etiam Ald. Turn. Cant. Giac. Brunck. Schutz. Pors. idque Schutzius exquisitius et ornatus iudicat quum ἐξευσάμην.

γ. 236. ΤΟΥ ΜΗ ΔΙΑΡΡΑΙΣΘΕΝΤΑΣ. Versum ita corrigendum esse arbitror, τὸ μὴ διαρραϊσθέντας εἰς ἄιδε μολεῖν. In tali enim constructione, post verba cavendi, liberandi, et similia, sequens articulus τὸ ante μὴ, significat idem ac ὥστε, quod recte observavit cl. Brunck. qui exemplum quoque affert hujus τὸ a librariis perperam in τῷ mutati, quod h. l. quoque factum esse contendimus. Altera autem negatio post ε̄ sæpius excidit. In vulgata etsi ἐξευσάμην cum genitivo τῷ bene construitur, tamen negatio μὴ abundare videtur. SCHUTZ. Notum quidem est, post verba ea, quæ natura sua aliquam negationem aut detractionem significant, etiam præter necessitatem particulam μὴ adhiberi, ut γ. 248. Θητὴς ἔπαυσα μὴ περὶ δέρεσθαι μέρος' e quo versu τε ejiciendum. In hoc genere exemplorum ὥστε omissum volunt grammatici, ut μὴ non abundet: idque recte videntur facere. Non tamen idcirco ii loci in quibus ὥστε non potest ad explicationem adhiberi, in corruptis habendi sunt. Nam quemadmodum in aliis dicendi formulis apud Græcos duplex negatio præter necessitatem adhibetur, sic idem etiam tum recte fit, quum altera negatio occultius delitescit. Quod ut Æschylus fecit in his ἐξευσάμην τῷ μὴ διαρραϊσθέντας εἰς ἄιδε μολεῖν, ita Xenophon scripsit in Cyropæd. II. 4. Οὗς δὲ μὴ δύναντο λαμβάνειν, ἀνασοβῶντες ἂν ἐμπόδων γίγνοιτο τῷ μὴ ὄραν αὐτῆς τὸ ὅλον γράτευμα. Et in Anabasi, I. 3. Κλέαρχος δὲ τότε μὲν μικρὸν ἐξέφυγε τῷ μὴ καταπετρωθῆναι. HERMAN. Obs. Critt. c. 1.

γ. 237. ΤΩ ΤΟΙ ΤΟΙΑΙΣΔΕ. Τῷ ταῖς τοιαῖσδε Med. sed antiqua manu suprascriptum τοι. In Colb. 2. Τοίαις δὲ τῷ τοι a secunda manu. Τῷ τοιαῖσδε Rob. priore τοι omissio, ut sæpe fit in verbis quæ syllabam præcedentem repetunt.

γ. 238. ΑΙΓΙΝΑΙΣΙΝ. Αἰγιναῖσιν Rob. nimirum sublato crure altero ex Δ fit Ι. Hinc Π Γ Λ et Ι sæpissime confunduntur.

γ. 241. ΖΗΝΙ. Comma post Ζηνὶ habet Ar. ut ab ἐρρύθμισμαῖ potius quam δυσκλῆς θέα pendeat: minus bene.

γ. 243. ΕΥΝΑΣΧΑΛΛΑΙ. Συνασχαλλᾶ Cant. 1. 2. Lips. 2. Ald. Rob. Turn. Sed omnino retinendus est Atticismus ubicunque per metrum licuerit.

γ. 245. ΑΛΓΥΝΘΗΝ. Ἠλγύθην Colb. 2. Cant. 1. Ἠλγύνθην Lips. 2.

Ἠλιόθης Ven. 2. Ar. Cant. 2. cui lectioni favet Heath. cum Schol. β. et receperunt Brunck. Schutz. Pors. Vide ad γ. 229.

γ. 246. ΕΑΕΕΙΝΟΣ. In Prometh. γ. 246. ελεινός verbum est Atticis ignotum, qui semper ελεινός usurpant, alterum ne extra quidem Iambos et Trochæos. Et tamen quam multo commodius anapæstico vel dactylico metro aptatur vox quadrisyllaba quam trisyllaba. Trisyllaba est in dactylico metro Sophocl. Philoct. γ. 1130. Ἡ πῦ ελεινὸν ὄρῳ φρένας εἴ τινας, in anapæstico, Aristoph. Ran. γ. 1095. ῥάκι' ἀμπίσχων ἴν' ελεινός, in Heroico, Homeridæ Hymn. in Cerer. γ. 264. Τῷ δὲ κασίγηται φωνὴν ἰσάκυσαν ελεινήν. Imperiti scribæ, quibus nulla fere metri species, præter Homericam, cognita erat, tantum non omnes Atticas formas in Ionicas mutarunt, cæterorum metrorum securi. Ne longe abeam. Frequens est versus Iambici clausula, ὦ μέλει. Verum in hac clausula, ubi librariorum licentiam metrum compescere debebat, MSS. non raro dant, ὦ μέλει, aut corruptius adhuc, ὦ μέλαιε. Porro Atticæ linguæ analogia hanc scripturam flagitat. Ut enim a δῖος formatur δεινός, ut a κλέος κλεινός, sic ab ἔλεος formatur ελεινός. Ut nunquam δεινός, κλεινός usurpant Attici, sic nunquam ελεινός usurpant. PORSONUS, Præfat. ad Eurip. Hec. p. ix. qui tamen in edit. 1. ελεινός expressit, at ελεινός Pors. 2. Schutz. 2.

γ. 247. ΜΗ ΠΟΥ ΤΙ ΠΡΟΥΒΗΣ. Οὐ μὴν τοι προῖβης Colb. 1.

γ. 248. ΘΗΗΤΟΥΣ Τ' ΕΠΑΥΣΑ. Θηητές γ' ἔπαυσα Lips. 2. Pors. Schutz. 2. quod certe melius, sed deest omnino copula in Ald. Rob. Turn. et Grot. in Excerpt. et sine ullo sensus incommodo abesse potest, eamque abjiciendam monuit Hermannus quem vide ad γ. 236. μοχ προσδέκεσθαι dat Ven. 2. quod minus placet.

γ. 256. ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ ΤΕ. Αικίζεταί σε Colb. 2. quod vitiose repetitum ex versu præcedente. Deest τε in Ar. et Lips. 2.

Ibid. ΟΥΔΑΜΗ. Οὐδαμῶς Lips. 2.

γ. 257. ΟΥΔ' ΕΣΤΙΝ. Οὐδὲν ἔστιν Rob. male.

Ibid. ΑΘΛΟΥ. ἄθλων Guelph. Conf. γ. 262.

γ. 258. ΚΕΙΝΩΙ. Ἐκείνω Colb. 2. Ar. Marg. Ask. Ald. sed rectius κείνω.

γ. 259. ΔΟΞΕΙ ΔΕ ΠΩΣ. f. Δόξει δέ; πως; Schutz. ut δὲ h. l. respondeat Latinorum *autem*. *Placebit autem? quomodo?* Cf. Ter. Adolph. V. 6. ÆSCH. *Fac promisi ego illis*. M1. *Promisisti autem*. Sed satis bene distinguitur in vulgatis.

γ. 262. ΑΘΛΩΝ. ἄθλων Colb. 2. Ask. A. C. Cant. 1. 2. Guelph. Lips. 2. Ven. 2. Ar. Schol. β. Brunck. Schutz. utrumque probum est.

γ. 263. ΕΛΑΦΡΟΝ. Ἐλαφρὸς, *promus est*, Garb. minus bene.

γ. 264. ΤΟΥΣ ΚΑΚΩΣ ΠΡΑΣΣΟΝΤΑΣ. Uno versu legunt Ald. Rob. In facilem emendationem Stanl. τὸν κακῶς πράσσειν, quam quidem verissimam esse arbitror, (præsertim cum ad se solum respiciat Prometheus) incidit etiam Heath. Vulgatam tuetur Brunck. qui anapæstum in secunda ferri posse contendit, allatis hujus tragædiæ γ. 353, 354. 471. Sept. Theb. γ. 568. de quibus

videndum erit suo loco. Sophocleum illud *Œd. Col. v. 1169.*
᾿Ω φίλτατ' ἐπίσχεες ἔπερ εἶ varie legitur. *᾿Ω φίλ' ἐπίσχεες* ex conj. Scal.
᾿Ω φίλτατ' ἴσχεες Ald. H. Steph. Burton. in *Pentalogia*, rectius forte,
᾿Επίσχεες, ᾿ὦ φίλ', ἔπερ εἶ. In Eurip. *Phœniss. v. 1652.* quem citat
 Brunckius, mendam jam sustulit Porsonus, legendo *ἴσαι* pro *ἐπίσαι*.
 Possis item forte dicere *ω* in unam syllabam coalescere, ut in
Pers. v. 35. Αἰγυπτιογενῆς, et *εὐαλίω* in Euripid. *Hippol. v. 129.*
 — *Τῆς κακῶς πρῶτιστον. ας* habet Porsonus, at in edit. *ε.* obelum
 præposuit.

v. 265. ΗΠΙΣΤΑΜΗΝ. ᾿Επιστάμην Lips. *ε.* minus bene.

v. 267. ΘΗΗΤΟΙΣ Δ' ΑΡΗΓΩΝ. Deest *δ'* in Rob. et *μοχ κίεβμην*
 Cant. *2.*

v. 268. ΟΥ ΜΗΝ ΤΙ. Alii *δ' μὲν τι.* Scholiastes illo, non hoc
 modo legit. H. STERN. *οὐ μὴν τοι* Ven. 1: Guelph. Lips. *2.* *οὐ*
μὲν τοι Ald. *οὐ μὲν τι* Turn. *οὐ μὴν γε* Ar. Ven. *2.*

Ibid. *ΠΟΙΝΑΙΣ.* Abest *γ'* a Lips. *ε.* Ald. Rob. Turn. Grot.
 Excerpt. *Ποιμοναῖς* Ven. 1.

v. 269. ΚΑΤΙΣΧΑΝΕΙΣΘΑΙ. Deest hic versus in Colb. *ε.* Stanleii
 emendationem *κατισχρανεῖσθαι* in textum receperunt Pors. Schutz. *ε.*

v. 271. ΚΑΙ ΜΟΙ. Deest hic versus in Colb. *ε.* *καὶ μὴν* Cant. *1.*
 sed *οι* suprascriptum a secunda manu. *καὶ τοι* Rob.

Ibid. *᾿ΔΥΡΕΣΘ'.* *᾿ὀδύρεσθ'* Colb. *1.* Sed legendum *δύρεσθ'* ut
 docet Porsonus ad *Hec. v. 734.* et sic post eum Schutz. *ε.*

v. 273. ΜΑΘΗΤΕ. Μάθοιτε Colb. *ε.* Cant. *1. 2.* Ar. Ven. *ε.* male.

v. 274. ΠΕΙΘΕΣΘΕ ΜΟΙ ΠΕΙΘΕΣΘΕ. Repetitur *μοὶ* post alterum
πειθεσθε solenni errore, Colb. *1.* de quo supra *v. 176.*

v. 275. ΤΑΥΤΑ. Alii *ταῦτα.* Ex utraque lectione sensum elicit
 Scholiastes. H. STERN.

v. 277. ΕΠΕΘΩΥΞΑΣ. ᾿Εθώξας Colb. *ε.*

v. 278. ΤΟΥΤΟ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Μονομετρον hic sublatum post
v. 283. reponit Morell. ut sint eo usque omnes dimetri. Sed vide
 quæ ad *v. 93.*

v. 279. ΚΡΑΙΠΝΟΣΣΥΤΟΝ. Κραιπνόνυτον Ask. A. quod laboranti
 metro subvenit. Et sic post Morell. omnes.

v. 280. ΘΩΚΟΝ. Θᾶκον Ask. A. Cant. *1. 2.* Guelph. Lips. *1.* Ar.
 Brunck. qui *θᾶκον* etiam *v. 837.* ubi nulla codicum variatio, reponit.
Θάκος et *θᾶκος* promiscui plane usus esse voces affirmat Trillerus
 ad Thomam Mag. in voce *θάκος.* Cf. etiam Bos. *Animadv. ad*
Script. Græc. c. 50. p. 198. *Θᾶκον* habent Schutz. Pors. quibus
 assentior.

Ibid. *ΑΙΘΕΡΑ Θ' ΑΓΝΟΝ. Αἰθέρ' ἄγνόν* Ar. Ald. Rob.

v. 281. ΟΚΡΥΟΕΣΣΗ. ᾿Οκρυόεσση Lips. *1.* quod secundum He-
 sychii interpretationem perinde est. Sed aliter Brunck, qui h. l.
ὀκρυόεσση legendum, et Hesych. emendandum esse admonet. Certe
 vel *ὀκρυόεσση*, ut exponit Schol. *α'.* *τραχεία,* vel *ὀκρυόεσση,* h. e. *ψυχρῆ,*
χαλεπῆ loco ubi religatus erat Prometheus conveniunt; et hoc
 illo forte magis poeticum. Nam rupes aspera nihil habet quod
 Promethei dolores augeat; frigida autem pœnæ aliquid vel possit

addere; et cum ἀκροούσση χθονὶ faciunt ea quæ supra dicta sunt, γ. 25.
Ὀκροούσση tamen Schutz. Pors.

γ. 283. ΑΚΟΥΣΑΙ. Ἀκούσει Ven. 2. Rob.

II.

γ. 285. ΠΡΟΣ ΣΕ. Desunt in Lips. 1.

γ. 287. ΑΤΕΡ ΕΥΘΥΝΩΝ. Εὐθύνων ἄτερ Lips. 1. male.

γ. 288. ΕΥΝΑΛΓΩ. Συναλγῶ Med. Colb. 1. quod metri gratia legendum vidit etiam Stanleius, et sic post eum omnes.

γ. 292. ΝΕΙΜΑΙΜ'. Νέμοιμ' Cant. 1. 2. Colb. 2. Lips. 2. Ven. 2. Ar. Ald. Rob. Γε νέμοιμ' Turn. Sed recte monet Pauw. quod a Bentleio surripuit, anapæstos rarius ab δὲ, γε, incipere. Versum complevit Morell., ut omnes sint dimetri ad γ. 296. qui est monometer ante parœmiacum. Vide ad γ. 93.

γ. 293. ΕΤΥΜ' ΟΥΔΕ ΜΑΤΗΝ. Ἐτήτυμα Ox. Colb. 1. 2. Lips. 1. 2. Guelph. Ἐτήτυμ' Ar. Ask. A. Ald. Ἐτήτυμ' ἔ μάτην Ask. B. Ἐτήτυμοι δὲ Ask. D. μοχ κἀδὲ Lips. 1. Totum locum sic legit Ven. 2. Γνώση τὰδ' ὡς ἐτήτυμα.

γ. 294. ΧΑΡΙΤΟΓΛΩΣΣΕΙΝ. Legitur in quibusdam exemplaribus σὶ χαριτογλωσσεῖν, in aliis σοὶ τὸ χαριτογλωσσεῖν, Athenæus autem, Deipnosoph. IV. locum hunc citans legit, Γνώσει τὰδ' ὡς ἔτυμά γ' ἔδῃ γὰρ μάτην Χαριτογλωσσεῖν. Ubi etiam γνώσει observa, Ἀττικῶς. H. ΣΤΕΡΗ. Σὶ χαριτογλωσσεῖν uterque Cant. Lips. 2. Ask. A. C. Σὶ Guelph. Ask. B. D. Ven. 1. 2. Ald. Σοὶ τὸ χαριτογλωσσεῖν Rob. vide supra ad γ. 176. Χαριτογλωττεῖν contra morem Tragicorum Ask. A. D.

γ. 295. Ο, ΤΙ ΧΡΗ. Ἔτι χρεῖ Rob. et μοχ ξυμπράσσειν Brunck. Schutz. Pors. omnino recte.

γ. 296. ΠΟΤ' ΕΡΕΙΣ. Ποτε φῆς Colb. 2. Ask. B. ποτε φῆς Ox. Ald. ποτ' ἴφης Lips. 2. ποτε φήσεις Ar. Omnia sunt ex glossa.

γ. 297. ΒΕΒΑΙΟΤΕΡΟΣ ΣΟΙ. Ἄλλος addit Ask. A. Rob. vero legit φίλος ἕτερος ἔστι βεβαιότερός σοι, utrumque debetur glossatori.

γ. 298. ΚΑΙ ΣΥ ΔΗ. Abest δὴ a Lips. 2. Ald. Rob.

γ. 301. ΑΥΤΟΚΤΙΤ'. Αὐτόκτις Colb. 1. Ald. Rob.

γ. 302. ΘΕΩΡΗΣΩΝ ΤΥΧΑΣ ΕΜΑΣ. Θεωρὸς τύχας ἡμᾶς Ald. nescio an voluerit θεωρὸς ὦν.

γ. 303. ΑΦΙΞΑΙ. Ἀφίξω Colb. ω et αι facile confundi possunt.

Ibid. ΕΥΝΑΣΧΑΛΩΝ. Συνασχαλῶν Cant. 2. Lips. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. Συναλγῶν Ven. 2.

γ. 306. ΠΗΜΟΝΑΙΣΙ ΚΑΜΠΙΤΟΜΑΙ. Πημοναῖς ἀμείβομαι Marg. edit. Pauw. olim penes Askēv. Credo ex conjectura, quæ mihi parum placet. Cf. γ. 237. Πηναῖσι Ven. 1. lineolam sc. superinducendam prætervidit librarius.

γ. 309. ΜΕΘΑΡΜΟΣΑΙ. In Colb. 2. et Cant. 2. suprascriptum est μεθάρμοσον. Sed requiritur vox media. Μεθάρμοζε Rob.

γ. 310. ΝΕΟΣ ΤΑΡ ΚΑΙ. Νίος καὶ γὰρ Colb. 1. inconcinne.

γ. 311. ΤΡΑΧΕΙΣ ΚΑΙ. Τραχεῖς τι καὶ Lips. 2.

γ. 312. ΑΝΩΤΕΡΩ. Ἀνωτέρω Guelph. Rob. Pulchra lectio, sed et vulgata bene se habet.

- ψ. 313. ΘΑΚΩΝ. Θακῶν Ald. Rob. Grot. in Excerpt.
 Ibid. ΚΛΥΟΙ. κλύη Colb. 1. 2. Lips. 2. Ald. κλύει Guelph.
- ψ. 314. ΜΟΧΘΩΝ. Μόχθον Ask. A. C. Guelph.
- ψ. 316. ΤΩΝΔΕ ΠΗΜΑΤΩΝ. Abest τῶνδε a Colb. 1. Τῶν πημάτων
 Lips. 2. Ald.
- ψ. 317. ΣΟΙ ΦΑΙΝΟΜΑΙ. Deest σοι Lips. 2. Φαίνομεν Ven. 2.
 Ibid. ΛΕΓΕΙΝ ΤΑΔΕ. Λέγων Ar. quod in Cant. 2. suprascriptum
 legitur.
- ψ. 319. ΤΑ ΎΠΙΧΕΙΡΑ. Rectius conjunctim ut Rob. Turn.
 Cant. τὰπίχειρα sic Brunck. qui crasin ad metri integritatem nec-
 cessariam esse admonuit. Quin et Stanl. crasin servavit, omisso
 accentu in voce τα. Conjunctim habent Schutz. Pors.
- ψ. 320. ΚΑΚΟΙΣ. Κακῶν Cod. Viteb. apud Schutz. qui lectionem
 ipsam commendat. Nobis durior videtur.
- ψ. 321. ΠΡΟΣΛΑΒΕΙΝ. Προσβαλεῖν Ask. A.
- ψ. 325. ΚΑΙ ΝΥΝ. Καὶ μὴν Lips. 2. quod, ut alia taceam, auribus
 ingratis vocibus μὴν et μὴν tam proxime conjunctis.
- ψ. 326. ΕΚΛΥΣΑΙ. Ἐκλύσειν Colb. 2.
- ψ. 327. ΛΑΒΡΟΣΤΟΜΕΙ. Λαυροσύμει Ask. B. C. Ald. Λευροσύμει
 f. errore librarii pro λαυροσύμει Cant. 2. ε et υ in codd. sæpissime
 confundi notissimum est.
- ψ. 328. ΟΙΣΘ'. Ἴσθ' Marg. Ask. Et sic edidit H. Steph. in
 Delectu Tragœdiarum 1567. sed minus placet. Mox περισσώφρων
 habent Ald. Rob. quod eruditis auribus ingratis est.
- ψ. 329. ΠΡΟΣΤΡΙΒΕΤΑΙ. Alii προσγίνεται, illud figurate et magis
 significanter dictum est. H. STEPH. Προσγίνεται Ven. 1. 2. Ar.
 Ox. Cant. 1. 2. Lips. 2. Ald. Rob. Turn. Grot. in Excerptis. Sed
 glossema esse vidit Schutz.
- ψ. 330. ΕΚΤΟΣ ΑΙΤΙΑΣ. Ἐκτὸς ζημίας Rob. quod aperte debetur
 versui præcedenti.
- ψ. 332. ΜΗΔΕ ΣΟΙ. Alii μηδὲν, et ita in quibusdam editionibus
 impressum habetur; sed cur expuncta lectione commoda, aliam
 ad corrumpendum versum substituamus. H. STEPH. Μηδὲν σοι
 Colb. 2. uterque Cant. Lips. 2. Ven. 2. Rob. Solennis est error
 librariorum in his vocibus μηδὲ et εἰδὲ. Vide supra, ψ. 102. Μὴ
 δὲ σοι Ald. Turn.
- ψ. 333. ΕΥΠΙΘΗΣ. Εὐπιθῆς Cant. 2. Lips. 2. Ald. Rob. vi-
 tiose.
- ψ. 337. ΑΝΤΙΣΠΑΣΗΣ. Μ' ἀντισπάσης Cant. 2. quod etsi haud
 necessarium, quibusdam forte arrideat. Μηδαμῶς negative inter-
 pretatum cum futuro ἀντισπάσεις concinnius esse statuit Schutz.
- ψ. 339. ΔΩΣΕΙΝ ΔΙ'. Δώσειν γε Ask. C. Mox deest τῶνδε in Cant. 2.
 Lips. 2.
- ψ. 340. ΚΟΥΔΑΜΗ. κέδδ μὴ Med. et Marg. Ask. credo ex
 Guelph. Sic Ven. 1. Cl. Valckenarii conjecturam ad Phœniss.
 ψ. 1723. ἱπαιῶν ἑδαμῆ laudat Heath. et recepit Brunck. nec tamen
 auctoritate satis firma, cum in vulgata post λίξω subintelligatur
 ἱπαιῶν, ut monuit Schutz.

γ. 341. ΠΡΟΘΥΜΙΑΣ. Προμηθείας Guelph. errore oscitantis librarii.

γ. 343. ΘΕΛΕΙΣ. Θέλοις Cant. 1. et Cod. Brunck. B. Schutz. 2.

ν. 345. ΕΙΝΕΚΑ. Ούνεκα Heath. ex Dawes. Misc. Crit. p. 195. quod in textum receperunt post eum cæteri. Attici enim non agnoscunt είνεκα.

γ. 346. ΘΕΛΟΙΜ' ΑΝ. Ού θέλοιμ' αν Colb. 1. et mox σημοναῖς Ald.

ν. 347. ΚΑΙ ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ ΤΥΧΑΙ. Χ' αἱ Pors.

γ. 348. ΠΡΟΣ ΕΣΠΕΡΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ. Spanheim. ad Callim. Hymn. in Del. γ. 174. malebat legere πρὸς ἰσπίραν, aut ἰσπίρας τόπους. Non videtur ista scribens vir illustris ad animum revocasse appellativa sæpe poni pro adjectivis. Soph. Ajac. γ. 286. ἰσπερον λαμπτήρες ἐκέτ' ἦθον. ABRESCH. Ἐς ἰσπίρας τόπους Med. errore cuivis obvio. Sic tamen edidit Rob. πρὸς ἰσπίροις τόποις coniecit Valcken. ad Hippol. ν. 277. sed πρὸς et παρὰ absque motus significatione accusativum adsciscere ipsius Æschyli auctoritate indicavit Brunck., collatis Pers. ν. 232. ubi Stanleius πρὸς δυσμαῖς, et γ. 819. ubi Stanl. πρὸς γῆ, ipse autem δυσμᾶς et γῆν legit. Et est certe diversa codicum scriptura. Quin et in hujus tragœd. γ. 532. non consentiunt codices.

γ. 349. ΚΙΟΝ'. Nihil præsidii hic invenio Pindaro adversus Scaligeri censuram, quod sibi reperisse videbatur P. Petitus, Observ. Misc. III. 24. diversissima quippe est ratio. Ne tantum intercederet discrimen, legit quidem distinguitque Petitus,

Ἐστῆκε κίων, ἐρατῆ τε καὶ χθονὸς

Ἄρμοις ἐρείδων ἄχθος.—

Verum unde istam lectionis diversitatem arripuerit non prodit; ut facile appareat aut ex conjectura aut male inspecto loco nata. ABRESCH. Κίονας Marg. Ask. quod non recipit metrum prima enim in κίων producta legitur.

γ. 350. ΩΜΟΙΣ. Ὄμοιον Rob. Pors. Schutz. 2.

γ. 351. ΚΙΑΙΚΙΩΝ. Κιλίκων Ask. B. Cant. 1. quod metrum non patitur.

γ. 353. ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΑΡΗΝΟΝ. Ἐκατογκάρηνον Pauw. Morell. Pors. Schutz. 2. omnino recte. Quin ut obiter moneam legendum ἰκατογκέφαλον in Aristoph. Ran. γ. 476.

Ibid. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. πρὸς βία Lips. 2.

γ. 354. ΤΥΦΩΝΑ ΘΟΥΡΟΝ ΠΑΣΙΝ ΟΣ ΑΝΤΕΣΤΗ ΘΕΟΙΣ. Locus celeberrimus, ad quem confugiunt ii qui anapæstos in paribus locis tuentur. Facilis videtur medicina quam adhibent Scal. et Stanl. πᾶσ' ὄς, sed ea certissimo canoni repugnat qui vetat elidi in dativis pluralibus quintæ declinationis. Vellem huic incommodo subvenisset magnus ille Porsonus, sed et in præfatione ad Hecubam, et in edit. utraque Æschyli altum servavit silentium. Pudenter sane ad id accedo quod ille, ut videtur, consulto prætermisit. Sed breviter dicam quid sentiam. Ne Θῆρον Τυφῶν legas, unde omnis statim hujus loci difficultas evanesceret, obstat lex illa semper a Nostro alias observata, ut prima in Τυφῶς producat.

Conf. γ. 370. Sept. Theb. γ. 524. Agam. γ. 665. Suppl. γ. 569. nisi aliam rationem esse dixeris vocum *Τυφῶς Τυφῶτος* et *Τυφῶν Τυφῶνος*, quod parum placet. Nec me adeo movet quod poetæ tum Græci tum Latini primam in hac voce sæpius, ac fere certatim, corripuerint; quid enim Æschylus fecerit ex ipso potius petendum est. Deinde *Θῦρον* abesse nullo modo potest. Diutius consideranti visum est ejicere *πᾶσιν*, quam vocem glossatoris esse crediderim, et pro ea legere *μόνος*, ut sit, *Τυφῶνα Θῦρον μόνος ὃς ἀντίστη Διοῖς*. Cum præcessisset *μόνος*, ex solenni glossatorum *περὲργία* adjectum fuit *πᾶσι*, quod mox in textum receptum, eoque facilius, quo *μόνος*, cujus eadem terminatio est ac sequentis pronominis, facilius potuit excidere.

γ. 355. ΣΜΕΡΔΝΑΙΣΙ. *Δειναῖσι* Rob. frigidius certe.

Ibid. ΓΑΜΦΗΛΑΙΣΙ. *Γαμφηλῆσι* Colb. 1. Cant. 1. 2. Ask. A. Lips. 2. Ald. Turn. Brunck. Schutz. 2. Tales Ionismi sæpius occurrunt, ex fide codicum ad lubitum lectoris recipiendi.

Ibid. ΣΥΡΙΖΩΝ ΦΟΝΟΝ. *Συρίζων φόβον* Med. Rob. quam lectionem mihi placere fateor. Nam deos occidere Typhœus haud potuit: jam vero terrorem sibilare, et spirare formidinem poeticum est, et sublimius sonat. Similis est lectionis varietas ad Agam. γ. 1443. ubi alii *φόβον μέλαθρον*, alii *φόνον*, et faciliior lapsus quod in Codd. MSSis; literæ *υ*, *ι*, *ε*, simillimæ sint. Vide supra ad γ. 147. et 327. Et sic etiam emendatum reperio in Scholiis Græcis MSSis oræ edit. Aldinæ, subinde adscriptis docti cujusdam critici manu.

γ. 356. ΗΣΤΡΑΠΤΕ. *Ἡστραπτέται* Lips. 2. Guelph.

γ. 357. ΕΚΠΕΡΣΩΝ ΒΙΑΙ. *Ἐκπέρσαι θείων* ex Marg. edit. Ald. adducit Morell. quod recte monuit Schutz. glossam esse grammatici qui futurum participii sic declarabat.

γ. 358. ΑΓΡΥΠΙΝΟΝ ΒΕΛΟΣ. Alii *Ζητὸς ἄγριον σέλας*. Illam tamen lectionem exponit Scholiastes, hujus non meminit. Mihi certe non placet eandem dictionem ex tam vicino loco repetere. H. STERN. *Ἄγριον βέλος* Lips. 1. Guelph. *Ἀγρύπιον βέλος* Potter. ad Lycophr. γ. 381. minus eleganter.

γ. 362. ΚΑΞΕΒΡΟΝΤΗΘΗ. *Κ' ἐξέβροντίσθη* Colb. 1.

γ. 363. ΠΑΡΗΟΡΟΝ. Alii *παράωρον*. Schol. ad γ. 353. *Παρήωρον* exponit *ἐκλυτον*, afferens diversam lectionem, non *παράωρον* sed *πανάωρον*. Quæ vox, ut opinor, idem valet quod apud Homerum *παναώριον*. *Παράωρον* autem per errorem pro *πανάωρον* scriptum existimo. H. STERN. *Παράωρον* Cant. 1. 2. Colb. 1. sed superscriptum *ήο* et *παρήωρον* Colb. 2. sed superscriptum *άω*. *Πανάωρον* Ox. Ald. *Παρήωρον* Ven. 2. Rob. Præ lectione vulgata sordent omnes, præcipue *πανήπορον* vel *πανάπορον* quam ex ignoto emendatore inter Vv. Ll. exhibet Morell.

γ. 365. ΙΠΝΟΥΜΕΝΟΣ. *Ἰπνόμενος* Ask. et Hemsterh. *Ἰπνόμενος* scil. *δέματος* inter Vv. Ll. commemorat Brunck. *Ἰπνόμενος* Schutz. quæ sane lectio probabilis videtur, cf. Pind. Olymp. IV. 10. *ὃς Αἴτναν ἔχεις Ἴππον ἡμερόσσαν ἑκατογεφάλα Τυφῶνος ὄβριμα*. Ubi Schol. *Ἴππον, τατίσι τίμωριαν καὶ κόλασιν*. *Ἴπω γὰρ καὶ ἴπτω τὸ βλάπτω*. Suid. *Ἰπνόμενος*; Πικ-

ζόμενος ἀναγκαζόμενος. Ἀριστοφάνης, Ἰππιῶσιν Ἰπέμενος ταῖς συμφοραῖς. (L. εἰσφοραῖς.) Ἰπέμενος etiam Pors. cui omnino assentior.

Ibid. ΡΙΖΑΙΣΙΝ. Ῥίζησιν Colb. Ask. Ald. Rob. Turn. Brunck. Schutz. Vide quæ ad γ. 335.

γ. 368. ΑΓΡΙΑΙΣ. Ἀγρίοις Colb. 1. Ask. C. Mendose.

γ. 369. ΛΕΥΡΑΣ. Λευρὰς Rob. Obelus præfigitur in Pors. 2.

Ibid. ΓΥΑΣ. Γύιας Colb. 2. Cant. 2. Γύας optimo jure tuetur vir illustris L. C. Valcken. ad Eurip. Phœniss. γ. 648. citatis Apoll. Rhod. I. 796. Eurip. Androm. γ. 1045. Theocr. XXV. 30. aliisque.

γ. 371. ΘΕΡΜΟΙΣ. Nos θερμῆς, alii θερμοῖς quod malo, ut bina utrique substantivo epitheta adjungantur. Non est tamen prorsus inusitatum tria epitheta uni substantivo apponi. H. ΣΤΕΡΗ. Δεινοῖς fuisset fortius et melius: id certum. ΠΑΥΩ. Θερμῆς etiam habent Colb. Ask. Cant. 2. Rob.

Ibid. ΑΠΛΗΤΟΥ. Gedickius conj. ἀπλητος teste Schutz. qui et ipse emendavit ἀπλήτη, inaccessæ, juxta Pindaricum illud supra citatum in Not. Var. Philolog. γ. 351. ἀπλάτη πωρὸς παγαί.

γ. 374. ΧΡΗΖΕΙΣ, ΣΕΑΥΤΟΝ ΣΩΖ'. Paulo plenius post χερήζεις distinguendum esse recte monent Pauw. et Schutz. Haud alium facile verum reperiens auribus hoc ingratiorem. Illud enim σῶζ' ὅπως ὁμοιοτέλευτον habet vix tolerabile. Immo, si ob illud Ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι explosus fuerit Euripides, sigma septies repetito, hic octies repetitum dicas, ζ enim in χερήζεις et σῶζ' sine sibilo pronuntiari non potest.

γ. 376. ΛΩΦΗΣΗ. Λωφήσοι Colb. 2. quod plane barbarum est, habetque η suprascriptum. Λωφήσω inter Vv. Ll. recenset Turn.

γ. 377. ΟΥΚΟΥΝ. Οὐκᾶν videtur legisse interpres vetus apud Cic. qui reddit *atqui*: sed vehementiæ Oceani interrogatio magis convenit, ut notat Schutz.

γ. 378. ΟΡΓΗΣ ΝΟΣΟΥΣΗΣ. Plutarchus ἐν τῷ παραμυθητικῷ πρὸς Ἀπολλώνιον non procul ab initio hæc citans, legit ψυχῆς νοσέσης, quæ lectio mihi valde placet. Quum enim Græci perturbationes omnes generali nomine νοσήματα appellent, cur non eleganter dicetur animus ira commotus νοσεῖν? Cicero ψυχῆς νοσέσης *iracundiæ* reddidit, qui hos quatuor versus, qui inter gnomas poetarum sunt celeberrimi, ita expressit:

OC. *Atqui, Prometheus, te hoc tenere existimo,
Mederi posse rationem iracundiæ.*

PR. *Siquidem quis tempestivam medicinam admovens
Non aggravescens vulnus illidat manu.*

In qua interpretatione non est quod tibi negotium facessat accusativus ille *rationem*; sed lege *orationem* meo periculo, quum versus id patiat, et aliter legi non possit quin maxima fiat Ciceroni injuria, ut non solum omni judicio carenti, si non animadvertit poetam non de ea medicina loqui quam ratio adhibeat iræ, hujusmodi enim medicina nunquam intempestiva est, sed etiam linguæ Græcæ imperitissimo, si ignoravit, λόγος numero

multitudinis rationem significare non solere. Quod vero ad illam Plutarchi lectionem attinet, ipse etiam poeta quod *ψυχῆν* dixerat proxime sequentibus versibus *κίεα* et *θυμὸν* appellat. Mihi certe *ἔρμαιον* quoddam visum est incidisse in locum illum, quod, ut testari possunt aliquot ex meis familiaribus, semper suspectum habuissem hunc versum, nec unquam mihi persuadere potuissem, Æschylum dixisse *ὄργην νοσῆσαι* quam lectionem qui alio confirmare potuerit, is merito magnum se fecisse gloriabitur. Unde igitur irrepsit *ὄργης*? illinc unde alia multa in contextum absurda irrepsisse adnotabimus; nimirum e margine, in quo doctus vir aliquis hæc scripserat tanquam Scholium. Ego igitur cum Plutarcho lego *ψυχῆς νοσῆσης*, et vetera nostra exemplaria nihil moror, utpote qui cum non paulo vetustiora habuisse sciam. H. STEPH. *Ὀργῆς νοσῆσης* omnes libri rectissime. Nam *ὄργη* proprie est omnis animi appetitus et affectio: quæ sicuti vel bona vel mala est, ita vox etiam vel in bonam vel in malam partem accipi potest. Quamobrem apposite ad *ὄργης* hic accedit *νοσῆσης*, et Æschylus locutus est ut poetam eruditum oportebat loqui. Thucyd. I. 140. *Τῆς μὲν γνώμης ὧ Ἀθηναῖοι αἰεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, μὴ εἶκειν Πελοποννησίοις· καίπερ εἰδὼς τὰς ἀνθρώπους ἐν τῇ αὐτῇ ὄργῃ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν καὶ ἐν τῷ ἔργῳ περάσσοντας, πρὸς δὲ τὰς ξυμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους.* Schol. ibi, *ὄργῃ* διανοία, τρόπος, σκόπη. Hesych. in Lexico, *Ὀργαί*, μάταια, θυμοί, ἐπιθύμια, καὶ ἦθος. Et *ὄργη*, τρόπος, ματία, θυμός. PAUW.

ψ. 379. EN ΚΑΙΡΩ ΓΕ ΜΑΛΘΑΣΣΗ. Deest γε in Ar. et Cant. 1. Μαλθάση Cant. 1. Colb. 2. Ald. Rob. Ar. Hos duo versus Oceano tribuit Bentleius, sed rectius in vulgatis Prometheo assignantur.

ψ. 380. ΙΣΧΝΑΙΝΗ. Ἴσχαίη Colb. 1. Ἴσχαίη Coll. Ask.

ψ. 381. ΠΡΟΘΥΜΕΙΣΘΑΙ. Alii προμηθεῖσθαι. Rectius alterum quia ψ. 341. dixit Oceano Prometheus, Προθυμίας γὰρ ἔδεν ἑλλίπει. H. STEPH. Προμηθεῖσθαι Colb. 2. Ask. D. Schol. α'. Rob. Valck. ad Phœniss. ψ. 1475. Brunck. Schutz. Pors. quam lectionem probō; προθυμεῖσθαι enim τῷ τολμᾶν affine est; προμηθεῖσθαι consilium exprimit, τολμᾶν, in consilio exsequendo audaciam.

Ibid. ΤΟΛΜΑΝ ΤΙΝΑ. Τολμᾶν τινας sublata distinctione Colb. 1.

ψ. 383. ΕΥΘΕΙΑΝ. Εὐθείαν Ask. D.

ψ. 384. ΤΗΝΔΕ ΤΗΝ ΝΟΣΩΝ. Alii τῆδε τῇ νόσω. Rectius per accusativum. H. STEPH. Τῆδε τῇ νόσω Med. Ven. 1. 2. Ar. Ox. Ask. C. D. Τῆδε νόσω Ask. B. Τῆδε τῇ νόσων Colb. 1. Sed vulgata recte se habent, obelum tamen præposuit Pors. 2. Minus recte hos duo versus Bentleius Prometheo assignat.

ψ. 385. ΔΟΚΕΙΝ ΦΡΟΝΕΙΝ. Φροεῖν δοκεῖν uterque Cant. sed præstat ordo vulgatus.

ψ. 386. ΔΟΚΗΣΕΙ. Δοκεῖ σοι Ask. B. et mox τὰπλάκημ' Pors.

ψ. 387. ΣΤΕΛΛΕΙ. Στελλεῖ Ald. f. pro σελεῖ, quod exhibet Cod. Ox. Mox πάλαι Viteb.

ψ. 388. ΘΡΗΝΟΣ ΟΥΜΟΣ. Ἐμὸς Ar. Coll. Ask. Ald. quod aperte mendosum est.

ψ. 389. ΝΕΩΣ. Νέως affert Morell. e Marg. MS.

Ibid. ΚΡΑΤΟΥΝΤΙ. Θακῦντι Med. Ask. B. Cant. 1. Rob. Brunck. Schutz. Pors. qua lectione vitatur repetitio ejusdem vocis parum elegans; nec credibile est doctiorem lectionem Θακῦντι pro vulgari κρατῦντι substitutam fuisse a librario.

Ibid. ΠΑΓΚΡΑΤΕΙΣ ΕΔΡΑΣ. Aptissime cum interrogatione hæc pronuntiantur, ut sit hic sensus, τίμ βάλῃ με εἰς ἔχθραν; ἄρα τῶ κρατῦντι. Ab aliis tamen non apponi interrogationis notam te admoneo. H. ΣΤΕΡΗ. Παγκρατῆς legit vir doctus qui Græca Scholia ad oram edit. Aldinæ subinde adscripsit. Nimirum quia legerat κρατῦντι.

γ. 390. ΜΗΠΟΤ'. Μήτ' Colb. 1.

γ. 393. ΕΘΩΥΞΑΣ. Ἐπεθῶξας Ask. A. Cant. 1.

γ. 394. ΛΕΥΡΟΝ ΓΑΡ ΟΪΜΟΝ. Λευρῶν γὰρ οἴμων Ven. 2. Rob. quippe qui legisset φαύει. Οἴμων etiam suprascriptum in Colb. 2.

Ibid. ΨΑΙΠΕΙ. Ψαύει Cant. 1. 2. Ar. Coll. Ask. Steph. Rob. φαύει Colb. 1. Ald. sed præstat φαίρει. Hesych. Ψαίρειν' τινάσσειν, ῥιπίζειν, ἀσθενῶν τι ποιεῖν. Idem Ψαύειν' διγγάνειν. Jam vero hoc illud multo ornatius, ideoque poeta dignius quis non intelligit? quin et Pauwius recte graphicum esse affirmat.

γ. 395. ΤΕΤΡΑΣΚΕΛΗΣ ΟΙΩΝΟΣ. Ὁ τετρασκελῆς οἰωνός Colb. 2. Schutz. 2.

Ibid. ΔΕ Τ' ΑΝ. Δ' ἔτ' ἄν, quod conjecit Stanleius exhibet Cant. 1. mihi fateor vulgata præplacere.

γ. 396. ΚΑΜΨΕΙΕΝ. Male ὁmittitur in Ven. 2. Ald.

γ. 397. ΕΠΩΔΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ α'. Pessime Stanleius ex Monostrophicis fecit Epodica: nam quis unquam vel fando audivit, inter Antistropham et Epodum interjectum fuisse Canticum aliud? Dein Strophæ et Antistrophæ versus sibi non sunt similes; neque ipsa Trochaica metrum servant, ut vident periti statim. Absque dubio audiendi sunt libri antiqui, et hæc Monostrophica manere debent, quæ Chorus cantat stans et quiescens, quia ipsum solum in quo pedem posuerat motum et conversionem non ferebat, rupes enim erat præceps et aspera ad cujus altiolem partem affixus erat Prometheus. PAUW. Rectissime hæc esse Epodica vidit Stanleius, licet in ejus editione Strophæ et Antistrophæ non ubique sibi mutuo respondeant, cui rei remedium facile adhibetur. Quod vero objicit Pauwius Trochaica inter Antistropham et Epodum interposita, respondeo non hæc quæ Trochaica vocat, quanquam revera cuncta non sint Trochaica, ut infra videbimus, Canticum ab Epodo sejunctum constituere, sed illa ipsa, una cum primis versibus Epodi Stanleianæ, veram et germanam esse Epodum; qui vero sequuntur a γ. 425. Μόνον δὲ πρόσθεν κ. τ. λ. inclusive Monostrophica esse, quæ post Epodum subjungi nihil vetat. Talia scil. Monostrophica Epodo subjuncta leguntur in Eurip. Bacch. ad finem actus secundi, et non raro alibi.—Nec vero admodum me movet Scholiastarum ad h. l. et Aristophanis Vesp. γ. 270. hoc μέλος γάσιμον esse pronunciantium

auctoritas. Si enim *στάσιμον* id *μέλος* esse statuas quod a Choro stante et non se Strophis et Antistrophis convertente, cantetur, primo res ipsa pro se loquitur hoc *στάσιμον* non esse, manifeste enim deprehenduntur Strophe et Antistrophe sibi mutuo respondententes: secundo idem confirmat Aristoteles, qui Poetic. c. 12. tradit, *στάσιμον* nec anapæstum nec trochæum admittere: in hoc autem systemate etiam juxta Pauvium quatuor ad minimum Trochaici relinquuntur. Sin vero cum Kingio ad Eurip. Phæniss. γ. 212. *στάσιμον* esse statuas omne *μέλος* quod a Choro post parodum et ante exodum cantatur, solvuntur plane tabulæ, æque enim *στάσιμα* erunt Antistrophica et Epodica ac Monostrophica. Non autem voluit Aristoteles singulos versus Anapæsticos aut Trochaicos in Canticis stasimis locum habere non posse, hoc enim apertissime repugnaret ei quod factum reprehendimus in omnibus fere tragædiis Græcis, quæ temporis injurias eluctatæ ad nos usque pervenerunt. Sed hæc illi proculdubio mens erat, ut systemata illa anapæstica et trochaica, in quibus Personæ potius dramaticæ quam cantantis partes sustinet Chorus, qualiaque sæpiuscule apud veteres Tragicos etiamnum occurrunt, a cantilenis vere melicis, quæ proprie stasima, accurate distingueret. HEATH. Longiora hæc quam vellem, et quæ intercedi forte Lectores æquo animo ferant. Sed id hoc loco minus commode fieri potuit, nisi omnino prætermissem, quod in corpore notarum factum nolui. Jam vero exscribenda sunt Monostrophica ista, qualia dantur in edit. vetustis; enarrationem metrorum Pauvianam, ut plane inutilem omisimus.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στείω σε τὰς ἄλομένας τύχας Προμηθεῦ,
 Δακρυσίρακτον δ' ἀπ' ὄσων
 ῥαδιῶν λειβομένα ῥέος, παρειῶν
 Νοτίοις ἔτεγξα παραγῆς ἡμέγαστα γὰρ
 Τὰδε Ζεὺς ἰδίῳ νόμοις κρατύων
 Ὑπερήφανοι τοῖς πάρος θεοῖς δεικνυσι
 Αἰχμᾶν' ὑρόπασα δ' ἤδη φορέειν
 Λέλακε χώρα, μεγαλοσχήμενά τ' ἀρ-
 χαιοπρεπῆ γένεσι τὰν σὺν ξυνο-
 μαιμόνων τε τιμᾶν, ὅπόσοι τ' ἔποικον
 Ἄγνᾶς Ἀσίας ἔδος νέμονται
 Μεγαλοτόνοισι σοῖς πῆμασι
 Συγκάμνυσι θνητοί
 Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι παρθένοι
 Μάχας ἄτρεστοι, καὶ Σκύθης ὄμιλος
 Οἱ γᾶς ἔσχατον πόρον ἀμφὶ Μαιῶτιν
 Ἐχουσι λίμναν Ἀραβίας τ' ἄρειον ἔθνος,
 Ὑψίσημνόν θ' οἱ πόλισμα Καυκάου
 Πέλας νέμονται δαίϊος γεατοῦ,
 Ὀξυπρώροισι κ. τ. λ. ut in edit. Stanl.

γ. 399. ΔΑΚΡΥΣΙΣΤΑΚΤΟΝ Δ' ΑΠ' ΟΣΣΩΝ. Illud ð abesse vult Askev. et cum Heathio, Morell. Brunck. Sed monet Schutzius satis esse si metra metris respondeant, eamque particulam, col- lato γ. 144. abesse non posse.

γ. 400. ΡΑΔΙΝΩΝ ΛΕΙΒΟΜΕΝΑ ΡΕΟΣ. ῥαδινὸν Ask. A. C. Cant. 1. Rob. ῥαδινῶν abesse vult Askevius, sed ne sic constabit γ. 399. cum antithetico, et ab utroque Scholiasta ῥαδινῶν interpretatum video, ab altero tantum λειβομένα. Λειβομένα etiam omittit Heath. metro consulens, et post eum Brunck. Schutz. Pors. rectissime: nam si ῥαδινῶν rejeceris versus erit Choriamb. dim. hyperc. sin λειβομένα, Ion. min. dim. acat. ἀνακλώμενος, qui sequentibus similis est. Quæ cum probet Morell. emendationem suam καὶ γ' ἀρχαιοπρεπῆ, si retineatur λειβομένα, tutius omisisset.

γ. 401. ΝΟΤΙΟΙΣ. Νοτιάις Turn. quod probo. Adjectiva enim per tres terminationes declinata iis antiquiora esse quæ per duas terminationes ac tria genera inflectuntur docent grammatici. Conf. Agam. γ. 1534.

Ibid. ΕΤΕΓΞΑ. Ἐτεγξε Heath. omissio λειβομένα, ut sit ῥίος in casu recto. Sic post eum omnes. Mox πηγαίς habent Colb. 2. Ask. A. Cant. 2. Ven. 1. 2.

γ. 403. ΙΔΙΟΙΣ. Δ' ἰδίοις Rob. qui post τὰδε interpungit.

γ. 404. ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΝ ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΣ ΘΕΟΙΣ, κ. τ. λ. Ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἰνδείκνυειν Med. Θεοῖς τοῖς πάρος δεικνύει Colb. 1. Θεοῖς τοῖς πάρος ἰνδείκνυσιν Ar. Ask. D. Θεοῖς τοῖς πάρος δεικνύει Cant. 1. et sic Cant. 2. nisi quod δεικνυσιν. Uterque vero dant αἰχμήν. Heathius legit θεοῖσι τοῖσι πάρος δεικνυσιν αἰχμάν, quem sequuntur Brunck. Schutz. Pors. et sic legitur in Cod. Gudiano si fides Schutzio. Θεοῖσι τοῖς πάρος ἰνδείκνυσιν αἰχμάν Morell. unde hoc certe commodi oritur, quod vitteur ingratum illud ὁμοιοτέλεστον θεοῖσι τοῖσι.

γ. 408. ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΝΑ Τ' ΑΡ-ΧΑΙΟΠΡΕΠΗ. Μεγαλοσχήμεων ἄτ' ἀρχαιοπρεπῆ Ald.

Μεγαλοσχήμονα κάρχαι-
οπρεπῆ εἴνεσα τῶν σῶν,

Heath. quem sequuntur recentiores omnes, excepto Porsono, qui nihil mutat.

γ. 409. ΣΤΕΝΟΥΣΙ. Στένεσα Ven. 1. 2. Cant. 2. Ar. Ox. Ald. Heath. Schutz. quæ lectio recipienda est, si legamus κάρχαιοπρεπῆ.

Ibid. ΤΑΝ ΣΑΝ. τῶν σῶν Ald. τῶν σῶν Rob.

γ. 410. ΞΥΝΟΜΑΙΜΟΝΩΝ ΤΕ ΤΙΜΑΝ. Deest hic versiculus in Cant. 1. Deest τε in Ald.

γ. 411. ΕΠΟΙΚΟΝ. Ἐποικοι Colb. 1. sed ornatus ἔποικον ἔδος pro ἔδος τῶν ἐποίκων, nec aliter ob hiatum constabit versus.

γ. 413. ΜΕΓΑΛΟΣΤΟΝΟΙΣΙ ΣΟΪΣ ΠΗΜΑΣΙ. Μεγαλοστόνοις σοῖσι πῆ-
μασιν Colb. 2. Σοῖσι Ven. 1. 2. Ox.

Μεγαλοστόνοις σοῖσι
Πήμασι συγκάμνησι θνητοῖ,

Heath. quem sequuntur recentiores omnes. Sed legendum σοῖσιν, nam ἀδιάφορον in Ionicis dimetris non obtinet.

ψ. 414. ΣΥΓΚΑΜΝΟΥΣΙ. Κάμνεσι Marg. Ask. Sed præpositio abesse nequit, ne si per metrum liceret quidem.

ψ. 415. ΚΟΛΑΧΙΔΟΣ ΤΕ. Hic incipit Epodus ex Heathii sententia, et Monostrophica sunt a ψ. 425. Μίον δὴ; sed meliora docuit Porsonus.

ψ. 416. ΜΑΧΑΣ ΑΤΡΕΣΤΟΙ. Μάχαις Cant. 1. 2. Colb. 2. sed ibi suprascriptum ας. Guelph. Ven. 1. 2. Ox. Schutz. 2. Μάχης Ald. Μάχαν ἄπρεστοι Rob.

ψ. 417. ΟΜΙΛΟΣ. οἱ γὰρ huic versui adjiciendum esse monet Heath. quem secuti sunt recentiores.

ψ. 418. ΠΟΡΟΝ. Τόπον Med. Colb. 1. Ask. B. C. D. Ar. Cant. 1. 2. Ven. 2. Rob. Pors. Τόπον πόρον Ald. Hypostigmate interpungit Turn. post πόρον. Πόρον μὲν ἀμφὶ quod legi posse affirmat Heath. Græcum non est. Mihi videtur τόπον glossam esse τὴν πόρον quam conjecturam confirmat Ald. Versum sic legit Hermannus Ἐσχατον πόρον ἀμφὶ Μαι- non probo.

ψ. 419. ΕΧΟΥΣΙΝ. Abest , ab utroque Cant. editt. Ald. Rob. Canter. Turn. Heath. et recentioribus reliquis.

ψ. 420. ΑΡΑΒΙΑΣ. Ἀραβίας Cant. 1. 2. Χαλυβίας voluit Schutz. 1. dum melior lectio substitueretur. Γάβιοι conjecit Hermannus, Observ. Critt. c. 1. et sic Schutz. 2. sed et prima in Γάβιοι corripitur et locus Eustathii quem respicit ad Promethei Scluti Fragm. VII. referendus est. Nec mihi persuadere possum quum in nomine Ἀραβίας et ἄρειον luserit Æschylus hanc genuinam lectionem non esse. Quin et Horat. Od. I. 35. Arabas cum Masagetis conjunxit, ad quem locum omnino videndus Cruquius, qui alteram esse Arabiam Scythicam docet, quam Ammianus Marcellinus Getarum desertum appellat, ab Asiatica illa inter Sinus Arabicum et Persicum jacente diversam. Virgilius quoque, Æneid. VII. 604, quanquam id, fateor, leve est, post Getas et Hyrcanos Arabum mentionem facit, sed ibi Maris Erythræi accolæ intelligi haud negaverim. Fuit et Armeniæ civitas Arabysa, a Scythicis Arabibus nomen forte deducens, ad quam cum relegatus esset Divus Chrysostomus in itinere mortuus est.

Ibid. ΕΘΝΟΣ. Alii ἄνθος, ut in Pers. ψ. 59. Τοῖονδ' ἄνθος Περσίδος αἴας Οἴχεται ἀνδρῶν. Et ejusdem ψ. 928. Πολλοὶ φῶτες χώρας ἄνθος Τοξοδάμαντες. Η. ΣΤΕΡΗ. Ἄνθος Colb. 1. 2. Ask. A. B. C. D. Cant. 1. 2. Lips. 2. Guelph. Ar. Ven. 2. Rob. Brunck. Schutz. Pors. quæ quidem lectio vel in uno codice reperta satis se commendaret.

ψ. 422. ΝΕΜΟΝΤΑΙ. Νέμνεσι Med. Colb. 1.

ψ. 424. ΟΞΥΠΡΩΡΟΙΣΙ. Ὄξυπώροισι Ald. quod emendavit interpres Græcus ad Marg. in ὄξυπώροισι, satis ingeniose si ferret metrum.

ψ. 425. ΔΗ. Δὲ Ven. 2.

Ibid. ΠΡΟΣΘΕΝ. Πρόσθεν σε Ald. vide quæ ad ψ. 176. et mox ἄλλων uterque Cant. Ald. Schol. α'. Hæc etiam, quæ verius Epodum constituunt in Strophen et Antistrophen dividit Hermannus, Observ. Critt. c. 1. ad hunc modum:

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

Μόνον δὴ σοι πρόσθεν ἄλ-
 λον δαμέντα δυσπόνοις
 Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμεν θεῶν
 Ἄτλαιθ', ὃς αἰὲν ὑπέροχον σθένος
 Κραδαίων ἑράνιον τε πόλον
 Νώτοις ὑποσείαζει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

Βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων
 Συμπιτῶν γένει βυθός
 Κελαιὸς δ' Ἄιδος ὑποβρέμει μυχός
 * * * * *
 Γᾶς, παγαί θ' ἀγνοῦτων ποταμῶν
 Στένισιν ἄλγος οἰκτρὸν.

Ubi quædam forte nimis licenter emendata dixeris. Eum tamen sequitur Schutz. 2. nisi quod in Stropha dederit, ὃς αἰὲν ὑπέροχον χθονός κατερείδων ἑράνιον τε πόλον, quod magis etiam displicet.

ψ. 426. ΑΚΑΜΑΝΤΟΔΕΤΟΙΣ. Ἄδαμαντοδέτοις Colb. I. Obelus præfigitur in Pors. 2.

ψ. 427. ΕΙΣΙΔΟΜΑΝ. Εἰσιδόμεν Ald. Rob.

Ibid. ΘΕΩΝ. θεῶν Ask. D. Guelph. Rob. et sane abesse potest. Vide quæ præclare Porsonus ad Phœniss. ψ. 5.

ψ. 428. ΟΣ ΑΙΕΝ ΥΠΕΙΡΟΧΟΝ ΣΘΕΝΟΣ. Ὅς αἰὲν ὑπερέχων σθένος Schutz. 1.

ψ. 429. ΚΡΑΤΑΙΟΝ. Κρατειὸν Guelph. Κραταιῶν ἢ κρατίων conjecit vir doctus qui Scholia Græca adscripsit ad oram Marg. Ald. Κραταιῶν conj. Schutz. 1. Nos ἑράνιον τε mutavimus in ἑρανῆ, quod non mordicus tenemus tamen.

ψ. 430. ΝΩΤΟΙΣ ΥΠΟΒΑΣΤΑΖΕΙ. Alii νώτοισιν ὑποσείαζει. H. STEPH. Ἵποσείαζει habent Med. Colb. 1. 2. Ven. 1. 2. Ar. Ox. Ask. A. B. C. D. Cant. 1. Lips. 2. Gud. apud Schutz. 2. Ald. Rob. Turn. Hanc tamen lectionem, tam elegantem, et summa auctoritate ac prope consensu tum codicum tum editionum confirmatam, non unius esse assis affirmat Pauw. Eam vero receperunt Brunck. Schutz. Pors. quibus libenter me adjungo. Νώτοις ἐρείδων vel φέρων, vel νώτοισιν ὑποβαστάζων σείαζει ex conj. Schutz. Melius forte Νώτοισι βαστάζων ὑποσείαζει quod prætulerim, quia versus ipse ad laborem exprimendum confingitur.

ψ. 431. ΞΥΜΠΙΤΝΩΝ. Ξυμπίπτων Cant. 1. Ven. 2. male. Ξυμπιῶν ex conjectura Schutz. nulla auctoritate.

Ibid. ΒΥΘΟΣ. Βαθός Med. Βαθύς Rob.

ψ. 432. ΑΙΔΟΣ. Ἄιδης Pauw. an quia non vidit editor sagacissimus illud γᾶς pendere ab ὑπὸ in ὑποβρέμει.

ψ. 433. ΠΑΓΑΙ Θ'. Πηγαί θ' Colb. 2. Cant. 2. Πηγαί δ' Med. Guelph. Turn. Γᾶς τὲ παγαί ἀγνοῦμένων ποταμῶν Pauw. qui subdit, Sentisne acumen et nexum? Ego vero non sentio.

Ibid. ΑΓΝΟΡΡΥΤΩΝ. Ἀγνωρύτων Heath. Morell. Brunck. Schutz. quod metro subvenit, et exemplis confirmari potest. Sic Soph. Aj. §. 134. ἀμφιρέτυ.

§. 434. ΟΙΚΤΡΟΝ. Πικρὸν Cant. 1. Colb. 1. sed ibi suprascriptum οἰκτρὸν, ad quod πικρὸν est interpretatio. Jam vero totum carmen ut nobis legendum videtur, exscribemus, in quibus plerumque Porsonum sequimur, quæ ille aliter digessit vel legit ad finem indicabimus.

Ε Π Ω ς Δ Ι Κ Α.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Στένω σε τὰς ὑλομένας
2. Τύχας, Προμηθεῦ'
3. Δακρυσίφακτον δ' ἀπ' ὄσων
4. Ῥαδιῶν ῥέος παρειαῖν
5. Νοτίαις ἔτεγξε παγαῖς.
6. Ἀμείγαρτα γὰρ τὰδε Ζεὺς
7. Ἰδίοις νόμοις κρατύων,
8. Ὑπερήφανον θεοῖσιν
9. Τοῖς πάρος ἐνδείκυσεν αἰχμάν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Πρέπασα δ' ἤδη σοῖεν
2. Λέλακε' χώρα,
3. Μεγαλοσχήμονα κάρχαι-
- 4> σπρεπῆ γένεσσα τὰν σὰν
5. Ευνομαιμόνων τε τιμάν'
6. Ὅποσοι τ' ἔποικον ἀγνῶς
7. Ἀσίας ἔδος νέμονται,
8. Μεγαλοσόνοισι σοῖσιν
9. Πήμασι συγκάμνησι θνατοῖ'

ΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικος
2. Παρθένοι, μάχας ἄτρεστοι,
3. Καὶ Σκίθης ὄμιλος οἱ γᾶς
4. Ἐσχατον πάρον ἀμφὶ
5. Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

1. Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος,
2. Ὑψίκερμονόν θ' οἱ πόλισμα
3. Καυκάσθ' πέλαις νέμονται,
4. Δαῖος γερατὸς ὄξυ-
5. πρῶροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.

ΕΠΩΔΟΣ.

1. Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόσις
2. Δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις
3. Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμεν θεὸν
4. Ἄτλανθ', ὃς αἰὲν ὑπερέχων σθέρας,
5. Κραταῖον ἔσανθ' ὄλον
6. Νώτοις βαζάων ὑποβαζέει.
7. Βοᾶ δὲ πόντιος κλύδων
8. Ευμπιτῶν, γένει βυθός,
9. Κελαιὸς δ' αἶδος
10. Ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς,
11. Παγαί δ' ἀγορεύτων ποταμῶν
12. Στένησιν ἄλγος οἰκτρύν.

In Stropha prima Porsonus habet ποτίσις, θεοῖσι, et τοῖσι πάρος δείκνυσιν.

In Antistropha prima sic legit ac dividit,

Μεγαλοσχήμενά τ' ἀε-
χαιοπρεπῆ γένει τᾶν σάν'

mox etiam σοῖσι et θητοῖ. In Stropha secunda pro πάρος legit τόπον.

In Epodo ἀδαμαντοδέτοις, sed obelo præfixo, θεῶν, ὑπείροχον, ἔσανθ' τε, Νώτοις ὑποβαζέει' et mox,

Κελαιὸς δ' αἶδος ὑποβρέμει μυχὸς
Γᾶς παγαί δ' ἀγορεύτων ποταμῶν.

Ad metra quod attinet, ea sic se habent. In Strophe α'. 1. Choriamb. dim. acat. 2. Iamb. penth. 3. Ion. a min. dim. acat. 4, 5, 6, 7, 8. Omnes Ion. a min. dim. ἀνακλάμενοι. 9. Choriamb. dim. hypercat. In Strophe β'. 1, 2, 3. Troch. dim. acat. 4. Pherecrat. 5. Ion. maj. dim. acat. qui et Cleomacheus dicitur. In Epodo 1. Antispastus, quem Æschyleum dicere ausim, ab epitrito primo incipiens quem sequuntur Iambi qui semper fere puri sunt, raro tribrachyn, nunquam spondæum vel anapestum vel dactylum admittunt. 2. Prosod. dim. acat. ex pæone secundo pro Ionico a minore, et Choriambo. 3. Asynart. ex Iamb. penth. et Dactyl. dim. qui est Alcaicus hendecasyllabus. 4. Iamb. trim. brachyc. vel Asynart. e Penth. Iamb. et Troch. 5. Iamb. dim. acat. 6. Iamb. trim. cat. Si βαζάων omittas, et νώτοιςιν legas, erit Ion. a maj. dim. acat. 7. Iamb. dim. acat. 8. Troch. dim. cat. 9. Antispast. dim. brachyc. 10. Iamb. dim. cat. 11. Ion. a maj. trim. brachyc. a molosso incipiens, sequente pæone tertio. 12. Iamb. dim. cat.

III.

γ. 435. ΜΗΤΙ. Μή τοι Med. Colb. 2. Ask. A. Cant. 2. Ar. Rob. Brunck. Pors. J. Tate, et mox δοκῆτε Ask. A.

Ibid. ΜΗΤ'. Μήδ' Colb. 2. Ask. A. Cant. 1. 2. Guelph. Brunck. sed vulgata præstat.

γ. 437. ΠΡΟΣΕΛΟΥΜΕΝΟΝ. Alii προσσιλλόμενον. Scholiastes quum dicit hinc appellatos esse Arcadas προσέλης sive προσελήνης, legere

videtur προσελέμενον. At προσσιλλέμενον fortasse ab eadem est origine a qua et κατιλλώπτειν et ἐγκατιλλώπτειν. Quod si legas προσηλέμενον, significabit προσπασσαλεύόμενον, ut ψ. 20. προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπων πάγω. H. STEPH. Aperte depravatam est προσελέμενον, et ne Græcum quidem: Græcum est προσειλέμενον: εἰλέω, προσειλέω, προσειλέμενος, coarctatus, conclusus, vincetus. Græcum etiam προσελώμενος: ἐλάω, προσελάω, προσελώμενος: idque non male ὑβρίζομενος, τροπηλακίζομενος exponi potest: ἐλάειν enim et ἐλαύνειν ad injurias et τροπηλακισμὸς sese refert. Apud Hesych. legimus προσελεῖ, τροπηλακίζει: id mutandum etiam in προσελαίει vel προσελαῖ: προσελεῖ vix placet. Sed inquires, apud Aristoph. in Ran. ψ. 740. legitur προσελεῖμεν, idque Grammatici quotquot sunt hodie exponunt τροπηλακίζομεν, ἐλαύνομεν, ἐκβάλλομεν. Ita est, fateor; neque dubium mihi est ullum quin libri antiquiores pro προσελεῖμεν habuerint προσελωῖμεν, quod τροπηλακίζομεν valet, et ipsum ἐλαύνομεν suggerit. Dein nec προσελεῖμεν nec προσελωῖμεν eo loco scriptum esse potuit in libris antiquis ab ipso hominis lepidissimi autographo. Nam metrum Trochaicum utrumque verbum aversatur omnibus modis: id certo certius est, et pondere suo mille Grammaticorum testimonia superat. Quid igitur? Vix ego dubito quin ibi pro προσελεῖμεν legendum sit προῖκ' ἐλωῖμεν: viri boni immerito ἐλώνται, et nos absque ullo incommodo nostro eos ἐλωῖμεν προῖκα: sic comicum et appositissimum est. Προσελέμενον igitur Græcum non est; προσειλέμενον vero et προσειλώμενον Græca quidem, sed ab hoc loco alienissima, quia versum Iambicum perpetuo infortunio mactant, ut quisque videt statim. Tale autem προσηλέμενον etiam, et proinde una cum illis ablegandum procul. Sunt qui προσσιλλέμενον legunt cum Turnebo, recte ad versum, sed ad sententiam prave. Nam quid derisum hic? Nugæ, nugæ. Comici et Satyri σίλλασσι, ipsumque προσσίλλασσι suspectum etiam præpositione sua: aliud latet: dicerem, legendum esse προσσφηνέμενον, nam σφηνῆσθαι et προσσφηνῆσθαι pro ἡλῆσθαι et προσηλῆσθαι haud dubie adhiberi possunt. Sed aliud melius et facilius mihi suppetit: scribe ὄρων ἑμαυτὸν ὡδὲ προσσηλέμενον: σήλη σήλος, σηλῆσθαι, προσσηλῆσθαι, προσσηλέμενον: petræ affixum, quo nihil convenientius. Sic minima mutatione locum difficillimum expedivimus. PAUW. Claudicat metrum, unde miris modis sed eventu infelici se torquet Pauwius. Facili negotio et metro et sententiæ satisfieri potest, legendo aut ὡδὲ γε προσελέμενον, ita quidem violatum, aut ὡδὲ γε προσηλώμενον, ita quidem clavis petræ affixum. Quod ad Aristophanis locum attinet a Pauwio allatum, facili etiam medicina restituitur, legendo scil. πρὸς γ' ἐλωῖμεν. Nec audiendus est vir doctus contra veterum Grammaticorum conspirantem sententiam pronuntians, non προσελεῖν sed tantum προσελαῖν Græce dici pro τροπηλακίζειν, ὑβρίζειν, præsertim cum sententiæ isti astipuletur etymologia, et inter ἔλος et πῆλος affinitas quædam significationis intercedat. HEATH. Τὸ προσελέμενον retinui, enuntiandum si placet, Dawesio monente, p. 163. προσωελέμενον, nisi malis cum cl. Heathio τό γε interponere. Fateor me hujuscemodi tibiciniæ

raro delectari, et hic quidem mihi magis arrideret τὸ Pauwii προσηλέμενον. Jerem. Thren. iii. 12. Ἐσήλωσέ με ὡς σκόπον εἰς βέλος. Eligat sibi lector. MORELL. Lege προσελέμενον. Sic omnino scribendum cum spiritu aspero, et pronuntiandum *prosheloumenon*, vel potius *proseloumenon*. Spiritus, quem nunc *asperum* vocamus, olim litera fuit, quam scribere solebant. Sive autem illius literæ forma fuerit eadem Æschyli ævo quæ E longi, sive H, seu digamma Æolicum, quod diversimode pro variis temporibus formatum fuit, illud constat, aspirationem apud veteres ita ore et stylo expressam fuisse ut consonantis literæ potestatem haberet, quandoque etiam duplicis, ita ut syllaba seu vocalis brevis sequente litera asperante seu digammate, produceretur; quod quin hic factum sit dubitandum non est. Nullis itaque interpolationibus opus est ut recto pede stet versus, nec cum Heathio γι interserendum. Idem infra obtinet ψ. 1092. ultima in voce κόνη producitur ob aspirationem initio sequentis vocis:

Στεροπῆς ζάπυροι, ερόμοι δὲ κόνη
Εἰλίσσοι.—

Pronuntiabant *Veilissousi*. Hinc est quod in supplemento notarum ad Eurip. Orest. ψ. 1284. dixi temere fulcrum additum fuisse, et recte se habere codicum scripturam,

Τί μέλλεθ' οἱ κατ' οἶκον ἐν ἡσυχίᾳ.—

Pronuntiabant *Vésuchia*. Vide Alexii Symmachi Mazochii Comment. in Herculan. Tabulas, p. 126. et Ric. Dawes. Misc. Crit. § 4. ubi de nostro etiam loco agit, p. 162. Προσελέμενον vero glossa interpretatur ὑβριζόμενον. Propius ad Etymologiam Hesychius, Προσελεῖ, προσηλακίζεις. BRUNCK. Προσελέμενον habent Ask. A. Schutz. Προσηλέμενον Cant. 1. 2. Guelph. Προσηλέμενον etiam edidit H. Steph. in Delectu Tragœdiarum, 1567. quam lectionem Margini edit. Canter. adscripsit Bentleius. Προσηλέμενον coniecit Askev. sed illud digamma in æternum exilium a Tragicorum senariis mittendum est. De loco quem excitavit Brunckius ex hac fabula mox videbimus, in Orest. ψ. 1284. metrum ignoravit vir cl. et pro senario habuit Asynartet. ex Iamb. penth. et Dactyl. penth.; sed hæc adeo sunt manifesta, ut in iis refutandis non sit quod immoremur. Longe melius Askevius mox legendum proponit προσελέμενον. In Marg. Ald. adscripsit interpres Græcus προσηλέμενον, ὑβριζόμενον, quasi προσηλακίζόμενον, et vocem πηλώω agnoscit H. Steph. in Thesouro. Προσηλέμενον Turn. Tentaveram olim προξενόμενον, vel προξενωμένον, facile enim ξ et η in σ et λ mutantur, et postea προηγέμενον, nam προηγεῖν est Hesychio προσηλακίζειν, ὑβριζέειν, sed locum expedit Pors. legendo προσελέμενον, quod et ante vidisse videtur Askevius.

ψ. 439. Η ἴΩ. Ἡ ἰγῶ Rob. vitiose neque enim hiatus fert versus.

ψ. 440. ΑΛΛ' ΑΥΤΑ ΣΙΓΩ. Ἄλλὰ ταῦτα μὲν σιγῶ Ask. C. Ven. 2. quod glossema est apertum,

Ibid. ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΙΔΥΤΑΙΣΙΝ ΑΝ. Legendum suspicor, Καὶ γὰρ

ειδύαισιν ἐν, vel κὰν γὰρ εἰδύαισιν ἂν, ubique enim præpositionem additam reperio. Thucyd. II. 36. Μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν ἢ βεβλόμενος ἰάσω. Aristid. de Paraph. sub ipsum principium, περὶ αὐτῶ—τι λέγει— ἐν ταῖς ἀκριβοῦς εἰδόσιν et p. 620. ἐν εἰδόσιν ἢ τὰ λεγόμενα. Nec sane aliter videtur legisse Schol. α'. Conf. virum doct. ad Thucyd. VI. 77. ABRESCH. Non quia hæc forma aliquoties apud alios auctores occurrit ideo hic etiam Æschylo obtrudenda est. Quod autem Schol. α'. sic legisse putat ad ψ. 439. ubi verba Æschyli sic circumferuntur, ἐν γινωσκέσαι; γὰρ ὑμῖν λέγων τοιαῦτα περιεσσοῦν λέγω, id nimis incertum est quam ut in eo sit aliquid præsidii quærendum. SCHUTZ.

ψ. 441. ΤΑΝ ΒΡΟΤΟΙΣ ΔΕ ΠΗΜΑΤΑ. Τὸ πῆματα nullum hic habere posse locum existimo, cum vox hæc non incommoda ex ipsa humanæ naturæ indole dimanantia significet, sed calamitates graviores, aut hominum vi illatas aut ex ipsis naturæ universæ legibus atque ordine, ingruentes. Hinc Scholiastes hæc ironice dici putabat. Malim igitur τὰν βροτοῖς δ' εὐρήματα. HEATH. Πταιίσματα Brunck. Schutz. qui monet cum Jupiter nimium hominum amorem Promethæo vitio vertisset, eumque in criminibus, propter quæ tali pœna afficiendus videretur posuisset, h. l. beneficia hominibus tributa eleganter πταιίσματα dici, sicut in eadem re, ψ. 112. vocabulo ἀμπλακημάτων usus erat.

ψ. 443. ΕΠΗΒΟΛΟΥΣ. Ἐπιβόλους Guelph. Ar. Ald. Garb.

ψ. 444. ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ. Ἀνθρώπων Wakefield. An quia vir cl. homœoteleuton ἀνθρώπων ἔχων præclarum aliquid putaverit?

ψ. 445. ΩΝ ΔΕΔΩΚ'. Οἷσι δέδωκ' Colb. 2. Ὡν ἰδωκ' Ask. C. Ἄλλ', ἂν δέδωκ' ἔννοιαν, ἐξηγέμενος, Sed commemorans solum ea quorum cognitionem dedi; non exprobrans. Wakefield. Silv. Crit. § 197. Non probo.

ψ. 446. ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ. Comma post βλέποντες Ar.

ψ. 448. ΧΡΟΝΟΝ. Alii βίον. H. ΣΤΕΡΗ. Sic Med. Colb. 1. Ask. A. C. D. Ar. Cant. 1. 2. Guelph. Ven. 1. 2. credo ex glossemate.

ψ. 449. ΚΟΥΤΕ. Κῦτι Pors. Schutz. 2. Mox πλιθυεῖς Rob.

ψ. 450. ΠΡΟΣΗΛΟΥΣ ΙΣΑΝ. Alii προσείλης quod erit ab εἰλη. Unde et εἰληθερῆς et εἰληθερεῖσθαι. Schol. legit προσήλης quod etiam magis placet propter ἀνηλίοις quod illi videtur opponere poeta. H. ΣΤΕΡΗ. Προσήλης; et προσείλης idem. Attici veteres pro εἰ amabant η. ΠΑΥΩ. Προσειλής Colb. 2. Cant. 1. 2. Turneb. Grot. in Excerpt. Dawes. Misc. Crit. p. 273. Προσειλής ἦσαν, pro ἡδίσαι, Brunck. Schutz. Pors. et sic omnino legendum. Vid. Etymolog. Magnum, p. 438. Philostratus de vita Apollon. II. 18. Εἰ δὲ καὶ φοιτᾶν χιόνα ἐς τὰ ἔτω πρόσσειλα. Προσειλίης Marg. Ald. Ἦσαν etiam agnoscunt Colb. 1. Ask. B. D. Guelph.

ψ. 451. ΑΕΙΣΥΡΟΙ. Ἀείσυροι Cant. 1. quod certe non est Atticum. Ἀήσυροι Turneb. eleganter me iudice, et sic Grot. in Excerpt. Brunck. Schutz. Pors. Arnald. Lect. Græc. I. 1. Nihili est emendatio Pauwii, αἰείσοροι, h. e. ipso interprete, quæ in cavernis

quasi sepulta habitant semper, credebat scil. vir cl. penultimam in αίσυρος produci, quia prima in σύρω producta legitur: at αίσυρος a σύρω eadem analogia deducit Heath., qua a μαρτύρομαι μαρτύρημαι, μαρτύρομαι, μαρτύροι; a πορφύρω, πορφύρῳ, πορφύρειος. Quin, quod caput est, αήσυρος apud Tryphiodorum in penultima corripit monet.

γ. 455. ΑΤΕΡ ΓΝΩΜΗΣ. Ἄνευ γνώμης Marg. Stanl.

γ. 457. ΔΥΣΕΙΣ. Ὀδῆς Marg. Stanl. ex Stobæo, Ecl. I. 2. quam lectionem, tuetur Hermannus, sine causa tamen, nam ἀντολὰς siderum memoravit Æschylus, itaque eorundum δύσεις illi in mentem ex opposito venire proclive erat. Tres versus hic inseri jubet Stanl. ex Stobæi MSto. Qui mihi valde suspecti sunt: illud enim πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων recentioris est ætatis quam Inachi, quo regnante, annis scil. ante Olympiadem primam haud minus 1080, hæc gesta finguntur. Quin si aliquis totum locum attentius perlegerit, primum ut nunc editur, deinde interjectis tribus illis versibus, emblemata manifestius patebit.

γ. 458. ΣΟΦΙΣΜΑΤΩΝ. Νοσοφισμάτων interpres Græcus ad Marg. Ald. quam lectionem adscripsit f. e Schol. α'. eamque probat; Abresch. sic interpretatus, *Arithmetica omni fraude superiorem*. Durissime.

γ. 459. ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ. Σύθεσιν Schutz. 2.

γ. 460. ΜΝΗΜΗΝ Θ'. Totum versum sic legit Hemsterhus. in Judic. Vocalium Luciani, tom. I. p. 88. Μνήμης ἀπάντων μνησομήτορ' ἰεργάτην quem sequitur Brunck. locum sic emendatum ex Liv. VI. 1. illustrans: *et raræ per eadem tempora literæ fuere, una custodia fidelis memoriæ rerum gestarum*. Sic et Schutz. 2. nisi quod ἰεργάτην retinuerit.

Ibid. ΜΟΥΣΟΜΗΤΟΡ'. Μνησομητέρ' ex conjectura Abresch. sine causa. Vulgatam tuetur Le Grand ex Eurip. Suppl. γ. 628. τὰς παλαιομάτορος.

Ibid. ΕΡΓΑΤΙΝ. Apud Stobæum legitur ἰεργάτην. H. STEPH. Sic Brunck. Schutz. Ἐργάταν habet Guelph. Obelum habet ἰεργάτην in Pors. 2.

γ. 461. ΠΡΩΤΟΣ. Πρώτως Colb. 1. Πρῶτ' Rob.

γ. 462. ΖΕΥΓΛΑΙΣΙ. Ζεύγλησι Colb. 2. Cant. 1. Brunck. Schutz.

Ibid. ΣΩΜΑΣΙΝ Θ'. Tanaquillus Faber pro σώμασιν reposuit σήμασιν, parum apte, nam quæ sunt illa σήματα? An virgæ et perticæ quibus rectores territant κνώδαλα? Longe aliud denotat σήματα, et longe aliud requirit locus. Scribendum suspicor plane Ζεύγλαισι δελιύοντα σάγμασιν θ'. Σάγματα sunt onera quæ jumenta dorso ferunt. Illis non minus quam ζεύγλαισι δελιύοντα τὰ κνώδαλα. PAUW. Ζεύγλησι pertinet ad boves, quibus ad arandum utebantur. Σάγματα sunt clitellæ quæ asinis aut mulis imponi solebant. Hic itaque de duplici genere jumentorum sermo est, quorum alterum laborem hominum onera subvectando, alterum arando juvaret, ut ait Columella, VI. Præfat. Atque ut ζεύγλαι ad boum, sic σάγματα ad asinorum mulorumque corpora referuntur. Utrisque autem bene dicuntur δελιύειν. Quemadmodum enim infra τῇ πέτρῃ

λατρεύειν significat sic ad petram alligatum esse ut sponte tua te liberare non possis; sic boves jugis, asini clitellis serviunt, quia iis se submittere vel inviti coguntur. Lectionem vero *σάγμασι* facile librari in vulgatam *σώμασι* immutare potuerunt; quam si quis defendere in animum inducat, non alia ratione id fieri potest, quam ut dativi *ζεύγλησι* et *σώμασι* non a verbo *δουλεύειν*, sed ab ommissa præpositione *σύν* regi, adeoque ablativorum latinorum loco positos esse dicat; qua quidem ratione *σώμασι δουλεύειν* ita fere diceretur, ut Plinius camelos ait *ministeriis dorso fungi*. Veruntamen sic parum apte jungerentur *ζεύγλησι* et *σώμασι*, cum prius nec opponi posteriori, nec cum illo componi commode possit. Juga enim nihil prodessent, nisi corpora jumentorum, quibus imponuntur, valida atque robusta essent. SCHUTZ. *Σώμασί θ'* habent Guelph. Ald. Rob. Turn. *Κέντροισίν θ'* Brunck. quod omnino est extra-critices lineas evagari. En vero quam nullo negotio locum et elegantem et sanum exhibet Porsonus, punctulo tantum transposito, ad hunc modum:

Κάξευξα πρώτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
 Ζεύγλαισι δουλεύοντα· σώμασιν θ' ὅπως
 Θητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
 Γένοιθ', ὑφ' ἄρματ ἤγαγον φιληνίης
 Ἴππης, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλέτῃ χλιδῆς.

Quis non miretur, cum hæc ante oculos haberet, Schutzium in edit. secunda *σάγμασι* retinuisse?

ψ. 463. ΘΗΗΤΟΙΣ. Θητοῖ Ask. A. Mendose.

ψ. 464. ΑΡΜΑΤ'. Ἄρμα τ' Grot. in Excerpt. Pauw. Morell. Ἄρματά τ' Turn. Canter. Schutz. 1. qui ut asyndeton vitaret anapæstum in quarto loco non expalluit. Sed servata Porsoni interpunctione nullum est asyndeton.

Ibid. ΓΕΝΩΝΘ'. Γένοιθ' cum Dawesio, Misc. Crit. p. 272. quem vide, legunt Heath. Morell. Brunck. Schutz. Pors. quibus frustra se opposuit Hermannus, Obs. Critt. p. 20. seqq. Γίνωνθ' Ven. 1.

ψ. 467. ΕΥΡΕ. Insuave est εὔρεν quod dant Ald. Rob. Grot. in Excerpt. f. ex MSS. errore cuius obvio. Mox *ταυλόχων* Med.

ψ. 468. ΕΞΕΥΡΩΝ ΤΑΛΑΣ. Ἐξεύρων τάλας, cum plena distinctione, Ven. 1. Rob.

ψ. 469. ΒΡΟΤΟΙΣΙΝ ΑΥΤΟΣ. Βροτοῖς αὐτός θ' Rob. Comma post *βροτοῖσιν* male omittit Schutz. 2.

ψ. 471. ΠΕΠΙΟΝΘΑΣ. Πάσχεις coniecisse videtur Askev. quod nemini placebit.

Ibid. ΑΕΙΚΕΣ. Inter *αἰκία* sive *ἄκεια* et *αἰκῆς*, apud Ionas *αἰκῆς*, eadem servatur analogia, quæ inter *ἀλήθεια* cæteraque id genus omnia. Emenda igitur, Πέπιονθας αἰκῆς πῆμ'. DAWES. Misc. Crit. p. 318. Αἰκῆς quod exhibet Pors. timide protulit Morell. sed ita ut *αἰκῆς* scriptum prætulerit, per synizesin tanquam *αι* pronuntiantum, quod fieri non potest. Anapæstum in secunda Brunck. et post eum Schutz. 1. mordicus tenent. At Porsonum sequitur Schutz. 2.

γ. 472. ΠΛΑΝΑΙ. Alii *πλάνα*, nomen dativi casus. Scholiastes verbum ponit. Legitur et *ὄρις*, atque ita subaudiendum fuerit *εἶ*, ut sit, *κακός δ' ἰατρὸς εἶ ὄρις κ. τ. λ.* Scholiastes legit *ὡς τις*. Parum refert hocne an illo modo legas. Nihil enim aliud vult quam exprobrare illi quod isto versu circumfertur, *Ἰατρὸς ἄλλων αὐτὸς ἔλκεισι βρῶν.* Eodem pertinebat illud, γ. 87. *Αὐτὸν γὰρ σε δεῖ Προμηθέως Ὅτῳ τρέπω τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τύχῃ.* H. STEPH. ΠΛΑΝΑ Ald. ΠΛΑΝΗ Cant. 2. Schol. β. Heath. Morell. Brunck. Schutz.

Ibid. ΩΣ ΤΙΣ, ΕΣ ΝΟΣΟΝ. Ὅρις ἐς νόσον Ven. 1. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Steph. in Delectu Tragœdiarum, ann. 1567. quam lectionem Pauwius improbam et ineptam vocat.

γ. 474. ΙΑΣΙΜΟΣ. Ἰάσιμον Colb. 2. Ald. Altera constructio magis exquisita, subaudito *εἶ*, vel potius *γένη*.

γ. 475. ΜΟΥ ΚΑΥΟΥΣΑ. Μοι κλύσσα Colb. 2. Ask. D. Cant. 1. Guelph.

Ibid. ΘΑΥΜΑΣΗ. Θαυμάσις Turn. Grot. in Excerpt. Garb. Brunckius conjicit olim scriptum fuisse *θαυμάσι*, forma scilicet Attica, qua semper utitur Porsonus.

γ. 476. ΔΟΛΟΥΣ. Πόρος Med. Cant. 1. 2. Ask. B. Colb. 1. sed ibi suprascriptum *δύλος*, Rob. Ask. Brunck. Schutz. quibus me adscriptum velim.

γ. 477. ΕΙΣ ΝΟΣΟΝ. Ἐς νόσον Colb. 2. Cant. 1. Ven. 2. quod Ἐπιχώτερον judicat Brunck. et post eum Schutz.

γ. 478. ΟΥΔΕ. Οὔτε Cant. 2. Brunck. male. Cf. Hoogeveen, Doctr. Partic. XXXIX. 11. citante Schutz.

γ. 479. ΟΥΔΕ ΠΙΣΤΟΝ. Οὐ πιστόν Colb. 1. Cant. 2. Οὐ ποτιστόν Ask. B. alios etiam citat codices Askevius, quos non aperte nominat. Οὐ παστόν interpres Græcus ad Marg. Ald. Παστόν item tuetur Is. Casaub. ad Marg. edit. Steph. allato ex Theocr. Idyll. XI. 2. Οὐτ' ἔγχριστον, ἰμοὶ δοκεῖ, ἔτ' ἐπίπαστον. Sed vulgatam defendit vir magnus Tib. Hemsterhus. in Notis ad Aristoph. Plut. γ. 717. Παστόν vult Pauw. quia, ut ait ille, distinctio inter *βρωσιμόν* et *πιστόν* nimis quæsitæ est, præsertim ubi tertia species longe celeberrima sic plane reticetur; quem recte monet Heathius oleum perdere. Παστόν etiam Morell.

γ. 480. ΧΡΕΙΑΙ. Χρεῖαν Guelph. Colb. 2. sed ibi suprascriptum *χρεῖαι*.

Ibid. ΠΡΙΝ ΕΓΩ. Πρίν γ' ἐγώ Ask. A. Cant. 2. Guelph. Rob. quod mihi placet. Πρίν ἂν ἐγώ Heath. qui loca integra sexcenties corruptit imperite particulas interserendo. Πρίν ἂν ἐγώ etiam Brunck. Obelum inter *πρίν* et *ἂν* habet Pors.

γ. 481. ΚΡΑΣΕΙΣ. In Cant. 1. suprascriptum *συγκράσεις*, quod est glossemâ.

Ibid. ΑΚΕΣΜΑΤΩΝ. Κερασμάτων Marg. Ald. apud Morell. Errorem monet Brunckius irrepsisse e voce *κράσεις* in eodem versu.

γ. 482. ΕΞΑΜΥΝΟΝΤΑΙ. Alii *ἐξαμβύονται*. Melius, opinor, *ἐξάμύονται*, id est, quibus propulsant morbos: ut quidam medicum

egregium vocavit morborum pulsatorem egregium: et in voce ἀλεξιφάρμακον verbum ἀλέξασθαι nihil aliud significat quam ἀμύνεσθαι. Immo vero ipse Æschylus quod modo dixerat per vocem ἀλέξημα, voluit hoc verbo exprimere. Unde igitur ἀμείβεσθαι? Ego certe ex Scholio quodam margini imprudentissime adscripto irrepsisse arbitror. Aliquis enim, quum legisset apud Grammaticum quempiam ἀμύνεσθαι accipi nonnunquam pro ἀμείβεσθαι, quod tradere et exemplo confirmare Aristophanem docet Eustathius, adnotaverat margini, ἐξαμύονται idem esse quod ἀμείβονται. Secutus est alius qui Scholium quod inconsiderate adscriptum erat ad locum illum non minus inconsiderate in contextum retulit, præfixa illi etiam propter versum præpositione ἐξ. Certe non existimandum erat semper id significare verbum ἀμύνεσθαι, sed quum ita accipitur per κατάχρησιν quandam usurpari, sumendo id verbum in bonam partem quod proprie in malam sonat: ut et in voce Ποινὴ aliisque nonnullis usu venit. H. ΣΤΕΡΗ. Ἐξαμείβονται Guelph. Ald. et Cod. Gud. apud Schutz. 2. cui adscriptum etiam Schol. ἀποδώκωσι. Ἐξαμύονται obelum habet præfixum in Pors. 2.

γ. 484. ΠΡΩΤΟΣ. Πρῶτον Colb. 2.

γ. 486. ΑΥΤΟΙΣ. Αὐτὸν Wakefield. ex conjectura.

γ. 487. ΓΑΜΨΩΝΥΧΩΝ. Γαμψονύχων Guelph.

γ. 488. ΟΙΤΙΝΕΣ ΤΕ. Deest τε Guelph. Ald. Rob.

γ. 489. ΕΥΩΝΥΜΟΙ. Εὐωνύμους Colb. 1. 2. Ask. A. B. C. D. Ven. 1. Ar. Ox. Cant. 1. 2. Ald. Turn. Grot. in Excerptis.

γ. 490. ΕΧΟΥΣ'. Ἐχουσι Guelph.

Ibid. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ. Καὶ πρὸς ἀλλήλους Wakefield. Silv. Crit. § 78. πρὸς pro πρὸςέτι posito, sed ista conjectura facile careamus.

γ. 491. ΣΤΕΡΓΗΘΡΑ. Στέργητρα Med. Cant. 1. Θέλητρα Colb. 2. Ask. A.

Ibid. ΣΥΝΕΔΡΙΑΙ. Συνοδῖαι Guelph.

γ. 492. ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ ΤΕ ΛΕΙΟΤΗΤΑ, Τελειότητα Casaub. ex conjectura, sed sic desideratur copula.

γ. 493. ΔΑΙΜΟΣΙ. Δαίμοσιν Grot. in Excerpt. Pors. omnino recte.

γ. 494. ΕΥΜΟΡΦΙΑΝ. Colo hic distinguit Schutz. 1. commate tantum post συγκαλυπτά. Recte ut mihi videtur, juxta Homericum illud, Π. Α'. 40.

—κατὰ πόσια μῆρι' ἔκηκ.

Et Soph. Antig. γ. 1021. citante Morell.

—μετάρσοι

Χολαὶ διεσπείροντο καὶ καταρρῦεῖς

Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο σιμελῆς.

γ. 496. ΟΣΦΥΝ. Ὀσφῆν Ald. mendose.

γ. 498. ΕΠΑΡΓΕΜΑ. Ἀπάργεμα Jacobs.

γ. 499. ΔΗ ΤΑΥΤ' ΕΝΕΡΘΕ. Δῆτ' ἐνερθε Colb. 1. laborante versu. Ἐνερθε Cant. 1. 2. Guelph. Ταῦτα Rob.

γ. 501. ΑΡΓΥΡΟΝ ΧΡΥΣΟΝ ΤΕ. Turnebus post ἄργυρον plenius

distinguit. χρυσὸν δὲ Med. Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Ven. 2. Ald. Alterum præstat.

ψ. 502. ΦΗΣΙΕΝ ΑΝ. In priori editione ὧν legitur. Errore typographico, ut ipse monet Stanl. ad marginem.

ψ. 503. ΟΙΔΑ ΜΗ. Οἶδ' εἰ μὴ Colb. 1. Ask. A. unde Brunckius conjicit olim etiam lectum fuisse Οἶδ' ἂν μὴ μάτην φλῦσαι δίλη; Obelum præpositum habet οἶδ' in Pors. 2.

ψ. 504. ΠΑΝΤΑ. Ταῦτα Med. Cant. 2. Ven. 1. Ar. et mox Μάθοις Colb. 1. 2. Cant. 2. Guelph.

ψ. 505. ΒΡΟΤΟΙΣΙΝ. Θνητοῖσιν Cant. 2. Ar.

ψ. 506. ΜΗ ΝΥΝ. Recte animadvertit vir doctus ad Marg. edit. Ald. legendum esse νυν encliticum. Et sic Schutz. 2. Pors. 2.

ψ. 508. ΕΥΕΛΠΙΣ ΕΙΜΙ ΤΩΝΔΕ Σ' ΕΚ ΔΕΣΜΩΝ. Scholiastes τῶνδε jungit cum εὐελπίς, a cujus sententia hic discedo. Eum qui sequi volet, distinguat post τῶνδε, et accentum expungat qui propter encliticam rejectus erat in syllabam δε. H. STEPH. Ἔσσοια parum apta, imprimis ubi mox rogant Oceanitides τί γὰρ σπέρωται Ζηνὶ πλὴν αἰὲ κρατεῖν; An legendum μηδὲν μείον ἰσχύσειν τινός, sc. θεῶν? An distinguendum, εὐελπίς εἰμι τῶνδε σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι λυθέντα, μηδὲν μείον ἰσχύσειν, Διός, ut λυθέντα Διός sit pro λυθέντα ὑπὸ Διός? neutrum satis lenocinatur mihi. PAUW. Plurimum sibi ad hunc locum negotii facessit Pauw., sed frustra. His enim quæ hic a Choro dicuntur, non repugnant quæ infra ψ. 518. sequuntur, τί γὰρ σπέρωται Ζηνὶ, πλὴν αἰὲ κρατεῖν; Nymphæ scil. quæ Saturnum de regno dejectum jam viderant, idem et Jovi accidere forsitan posse reputabant, ideoque cum ejus imperio minus faverent, ut patet ex ψ. 400—405. sperabant atque optabant tempus tandem affore quo Jove imperio exuto, Prometheus e vinculis liberaretur, et non minore quam ille potestate valeret. Cum tamen hoc revera eventurum non certo sciebant, nec vero absimile neque absurdum sane erat, eas cum de Jove Fatorum decretis subjecto sermo est, Prometheum, qui decreta ea ex matre Themide didicerat, percunctari, an aliud quoddam fatum Jovem maneret, ut summum in Deos imperium non esset perpetuo obtenturus. Ad hunc enim modum Nympharum quæstio in ψ. 518. intelligi debet. Ita omnia plana sunt, et inter se congruentia. HEATH. Μηδὲν μείον Διός ἰσχύσειν nihil aliud est quam: *æque ac Jupiter viget et valet vigere et valere*, quod salvo interim Jovis imperio ac majestate de Prometheo dici poterat, simul ac e vinculis liberatus esset. SCHUTZ. Recte Schutzius: itaque minus, quam solet, feliciter, interpres Gallus, *Tu pourras encore être aussi puissant que Jupiter.*

ψ. 509. ΜΕΙΟΝ. Μείον' Garb. et mox ἰσχύσει Guelph.

ψ. 510. ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ. Τελεσφόρων Ald.

ψ. 511. ΚΡΑΝΑΙ. Κρηναί Ald. Rob. Garb. Κράναι in modo optativo subaudito ἴνα, Turn. et Morell. Hoc recte durum esse judicavit Schutz., qui conjecturam viri doctissimi Le Grand, quamvis molliorem, non sine causa improbat, ut facilitati Dialogi aversantem,

Οὐ ταῦτα ταύτη μοῖρα πῶς τελισφόρος
Κράναι· σίπρωται· μυρίαις δὲ κ.τ.λ.

Abest autem δὲ post μυρίαις in Guelph.

γ. 512. ΔΕΣΜΑ. Δεσμὸν Guelph. quam lectionem redarguit lex metri a Porsono indicata, quæ senarios sic in trisyllabum exeuntes, spondæum in quinto recipere non patitur.

Ibid. ΦΥΓΓΑΝΩ. Φυγγανῶ Brunck. Sed subjunctivus præsentis futuri vim habet.

γ. 516. ΤΟΥΤΩΝ ΑΡ' Ο ΖΕΥΣ. Τέτων ἄρα Ζεὺς contra metrum, Colb. 1. Ar. Cant. 2. Rob. Ἄρ' ὁ Ζεὺς Ald. quod perinde est. Si quid mutandum malim reponi γὰρ, et versum post Turnebum legerim cum interrogatione; sic enim illud γὰρ ἐνθύμημα significaret haud inelegans. Ἄρα Ζεὺς Ven. 1. 2. Turn. Pors. Schutz. 2. et apud eum Codd. Viteb. Gud. Et sane articulus plerumque ante nomina propria in nostro abesse solet.

v. 517. ΕΚΦΥΓΟΙ ΓΕ. Ἐκφύγη τε Colb. 1. Ask. A. Ven. 1. Cant. 2. Ἐκφύγη etiam sine particula Ar. Ask. D. Ἐκφύγοι τε Ald. Ἐκφύγη γε Ven. 2.

γ. 519. ΟΥΚ ΑΝ ΟΥΝ ΠΥΘΟΙΟ. Deest ἔν in Colb. 1. Guelph. οὐκ ἔτ' ἂν πυθόιο Colb. 2. uterque Cant. et sic edidit Brunck. recte meo quidem iudicio, quia subjungit, τότε δ' ἔδαμῶς καιρὸς γεγωνῆν.

Ibid. ΜΗΔΕ ΛΙΠΑΡΕΙ. Primam in λιπαρὸς apud Homerum semper, et aliquando apud Aristophanem corripit Morell. sæpius autem apud Tragicos, λιπαρῆν, infra γ. 1003. Soph. Œd. Col. γ. 810. 1265. Aristoph. Av. γ. 451. et λιπαρῆς Soph. Œd. Col. γ. 1181. et λιπαρῶς Aristoph. Lysistr. γ. 674. produci.

v. 520. ΣΥΝΑΜΠΕΧΕΙΣ. Cum interrogatione legit Schutz. 2. Melius forte intelligas Chorum non plene interrogare, sed conjectare tantum, ut reddatur illud ἦπευ, *forsan*.

γ. 521. ΤΟΝΔΕ Δ' ΟΥΔΑΜΩΣ. Τόνδ' ἔδαμῶς Guelph.

γ. 522. ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΕΟΣ. Συγκαλυπτέον Guelph. et Colb. 2. cui suprascriptum ος.

γ. 523. ΜΑΛΙΣΤΑ. Τάχιστα Ask. D. Cant. 1.

v. 524. ΔΥΑΣ. Βίας Colb. 1. Ask. A. Cant. 1. 2. Rob. sed omnino retinendum esset δύας ex γ. 179. 512. 745. etiamsi τῶ βία in plurali adhibiti exempla occurrerent.

γ. 525. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. Hæc apud Canterum et priores editores sic se habent :

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Μηδὰμ' ὁ πᾶντα νέμων θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος
Ἄντιπαλον Ζεὺς, μηδ' ἐλινύσαιμι
Θεὸς ὅσαις θοίλαις ποτισσομένα
Βυφόνους, παρ' Ὀκεανοῖο πατρὸς
Ἄσβισον σῆρον, μηδ' ἀλίτοιμι λόγους.
Ἄλλὰ μοι τότε μένοι, καὶ μήποτ' ἐκτακίη.
Ἦδύ τι θαρσαλαίαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον
Ἐλπῖσι, φανταῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαι

Ἐν εὐφροσύναις· Φερίσω δέ σε δερκομένη
 Μυρτίοις μόχθοις διακραιόμενον.
 Ζῆνα γὰρ ἐ τρομέων, ἰδίᾳ γνώμη σέβῃ
 Θνάτῃς ἄγαν Προμηθεῦ· Φέρ' ὅπως ἄχαρις
 Χάρις, ὦ φίλος, εἶπέ πως τίς ἀλκά,
 Τίς ἰφαιμερίων ἀρηξίς· ἐδ' ἐδέχθης
 Ὀλιγοδρασίην ἄκιυν, ἰσόνειρον,
 Ἄι τὸ φωτῶν ἀλαδὸν γένος ἰμπεποδισμένον.
 Οὐποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεξίασι
 Βυλαί· ἔμαθον τάδε σὰς προσιδῆσ' ὀλοὰς
 Τύχας Προμηθεῦ· τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος
 Προσίπτα τόδ', ἐκεῖνό θ' ὄ τ' ἀμφὶ λουτρὰ
 Τὲ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίην ἰότητι γάμων,
 Ὅτε τὴν ὀμοπάτριον ἔδνοις ἤγαγες Ἡσιόνη
 Πιθῶν δάμαρτα κοινόλεκρον.

Hæc et præ Stanleii Antistrophicis habuit Pauvius, et metra enarravit dicam, an enarrare conatus est. Sed cum res ei semper male succedat, quoties in metris versatur, hic autem solito infelicius, et hæc certissime Antistrophica sint, enarrationem ejus, ut plane inutilem, brevitatis causa omisi.

Ibid. ΜΗΔΑΜ'. Pro μηδαμὰ, ultima brevi. Aliter fieri non posset elisio. De hac voce ad Pers. γ. 429. fusius agemus. BRUNCK.

γ. 526. ΘΕΙΤ'. Θεῖτο Colb. 2. Ask. A. Cant. 2. Ald. Rob.

γ. 528. ΕΛΙΝΥΣΑΙΜΙ. Ἐλινύσαιμι Rob. Brunck. Schutz. Hic autem versus, cum proximo sequenti, non nisi unum constituit, Asynartetum sc. ex Ditrochæo et Penth. dactyl. cui prorsus gemellus est antitheticus; ut monet Heath. Sic Brunck. Schutz. Pors. Separatim vero juxta Morell. sunt Troch. Ithyphall. et Ion. seu Pæon. monom. hyperc.

γ. 529. ΟΣΙΑΙΣ. Ὀσίαις Ask. A.

γ. 531. ΒΟΥΦΟΝΟΙΣ. Βυφόνιοις Ask. A. Misere se torquet Morell. ut Strophæ Antistrophæ conciliet; hic igitur legi vult:

Βυφόνιοις πόρον παρ' ἄσθεισ-
 τον πατρός Ὀκειανῆ.

Vide quæ ad γ. 542. Ὀκειανῆ autem habent Colb. 1. 2. Ask. A. B. Ven. 1. 2. Cant. 1. Guelph. Ald. Rob.

γ. 532. ΑΣΒΕΣΤΟΝ ΠΟΡΟΝ. Hunc versum abesse posse arbitror. Certe nihil desideratur ad sensum post γ. 543. ubi aliquid excidisse volunt editores recentiores. Et hic forte illud ἄσθειστον πόρον ex alio quodam nostri loco, ad marginem adscriptum, mox in textum irrepsit. Sed nihil statuo. Eligant lectores.

γ. 534. ΤΟΔΕ ΜΕΝΟΙ. Τὸδ' ἐμμένει Ask. C. Cant. 2. Τὸδ' ἐμμένοι Colb. 2. Cant. 1. Guelph. Rob. Ar. Morell. Brunck. Schutz. Pors. Et sic Heath. sed ob ἰδίᾳ in Antistrophæ mira quædam comminiscitur, primam scil. in ἀλλὰ hic corripit, ut sit versus Ionicus ex Pæone tertio et κατακλειδί Trochaica, et Pæoni in Antistrophæ respondeat Ionicus a min. Primam vero in ἀλλὰ corripit

posse tribus locis plane corruptis ostendere conatus est. Eurip. Alcest. γ. 802. Bacch. γ. 606. Herc. Fur. γ. 1079. Ex his primum corrigi Morell. legendo οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος ἀλλὰ συμφορὰ, secundum minus feliciter tentavit, legendo Διατνάξαντος τὸ Πενθίως δῶμ' ἄρ' ἐξάνιστα, ut ἄρ' sit pro ἀλλ' ἄρα, de quo videndus Bos. vel pro ἀτὰρ, scil. αὐτὰρ, pro ἀλλὰ, de quo Devar. Legendum autem Διατνάξαντος τὰ Πενθίως δώματ', ἀλλ' ἀνίστατε, quam tamen emendationem nescio an jure pro mea venditem; in eam enim nuper videor incidisse, locum tamen ipsum in promptu non habeo. Tertium locum ex Heracl. Morellus monet nihil esse ad rem. Malit autem ille vel primam in ἰδία produci, ob sequens δ, vel potius cum Schol. legere ἐν ἰδία, unde versus fit Troch. hepth.

γ. 535. ΜΗ ΠΟΤ' ΕΚΤΑΚΕΙΗ. Μηπότε τακείη Colb. 1. Μη ποτ' divisim Brunck. τόδε censet Schutz. pertinere ad locum, qui sequitur, communem, ἠδὲ—εὐφροσύνας, ideoque post ἐκτακείη rectius colo quam puncto distingui. Sed potius dixerim τόδε ad pietatem et linguæ modestiam, quam supra memoraverat, referri.

γ. 536. ΘΑΡΣΑΔΕΑΙΣ. Θαρσαλέοις Ald. Turn.

γ. 537. ΤΕΙΝΕΙΝ. Deest in Colb. 1. sed suprascriptum διεξάγειν, τίτειν.

γ. 538. ΦΑΝΑΙΣ. Φαναῖς contracte pro φαιναῖς, ut supra, γ. 471. ἀκίς pro αἰκίς Heath.

γ. 539. ΘΥΜΟΝ. Hic et qui proxime sequitur versiculus unum tantum conficiunt apud Heath. Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΑΛΔΑΙΝΟΥΣΑΝ. Ἀλδαιύσαις Turnebi lectio est, quam nec metrum admittit nec verborum concinnitas, ut recte monet Schutz.

γ. 541. ΔΕΡΚΟΜΕΝΗ. Δερκομένα Ask. A. Cant. 1. Ven. 2. Guelph. Brunck.

γ. 542. ΜΥΡΙΟΙΣ. Hunc et qui proxime sequitur versum, in unum conjungunt Heath. Morell. Brunck. Schutz. Pors. Nihil igitur opus fuit ut Æschylum in Procrustis thalamo poneret Morell. rescribens etiam,

Τοῖσδε μυρίοισι μόχθοισι
διαναιόμενον.

γ. 545. ΓΝΩΜΗ. Γνωμᾶ Mosq. 1.

γ. 546. ΘΝΑΤΟΥΣ. Θνητῆς Ald. Rob.

γ. 547. ΑΧΑΡΙΣ ΧΑΡΙΣ. Χάρις ἄχαρις Med. Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Hunc et sequentem versum sic ordinat Heath.

Φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις ᾧ
Φίλοι, εἶπε, πῶς τις ἀλλά

quem sequuntur Brunck. Schutz. 1.

γ. 548. ΧΑΡΙΣ, Ω ΦΙΛΟΣ, ΕΙΠΕ ΠΟΥ ΤΙΣ ΑΛΚΑ. Edidimus εἶπε πῶς, τίς ἀλλά. Hoc modo πῶς vacat, ut cum dicitur τῆτό πῶς pro τῆτό δή. Fortasse non male etiam εἶπε πῶς τις ἀλλά. Utrovis modo legas idem omnino dicet his verbis quod γ. 83. habetur, Τί σοι οἶός τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαιτῆσαι πόνων. H. STEPH. Pauwius distingui

jubet, Φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις ὃ φίλος· εἰπὲ πᾶσι τις ἀλκὰ, ne φέρ' εἰπὲ jun-
gantur, quo tamen nihil usitatus, ut *dic age* apud Latinos; φέρε
autem vult significare, *accipe* seu *disce*.

Χάρις, ὃ φίλος, εἰπὲ, πᾶσι τις ἀλκὰ;

Schutz. 2. qui et notam interrogationis post ἄρξῃς ponit.

γ. 549. ΤΙΣ ΕΦΑΜΕΡΙΩΝ. Τίς ἐφαμέρων Guelph. Mosq. 2. Τίς δ'
Rob.

γ. 550. ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΙΗΝ. Ὀλιγοδρανίαν Med. Cant. 2. Brunck.
Schutz. Ὀλιγοδρανίαν Colb. 1. Ὀλιγοδρανῖσαν Guelph. Mox τὰν
ἄκιον legit Morell. pessime.

γ. 551. Αἰ. Αἶς Colb. 1. Ald. Ἡ Guelph. Hunc versum in
duos sic dividit Heath.

Ἰσόνειρον ἄ τὸ * * * *

Φωτῶν ἀλάον. —

Et in fine versus prioris excidisse vocem quadrisyllabam arbitratur,
cui in Antistropha respondet vox ἡμεταίην, cujus prima syllaba vi
augmenti producitur. Aliter Morell. qui vocem desiderari
negat, modo legatur τὰν ἄκιον et in Antistropha σὸν λέχος pro λέχος
σόν. Dubitat porro, quod mirere, utrum augmentum immu-
tabilem vocalem possit producere, et brevem esse υ in imperfecto,
probat ex Homer. Il. Σ'. 586. Odys. Π'. 5. Dormitavit certe
vir doctus qui non vidit augmentum ibi per Ionismum abjici.
Brunckius sic legit:

Ἰσόνειρον ἄ τὸ φωτῶν

Ἀλαὸν * * *

Et sic Schutz., ut vox trisyllaba sit quæ post ἀλαὸν exciderit;
verbum nempe intransitivum cum participio ἐμπεποδισμένον peri-
phrasin efficiens. Defectum post ἀλαὸν notat etiam Pors. qui
conjunctim legit,

Ἀλαὸν * * * γένος ἐμπεποδισμένον.

Et in Antistropha,

Ἰότατι γάμων, ὅτε τὰν ὁμοπάτριον.

Sic etiam Schutz. 2. Continuanda est autem interrogatio post
ἐμπεποδισμένον.

γ. 553. ΤΑΝ. Τὴν Ald. Rob.

γ. 554. ΘΝΑΤΩΝ. Τῶν θνητῶν Guelph. Θνητῶν Ven. 1. 2. Ald.
Rob.

γ. 556. ΠΡΟΣΙΔΟΥΣ'. Alii προῖδ'σ' H. STERN. Hanc vocem
versui superiori annectit Heath.

γ. 558. ΕΚΕΙΝΟ Θ' ΟΤ'. Ἐκεῖν' ὅτε τότ' Med. Ἐκεῖνό τε ὅ, τ'
Colb. 2. Ask. A. Guelph. Ἐκεῖν' ὅτ' Cant. 1. Ἐκεῖν' ὅτε τ' Ven. 2.
Ἐκεῖνω τε Ald. Ἐκεῖνό γε Rob. Ἐκεῖνό τ' Turn. Ἐκεῖν' ὁπότε Morell.
ex Marg. Ask. Ἐκεῖνό θ' ὅ γ' Pauw. Ἐκεῖνό θ' ὅτ', pro ὅτι quod,
Heath. qui locum sic ordinat,

Τόδ', ἐκεῖνό θ' ὅτ' ἀμφὶ λυτρά

Τὸ καὶ λέχος σὸν ἡμεταίην

Ἰότητι γάμων.

Sic etiam Brunck. Schutz. Pors. nisi quod omittant τε. Schutz. vero in notis etiam hanc emendationem proponit,

Τόδ' ἐκεῖν' ὃ ποτ' ἀμφὶ λυτρά,

Illud nimirum carmen (mihī in animum venit) *quod olim circa lavacra et lectum tuum canebam*, ut τόδ' ἐκεῖνο, pro τῆτο ἐκεῖνο, ad ipsum hymenæum referatur, quod vix necesse est; hoc enim tantummodo vult Chorus, carmen illud quod nunc ipsi in mentem venit, lugubre scil. et doloris plenissimum, ab hymenæi lætitia quem prius in nuptiis Promethei cecinerat longe discrepare, quæ quidem aptissima est sententia; solemus enim in rebus adversis fortunæ pristinae non sine summa mentis ægritudine recordari.

Ibid. ΛΟΕΤΡΑ ΤΕ. Λυτρά τε Cant. 1. Λυτρά sine τε Colb. 2. Ask. A. C. Rob. Brunck. et reliqui. Τὲ etiam deest in Ald.

ψ. 559. ΣΟΝ. Τόσον Ask. C. D. Σοὶ Guelph. Σὸν λέχος pro λέχος σὸν Morell. Μοχ ὑμεναίων Ald.

Ibid. ΙΟΤΗΤΙ. Ἰότατι Med. Colb. 2. ubi suprascriptum η. Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 560. ΤΗΝ. Τὰν Med. Colb. 2. Ven. 1. 2. Cant. 1. 2. Ald. Rob. Turn. Brunck. Schutz. Pors. Versuum 560, et 561, ordinem invertunt Ald. Rob. Turn.

ψ. 561. ΗΓΑΓΕΣ. Ἄγαγες Med. Colb. 2. Cant. 2. Rob. Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΗΣΙΟΝΗΝ. Ἡσιόνης Colb. 2. sed ibi η in margine. Ἡσιόαν Rob. Turn. Brunck. Schutz. Pors. Jam vero totum carmen, ut nostra mente legendum est, exscribemus; quæ nobis quæ aliis debentur emendationes suis locis declaravimus.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Μηδ' αὖτ' ὃ πάντα νέμων
2. Θεῖτ' ἐμᾶ γνάμα κράτος
3. Ἄντίπαλον Ζεὺς,
4. Μηδ' ἐλινύσαιμι θεὸς ὀσίαις
5. Θεόιναις ποτισσομένα
6. Βεφόνους, παρ' Ὀκλιανοῦ πατρός.
7. Μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις,
8. Ἄλλά μοι τόδ' ἐμμένει
9. Καὶ μήποτ' ἐκτακίη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Ἦδύ τι θαρσαλέαις
2. Τὸν μακρὸν τείνειν βίον
3. Ἐλπίσι, φαναῖς
4. Θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις.
5. Φρίσσω δέ σε δευκομένη
6. Μυρίοις μόχθοις διακναϊόμενον,

7. Ζῆνα γὰρ ἔ τρομῖαν,
8. Ἐν ἰδίᾳ γνώμη σέβῃ
9. Θνατὺς ἄγαν Προμηθεῦ.

ΣΤΡΟΦΗ β.

1. Φέρ', ὅπως ἄχαρις
2. Χάρις, ἢ φίλος, εἰπέ πῦ τις ἀλκά;
3. Τίς ἰφαιμερίων ἄρηξις; ἔδ' ἐδέχθη;
4. Ὀλυγοδρατὴν ἄικυον,
5. Ἰσύνειρον, ἢ τὸ φωτῶν
6. Ἄλαδν * * *
7. Γένος ἰμπεποδισμένον.
8. Οὔποτε τὰν Διὸς ἀρμονίαν
9. Θνατῶν παρεξίασι βυλαί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β.

1. Ἐμαθον τάδε, σὰς
2. Προσιδῆσ' ὀλοὰς τύχας, Προμηθεῦ.
3. Τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα
4. Τόδ', ἐκίῖνο θ' ὄ, τ' ἀμφὶ λυτρά
5. Καὶ λήχος σὸν ὑμεναίην,
6. Ἰότατι γάμων,
7. Ὅτε τὰν ὀμοπάτριον
8. Ἐδνοῖς ἄγαγες Ἡσιόνας
9. Πιθῶν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

Ex his, in priori Strophā, metra sunt, 1. Dactyl. penth. 2. Troch. dim. cat. 3. Adonic. 4. Asynart. ex Troch. monom. et Dactyl. penth. 5. Prosod. dim. acat. 6. Asynart. ex Troch. monom. et Dactyl. penth. 7. Dactyl. penth. 8. Troch. dim. cat. 9. Iamb. dim. cat. In Antistrophā recepi *ἐν ἰδίᾳ* ex Schol. quod tamen haud omnino placet. In Strophā secunda, 1. est Ion. a min. dim. brachyc. 2. Ion. a min. trim. cat. 3. Ion. a min. trim. hyperc. 4. Ion. a min. dim. hyperc. 5. Troch. dim. acat. 6. Ion. a min. dim. brachyc. desideratur vox trisyllaba, de qua vide ad §. 551. 7. Ion. a min. dim. acat. 8. Dactyl. hepthem. 9. Iamb. dim. hyperc.

IV.

§. 563. ΛΕΥΣΣΕΙΝ. Λεύσσειν ἐμὲ Ask. A. de quo vide supra ad §. 176.

§. 564. ΧΑΛΙΝΟΙΣ. Χαλινοῖσιν Med. Ald. Rob. Χαλίνοισι Colb. 2. Cant. 1. 2. Guelph.

Ibid. ΠΕΤΡΙΝΟΙΣΙ. Alii ἐν πετρίνοισι τοῖσιν ὀρείοις Χειμαζόμενον. Sed nec in Victorii libro habetur τοῖσιν ὀρείοις et explicationem fuisse τῶν πετρίνοισι quæ ex margine in contextum irrepserit, ex Scholiaste cognoscis. H. ΣΤΕΡΗ. Πετρίνοισιν ὀρείοις Ask. C. D. Cant. 2. Guelph. Colb. 1. Ven. 2. Πετρίνοισι τοῖς ὀρείοις Cant. 1. Colb. 2. Ar.

Ox. Ask. B. Ald. Rob. quod in basin anapæsticam emendavit Turn. Sed omnino abesse debet ut recte vidit H. Steph. *καλινοῖσιν* ἰν πετρίνοισι ὄρειοις Ven. 1. *Πετρίνοισιν* Heath. recte ob metrum. Sic et reliqui.

γ. 565. ΑΜΠΛΑΚΙΗΣ. Ἀμπλακίας Colb. 2. Brunck. Schutz. Ἀπλακίης Pors.

γ. 566. ΠΟΙΝΑΙΣ. Alii *ποινας ὀλέκη*, quod durum mihi videtur. Quare vel retinendam lectionem nostram censeo, vel pro *ποινας ὀλέκη*, ex conjectura legerim *Ποινά σ' ὀλέκει*. Quamquam antea, γ. 112. plurali numero usus est hoc nomine, *τοιιάσδε ποινας ἀμπλακημάτων τίνω*. H. STEPH. *Ποινάς* Colb. 1. 2. Ald. Corrige errorem typographicum in accentu edit. nostræ, et lege *ποιναῖς*. Obelum præfixum habet in Pors. 2.

Ibid. ΟΛΕΚΗ. Ὀλίση Colb. 2. et mox ὀποῖ Med. Guelph.

γ. 567. ΓΗΣ. γᾶς Ask. B. Brunck. Schutz.

γ. 568. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. 1. Colon, Iamb. dim. brachyc. 2. Iamb. dim. hyperc. 3. Iamb. hipponact. 4. Antispast. tetram. brachyc. quod displicet fere mihi, quia post primum antispastum ἄτακτον sequuntur duo ditrochæi, qui pro antispastis haberi quidem possunt, sed tamen difficilius quia sese excipiunt. An forte scribendum duobus colis *Φοβῆμαι, Τὸν μυριωπὸν κ.τ.λ.* ut sit prius Iamb. monom. cat. Posterius, Iamb. trim. cat. 5. Asynart. e duobus Penth. troch. 6. Iamb. trim. cat. 7. Troch. trim. cat. 8. Asynart. ex Iamb. hepthem. et Troch. hepthem. vel altero Iamb. hepthem. 9. Troch. trim. hyperc. vel Iamb. trim. acat. 10. Potest esse Antispast. tetram. cat. sed quia sequens colon ad leges metricas commode redigi non potest, libenter *ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ* a præcedentibus separarem, ut *Ἀχέτας ὑπνοδοῦται νόμον* constituat Antispast. dim. hypercat. et alia sequentia cum illis separatis ad numeros legitimos adaptentur. *ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ πῶ πῶ πῶ* Dactyl. tetram. hyperc. ex Spondeis, nam *ι* in *ἰὼ* est anceps; posterius, Troch. trim. brachyc. cum Iambo in quinto loco, quomodo Pindarus sæpe, et ratio metrica constat. 12. Pæon. trim. cat. 13. Pæon. trim. acat. ex Pæone et duobus Bacchiis. 14. Antispast. trim. brachyc. ex Antispasto et Syzyg. Iamb. *ἑπτασήμων* cum Tribrache, qui pro tertio Iambo: si Iambum malles legendum *σημοναῖς ἑ ἑ*, sed non sequar quia non necesse. 15. Iamb. trim. brachyc. 16. Iamb. hepth. 17. Pæon. trim. acat. ex Bacchio et duobus Pæonibus secundis. 18. Antispast. trim. acat. cum Syzyg. Iamb. in fine; erunt qui *δάκισιν* malint, sed non necesse. 19. Glycon. cum Antispasto *ἀτάκτω* in longam desinente. Si *μοῖ* a colo præcedenti sumptum huic jungeres, illud Antispasticum esset Trim. cat. hoc Troch. dim. hyperc. ego nihil moveo, Antipasti enim ἄτακτοι in his non pauci. 20. Iamb. dim. acat. 21. Iamb. trim. acat. 22. Troch. Ithyphall. ΠΑΥΩ. Hactenus Pauwius, qui certe cum ad versus feriendos accessit, præceptum illud Horatianum ante oculos non habuit, quod quemque in ea se arte exercere, quam quisque intelligit, jubet. Ut alii hæc

digesserint suis locis narrabimus. Sunt autem hæc Ius Monostrophica consulto præfractiora, et nunc concitata nunc remissiora, prout incitantur vel resident animi motus. Hoc qui observaverit, facile intelliget, poetam nunc syllabarum resolutionibus, nunc contractionibus, studio indulsisse, quorum exempla passim occurrunt. Carmen nostra mente restitutum dabimus ad γ. 589.

Ibid. ΕΑ ΕΑ. *Ε ἰ Med. Colb. 1. Ask. B. ubi etiam ᾗ ᾗ adjicitur.

γ. 569. ΜΕ ΤΑΛΑΙΝΑΝ. Μὲ τὴν τάλαιναν Ask. A. Cant. 1. Μὲ τὰν τάλαιναν Cant. 2.

Ibid. ΟΙΣΤΡΟΣ. Alii οἴστροις. H. STEPH.

γ. 570. ΕΙΔΩΛΟΝ ΑΡΓΟΥ. Εἶδωλον γὰρ Ἄργου in quibusdam codicibus fuisse testatur Turnebus. Fons erroris in aperto est ex voce Ἄργου.

Ibid. ΓΗΓΕΝΟΥΣ. Γένους Ven. 2.

Ibid. ΑΛΕΥ' Ω ΔΑ. Ἄλευάδα τῆ υἱῆ τῆ Ἄλεια Schol. Cant. 2. Ἄλευάδα item Ask. A. Ἄλευ ᾗδα divisim, manifesto errore Ask. B. Vide Stanl. et Notas Varr. Philologg. Post ᾗ δᾗ huc retrahunt φούμαι ex versu seq. editt. vetustæ. Ἄλευε δᾗ Arnald. quem sequitur Morell. ut recto talo stet senarius, qui forte consulto impeditior a poeta profectus est. Ἄλευ' ᾗ δᾗ Valck. in Phœniss. γ. 1304. quod in quibusdam libris fuisse testatur Turnebus. De loco Etymologici quem laudat Stanl. in Notis, videndus Arnald. Animadv. Crit. p. 181.

γ. 571. ΦΟΒΟΥΜΑΙ. Post hanc vocem inserui interjectiones ἰ ἰ ut metrum fieret concinnius. Eas vero excidisse collatis Vv. Ll. ad γ. 568. probabile est. Iterum in textu occurrunt, γ. 581.

Ibid. ΕΙΣΟΡΩΣΑ. Εἰσιδῶσα Colb. 2. Ask. A.

γ. 572. ΔΟΛΙΟΝ. Δόλιον Cant. 2.

γ. 573. ΚΑΤΘΑΝΟΝΤΑ. Καταθανόντα Colb. 1.

γ. 575. ΚΥΝΗΓΕΤΕΙ. Κυναγετεῖ Brunck. Schutz. Hunc et seqq. versus hoc modo exhibent Ald. Rob. Turn. Garb. Morell.

Κυνηγετεῖ πλανᾷ τε νῆσιν ἀνὰ τὰν
Παραλίαν φάμμοι· ὑπὸ δὲ κηρόπλασος
Ὀττοβειῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδύταν νόμον.
Ἰὼ ἰὼ· ποῖ ποῖ, πῶ πῶ πῶ
Πῆ μ' ἄγασι τηλέπλαγκτοι πλάται.

Aliter Brunck. Schutz. 1. et sic quidem,

Κυναγετεῖ πλανᾷ τε νῆσιν
Ἀνὰ τὰν παραλίαν φάμμοι
Ἰπὸ δὲ κηρόπλασος ὀττοβειῖ
Δόναξ ἀχέτας ὑπνοδύταν νόμον.
Ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ, πῶ πῶ πῶ
Ποῖ μ' ἄγασι τηλέπλαγκτοι πλάται;

At in edit. 2. vulgatum ordinem servat Schutz. Heathius autem sic ordinat,

Ἄλλά με τὰν τάλαιναν
Ἐξ ἐρέων περιῶν κυνηγετεῖ

Πλανῶ τε νῆσιν ἀνά τὰν παραλίαν
Ψάμμον, ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεί
Δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον.

Deinde ut in Aldina.

Ibid. ΝΗΣΤΙΝ ΑΝΑ. Νῆσίν γ' ἀνά Heath. qui fulcrum ubique obtrudit.

ψ. 576. ΚΗΡΟΠΛΑΣΤΟΣ. Κηρόπαστος conjicit Bentleius.

Ibid. ΟΤΟΒΕΙ. Ὀτοβεί Heath. Pors.

ψ. 577. ΥΠΝΟΔΟΤΑΝ. Ὑπνοδότην Ask. C. Ὑπνοδότη ἄνομον Guelph. errore satis manifesto. Mox alterum ποῖ deest in Colb. 1.

ψ. 578. ΠΩ ΠΩ ΠΩ. Πόποι πόποι Med. Cant. 1. 2. Colb. 1. Ar. Πῶ ποῖ πῶ ποῖ Guelph. Πῶ quater Ox. bis tantum Morell.

Ibid. ΠΩ ΠΩ ΠΩ ΠΗ Μ' ΑΓΟΥΣΙ. Πῶ πῶ ποῖ μ' ἄγουσ' αἰ Ask. C. D. Ven. 2. Et ποῖ certe malim.

Ibid. ΤΗΛΕΠΛΑΓΚΤΟΙ ΠΛΑΝΑΙ. Τηλέπλαγκται πλάναι Ask. A. C. D. Colb. 1. 2. Cant. 1. πλάναι etiam Brunck. Schutz. 1. Sed πλάνοι ex Sophocle defendas, Œd. Tyr. ψ. 67. ἰθότα φροτίδος πλάνοις, ad quem locum advocat Brunck. Eurip. Hippol. ψ. 284. Hel. ψ. 541. 783. Stob. Grotii p. 105. Soph. Œd. Col. ψ. 1114. Philoct. ψ. 758. Et Schol. ad locum Œd. Tyr. supra laudatum, πλάνοις ἀντὶ θηλυτικῆ πλάναις. Vide etiam Mær, Attic, p. 315. Obelum habet πλάνοι in Pors. 2.

ψ. 579. ΤΙ ΠΟΤΕ Μ' Ω ΚΡΟΝΙΕ ΠΑΙ ΤΙ ΠΟΤΕ. Abest primum ποτὲ ab utroque Cant. Alterum τί ποτε a Med. Colb. 1. 2. Ven. 2. Ask. C. D. Guelph. Brunck. Schutz. 1. Τίς ποτε——τί ποτε Ald. Rob.

ψ. 580. ΤΑΙΣΔ' ΕΝΕΖΕΥΞΑΣ ΕΥΡΩΝ ΑΜΑΡΤΟΥΣΑΝ, ΕΝ ΠΗΜΟΝΑΙΣΙΝ; Distinxi post ἀμαρτῶσαν, ut sit τί ποτε εὐρῶν ἀμαρτῶσαν, ἐν ἐξευξας ἐν πημοναῖσι ταῖσδε. Est autem usus eodem verbo antea, si quibusdam libris fidem habeamus. Nam, ψ. 108. ubi est ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐπέξευγμαί τάλας, legitur in nonnullis ἐπέξευγμαί. Qua de re illic te admonui. Idem valet utrumque; et perinde est sive præpositio ἐν addatur, ut hic, sive omittatur, ut illic, utpote inclusa in verbo. Sæpius tamen omitti solet. Η. ΣΤΕΡΗ.

Ibid. ΕΥΡΩΝ. Ἐρῶν Ald. nullo sensu: sed ibi sæpius pro εὐ reperies α. Sic mox pro εὐγμάτων, ἀγμάτων. Nimirum in cod. quem tantum non expressit Ald. εὐ et α sæpissime confunduntur. Versum vero sic dividunt Med. Brunck. Schutz 1.

——εὐρῶν ἀμαρ-

τῶσαν.——

ψ. 581. Ε Ε. Αἰ, αἰ, εἰ εἰ Ask. A.

ψ. 582. ΔΕΙΜΑΤΙ. Δείγματι Guelph. Versum sic dividunt Brunck. Schutz. 1. Heath.

Οἰζηλάτω δὲ δείματι

Δειλαίαν παρακόπον ᾧδὲ τείρεις;

ψ. 583. ΠΑΡΑΚΟΠΟΝ. Παράκοτον Cant. 1. Π et Τ facillime confunduntur. Παράσκοπον Guelph.

ψ. 585. ΠΟΝΤΙΟΙΣ ΔΑΚΕΣΙ. Ποντίοισι Guelph. Ven. 2. Cant. 2.

Ask. A. Brunck. Schutz. Δακτυλο Cant. 1. Δάκαιοι Cant. 2. Δά-
καιοι Morell. ex emendat. Pauwii. Porro ἢ ex superiori versu
huc trahunt Brunck. Schutz. 1.

Ibid. ΜΗΔΕ ΜΟΙ. Μὴ δέ μοι Rob. Μὴδ' ἔμοι in sequentem ver-
sum trahunt Brunck. Schutz. 1. Μοὶ tantum Heath.

ψ. 587. ΑΔΔΗΝ. Ἄδην Brunck. Schutz. Pors. Retineo
ἄδην, quia in eo consentiunt codices, nec repugnat metrum.
Hesych. Ἄδην· εἰς κόρον καὶ εἰς πλοσημονίην.

Ibid. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΙ. Alii πολύπλανοι. Ego malim πολύπλαγκτοι,
quod in aliis libris legitur, praesertim quum ψ. 578. dixerit τηλέ-
πλαγκτοι πλάνοι. Idem valet autem πλάνος quod πλάνη. Illud tamen
πολύπλανοι convenit cum illo δύσπλανος quo utitur ψ. 609. H. ΣΤΕΡΗ.
Πολύπλανοι Ask. A. D. Ven. 2. Ald. Turn.

Ibid. ΠΛΑΝΑΙ. Supra, ψ. 578. πλάνοι quod hic etiam Schutz. 2.
Pauwius vero poetam studio variasse arbitratur.

ψ. 588. ΓΕΓΥΜΝΑΚΑΣΙΝ. Abest ὦ in Guelph. sed hiatus ferri
non potest. Γεγυμνάσι Ald. Jam vero totum carmen, metris ex
nostra sententia ordinatis, exscribam.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

1. Ἄ ἄ, ἴα ἴα·
2. Χρῆσι τὶς αὖ με τάλαιαν οἴζρος,
3. Εἶδωλον Ἄργυ γηγένης· ἄλευ ᾧ δᾶ.
4. Φοβῶμαι, ἔ, ἔ,
5. Τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βύταν.
6. Ὅ δὲ πορεύεται, δόλιον ἕμ' ἔχων,
7. Ὅν ἐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει.
8. Ἄλλά με τὰν τάλαιαν, ἐξ ἐνέρων περῶν,
9. Κυθηγετῆ, πλανῶ τε νῆσιν
10. Ἄνὰ τὰν παραλίαν ψάμμον,
11. Ἐπὶ δὲ κηρύπλατος ὀτρεῖ δόναξ,
12. Ἄχέτας, ὑπνοδόταν νόμον.
13. Ἴὼ ἰὼ, ποῖ ποῖ, πῶ πῶ πῶ
14. Ποῖ μ' ἄγχοι τηλέπλαγκτοι πλάνοι;
15. Τί ποτέ μ' ᾧ Κρόνιε παῖ τί ποτε
16. Τί ποτε ταῖσδ' ἐπέξευξας εὐρῶν
17. Ἄμαρτῦσαν ἐν πημοναῖσιν; ἔ, ἔ.
18. Οἴζηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν
19. Πάρακοπον ᾗδε τείρεις;
20. Πυρὶ φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ
21. Ποτῖοις δάκεσι δὲ βορᾶν, μηδὲ μοι
22. Φθονήσης εὐγμάτων ἄναξ.
23. Ἄδην με πολύπλαγκτοι πλάνοι
24. Γεγυμνάκασιν, ἐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπη
25. Πημονὰς ἀλύξω.

Metra sunt, 1. Ion. a maj. dim. brachyc. ; vel potius, Iamb. dim.
brachyc. si α in ἴα longum esse statuas. 2. Asynartet. e Penth.

Iamb. 3. Iamb. trim. 4. Dochmiacus. 5. Iamb. trim. 6. Asynart. e Dochm. 7. Iamb. trim. cat. 8. Choriamb. trim. acat. 9. Iamb. dim. hyperc. 10. Ion. a min. dim. hyperc. 11. Asynart. e Dochmiacis. 12. Period. dim. acat. 13. Dactyl. tetram. hyperc. ex Spondeis. 14. Malim dicere Asynart. e Troch. monom. et Cretico dim. quam Period. e Troch. dim. brachyc. et Iamb. monom. 15. Pæon. trim. cat. 16. Dici potest Pæon. trim. acat. sed rectius forte Antispast. dim. hyperc. 17. Antispast. trim. brachyc. 18. Asynart. e Penth. Iamb. pro Dochm. et dochmio. 19. Iamb. dim. cat. 20. Asynart. e Dochmiacis. 21. Asynart. ex Pæon. dim. et Dochm. 22. Antispastus Æschyleus dim. acat. Epitritum primum excipientibus Iambis *puris*. 23. Iamb. dim. acat. 24. Antispast. Æschyleus trim. 25. Ithyphallicus.

γ. 590. ΠΡΟΣΦΘΕΓΜΑ ΤΑΣ. Alii προσφθίγματα. Legitur et προσφθίγματος. H. STEPH. φθίγμα Med. Rob. φθίγμα τὰς δὲ Ar. Colb. 2. φθίγματα τῆς Colb. 1. φθίγματα etiam Ask. C. D. Cant. 1. 2. φθίγματα τῶσδε Ven. 2. Guelph. προσφθίγματα Ald. Turn. Hunc versum Pauvius vult esse Antispast. trim. acat. πολυσχημάτισον, quod Ius Monostrophica quasi claudat, et ad Iambica leniter sese acclinat: sin minus legendum cum Arnaldo, τὰς παρθένω πρόσφθεγμα βέκερω κλύεις. Rectius Heath. τὰς βέκερω πρόσφθεγμα παρθένω κλύεις, dicendum enim τὰς παρθένω τὰς βέκερω si Arnaldum sequere. Minus concinne Morell. πρόσφθεγμα παρθένω κλύεις τὰς βέκερω, vel κλύεις τὸ φθίγμα παρθένω τὰς βέκερω, vel τὰ φθίγματα, vel προσφθίγματα κλύεις παρθένω τὰς βέκερω. (Accentum ubique in βέκερω ex penultima in antepenultimam rejeci, quod postulat analogia, quamvis id videtur viros doctos fugisse, excepto Porsono.) Recte vero hunc versum Iambicum esse contendit Morell., ob novam personam in scenam introductam, qua in re notandum poetas fere semper Iambicos usurpasse. Conf. Soph. Philoct. γ. 1246. Œd. Col. γ. 576. 1313. Eurip. Hec. γ. 215. Orest. γ. 1315. Alcest. γ. 1016. Heathium sequuntur Brunck. Schutz. quibus me adjungas velim. Vulgatam retinet Pors. sed in edit. 2. obelum apposuit ad βέκερω.

γ. 592. ΙΝΑΧΕΙΗΣ. Ἰναχίαις Med. Ἰναχίαις Colb. 2. Cant. 1. 2. Ἰναχίης Guelph. et mox θάλαππη Guelph. huc etiam trahunt ἔρωτι ex seq. versu, contra metrum, Ald. Rob.

γ. 594. ΓΥΜΝΑΖΕΤΑΙ. Βιάζεται Cant. 2. Ar. Fons erroris in aperto est, ex voce βίαν præcedente.

γ. 595. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. Ex his, 1. est Troch. dim. hyperc. duo Trochæi in breves sunt resoluti. 2. Period. ex Syzyg. Troch. et Iamb. trim. brachyc. nisi à in ἄρα corripere malis, sic enim post Iambicum μογερά τίς ὦν, τίς ἄρα, sequitur ditrochæus cat. μ' ὦ τάλας, et periodus fit duplex, Iambis in medio collocatis. 3. Period. a Troch. syzyg. incipiens, et in Troch. syzyg. cat. desinens, duo Iambi stant in medio. 4. Pæon. trim. cat. θεοσπατίζεται synizesin, et sic primus pes est Creticus, si θεόσπυτον legeretur pro Cretico etiam adesset pæon quartus. 5. Pæon. trim.

cat. ex Creticis. 6. Iamb. dim. acat. 7. Iamb. trim. brachyc. αἰκίας hic mediam corripit. 8. Iamb. penth. aut Ion. dim. brachyc. 9. Troch. dim. hyperc. si μήδεσιν scribas est Troch. trim. brachyc. 10. Iamb. trim. hyperc. ᾠ ἰ ἰ est tribrachys. 11. Troch. dim. acat. qui et Antispast. dim. acat. esse potest, prima in τέκμηρον est anceps. 12. Troch. hepthem. 13. Antispast. dim. hyperc. 14. Epi-chor. dim. acat. 15. Pæon. trim. acat. ex Creticis. PAUW. Hæc ille, metra metris, ut solet, permiscens. Nos carmen dabimus ad numeros suos revocatum, post ψ. 609.

ψ. 596. ΕΙΠΕ ΜΟΙ. Hos versus sic refingit Heath.

Εἰπέ μοι τᾶ μογεῖᾶ τίς ᾠν
Τίς ἄρα μ' ᾠ τάλας τᾶν ταλαίπωρον
ᾠδ' ἐτήτυμα προσθροεῖς;

Heathium sequuntur Brunck. Schutz. Pors. nisi quod ἔτυμα servant Brunck. Pors.

ψ. 597. ΕΤΥΜΑ. Ἐτήτυμα Ar. Cant. 1. 2. Sic etiam Guelph. ab altera manu. Heath. Schutz.

ψ. 598. ΘΕΟΣΣΥΤΟΝ ΔΕ. Τὲ Med. Colb. 1. 2. Ask. A. Ven. 1. 2. Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Brunck. Schutz. Θεόσυτον Morell.

ψ. 600. ΦΟΙΤΑΛΕΟΙΣΙΝ. Φυταλέοισιν Ald. Commate tantum post ἰ ἰ distinguit Pors.

ψ. 601. ΝΗΣΤΙΣΙΝ. Νήσσιον Cant. 1. 2. αἰκίαι Heath. trahit in seq. versum; et post eum Brunck. Schutz. 1.

ψ. 603. ΕΠΙΚΟΤΟΙΣΙ. Ἐπικότοις Guelph. et mox μήδεσιν Pauw. Pors. Schutz. 2.

ψ. 604. ΤΙΝΕΣ ΟΙ, Ε Ε, ΟΙ' ΕΓΩ ΜΟΓΟΥΣΙΝ. Sine interrogatione Ald. Turn. Τινὲς etiam indefinite Rob. Heathius vero sic dividit:

Δυσδαιμόνων δὲ τίνες οἱ
Ἐ ἰ οἱ' ἐγὼ μογῶσιν;

Sic Brunck. Schutz. 1.

ψ. 606. Ο, ΤΙ. Deest τὶ Colb. 1. Ὁ τε Morell. fors. err. typ.

ψ. 607. ΤΙ ΜΗ ΧΡΗ. Alii τί με χρεή. Ubi vel repetendum παθεῖν, vel, quod mihi magis placet, accipiendum pro τίνος μοι χρεῖω. Sic αὐτόν σε δεῖ Προμηθείω. Sed illic est accusativus cum genitivo, hic autem duplex esset accusativus. Η. ΣΤΕΡΗ. Τί μὴ χρεή, τί μὴ χρεή παθεῖν ita loqui amat Æschylus: alii cum Robortello τί με χρεή; quod dignum est morbonia. Nam τί με χρεή παθεῖν inepte ταυτολογίσει. PAUW. Robortellianam lectionem τί με χρεή; plane stabilit metri ratio, quæ et vulgatam respuit. Versus enim est Ion. a min. dim. ἀνακλάμενος hyperc. Subauditur autem non παθεῖν, sed δεῖν, ποιεῖν, ellipsi apud Græcos usitatissima. Vide Bos. Ellipsis. Non certe ea quæ nunquam passura erat scire cupiebat Io, neque ita loqui amat Æschylus, aut scriptor ullus non plane ineptus. HEATH. Suppressi verbi δεῖν exemplum occurrit in Eurip. Troad. ψ. 734.

— τῆτων ἔνεκ' ἐ μάχης ἐρεῖν,
οὐτ' αἰσχρὸν ἔδδιν, ἔδ' ἐπίφθονόν σε χρεή.

Supple $\delta\rho\alpha\tilde{\nu}$. BRUNCK. Τί μοι $\chi\rho\eta$ Colb. 2. Cant. 1. 2. Τί με $\chi\rho\eta$
Ask. A. Rob. Sic et emendavit vir magnus Is. Casaub. ad Marg.
edit. Steph. et sic Morell. Brunck. Schutz. Τί μοι $\chi\rho\eta$, aliquid
oraculi mihi effare, *conjecit* Wakefieldius, dum scribo fato functus.
Pax sit ergo manibus conjicientis! Τί μὴ $\chi\rho\eta$ retinet Pors. at
in edit. 2. ad $\chi\rho\eta$ obelum apposuit. Τί με $\chi\rho\eta$, τί φάρμακον νόσον
Schutz. 2.

γ. 608. ΟΙΣΘΑ. Colon hic habet Schutz. 2.

γ. 609. ΦΡΑΖΕ ΤΑΙ. Φράζει τε τᾶ Ask. D. Ven. 2. Cant. 1.
Guelph. Φράζει δὲ δυσπλάνῳ Ald. Φράζει τε δυσπλάνῳ Ven. 1. Rob.
Δυσπλάνῳ habet Med. contra metrum. Jam vero carmen ad numeros
suos revocatum dabo.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

1. Πόθεν ἐμῷ σὺ πατὴρ ὄνομ' ἀπύεις,
2. Εἰπέ μοι τᾶ μογεῖᾶ, τίς ᾦν,
3. Τίς ἄρα μ', ᾧ τάλας, τὰν ταλαίπωρον,
4. Ὡδ' ἐτήτυμα προσθροεῖς,
5. Θεόσυτόν τε νόσον ἰνόμασας,
6. Ἄ μζαίνει με χρείσα
7. Κέντροισι φοιταλέοισιν; ἔ ἔ.
8. Σκιρτημάτων δὲ νήσιον
9. Αἰκίαις λαβρόσσυτος ἦλθοι,
10. Ἐπικότοισι μήδεσιν δαμειῖσα.
11. Δυσδαιμόνων δὲ τίνας εἰ, ἔ ἔ,
12. Οἶ' ἐγὼ μογεῖσιν;
13. Ἄλλά μοι τόρως τέκμηρον
14. Ὅ, τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν.
15. Τί με $\chi\rho\eta$; τί φάρμακον νόσον;
16. Δεῖξον, εἴπερ οἶσθα, θροεῖ,
17. Φράζει τᾶ δυσπλάνῳ τιαρθένω.

Metra sunt, 1. Asynartet. e Dochmiis. 2. Period. dim. acat.
3. Asynartet. e duobus penth. troch. 4. Period. dim. acat.
5. Pæon. trim. cat. 6. Troch. dim. acat. 7. Asynart. ex Iamb.
penth. pro Dochmio, et antispasto. 8. Iamb. dim. acatalect.
9. Dactyl. tetram. media enim αἰκίαις, quicquid dicat Pauwius,
producitur, vel Ion. a maj. trim. brachyc. a molosso incipiens,
quod malim, dactylo enim vel spondeo certo melius clauderetur
si esset dactylicus. 10. Asynart. e Dochmio et Iamb. penth
pro Dochmio. 11. Asynart. e Monom. Iamb. et Dochmio.
12. Ithyphallicus. 13. Troch. dim. acat. 14. Troch. dim. cat.
15. Iamb. dim. acat. 16. Period. dim. οἶσθα ultimam producit
ante θροεῖ, ut supra μὲ ante χρείσα. 17. Pæon. trim. acat. ex
Creticis.

γ. 610. ΤΟΡΩΣ. Σαφῶς Cant. 2. ut, v. 817. σαφῶς ἐκμάθαντε. Sed
omnino retinendum *τορῶς* nam sic incipit Lycophronis Cassandra,
quem, nemo nescit, Æschyli studiosissimum fuisse. Τορῶσοι men-

dose, sed cod. lectionem repræsentans, Ald. Mox σοὶ deest Ask. D.

Ibid. Ο, ΤΙ. Deest τῖ. Guelph. Ὅπερ Pors. Schutz. 2.

γ. 612. ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΡΟΣ. Καὶ πρὸς Colb. 1.

γ. 614. ΘΝΗΤΟΙΣΙΝ. Βροτοῖσι Colb. 2. contra metrum. Θνητοῖσι Ald. Rob. Turn.

γ. 615. ΔΙΚΗΝ. Χάριν Colb. 2. sed præstat δίκη, nam de pœna loquitur.

γ. 616. ΑΡΜΟΙ. ὦ μοι inter Vv. Ll. recenset Morell. ex Turnebo.

γ. 617. ΤΗΝΔΕ. Τάδε Ald. Rob. sed istiusmodi Dorismi in senariis minus placent.

γ. 618. ΑΙΤΗ. Αἰτεῖ Med.

Ibid. ΠΑΝ ΓΑΡ ΕΚΠΥΘΟΙΟ ΜΟΥ. Alii πάντα γὰρ πύθοιό μιν. Legitur et πᾶν γὰρ ἔν πύθοιό μιν. Sed fortasse rectius legi posset πᾶν γὰρ ἄν. H. STEPH. Πᾶν γὰρ πύθοιό μιν Colb. 1. 2. Πάντα γὰρ πύθοιό μοι Ven. 1. Guelph. Ald. Rob. Ox. Sed πᾶν γὰρ ἄν πύθοιό μιν post H. Steph. legunt Dawes. Misc. Crit. p. 260. Brunck., (quod confirmat ex Soph. Œd. Tyr. γ. 333.) Schutz. et Pors.

γ. 619. ΩΧΜΑΣΕ. Ὠχμασεν Med. Cant. 1.

γ. 620. ΒΟΥΛΕΥΜΑ ΜΕΝ ΤΟ ΔΙΟΝ. Βέλημα habet Rob. Βέλευμα μὲν τὸ δ' ἔν Med. Μέντοι τὸ δῖον Colb. 1.

γ. 621. ΑΜΠΛΑΚΗΜΑΤΩΝ. Ἀπλακημάτων, ut semper, Pors. et μοχ τείνεις corrupte, Guelph.

γ. 622. ΑΡΚΩ. Ἀρκεῖ Turn. Unde suspicatur Schutz. scrip-
sisse Æschylum,

Τοσῶτον ἀρκεῖ σοὶ σαφηνίσαι με νῦν;

vel saltem, si vulgata vera sunt, signum interrogationis post μόνον ponendum. Ἀρκεῖ forte recipiendum, sed nec illud signum interrogationis, nec με νῦν mihi placent.

γ. 625. ΣΟΙ ΚΡΕΙΣΣΟΝ. Σὶ Colb. 2. Cant. 1. Ask. B. sed ibi suprascriptum σοί.

γ. 626. ΜΗΤΙ. Μήτι Ask. A. Cant. 1. Gud. apud Schutz. 2. Ox. Rob. Hunc versum, ut monent viri docti, Schol. ad Eurip. Hec. γ. 570. citat hoc modo, Καὶ ἄλλος μῆτοι με κρύψης τῆτο ὅπερ μέλλω παθεῖν. Malim vero μή τοι divisim, ut Schutz. 2. nec tamen illi assentior jubenti reponere,

Μὴ δὲ τι μὲ κρύψης τῶνδ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.

γ. 627. ΤΟΥΔΕ ΣΟΙ. Τῆδε τῷ Med. Colb. 2. Ask. A. B. D. Cant. 1. 2. Guelph. Ven. 2. Rob. Σοὶ abest omnino ab edit. Ald. ubi legitur τῆδε δωρήματος. Hunc et seq. versum omittunt Ven. 1. Ox. nec eos sensum requirere affirmat Morell. Sed ex μεγαίρω hic, cui respondet φθόνος, γ. 629. cuius videbitur eos abesse non posse. Nimis certe licenter Schutz., ut vitetur dialogi μακρολογία, totum locum sic emendatum voluit,

ΠΡ. Τὸ μὴ μαθεῖν σοὶ κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.

ΙΩ. Μήτοι μεγαίρει τῆδέ μοι δωρήματος.

ΠΡ. Φθόνος μὲν ἐδείξ' σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας.

γ. 628. ΜΗ ΟΥ. Μῆ Med. sed ὀ suprascriptum est eadem manu. Cant. 1. Erasmus est in Colb. 2. et Cant. 2. Suprascriptum in Guelph. a recenti manu.

γ. 629. Δ' ΟΚΝΩ. Δοκῶ Ven. 1. Guelph. Ald.

γ. 630. ΜΑΣΣΟΝ ΩΣ. Μᾶλλον suprascriptum in Guelph. Μᾶσσον ἢ ὡς inter Vv. LL. recenset Turn. quam lectionem lubens amplectitur Heath. cum ἢ ὡς facile per synizesin in unam syllabam coeunt, ut vitetur eclipsis particulæ ἢ. Sed apud Græcos ἢ aliquando omitti, ut apud Latinos *quam*, monet Morell. Cf. Bos. Ellipsis. Græc. p. 382. Ἡ ὡς habent Brunck. Schutz. Μᾶσσον † ὡς Pors. 2.

γ. 633. ΤΗΝ ΤΗΣΔΕ. Abest hic versus a Cant. 1.

Ibid. ΙΣΤΟΡΗΣΩΜΕΝ. Ἰστορήσομεν Giac. minus recte. Nescio an consulto tamen, cum Stanleianam editionem plerumque fideliter expresserit. Interpretatio, *Intendiamo*, utrique temporī convenit.

γ. 636. ΙΟΙ. Ἰῶ suprascriptum in Colb. 2.

γ. 638. ΩΣ ΑΠΟΚΛΑΥΣΑΙ. Alii ὡς' ἀποκλαῦσαι. In præpositionibus autem utitur aliquando licentia Æschylus. Η. ΣΤΕΡΗ. Κάποκλαῦσαι Ask. A. Cant. 1. Τάποκλαῦσαι Cant. 2. Ὡς γ' ἀποκλαῦσαι vel ὡς τὰποκλαῦσαι emendavit vir doctus ad Marg. Ald. Sic Ven. 2. Turn. Morell. Pors. Ἀποκλαιῆσαι vel ἀποκλαιῆσαι ex Demosth. et Hesych. versui infercit Pauw. Ὡς' ἀποκλαῦσαι Brunck. ut sit crasis vocalium ε et α in ὡςτε ἀποκλαῦσαι raptim pronuntiatis; vocales enim per apostrophum rejectas inter pronuntiandum raptim proferri solere, admonet. Κάποκλαῦσαι Schutz. Tyrwhitt. Sed τὰποκλαῦσαι recipiendum esse nullus dubito. Recte vidit Morell. Stanleium in Notis, pro κάποδύρεσθαι, κάποκλαῦσαι scribere voluisse.

Ibid. ΚΑΠΟΔΥΡΕΣΘΑΙ. Κάποδύρεσθαι Med. Ask. A. Cant. 2. Brunck. Schutz. 1. qui ibi Brunckium sequitur, ut in edit. 2. semper fere Porsonum.

γ. 639. ΟΠΗ. Ὅποι Med. Guelph. et mox μέλλοι Cant. 1.

γ. 640. ΕΧΕΙ. Ἐχει Ald.

γ. 641. ΟΠΩΣ ΥΜΙΝ. Ὅπως μὲν ὑμῖν Ask. C. Cant. 1. Ven. 2.

Ibid. ΑΠΙΣΤΗΣΑΙ ΜΕ ΧΡΗ. Ἀπισήσαιμ' ἔτι emendavit interpres Græcus ad Marg. edit. Ald. Ἀπειθῆσαι conjecit vir doctus Jac. Tate, sed apud Hesych. Ἀπισεῖ· ἀπειθεῖ.

γ. 643. ΟΔΥΡΟΜΑΙ. Alii αἰσχύρομαι, cujus lectionis admonet et Schol. Ac certe magis placet: nam ipsam ὀδύρεσθαι, vel ea tacente, cognosci poterat. Producitur autem et corripitur ab hoc poeta secunda hujus verbi syllaba. Η. ΣΤΕΡΗ. Αἰσχύρομαι Cant. 1. 2. et ad oram Ask. A. manu ipsius librarii. Αἰσχύρομαι recte præfert Schutz. contra Pauwii judicium; nam et μορφής διαφθορᾶ, et causa διαφθορᾶ; virgini dedecus adferebant. Pro πειύσεισθε, πειύσεισθε habet Rob.

γ. 644. ΘΕΟΣΣΥΤΟΝ. Τὸν θεόσσυτον Colb. 2. at rectius abesset articulus, etiamsi vim non inferret metro.

γ. 646. ΑΕΙ. Αἰὲ Med. Cant. 1. minus bene.

Ibid. ΕΝΝΥΧΟΙ. Ἐννυχοί Ald. quod emendavit vir doctus ad Marg. in *πάννυχοι* ingeniosissime, sed nihil mutandum.

Ibid. ΠΟΛΕΥΜΕΝΑΙ. Πωλεύμεναι Marg. Ask.

γ. 648. ΕΥΔΑΙΜΩΝ. Εὐδαιμον Rob.

γ. 649. ΠΑΡΘΕΝΕΤΗ. Παρθενότη Cant. 1. 2. errore satis manifesto.

γ. 651. ΤΕΘΑΛΠΤΑΙ. Τέθωπται Viteb. apud Schutz. genuina tamen lectione inter lineas explicata per *κατακαίεται*. Zeunius, apud Schutz., conjecit ortum esse *τίθωπται* e Scholio *τίτρωται*, quo quis illud *τίθαλπται* interpretatus fuerat.

γ. 652. ΜΗ ΠΟΛΑΚΤΙΣΗΣ. Μὲ πολακτήσης Cant. 1. Μὴ πολακτήσης Cant. 2. Μὴ πολλακτίσης Ald. Μὴ πολακτίση Giac. in voce scil. media, nescio an consulto quippe qui Stanleianam plerumque fideliter repræsentet. Μὴ πिलाκτίσης Viteb.

γ. 653. ΤΟ ΖΗΝΟΣ. Ζηνός, omissio τὸ, Ven. 2.

γ. 654. ΤΕ ΠΡΟΣ. Τε καὶ πρὸς Colb. 1. Utramque scil. copulam e diversis MSSis in suum male traxit librarius.

γ. 656. ΟΝΕΙΡΑΣΙ. Ὀνείρασιν Cant. 1. Ald. Rob.

γ. 657. ΕΣ ΤΕ. Monet Casaub. Lect. Theocr. p. 379. legendum ἔστει vel ἔς τε, quasi contractum ex ἔως τε. Et sic γ. 696. quod citante Brunck. confirmat Eustath. p. 162. *συγκοπήν ἔπαθεν ἐκ τῆ ἔως, διὸ καὶ δασύνεται*. Dorismum tamen hoc esse testatur Etymolog. Auctor, p. 382. a Brunckio itidem laudatus.

γ. 658. ΤΕΓΩΝΕΙΝ. Τεγωνεῖν Ald. ο et ω scil. ubique confunduntur. Hinc patet verissimam esse emendationem Porsoni ad Agam.

γ. 664. κροτυπέμεναι.

γ. 658. ΝΥΚΤΙΦΟΙΤ'. Νυκτίφαντ' Med. Rob. Sed lectionem receptam tuetur Lycophron, γ. 225. Æschyli sectator studiosissimus.

γ. 659. ΔΩΔΩΝΗΝ. Δωδώνης Med. Colb. 2. Ask. C. D. Cant. 1. 2. Guelph. Ar. Ald. Rob. Brunck. Schutz. utraque lectio bene se habet. Μοχ, pro *σικνός, συχνός* habet Ar.

γ. 660. ΘΕΟΠΡΟΠΟΥΣ. Θεοτρόπος Colb. 1. 2. de quo errore sæpius jam diximus, et *μοχ Ἰαλῶν* Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΜΑΘΟΙ. Μάθη Colb. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Garb. Mosq. 2. quod ferri non potest.

Ibid. ΧΡΗ. Sic Med. sed eadem manu superscriptum *ν*, ut dicat *χρηῖν*.

γ. 661. ΠΡΑΤΤΕΙΝ ΦΙΛΑ. Πράττειν φίλως Med. sed superscriptum *α*. φίλον Guelph. Retinendum φίλα, quia Tragici pluralibus ejusmodi gaudent, sed et eadem ratione recipiendum *πράττειν*, et sic Brunck. Schutz. Pors. Quin *δαίμοσιν* etiam Pors. Schutz. 2.

γ. 663. ΧΡΗΣΜΟΥΣ ΑΣΗΜΩΣ ΔΥΣΚΡΙΤΩΣ Τ'. Alii *Χρησμός ασήμης, δυσκρίτως τ'*. Ita enim Schol. ad γ. 656. Illa autem lectio *ασήμης δυσκρίτως τ'* *ειρημένως* respuenda est. Η. ΣΤΕΡΗ. Ἀσήμης habent Med. Colb. 2. Ask. B. C. Guelph. Rob. *Δυσκρίτως τ'* Rob. Abest *τ'* a Viteb. *Μοχ* pro *ειρημένως, ειρημίτοις* inter Vv. LL. recenset Morell.

γ. 664. ΕΝΑΡΤΗΣ. Ἐν ἀργῆς Ald.

Ibid. ΒΑΣΙΣ ΗΛΘΕΝ. Ἴηλθε βάζης Cant. 1. 2. Mosq. 1. Schutz. 2.

γ. 668. ΠΥΡΩΠΙΟΝ. Πυρωτόν Med. et Giac. sed ibi f. errore typ.

γ. 669. ΓΕΝΟΣ. Μένος Med.

γ. 671. ΕΞΗΛΑΣΣΕΝ. Deest ν in Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn.

γ. 672. ΕΠΗΝΑΓΚΑΖΕ. Ἐπανάγκαζε Guelph.

γ. 673. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. Ἡ βία Marg. Ald. apud Morell.

γ. 675. ΚΕΡΑΣΤΙΣ. Κεράση, et μοχ ὀξύτόμω, Rob.

γ. 677. ΗΙΣΣΟΝ. Ἴησον Cant. 2. Et μοχ εὔποτον Rob.

Ibid. ΚΕΡΧΝΕΙΑΣ ΡΕΟΣ. Viri eruditi istam metathesin apud Græcos receptam fuisse putant, et ut hic Κέρχρεια pro Κέγγρεια, ita apud Callim. Hymn. in Del. Κέρχρεις pro Κέγγρεις. Dicamus paucis quod res est. Ρίος Κερχρείας amanuensium est commentum, et ipse Æschylus scripsit, nisi memet egregie fallam, εὔποτόν τε Κερχρείας ἔδος, *ad Cenchreæ solum potu abundans*, Cenchreæ loca aquis bene instructa. Peropportune Pausan. II. 24. in fine, ἐπανελθῶσι δὲ εἰς τὴν ἐπὶ Τεγείας ὄδον εἶναι ἐν δεξιά τῷ ὀνομαζομένῳ Τεράχῳ Κέγγρειαί· τὸ δὲ ὄνομα ἐφ' ᾧ τῶ χωρίῳ γέγονεν, ἐ λέγουσι, πλὴν εἰ μὴ καὶ τῆτο ἄρα ὀνομάσθη διὰ τὸν Πειρήνης παῖδα. Nam sic certo et indubitato testimonio habemus Cenchream in ditone Argiva. PAUW. Si propius rem consideres purus putus solæcismus est εὔποτον ἔδος. Fluvio quidem aut fonti optime convenit istud epitheton; sed quis unquam de solo loci cujuscunque dixit εὔποτον esse. Dicendum est igitur, aut rivum quendam ignobilem, atque adeo forsitan ab aliis scriptoribus haud memoratum, Cenchream vicum præterlabentem, hic designari; aut Erasinum forte fluvium, qui non longe a Cenchrea abest, hoc nomine, Æschyli temporibus, fuisse notum. Εὔποτον ρίος poetæ nostro alibi etiam usitatum vide infra, γ. 811. ΗΕΑΤΗ. Κέγγρειας habent Ask. A. Ar. Ox. Guelph. Ald. Brunck. cui lectioni favere videtur Is. Casaub. ad Marg. edit. Steph. Sed Κερχρείας tuetur Spanheim. ad Callim. in Del. γ. 271. quem videas. Κερχρείας hic habet Pors. sed ad Eurip. Phœniss. γ. 1401. κέγγρῶμασιν ubi post Hesych. κέγγρῶμασιν reponunt Valcken. et Brunck. Lis est forte vix dirimenda, et utrumque probum.

Ibid. ΡΕΟΣ. Ρίον Ald. quod emendavit vir doctus ad Marg. in ρίον, cujus tamen prior syllaba producitur.

γ. 678. ΛΕΡΝΗΣ ΑΚΡΗΝ ΤΕ. Scribendum aut Λέρνης ἀδρήν τε aut Λέρνην ἀδρήν τε, prius per ellipsin ad ἀδρήν subaudiri jubet γῆν, posterius sine ulla ellipsi Λέρνην vocat ἀδρήν, ἀδρὸν autem dicitur id omne quod opulentum, crassum, pingue, uber est. PAUW. Prior Pauwii conjectura admitti haudquaquam potest; substantivum enim γῆν subaudiri, nullo modo, propter obscuritatem inde orituram patitur emendatæ loquelæ norma. Unde enim cuiquam constare potest illud, et non potius aliud quoddam, λίμνην puta, subaudiri debere. Nec felicioribus auspiciis natum est illud alterum Λέρνην ἀδρήν τε. Primum enim non Λέρνην ἀδρήν τε, ordine verborum citra ullam ex metri parte necessitatem detorto, sed Ἀδρήν τε Λέρνην

posuisset poeta. Deinde, cum omnibus notum sit Lernam fuisse paludem, aquis partem et partem pascuis constantem, epitheto ita generali non usus fuisset poeta, quod copiam quidem et ubertatem exprimit, quibus autem rebus potissimum constabat ubertas ista, an aquis, aut pascuis, aut etiam piscibus, aut denique omnibus simul, incertum prorsus lectorem relinquit. Recte autem dici *Λέρνης κρήνην* manifestum est, vel ex ipsa paludis indole, quippe quæ sine fonte aut rivo nusquam reperiatur. Quin et Lernam fluvium, paludi cognominem, et ei vicinum saltem, si non per eam, quod tamen credi par est, permeantem, meminit Strabo, VIII. p. 566. edit. Almelov. necnon Virgilius, apud quem, *Æn.* XII. 518. invenies,

— *piscosaque flumina Lernæ.*

Pausanias denique, II. 15. nos docet omnia Argolicæ regionis flumina per æstatem exarescere præter ea quæ in Lerna sunt. HEATH. *Λέρνης ἄκρην τε* Colb. 2. Brunck. Schutz. 2. "Ακρην Ask. C. Deest τὴ in Colb. 1. Cant. 1. "Ακρην Lips. 2. Ald. Rob. κέρην adscripsit Is. Casaub. ad Marg. Steph. *Λέρνης τε κρήνην* Canter. Sed recte monet Brunck. vulgatam lectionem tueri posse, nam βαθὺς λίμνην, ψ. 653. convallem significat, qui sine locis editioribus adjacentibus existere non potest. Quis vero, nisi oculatus testis, collem loco ab Æschylo indicato imminere negaverit? Quin colles ibi fuisse ex oculato teste probabimus. Pausan. II. 36. κατίωντων δὲ εἰς Λέρναν, qua ad Lernam DESCENDITUR: quis autem de descensu in plano loquitur? Sed ut rem extra controversiam ponamus, adferendus alter Pausaniæ locus ex eodem capite, ad finem. Ἡ δὲ Λέρνα ἐστίν, ὡς καὶ τὰ πρότερα ἔχει μοι τῆ λόγῳ, πρὸς θαλάσσην, καὶ τελευτῆν Λεργαῖα ἀγνοοῦν ἐνταῦθα Δήμητρι. Ἐστὶ δὲ ἄλσος ἱερὸν, ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ ὄρους ὃ καλεῖται Πορτίον. Τὸ δὲ ὄρος ὃ Πορτίος ἐκ εἰς τὸ ὕδωρ ἀπορρεῖν τὸ ἐκ τῆ θεῆ, ἀλλ' εἰς αὐτὸ καταδέχεται· ῥεῖ δὲ ποταμὸς ἀπ' αὐτῆ Πορτίος. Καὶ ἐπὶ κορυφῇ τῆ ὄρους ἱερὸν τε Ἀθηναῖς Σαίτιδος κ. τ. λ. Hic habes et montem et montis cacumen, ut de recepta lectione dubitare vix possis. Obelum tamen ad ἄκρην habet Pors. 2.

Ibid. ΔΕ ΓΗΓΕΝΗΣ. Malim δ' ὃ γηγενής.

ψ. 680. ΤΟΥΣ ΕΜΟΥΣ. Τὰς ἐμάς, mendose, Viteb. et mox καταρῖβας conjunctim Lips. 2. Guelph. Turn.

ψ. 681. ΑΙΦΝΙΔΙΟΣ. Cave existimes anapæstum esse in quinta sede; est enim synzesis in *ιο*, qualis in Αἰγυπτιογενής Pers. ψ. 35. et quibusdam aliis.

ψ. 683. ΓΗΝ ΠΡΟ ΓΗΣ. Illud γῆν πρὸ γῆς cum ἐλαίνομαι arridere non potest mihi: nam quid est, quæso, *terram ante terram agitor?* Idne dicitur apte, et an πρὸ sic convenit? Haud puto: aliud Ciceronis γῆν πρὸ γῆς cogito: (vid. Notas Varr. Philologg.) cum plures erant terræ ad quas aufugere poterat, incertus adhuc quam peteret, sed de ipsa tamen fuga certus, γῆν πρὸ γῆς cogitabat, et nunc hanc nunc illam præferbat. Sic cogito γῆν πρὸ γῆς convenit, at plane diversum ἐλαίνομαι γῆν πρὸ γῆς, ut quisque videt. Alii libri γῆν πρὸς γῆς et γῆν ἐκ γῆς: rectissime, si metrum non obstaret. Visne

suspicionem meam? Scribendum opinor plane γῆς ποτὶ γῆν ἐλαύνομαι. Sic anapæstus est in quarto loco, et ποτὶ scriptum pro πρὸς. Supra, ὕ. 102. habuimus ποταίνιον πῆμα. PAUW. Pauwii emendatio triplici mendo laborat. Primum metrum corrumpit, anapæstum in sedem quartam inferciendo; secundo ellipsin præpositionis ἀπὸ ad genitivum γῆς, nescio an usquam usitatam, nullo exemplo firmatam, obtrudit. Denique sermonem Atticum inquinat, præpositionem Doricam ποτὶ, Atticis scriptoribus ignotam, interpolando. Neque enim quia adjectivum ποταίνιον communi usu receptum, quanquam forsitan a præpositione ista olim derivatum, apud poetam nostrum usurpatum reperitur, exinde sequitur et thema ipsum apud Atticos fuisse in usu. HEATH. Γῆν πρὸ γῆς Med. sed ε̄ suprascriptum eadem manu, ut sit πρὸς. Γῆς πρὸς γῆν Colb. 2. Ar. Ox. Lips. 1. 2. Ald. Viteb. Γῆν πρὸς γῆς Colb. 1. Cant. 1. 2. Γῆν ἐκ γῆς Rob. Receptam lectionem confirmant Notæ Varr. Philologg. Videsis etiam clarissimum D'Orvillium ad Charit. Aphrod. p. 147.

ὕ. 684. ΤΑ ΠΡΑΧΘΕΝΤ'. Nota interrogationis apposita fuisse videtur in Cant. 1.

Ibid. Ο, ΤΙ. Ἔτι Colb. 1. 2. Ask. A. B. Cant. 1. 2. Guelph. Ven. 2. Rob.

ὕ. 685. ΠΟΝΩΝ. Πόνον Ask. C. Cant. 1. 2. Ald. Ven. 2. Πόνε Rob.

Ibid. ΣΗΜΑΙΝΕ. Σήμηνον Cant. 2. Mosq. 1. Σήμησι Colb. 1. Viteb.

ὕ. 686. ΜΥΘΟΙΣ. Λόγοις Ask. C. D. Ven. 2. contra metrum: et mox ψεύδεισι Ven. 2. Ald. Rob. Turn.

ὕ. 687. ΣΥΝΘΕΤΟΥΣ. Συνθέτες Colb. 2. Cant. 2. invito metro.

ὕ. 688. ΣΥΣΤΗΜΑ. 1. Iamb. dim. cat. 2. Troch. tetram. brachyc. in Iambum desinens more Stesichoreo et Pindarico. 3. Antispast. trim. acat. 4. Troch. trim. hyperc. 5. An Iamb. dim. acat. cum spondeo in secundo loco? 6. Asynartet. ex Monom. Iamb. et Monom. troch. 7. Antispast. trim. brachyc. PAUW. Hi versus autem sic ordinantur a Morell.

1. Ἔα ἔα' ἀπειχί, φεῦ'
2. Οὔποτ' ἔποτ' ἠὺχόμην ξένης
3. Μολεῖσθαι λόγος ἐς ἀκοάν ἐμάν,
4. Οὐδ' ἄδε δυσθέατα καὶ δύσοισα
5. Πήματα, λύματα, δείματ' ἀμφήκει
6. Κέντρῳ ψύχειν ψυχάν ἐμάν'
7. Ἴὼ ἰὼ, μοῖρα, μοῖρα,
8. Πέφρικ' εἰσιδῶσα πρᾶξιν Ἴῆς.

Quos sic metitur: 1. Iamb. hepth. forte extra versum. 2. Troch. dim. hyperc. 3. Antispast. ex Antispasto, epitrito tertio pentasyllabo, et Iambo. 4. Iamb. trim. cat. 5. Asynartet. ex Dactyl. dim. acat. et Troch. penth. 6. Idem cum Iambica basi. 7. Period. acat. 8. Antispast. trim. brachyc. κατ' ἀντιπάθειαν. Mensuram dabimus, quæ nobis placet, ad ὕ. 694.

Ibid. ΑΠΕΧΕ. Ἐπισχίς legit vir doctus ad Marg. Ald. Et vero ἐπιχε legendum suspicatus est Abresch. Animadv. ad Æsch, I. 6. Sic Brunck. qui in metris Heathium sequitur, ut Brunckium Schutz.

γ. 689. ΟΥΠΟΤ' ΟΥΠΟΤ'. Abest prius ἔποτ' ab Ask. A. οὐ πόποτ' Ven. 1. Ox. Ald. Turn. οὐποτε πότ' Garb. Hunc versum in duos dispescit Heath. ad hunc modum,

Οὐποτ' ἔποτ' ἠύχομην
Ξίνας μολεῖσθαι λόγους.

Ibid. ΗΥΧΟΜΗΝ. Alii ἐπόποτ' ἠύχην. Utuntur τῷ εὐχισθαι frequentius in heroico versu, τῷ αὐχεῖν in tragico. Unde etiam composita καταυχεῖν et ἐξαυχεῖν apud hunc. Η. ΣΤΕΡΗ. ἠύχην Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Ven. 2. Ald. Garb. Pors. Schutz. 2. Ἐθάρρη suprascriptum habet Ask. C. quod glossema est.

γ. 690. ΩΔΕ. Ὠς δὲ Guelph. Hunc et seqq. versus sic dividunt Heath. Schutz. 2.

Ἐς ἀκοὰν ἐμάν.
Οὐδ' ὄδδ' δυσθέατα καὶ δύσοισα,
Πήματα, λύματα, δείματα,
Ἀμφήκει κέντρῳ
Ψύχειν ψυχὰν ἐμάν.

De ultimo versu, quem vocat Heath. Ion. a min. ex molosso et κατακλειδὶ trochaica, valde dubitat Morell. Ipse nimirum Heathius metrum, quod recte disposuerat, non intellexit, Morellus autem qui Heathii enarrationem metricam reprehendit, metrum recte dispositum esse nesciebat.

Ibid. ΞΕΝΟΥΣ. Ξίνας inter Vv. LL. recenset Turn.

γ. 691. ΚΑΙ ΔΥΣΟΙΣΤΑ. Abest καὶ a Colb. 1.

Ibid. ΑΥΜΑΤΑ ΔΕΙΜΑΤ'. Λύματα καὶ δείματ' Cant. 2.

γ. 692. ΨΥΧΕΙΝ ΨΥΧΑΝ ΕΜΑΝ. Κτυπεῖν, vel ψίχην, a ψίχω in frustula comminuo conj. Pauwius. sed quam eleganti quamque apta metaphora κτυπεῖν vel ψίχην κέντρῳ, ipse viderit. Si emendandum esset, probabilius videretur Heathii conjectura τρέχην. Sed rectissime Schutz. vulgatam lectionem tuetur; vide Notas Varr. Philologg. Ψήχην conjicit Le Grand, sed frustra, nam ut monet Schutz. vox ipsa πείθεικα verbi ψύχην notionem in se habet. Ψύχην ψυχὰν ἐμάν Guelph. minus bene.

γ. 693. ΜΟΪΡΑ ΜΟΪΡΑ. Semel tantum in Rob.

γ. 694. ΕΙΣΙΔΟΥΣΑ. Ἐσιδῶσα Med. Cant. 1. 2. Guelph. Metra vero sic ordinari velim,

ΣΥΣΤΗΜΑ.

1. Ἐα ἱα· ἀπιχε, φιῦ·
2. Οὐποτ', ἔποτ' ἠύχην
3. Ξίνας μολεῖσθαι λόγους
4. Ἐς ἀκοὰν ἐμάν·
5. Οὐδ' ὄδδ' δυσθέατα καὶ δύσοισα
6. Πήματα, λύματα, δείματα,

7. Ἀμφήκει κέντρῳ
 8. Ψύχειν Ψυχὰν ἰμάν'
 9. Ἰὼ ἰὼ μοῖρα, μοῖρα
 10. Πίφρην εἰσιδέσσαι πρᾶξιν Ἰῦς.

1. Iamb. hepth. 2. Troch. Ithyph. 3. Period. dim. cat. 4. Dochm. 5. Iamb. trim. cat. 6. Dactyl. trim. acat. vel Choriamb. dim. acat. 7. Dochm. 8. Dochm. hyperc. 9. Period. dim. acat. 10. Asynart. e Dochm. et Iamb. penth. pro Dochmio. In his credibile est Æschylum ut perturbationem et stuporem Chori ex gravissimis Iūs infortuniis ortum exprimeret metra paulo impeditiora consulto adhibuisse. Id sine dubio sæpius factum, præsertim in tali terroris magistro qualis fuit Æschylus, quem in Choricis animos auditorum vehementer concitasse notissimum est. Conf. quæ nos ad γ. 430. et γ. 568. diximus.

γ. 695. ΠΡΟ ΓΕ. Πρὸς γε suprascriptum in Med. Πρῶ, secundum Atticos, Brunckius rescribi jubet.

Ibid. ΠΛΕΑ ΤΙΣ ΕΙ. Τις εἴ πλεῖα Rob. non sine offensione aurium.

γ. 696. ΕΣ Τ' ΑΝ. Vid. ad γ. 657. Μοχ προσμάθοις Guelph. male.

γ. 697. ΛΕΓ' ΕΚΔΙΔΑΣΚΕ. Λέγει δίδασκε Colb. 1. Viteb.

Ibid. ΤΙ ΓΛΥΚΥ. Omnino legendum τοι γλυκὺ quod dant Med. Ven. 1. Guelph. et sic Valcken. ad Phœniss. γ. 455. Morell. Brunck. Schutz. Pors. γὰρ γλυκὺ Colb. 1. Ask. A. Cant. 2. quam lectionem rectissime vidit Schutz. antiquæ lectionis τοι glossema esse.

γ. 699. ΧΡΕΙΑΝ. χρείαν τ' Med. Colb. 1. Guelph. Mox ἠνύσθ' Rob. vid. Dawes. Misc. Crit. p. 206. χρείαν τ' ἠνύσθ' Ven. 1.

γ. 701. ΑΜΦ' ΕΑΥΤΗΣ. Ἀφ' ἑαυτῆς Colb. 1. Viteb. Ask. C. D. Cant. 1. in Cant. 2. μ videtur fuisse erasa. Ἀμφ' ἑαυτὴν mavult Abresch. ob reliquos genitivos, idque confirmat ex Suppl. γ. 254. ἀμφὶ κόσμον.

γ. 702. ΑΚΟΥΣΑΘ'. Ἀκούσασθ' Ald. Rob.

γ. 704. ΣΥ Δ'. σύ τ' Med. Colb. 2. Cant. 2. Ven. 2. Viteb. Brunck. Alterum præstat.

γ. 705. ΘΥΜΩ ΒΑΛ'. Θυμῶ βάλλ' Colb. 2. Vitiose. Θυμῶ μάλ' Colb. 1. quod fluxit ex seq. ἐκμάθης.

Ibid. ΤΕΡΜΑΤ' ΕΚΜΑΘΗΣ. Τέρμ' ἐκμάθης Viteb. Colb. 1. Τέρμα τ' ἐκμάθης Cant. 2.

γ. 706. ΕΝΘΕΝΔΕ. Ἐνθάδε Ask. C. Ἐνθάδ' Ask. D. Ven. 2.

Ibid. ΑΝΤΟΛΑΣ. Ἀνατολάς Ask. A. Colb. 1. Cant. 1. 2. Ald. Turn. et sic voluit Rob. nam ibi ἀατολάς errore typ. Alterum longe melius.

γ. 707. ΣΤΕΨΑΣΑ. Τρίψασα Viteb.

γ. 709. ΝΑΙΟΥΣ'. Νέουσ' Med. Νάισσιν Cant. 2.

γ. 711. ΑΛΙΣΤΟΝΟΙΣ ΠΟΔΑΣ. Nos γύποδας. Alii ἀλιστόνοις πόδας; legitur et ἀλιστόνοις γε πόδας; ut ait Scholiastes. Η. ΣΤΕΡΗ. Γύποδας; Ven. 1. 2. Guelph. Ald. ubi ad Marg. coniecit vir doctus τὸ πόδας;

certe τ et γ sæpissime confunduntur, sed tales Dorismi extra Choros non sunt ferendi. Γυπόποδας Ar. An scil. quia librarius de natione pedibus vulturinis somniavit? Γύποδας etiam Rob. Vitiosam lectionem ortam esse suspicatur Schutz. a glossa γὲ in textum inserta, unde a γι πόδας, scribendi errore factum γύποδας, hinc alii γύποδας nationem quandam finxerunt; alii in γύποδας syncopen quærentes, pro γυμνόποδας dictum voluerunt. Mihi potius orta videtur a γ. 707. ubi in fine versus ἀνηρότης γύας ad quæ forte deflexit oculos librarius, dum pro ἀλιζόνους πόδας vel γύδας vel γύποδας scriberet. Istiusmodi errores ab omnibus qui in Codd. MSStis tantillum versantur, ubique deprehendi solent. Ἄλλ' † ἀλιζόνους πόδας Pors. 2.

γ. 712. ΧΡΙΜΠΤΟΥΣΑ. Χρίπτουσα Cant. 1. 2. Χρίμπτουσαν Colb. 2.

γ. 713. ΔΑΙΑΣ ΔΕ. Δαιῶς ἐς Cant. 2. Propter similitudinem hæc sæpe confunduntur.

γ. 716. ΥΒΡΙΣΤΗΝ. Ἄραξιν Rob. e Schol. recepit in textum.

Ibid. ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ. In Cod. Mosq. apud Schutz. notatur, γρ. ἐκ εὐώνυμον.

γ. 717. ΕΥΒΑΤΟΣ. Ἄβχτος Colb. 2. Guelph. in quibusdam codicibus haud facile distinguas inter α et εῦ.

γ. 718. ΑΥΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟΝ ΜΟΛΗΣ ΟΡΩΝ ΥΨΙΣΤΟΝ. Hic est locus ille quo inducti fuerunt multi ut crederent Prometheum ab Æschylo non affixum fuisse Caucaso, sed alteri alicui rupi in extrema Europa ad Oceanum. Ex adverso pluscula sunt in hac tragœdia quæ Æschylum non recessisse a vulgata sententia clamant, eaque attendenti sese exhibent perspicue. Quare locum hunc corruptum puto, et aliter scriptum olim ab Æschylo quam nunc vulgo scribitur. Dabo suspensiones. Legendum forte,

Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καυκάσον μόλης, ὄρων
Ἕψιστον, εἶθα ποταμὸς—

Antequam iterum venias ad Caucasum, antequam ad Caucasum redeas, αὐτὸν μόλης. Nunc in Caucaso es, inde ad alia loca abibis, et dein ad ipsum iterum Caucasum redibis. Hoc aptissimum de monte, cujus longissima est series. Transpositio voculæ αὐ non turbat, talia enim innumera, etiam apud eos qui prosa scribant. Hoc primum: alterum legendum forte,

Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καυκάσον μόλης ὄρων
Ἕψιστον, εἶθα ποταμὸς—

Ad ipsum Caucasi terminum altissimum, ubi Araxes, &c. Caucasi extremum, ubi altissimus est, et fluvius oritur. ΠΑΥΩ. Ambæ conjecturæ Pauwii sunt infelicissimæ. Prima, quæ reponit πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καυκάσον μόλης, dupliciter laborat. Particula enim αὐ, simpliciter et nude posita, nunquam, ut opinor, significat *iterum* et *secunda vice*, sed *autem, vero, vicissim, e contra, et retro*. Neque obstat quod Hesych. τὸ αὐ per πάλιν explicat, nam et πάλιν *retro, vicissim, et e contra* æque significat, ac *iterata vice*. Quod si concedamus τὸ αὐ *repetita vice* posse significare, nihil tamen ad stabiliendam hanc conjecturam efficitur. Particula enim ista αὐ inter præpositionem et articulum interponi non

potest, neque ullum tam duræ trajectionis exemplum, etiam ex poetis, adferri posse contendo. Quis ferret scribentem *πρὸς πάλιν τὸν Καύκασον*? quod tamen longe tolerabilius, quia nulla inde exoritur ambiguitas. Altera conjectura quæ rescribi jubet,

Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καυκάσῳ μὲλῃς ὄρον
 Ὑψισον, —

minus adhuc admittenda. Nam quid est terminus montis altissimus, aut quis unquam iter facienti ita viam monstravit! Præter montium juga proficisci debes per plura centena millia in longitudinem porrecta, donec ad montis terminum altissimum pervenias. Quomodo enim quisquam, nisi toto monte peragrato, quænam sit pars ejus altissima exploratum habere potest? Nova sane et inaudita methodus terminos ac fines montium designandi; non qua eorum radices in planitiem desinunt, sed qua altissimum eorum cacumen versus cælum attollitur. HEATH. Hæc ille, per anfractus tortuosos, et ambages hypercriticas rectum docens. *Αὐτὸν τὸν Καύκασον*, inutili geminatione, Colb. 1. *Μόλοις* habet Colb. 1. Guelph. mendose.

ψ. 720. ΑΠ' ΑΥΤΩΝ. Ἐπ' αὐτῶν Guelph.

Ibid. ΑΣΤΡΟΓΕΙΤΟΝΑΣ. Ἀστρογείτονας Viteb. apud Schutz. ubi observat Zeunius indoctum librarium reposuisse quod sibi notius esset. Sit illud; sed inter *υ* et *ο* conjunctim scriptum, exiguum est discrimen.

ψ. 721. ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗΝ. Μεσημβρινήν Ald. Rob.

ψ. 723. ΗΞΕΙΣ. Ἴξη Colb. 2. Ask. B. C. D. Cant. 2. Ar. Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΣΤΥΓΑΝΟΡ'. Στυγάνορα Ask. C. D. Cant. 2. Ald. Rob. Μοχ Θεσμίκυραν Ask. C. Θεμισκύρον Cant. 1.

ψ. 724. ΚΑΤΟΙΚΙΟΥΣΙΝ. Κατοικῆσιν Guelph. Μοχ Θεσμύδοσθ' Cant. 2.

ψ. 725. ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΙΑ. Σαλμυδιασίξ Med. Σαλμυδίσια Colb. 1. Σαλμυδησία Colb. 2. Σαλμυδησία Ald. Rob. Brunck. Schutz.

ψ. 726. ΝΑΥΤΗΣΙ. Ναύταισι Ald. Ναύτης Rob.

ψ. 727. ΑΥΤΑΙ. Αὐταὶ Viteb.

ψ. 728. ΣΤΕΝΟΠΟΡΟΙΣ. Στενοπόροις Colb. 2. Στενοπόροι Guelph. Στειωπόροις Ald. Στενωπόροι Rob.

ψ. 729. ΘΡΑΣΥΣΠΛΑΓΧΝΩΣ. Θρασύσπλαγχνον Cant. 1.

ψ. 731. ΕΙΣΑΕΙ. Ἐσαι Cant. 1.

ψ. 732. ΒΟΣΠΟΡΟΣ Δ'. Βόσπορος δ' Colb. 1. Βόσπορός τ' Rob. δ' omittit Giac. ergo typ. Μοχ ἐπάνυμον habet Ask. D.

ψ. 734. ΗΠΕΙΡΟΝ ΗΞΕΙΣ. Ἠπειρον δ' ἕξις Guelph. male.

Ibid. ΥΜΙΝ. Ἡμῖν Ald. nec male. Ipse enim Prometheus, æque atrociam ac Io, a Jove perpressus erat; et in his eum cum socia doloris Ione se conjungere magis forte tragicum est, quam frigide ad Chorum provocare. Eligant lectores.

ψ. 736. ΕΙΝΑΙ. Notam interrogationis subjungit Cant. 2. recte. Sic Schutz. Pors.

ψ. 737. ΕΠΕΡΡΙΨΕ. Ἐπέρριψε Cant. 2. Ἐπέρριψεν Pors.

ψ. 738. ΠΙΚΡΟΥ Δ' ΕΚΥΡΣΑΣ. Πικρῶ ἐς κύρσας Cant. 2. vide quæ ad ψ. 713.

ψ. 740. ΜΗΔΕΠΩ 'Ν ΠΡΟΟΙΜΙΟΙΣ. Ita et Schol. Legitur vero et sic, μηδ' ἐπῶν προοίμια, ex qua lectione vitaretur illa duriuscula elisio; cujus tamen exemplum alibi extare scio. Idem fere valent hæc in Persis, ψ. 435. Εὐ ἴν τὸδ' ἴσθι μηδέπω μεσῶν κακῶν. H. STERN. Μηδ' ἐπῶν προοίμιοις Cant. 1. 2. Colb. 2. Guelph. Lips. 2. Ven. 2. Ald. Μηδ' ἐπῶν προοίμια Rob. Porro in Ven. 2. pro δοκεῖ σοι, σοι δοκεῖ.

ψ. 741. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. Ε, Ε, Ε, Ε. Bis repetitur ἰὼ in Cant. 1. et Rob. Ἐ εἶ εἶ εἶ bis tantum in Med. Colb. 1. 2. Ask. A. B. Cant. 1. Ar. Brunck. Schutz. 1. Ἐ εἶ, φεῦ φεῦ Viteb.

ψ. 742. ΚΑΝΑΜΥΧΘΙΖΗ. Κἀναμοχθίζη Colb. 1. Viteb. error est imperiti librarii. Nomen Promethei non apponitur huic versui in Aldin.

ψ. 743. ΔΡΑΣΕΙΣ. Δράσοις Ald. Rob.

ψ. 744. ΤΙ. Male τοι Colb. 1. Ald. Rob. vide ad ψ. 697.

ψ. 745. ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΟΝ ΓΕ. Τε Ask. A. Δυσχείμαρον Ald. Rob. et mox ἀτίρας inter Vv. LL. citat Turn.

ψ. 747. ΑΠΟ ΣΤΥΦΛΟΥ. Ἀποσφύλα conjunctim Ald. Rob. Melius scribendum στυφλῶ.

ψ. 748. ΣΚΗΨΑΣΑ. Σκιρῶσα ad Marg. Ask. D. Lectionem inelegantem πιδοσκήψασα citat Morell. e MS. nescio quo.

ψ. 749. ΑΠΗΛΛΑΓΗΝ. Ut constet grammatica ratio omnino legendum ἀπαλλαγίην, ejecta particula γὰρ, quæ paulo post sequitur, ne redundet metrum. ΗΕΑΤΗ. Haud assentior, γὰρ enim nullo modo abesse potest, quæ voti causam exprimit, et ὅπως ἀπηλλάγην non est solœcum. Cf. ψ. 155. et de hoc ipso verbo ἀπηλλάγην, vide Pors. ad Eurip. Phœn. ψ. 986. Mox εἰς ἄπαξ divisim dat Rob.

ψ. 751. ΔΥΣΠΕΤΩΣ ΑΝ. Deest ἄν Rob. Mox φέρεις Colb. 2. utrumque incommode.

ψ. 752. ΜΕΝ ΕΣΤΙΝ. Ἐνεσιν Cant. 2. Ar.

ψ. 753. ΗΝ ΑΝ. Ἄν ἦν, contra metrum, Colb. 2. Cant. 1. 2. Guelph.

ψ. 754. ΜΟΙ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. Τὸ προκείμενον Rob.

ψ. 755. ΕΚΠΕΣΗ. Ἐκπέσοι Colb. 2. Cant. 1. Ven. 2. Guelph. quod Græce dici non potest.

ψ. 757. ΗΔΟΙΜ' ΑΝ. Ἠδοίμην uterque Cant. Hunc versum Dawes. Misc. Crit. p. 251. eleganter emendavit, legens scil. ἦδοι ἄν, præfixo Promethei nomine. Io scil. cum Jovem regno deturbandum esse a Prometheo accipit, statim interrogat, *Nunquid aliquando erit ut Jupiter a principatu excidat?* Cui respondet Prometheus, Ἠδοιο ἄν, οἶμαι, *Lætareris, opinor, si istud tibi videre contingeret.* Ea autem continuo accensa regerit, Πῶς δ' ἐκ ἄν, *Quidni vero, quæ a Jove tot perpessa sum?* Sic emendare veri ac sani critici est, et siquid ad hanc emendationem confirmandam, præter ipsius elegantiam desiderari possit, id ex Dialogi forma στιχομυθεμένη accedit, quæ sic continuatur ad ψ. 778.

Dawesium sequuntur Brunck. Schutz. Pors. Mox pro *ιδῶσα*, *ιδῶσαν* dat Colb. 2.

ψ. 758. ΠΩΣ Δ' ΟΥΚ. Πῶς ἐκ Colb. 1. et μοχ κακὰ Ask. D. Rob.

ψ. 759. ΣΟΙ ΜΑΘΕΙΝ. Μαθεῖν σοι Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. γῆθειν conj. Schutz. ut sensus sit, *Licet igitur tibi jam nunc hoc gaudio frui, quoniam ista tam certa sunt quam quæ presentia.* Subdit ille, "Forte librarii γῆθειν in γαθειν, et hoc in μαθειν mutaverunt." Ingeniose, sed an vere, multum dubito.

ψ. 761. ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΥ, Πρὸς αὐτὸς αὐτῆ Cant. 1. 2. Recte post αὐτῆ distinguit Pauw. ut *κενοφρόνων βελευμάτων* a subaudito *ἔπικα*, vel potius διὰ, pendeat: aliter dicendum fuit *πρὸς τῶν αὐτῆ*. Pro *κενοφρόνων*, *κενύφρων* dat Rob.

ψ. 762. ΠΟΙΩ ΤΡΟΠΩ ΣΗΜΗΝΟΝ. Σήμηνον ποίω τρόπῳ Ald. quod sic emendat vir doctus ad Marg. Σήμηνον εἰ μήτις βλάβη ποίω τρόπῳ. Aldinam sequitur Rob.

ψ. 763. ΤΟΙΟΥΤΟΝ. Τόνδ' Rob.

ψ. 764. ΕΙ ΡΗΤΟΝ. Εἰρητόν Cant. 2. Ald. Rob.

ψ. 765. ΟΥ ΓΑΡ. Οὐδὲ γὰρ Colb. 1.

Ibid. ΡΗΤΟΝ, Ex Soph. Œd. Tyr. ψ. 993. Ἦ ρητόν ἢ ἔθριμτόν ἄλλον εἰδέναι, θριμτόν hic quoque reponit Brunck. quem sequitur Schutz. satis bene, nisi dixeris eos prætervidisse *εἰ ρητόν* et *ἔθριμτόν* opponi.

Ibid. ΤΑΔΕ. Τόδε Colb. 1. Τόδε Colb. 2. Ask. A. B. Ven. 1. Cant. 1. Guelph. Sed alterum præstat. Cf. Notas Varr. Philologg. ad ψ. 625.

ψ. 767. Η. Ἦ Ald.

ψ. 769, ΠΡΙΝ ΕΓΩΓ' ΑΝ. Πλὴν ἔγωγ' ἂν Med. Gud. apud Schutz. Guelph. Πρὶν ἂν ἔγωγ' Ald. Rob. Πρὶν γ' ἔγωγ' ἂν Pauw. qui tamen haud negat *πρὶν* produci posse. Conf. ψ. 450. Sed post *πρὶν* solet γὰρ geminari, ut apud Homer. sæpissime; itaque fateor *πρὶν γ' ἔγωγ' ἂν* mihi placere, quod Heathio etiam placuit, sed Morello improbatur. Πρὶν ἐγὼ γ' ἂν Giac. Πρὶν γ' ἂν ἐκλυθῶ δεσμῶν ἐγὼ Brunck. Melius, me iudice, vir doctissimus Jac. Tate, Πρὶν λυθῶ γ' ἂν ἐκ δεσμῶν ἐγὼ. Πρὶν † ἔγωγ' Pors. 2.

Ibid. ΛΥΘΩ. Alii λυθείς: et ita interrupisse videbitur sermonem Promethei Io, dicturi videlicet, *πρὶν ἂν, ἐκ δεσμῶν λυθείς, ποιήσω τὸ καὶ τό.* Η. ΣΤΕΡΗ. Λυθείς Med. Rob. Pors. et Schutz. 2. cum nota sermonis imperfecti.

ψ. 770. Ο ΛΥΣΩΝ Σ' ΕΣΤΙΝ. Deest σ' Med. Colb. 1, 2. Ask. A. C. Cant. 1. 2. Post *ἐστίν* additur *δεσμῶν* quod Schol. debetur respiciente ad versum superiorem.

Ibid. ΑΚΟΝΤΟΣ ΔΙΟΣ. Legendum minima mutatione *ἀεχοντος* Διός; Sententia perspicua et plane apposita, si ad præcedentia attendas. Nam ubi rogaverat Io, *Οὐδ' ἐστίν αὐτῷ τῆσδ' ἀποσροφῆ τύχης*, et Prometheus responderat, *Οὐ δῆτα πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ*, rogare denuo non poterat Io, *τίς ἔστι ὁ λύσων σ' ἐστίν ἀκοντος Διός;* Nam id nihil ad *ἀποσροφῆν* τύχης prodesset, quæ obtineri non poterat, nisi benigne Prometheus ex vinculis liberando, ut sic novo illo

beneficio, beneficium etiam novum in Jovem conferret. Quare post τῆς ἔν' aptissimum est ἄρχοντος Διός. Quomodo igitur imperium per te Prometheus conservabit, et quis te liberabit, imperante Jove? Atque hoc convenit etiam cum aliis sequentibus in hac tragœdia, et illis imprimis quæ Prometheus liberius regerit Mercurio. Non enim jactat se, invito Jove, liberandum esse ex vinculis, ut sane fecisset, si hic cum Ione collocutus fuisset, ut libri nostri habent; sed se nulla vi adigi posse ait ad aperiendas artes quibus imperio excideret Jupiter. Sic non obscure innuens se illud sedulo occultare, ut eo liberationem ex vinculis a Jove obtineret, et sic ut nos legimus ad mentem Æschyli, ἄρχοντος Διός liberaretur aliquando. Junge quæ Occanitidibus dixit supra, §. 521. et seq. PAUW. Emendatio Pauwii satis est speciosa, fateor, sed duabus præcipue objectionibus premitur. Quarum una est, quod eandem prorsus ac vulgata lectio sententiam suggerere videtur, *Quis te soluturus est Jove imperium obtinente?* Nonne hæc verba innuere videntur eum contra Jovis imperium, cujus jussu Prometheus scopulo affixus fuerat, facturum, qui hunc inde liberaret? Juxta Pauwii sententiam ita quidem locum interpretari debemus: Quis igitur est ille qui te liberaturus est, dum adhuc Jupiter in imperio constitutus manet, et antequam regno exciderit, adeo ut periculum istud ab illo avertere et valeas et velis? Sed si ea mens poeta revera fuisset, mentem eam magis perspicue exprimere et potuisset et debuisset. Nec parum roboris huic objectioni accedit ex altera, quæ hujusmodi est. Si Jove volente liberandus erat Prometheus, unde Ioi in mentem venire poterat, alium quenquam ejus liberatorem esse debere, præter ipsum Jovem, aut saltem ejus ministros qui eum rupi affixerant? Ista consideratio suadere videtur, Io putasse, invito Jove, liberandum esse Prometheus; non enim aliter de alio liberatore, imperante Jove, illico cogitasset. Sed non hæc tanti ponderis esse existimo, ut ideo conjecturam istam statim repudiandam putem: ampliandum esse tantum censeo. HEATH. Cf. §. 510. et seq. 870. et seqq. 912. et seqq. 988. et seqq. MORELL. Pauwius, sine causa idonea, reponendum censebat ἄρχοντος. Nam Io, quæ audierat Jovem non aliter periculum evasurum esse, nisi si Prometheus vinculis liberatus esset, facile intelligere poterat, liberationem Promethei, invito Jove, et alius cujusdam interventu perfectam iri. SCHUTZ.

§. 771. ΤΩΝ ΣΩΝ ΤΙΝ' ΑΥΤΟΝ. Αν τῶν σῶν τίς αὐτῆς elegantius esset dubitat Brunck. et recte dubitat. Mox χειῶν citat Turn. inter Vv. LL.

§. 772. ΠΑΙΣ Σ' ΑΠΑΛΛΑΞΕΙ. Παιῖς ἀπαλλάξει Colb. 1. 2. Ald. Hausto scil. σ' ab ultima litera præcedente.

§. 773. ΑΛΛΑΙΣΙΝ. ἄλλησι Colb. 1. Ask. A. Guelph. ἄλλησι Viteb. Hunc versum edit. Ald. exhibet hoc modo, Τρίτος δὲ γέναν πρὸς δὲ κ' ἄλλησι γοναῖς. Unde error natus Garbitio a Stanleio non sine causa reprehendo. ἄλλησι etiam Rob. Turn.

ψ. 774. ΕΥΞΥΜΒΑΗΤΟΣ. Εύξυμβλήτος Guelph.

ψ. 775. ΣΑΥΤΗΣ. Σαυτῆς τ' Med. Colb. 1.

ψ. 777. ΔΥΕΙΝ. Δυοῖν Colb. 1. 2. Cant. 1. Ven. 1. Guelph. Ald. Rob. Alterum Atticum est genitivum quod monet Phrynichus in Eclogis, p. 90.

Ibid. ΘΑΤΕΡΩ. Θάτερον Colb. 1. minus eleganter.

ψ. 778. ΠΟΙΟΙΝ ΠΡΟΔΕΙΞΟΝ. Ποίοιν; πρόδειξον, distinguunt Brunck. et Schutz. Ποίοισιν Ven. 1.

ψ. 779. Η ΠΙΟΝΩΝ. Abest ἠ a Colb. 2. laborante metro. Distinguendum censet Pauw. ἰλῶ γάρ ἢ πῶνων, quod recte Schutzio improbat; est enim nimis abruptum.

ψ. 780. ΦΡΑΣΩ. Φράσαι Rob.

Ibid. ΕΚΛΥΣΟΝΤ' ΕΜΕ. Ἐκλύσοντά με Guelph. Gud. Ἐκλύοντα inter Vv. LL. recenset Turn.

ψ. 781. ΕΜΟΙ. Ἐμῶν Ask. D. Cant. 1.

Ibid. ΧΑΡΙΝ. Δίδο Guelph. quod e margine in textum irrepsit; nam glossema est ad χάριν δέσθαι δίλησον.

ψ. 782. ΛΟΓΟΥΣ. οἴκω Viteb. sed genuina lectione superscripta.

ψ. 784. ΛΥΣΟΝΤΑ. Λύσοντά σε Ask. B. Ald. Vide quæ ad ψ. 176.

Ibid. ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ ΠΟΘΩ. Τέτο γάρ νῦν ποθῶ Ald.

ψ. 786. ΤΟ ΜΗ ΟΥ. Alii τὸ μὴ γεγωνεῖν. Sed melius τὸ μὴ ἔ. Ut ψ. 628. τί δῆτα μέλλεις μὴ ἔ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν. Nec συνίησιν hanc magnopere vitandam existimare debemus, quippe quæ huic poetæ valde sit familiaris. Ut in his ipsis particulis, ψ. 917. οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ ἔ κ.τ.λ. Η. ΣΤΕΡΗ. Abest ἔ a Colb. 2. Ask. C. D. Cant. 1. 2. Guelph. Ven. 2. Rob.

ψ. 787. ΠΟΛΥΔΟΝΟΝ. Πολύδνον inter Vv. LL. citat Turn.

ψ. 788. ΜΝΗΜΟΣΙΝ. Μήμοσι Guelph. Ald. Rob. Turn.

ψ. 789. ΟΡΩΝ. Ὀρων Ald.

ψ. 790. ΑΝΤΟΛΑΣ. Ἀνατολάς Cant. 1. 2. Vide quæ ad ψ. 706.

Ibid. ΦΛΟΓΩΠΑΣ. Φλογωπάς Ald. Legendum φλογώπας vidit Pauw. a φλογώψ, ut constet metrum; nam φλογωπάς a φλογωπάς ultimam productam habet. Nec tamen inde didicit Pauwius accentibus uti.

Ibid. ΗΛΙΟΣΤΙΒΕΙΣ. Aut ἡλιοστιβεῖς verbum est ab ἥλιος, quod vertendum, *in sole vadis*, aut scribendum, πρὸς ἀντολάς φλογώπας ἡλίω στιβεῖς. PAUW. Recte vidit Pauwius claudicare hujus loci constructionem, et verbo egere ut habeat in quo consistat. Aut igitur dicendum est quædam excidisse, quod verisimilius puto, aut forsitan admitti potest Pauwii conjectura, ἡλίω στιβεῖς. Nam si concederetur ἡλιοστιβεῖς verbum esse, non significaret prout ipse sibi fingit *in sole vadis*, sed *solem calcas*, quod absurdissimum esset. HEATH. Manifestum est hic aliquid deesse, unum saltem versiculum. BRUNCK. Constructio quidem, si cum Pauwio legamus ἡλίω στιβεῖς manca non esset; sed tamen vix mihi persuadere possum, Æschylum narrationem Promethei ita instituisse, ut, cum Iūs errores per Europam copiosius enarrasset, vagam illam

virginem a confiniis Europæ et Asiæ, statim ingenti saltu in Africam deduceret. Itaque non unum, sed decem aut plures versus hic, aut post ψ. 806. excidisse putem. Fortasse Æschylus vagam Inachida usque in Indiam excurrisse docuerat, indeque regressam per Arabiam Felicem, tandem, superato Sinu Arabico, in Æthiopiam perduxerat. Quicquid sit, hoc saltem certum est verba illa *πρὸς Γοργόνεια πείδια Κισθίνης κ. τ. λ.* jam ad Africam pertinere, omniaque quæ sequantur monstra et miracula, quibus ut Io in majorem terrorem et admirationem raperetur, usus est, a poeta in Africa poni. Gorgones in extrema Africa circa Atlantem habitasse Servius prodidit ad Virg. Æn. VI. 289. In Africa quoque ponit Diod. Sic. III. p. 185. Cf. etiam Palæph. de Incred. c. 32. In Africam poeta noster Gryphes quoque et Arimaspos transtulit, quos vulgo in Scythia sedem habuisse memorant. Cf. Herod. IV. 13. Ac in fabula de Arimaspi forte secutus est Aristeam Proconnesium in Arimaspi, cui quoque auctori fabulosum illum fluvium Plutonem auri micæ ferentem deberi credible est. SCHUTZ. Si in Schutzii sententiam, doctissime disputantis, transire volueris, commodius forte fuerit a ψ. 800. ad illa *μὴ πείλαζε*, ψ. 806. quasi parenthesi inclusa interpretari; sic enim et Arimaspos et Gryphas in Scythia collocaveris, et filum itineris et narrationis non abruperis. Nos quidem aliquid deesse arbitramur, sed plerumque Stanleium in geographia sequimur, qui Ionis peregrinationes accuratissime descripsit ad ψ. 706. quem vide. Post *ἡλιοσιβείης* aliquid deesse notatur etiam a Pors. Quod et monet Hermannus, Obs. Crit. c. 2. et cum Jo. H. Vossio, qui, Gorgones in Asia ab Æschylo collocatas, et excidisse post *ἡλιοσιβείης* errores Ius per Asiam arbitratur, consentit. *ἡλιοσιβείης* adjectivum esse mihi persuasum est, et frustra esse Pauwii conjecturam, quod in conjecturis haud raro fieri solet.

ψ. 791. ΠΟΝΤΟΥ. Πόντου Ven. 1. Guelph. Ald. Literas *Ϟ*, *ν*, et *υ*, propter similitudinem in MSSis, sæpe confundi jam satis monuimus.

Ibid. ΠΕΡΩΣΑ. Περάσεις, ingeniose ad sensum vulgati textus emendavit vir doctus ad Marg. Ask.

ψ. 792. ΚΙΣΘΙΝΗΣ. Κισθίνης Med. Brunck. Schutz. Pors. Κιθίνης Colb. 2. Κιθίνης Viteb. f. errore librarii pro Κισθίνης. Σκυθίνης Colb. 1. Cant. 2. Σκυθίνης Ask. A. C. D. Cant. 1. Guelph. Ar. Ox. Ald. Rob. Hanc lectionem etiam probant Stanl. et Giac. quæ Pauwio tamen displicet. Κυνήτης legendum esse contendit Jo. Henr. Vossius, p. 144. quem refutat Hermannus, Obs. Misc. c. 2. et Σινδίας reponi posse affirmat, quæ regio Straboni XI. p. 755. prope Paludem Mæotidem constituitur. Nos ibidem Κερκήταςprehendimus, Κισσαίης et Σκυμίας, sed inutilibus conjecturis abstinendum.

Ibid. ΙΝΑ. Ὅπυα rescribi jubet Brunck. ut sit lenior hiatus a sequenti articulo.

ψ. 794. ΟΜΜ' ΕΚΤΗΜΕΝΑΙ. Ὅμμα κεκτημένα Ald. Rob. quam

lectionem emendavit vir doctus ad Marg. Ald. in ὄμμα κτώμεται, νεῖ ὄμμα' ἐκτῆμέναι, ut in vulgatis.

γ. 795. ΑΣ. Τὰς Ald.

γ. 798. ΔΡΑΚΟΝΤΟΜΑΛΛΟΙ. Deest alterum λ in Ald.

γ. 799. ΘΝΗΤΟΣ. Θνητῶν Ask. C. D. Ven. 2. invito metro.

γ. 800. ΤΟΙΟΥΤΟ ΜΕΝ. Τοιῦτον μὲν Viteb. Guelph. Ald.

Ibid. ΦΡΟΥΡΙΟΝ. Φροίμιον voluit Wakefield. quod vix dici potest, tantum non absoluta Ius peregrinatione; aliter placeret, præcipue collato γ. 740. et non jam displicet.

γ. 802. ΑΚΡΑΓΓΕΙΣ. Ἀκραγγεῖς Ask. B. Ald. quæ lectio minime spernenda. Hesychius, Ἀκραγγεῖς' δυσχερές' σκληρόν, ὀξύχολον, ἀσθενές. Etymolog. Ἀκραγγεῖς, ἀσθενές, χαλεπόν, δυσχερές, σκληρόν, αὐστηρόν' καὶ τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον' τὰ δὲ ἀκραγγεῖ, ὀξύχολα.

γ. 803. ΓΡΥΠΑΣ. Γύπας Guelph.

Ibid. ΦΥΛΑΣΑΙ. Φύλαζον Ald.

Ibid. ΤΟΝ ΤΕ. Τόν γε Viteb.

Ibid. ΜΟΥΝΩΠΑ. Μονῶπα Colb. 2. Μῆνωπαν Ald.

γ. 804. ΑΡΙΜΑΣΠΟΝ. Ἀριμασπῶν Viteb. H. Steph.

Ibid. ΙΠΠΟΒΑΜΟΝ'. Ἴπποδάμον' Ox. Ald.

Ibid. ΟΙ ΧΡΥΣΟΡΡΥΤΟΝ. Οἱ καὶ χρυσοῖρρυτον Colb. 1. Cant. 1.

γ. 805. ΝΑΜΑ. Νᾶγμα Cant. 1.

Ibid. ΠΟΡΟΥ. Πόρον Med. Cant. 1. 2. Ask. A. Suprascriptum etiam in Colb. 2. et in Guelph. Rob. recte si cum Pauwio post νᾶμα leviter distinguas.

γ. 806. ΣΥ ΜΗ ΠΕΛΑΖΕ. Σὺ μὲν πέλαζε Ald. Μοχ τηλεργόν Med.

γ. 809. ΕΞΙΚΗ. Ἐξίκοις Guelph. Ἐξίης Ven. 1. Ox. Ald.

γ. 810. ΒΥΒΑΙΝΩΝ. Βιβλίων Med. Colb. 2. Cant. 1. Μοχ ὀρίων inter Vv. LL. recenset Turn.

γ. 811. ΣΕΠΤΟΝ. Σεμνόν Colb. 2. Μοχ κείλος, mendose, Ald. et εὔποτος Turn.

γ. 812. Σ' ΟΔΩΣΕΙ. Deest σ' in Ald. Δ' ὁ δάσει Ask. D. Cant. 1.

γ. 813. ΑΠΟΚΙΑΝ. Corrige, sodes, errorem typ. quem Canterus ex Stephano, Stanleius ex Cantero, nos ex Stanleio repetivimus, et lege ἀποικίαν. Nescio quo fato sive ἀδελφία, idem error est in Giac. Sed nobis forte concedant aliquid æqui lectores, a prelo haud minus cXL millia passuum distantibus.

Ibid. ΣΟΙ ΤΕ ΚΑΙ. Deest τε Rob.

γ. 816. ΤΩΝ Δ'. Τῶνδ' Schutz. quod minus placet.

γ. 817. ΠΛΕΙΩΝ Η ΘΕΛΩ. Πλείων εἰ θέλεις Guelph. Πλείων ἢ θέλεις Ald. Πλέον ἢ θέλεις Ox.

γ. 818. ΕΙ ΜΕΝ ΤΙ. Εἰ μὲν τοι Viteb. vide quæ ad γ. 697.

γ. 819. ΠΟΛΥΦΘΟΡΟΥ ΠΛΑΝΗΣ. Πολυφόρε τύχης Ask. B. C. D. Sed ad Marg. suprascriptum πλάτης. Πολυφόρε item Rob.

γ. 821. ΑΙΤΟΥΜΕΣΘΑ. Αἰτέμεθα Colb. 1. Cant. 2. Ald.

γ. 824. ΕΚΜΕΜΟΧΘΗΚΕ. Ἐμμεμόχθηκε Guelph. Ἐμμεμόχθηκε Ροις.

γ. 825. ΤΟΥΤ' ΑΥΤΟ. Τῷ αὐτὸ Ald.

γ. 826. ΤΟΝ ΠΛΕΙΣΤΟΝ. Τῶν πλείων suprascriptum habet Colb. 2. Sic Garb.

Ibid. ΛΟΥΩΝ. Λέγων haud incommode legi posse contendit Abresch. ut in Pers. γ. 513. at vulgata satis recte se habet.

γ. 828. ΜΟΛΟΣΣΑ ΔΑΠΕΔΑ. Μολοσσά † δάπεδα in edit. 2. Porsonus, qui ad Eurip. Orest. γ. 324. ἀνά τὸ δάπεδον, hæc annotat: "Primum in δάπεδον producit Æsch. Prom. γ. 828. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est γάπεδον. Steph. Byz. in voce Γῆ' λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κήπιον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τῶ α φασι, δωρίζοντες." Hactenus vir summus.

γ. 829. ΑΙΠΥΝΩΤΟΝ. Αἰπύκνωτον Guelph.

γ. 830. ΘΩΚΟΣ Τ'. Deest τ' Colb. 1. Θᾶκός τ' Brunck. Schutz. Pors. Vide supra ad γ. 280.

γ. 831. ΔΡΥΕΣ. Commate tantum distinguit Schutz.

γ. 832. ΥΦ' ΩΝ. Ἐφ' ὦν Colb. 2. Guelph.

γ. 833. ΠΡΟΣΗΓΟΡΕΥΘΗΣ. Προσηγορήθης Ask. B. Colb. 1. 2.

Ibid. ΔΙΟΣ ΚΛΕΙΝΗ. Κλεινὴ Διὸς Cant. 2.

γ. 834. ΜΕΛΛΟΥΣ' ΕΣΕΣΘ'. † Μέλλουσ' ἔσειθ' Pors. 2.

Ibid. ΕΣΕΣΘ' ΕΙ ΤΩΝΔΕ. Ἐσεσθαι τῶνδε Colb. 2. Ask. A. B. C. D. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Deest ei in Ven. 2.

Ibid. ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙ ΣΕ ΤΙ. Προσσαίνεις ἔτι Colb. 1. Guelph. Notam interrogationis habet Cant. 1. Rectius vero comma Brunck. Hic vero locus est monendi, nos, omisso illo parenthesis signo quod textum plerumque deformat, verum illud ac Græcis usitatum revocasse, ea loca quæ vulgo parenthesis includuntur, duobus colis exhibentes interjecta, quod in his tribus versiculis, ab ἔφ' ὦν ad σί τι, factum est.

γ. 836. ΗΞΑΣ. Ἐξας cum Schol. utroque prætulit Abresch. minus bene.

Ibid. ΡΕΑΣ. Videtur esse ῥέας in Colb. 2.

γ. 837. ΠΑΛΙΜΠΛΑΓΚΤΟΙΣΙ. Alii πολυπλάγκτοισι, quod epitheton habes supra, γ. 587. Η. ΣΤΕΡΗ. Πολυπλάγκτοισι, quod ex aliis libris annotat Stephanus, invenit etiam Schol. β. in libro suo. Id recipiendum omnino: sic lux major in istis, Ἐφ' ἔ πολυπλάγκτοισι χειμᾶζῃ δρόμοις, A quo Mari Ionio ad me multivagis cursibus vexaris. Hoc sane accommodatius quam παλιμπλάγκτοισι, nam si Æschyli Græca consideres, et Stanleii Latina quæ Græca accurate exprimunt, Unde retrovagus cursibus vexaris, Io videtur potius a Mari Ionio pedem retulisse retro, quam, progrediens, Mare Ionium trajecisse. Sed ubi ad χειμᾶζῃ attendas, et maris trajectionem, quæ omnium maxime memorabilis, et omnium maxime etiam periculosa, quid ais? an locus sic etiam satisfacit tibi? Vix credo si paulo sis oculatior. Quare perquam probabile fit mihi scriptum fuisse olim ab Æschylo,

Ἐφ' ἔ γ' ἀλιπλάγκτοισι κ. τ. λ.

Sic nihil apertius aut convenientius. In maximo trajectionis periculo desinit Prometheus, ipsa verborum serie, ut vides. ΠΑΥΩ. Egregia sane mihi videtur Pauwii conjectura: unus tantum mihi restat scrupulus. Post Mare Ionium trajectum, longissimum adhuc reliquum erat iter terrestre conficiendum,

priusquam in ultimam Scythiæ oram, ubi in Prometheum incidit, pervenire poterat Io. Si de maris traiectione igitur locutus esset Prometheus, non *χειμάζην* sed *ἰχειμάσθης*, tempore præterito, ponere debuisset, ut videtur, poeta. Sed hoc forsitan ignorantiae ejus in re geographica imputandum est, quæ in causa esse potuit ut Mare Ionium etiam Scythiæ conterminum esse crederet, adeo ut Io, simul atque ex mari egressa est, protinus Prometheum obvium haberet. Quæ res eo verisimilior est, quod in *ψ. 827.* hanc maris traiectionem diserte appellat Prometheus *τέρμα σῶν πλανημάτων*. Nullum certe post hanc traiectionem errorem Iūs memorat, priusquam hæc sibi coram se stiterat. *HEATH.* Nimirum Io, Dodona relicta, littus Illyriæ legebat; deinde, cum ad intimum Adriatici Maris sinum pervenisset, reversa est, ac secundum Istri longitudinem profecta, quem eam semel tranasse tacite supponit Æschylus, in Scythiam ad Prometheum venit. Adriaticum vero Mare Ionium dictum est, non quod illud traiecerit, traiectionis enim ne minima quidem suspicio est apud nostrum, sed quod oram ejus legerit littus Illyriæ scil. emensa, Sic nihil opus est artificiosis interpretum commentis. *SCHUTZ.* *Πολυπλάγκτοισι* dant *Ask. C. Cant. 1. Ar. Πολυπλάγκτοισι* *Morell. Rob.* Vulgatam recte tuetur *Schutz.*

ψ. 839. ΚΛΗΘΗΣΕΤΑΙ. *Κεκλησεται* item noster supra, *ψ. 733. Sept. Theb. ψ. 704. Soph. Ajac. ψ. 1388. Lucian. Dial. Pan. et Merc. σὸς πατὴρ κεκλησόμεαι.* Rarissime, si bene memini, alterum apud paulo vetustiores inveneris. Nempe in verbis quibusdam usus futuri tertii ita invaluit, ut priora propemodum prorsus in desuetudinem abierint. *ABRESCH.* *Κεκλησεται* etiam *Soph. Œd. Tyr. ψ. 522. Eurip. Herc. Fur. ψ. 1333.* Et sic etiam reponendum in *Troad. ψ. 13.* Hanc formam scil. prætulisse videntur Attici poetæ. Vide etiam *ψ. 733. BRUNCK.* *Κεκλησεται*, præter *Abresch. et Brunck.* dant etiam *Colb. 1. 2. Ask. B. C. D. Ven. 2. Cant. 1. 2. Schutz. Pors.* Idque recipiendum arbitror.

ψ. 840. ΣΗΜΕΙΑ ΣΟΙ. *Σημείασι* *Guelph. Mox* *ωᾶσιν* *Pors.*

ψ. 841. ΔΕΡΚΕΤΑΙ. Comma post *δέρκεται* habet *H. Steph.*

ψ. 844. ΙΧΝΟΣ. Priorem brevem esse etiam apud *Orph. Hymn. IX. 7.*—*ποδῶν ἴχνος εἰλίσσομα,* et secundam in *παντίχην* supra, *ψ. 7.* monet *Morell.*

ψ. 845. ΠΟΛΙΣ ΚΑΝΩΒΟΣ. *Πόλις Κάναβος* *Ald. Πόλις* item *Rob.* Supra jam monuimus literas *υ* et *ι* quæ in codicibus per diastolen scribuntur, facillime confundi posse, quod hic factum ex ipso accentu discas, in prima servato.

ψ. 846. ΝΕΙΛΟΥ. Hunc versum sequenti postponit *Colb. 1.*

Ibid. ΠΡΟΣΧΩΜΑΤΙ. *Πρὸς χῶματι* *Ald.*

ψ. 847. ΤΙΘΗΣΙΝ. *Τιθεῖσιν* *Med.*

ψ. 848. ΕΠΑΦΩΝ. *Abresch.* aoristos mavult, *ἐπαφῶν* et *θιγῶν.* Vid. *Schol.* qui per aoristum reddit, *ἐφαψάμενος.* Sed quid opus? supra enim dixit *τίθησιν.* *Μοχ μόνων* *Canter.* forsitan errore typ.

ψ. 849. ΤΩΝ ΔΙΟΣ, Τῆ Διός *Ask. D.*

Ibid. ΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ. Pulcherrimam Peyraredi conjecturam, *Διγημάτων*, in margine libri sui posuit Jos. Scaliger. Vide Valcken. ad Phœniss. γ. 639. quam lectionem recipiunt Heath. Morell. Brunck. Schutz. Quin huc respexisse Hesychium putant, qui *Διγημάτων*, *μιασμάτων* exponit. Sed hæc lectio Stanleio non probatur, et certe *γεννημάτων* ferri potest; nomen enim Eraphi ab *ἰπαφῶν*, γ. 848. derivatur, etsi malletm *Διγημάτων*, eoque magis, quod Hesychium sic legisse probabile est. † *Γεννημάτων* Pors. 2.

γ. 850. ΚΑΡΠΩΣΕΤΑΙ. Καρπώσαιτο Rob.

γ. 851. ΠΛΑΤΥΡΡΟΥΣ. Πλατύρρην Ald.

γ. 852. ΠΕΜΠΤΗ. Πέπτη Cant. 2.

Ibid. ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΠΑΙΣ. Πεντηκοτάπαις Colb. 2. Cant. 1. Turn. Brunck.

γ. 854. ΘΗΛΥΣΠΟΡΟΣ. Θηλύσπορος Guelph. Ald.

γ. 855. ΕΠΤΟΗΜΕΝΟΙ. Ἐπτοημένοι Guelph. οἶδε *πτοημένοι* Ald.

γ. 856. ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΙ. Δελιμμένοι, ex quodam Marg. citat Mozell.

γ. 857. ΘΗΡΕΥΣΟΝΤΕΣ. Θηρεύοντες Colb. 1.

γ. 858. ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΣΩΜΑΤΩΝ, κ. τ. λ. Locus impeditus, et, nisi fallor, corruptus. Scribendum, quantum intelligo,

— φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός,

Πελασγία δὲ δέξεται Δηλυκτόνῳ

* Ἄρει δαμέντας, νυκτιφρενήτῳ θράσει.

Vel, quod longe significantius, pro *δέξεται*, *δέξεται*. *Succensebit vero Deus propter audaciam*, qua κίρκαι Ægypti persequuntur *πελείας* Danaï, eamque non relinquet impunitam, Pelasgia autem videbit eos *scæmineo ferro domitos*. PAUW. Locum corruptum esse non nego; Pauwianas tamen conjecturas non illico amplectendas esse censeo. *Δαμέντας* pro *δαμέντων* admitti forsitan posset, modo ea mutatione facta locus integritati restitueretur; sed cum alia insuper emendanda restent, tutius esse existimo exspectare donec omni ex parte restitutum videamus. *Quid enim te exempta juvat spinis de pluribus una?* HEATH. Si τὸ σωμάτων accipimus in eo sensu quo Cl. Spanheim. in Aristoph. Plut. γ. 6. in genere *de persona virili et muliebri*, sumitur, lucem hic qualemcunque mihi videor videre. *Deus invidebit*, h. e. *negabit* (ut *ἔδειξ φθόνος ἴσαι*, non *negabo*) *Danaidas Ægypti filiis*; quos *Pelasgia recipiet δαμέντας*. MORELL. Locus, manifesto corruptus, sic restituendus:

— φθόνον δὲ σώμαθ' ὧν ἔξει θεός,

Πελασγία δεδέξεται Δηλυκτόνῳ

* Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρενήτῳ θράσει.

Ordo est, *Πελασγία δὲ (γῆ) δεδέξεται σώματα ὧν θεός φθόνον ἔξει, δαμέντων Δηλυκτόνῳ Ἄρει, νυκτιφρενήτῳ θράσει*. Hesych. *Δεδέξομαι δέξομαι*. Forma paulo post futuri minus obvia librarium fefellit, etsi hujus temporis usus Tragicis non admodum sit infrequens. BRUNCK. Brunckium sequitur Schutz. 1. at in edit. 2. vulgata non mutavit. Morelli sententiæ videtur accedere Heynius ad Apollodor. p. 273. ut *σώματα* de personis accipiatur, et pro *δαμέντων* substituat *δαμέντας*. Durissima ellipsi Siebelis ad Pers. p. 118. *σώματα* de

personis puellarum accipit, et deinde ante *δαμέντων*, *σώματα* etiam, h. e. *corpora* Ægypti filiorum, subintelligi jubet. Locum ut vulgo legitur sic interpretatur Hermannus, Obs. Crit. c. 3. *Faciet Deus invidiam filiabus Danaï, propter causa sponsorum corpora, eaque invidia Pelasga terra laborabit.* Nos quidem nihil mutamus præter unam distinctionem, ut tria illa verba *Πελασγία* δὲ *δέξεται* parenthesi includantur, hoc modo,

— φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός·

Πελασγία δὲ δέξεται· δηλυκτόν

Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρεσῆτῳ θράσει.

Deus iis invidet corpora (ea vero Pelasga terra recipiet) *famineo ferro domita nocturna audacia.* Versus a Brunckio emendatus monstri similis est, singulis verbis metra singula claudentibus. Sin alicui nostra emendatio displicuerit, ei auctor sim ut legat *δαμίντας.*

γ. 860. ΑΡΕΙ ΔΑΜΕΝΤΩΝ. Ἄρει δαμίντα Cant. 1. Ἄρει † δαμίντων Pors. 2. ΜΟΧ ΝΥΚΤΟΦΡΕΣῆΤῳ Ask. A.

γ. 861. ΤΟΙΑΔ' ΕΠ'. Ἐς Med. Colb. 1. Cant. 2. Ven. 2. Viteb. ubi etiam *τοία δ'*. Sic etiam Colb. 2. Ask. D. ΜΟΧ *ἐπέλθει* Colb. 2.

γ. 864. ΤΟ ΜΗ. Τὸ μὴ ἔ Brunck. quod recte Schutz. improbat.

γ. 865. ΑΠΑΜΒΛΥΝΘΗΣΕΤΑΙ. Ἀπαμβλυθήσεται Cant. 1. 2. Ἀπαμβληθήσεται Guelph. Ἐπαμβληθήσεται Rob. Post ἀπαμβλυθήσεται plenius interpungunt Ald. et Brunck.

γ. 866. ΓΝΩΜΩΝ ΔΥΕΙΝ ΔΕ. Γνώμην· δυοῖν δὲ Ask. A. Cant. 1. 2. Ar. Γνώμην δυοῖν δὲ Ask. B. Rob. Γνώμην δὲ δυοῖν Guelph. Γνώμην δυοῖν δὲ Ald. δυοῖν etiam Turn. et Grot. in Excerptis. Γνώμην δυοῖν δὲ Brunck. post ἀπαμβλυθήσεται plenius distinguens. At sic, contra metrum, τὴν ἑτέραν etiam dicendum est; nam θάτερον solæcum est, θατέραν, quod ipse vidit, barbarum. Brunckium sequitur Schutz. 1. Γνώμην Pors. Schutz. 2.

γ. 868. ΤΕΞΕΙ. Ἐξ Guelph. Ald.

γ. 869. ΔΕΙ. Δὴ citat Morell. negligenter, ut videtur ex Vv. LL. Turnebi ad γ. 874. Δὲ conjicit Schutz. 1. ut sensus sit *μακρῶ λόγῳ δὲ*, scil. *ἰσί*. Non probo.

Ibid. ΤΑΥΤ' ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ. Ταῦτα ἐξελεῖν Ask. B. Rob. Ταῦτά τ' ἐξελεῖν Guelph. Mosq. 2.

γ. 870. ΕΚ ΤΗΣΔΕ. Ἐκ τῆς Colb. 1. Καὶ τῶνδε Guelph. Aberravit scil. oculus librarii in versum proxime sequentem *ἐκ τῶνδ'*. Ἐκ τῶνδε Ven. 1.

γ. 871. ΚΛΕΙΝΟΣ. Κλεινοῖς Med. Rob.

Ibid. ΟΣ ΠΙΘΩΝ ΕΚ ΤΩΝΔ' ΕΜΕ. Ὅς ἐκ πόνων τῶν Ask. D. Ὅς πόνων τῶν ἐμῆ Colb. 1. Τῶν δὲ με Ask. B. Cant. 1. 2.

γ. 872. ΛΥΣΕΙ. Post λύσει addit γε Cant. 1.

γ. 873. ΕΜΟΙ. Ἐμὴ Ask. C. Cant. 1. 2. Viteb. Guelph. et sic Colb. 2. sed ibi suprascriptum *οι*.

Ibid. ΘΕΜΙΣ. Θεῶν Guelph.

γ. 874. ΟΠΩΣ ΔΕ Χ' ΟΠΗ. Ὅπως δὲ χ' ὄπη Ald. Ὅπως χ' ὄπη Rob.

Ibid. ΤΑΥΤΑ ΔΕΙ. Ταῦτα δὴ inter Vv. LL. citat Turnebus; sed vide supra, §. 869.

Ibid. ΜΑΚΡΟΥ ΛΟΓΟΥ. Alii χρόνος. Eadem lectionis varietas est in Pers. §. 715. Πάντα γὰρ Δαρειῖ ἀκίση μῦθον ἐν βραχεῖ χρόνῳ nam pro χρόνῳ, etiam illic alii λόγῳ. Nimirum quod breviter dicitur, id etiam brevi tempore dicitur. H. STEPH. Μακροῦ χρόνου Guelph. Ven. 1. Ox. Ald. Rob. Brunck. Schutz.

§. 875. ΣΥ Τ'. Σὺ δ' Colb. 1.

§. 876. ΕΛΕΛΕΛΕΛΕΛΕΤ. Ἐλελελελελεῦ Cant. 1. Ἐλελελεῦ Ald. Ἴω' ἰώ' ἰλελελεῦ Rob. Ἐλελεῦ ἰλελεῦ, vel potius, cum a monostrophicis anapæstica sua inchoare non solet Æschylus, Ἴω ἰώ, ἰλελεῦ, ἰλελεῦ, ut sit anapæstus legitimus, reponi jubet Pauw. Ἐλελεῦ, ἰλελεῦ, Pors. Schutz. 2.

§. 877. ΦΡΕΝΟΠΗΛΓΕΙΣ. Φρενοβλαβεῖς Guelph. Lips. 2.

§. 878. ΘΑΛΠΟΥΣ'. Θάλπυσον Ald. metro non ferente.

Ibid. ΑΡΔΙΣ. Ἄρσις Guelph.

§. 879. ΑΠΥΡΟΣ. Ἄπειρος Guelph. Hunc versum suppleri ex seq. jubet Morell. ut sit Basis ante versum parœmiacum. Vide quæ nos ad §. 93.

§. 880. ΚΡΑΔΙΑ. Καρδία Cant. 2. Steph. contra metrum.

Ibid. ΦΟΒΩΙ ΦΡΕΝΑ ΛΑΚΤΙΖΕΙ. Φρένα φόβῳ λακτίζει Colb. 1. Cant. 1. Ald. metro invito. Nec multo melius Rob. φόβῳ λακτίζει φρένα.

§. 881. Δ' ΟΜΜΑΘ'. Γ' ὄμμαθ' Rob.

§. 884. ΠΑΙΟΥΣ'. Πταῖουσ' Med. Ask. D. Παῖουσ' Ask. C. Παῖουσι, invito metro, Guelph.

§. 885. ΣΤΥΓΝΗΣ. Στυγνοῖς Ask. D. Cant. 1. 2.

§. 886. ΕΠΩΔΙΚΑ. Carmen hoc multis metri vitiis laborantem, quasi monostrophicum exhibent Ald. Rob. Turn. Steph. Grot. in Excerptis:

1. Ἦ σοφὸς ἢ σαφὸς ἦν
2. Ἄος πρῶτος ἐν γνώμῃ τόδ' ἰθάσσει
3. Καὶ γλώσση διεμυθολόγησεν,
4. Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν
5. Ἄριστίαι μάκρῳ καὶ μήτε τῶν πλάτῳ
6. Διαθρυπτομένων, μήτε τῶν
7. Γένη μεγαλυμένων ὄντα χερσῶν
8. Ἐρασεῦσαι γάμων.
9. Μήποτε μήποτ' ὦ μοῖραι
10. Λεχέων εὐνάτειραν ἴδοισθε πάλισσαν
11. Μὴ δὲ πλάσθειν ἐν γαμετῶ τινι τῶν ἐξ ἕρανῶ.
12. Ταρβῶ γὰρ ἀγεργάτορα παρθεναίαν,
13. Εἰσορῶσ' Ἴθις με γάμῳ δαπτομένην
14. Δυσπλάγχθοις Ἦρας ἀλαταίαισι πόσιων.

Cætera ut in edit. Stanl. Et hæc quidem mordicus tenet Pauwius, multa confidenter pronuntians tanquam ex cathedra, quæ omnia, una cum ejusdem enarratione metrica, ut in versibus aperte Antistrophicis plane inutili, prætereunda statui; tantum moneo nihil excogitari potuisse vel arrogantius vel infelicius. Reliquos

sex versus, qui in edit. Stanleiana Epodum constituunt, sic metitur vir cl. 1. Iamb. dim. acat. 2. Asynartet. ex duobus Hephthemim. troch. nam Periodus a Ditrochæo incipiens et ex Iambis præterea constans hic minus placet. 3. Asynartet. ex Hephthem. Iamb. et Hephth. troch. 4. Iamb. aut Troch. dim hyperc. 5. Troch. trim. brachyc. 6. Asynartet. ex Troch. Ithyph. et Iamb. hepth. vel ex Troch. hepth. et Troch. Ithyph. Si legeretur *Μῆτιν γ'* Trochaicus exiret Tetram. brachyc. Ego nihil muto. Hæc Pauw. Nos locum restituere conabimur ad γ. 905.

γ. 889. ΑΡΙΣΤΕΥΕΙ. Ἀριστεύειν Guelph. Ald. Hos versus sic ordinat Heathius,

Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυ-
τὸν ἀριστεύει μακρῶ

quem sequuntur Brunck. Schutz. 1.

γ. 891. ΓΕΝΝΑ. Γένει Cant. 2. Post *γέννα, γε* suum infercit Heathius, omnino repugnante linguæ ipsius indole, ut faciat Asynartet. ex Penth. troch. et Dochmiaco, qui ne sic quidem antithetico respondet. Et sanus est, siquis alius, hic versus.

Ibid. ΜΕΓΑΛΥΝΟΜΕΝΩΝ. Μέγ' ἀγαλλομένων ut antithetico respondeat, Arnald. Animadv. Crit. c. 32. Ego quid hoc intersit non video.

γ. 892. ΟΝΤΑ. Deest Guelph.

Ibid. ΓΑΜΩΝ. Uncinulis includitur tanquam spurium a Schutzio, qui ultimum verbum versus Antistrophici aperte spurium esse ait: abest etiam a Pors. cujus tanta est auctoritas ut ab eo vix unquam tuto discesseris. Πόνων tamen a nullo codice abesse reperio, et γάμων hic sensum parit optimum, quin et in Antistropha haud omnino otiosum est πόνων, nam Ἡρας ἀλάτεια significare possunt errores ipsius Junonis, ἀλάτεια πόνων Ἡρας aperte significant labores errabundos ab Junone immisos. Sed nihil affirmaverim, judicent lectores. Metrum vel recisis vel servatis vocibus ἰσοχρόνοις, ab utraque parte salvum est. In edit. 2. Schutz. γάμων, quod prius uncinulis incluserat, Porsonum imitatus, e textu eliminat.

γ. 893. ΜΗΠΟΤΕ ΜΗΠΟΤΕ Μ' Ω. Alterum *μήποτε* abest ab Ask. A. Ar. Colb. 1. *μήποτ' ὦ* Ask. B. C. Cant. 1. 2.

γ. 894. ΜΟΙΡΑΙ. Exciderunt h. l. quatuor syllabæ, quod viderunt recentiores edit. tres tamen reponi jubet Morell. repetendum scil. ὦ Μοῖραι, quod nemini forte probabitur.

γ. 895. ΛΕΧΕΩΝ ΔΙΟΣ. Λεχέων abest ab Ask. D. Διός ab Ald. Turn.

Ibid. ΙΔΟΙΣΘΕ. Ἴδισθε Cant. 1. Ven. 2.

Ibid. ΠΕΛΟΥΣΑΝ. Πέισσαν Ask. D.

γ. 896. ΠΛΑΣΘΕΙΗΝ. Πλαθείην Med. sed suprascriptum σ. Πλαθείην item Brunck. Pors.

Ibid. ΓΑΜΕΤΑΙ. Ἐν γαμέτα Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Turn. Steph. qua lectione mirum quantum delectatur Pauw. ut versum efficiat Dactyl. hexam. acat. cum amphimacro in principio! Hos versus sic ordinant Heath. Brunck. Schutz. 1. ut Strophicis respondeant,

Μήδε πλασθείην γαμέτα
Τινὶ τῶν ἐξ Οὐρανῶ.

γ. 898. ΙΟΥΣ ΓΑΜΩ. Ἰὺς μεγάλω Ald. Vix digna est quæ referatur inter Vv. LL. emendatio Pauwii, scribentis γάμω in genitivo, Dorice pro γάμω. Ἄμα reponit Morell. quo sensu ipse viderit; deinde, tanquam puderet eum tam invenustæ lectionis, ad fulcrum Heathianum confugit, legens Ἰοῖ σέ γε δαπτομένην quod altero illo non melius, deterius esse non potuit. Nec felicior est Brunckii conjectura χροῖα δαπτομένην, quæ tamen, ut nos nostra delectant, ipsi probabilis dicitur. Ex Aldina μεγάλω Schutz. μέγα reponendum censet, quem libenter secuti sumus.

Ibid. ΔΑΠΤΟΜΕΝΑΝ. Δαπανομένην Colb. 1.

γ. 899. ΔΥΣΠΛΑΓΧΝΟΙΣ. Δυσπλάγχνος Colb. 2. Cant. 1. Δυσπλάνοις Turn. Heath. et recentiores omnes; eodem scil. pleonasmo quo supra, γ. 578. τηλέπλαγκτοι πλάνοι, et γ. 587. πολύπλαγκτοι πλάναι.

Ibid. ΑΛΑΤΕΙΑΙΣΙ. Ἀλατίαισι Ald. Cant. 1. Turn. in fine omitunt recentiores, omnino id exigente metro.

Ibid. ΠΟΝΩΝ. Abest a Turn. et omitti jubet Pauw. Abest etiam a Pors. Vid. supra ad γ. 892. et Notas Varr. Philologg. ad γ. 897. γῶν substituit Morell. conjectura omnium fere in quas incidimus infelicissima. Ποιῶν conjecit Arnald. Animadv. Crit. quod si verum esset, ad εἰσορῶσα se referret.

γ. 900. ΟΤΙ. Ὅτι Arnald. quod Oceanitides, si non omnes, saltem pleræque erant virgines; sed perperam, nam recte sensum hujus loci Schutzius esse monet, *quandoquidem conjugium aequale, quod mihi unice placet, ab omni metu liberum sit, non timeo.* Ἄφοβος enim ad γάμος, non ad ἐδέδια, trahendum est.

γ. 901. ΑΦΟΒΟΣ. Valde mihi suspecta est hæc vox, tanquam glossema ad ἐδέδια; itaque uncinulis inclusum velim.

Ibid. ΟΥ ΔΕΔΙΑ. Οὐδέ τι (ad Marg. μηδέτι) διακρεισσόνων, Ven. 2. οὐδέ διὰ Rob. Hos versus sic ordinant Heath. Brunck.

Οὐδέ τι μὴδὲ κρεισσόνων θεῶν ἔρω
Ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με.

Aliter Morell.

Ἄφοβος, ἐδέδια
Μηδὲ κρεισσόνων θεῶν ἔρω
Ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με.

Schutz. vero,

Ἄφοβος, ἐδέδια μὴδὲ κρεισσόνων
Θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με.

Rejecto scil. ἔρω, tanquam glossemate ad ἄφυκτον ὄμμα, in quo verum mihi videtur vidisse. Sin aliquis illud servatum voluerit, facile legat,

Θεῶν μ', ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτ' ἔρω.

γ. 902. ΠΡΟΣΔΕΡΚΟΙΤΟ. Προσδέρκοι Med. quod pro προσδράκοι conjicit Salvinius. Προσδέρκοι Colb. 1. 2. Ask. A. B. Cant. 1. 2. Ar. Ven. 2. Προσδέρκοισθε Ven. 1. Ox. Ald. Προσδράκη Rob. Mox uero omittit Ald. Post hunc versum deesse aliquid affirmat Hermannus, Obs. Crit. p. 17. qua causa inductus nescio.

γ. 903. ΑΠΟΡΑ ΠΟΡΙΜΟΣ. Alii εις ἄπορα. H. STEPH. Scriptum pro *πόριμος κατ' ἄπορα*, *extricabile per inextricabilia*, quod nulla ratione extricari unquam potest. Acumen est grandius quod Stanleius non assecutus est, perperam legens *πόρος ἀπόριμος*; vident omnes, nec necesse est ut eum refutem. PAUW. Miror post Stanleium etiam Spanheimio ad Julian. p. 256. locum de mendo fuisse suspectum; illum divinare *πόρος ἀπόριμος*, hunc ex Cod. Gall. Reg. pene extra omnem dubitationem ponere legendum εις ἄπορα. Mihi certum est correctores in eo loqui, qui quod non intelligebant, de suo addiderunt εις. Nec vel decem me moveant codices ab edita ut recedendum putem. Solent enim apud utriusque linguæ scriptores nomina verbalia cognatamque vocis significationem sortita, easdem admittere constructiones, iisdem præpositionibus juncta incedere, quibus verba ipsa. ABRESCH. Vide supra ad γ. 613. Notas Varr. Philologg. εις ἄπορα dant Ask. A. C. D. Cant. 2. Rob. Sed nihil mutandum. De se autem cum Stanleio comparato Pauvius paulo modestius loqui debuisset.

γ. 904. ΓΕΝΟΙΜΑΝ. Γενοίμην Ald.

γ. 905. ΤΑΝ ΔΙΟΣ. Ion. tetram. brachyc. cum ἀνακλάσει in φύγοιμ' vocat Heath. Epionicum impurissimum ait esse Morell. Jam vero carmen describam fere ut in edit. 1. Schutz. ad numeros revocatum.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Ἦ σοφὸς ἢ σοφὸς ἦν
2. Ὃς πρῶτος ἐν γνώμῃ τὸ δ' ἐβάστασε
3. Καὶ γλώσσα διεμυθολόγησεν,
4. Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυ-
5. τὸν ἀριεῦει μακρῶ.
6. Καὶ μήτε τῶν πλέτων διαθρυπτομένων,
7. Μήτε τῶν γενῶν μεγαλυνομένων
8. Ὅντα χερνήταν ἐρασεῦσαι [γάμων].

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

1. Μήποτε μήποτε μ' ὦ
2. Μοῖραι * * * * λεχίων Διὸς
3. Εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλυσαν
4. Μηδὲ πλασθείην γαμέτα
5. Τινὲ τῶν ἐξ ἕρανῶ.
6. Ταρβῶ γὰρ, ἀσεργάνορα παρθενίαν
7. Εἰσορῶσ' Ἴῆς μέγα δαπτομέναν
8. Δυσπλάνως Ἥρας ἀλατείαις [πόνων].

ΕΠΩΙΔΟΣ.

1. Ἐμοὶ δ' ὅτε μὲν ὀμαλὸς ὁ γάμος, [ἄφοβος],

2. Οὐ δέδια, μηδὲ κρείσσων
3. Θεῶν ἄφικτον ὄμμα προσδέκοντό με,
4. Ἀπόλεμος ὄδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
5. Πόλεμος· ἐδ' ἔχω τίς ἂν γενόιμαν·
6. Τὰν Διὸς γὰρ ἔχ' ὄρω
7. Μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.

Metra vero sic se habent. In Strophā, 1. Dactyl. penth. 2. Asynartet. e Penth. Iamb. et Dactyl. dim. qui est Alcaicus hendecasyllabus. 3. Dactyl. tetram. 4. Glycon. 5. Ion. a min. dim. cat. 6. Similis primo. 7. Asynartet. ex Monom. troch. et Dactyl. dim. 8. Troch. dim. hyperc. vel trim. cat. rejectis vel servatis γάμων et πόνων. In Epodo, ob syllabarum resolutiones, versiculorum primi et quinti metra certo definire difficile est. Dixerim tamen, 1. si rejiciatur ἄφοβος, Iamb. dim. potius quam Asynartet. ex Dochmio et Iambo, vel ab Iamb. Monom. et Antispasto. Si retineatur ἄφοβος, erit vel Asynart. e Dochm. et Iamb. dim. brachyc. vel Iamb. trim. brachyc. quod forte melius. 2. Iamb. dim. acat. 3. Iamb. trim. acat. 4. Vel Asynartet. e Dochmio et Iamb. monom., vel potius, Asynartet. ex Iamb. monom. et Dochmio; sic enim dixerim potius quam Iamb. dim. hyperc. 5. Asynart. e Troch. penth. et Iamb. penth. 6. Troch. dim. cat. 7. Choriamb. dim. cat., vel potius, Logacædicus trim. acat.

ψ. 906. ΑΥΘΑΔΗΣ ΦΡΕΝΩΝ. Alii αὐθάδη φρενῶν, ut dicitur ὑπέρογκα φρονεῖν. H. STEPH. Αὐθάδη φρενῶν Cant. 2. ubi suprascriptum φρενῶν. Αὐθάδη φρενῶν etiam Rob. Pors. Αὐθάδη etiam Guelph. Turn. Αὐθάδης φρένας conjecit Pauw.

ψ. 907. ΟΙΟΝ. Τοῖον Rob. Pauw. Morell. sed vulgatum, ut monet Schutz., exquisitius.

ψ. 909. ΘΡΟΝΩΝ Τ'. Abest τ' a Rob.

Ibid. ΠΑΤΡΟΣ Δ'. Πατρός τ' Ask. D. Ven. 1. 2. Guelph. Ald. Abest δ' a Rob. Mox pro ἀρὰ, ἄρα Ald. infelicissime: quid hic de accentibus cogitabit Pauw.?

ψ. 910. ΤΟΤ'. Τόδ' Cant. 2. πότε' inter Vv. LL. recenset Turnebus, sed monet Schutz. τότε hic verborum contextui aptius esse.

ψ. 911. ΕΚΠΙΤΝΩΝ. Ἐκπίπτων Colb. 2. quod ex glossemate ortum est.

ψ. 912. ΤΟΙΩΝΔΕ. Τοίονδε Med. sed α suprascriptum alia manu, ut sit τοίονδε, nempe ἐκτροπήν.

ψ. 914. ΕΓΩ ΤΑΔ'. Ἐγὼ δὲ τάδ' Viteb.

ψ. 915. ΘΑΡΣΩΝ. Θαρρῶν Morell. ex Schol. quod, si vel in textu reperiretur, in θαρσῶν mutandum esset.

Ibid. ΚΑΘΗΣΘΩ. Καθείσθω Ald. Rob.

Ibid. ΚΤΥΠΟΙΣ. Τύποις videtur legisse Schol. α'. perperam, quod vidit Pauwius.

ψ. 916. ΠΙΣΤΟΣ. Πίσως Med. sed ο est suprascriptum alia manu. Vide Notas Stanl. Πιστός defendit Heath. ex Steph. Thesauro,

et, Heathio longe doctior, Porsonus ad Eurip. Hec. §. 1115. Πυρός, quod videtur legisse Schol. α'. omnino absurdum est.

Ibid. ΤΙΝΑΣΣΩΝ Τ'. Τινάσσουν' alii, teste Morell. Ipse hanc lectionem in sola edit. Glasc. 1745. repperi, quæ Stanleianam in forma minore sine notis expressit, ibique manifestus est error typ.

Ibid. ΧΕΡΟΙΝ. χερσὶν Colb. 1. Ask. A. Cant. 1. Χειρὶ Colb. 2. Χειρὶ conjecit Pauwius, ut esset anapæstus in quarta, quod ille versui placere ait! Τινάσσων † τ' ἐν χερσὶν Pors.

Ibid. ΠΥΡΡΙΝΟΟΝ. Πυρρινῶν in Med. et Ask. A. quod sine dubio servandum, et sic Morell. Brunck. Schutz. 2. Πυρρινῶν Colb. 1. Cant. 1. Rob.

§. 917. ΕΠΑΡΚΕΣΕΙ, Ἐπαρκείση Colb. 1.

Ibid. ΤΟ ΜΗ ΟΥ. Deest & Colb. 2. Ask. A. D. Cant. 1. Mosq. 1. Ven. 2.

§. 918. ΠΤΩΜΑΤ'. Εἰς πτώματ' Cant. 2. glossema est imperiti Grammatici, qui nesciebat πεισὶν πείσημα vel πτώμα eleganter dici posse. Sic D. Matth. ii. 10. ἐχάρησαν χαρὴν μεγάλην σφόδρα.

§. 919. ΝΥΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ. Παρασκευάζεται ἰν Guelph. Ald. Rob.

§. 920. ΕΠ' ΑΥΤΟΣ. Αὐτὸς ἐπ' Rob.

Ibid. ΑΥΤΩ. Ἐαυτῶ Ask. C. Mosq. 1. ubi omissum ἐπ'. Αὐτῶ Cant. 1.

§. 921. ΕΥΡΗΣΕΙ ΦΛΟΓΑ. Εὐρήσοι suprascriptum habet Colb. 2. Post φλόγα plenius distinguit Pauwius, quia, ut ait ille, verbum compositum ὑπερβάλλειν non secundum, sed quartum casum, solet regere; sed illud βροντῆς a præpositione ὑπὲρ in verbo composito regi posse, norunt tirones.

§. 922. ΒΡΟΝΤΗΣ. Βροτῆς Cant. 1.

Ibid. ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΝΤΑ. Ὑπερβάλλοντα Cant. 1. Ὑπέρβαλλον Mosq. 2.

Ibid. ΚΡΑΤΕΡΟΝ. Κρατερόν Ald.

§. 923. ΓΗΣ ΤΙΝΑΚΤΕΙΡΑΝ ΝΟΣΟΝ. Γῆς τινάκτειραν νόσοι, τρίαίαν αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος Pauw., ut jungat νόσον τινάκτειραν, et τρίαίαν αἰχμὴν. Sed elegans est conjectura quam margini edit. Pauw. olim penes Askevium, pro νόσον, adscriptum invenio, νέμων. Ut sit sensus, νέμων τε τρίαίαν γῆς τινάκτειραν σκεδᾶ αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος: Schutz. vero, edit. 1. legi vult,

Θαλασσίαν τε, γῆς τινακτῆς, ἐνόσων

Τρίαίαν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος σκεδᾶ.

H. e. *quique novus quasi terræ concussor, fortior, scil. Neptuno ἐνοσιγαίῳ, marinum tridentem vibraturus, illam Neptuni lanceam dissipabit.* Deinde comparat Hom. II. n. 562. et verbum ἐνόσων ab ἐνόθω deducit, cujus futurum ἐνοσέμεν habet Hesych. et a quo ipse Neptunus ἐνοσίχθων et ἐνοσιγαίος dicitur. Rectius forte nihil mutavit in edit. 2.

§. 924. ΑΙΧΜΗΝ. Αἰχμὴ Guelph.

Ibid. ΤΗΝ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ. Τῆ Ποσειδῶνος Coll: Ask.

§. 925. ΚΑΚΩΝ. Κακῶν Med. Ask. C. Cant. 1. 2. Ven. 2.

§. 926. ΟΣΟΝ. Ὅσων Med. Ὅση Guelph.

γ. 927. ΔΙΟΣ. Cum interrogatione legit Garbit. quod minus placet.

γ. 929. ΖΗΝΟΣ ΤΙΝΑ. Alii legunt *τίνα*. Si *τίνα* legas, intelligemus a Choro interrogari Prometheum, quis ille futurus sit qui Jovi dominabitur. Si *τινὰ*, dicemus Chorum quærerere, an quisquam dominaturus sit illi: ut dicat, Ergone, vel Itane, Jovi quisquam dominabitur? Hanc lectionem illi prætuli, quia præterquam quod particula *καὶ* videtur hic indignationi servire, sequens etiam versus interrogationi huic respondet, magis quam illi. Non erit, inquit, summa malorum in hoc; non solum impendet illi hoc malum, ut imperium patiatur, sed alia etiam graviora illum manent. Legitur et *Διός* pro *Ζηός*. H. STEPH. *Τινὰ Διός*; Ven. 2.

γ. 930. Γ' ΕΞΕΙ. *τίξει* Guelph. Lips. 2. Abest γ' ab Ask. B. Δ' *ίξει* Rob.

γ. 931. ΠΩΣ ΟΥΧΙ. *Πῶς δ' ἔχῃ* Colb. 2. Cant. 1. 2.

γ. 932. ΤΙ Δ' ΗΝ. *τί δαί* Med.

γ. 933. ΑΘΛΟΝ ΑΝ. Abest *ἀν* a Colb. 2. *αἶ* Mosq. 2.

Ibid. ΤΟΥΔΕ Γ' ΑΛΓΙΩ. *τῶδ' ἀλγίω* Colb. 1.

γ. 934. ΩΔ' ΟΥΝ. *ὄδ' ἔν* Cant. 1. 2. Ald. Rob. Turn. Grot. in Excerpt. Brunck. Schutz. Pors. quod sine dubio recipiendum. *ὄδ' αἶ* Guelph.

γ. 935. ΠΡΟΣΚΤΝΟΥΝΤΕΣ. *Προσυνῶντες* Ald.

γ. 936. ΘΩΠΤΕ. *Θώπτει* Colb. 1. 2. Ven. 1. Mosq. Ald.

γ. 937. ΒΡΑΧΥΝ. *Βραχῆν* Ald.

Ibid. ΔΑΡΟΝ. *Δηρόν* Ask. A. Cant. 1. sed ejusmodi Dorismos in senariis subinde offenderis.

Ibid. ΘΕΛΕΙ. *Θέλοι* Ask. C. D.

γ. 941. ΤΟΝ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ. *Τὸν τυράννε* Mosq. et Ald. ubi ad Marg. reponi jubet vir doctus, vel *Ἐρμῆν τυράννε*, vel *τὸν τῷ τυράννε*.

Ibid. ΔΙΑΚΟΝΟΝ. Similiter Soph. Philoct. dixit,

Ἄλλ' ἢ τέθηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων —

Et Aristoph. Av.

Σὺ δ' εἴ με λυπήσεις τί, τῆς διακόνου.

Et Euripides bis, ut in eo docuimus. Hinc porro *δήκονος* et *διηκονεῖν* orta. CANTER. Sic et Anacr. Carm. IX. 14. *Διάκονος, διακονεῖν*, secundam semper producit. Clark. ad Hom. Il. A'. 265. Sed brevis est *διακονικός* Aristoph. Plut. γ. 1171. nisi *ια* sit diphthongus vel synzesis. MORELL. Prætervidit Morell. legendum in Aristoph. l. c. *διάκονος*: rationem syllabæ productæ non vidit, quam dabit Etymol. in voce: *Ἀπὸ τῷ ἐνέκω, τὸ φέρω καὶ προσενέγκω, ἐν συνθέσει διαενέκω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα, διαένεκος, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν καὶ τροπή, διαένεκος καὶ κράσει τῷ α καὶ ε εἰς ᾧ μακρὸν διάκονος.* Vide eundem in voce *Ἀμφίων*.

γ. 942. ΚΑΙΝΟΝ. *Χαινὸν* Ald.

γ. 943. ΠΙΚΡΩΣ ΥΠΕΡΠΙΚΡΟΝ. Schutz. mavult, vel *πικρῶν ὑπέρ-πικρον*, *acerbitates fortunæ acerbitate sua superantem*; vel *πικροῦς ὑπέρπικρον*, *acerbis fatis majorem animi acerbitatem opponentem.*

Πικροῖς etiam video placuisse Barth. Advers. VII. 11. nec mihi sane displicet. Τὸν † πικρῶς ὑπέρπικρον Pors. 2.

§. 944. ΕΞΑΜΑΡΤΟΝΤ'. Ἐξαμαρτῶντ' Colb. 2. Guelph.

§. 945. ΤΟΝ ΕΦΗΜΕΡΟΙΣ. Deest τὸν Ask. D. Cant. 2. Τὸν ἡμέρας Med. Τὸν ἡμέροις Ask. B. Viteb. quæ quidem est emendatio ad Marg. Ald. ubi in textu legitur ἔφη μέροις. Ἡμέροις etiam video legisse Schol. α'. Et sic Schutz. 2. qui et testem advocat Hesych. Mihi quidem longe magis placeret ἔφημέροις, si id ferret metrum, quod tamen, eo recepto, corruptum erit; et locum ipsum, nisi legatur ἡμέροις, aliorum solertiæ restituendum commendo. Ἐφημέροις sine τὸν citat Schutz. ex Mosq. 1. Τὸν ἀνθρώποις exhibet Mosq. 2. e glossa scilicet. Articulum abesse posse censet vir doctissimus Jac. Tate, ut causa peccati significetur, et dicatur Attice, Τὸν ἰξαμάρτονα πορόντα τιμὰς, qui peccasti in eo quod mortalibus, &c. Cui vix assentior. Τὸν σοφιστήν, τὸν ὑπέρπικρον, τὸν ἰξαμαρτόντ', τὸν κλέπτην, ad πορόντα quoque articulum flagitari indicant.

§. 945. ΠΟΡΟΝΤΑ. Πορῶντα Cant. 1.

§. 946. ΑΝΩΓΕ Σ'. Ἀνώγει σ' Heath. ne abjiciatur augmentum. Σ' ἄνωγεν Brunck. qui ex Eurip. Androm. §. 955. Soph. Electr. §. 1458. Σιγαῖν ἄνωγα. Trachin. §. 1249. Πράσσειν ἄνωγας. Philoctet. §. 100. Τί ἐν μ' ἄνωγας recte contendit præteritum medium in usu fuisse sine augmento. Sic Schutz. Vide quæ ad §. 229.

Ibid. ΓΑΜΟΥΣ. Δόχους Cant. 1. unde natum λόγους Rob.

§. 947. ΠΡΟΣ ΩΝ Τ'. Πρὸς ᾧ γ' Cant. 2.

Ibid. ΕΚΠΙΠΤΕΙ. Ἐκβληθῆ Rob. e Scholio natum, ut vidit Schutz.

§. 948. ΑΙΝΙΚΤΗΡΙΩΣ. Ἐνοικτηρίως Ask. D.

§. 949. ΑΥΘΕΚΑΣΤ' ΕΚΦΡΑΖΕ. Ipsa singula per se. Vel conjunctim una voce, sicut etiam Aristot. Eth. IV. et ipsum ἀληθῆ vocat αὐθέκαστον, sincerum, candidum, et integrum, in quo nihil sit ficti, tecti, et obscuri; et qui etiam nihil aliter efferat aut præ se ferat quam sit in rei veritate. GARB. Herod. V. 13. Οἱ μὲν δὲ αὐτὰ ἕκαστα ἔλεγον. Eurip. Orest. §. 1393. Σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὐθ' ἕκαστα et §. 1400. Ἴν' αὐθ' ἕκαστά σοι λέγω. Idem, Phœniss. §. 497. Ταῦτ' αὐθ' ἕκαστα εἶπον. Rogat hic Barnes. an αὐθέκαστα, h. e. ἀπλᾶ. Atqui conjunctim diviseve exaretur ad sensum quid intersit non video; rectius tamen talia separari constat. Cf. Hesych. Suid. et Etymol. deque vocabulis hujus generis in unum conflatis Wassæi Collectanea inserta Dukeri præfationi præmissæ Thucydidi. ABRESCH. Scribendum αὐθ' ἕκαστα, non αὐθ' ἕκαστα, nec αὐθέκαστα. BRUNCK. Αὐθέκαστα φράζει Cant. 2. Ar. Rob. Αὐθέκαστ' ἐκφραζει Ald. Pors. Ἐκαστα φράζει etiam Ask. A. C. Cant. 1. Colb. 2. Ἐμφραζει Guelph.

§. 950. ΠΡΟΜΗΘΕΥ ΠΡΟΣΒΑΛΗΣ. Alii προβαλῆς. H. STEPH. Βύλλης Προμηθεῦ Guelph. Προβάλλης Ald. Rob. Προβαλῆς Colb. 1. Cant. 1. Mosq. ubi προβαλῆς Προμηθεῦ legitur.

Ibid. ΟΤΙ. Ὅτι καὶ Colb. 2. a secunda manu.

§. 951. ΖΕΥΣ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. Ὁ Ζεὺς τε τέτοις Colb. 2. Τοι ταῖτοις inter Vv. LL. citat Turn.

Ibid. ΟΥΧΙ. Malim ἔτι.

γ. 952. ΣΕΜΝΟΣΤΟΜΟΣ ΓΕ. Σεμνόστομός τε Turn.

Ibid. ΠΛΕΩΣ. Πλέος Guelph. quod minus Atticum est.

γ. 953. ΘΕΩΝ. Διός Rob. sed ita laborat metrum sine fulcro.

γ. 957. ΤΥΡΑΝΝΟΥΝΤ'. Κοιρανῶντ' Med. Colb. 1. Ask. A. B. Cant. 2. Brunck. Schutz. Pors. quod tam aperte recipiendum, ut mirum sit τυρανῶντ' apud quosvis editores locum habuisse; Κοιρανῶ τ' etiam Colb. 2. Totum versum sic emendat Grotius, Τρίτον δὲ καὶ τὸν οὖν τυρανῶντ' ἔφομαι, quod etsi minus recte, felicius certe quam Pauw. qui Τρίτον δὲ τὸν οὖν τυρανῶντ' ἔφομαι legit: quid vero deinde sibi voluerit, cum ad verba Αἴσχινα καὶ τάχινα subjunxit, "Hæc non jungenda sed separanda videntur, καὶ τάχινα ἐπόφομαι αἴσχινα ἐκπεσόντα; attende: sic Grotii καὶ τὸν οὖν τυρανῶντ' non quadrat," ipse viderit. Merito eum castigat Heath. Grotium sequitur Morell. et certe, nisi κοιρανῶντ' darent Codd. MSSti, ad quod illud alterum glossema est, satis se commendaret Grotii conjectura, vim enim hoc loco peculiarem habet particula καί. Gemellam mendam profert Brunck. ad Med. γ. 1299. ubi vulgo legebatur,

Εἰ μὴ τυράνων δάμασιν δώσει δίκη

Πέποιθ', ἀποκτείνασα τυράννης χθονός.

γ. 958. ΣΟΙ ΔΟΚΩ. Δοκῶ σοι Guelph. Huc trahit ταρβῶν Ald. e sequenti versu.

γ. 959. ΥΠΟΠΤΗΣΣΕΙΝ. Ὑποπτήσειν Cant. 1. 2.

γ. 960. ΠΟΛΛΟΥ ΓΕ. Πολλῶ γε Ask. B. Πολλῶ δὲ Ald.

Ibid. ΕΛΕΙΠΩ. Ἐλείπω Ald.

γ. 962. ΑΝ ΙΣΤΟΡΗΣ. Alii ἀνισορῆς. Utitur hic poeta, sicut et alii Tragicæ, indifferenter simplici ἱστορεῖν et compositis ἀνισορῆν et ἐξισορῆν: quamvis ἐξισορῆν aliquando paulum diversam habeat significationem. H. ΣΤΕΡΗ. Cum forma subjunctiva efferatur verbum, particula ἂν hinc abesse non potest. Non audiendi igitur sunt libri qui ἀνισορῆς exhibent. HEATH. Ἄν ἱσορῆς Med. Colb. 2. Ask. A. Cant. 2. Mosq. 1. Ald. Ἄνισορῆς conjecit vir doctus ad Marg. Ald. et sic Rob. Brunck. Schutz. Pors. Brunckius etiam advocat Soph. Œd. Col. γ. 991. Eurip. Suppl. v. 111. Hippol. γ. 92.

γ. 963. ΑΥΘΑΔΙΣΜΑΣΙΝ. Αἰθαδήμασιν Ask. D.

γ. 964. ΚΑΘΩΡΜΙΣΑΣ. Καθώρσας Med. (Sed inter ρ et ο litera est erasa.) Sic Rob. Καθωρῆσας Colb. 1. Κατόρσας Ask. D. Κατήγαγες Colb. 2. Ar. Ven. 2. sed ibi glossa interlinearis habet καθωρμίσας.

γ. 968. ΦΥΝΑΙ. Φῆναι Ask. A. Colb. 2. Viteb. Mosq. 2. Turn. Garb. Μοχ πινόν μ' Med.

γ. 970. ΠΗΜΑΣΙ. Alii πρᾶγμασι. Melius πῆμασι, ut γ. 999. Πρὸς τὰς παρῆσας σπυμονὰς ἄρθω; φρονεῖν. H. ΣΤΕΡΗ. Sed πρᾶγμασι etiam pro calamitatibus accipi notissimum est; quamvis h. l. simpl. verterim, *rebus presentibus*; idque dant Med. Colb. 1. 2. Ask. B. C. D. Ar. Cant. 1. 2. Ven. 2. Brunck. Schutz. Pors.

γ. 971. ΧΛΙΔΩΝΤΑΣ ΩΔΕ. *χλιδῶντας δ' ὄδι*, ad Marg. Ald. reponit vir doctus; asperior est et incitator oratio, omisso δί.

γ. 973. ΤΙ. Τοὶ Cant. 2.

Ibid. ΣΥΜΦΟΡΑΙΣ. Ne quis legat *συμφορᾶς*, monet Abresch. τὸ *συμφοραῖς* pendere a præpositione in verbo *ἐπαιτιᾶ*. *Συμφοραῖς ἐπ' αἰτιᾶ* conjecit Pauw. et sic Mosq. 1. sed parum placet. Heathius *συμφοραῖς* absolute legendum arbitratur, ut Agam. γ. 135. Παναῖσι *κυσὶ πατρός*. *Συμφορᾶς* emendat doctissimus Valcken. ad Phœniss. γ. 632. Collatis Soph. Œd. Tyr. γ. 653. Antig. γ. 495. Electr. γ. 606. 634. multisque Euripidis et aliorum locis, cui profecto libens assentior, ut *κάμῃ* pendeat ab *ἐπαιτιᾶ*, *συμφορᾶς* a suppresso *ἕνεκα*. Sic Schutz. 2.

γ. 974. ΠΑΝΤΑΣ. Νῦν Ask. C. Ven. 2. e glossa.

Ibid. ΕΧΘΑΙΡΩ. Ἐχθραίνω Colb. 1. Turn.

γ. 975. ΠΑΘΟΝΤΕΣ. Παθόντες Ald.

Ibid. ΚΑΚΟΥΣΙ Μ' ΕΚΔΙΚΩΣ. *Κακῶσι μ' ἀδικως*, e glossa scil. Guelph. Mosq. 2. *Κακῶσιν ἐδικως* inter Vv. LL. recenset Turn.

γ. 976. ΜΙΚΡΑΝ. Σμικρὰν Brunck. Schutz. Pors. quod omnino recipiendum.

γ. 978. ΠΡΑΣΣΟΙΣ. Πράσσεις Ald.

γ. 979. Ω ΜΟΙ. ὦμοι Schutz.

γ. 984. Γ' ΑΝ. Δ' ἂν Rob. Μοχ τίνουμ' ἂν αὐτῶ Colb. 1.

γ. 986. ΚΑΙ ΕΤΙ. Καί τι Med. Et sic vult Pauwius, vel καί τι. *Κάτι* Heath. Brunck. Schutz. Pors. quod unice verum. *Καί τι τῶδ' ἀνέστερον* emendat Wakefield. Silv. Crit. § 167.

γ. 987. ΕΜΟΥ ΤΙ ΠΕΥΣΕΙΣΘΑΙ ΠΑΡΑ. Interrogationis notam hic apposui, quod *ἔ γάρ* aliter quam pro *nonne* hoc loco sumi posse non videatur. Illudis mihi tanquam puero, inquit Mercurius; cui Prometheus respondet, Quid? Nonne puer, vel puero etiam es amentior, qui existimes, &c. H. ΣΤΕΡΗ. Πεύσεισθαι Colb. 1. sed habet *εἰ* superscriptum. Et sic legendum censet Heath., cui *πευσεισθαι* nimis Doricum videbatur. Eum sequuntur Morell. Brunck. quod mihi minus placet.

γ. 988. ΑΙΚΙΣΜ'. Αἰκίμ' Steph. Errore typ. nam recte in Delectu, anno 1567.

γ. 989. ΓΕΓΩΝΗΣΑΙ. Γεγωνεῖσθαι Cant. 1.

γ. 991. ΑΙΘΑΛΟΥΣΑ. Αἰθάλλουσα Colb. 2. Αἰθαλῶσσα Canter. recte, me iudice, et sic Giacomell. Aliter tamen Pauwius, sed plus apud me valet auctoritas Valcken. ad Phœniss. γ. 524., quem sequuntur Heath. Morell. Brunck. Schutz. Pors. Αἰθερῶσσα Schol.

γ. 992. ΛΕΥΚΟΠΤΕΡΩ ΔΕ ΝΙΦΑΔΙ. Λευκοπτεροῖς δὲ νίφασι Colb. 1. Ask. A. Invertuntur hic et proxime sequens versiculus in Guelph.

γ. 994. ΓΝΑΜΨΕΙ. Γνάψει Colb. 1. Cant. 1.

Ibid. ΦΡΑΣΑΙ. Φράσσειν Colb. 1.

γ. 995. ΧΡΕΩΝ. Χρίω Colb. 1.

γ. 996. ΝΥΝ. Νυν encliticum reponit Ask. Sic recte edidit Turn. et post eum Steph. Morell. Brunck. Schutz. Pors. Corrigas L. B. errorem typ., et pro *τοι* lege *σοι*.

- γ. 997. ΩΠΤΑΙ. Ὡ παῖ Med. Totum versum sic exhibet Rob.
 Ὡπτται δὴ ταῦτα καὶ βεβέλευται πάλαι.
- γ. 999. ΟΡΘΩΣ. Καλῶς Ar. quod glossema est.
- γ. 1002. ΣΕ ΜΗΠΟΘ'. Σ' ἔννοια μήποθ', ex glossa, Ask. C. D.
 Cant. 1. 2. Mosq. 1. Ven. 2. et Guelph. nisi quod ibi corruptius
 ἔννοια.
- γ. 1003. ΛΙΠΑΡΗΣΩ. Μαλακήσω a secunda manu in Cant. 1.
 Ibid. ΤΗΠΤΙΑΣΜΑΣΙΝ. Ὑπτιάσμοσι Guelph. Ald. Rob. Turn. et
 μοx χειρῶν Ald. Rob.
- γ. 1004. ΓΥΝΑΙΚΟΜΙΜΟΙΣ. Γυναικομήμοις Cant. 1.
- γ. 1005. ΔΕΣΜΩΝ. Τῶν δεσμῶν Colb. 1. 2.
 Ibid. ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ. Τῷ δὲ πάντος Mosq. 1. Τῷδε πάντος Mosq. 2.
 Τῷδε πάντως Guelph. Πάντως item Gud. apud Schutz. 2. quod miror
 illi placuisse.
- Ibid. ΔΕΩΝ. Δεῶν Viteb.
- γ. 1007. ΜΑΛΘΑΣΣΗ. Μαλθάση Colb. 2. Ask. B. Cant. 2. Mosq. 2.
 Ald. Post μαλθάση, κίεα addit Rob. unde μαλθάση κίεα Διταῖς,
 rejecto ἑμαῖς, dedit Pors.
- γ. 1008. ΝΕΟΖΥΓΗΣ. Νεόζυγος Viteb.
- γ. 1009. ΗΝΙΑΣ. Ἠνίαν Guelph. Mosq. 2.
- γ. 1010. ΣΦΟΔΡΥΝΗ. Σοφίζη Rob.
- γ. 1011. ΑΥΘΑΔΙΑ ΓΑΡ. Abest γὰρ a Colb. 1.
 Ibid. ΤΩ ΦΡΟΝΟΥΝΤΙ ΜΗ ΚΑΛΩΣ. Τῷ μὴ φρονῶντι καλῶς Mosq. 2.
- γ. 1012. ΟΥΔΕΝΟΣ ΜΕΙΖΟΝ. Si ἕδενος μεῖζον non sit dictum ἐν ἤθει
 pro plus nihilo, parum, exiguum, cum Stanleio haud dubie scri-
 bendum ἕδενος μεῖον censet Pauw. sed "temperatum illud hactenus
 non displicet mihi," inquit vir cl., "et similia etiam alibi non
 raro." Cum Pauwio facit Morell. qui quid sit *nihilo plus* se ait
 intelligere, quid sit *nihilo minus* non item; et Menandrum ad-
 vocat, Ὅταν ἕτερός σοι μηδένοσ πλείον διδῷ. Μεῖον legendum censet Abresch.
 nisi forte Αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἕδενος μεῖζω ὀσθενεῖ, h. e. ἀσθενεῖ, ut supra,
 γ. 937. quod nemini forte, præter ipsum, placebit. Μεῖον legen-
 dum esse consentiunt Heath. Brunck. Schutz. Pors. et ipsa
 clamat ratio. Duo loca affert vir doctissimus Jac. Tate, ut μεῖον
 h. l. confirmet; alterum ex γ. 509. μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός, alterum
 ex γ. 937. ἔλασσον Ζηνός ἢ μηδὲν μέλει. Sed profecto paulum diversa
 est ratio τῷ μηδὲν μεῖον, et istorum ἔλασσον ἢ μηδὲν vel μηδένοσ μεῖον.
- γ. 1013. Δ' ΕΑΝ ΜΗ. Alii εἰάν καὶ τοῖς ἑμοῖς πεισθῆς λόγοις. Atqui
 quomodo hæc cohærent cum præcedentibus? Aut, an Mercurius
 tantopere hortaretur Prometheum ut Jovi morigerus esse vellet,
 si nihilominus hæc mala illum manerent? Itaque alteram lec-
 tionem, quæ negationem habet, in contextum recepi, licet ex
 illo optimo exemplari non adnotatam. H. ΣΤΕΡΗ. Δ' ἂν εἰ μὴ
 uterque Cant. Ven. 2. Δ' ἂν μὴ Ask. D. Δεῖ ἂν μὴ Viteb. Δ' εἰάν,
 omisso μὴ, Ald. Δ' εἰάν καὶ Turn.
- Ibid. ΠΕΙΣΘΗΣ. Πείθη Ask. C. D. Ven. 2. Mox λόγους Ald.
- γ. 1015. ΟΚΡΙΑΔΑ. Ἀκρίδα Ald. Rob.
- γ. 1016. ΚΕΡΑΥΝΙΑΙ ΦΛΟΓΙ. Φλογὶ κεραυνία Ask. A.

γ. 1018. ΠΕΤΡΑΙΑ Δ' ΑΓΚΑΛΗ. Πιτρεαία δ' ἀγκάλη Ald. Rob.

γ. 1020. ΕΣ ΦΑΟΣ. Εἰς φάος Cant. 1. 2. Guelph.

Ibid. ΔΕ ΤΟΙ. Δ' ἔτι Ask. B.

γ. 1021. ΔΑΦΟΙΝΟΣ. Δαφινός Mosq. 2. et supra Schol. Φοινικός.

Ibid. ΔΑΒΡΩΣ. Λαύρος Mosq. υ et 6 scil. simillima sunt. Λάφρος Ar. Rob. sic Brunck. qui et commate distinguit post δάφουτος, et pro αἰτός legit αἰτός ex usu Attico, quem sequitur Schutz. Ἀιτός etiam Pors.

γ. 1022. ΔΙΑΡΤΑΜΗΣΕΙ. Διαρταμήση Turn.

Ibid. ΜΕΓΑ ΡΑΚΟΣ. Hic γα ante ράκος producitur. Idne tribuendum est τῶ ρ? Dubito hercule. An scribendum, trajecta vocula, σώματος ράκος μέγας? PAUW. Sed non necesse. Vid. Orph. εις Ἄδων. γ. 5. Hom. II. Ε. 358. Ω. 370. Β. 773. Λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Eurip. Ion. γ. 552. Aristoph. Nub. γ. 731. ubi τὰ producitur ante ράκια. Vid. Dawes. p. 158. 160. MORELL. Pronuntiandum μέγας ράκος. Naturalis asperitas literæ ρ facit ut duplici potestate sæpe polleat, vocalem brevem in fine præcedentis vocis producendo, quod jam nobis observatum in notis ad Orest. γ. 857. Ex usu pronuntiationis, literam hanc geminabant librarii quidam, unde quandoque, maximo syntaxeos detrimento in unam duæ voces perperam coaluerunt. In Soph. Antig. γ. 712. male vulgo παραρρέϊθροισι legitur. Ibid. γ. 318. δὲ e codice enotatum, ubi antea minus bene legebatur τί δαὶ ῥυθμίζεις. Eurip. Electr. γ. 777.

Παίω τρέπω δὲ, καὶ τίνι ῥυθμῶ φόνος;

Hippol. γ. 462.

Σὺ δ' ἄκ ἀνίξη; χεῖν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα.

Soph. Œd. Col. γ. 900.

Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίσομοι.

Sic codd. et primariae editiones. Pessimo exemplo, quod tamen omnes secuti sunt, Turnebus edidit ἀπαὶ ῥυτῆρος. Ἄπὸ et ὑπὸ, ultima producta, sequente ρ, millies apud poetas omnes occurrunt; sæpissime tamen ab imperitis editoribus in ἀπαὶ et ὑπαὶ nulla auctoritate, et absque necessitate mutata. Apud Homerum et alios poetas, τὸ et δὲ ante ρα producuntur, quæ voces prave in multis libris conjunctim scriptæ, τὸρρα et ὄρρα. Vide Orvillii Vann. Crit. p. 333. BRUNCK. Hæc ille, recte, nisi quod Homeri auctoritas in ultimis producendis apud Tragicos valere non potest, nec eum ad partes vocare debuit Morell.

γ. 1023. ΑΚΑΗΤΟΣ. Ἄλητος Guelph.

Ibid. ΕΚΘΟΙΝΗΣΕΤΑΙ. Ἐκθοινηθήσεται Rob. Ἐκθοινίσιεται Mosq. 2. Ἐκθοινηθήσεται Viteb.

γ. 1025. ΤΟΙΟΥΔΕ. Τοσάτης Cant. 1. Τῶ σὺ δὲ Cant. 2.

Ibid. ΜΗ ΤΙ. Μὴ τοι Med. Μὴ δὲ Cant. 2. Τοὶ μὴ fuisse olim in Mosq. 1. testatur Schutz. ubi nunc μὴ τι.

γ. 1026. ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΟΝΩΝ. Abest σῶν ab edit. Pauw. incuria typographi.

γ. 1027. ΘΕΛΗΣΗ Τ'. Θελήση δ' Cant. 1. 2. Θελήσει τ' Ald. Rob.

Brunck. allata simili temporum enallage ex Pers. γ. 114. et seqq.
Sic Schutz. 1. Non probō. Τλήση Mosq. 1.

γ. 1028. ΚΝΕΦΑΙΑ Τ'. Abest τ' a Colb. 1. Corrige, sodes,
L. B. errorem typographicum in textu, et lege ταρτάρεν. Vide
quæ ad γ. 815.

γ. 1030. Ο ΚΟΜΠΟΣ. Deest articulus in Ald. Rob.

γ. 1032. ΤΕΛΕΙ. Τελειν Ald.

γ. 1034. ΑΜΕΙΝΟΝ'. Ἀμείνω Guelph. Ἀμείνονα Rob. Ἀμεινον Viteb.

γ. 1035. ΗΜΙΝ ΜΕΝ. Ἡμῶν ὁ citat Morell. ex MSto.

Ibid. ΟΥΧ ΑΚΑΙΡΑ. Οὐκ ἀναγκαῖα Ald. ubi reponit vir doctus
ad Marg. elegantia conjectura, Οὐ μάταια.

γ. 1036. ΑΝΩΓΕ. Ἀνώγει reponi jubent Heath. Morell. sed conf.
quæ ad γ. 946. Hunc et seq. versum interpretationem sapere ait
Schutz. ob repetitionem verborum Mercurii Æschylo indignam,
nihilque ad sensum desiderari si Chorus dixisset,

Ἡμῶν μὲν Ἐρμῆς ἐκ ἀκαιρα φαίνεται
λέγειν, σοφῶν γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

Sed ita mihi videtur abruptior sententia.

γ. 1038. ΠΕΙΘΟΥ. Πίθη Ask. D. Cant. 2.

γ. 1039. ΕΙΔΟΤΙ ΤΟΙ ΜΟΙ. Εἶδ' ὅτι μοι Guelph. Εἶδότε μοι Ask. D.
Cant. 2. Rob. Εἶδε τι τί μοι Ald. ubi reponit vir doctus ad Marg.
Εἶδτε τί μοι, vel εἶδότε δή μοι. Εἶδότε μοι Ven. 2.

γ. 1040. ΕΘΩΥΞΕΝ. Ἐθώυξει Canter. Ald. Rob. Turri. et Steph.
in Delectu Tragœd. 1567.

γ. 1041. ΥΠ' ΕΧΘΡΩΝ. Ὑπ' ἐχθρῶ Mosq. 1.

γ. 1042. ΕΠ' ΕΜΟΙ ΡΗΠΤΕΣΘΩ. Ἐπί μοι ρίπτεισθα Med. Abest ἐπ'
a Guelph. Mosq. 2.

γ. 1043. ΑΜΦΗΚΗΣ. Ἀμφίκης Cant. 1. facile fluit Η in Ι. Mox
αἰθέρη Viteb.

γ. 1045. ΑΓΡΙΩΝ ΑΝΕΜΩΝ. Ἀγρίων τ' ἀνέμων Guelph. Ald. Mox
πυθηνίων Ald. mutatis scil. quod facile fit, η et μ.

γ. 1046. ΑΥΤΑΙΣ ΡΙΖΑΙΣ. Ἀγρῶν ρίψαις conjectura qua facile
carebimus Gilb. Wakefield. In αὐταῖς inest elegans suppressio
præpositionis σύν. Αὐταῖσι ρίζαις Ven. 2.

Ibid. ΚΡΑΔΑΙΝΟΙ. Huc trahunt κῦμα δὲ ex seq. versu Ald. Rob.
Κραδαίνεις Ven. 2.

γ. 1047. ΚΥΜΑ ΔΕ ΠΟΝΤΟΥ. Κῦμα δὲ πόντον conj. Schutz. ut κῦμα
sit nominativus, eodem modo quo cæteri, βόσρυχος μὲν — αἰθὴρ δὲ —
πνεῦμα δὲ — aut si retineatur vulgata lectio, substituendum tamen
κῦμά τε, ut cum τῶν τ' ἐρηνίων cohæreat. Sed hic viri doctissimi so-
litum acumen desidero, nam multo gravius et concinnius dicitur
ventos quam fluctus cælum ac maria miscere. Cf. Virg. Æn. I. 133.

Ibid. ΣΥΓΧΩΣΕΙΕΝ. Συγχώσειε Cant. Turn. Steph. Συγχώσειέ με
Ven. 2. Συγχώσειεν ἐμὲ Ox. Lips. 2. Ald. Συγχώσειεν ἐμῶ Ven. 1.
Guelph. Συγχώσει ἐμὲ Ask. D. Colb. 1. Συγχώσει με Rob. Vide
quæ ad γ. 176. Distinctionem cui favet Stanl. in Notis, ipso
jubente, in textum recepi.

γ. 1050. ΑΡΔΗΝ. Ad Marg. Mosq. I. notatur γρ. καὶ ἄδη.

γ. 1051. ΑΝΑΓΚΗΣ. Ἀναγκαῖς Cant. 2.

Ibid. ΣΤΕΡΡΑΙΣ. Στερραῖς Mosq. 1. Στεραῖς Mosq. 2. Σειραῖς δι-
ραῖς ex conjectura Wakefield. infeliciter, quamvis locum adduxerit
ex 2 Pet. ii. 4. Σειραῖς ζόφθ ταρταρώσας.

γ. 1056. ΕΙ Δ' ΕΤΥΧΗ. Alii εἰ τὰδ' εὐτυχῆ. H. STEPH. Hic
utramque scripturam conjungendo εἰ δὲ τὰδ' scribo, et præterea
ἀτυχῆ, quod etiam versus postulat. CANTER. Forte εἰ δ' εὐτυχίη.
Diphthongus ante vocalem vel diphthongum corripitur: et sic
τυχίη potest esse anapæstus. PAUW. Si cum Pauwio εὐτυχίη
reponas, jam non amplius constat temporis ratio; particula enim
εἰ formæ optativæ juncta, vim ei temporis imperfecti confert.
Si cum Stanleio legas εὐτυχίη constat quidem temporum ratio,
actum vero est de sententia. Rectissime igitur Canterus, veterum
codicum vestigia secutus, reposuisse videtur εἰ δὲ τὰδ' ἀτυχῆ. HEATH.
Εἰ δ' εὐτυχίη, ex mera fateor conjectura metri gratia. In participiis
ellipsis verbi substantivi non est infrequens. Vide Bos. p. 290.
Suprà, γ. 978. Pro ellipsi sane securus sum, non item fateor pro
Ionico εὐτυχίη, etsi me manu duxerit Stanleius. Nec sane cum
Robortello hunc versum Choro tribuere mihi displicet, scil. in hoc
sensu. Non mirum est, inquit Chorus, Prometheum ita efferatum
esse ad insaniam, tantis implicitum miseriis, *si vero felix* est, vel
esset, *quid*, i. e. annon aliquid, de insania remitteret? Cui
optime cohæret sequens Mercurii admonitio. Sibi vero lector
judicet. MORELL. Omnino scribendum εἰ δὲ τὰδ' ἀτυχίη. Εἰ hic
valet ἐπι, ἐπιδῆ. Ἐπι δὲ κατὰ τὰδε ἀτυχίη, τί χαλᾶ ματιῶν; *Quum
tanto prematur infortunio, quid de insania remittit?* Nulla ratione
fieri potest ut τί χαλᾶ ματιῶν significet *quid de insania remitteret?*
Hoc Græce diceretur, τί χαλαροῦσιν ἄν; Εἰ pro ἐπι ponitur Eurip.
Androm. γ. 206. BRUNCK. Brunckio assentitur Schutz. Sed
pulcherrima est conjectura Hermanni in Observatt. Critt. c. 3.

Τί τὰδ' ἠτύχθη; τί χαλᾶ ματιῶν;

Quid his perterritus est? quid remittit de furore suo? ἠτύχθη, ut
Hom. II. Z. 468. Πατρός φίλα δψιν ἀτυχθείς. Hanc ego conjecturam,
ut felicissimam, amplector. Nec quemquam moveat vox Ho-
merica ἀτύζομαι apud Æschylum reperta, eadem enim utuntur
Soph. Electr. γ. 149. Ὅρως ἀτυζομένα. Eurip. Troad. γ. 808. Ἀτυζο-
μενος πάλων, et Androm. γ. 131. Τίς σοι καιρός ἀτυζομένα. Sic et Pind.
Olymp. VIII. 51. δύο, ἀτυζομένω πνοᾶ; βάλλον' et Pyth. I. 26. ἀτύζονται βοῶν
Πιερίδων αἰόντα. Priusquam in hanc conjecturam incidissem, emen-
daveram, Εἰ δ' εὖ τὰδ' ἔχει * * * * tanquam illa τί χαλᾶ ματιῶν exclusiva
lectione genuina e glossa ad versum præcedentem irrepsissent,
ut sit sensus, *Si vero hæc bene se habent, atque iis contentus sit* —
quod meritis est ferat, vel tale aliquid. Tentaveram etiam,
ὡς δ' ἐν ἀτυχῆς, τί χαλᾶ ματιῶν; *tanquam vero infelix non esset, quid
ab insania remittit?* nunc, relictis istis conjecturis, Hermannum
sequor. Εἰ τῷδ' εὐτυχῆ Med. Εἰ τὰδ' εὐτυχῆ Ar. Colb. 1. Ask. A. B.
Lips. 2. Ven. 1. Ald. Rob. Garb. Εἴτα δ' εὐτυχῆ Ask. C. D. Cant.
1. 2. Εἰ τὰδ' ἀτυχῆ Guelph. Εἰ δ' εὐτυχίη inter Vv. Ll. citat Tur-

nebus. *Εἰ δ' εὐτυχῶς* Arnald. Hunc versum Choro tribuit Robertell. et apud Ven. 2. sic legitur, *Εἰ τὰδ' εὐτυχῆς, τί μὴ χαλᾶ ματῆαι;*
† *Εἰ δὲ τὰδ' εὐτυχῆ* Pors. 2.

ν. 1055. ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ. Παραπταίειν Ox.

ψ. 1057. ΥΜΕΙΣ Γ' ΑΙ. Ὑμεῖς γε Med. Colb. 2. Ask. B. C. D. Mosq. 1. 2. Cant. 1. 2. Lips. 2. Guelph. Ald. Rob.

ψ. 1060. ΥΜΩΝ. Ὑμῶν Viteb. quod probant Zeunius et Schutz.

ψ. 1062. ΑΛΛΟ ΤΙ ΦΩΝΕΙ. Abest φῶνε ab Ald.

ψ. 1063. ΚΑΙ ΠΕΙΣΕΙΣ. Καὶ ἐ πείσεις Rob.

Ibid. ΔΗΠΟΥ. Τέτό γε Cant. 2. quod deest in seq. versu. Abest πῶ a Rob.

ψ. 1067. ΠΡΟΔΟΤΑΣ ΓΑΡ. Bene Botheus γὰρ προδόταις, ut metrum sit concinnius.

ψ. 1068. ΕΣΤΙ. Ἔνεστι Rob.

ψ. 1070. ΑΤΤ' ΕΓΩ. Ἄτ' ἐγὼ Colb. 2. Lips. 2. Guelph. Turn. Glasc. 1746. nescio an casu, cum plerumque Stanleianam expresserit; Brunck. Morell. Schutz. Ἄττα ἐγὼ Rob. Ἄ γ' ἐγὼ ex conjectura Pauw. Ἄ γ'ὼ Pors. Schutz. 2. quod verissimum est.

Ibid. ΠΡΟΛΕΓΩ. Λέγω Ask. C.

ψ. 1071. ΘΗΡΑΘΕΙΣΑΙ. Πειραθειῖσαι Guelph.

ψ. 1072. ΜΕΜΨΗΣΘΕ. Μέμψοιθε Cant. 2. Guelph. Mosq. 2.

Ibid. ΕΙΠΗΘ'. Εἴποιθ' Cant. 2. Guelph. Mosq. 2. Εἴπειθ' Ald. quæ et metra confusa exhibet. Εἴπητ' vitiose Turneb.

ψ. 1073. ΥΜΑΣ. Ἡμᾶς Ask. C. D. Cant. 1. 2. Guelph. Has voces perpetuo permutari notissimum est.

ψ. 1074. ΕΙΣΕΒΑΛΕ. Εἰσεβάλλειν Colb. 2. Εἰσεβάλεν rectissime Cant. 1. sic Pauw. et recentiores omnes præter Schutz. 1. Ante εἰσεβάλε vitiose inseritur δῆτ' in Rob. Ὑπέβαλε Mosq. 1.

ψ. 1076. Κ' ΟΥΚ. Καὶ ἐκ Med. Rob. Abest κ' a Colb. 2. Cant. 2. Guelph. Ald.

Ibid. ΛΑΘΡΑΙΩΣ. κρυφίως Ask. C. D. ex glossa.

ψ. 1079. Κ' ΟΥΚ ΕΤΙ. κά Ask. C. D. Lips. 2. Τέκέτι Rob. Κέκέτι conjunctim Schutz.

Ibid. ΜΥΘΩ. Λόγω Guelph. e glossa.

ψ. 1080. ΣΕΣΑΛΕΥΤΑΙ. Σαλευέται Colb. 1. Mosq. 2. Viteb. ex errore scil. imperiti scribæ, qui nesciebat vim præsentis in præterito. Monometrum ex versu seq. huc trahit Morell. et sic deinceps, ut cadat Basis ante Parœmiacum in fine. Vide quæ nos ad ν. 93.

ψ. 1082. ΕΛΙΚΕΣ Δ'. Abest δ' a Colb. 1.

ψ. 1083. ΚΟΝΙΝ. Legendum videtur κόιν γ', aliter, versu sequenti a vocali incipiente, haud recto talo stabit metrum. Eru- ditissimus quidem Bentleius, Dissert. in Phalar. Epist. p. 135. κόιν ultimam producere asserit, quia apud Homerum habemus μήτιν ultima producta,

— Δί' μήτιν ἀτάλαντον,

et apud Aristoph. ὄρνιν itidem postrema longa. Sed τῷ ὄρνιν diversa plane est ratio, quippe quæ ex proprietate dialecti Atticæ ultimam

producit interdum, teste Etymologo; et *μητιν* etiam apud Homer. ultimam non natura longam habet, sed vi cæsurae productam, eadem prorsus ratione qua *βέλος ἰχθυεικίς*, et innumera alia, quæ passim apud Homerum aliosque carminis heroici poetas reperire licet. Similem vero licentiam nunquam sibi permiserunt poetæ Attici, neque in hoc loco ulla est cæsura. Nimia igitur festinatione lapsus est vir cl. et ad fulcrum necessario recurrendum est, HEATH. Si causæ quas cl. Bentleius attulit, non sint, ut certe non sunt, validæ; liquidam tamen cum aspirata sequenti aliquid ponderis habere puto; ideoque fulcrum, utpote non necessarium, rejeci. Vid. γ. 769. et ν. 905. MORELL. *Κόνιν* ultima producta legitur Suppl. γ. 188.

Ὁρῶ κόνιν ἀναυδὸν ἄγγελον γρατῆ.

Quin *ῥφιν* etiam producit noster Choeph. γ. 928. nisi ibi legendum *ἰθρηψάμην ῥφιν*. Non male tamen h. l. conjecit Both. *κόνισμ'* quod a *κορίζω* deducit, eadem ratione qua a *πορίζω*, *πόλισμα*.

γ. 1084. ΕΙΛΙΣΣΟΥΣΙ. *Ἐλίσσουσιν* Med. Colb. 1. *Ἐλλίσσουσιν* Cant. 2. *Ἐλίσσουσι* Cant. 1. Guelph. Lips. 2. Ald. Rob.

ν. 1085. ΠΑΝΤΩΝ. *Πάντως* Cant. 2.

ν. 1086. ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΜΕΝΑ. *Ἀντιδεικνύμενα* Ask. A. C. D. Rob. *Ἀντιδικέμενα* Lips. 2.

ν. 1088. ΤΟΙΑΔ'. *Ὡς τοιάδ'* Viteb.

γ. 1089. ΤΕΥΧΟΥΣΑ ΦΟΒΟΝ. *Αἱ φόνον*. Quæ lectio etiam habetur in Scholiis, si quædam exemplaria sequamur. Mendosa est tamen; nam falso dixisset antea Prometheus de se, *ὦ θανεῖν ἐ μέσησιμον*, et ν. 1052. *faciat*, inquit, Jupiter quicquid libuerit, *πάντος ἐμέ γ' ἐ θανατάσει*. H. STEPH.

γ. 1090. ΠΑΝΤΩΝ. *Κοινὸν* Ask. C. D. *Πάντων θέμις* Cant. 1. 2. scil. ex glossemate ad *μητρὸς ἐμῆς σέβας*.

ν. 1091. ΑΙΘΗΡ ΚΟΙΝΟΝ ΦΑΟΣ ΕΙΛΙΣΣΩΝ. *Πάντων φάος αἰθῆρ ἔλίσσω* Ask. C. D. *Ἐλίσσω* etiam Colb. 1. 2. Guelph. Mosq. 1. 2.

γ. 1092. ΕΣΟΡΑΣ. *Εἰσορᾶς* Cant. 2. *Ἐπορᾶς* Mosq. 1.

Ibid. ΕΚΔΙΚΑ. *Ἄδικα* Cant. 2. Lips. 2. Viteb.

Ibid. ΠΑΣΧΩ. *Πάσχω*; cum interrogatione Cant. 1. 2. quod inter Vv. LL. affert etiam Turn. In fine cod. Cant. 1. manu librarii,

Προμηθεὺς δράματος Αἰσχύλου τέλος.

Infra autem ab eadem manu,

Ἀνθῶν τὸ πῦρ δέδωκας ἀνθρώπων γένει,

Τρέχῃ βία φάραγγι πρὸς πεπηγμένον.

Τὸ πῦρ Προμηθεῦ, ὃ βροτοῖς ἐχαρίσω,

Ἔλη πρὸς ἀκάματον εὐρέθη φλόγα.

Infra autem ab eadem manu,

Αἰσχύλος τί φησὶ τὸς θεὸς σὺ προσφέρεις

Πάσχοντας αἰσχεῶς ἐκ θεῶν ὁμοτρόπος;

Καὶ πῶς ἄρα λήθηθαι σαυτὸν εἰς τέλος

Θεὸς σιβίζων τὸς παθητὰς τὴν φύσιν,

Καὶ μὴ δυνατὸς ἐκφυγεῖν τιμωρίαν.

Versus sunt politici qui paulo emendatiores leguntur ad finem Schol. γ'.

IN PROMETH. VINCT.

NOTÆ VARIOR. PHILOLOGICÆ.

ΤΙΤ. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ. De tribus fabulis, quas Promethei nomine inscripsit Æschylus, hæc medium locum tenuit, inter Προμηθεῖα πυρφόρον scilicet, et λυόμενον. Hæc autem a πυρφόρῳ argumentum trahit, ut ab hac λυόμενος. Nempe ob scelus admissum, quod ignem cælo suffuratus esset, quæ primæ tragœdiæ materies, in hac tragœdia pœnas dat Prometheus, γ. 7. quibus, ut ipse prædicit, γ. 771. eum postea liberavit Hercules; quod argumentum erat tertiæ. Sicut vero Agamemnon, Choephorî, Eumenides, Proteus in Tetralogiam, cui titulus Ὀρεσιὰς, convenerunt; possent etiam suo jure Προμηθεύς, πυρφόρος, δεσμωτής, λυόμενος, cum Supplicibus forte, in Tetralogiam Prometheam convenire. S. BUTLER.

ΥΠΟΘ. Hæc tragœdia, Æschyleæ quam credo senectutis opus, argumenti est, quo nescio, solennius an cogitari queat, neque ubi singularis poetæ magniloquentia dignior emicet. Prometheus mens est, cujus industria et insita vi, genus mortalium a rudi trepidaque primorum temporum simplicitate, ad cultiorem vitam transgressum novos maximos sibi labores invenit, cumque ipsis naturæ æternis legibus in vanam sæpe luctam descendit. Affine argumentum illi, quod, ab ultima hominum traditione, Moses tertio Geneseos exhibuit. Hæc summa: partes μύθη res Græcorum eo ævo publicas tangunt, ut maxima quæque delibari, quam tractari videantur. Sermo, deum hominumque secreta docentis, adeoque grandis incipit, progreditur, terribili tandem motæ rerum naturæ fragore ita confunditur, ut nostra imbecillitas cuique pateat. Venerandum enimvero documentum, quibus res humanas oculis, Marathonius bellator, in illa augusta antiquitate perspexerit. JO. MULLER.

Η ΜΕΝ ΣΚΗΝΗ. *Locus*, ubi in hac tragœdia Prometheus affixus esse fingitur, citra dubium est rupes Scythica; et recte quidem Stanleius observavit intelligi Scythiam Europæam, quæ ab Istro ad Tanaim pertinebat. Scythiam aperte Æschylus designat γ. 2. Clarius etiam scenæ, in qua fabula geritur, notitiam

informat ν . 415. ubi vicini Prometheis scopulis dicuntur Colchi, et Scythæ circa Paludem Mæotidem. Æschylus itaque finxit Prometheus ad rupem quandam in desertis Scythiæ partibus affixum fuisse, ita quidem ut facie versus occidentem hibernum conversus esset, et Pontum Euxinum in prospectu haberet. Nam eum haud procul a mari alligatum fuisse exinde patet, quod sub finem fabulæ, ipse ait se videre cælum ponto misceri, *ἐν τοῖς ἄεραϊ ἀϊθῆρ ὠρῆσσι*, quod nisi e loco, ubi affixus erat, in mare prospicere licuisset, utique dicere non potuisset. Si vero aliis inagis placeat scenam Promethei Vinciti versus Oceanum quem Scythicum veteres appellabant, ac fortasse in Promontorio Scythico, cujus hic ibi mentionem faciunt, (conf. Plin. Nat. Hist. VI. 20.) ponere, pertinacius me repugnantem non habebunt. Hoc vero certissimum arbitror, falsam esse eorum opinionem, qui putant in hac fabula, ex mente poetæ Prometheus ad Caucasum alligatum fuisse, et in hoc monte veram dramatis scenam esse quærendam. Positum igitur sit nobis hoc imprimis, scenam Promethei Vinciti in Scythia, Promethei autem Soluti in Caucasio fuisse. Hæc autem altera Promethei vincula posteritatem magis celebrasse mirandum non est, propterea quod Herculis facinore, qui ex iis Prometheus liberabat, clariora atque illustriora fiebant. SCHUTZ.

De loco ubi Prometheus religatus est plene disserit illustris Stanleius. Scena igitur in Scythia Europæa, minime vero, ut Schutizio videtur, juxta Paludem Mæotidem. Chorus enim Scythas circa paludem illam cum Caspici accolis conjungit, hos autem a loco Prometheus religionis quam longissime ablegat. Quin et Prometheus, ν . 706. Içi exponens peregrinationem suam, primum eam jubet, a loco ubi ipse vinctus est, ad ortum conversam Scythas Nomadas accedere, his autem evitatis et Chalybibus, qui ad sinistram habitabant, ad Araxem iter tendere, quem tamen donec ad Caucasum, a quo defertur iste fluvius, perveniat, transire vetat. Monte autem transenso versus meridiem jubet illam contendere, ad Amazonas, nondum antiquis sedibus motas, a quibus ad Lacum Mæotidem deducatur. Intervalla sunt hæc humane commoda. Erat igitur locus procul dubio, ubi Prometheus vinctus est, a Palude Mæotico septentrionem et occasum versus. Ad eum, Hæmo monte transenso, Apollod. II. 1. Iō pervenit. Oceanum autem in conspectu habuit, quod ex ν . 1087. et ex ipsis fabulæ interlocutoribus Choro nympharum Oceanitidum, et ipso quidem Oceano, satis patet. Forte inter Gelonos ad Euxini Ponti angulum septentrionalem constituendus. Quod ad Caucasum attinet, in eo quidem erat scena Promethei Soluti; is nempe fuit secundæ religionis locus, ut fuse docet Schutz de quo noster, ν . 1019. Neque enim in hac tragœdia aquilæ pœna Prometheus afficitur, quod diserte indicat Æschylus infra, ν . 1020. S. BUTLER.

ΚΕΙΤΑΙ ΔΕ Η ΜΥΘΟΠΟΙΙΑ. Epicharmum, et ipsum Pythagoreum, Æschylo fere cœtaneum, quin et Hieroni gratissimum,

Promethei fabulam tractasse testatur Etymologici Magni Auctor, in voce Στατήρες, qui hæc habet, — Ὅθεν καὶ στατήρες, οἱ χρεῖσται· οἶον,

Πολλοὶ στατήρες, ἀποδοτήρες ἐδ' ἂν εἴη.

Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ. Unde hoc drama Satyricum fuisse conjicias. Quin et nostri Προμηθεῖα περιφέρου Satyricum fuisse ex fragmentis patet. An Epicharmum vel æmulum vel imitatorem Æschyli fuisse credibile est? S. BUTLER.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ.

DRAM. PERS. Quod ad personas hujus tragœdiæ attinet, sic habeto. In duabus editionibus hujus tragœdiarum libri, inuenies primæ tragœdiæ personas numeratas esse novem, in una vero octo, duas enim addunt illæ ad eas quas posuimus, Terram videlicet et Herculem, hæc vero Herculem duntaxat. At nos septem tantum recensuimus, quod nec Terram nec Herculem in ipsa tragœdia loquentes inueniremus. Conjicere autem mihi videtur aliquis posse non male, eas ἐκ Προμηθεῖως λυομένας huc invectas fuisse; quod illam tragœdiam verisimile sit olim, in harum tragœdiarum volumine, hanc nostram, nimirum Προμηθεῖα δεσμωτήν, subsequi solitam. Quanquam, in uno quidem certe veteri libro, memini me scriptum invenire, ὁκτὼ τὰ τῆ δράματος πρόσωπα: quum tamen nomina alia non haberentur illic, quam ea, quæ a nobis vides posita: adeo ut omnino, meo quidem judicio, necesse fuerit eum, quisquis illum numerum adscripsit, putavisse duas esse personas, Κράτος καὶ Βίαν. Atque ita duas esse certum est, ut pro una censi debeant, quum etiam jungantur, unde et initio tragœdiæ περιλογίζεσθαι simul loquantur, est enim ἤκομεν, non ἤκω· et Vulcanus ad utramque personam una sermonem convertit, quum ait, Κράτος Βία τε, σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δὴ κ.τ.λ. Sed et Hesiodus, de utraque simul loquens, dicit,

Τῶν ἐκ ἑς' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, ἐδέ τις ἔδρη,

Οὐδ' ἰδὸς, ὅππῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει,

Ἄλλ' αἰεὶ παρ' Ἰνὸν βαρυκτύπῳ ἐδριόωνται.

Quinetiam Callimachus, in Hymno in Jovem, unius mentionem cum mentione alterius jungit, quum ait, ipsum Jovem alloquens,

Οὐ σε θεῶν ἰσσηνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,

Σὴ τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πείλας εἶσαο δίφρου.

Tametsi hic Callimachus, non Κράτος dicit, sed Κάρτος, per metathesin literæ ρ, ut καρτερός, κρατερός. Scio tamen Κράτος etiam Vulcanum compellare, et ab eo compellari numero singulari. Verum ut duo, vel, ut in Choro, plures etiam sub unius persona nos compellent, et a nobis vicissim compellentur, ne in quotidiano quidem sermone novum videtur. Sed quid verbis opus est? Κράτος καὶ Βία, sive pro una persona haberi debeant, sive pro duabus, constabit nobis numerus earum personarum, quæ a poeta in hac tragœdia loquentes inducuntur, ut Terram et Herculem, hinc facessere omnino necesse sit. Hæc sunt, quæ ut audires,

discedentem te revocavi, et quorum mentionem, antequam ad observationes meas advenirem, faciendam ideo putavi, quod, quum ad poetæ verba nihil pertineant, si inter illas fuisset de iis sermo, ἀπροσδιόνυσα videri tibi potuissent. H. STEPH.

Κράτος significat imperium, potentiam, et potestatem. Hic per istam vocem intelligitur ille, qui ex ministris Jovis acceperat supremam potestatem de capiendo et constringendo Prometheo. Facilioris intelligentiæ gratia potest vocari Dux cum imperio et mandato, aut simpliciter Dux. Βία significat vim et violentiam: et ista voce intelliguntur reliqui, qui τῷ Κράτι adjuncti erant, ad ipsum Prometheum invadendum et pertrahendum in Montem Caucasum, et possunt vocari Satellites sive Satellitium. Pulchre servatur decorum in his personis: inducuntur ministri potentissimi regis, imperiosi, violentes immites, et rigidi executores mandati accepti, atque asperi exacerbatores delictorum Promethei. GARBIT.

Κράτος καὶ Βία jam ab Hesiodo memorantur, Theog. γ. 385. qui eos cum Ζῆλω et Νύκῃ Stygis, Oceani filiæ, e Pallante filios esse perhibet. Has ait semper apud Jovem sedere, neque unquam ab eo segregari. Βία autem in hac tragœdia muta persona est. Κράτος enim suo et illius nomine loquitur. Utramque enim simul in scena locutam fuisse, quod Stephano in mentem venit, nemini, credo, post eum probabitur. SCHUTZ.

Ibid. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. Non dubium est, quin qui primus ex hominibus est vocatus Prometheus, inde sit ita dictus, quia putaretur sua prudentia et sapientia, quasi Deus quidam esse inter homines, et præ aliis intelligens, consideratus, et prudens: nec male quilibet homo, ut ad imaginem mentis, bonitatis, et sapientiæ divinæ creatus, potest ita vocari: præcipue autem qui, præ aliis, est mentis providæ et solertis industriæ. Sed qui a Græcis scriptoribus primo et proprie est vocatus Prometheus, propter singularem ingenii, solertiæ, et industriæ vim, de quo est hæc fabula, ille perhibetur filius fuisse Iapeti ex Asia nymphe, aut ex Clymene, juxta Hesiodum; aut ex Themide, ut noster videtur sentire. De hoc multa passim in sacris et profanis scriptoribus. August. De Civ. Dei, XVIII. 8. *Regnantibus hisce regibus, Saphro Assyrius, Ortopholo Sicyoniis, Chryaso Argivis: quo tempore natus Moses creditur a quibusdam fuisse Prometheus, quem propterea ferunt de luto formasse homines, quia optimus sapientiæ doctor fuisse perhibetur.* Vid. Lud. Viv. in loc. Ita Suid. in voce Προμηθεύς. Theophrast. et alii. Lactantius putat, eum primum hominis simulachrum ex luto formasse. Alii volunt, eum regem Thessaliæ fuisse: sed tradita regni administratione fratri Epimetheo, se studio astrologiæ totum dedisse. Poete fere inventionem artium ad eum referunt, et fingunt eum illarum studio immodico, et se confecisse, et hominibus, a simplicitate vitæ abductis, labores varios induxisse, unde vitæ ratio sit facta difficilior: tum vero Jovis adversus se indignationem concitasse,

propter imposturam factam ipsi, et ignem subreptum, cujus usu sint artes inventæ et excultæ ad calamitosam *πειριεργίαν*. Prisci poetæ multum elaborarant in hoc argumento. — Videnturque hujus rei ansam sumpsisse ex iis, quæ ex historia sacra, de primo parente, ab Hebræis cognoverunt. Consilium autem nostri hoc videtur esse, ut exprimat vim et naturam mentis humanæ, et *ἄθος* hominum ingeniosorum et solertiam sæpe esse immodicam, etiam in optimis studiis et conatibus; et ideo interdum ad tempus esse reprimendam; sed non ita facilem esse repressu, nec unquam omnino et ad aliquam diuturnitatem reprimi posse. **GARBIT.**

Patrem Promethei haud memoravit Æschylus, quem tamen Iapetum fuisse satis consentiunt. Matrem, alii Clymenem, Asiam alii: Æschylus Themidem facit. Tres itaque Prometheos aliqui præcipue fingi volunt. Unum *σοιχειακόν* et primævum ex providentia divina et vi cœlestium corporum ducentem originem, ex Iapeto natum et Themide; — alterum *ψυχικόν*, qui est in animis hominum, et ipsa mens, et *προνοία* humana, ex Iapeto et Clymene, quia producitur et fovetur a celebritate famæ et nominis: tertium *πρακτικόν*, cui inventio et elaboratio variarum artium inscribitur, ex eodem natum patre, matre Asia, quia ex tædio veterum fertur ad nova et grata excogitanda. **GARBIT.** Iræ Jovis in Prometheum causam satis ridiculam comminiscitur Hesiodus, Theogon. γ. 536, &c. quam Æschylus pro tragica dignitate omnino prætermittit. Orta tamen Schutzio videtur, cujus longissimum excursus h. l. contraximus, ex eo quod in sacrificiis *κίση κῶλα συγκάλυπτα* primus obtulerit. Idem ignis inventionem Prometheo, quippe quæ ab antiquissimis scriptoribus memoretur, tribuendam judicat. Alias autem, vel omnes vel saltem plerasque artes eundem reperisse, additamentum esse censet Schutzius, quo Æschylus aliique ex suo ingenio rem amplificaverunt. Eum tamen in Academia una cum Vulcano et Minerva, præclaris artium inventoribus, coli tradit Apollodor. et lampadum certaminis in honorem Promethei meminit Pausan. Attic. et ludorum Promethei Isæus in Orat. De homine a Prometheo fabricato decantata historia, quam ab ea fabula, quæ eum fictilium simulachrorum auctorem nuncupabat, deducit Lactantius. Reliquias luti, ex quo genus humanum Prometheus finxerit, apud Panopenses monstratas fuisse tradit Pausan. X. 4. Stephanus *Περὶ Πόλεων*, in voce *Ἰκόνιον*. *Γενομένης δὲ τῆ κατακλίσεως ἐπὶ Δευκαλίωνος, πάντες διεφθάρησαν· ἀναξήραμβείσης δὲ τῆς γῆς, ὁ Ζεὺς ἐκέλευσε τῷ Προμηθεῖ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ εἶδωλα διαπλάσαι ἐκ τῆ σπηλῆ· καὶ προσκαλεσάμενος τὸς ἀνίμους, ἔμφυσῆσαι πᾶσιν ἐκέλευσε, καὶ ζῶντα ἀποτελείσκει· διὰ ἔν τὰς εἰκόνας ἐκτὶ διαγραφῆσαι, Ἰκόνιον κληθῆναι· καὶ εἶδει διὰ διφθόγγου.* Allegoricam Promethei fabulam alii aliter interpretantur. Cf. Voss. de Idol. l. 8. Bochart. Phal. I. 2. et Stillingfleet Orig. Sac. III. 5. Quidam eum homines ad vitam urbaniolem e sylvis evocasse

aiunt, artesque invenisse, quarum studio perpetuo cruciaretur. Cicero hunc et Atlantem ob Astronomiæ peritiam locum fabulæ dedisse putat. Haud abs re est quod eum Herodotus (teste Eudocia in *Ionis*, p. 346) Scytharum regem fuisse proditi, quem, cum subditis victum præbere non posset, propterea quod *Arros* fluvius agros inundaverat, Scythæ in vincula conjecerunt. Herculem vero, cum in istas regiones venisset, fluvium *Arros* in mare deduxisse, unde occisæ aquilæ orta sit fabulæ, Prometheumque vinculis liberasse. Sed quis fluvius *Arros*? nomen sane cuivis flumini rapidissimo conveniat. Similiter Agrætas in XIII Scythicorum libro narravit, flumine illo *Arros* optimam et fertilissimam Promethei terram afflictam fuisse: unde ortam esse fabulam de hepate ejus ab Aquila depasto, *ἰταρ* enim, sicut *ἰθαρ* a multis dici terram fructuosam. Cum deinde Hercules fossis aquam derivasset, id narrationi de eadē aquilæ, et liberatione Promethei per Herculem facta, locum dedisse. Cf. si lubet, Plut. de Phaside, Arrian. in Periplo, Pont. Eux. p. 12. Apollon. Rhod. II. 1252. Philostrat. de Vit. Apollonii Tyanensis, II. 3. atque in eum locum notas Olearii. Alii ad Ægyptum et Nilum transferunt. Verum his, quæ pleraquæ collegit vir cl. Schutzius, historicam veritatem deesse arbitratur. Neque enim historicam, ille ait, esse Promethei personam, sed primas de Prometheo fabulas comminiscendi origines ab observatione Philosophorum repetendas esse, qui artium, imprimis ignis inventionem, τῆν ἀγορευθεῖσαν deberi docuissent. Hinc deinde poetas, quos prosopopœia unice delectat, ἀγορευθεῖσαν in personam mutasse, eique Promethei nomen indidisse. Et quoniam ἀγορευθεῖσας, animi solertis, duplex vis est, altera ad artes inveniendas, altera ad fraudes excogitandas, duplicem fabularum seriem esse natam, unam, quæ Prometheo ignis omniumque fere artium inventionem, alteram, quæ ei varias fraudes, quibus vel Jovem decipere ausus sit, tribuerit, jamque patentibus fabularum rivis, alia alios pro suo ingenio commenta addidisse. Tum secutos historicos fabulas illas ad rerum gestarum veritatem revocare cupivisse. Et recte videtur vir præclarus Prometheum ad mythologiam revocare, quod eum memorat Apollod. Jovis caput securi percussisse, unde nata sit Minerva, artium inventrix.

S. BUTLER.

ΧΟΡΟΣ. Chorum Nympharum Oceanitidum quot personis constare jusserit Æschylus, defini nequit. Longum earum catalogum præbet Hesiodus, Theogon. γ. 349. et seqq. Multo autem pauciores in scenam invexisse Æschylum, ideo credibile est, quod eas curru alato advenire finxit. Talem autem machinam haud magnum numerum foeminarum capere potuisse, facile intelligitur. SCHUTZ. Si, quod credibile est, hæc fabulæ sit Æschyleæ senectutis, docta post Eumenidas, haud ultra xv uberi numerus excurret. S. BUTLER.

Prometheus cum Jovi genus humanum extinguere volenti se opposuisset, multisque beneficiis affecisset miseros mortales, in quibus hoc primum erat, quod ignem de cælo suffuratus his divisisset, iratus Jupiter tradidit eum Vulcano munibusque, quæ appellantur *Κεῖρος καὶ Βία*, h. e. Robur et Vis, jussitque eum in rupe quadam Scythica religari et elavis affigi. In scenam igitur prodeunt Prometheus captivus, comitibus Vulcano, elavis trabales, cuneos, catenasque ferente, item Robore ac Vi, acerbis immitibusque supplicii exactoribus. Hi Vulcanum propter generis affinitatem Promethei misericordia captum, ideoque a crudeli poenæ ministerio refugientem, cunctantemque urgent, impellunt, ac nisi mandata properet, Jovis iram minantur. Victus necessitate Vulcanus Prometheum ad rupem præruptam ac scopulosam affigit. Ille præsentibus supplicii executoribus neque vociferatur, neque ingemiscit, sed omnem e cruciatibus dolorem premit atque continet, nec priusquam isto discesserunt silentium clamore et lamentatione rumpit. Mox tamen ad fortitudinem suam redit, animumque perturbatum fati necessitate, conscientiaque immortalitatis suæ consolatur. Hæc secum reputanti superveniunt Nymphæ Oceanitides, feramentorum, quibus Vulcanus Prometheum affixerat, strepitu excitæ, carruque alato per aerem advectæ. Quibus, postquam se Promethei eventum fortunamque miserari, ac de futura ejus conditione sollicitas esse significassent, causas poenæ sciscitantibus, Prometheus, quam bene de Jove meritus fuerit, et quomodo propter beneficia generi humano tributa, iram sibi ejus et poenam contraxerit, enarrat. SCHRITZ.

§. 1. ΗΚΟΜΕΝ. Unde venerint, *Κεῖρος* non significat. Sed absque dubio eos Olympo descendisse poeta supposuit. Sæpius autem utuntur Tragici verbo *ἤκω* in exordiis personarum advenientium. Sic Oceanus, *ἤκω δολιχῆς τίμα κελύθε*. SCHRITZ. Cf. etiam Eurip. sub Hecubæ et Troadum initio. S. BUTLER.

§. 2. ΣΚΥΘΗΝ. Genus mortalium veteres in Græcos Barbarosque partiebantur. Ad quos Græcis commercia erant barbaros nominibus distinguebant, reliqui indiscriminatim ad Meridiem Æthiopes, ad Ortum Indi, ad Occidentem Celtæ, Septentriones versus Hyperborei Scythæve appellabantur. Quo quis antiquior auctor, eo hæc genera apud illum latius patent. Scythiam Æschyli a Caucasio versus Istri fontes porrectam arbitror, illum in Oceani (quem forte putabat) Caspium, sinum desinere, hunc a Pyrenæis jugis non ita multum distare existimabat. JO. MULLER.

Ibid. ΣΚΥΘΗΝ ΕΞ ΟΙΜΟΝ. Attico more substantivum pro adjectivo. Thucyd. VI. Ἑλλῆς πάλαι ἔστι Πινδαρ. Nem. X. 46. Ἑλλᾶνον κρατὶν. Soph. Œd. Tyr. *ἔν τῷ τῆς σωτηρίας* pro σωτηρίῳ GIACOMELLI. Vide sis Meurs. in Lycophron, *ἔν 496*. S. BUTLER.

Scythica via pro Scythica regione; *ὄϊμος* nempe h. l. non significat viam tritam, quod repugnaret sequentibus verbis *ἀβατοῖς ἐρημίαις*, sed potius solam terram, ubi ire aliquis potest. Eodem fere modo posuit Homerus *Il. M. 1163* *ὄϊμα* vocabulum, cum dicit apes cellas sibi parare *ὄϊμα ἐν πάπυρασι*, i. e. in loco confrugoso, pedibus certe viatorum non trito. SCHUTZ.

§. 3. *ἩΘΑΙΣΤΕ, ΣΟΙ ΔΕ ΧΡΗ.* Similis transitus a scenæ declaratione ad negotii instantis commemorationem apud Sophoclem *Philoct. γ. 15*, ubi Ulysses ad Neoptolemum conversus *ἀλλ' ἔγωγε* inquit *ἄθροισα τὰ λοιπὰ ὑπηρετεῖν.* SCHUTZ.

§. 5. *ΚΡΗΜΝΟΙΣ.* *Κρημνός* apud Pindarum sæpe de præruptis litōrum riparumque marginibus dici notavit doctissimus ejus fragmentorum editor Schneiderus, p. iii. eidemque poetæ usurpatur eodem sensu vocabulum *βαθύκρημος* *Isthm. IV. 96*. *Nem. IX. 55*, apud nostram igitur *πέτραι ὑψηλόκρημοι* commode intelligi possunt, rupes mari imminentes, aut non multum a litore recedentes. SCHUTZ.

Ibid. ΔΕΩΡΤΩΝ. Maleficum, sortem, quippe Dei summi despectorem. BARTH. Duplex Promethei *μύθος*, creati hominis, et in humanos usus ignis conversi. Utroque heros, artium patrem, queis vita formatur, designari haud absurde credi videtur. Argumentum fabulæ est, instructos homines multiplici scientia, abjecta aurei ævi simplicitate, quæ reverentia Deum constabat, altiores spiritus extulisse. JO. MULLER.

§. 6. *ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΩΝ ΔΕΣΜΩΝ.* Notum omnia invincibilia adamantina dici. Nam id genus æternæ immutabilitatis esse opinabantur. Calaber: *Ἄδαμαντος αἰὲν ἰόντος, ὃ οὐδέ κάμει ἀμβροτος αἶαν*. *Χρυσὸν ὑπ' ἰσχυράτοισιν ἀπίστεος ἐξ ἀδαμάντου.* BARTH. Sic Miltonus ille; *Parad. Amiss.*

— *There to dwell*

In adamantine chains. S. BUTLER.

Ibid. ΕΝ ΑΡΡΗΚΤΟΙΣ ΠΕΔΑΙΣ. Solent Attici per pleonasmum adungere dativo instrumenti præpositionem *ἐν*. Xenoph. *Anab. IV. ἴδοξεν ἐν πίδασι δέδισθαι.* Noster infra, γ. 168. *καί τις κρατερὰς ἐν γυσιπέδαις αἰκίζομενος.* Plato de *Leg. X.* *ἐκ νέων παιδῶν ἴτι ἐν γάλακτι τριφόμενος.* Similiter D. Marc. i. 8. *ἑβάπτισα ἐν ὕδατι* quod D. Luc. Act. i. 3. simpliciter *ἑβάπτισεν ὕδατι.* Item D. Marc. iv. 24. *ἡ μέτρω μετρεῖτε, μετρηθήσεται ὑμῖν* quod sine præpositione D. Luc. vi. 38. *τῷ γὰρ αὐτῷ μέτρω ὃ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν.* Idem tamen xxii. 49. *εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρα.* Neque per Ebraismum, sed more scribendi optimis scriptoribus usitato. Vid. Hom. *Odyss. κ. 385.* Aristoph. *Plut. γ. 487, et 765.* Lucian. *Dial. Mort. et ibi* Hemsterhus. et in Herod. sive *Aët. c. 5.* et ibi Reitz. *Barip. Hec. γ. 468.* GIACOMELLI. In vocabulo *πίδαί* translatio inest. Proptie enim dicitur de pedicis, quibus equorum pedes vincuntur, ne aufugere et discurrere possint. Sic Homerus, *Iliad. N. 34. et seqq.* SCHUTZ.

7. ΤΟ ΣΟΝ ΤΑΡ ΑΝΘΟΣ. Translatione pulcherrima Lucretius, *Donec flammæ fulserunt flore coorto*; quod est, donec arbores ramos inter se terendo, tandem expresso igne eortusa flammæ micare fulgereque cœperunt. TURNEB. Nevius Lycurgo, *ut videam Vulcani opera hæc flammis fieri flora*. Scribendum arbitror, *flammis fimbriæ flora*. Hoc est, ut addantur flammis velut fimbriæ. Sane flora eleganter dixit, ut *ἀνθος* Æschylus. ΒΑΡΤΗ. Adv. XXXIV. 15. *Converti, si il prægri tuo, non, il fiore tuo* quod in textu. Et sic exponunt Scholiastæ, primus per τὸν σὸν κόσμον, alter per κάλλος. Flos flammæ non aliud quam ἰνὰ δούκ πρό φλάννα. Sed in hoc loco non dicit Æschylus *ἀνθος*, sed τὸ σὸν ἄνθος, *il fiore tuo*, hæc flos sive ornamentum, ac proprium Vulcani insigne, ut Fulmen Jovis, Hasta Palladis, Neptuni Fiscina. GIACOMELLI.

Ibid. ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ. Quia sine ipso fere neque ab initio potuerunt, neque adhuc possunt, confici ulla aut instrumenta aut opera artium illarum quæ sunt de usu quotidiano. Unde et in certamine cum aqua apud Plutarch. in primis *ἀκρότης* videtur obtinere palmam. GARBIT.

8. ΚΑΛΥΑΣ ΠΙΛΑΞΕΝ. Sophoc. Edip. Colw. 56.

Τὴν Πρωμηθεὺς. GIAC. De furto Promethei varia traduntur. Alij volunt inde datam fabulæ ansam, quia Prometheus pro ingenii sui solertia, ex ferro et silice ignem excutere docuerit, servareque in ferula. Alij, quia docuerit homines, eum excipere ex quercubus fulmine ictis. Alij, quia eum de cœlo, per Minervam eo promotus, detulerit ad homines, quibus erat certo consilio Jovis denegatus, aut certe subtractus ad hoc, ut sine ejus usu simplicius et temperantius degerent. Sed non illam solam rationem intellexerunt, verum et eam qua ignea vis ingenii humani eliceretur, et applicaretur ad inventionem, elaborationem, et usum aliarum etiam artium, quæ essent liberales, et vitam excultiorem redderent. Inde enim Prometheus fingitur etiam formasse hominem ex luto, quia rudiores et imperitiores doctrina sapientiæ et bonarum artium excoleret, et ad humanitatem, justitiam et honestatem informaret, ut ex sequentibus patebit. GARBIT.

11. ΣΤΕΡΓΕΙΝ. Etymol. Στέργω, εἰ μὴ συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, σημαίνει τὸ ἀφεῖναι· εἰ δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, σημαίνει τὸ ἀγαπᾶν, καὶ φιλεῖν. Γίνεται παρὰ τὸ γέγων ὁ σημαίνει τὸ ἰπομένω. Div. Paulus, 1 Thess. iii. 1. *Ἀφ' οὐκ ἐστὶν γέγοντες, εὐδοκίσαμεν καταλειφθῆναι ἐν Ἀθήναις μόνοι.* et γ. 5. *Διὰ τὸτο δ' ἀγὼ μὲν ἐστὶν γέγων, ἐπιμψα εἰς τὸ γῆναι τὴν σίτην ὑμῶν.* S. BUTLER. *Στέργειν*, contentum esse, boni consulere. Sæpius in hoc sensu occurrit hæc vox cum dativo. Ut Aristoph. Eccl. γ. 292. *Στέργειν σκεροδάμη, allata muria contentus.* GIAC. Στέργειν est alias idem est quod *ferre, pati*, nolim tamen h. l. vertere *Jovis imperium pati*, aut *boni consulere*: collatis enim, γ. 29. 1001, apparet reverentiam erga Jovem hoc verbo significari. Cæterum

totum hoc τὸ Κράτος exordium magnam vim habere debuit ad spectatorum attentionem commovendam. Videbant enim Prometheum, humani generis amicum, ad supplicium duci, et quo duriores se præbebat Roboris persona, eo majorem Prometheo favorem et misericordiam conciliabat. SCHUTZ.

γ. 12. ΣΦΩΝ. Ex hac voce colligere licet Κράτος καὶ Βίαι duas esse personas. GIAC.

γ. 14. ΣΥΓΓΕΝΗ. Notat Sept. Fl. Christianus ad Aristoph. Pacem, γ. 617, Pacem Phidiæ dici συγγενή πρᾶσιμωσαν, propterea quod pacis ore nihil formosius et speciosius. Contra bellicæ artes faciunt ut Phidiæ, et ejusmodi artificium pereat artificium; sic apud Æschyl. Prometheum, Vulcanus dictus ipsius Promethei συγγενής, quia sine ignis adminiculo nihil potest opera fabrilis, quæ cum illo nascitur et denascitur. S. BUTLER.

γ. 18. ΟΡΘΟΒΟΥΔΟΥ. Hoc epithetum Themidi forte a nostro tribuitur, quod Themis eadem est ac Terra, γ. 210. Erat etiam antiquitus Terræ oraculum, Paus. Eliac. V. 14. Unde ex hujus oraculi responsis Themis forte ὀρθόβουλος dicitur. Et apud Harpocrationem in voce Θμισοτήτων, vaticinari dicitur. Ovid. Metam. I. 321, *Fatidicamque Themis quæ tunc oracula tenebat.* GIAC. Vide plura in Notis ad Eumen. γ. 2. Pind. Pyth. IV. 466.

βελαις ἐν ὄρεσις Ῥαδαμάθυος. S. BUTLER.

γ. 20. ΤΩΔ' ΑΠΙΑΝΘΡΩΠΩ ΠΑΓΩ. Affixum Scythiæ finibus ita intellige, quod cultior Græcorum vita non ultra pertigerit. Jo. MULLER.

γ. 21. ΟΥΤΕ ΦΩΝΗΝ, ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΜΟΡΦΗΝ ΒΡΟΤΩΝ ΟΥΕΙ. Deest cognatæ significationis vocabulum. Hom.

— οἶνον καὶ σῖτον ἴδοντας. J. CASAUD.

Fallitur vir incomparabilis. Locum enim, ad quem provocat, occurrit Odys. II. 110.

Καὶ οἶνον διαφυσσόμενος, καὶ σῖτον ἴδοντας. ubi apodosis τὸ οἶνον est ad ἴδων, quod subintelligitur, minime ad τὸ ἴδοντας. Forma autem loquendi notior est quam ut confirmatione egeat. Tac. Germ. c. 2. *Terra olim nec classibus advehebantur, qui mutare sedes quærebant. Mihi quidem minus recte videtur provocare ad Sept. Th. γ. 103. illustris Stanleius, alia est enim figura dictionis. Hic syllepsis, illic catachresis.* S. BUTLER. Notat Scholiastes β. deesse verbum αἴμα. Certe ad φωνήν, ut ad non μορφήν, illud ὄψι referendum est. Haud absimili Zeugmate, Virg. Æn. XII. 435.

*Disce puer virtutem ex me, verumque laborem
Fortunam ex aliis.*

H. e. opta, pete fortunam, ut ait Servius ad locum. Sic Georg. I. 92.

*Ne tenuous pluvie rapidive potentia solis
Acrior, aut Boreæ penetrabile frigus adurat.*
Tenuous autem pluvie cum verbo adurere non conveniunt, subintelligendum noceant. Cic. ad Att. X. 4. *Fortuna qua illi*

florētissima, nos dariore conflictati sumus; h. e. qua illi usi sunt florētissima. Ut ex Græcis solutæ orationis scriptoribus exempla adjungamus. Lysias, Κατ' Ἀνδοκίδου λόγος. p. 107. Οὐχ εἶόν τι ὑμῖν ἴσθαι ἡμᾶ τοῖς τε νόμοις τοῖς πατρίοις, καὶ Ἀνδοκίδῃ χρῆσθαι. *Fieri non posse, cum ut legibus civitatis utamini, tum ut Andocidem incolumem habeatis.* Sicut vero in unius verbi cum pluribus nominibus conjunctione, aliud verbum haud raro subintelligatur necesse est, sic in conjunctione plurium verborum cum uno nomine aut casu, alia nomina vel casus subaudiendi sunt. Lucian. Dial. Deor. XV. 1. καὶ ὁμῶς τοῦτον ὄντα αὐτὸν περιβλάσσοι τε καὶ φιλοῖσι, καὶ συγκαθεύδοσι, ubi cum postremo verbo subintelligendum αὐτῷ. Quod etiam optimis Latinis scriptoribus in usu fuit, ut ad locum nuper citatum observant viri docti. GIACOM. Apocalyps. I. 12. ἐπίστεψα βλέπειν τῶ φωνῆν. Aristæm. I. 13. τῆν ὑποκέρπειον ἀρτηρίαν τοῖς δακτύλοις ἀρμονικῶς τοῖσδε. Idem, II. 7. εἰ τῆν χεῖρα προσαγάγη τῷ σέρῳ ὄψῃ τὸ πηδήμα. *i. e. senties, admota deprehendes manu.* Contrario modo ἀκείῳ Musæus de Her. et Leandr. γ. 5. Νηχόμενοι τε Λεάνδρον ὁμῶ καὶ λυχρὸν ἀκείῳ ubi vid. cl. D' Orvill. Facile itaque carebimus Scholiastæ supplemento extrinsecus assumentis ἀκείῳ. Sed est iste veterum criticorum mos, ut ubicunque fere verbum se offert aliquod duobus adjunctum nominibus, quorum alterum paulo rarius comitari solet, illico ad ellipsin confugiant, quam ego haud facile admiserim, ut qui observasse mihi videor, plerumque in verbo addito id ipsum latitare, quod illi quærent. Sic in illo Eurip. Orest. γ. 898.

— κτανῖν μὲν ἔτι σ' ἔτι σύγγονοι

Εἶα, φυγῆ δὲ ζημιέντας εὐσιβεῖν.

Advocant εἰλεγεν. Atqui ἐκ τῶν de impedimento non modo usurpatum invenias, quod effectum sortitur, verum etiam quod dehortando dissuadendove quis inferre conatur, atque idem, quod συγχωρῶ, i. e. σύμφημι, ὁμολογῶ. Herod. VIII. 69. et 101. IX. 65. et 76. Aristid. tom. III. p. 621. Lucian. in Tragopod. γ. 270. Haud feliciter versantur Sophoclis Grammatici in illo Elect. γ. 438.

— ἢ ἀνοσίῳ ἢ βαθυκάφῳ κόνει

Κρόνον (τὰ περιστάματα) supplentes βίβον, δὸς aut simile. Notat enim Græcis Κρόπτιον quocunque modo e conspectu removere: idem quod ἀφανίζεν. Ælian. Hist. Animal. II. 7. Soph. Antigon. γ. 202. ABRESCH. Φωνῆν βροτῶν. Linguam Græcam. Absonas reliquorum voces Græci et Romani vix linguas nuncupari volebant. Jo. MULLER. Vide omnino præclarum vñum Thom. Gataker, de Novi Instrumenti stylo, c. 38. S. BUTLER.

γ. 21. ΟΥΤΕ ΤΟΥ. Τῷ pro τίνος Sophocli longe frequentissimum et Atticis, multo rarius apud Euripidem, apud Æschylum rarissime; nunquam occurrit apud Homerum. VALCKEN. ad Phœniss. γ. 1008. Aliud exemplum occurrit apud Eurip. Hec. γ. 374.

οὐτε το δῆρι ἰσῶ, ubi hunc Nostri locum laudat vir summus
R. Porsonus. S. BUTLER:

γ. 22. ΣΤΑΘΕΤΟΣ. Σταθίου proprie minus est quam ὀπταῖ, hoc enim interiora, illud exteriora adurit et exsiccatur. Eo sensu Hesychius σταθίου exponit θάλασσα, et Philosoph. Meteorol. IV. 3. στάθεισι opponit τῇ ὀπτήσι. PAUW.

γ. 23. ΧΡΟΙΑΣ ΑΜΕΙΒΕΙΣ ΑΝΘΟΣ. Nonne χρῶμα hic est corporis? Alias hercule ἰσῶ nimis exilis. PAUW. Giacomellius convertit — *Dalla fervida fiamma del sole abbrustolito il florido Colore muterai*. Additque in notis, per vocem ἄθος colorem significari. Languidius certe, nec pro solita doctrina, optime enim de nostro meritis est vir eruditissimus. Nec per χρῶμα ἄθος, colorem floridum, vel florem coloris, sed vigorem ac succos corporis intelligendum putat; nec prætereundum est tamen doctissimum Dutheilium, in præclara versione Nostri Gallica, eodem fere sensu quo Giacomellius transtulisse, *Où, brulé lentement par les rayons ardents du soleil, ton corps brunira*. S. BUTLER.

γ. 24. ΠΟΙΚΙΛΕΙΜΩΝ. Vox non a λείμων, sed ab εἶμα composita, ut λαμπρῆμων, λεοχρῆμων, et similia. GIACOM. Nox in monumentis etiam representabatur, ut velamen sideribus pictum super caput teneret. Ideo etiam ab Argonauticorum, quæ Orpheo tribuuntur, auctore, ἀστροχίτων appellatur. SCHUTZ. Similiter Hor. Epod.

*Urget diem nox, et dies noctem; neque est
Levare tentu spiritu præcordia.*

Et inter pœnas gravissime Israelitis interminatæ, Deut. xxviii. 67. *Mane dices, Quis mihi det vesperum? et vespere, Quis mihi det mane? propter cordis tui formidinem, qua terreberis, et propter ea quæ tuis videbis oculis.* S. BUTLER.

γ. 25. ΣΚΕΔΑΙ. Miror hanc vocem Schutzio præsentis visam temporis, cum sit futuri, forma contrahendi Atticis usitatissima. S. BUTLER.

γ. 26. ΑΕΙ ΔΕ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ. Pulsa innocentia, quo magis eruditi fuimus, eo major appetituum moles vitam curis implevit. JO. MULLER.

γ. 27. Ο ΛΩΦΗΣΩΝ. Intelligit Herculem; per Herculem autem significatur præstantissimus ingenio et potentia, qui fere supervenire solet, et coercionem atque claustra sopiti ingenii per-rumpere, atque ei fenestram aperire. GARBIT. Non sic intelligo, quasi Vulcanus ad Herculem respiciat, qui liberaturus quidem olim sit Prometheum, sed qui nondum natus est; ita potius explicanda est Vulcani sententia, *Nemo plane in rerum natura est, qui te liberare velit aut possit*. SCHUTZ. Scholiast. ὁ ποιήσων λωφῆσαι. Usurpat hanc vocem Tragicus noster in significatione neutra, γ. 655. ut et Sophocles, Aj. Flag. γ. 6.

— τῶδ' ἰλώφησιν φόνε. — GIAC.

Verbi λωφῶ pro quiescere Thucydidi frequens usus. *Τάχ' ὁ λωφῆσαι αἱ ξυμφοραί.* VII. 77. Vide sis Homer. Il. φ. 292. et

Schol. Apollon. II. 487. Λαφῆσαι κυρίως ἐπὶ τῶν ζῴων, τὸ ἀπὸ τῆ τραχύτης ἄχος ἀποδίσθαι. Καὶ λαφῆσων ἀντὶ τῆ λήξου, ἀναπαύσασθαι. Ἡ ἀναπαύσασθαι μὲν τὸν λόφον τυτῆς τὸν τραχύλον. S. BUTLER.

γ. 30. ΠΕΡΑ ΔΙΚΗΣ. Partim quia furatus erat ignem, partim quia Jovis consilia, qui homines perditum ibat, γ. 232. et seqq., irrita fecerat. SCHUTZ.

γ. 31. ΦΡΟΥΡΗΣΕΙΣ ΠΕΤΡΑΝ. Metaphora ab excubiis militibus; ipse infra stationem vocat, γ. 148. S. BUTLER.

γ. 34. ΔΙΟΣ ΓΑΡ ΔΕΣΠΗΡΑΙΤΗΤΟΙ ΟΡΕΝΕΣ. Γὰρ particula ad ἀποφασίς refertur. SCHUTZ.

γ. 36. ΕΙΕΝ. Satis de his. Basta cosi. GIAC. ΕΙΕΝ non significat Satis de his, sed est concedendi formula. Sic, ita ut dicis; et mox ante τί μίλλαι, subauditur ἀλλά. SCHUTZ.

γ. 38. ΤΟ ΣΟΝ ΤΕΡΑΣ. Postquam, expulsis Saturno ac Titani filiis, Jupiter imperium adeptus esset, sua Diis præmia, singulis singula, sortitus est, ut mox narrat Prometh. γ. 229. inter quos Vulcano ignem tribuit. GIAC. Incendere cupit Κράτος Vulcanum, dum ei domesticam injuriam a Prometheo acceptam in memoriam revocat. SCHUTZ.

γ. 39. ΤΟ ΣΥΓΓΕΝΕΣ. Supra, γ. 14. συγγενῆ Διόν. S. BUTLER.

Ibid. ΔΕΙΝΟΝ. Δεινόν significat quod magnam vim habet, ut hic apud Æschylum, et apud Eurip. Phoeniss. γ. 358. Δεινόν γυναιξί, τὰ δὲ ἄδελφῶν γόνοι, Καὶ φιλότιμόν τις πᾶν γυναικῶν γένος. Magnam in feminis vim habent, &c. Significat etiam vox δεινόν mirum rem. Eurip. Phaeton. Δεινόν γε τοῖς πλετῶσι, τῆτο δ' ἔμφυτον, Ἐπιπλοῖν δὲ δὲ. Mirum est, at sic se res habet, stolidos esse locupletes.

Et Hecub. γ. 846. Δεινόν γε θεητοῖς ὡς ἀπαντα συμπιτῆι, κ. τ. λ. Mirum est, &c. Eadem ratione Italici, ἐ μιὰ gran cosa. GIAC.

γ. 42. ΑΙΕΙ ΤΕ ΔΗ ΝΗΑΗΣ ΣΥ. Hæc dicuntur potius τῆ βία quam τῆ Κράτει, nam talis solet esse βία. Græci interpretes ridicule hic per Κράτος intelligunt ipsum Jovem. PAUW.

γ. 43. ΑΚΟΣ ΓΑΡ ΟΥΔΕΝ ΤΟΝΔΕ ΘΡΗΝΕΙΣΘΑΙ. In particula γὰρ inest concessio quædam. Largitur enim Κράτος Vulcano, misericordia se non commoveri, ubi ea nihil proficiatur. SCHUTZ. Nota est ellipsis, qua γὰρ refertur ad id quod elegantius reticetur. S. BUTLER.

γ. 48. ΛΑΧΕΙΝ. Λαχέειν, h. l. simpliciter est accipere, non sortitione accipere. Quamvis enim Homerus Jovem, Neptunum, et Plutonem mundi imperium sorte inter se divisisse fabuletur. II. O. 187. et seqq. Æschylus tamen reliquis Diis omnibus jura ac munera ab uno Jove pro arbitrio distributa esse perhibet. SCHUTZ.

γ. 49. ΑΠΑΝΤ' ΕΤΙΡΑΧΘΗ ΠΛΗΝ ΘΕΟΙΣΙ ΚΟΙΠΑΝΕΙΝ. Omnia ita ordinata sunt, ut quisque habeat suam functionem certam, quam cogatur et retinere et administrare ex præscripto: una tantum gubernatio Deorum Jovi assignata, sit proprii juris, et ei libera concessa, ut ipse eam pro arbitrio usurpet. GARB.

Omnia sunt Diis acquisita præterquam imperare. Θεῶσι pertinet ad ἐπράχθη, non ad κείραντι, quod fugit Grotium, qui sic h. l. vertit: *Cuncta assequaris, præter imperium in Deos.* Similinus est constructionis ordo in Euripidis fragmento: ἄκ' ἴσται ἔδην χερσὶ ἀνθρώποις θεῶν. Hic χερσὶ cum θεῶν construendum plane eodem modo interjicitur inter verbum et dativum, ut h. l. πλὴν particula inter ἐπράχθη et θεοῖσι. SCHUTZ. Vide etiam Nott. Varr. Critt. Schutizio proxime accedit doctissimus interpres Gallus, *Les Dieux peuvent tout, mais non disposer d'eux-mêmes: Jupiter seul est libre.* Si meam post tantos viros sententiam breviter proferre liceat, locum sic interpretatum velim, Artem suam incusat Vulcanus, v. 45. optatque, v. 48. alium quemvis eam sortitum fuisse, ne Prometheus ipsi cognatum constringeret. Cui respondet Κράτος ferociter, qualis est τὸ Κράτος ad initium a principio persona; Nihil valere ejusmodi querimonias; omnibus scilicet Diis, munere cuique assignato, Jovi inserviendum esse, cui liceat uni esse libero. In tempore autem præterito subintelligendum et præsens et futurum. Ἐπράχθη, ἀορίσως, et factum et faciendum est. Esse enim orationem τὸ Κράτος interminantis, non suadentis, ut quidam volunt, aut solantis, ostendunt quæ sequuntur a Vulcano dicta, κ' ἔδδ' ἀντιπέπιν ἔχθ. S. BUTLER.

v. 50. ΠΛΗΝ ΔΙΟΣ. Unum nūmen, plebem Deorum subjectam; unum ordinem, cæteris unde leges sunt: principium unum, post Jovem Deos vires naturæ, ministros, vides. JO. MULLER.

v. 54. ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΨΑΛΙΑ ΔΕΡΚΕΣΘΑΙ ΠΑΡΑ. Vulcanus cum malleo, cuneis, et catenis in scenam ingressus, statim dira hæc instrumenta indignabundus in terram abjecerat. Hæc igitur jam Robori nimium se urgenti monstrat. Πρόχειρος, ἑταρμος, εὐχερής. Hesych. SCHUTZ.

v. 57. Κ' ΟΥ ΜΑΤΑ. *Neque segniter peragitur opus.* Ita enim rectius explicatur quam vulgari ratione, neque frustra est. Οὐδ' ἐμάτησε apud Hom. II. Π'. 474. *Non cessavit.* SCHUTZ.

v. 60. ΗΔΕ Γ' ΩΛΕΝΗ. Γε particula, h. l. *saltem, quidem,* significans, exceptionem Roboris dicto opponit. *Quamvis callidus sit,* Vulcanus inquit, *hoc certe brachium nunquam ex vinculis expediet.* SCHUTZ.

v. 62. ΣΟΦΙΣΤΗΣ. Hæc vox tum temporis usurpabatur in laudem tantum, pro sapienti et præ aliis solerti: quomodo hic usurpatur, sed per εἰρωνείαν, ad arguendam sapientiam ejus arrogantiorum et confidentiorum atque liberiorum. Hesiod. Εργ. καὶ Ἡμ. I. 54.

Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μῆδαι εἰδώς. GARB. Ἰαπετιονίδης Διὸς νωθέστερος, est, *veterator Jove tardior.* Jovem σοφιστήν memorat Plato, et apud Plaut. Amphitr. I. 3. Mercurius eum *nimis scitum sycophantam appellat.* SCHUTZ.

v. 63. ΠΛΗΝ ΤΟΥΤΑ. *Præter hunc,* Prometheus. Operam suam, quam in vinciendo Prometheo posuerat, negat quemquam jure criminando exacturum, nisi ipse Prometheus se nimis recte vinctum esse queratur. SCHUTZ.

¶ 64. ΑΥΘΑΔΗ ΓΝΑΘΟΝ. Schol. ad Agam. γ. 314. Πάγωνα λέγεται ἡ ἐς ὄζυ ληγυσα ἀκμὴν τῆ πυρός· καὶ ὁ πάγων γὰρ εἰς ὄζυ ληγεί. ὡσπερ καὶ ἀλλὰ ἔτι αἰθάδα γνάθον τὴν ἀκμὴν εἶρηκε, καὶ ὄζυτητα τῆς σφηνος. S. BUTLER. Acutis instrumentis Græci non tantum *maxillam*, sed et os tribuunt. Sæpe etiam *γόμα*, *aciem* significat. Sic apud Div. Luc. xxi. 24. πρῶτονται ἐν γόματι μαχαίρας, *cadent in ore gladii*, non est pleonasmus, ut credit Olearius de Styl. N. T. ut non sit aliud quam *gladio cadent*, sed quod dicimus *acie ferri cadent*. Philostr. Her. c. 19. τὰ δὲ γόμα τῆς ἀίχμης ἀδάμαντος τε εἶναι, *cuspidem autem hastæ adamantinam esse*. Soph. Antig. γ. 1315. ἐποιεῖν τῆς ἀμφιθέτω ξίφι. Scholiast. ἀμφιθέτω, ἦγεν δίσομα. Eur. Orest. γ. 1303. Δίπτυχα, δίσομα, φάσγανα πέμπεται. GIAC. Γνάθος, *maxilla*, pro dente dicitur: ut Virg. Georg. II. 423. *terram unco dente recludi* ai. SCHUTZ. Miseras hominum et ineluctabilia fata, quibus a libertate felicitateque retinemur. MULLER.

¶ 65. ΣΤΕΡΝΟΝ ΔΙΑΜΠΙΑΣ. Hoc quidem unicum vulnus est quod Prometheo infligitur; nam etsi omnes artus, manus, brachia, femora, et pedes ei alligantur, clavi tamen non ipsa membra perrumpunt, sed vincula tantum iis affiguntur. Et sapienter Æschylus hic sanguinis non meminit e vulnere manantis, quia, cum Prometheus ante ipsos spectatorum oculos affigeretur, si sanguinis mentionem fecisset, eum etiam profluentem videre voluissent, qui in theatro sedebant. Prudens itaque poeta, h. l. sanguinem silentio præterit: prudentius tamen forte hanc scenæ particulam plane omisisset; satis enim, vel absque isto cuneo pectus perforante, cæteris membris vinculus erat Prometheus, ut se plane commovere non posset. SCHUTZ. At hic forte nodum in scirpo quærit vir doctissimus; quidni per *τίετον διάμπαξ* intelligamus vectem Promethei pectoribus transversum, actum, ita ut ne assurgere quidem posset, hinc illinc cuneis rupibus infixum. Et hoc sensu doctissimus interpres Gallus, *au travers de sa poitrine*. Nec aliter R. Potter, *Across his breast*. S. BUTLER.

¶ 66. ΑΙ ΑΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥ. Quia cuneus per præcordia adactus incredibiles misero captivo dolores excitabat, Vulcanus ipse tenere se non potest, quin pressam parumper misericordiam cum suspirio effundat. Prometheus autem ne hic quidem ingemiscit, sed invicto animi robore tacitus se dolorum facibus urendum præbet, ne inimicis majorem cruciatibus suis irridendi occasionem offerat. SCHUTZ.

¶ 68. ΟΠΩΣ ΜΗ ΣΑΥΤΟΝ. Animadvertit Scholiastes subintelligi *σκόπει*, vel *ὄρα*, ellipsi Atticis scriptoribus, Aristophani præsertim et Euripidi, usitatissima. Vide Kuster. ad Aristoph. Plut. γ. 326. GIAC.

¶ 69. ΘΕΑΜΑ ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ. Gravitatem huic structuræ Græcæ linguæ genius addit, quo substantivum cum verbo aut adjectivo verbali ejusdem originis copulare licet. Est autem, *δυσθέατον θέαμα*,

spectaculum a cujus foeditate nemo non oculos avertere cupiat.

Sic *δυσθίαται σήματα*, γ. 696. SCHUTZ.

γ. 70. ΤΩΝ ΕΠΑΣΙΩΝ. Vehementer ferit animum admirabilis hæc duritia. Roboris cum Vulcani misericordia compositio, quam ipsa in verbis antithesis magis illuminat. SCHUTZ.

γ. 71. ΑΛΛ' ΑΜΟΙ ΠΛΕΤΡΑΙΣ. Αλλά, hinc ut saepe, ellipticum est, quasi dicatur, *Verum quid disputando tempus terimus. Tu potius fac lateribus catenas injicias*. SCHUTZ.

Ibid. ΜΑΣΧΑΛΙΣΤΗΡΑΣ. Hesych. *Μασχαλιστής, ὁ διὰ τῶν μασχαλίων δισκός πρὸ ἰποζυγίου*. J. Poll. I. 10. Τα δὲ ὀπὸ τῶν ὄμων ἴππων, μασχαλιστῆρες. MORELL.

γ. 73. ΚΑΠΙΘΥΤΩ ΓΕ ΠΡΟΣ. Demosth. Philipp. I. 10. τάλαντα ἐνειμήκοντα καὶ μῆρόν τι πρὸς. Lucian, in Herm. c. 61. Καὶ ἄλλα σπικίλλε πρὸς. Et in Cataplo, c. 8. καὶ μῆρόν τι πρὸς. GIAC. Hoc gest

προσείτι, vel πρὸς τέποις. S. BUTLER. Novo lineamento imaginem durissimæ pertinaciæ tragicus absolvit. Petenti Vulcano, ut imperiis abstineat, respondet se clamores etiam additurum. SCHUTZ.

γ. 74. ΧΩΡΕΙ ΚΑΤΩ. Non tragicæ solum scenæ dignitas, verum etiam opinio de procera deorum statura postulabat, ut actor, Promethei personam acturus, esset quam procerissimus. Apposite igitur ad ipsam actionem scenicam dictum, *χώρα κάτω*. SCHUTZ.

γ. 76. ΔΙΑΤΟΡΟΥΣ ΠΕΔΑΣ. Soph. Œd. Tyr. γ. 1084. Διατόρους ποδοῦ ἄκμας hoc est *perforatus*; hic vero aliter significat, nisi legamus *πόδα*, sed nihil mutō. Sic γ. 181. διάτορος φόβος. Is. CASAUB.

γ. 77. ΕΠΙΤΙΜΗΤΗΣ. Laudat Eustath. ad Odyss. I. p. 355. init. et p. p. 641. l. 41. καλαστὴν junxit post Sophoclem apud Polluc. IX. 140. Eurip. Suppl. γ. 255.

Οὔτοι δικαστὴν σ' εἰδωμὴν ἐμῶν κακῶν,
Οὔδ' ἐκολαστὴν κἀπιτιμητῆρα.
Ἐπιτιμητῆρα, dixit Oppian. Hal. I. 682.

— ὅτε μισσπόλων ἔργων ἀπο παῖδες ἴωσιν
Ἄθροοι, οἱ δ' ἄρ' ὀπισθεν ἐπίσκοποι ἐγγυὲς ἔπονται
Αἰδῆς τε πρᾶπίδων τε καὶ τ' ἐπιτιμητῆρες.

Homerus, Ἐπιτιμητῆρα, Odyss. I. 270. Ζεὺς δ' ἐπιτιμητῆρα ἱκετῶν τε ξείνων τε. ABRESCH.

γ. 80. ΟΡΓΗΣ ΤΕ ΤΡΑΧΥΤΗΤΑ. Ὀργὴ vel iram vel generatim animi affectum notat. Utrumque huic loco aptum est. SCHUTZ.

γ. 81. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. Scite hoc instituit Æschylus, ut Vulcanus prior discessum paret. Nolebat scilicet tam tristi spectaculo diutius immorari. Κράτος forte nondum abiisset utpote quod libenter oculos inimici cruciatu pascebat. Nec prius discedit quam verbis mordacibus misero illusisset. SCHUTZ.

Ibid. ΚΩΛΟΙΣΙΝ. Membris, ut recte interpreas. Mirum igitur

Stabilejum glossam ex Hesychio accersivisse, quæ, quomodocunque intelligatur, certissime ab hujus loci sententia est alienissima.

Ibid. ΑΜΟΙΒΑΗΕΤΡ' ΕΧΕΙ. Vide infra, γ. 1078. Agam. γ. 865. 1124. 1391. Choeph. γ. 490. Soph. Erach. γ. 1062. Primus hujus, omniumque fere similitudinum et translationum poeticarum auctor, Homerus, Il. E. 487.

In sacris porro literis adeo usitata est hæc loquendi formula, ut qui ab Hebræis ad Græcos dimanasse omnia existimant, ab eorum fontibus deducendum putent. Ezek. xii. 13. Καὶ ἐκπετάσω τὸ βιβλίον μου ἐπ' αὐτόν, κ. τ. λ. Psal. ad Lyc. γ. 1099. MORELL.

γ. 84. ΤΩΝΔ' ΑΜΙΑΝΤΑΘΕΑΙ ΠΟΝΟΝ. Απανταχῆ, ἢ ἡ ἐκπεφύξεν. Απανταχῆ, ἢ ἐκπεφύξεν. SCHUTZ.

γ. 85. ΨΕΥΔΟΝΤΩΣ. Tecte innuit potius vocandum esse Επιμηθίω, cum ipse suis conatibus ita se involverit in difficultates, ut opus habeat alieno Prometheo. GARB. Schol. ad Soph. Electr. γ. 997. Προμηθεῖα, ἡ ἀπὸ τῶν ἀγράμματος σκίψις, καὶ Προμηθεὺς ἐπὶ τῆν Επιμηθεὺς δέ, ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ πρῶτον βεβηρωμένων. MORELL.

Mirum in modum delectabatur Æschylus omnibus et argumentis e notatione nominum seu ἐτυμολογίᾳ captis. Cf. quæ collegimus ad γ. 716. SCHUTZ.

γ. 86. ΑΥΤΟΝ ΤΑΡ ΣΕ ΔΕΙ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ. Alterum hoc Προμηθεὺς appellative quidem, sed tamen cum respectu ad nominis proprietatem intelligendum est: constructione vero copulatur cum sequenti ὅταν πρόσω q. d. αὐτόν σε δὲ Προμηθεὺς, ὅς ἐν προμηθεύειτο ὅταν πρόσω, κ. τ. λ. SCHUTZ.

Ibid. ΣΕ ΔΕΙ. Cf. Porson. ad Eurip. Orest. γ. 659. S. BUTLER.

γ. 88. Ω ΔΙΟΣ ΑΙΘΗΡ. Prometheus splendide jam tandem altum illud, quod præsentis Jovis satellitio servaverat, rumpit silentium; omnemque naturam invocat, ac testatur quam indignis a Jove sit acceptus modis. Sic Eurip. Med. γ. 57.

Ἰμερος μ' ἐπῆλθε γῆ τε καὶ ἄραν
Δίξαι, μόλιση δῆρα, Μηδείας τύχας.

quem locum sic vertit Ennius, apud Cic. Tusc. Quæst. III.

Cupido cepit miseram nunc me proloqui
Cælo atque terræ Medæi miserias.

Plautus, Merc. Prol. γ. 3.

Non ego idem facio, ut alios in comædiis
Vidi fucere amatores, qui aut Nocte, aut Die,
Aut Soli, aut Lunæ, miserias narrant suas.

Quos pol' ego credo humanas querimonias
Non tanti facere, quid velint, quid non velint.

Vobis narrabo potius meas nunc miserias.

Parcius excurrendum est in tanta notarum suppellectile, nequeo tamen mihi temperare, quin moneam hinc infirmari nobilem illam

Mafflandi conjecturam ad *Æn.* VII. 598. ubi pro *Multa deo*
urusque pater testatus inanes reponi voluit *urasque*. S. BUTLER.
 Eandem fere sis vide invocationem apud Arist. *Nub.* γ. 563.
 MORELL. Mire arguantur Scholiastæ, dum causas inquirent,
 cur Prometheus aërem, mare, tellurem, et solem invocavit.
 Quem enim alium potius in hac solitudine miser alloqueretur
 Deosne? At hos sibi inimicos esse sciebat. An homines?
 At hic longe lateque nullum erat hominis vestigium. Quid
 igitur aptius ab Æschylo fingi poterat, quam ut Prometheus in
 excelsa petra sub dio soli et ventis expositus, atque in terram,
 in flumina, in mare prospiciens, has naturas dolorum suorum
 testes invocaret,isque, quas nec divinis, nec humanis auribus
 deponere licebat, querelas committeret. Habet hoc natura, ut
 qui a virorum colloquio interclusi sint, in magno animorum
 motu cum inanitatis loquantur. Speciosa igitur hæc est
 phantasia, et ad locum, in quo jam versatur Prometheus,
 scienter accommodata, quod is qui præter aërem, aquam,
 terram, ignem, nullius fere naturæ commercio fruitur, quatuor
 illa elementa, quibus se undique cinctum et circumclusum videt,
 alloquatur. Itaque hic locus non mythice sed physice inter-
 pretandus est. Non æther ille poetarum, non Oceanus, quatenus
 et ipse inter Deos numeratur, non Tellus, dea, h. l. a Prometheo
 compellantur. Sed prosopopœia potius usus, ipsum aërem,
 cujus flatum sentiebat, flumina, quorum lapsus e scopulo suo
 cernebat, mare, in quod prospectus ei dabatur, terram ante
 oculos positam, solem denique, cujus radiis expositus erat,
 alloquitur. SCHÜTZ.

Ibid. ΔΙΟΣ. Notum est sic vocari quicquid immensum, quid-
 quid denique præstantissimum est aut pulcherrimum. S. BUTLER.

Ibid. ΤΑΧΥΠΕΡΟΙ ΠΙΝΟΑΙ. Ventos invocat, hi enim perpetuo
 rupem Scythicam, ad quam religatus erat, circumflabant.
 SCHÜTZ.

γ. 89. ΠΟΤΑΜΩΝ ΤΕ ΠΗΓΑΙ. Neque hoc ita dictum videtur,
 ut nihil ad scænæ conformationem pertineat. Prometheus enim,
 in alta quasi specula constitutus, flumina inde ab ipsis fontibus
 decurrentia oculis perlustrabat. SCHÜTZ.

γ. 90. ΑΝΗΡΙΘΜΟΝ ΓΕΛΑΣΜΑ. Oppian. Hal. IV. 334.

Κύματος ἀκροτάτοις γέλις ὅθι χέρον ἀμείβει. S. BUTLER.

Schol. α'. Καλῶς εἶπε τὸ γέλασμα χῶμα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν γελῶντων καὶ
 διαχωμένων. Inde est quod διάχυσιν et μειδιάμα jungant aliquando
 Græci. Ut Plutarch. p. 1123. Is. CASAUB. Γέλασμα vocat
 fluctuum, ad modum risus, non solum dilationem, sed et con-
 tinuam, et quasi gestientem motionem, quæ sua serie in longum
 protenditur. GARB. Non absimile Hom. Il. N. 29.

Ἐπιδούνη δὲ θάλασσα δίστατο.

Ἀνήριθμον pro ἀναριθμητόν. Schol. ad Soph. Trach. γ. 251. MORELL.
 Mare etiam ridere dicunt poetæ, ut Lucretius initio, l. 8.

— Tibi rident æquora ponti.

Cum scilicet undarum superficies levi flatu crispatur. Dueturque translatio ab eo, quod in vultu humano apparet: nam et ora ridentium sinuantur. Aristoteles, Probl. I. 23. *Διὰ τί τὸ κῆρ ἐκ ἐπιγλάϊ ἐν τοῖς βαθύσι πελάγεσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς μικροῖς καὶ βραχέσιν.* Gaza ita vertit, *Cum fluctus præalti pelagi superfrangi non solent, sed parvi tantum et brevis.* Rursus ejusd. sect. probl. 24. *Διὰ τί τὸ τῶν βαθύων πελάγεσιν τὸ κῆρμα ἐκ ἐπιγλάϊ.* Septalius non absimili sensu *Cum unda non interciditur in profundis pelagis?* Causam explicat Philosophus *Ἐπεὶ τὰ μακρὸν ἕγρον φερόμενον μᾶλλον διαίρεται ὑπὸ αὐτῶν ἀνέμων.* Quibus ex verbis patet, quid sit mare ἐπιγλάϊ, nempe ridere dicitur, cum non multum aque movetur, et id quod movetur, in multas exiguas et innumerabiles particulas frangitur: unde apud Eschylum, *σπῆτιον περικμάτων ἀπὸ θύμων γίγασμα.* Plutarchus quoque ex cujusdam poetæ dithyrambis hæc affert in libro de primo frigido. *Ὁ γὰρ ἥλιος ἀίσχων ὡς καὶ εἶπε αὐτὸν θύμων βοσποῖν, ὑδὴν ἀίσχων ἀερόδαται μέγαν οἶκον αἰέμων. ἰκίον δὲ καὶ λιμὴν καὶ θαλάττην μείδων αἰθῆρας κατὰ τὴν ἰνίαν, καὶ βοβοὶ ποταμῶν διαγυλῶσιν.* Jam vero et *maris cachinnos* dixit Catullus, cum unda vento agitata strepitum edit. *Carm. LXIII. 269.*

*Ac quali flatu placidum mare matutino
Horrificans Zephyrus proclivus excitat undas,
Aurora exoriente, vagi sub lumina solis
Quæ tarde primum clementi flamine pulsa
Procedunt, leni resonant plangore cachinni.*
Ita et Græci. Euripides in Hippol. γ. 1210.

— καὶ αἰετὲς ἀφ' ἑσπέρης
Πολὴν καυχάζον ποτῶν φύσηματι.

Attius, Rhinidis *Ac ubi curvo littore latrans
Unda sub undis labunda sonit:
Simul et circum magnisonantibus
Excita saxis saxa sonando
Cæpitu clangente euchimat.* P. PETITUS, Misc. Obs. II. 18.
Ibid. ΠΑΜΜΗΤΟΡ ΤΕ ΤΗΘ *Soph. Philoct. γ. 391.*
— Ὀρεῖτρα παρεῖται γὰρ. MORELL.
γ. 91. ΚΥΚΛΟΝ ΗΑΙΟΥ. Noster in Persis, γ. 504.

— λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
et Soph. Antig. γ. 422, iisdem verbis. Sic et Eurip. Hec. γ. 412.
— ἀλλὰ νῦν παύσεται
σὺς ὑπὸ τῆς Ἀκτῆς κύκλον θ' ἡλίου προσδέχομαι. GIAC.
Ovid. in Ibin, γ. 73.
— ποσὶς ἐν
*Sideraque et radius circumdata Solis imago:
ad quem locum Dionysius Salvag. Boessius, Ajacis illud
Atridis imprecati, Soph. Aj. Mast. γ. 857. et hunc nostri locum
contulit. S. BUTLER.*

— ἰσθμῶν
*Prometheus est Deus in nobis, animi virtus,
quæ, supergressa corporea claustra, naturæ in quibusdam*

domina, non nisi fixis a Summo Rectore continetur finibus.

JO. MULLER.

§. 92. ΑΙΚΙΑΙΣΙ. Hesych. Αικία ἕρως βάσανος, μάστιξ, Isocrates κατὰ Δοξίαν, p. 585. Νῦν δὲ ἔχ' ὑπὲρ τῆς βλάβης, τῆς ἐκ τῶν πραγμάτων γινομένης, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰκίας, καὶ τῆς αἰτίας ἧται παρ' αὐτῷ δίκην ἀφ' ἑαυτοῦ. Etymol. Αικία, εἰς τὰς διαφορὰς ἕρως. Ubi vide sis Hieron. Wolf. in Notis. S. BUTLER.

§. 94. ΔΙΑΚΝΑΙΟΜΕΝΟΣ. Agam. §. 65. Aristoph. Ran. §. 1259. Pac. §. 250. Eurip. Alc. §. 108. Cycl. v. 484. Heracl. §. 299. ubi pro extenuari, desperare, adfligi et adimere sumitur. Quæ obiter indicasse sufficiat, quod ea non tangant Hellenismi Thesauri. SPANHEIM. in Aristoph. Nub. §. 120.

Ibid. ΤΟΝ ΜΥΡΙΑΘ. Supple κατὰ, tempore infinito, vel, ἀθλείου χρόνον, tolerabo, et magna cum difficultate perferam, et superabo temporis diuturnitatem immensam. GARB. Ergo non æterni Promethei compedes. Hic de locis vel temporibus sermo, quæ progressum ad cultiora longissime, nec semper, inhibuerunt. Si de locis, mens sit, vitam Græcam vix mensurabili ævo, Caucasæas rupes, poliendo Boreæ regno, evicturam tandem. Sive magis placet memoria temporum, quibus genus humanum ad cultiores mores evectum, fatali calamitate eo rejectum fuerit, unde post longas sæculorum injurias ad eandem felicitatem eruditionemque vix redierit. Traditio esset illius ætatis quam aquæ delerunt; multa ibi (quod l. Bailly adstruit) scientia viguit, rara post apud paucos servata. JO. MULLER.

§. 99. ΠΗ ΠΟΤΕ ΜΟΧΘΩΝ. Lucretius, III. 1033.

Nec videt interea qui terminus esse malorum

Possit, nec quæ sit pœnarum denique finis. SCHUTZ.

§. 100. ΕΠΙΤΕΙΛΑΙ. Rarum admodum in hoc sensu. Notandum est vero Stephanum legisse non longe diversa significatione Apoll. Rhod. II. 83. βρυχή δ' ἐπετάλλετ' ἰδόντων et Hesychium τέλλαι exposuisse, non solum ἰσπίων, verum etiam ἔμελλον. MORELL.

§. 101. ΚΑΪΤΟΙ ΤΙ ΘΗΜΙ. Se ipsum objurgat Prometheus, et paulisper ob malorum magnitudinem naturæ suæ oblitus, jam ad se redit. Sapienter hoc est a poeta institutum, ut illum humani generis amicum, non quidem omni doloris sensu privatum, sed tamen propter animi fortitudinem pertinaciter ei resistantem fingeret. Sic malorum magnitudo, sub quibus eum laborare videmus, misericordiam, animi autem robur, quo tantam molem molestiarum sustinet, admirationem spectatoris auget. SCHUTZ.

§. 102. ΣΚΕΘΡΩΣ. Pro σχεθρῶς: σχῶ, σχέω, σχέθω, σχεθρῶς. PAUW.

§. 105. ΤΟ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ. Soph. Antig. §. 1118.

— ἀνάγκη δ' ἔχ' ἰσχυρὰ δυσμαχητέον. GIAC.

Cf. apud nostrum Sept. Th. §. 283. Pers. §. 293. SCHUTZ. Addi possit Herod. I. 91. Τὴν πεπερωμένην μοίρην ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγεῖν καὶ θεῶν. S. BUTLER.

γ. 106. ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΣΙΓΑ.Ν. Silere de infortunio non poterat, quia in ipsis questibus levamentum aliquod miseriarum reperiebat. Loqui vero ei grave erat, quia ad liberationem querelis nihil proficiebat, et commemorando injurias sibi a Jove illatas magis incendebatur animus. Comparetur locus simillimus, γ. 197. et Soph. Philoct. γ. 332. ubi Neoptolemus se ab Ulysse, et cæteris læsum, Philoctetæ, quamvis falso, narrans, ait:

ὁ δὲ καὶ ποῖαντο, ἕξερῶ, μάλισθ' ἕξερῶ,
 ἄγῳγ' ἐπ' αὐτῶν ἐξελωθήθην μάλων. SCHÜTZ.

Bernardus Martinus, Var. Lect. III. X. collatis Eurip. Hec. γ. 567. et γ. 431. Soph. Antig. γ. 1183. pluribusque aliis scriptoribus, hujusmodi antithetorum, in doloribus, qui modum superant, exprimendis, efficaciam demonstrat. S. BUTLER.

γ. 108. ΑΝΑΓΚΑΙΕ ΤΑΙΣΔ'. Τὸ ἀνάγκη usurpatur pro *misera conditione, calamitate*, ut apud Platonem in Menexeno. Τῆ θείῃ διανοίᾳ κατηγοροῦντο ἐξ Ἐρετρίας εἰς Μαραθῶνα, ὡς ἔτοιμον σοφιστὴν ὄν, καὶ Ἀθηναίους ἐν τῇ αὐτῇ ἀνάγκῃ ζεύξαντες Ἐρετριεῦσιν ἄγειν. Sic et Job, xv. 24. ex interpretatione LXXvirali ἀνάγκη δὲ καὶ θλίψις αὐτὸν καθίξει. GRAC.

Ibid. ΥΠΕΖΕΥΤΜΑΙ. Translatione ab equis petita, qui jugo et frenis coercentur. Fræna enim Pindarus, Pyth. IV. 417. βόια ἀνάγκας ἔντια appellat. Imprimis autem hac similitudine noster delectatur. Cf. γ. 580. Agam. γ. 226. SCHÜTZ. Addi possunt infra, γ. 323. et γ. 1008. S. BUTLER.

γ. 109. ΝΑΡΘΗΚΟΠΛΗΡΩΤΟΝ. Equidem puto νάρθηξ hic posse accipi pro *arca, aut scrinio*, ut apud Strab. p. 691. Sed de Prometheo dicitur, eum, ferula ad currum solis admota, ignem ita sumpsisse. IS. CASAUB. Quod ferulam implet, quod ferula contineri potest. PAUW.

Ibid. ΘΗΡΩΜΑΙ. In hoc verbo declarat sagacitatem suam et industriam circa hanc rem. Πηγήν fontem vocat, non solum ut causam et originem omnium artium, sed et quia parva ejus scintilla latens et abdita in ferula, et ab initio fuit, et adhuc soleat esse fons magnæ ignis copix. Κλοπαίαν pro κλοπαίως, furtim, quantum ad ignis surreptionem primam: quantum vero ad ignem conservandum in ferula, occultum et absconditum, qui in ferula lateat. GARB.

Ibid. ΠΥΡΟΣ ΠΗΓΗΝ. Scribit Theophrastus, idcirco dici Prometheum hominibus dedisse ignem cælo dereptum, quia philosophiam ac lumen vitæ intellectualis, quæ divina est, mortalibus invexit. Ex Cic. Tusc. V. MORELL.

γ. 110. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΕΧΝΗΣ. Isidorus Pelusiota Stanleio laudatus Xenophonteum illud expressit. Ἀπομν. IV. 3. Τὸ δὲ καὶ τὸ πῦρ πορίσαι ἡμῖν ἐπίκτερον μὲν ψύχες, ἐπίκτερον δὲ σκότους, συνεργὸν δὲ πρὸς πᾶσαι τέχνην, καὶ πάντα ὅσα ὠφελείας ἕνεκα ἄνθρωποι κατασκευάζονται; ὡς γὰρ συνελόντι εἰπεῖν, ἔδδεν ἀξιόλογον ἄνευ πυρὸς ἄνθρωποι τῶν πρὸς βίον χρησίμων κατασκευάζονται. S. BUTLER.

γ. 111. ΜΕΓΑΣ ΠΟΡΟΣ. Πόρον inter alia de *lucro, emolumentis*,
 Ε Ε Ε

ratione redituum, alicujus urbis vel loci, ab Atticis dictum, vel unus docere potest Xenophontis liber inscriptus, Πόρος ἢ περὶ προσόδων. Πόρος deinde Atticis ratio parandæ pecuniæ, ut in dicto Xenophontis libro, et apud Demosth. Philipp. I. p. 35. Πόρον ἐν ὁ πόρος τῶν χρημάτων; Spanh. in Aristoph. Ran. γ. 1513.

Πόρον δὲ τὰς παῖς, ἀπορίας δὲ τὸν πόρον. MORELL. γ. 115. ΤΙΣ ΟΔΜΑ ΠΡΟΣΕΠΤΑ. Eurip. Hippol. γ. 1394.

Ὡ θεῶν ὀσμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
Ὡν ἠαυτοῖσι σὺ. —
Credabant scilicet antiqui benigniora numina odorem gratum fundere. Virg. Æn. I. 507.

Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem

Spiravera. — GIAC.

Notæ sunt ex Homero vestes mulierum odoratæ, εἴματα θυώδεα. Odys. φ. 52. Notum est ἀμβροσίον Veneris πέπλος. Il. ε. 338. Notum denique quomodo se apud eum Juno Jovis amplexibus paret, et quo pacto. Il. ε. 170.

Ἀμβροσίη μὲν πρῶτον ἀπὸ χροῶς ἰμρόεντος
ἀμάρτα πάντα κέθηται, ἀλείφατο δὲ λίπ' ἰλαίω;
Ἀμβροσίω, ἰδανῶ, τὸ γὰρ αἰ τεθυωμένοι ἦεν.

Sine dubio igitur Æschylus advenientes nymphas e vestibus et capillis ambrosiæ odorem spargere finxit, cujus ad Prometheum usque dulcis aura spiraret. SCHUTZ.

Ibid. ἈΦΕΓΓΗΣ. *Obscure, dubia*, et quam ego dignoscere non possum. Ἀφεγγής et ad ἀχὼ et ad ἰδμα pertinet, et translatio est tragica a luce. PAUW.

γ. 118. ΠΟΝΩΝ ΕΜΩΝ ΘΕΩΡΟΣ. *Spectator, contemplator.* Plat. Peculiariter spectator certaminum. MORELL. Hæc verba conjecturam potius quam interrogationem exprimunt. SCHUTZ.

γ. 119. ΟΡΑΤΕ. *Vos quicumque estis videte quæso.* Nondum enim Prometheus, cum ista dicebat, nymphas oculis viderat. Imperativus autem est ὀράτε, non indicativus, ut Stanleius putabat. Cf. γ. 140, et γ. 304. SCHUTZ.

γ. 120. ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΕΧΘΡΟΝ. Est emphasis in articulo τὸν, illum Jovi invisum, et inde omnibus aliis ejus aulæ incolis. GARR. Διὸς ἰχθρὸν, sic interpretor, quem Jupiter hostem suum declaravit, quique adeo ejus odium atque inimicitiam suscepit. Hoc et sequentia postulant, et aliis locis consentaneum est, γ. 37, et γ. 972. et hoc argumento confirmatur, quod ubique Prometheus se non læsisse Jovem, sed bene de eo meritum esse profitetur. SCHUTZ.

γ. 121. ΔΙ' ΑΠΕΧΘΕΙΑΣ ΕΛΘΟΝΘ'. Multi sunt in hujusmodi locutionibus Attici. Notio phraseos pendet e nomine, pro cujus natura significat modo active, modo passive, nunc absolute. Resolvitur plerumque per verbum nomini ad fine, id si mihi procedit, defectum supplet Lat. *grassari et experiri.* Hæc non monerem, nisi deprehendissem ἢ τυχερίως impegisse. Eurip. Troad. γ. 916.

οὐδὲ σε διὰ λόγων ἰόντι μὲν
 Κατηγορήσιν. —
Et Med. γ. 872. Ἐγὼ δ' ἐμαυτῆι διὰ λόγων ἀφικόμενῃ,
 Καλοῦδρασα.

quorum sensum non percepit interpres, vertens *mecum rationem inii.* Nunquam λόγος est ratio; debebat, *convitiis in memet grassata sum,* aut simili modo. **ABBESCH.** Sic Eurip. Phœniss. γ. 482. Καὶ μὴ δι' ἰχθῆος τῶδε καὶ φόνος (i. φόνος) μολών quod nihil aliud est quam ἰχθῆος γαστέρας καὶ φθονέρος. **Valc. in loc.** Vide etiam Eurip. Hec. γ. 850. Hippol. γ. 1164. Orest. γ. 775. Androm. γ. 416. Phœniss. γ. 1554. **MORELL.**

Ibid. ΟΠΟΣΟΙ. Non temere dicit; sed ut ostendat illam subitam et universalem mutabilitatem, quæ est in aulicis, pro indignatione et gratia magnatum erga aliquem. **GARB.**

γ. 122. ΕΙΣΟΙΚΝΕΥΣΙΝ. **Secundum Homerum,** II, A'. 606, et seqq. et *Odyss. Δ'. 74.* εἰσοικνῶσιν Ionice pro εἰσοικνῆσιν, ut apud Homerum, *Odyss. I'. 120.* Hic ibi enim Æschylus Ionismus intermiscet. **SCHUTZ.** Sic γ. 135. Σύθην pro εἰσσύθην. **S. BUTLER.**

γ. 123. ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΝ ΦΙΛΟΤΗΤΑ ΒΡΟΤΩΝ. Propter nimium hominum amorem, a quo eum Chorus avocare studet, γ. 506.

Μὴ νῦν βροτῶς μὲν ὠφίλει καιρῶ πέρα. **SCHUTZ.**

γ. 124. ΤΙ ΠΟΤ' ΑΥ ΚΙΝΑΘΙΣΜΑ ΚΑΤΩ. Cum jam propius accessisset Chorus, Prometheus, qui paulo ante confusum tantum ambiguumque sonum perceperat, jam alarum clangorem auribus distinguebat. Αὖ particula cum verbo κλέω conjungenda, refertur ad sonum illum obscurum paulo ante auditum, γ. 114. κινάθισμα strepitus ex motu. **SCHUTZ.**

γ. 125. ΑΙΘΗΡ — ΥΠΟΣΤΡΙΖΕΙ. Nondum, cum hæc dicebat, oculis ejus Nymphæ occurrebant, a tergo sic appropinquantes, ut deinde a latere scenæ currus earum a Prometheo conspici posset. ῥίπα) ὑπερέβην, ut apud Virg. *Æn. XII. 876.*

— ne me terrete timentem

Obscæna volucres, alarum verbera nosco.

ὑποστρίζω apte exprimit sibilum vel stridorem, a corporibus, quæ per aërem feruntur, excitatum. Non magis ob audaciam dictorum in choricis admirandus est Æschylus, quam ob verborum proprietatem in interlocutorum partibus laudandus. **SCHUTZ.**

γ. 127. ΠΑΝ ΜΟΙ ΦΟΒΕΡΟΝ ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΙΟΝ. Soph. in Aj. Flag. γ. 227. — φοβῆμαι τὸ προσέρπειον. **GIAC.** Mos est hominis, timore aliquo percussi, omnia deinde ad eam rem pertinentia timere. Carmel. ad Eurip. Hippol. γ. 519. Πάντ' αἰ φοβηθῆισ' ἴσθι. Sophocles apud Stob. Tit. VIII. p. 96. Ἄπαντα γὰρ μοι τῶ φοβημένῳ ἴσθι. Plutarch. Symp. VII. p. 682. Οἱ δειλοὶ καὶ τὰ σώζοντα φοβούνται. De Pompeio fugiente, Lucan. VIII. 5.

— *pavet ille fragorem*

Motorum ventis nemorum.

Talis dicebatur *φοβότης*. Vid. Gataker ad M. Antonin, p. 191. Hæc pleraque ex Valck. ad Phœniss. γ. 277. adducit MORELL. Quæri autem potest quid sit quod Prometheus h. l. fateatur; sibi quæcunque appropinquent metum injicere, cum paulo ante dixisset, se omnia clare prævidere, nihilque sibi inopinatum accidere posse. Respondere licet, Prometheus summam quidem eventuum, non autem singulas eorum partes prævidisse. Itaque etsi animum ad gravissima mala subeunda bene præparatum habebat, non tamen quo loco, quo tempore, quibus causis ea eventura essent, præsagiebat animus: ideoque omni timore se liberare non poterat, ita tamen ut ex eo se cito colligeret, ac nunquam succumberet. SCHUTZ.

γ. 128. ΜΗΔΕΝ ΦΟΒΗΘΗΣ. Initium actus secundi hic statuunt Garbitius et Morell. quod mihi minus probatur; est enim *πάροδος*, sive Chori ingressio prima. S. BUTLER.

γ. 129. ΑΜΙΑΛΑΙΣ. Aptè dicitur de alis, quæ in volatu pariter moventur, ut videantur quasi contendere et certare invicem, ne alterutra deprehendatur altera segnior. GARB. Vel referat ad certamen inter se. MORELL. *Θοαὶ ἀντιέγνων ἀμύλλαι*, *celeræ alarum alternationes*. Sunt qui hæc ita interpretentur, ipsas Oceanitides alas fuisse, adeoque propriis alis advolasse: nos autem de alis currui, quo vehabantur, adaptatis capimus. Cf. γ. 135. 272. 279. et seqq. Quod se patri ægre persuasisse dicunt, ut iis comæatum daret, id e veterè sexus muliebris, virginum imprimis, disciplina judicandum. Sic pædagogus Antigones apud Eurip. Phœniss. γ. 89. viam circumspicit, verens nequis in publicam prodeuntem regis filiam vituperet. SCHUTZ.

γ. 131. ΠΑΡΕΠΠΟΥΣΑ. Homer. Il. A. 555. *Παρεππούσα*.

— *μή σε παρέππη*
Ἀργυρόπεζα Θέτις. MORELL.

γ. 132. ΚΡΑΙΗΝΟΦΟΡΟΙ ΔΕ Μ' ΕΠΕΜΨΑΝ ΑΥΡΑΙ. Secundus nimirum ventus currus aliferi cursum accelerabat. Πέμπων h. l. pro Προπέμπων. SCHUTZ. Sic. Pers. γ. ult. Πέμπω σε δυσθρόοις γούσι. S. BUTLER.

γ. 133. ΚΤΥΠΟΥ ΤΑΡ ΑΧΩ. Pulchre vocibus *ἀχὼ* et *κτύπος* usus est Æschylus, quorum altera ad sonitum antrorum recessus penetrantem, altera ad clavorum ictus exprimendos, vim propriam habet: a *κτύπος* venit *ἐκτυπίω*, quo verbo Sophocles undarum sonum scopulis allisarum exprimit. Trachin. γ. 800.

— *ἀμφὶ δ' ἐκτύπον ἀντραί,*

Λοκρῶν ἕρσιος πρῶτες εὐβοίας τ' ἀχραι. GIACOM.

Scilicet jam antequam Prometheus affigeretur, Oceanitides earumque pater Oceanus fama audierant, quoniam supplicio ignis divisorem Jupiter affecturus esset. Itaque cum jam ingentem ferramentorum stridorem audiissent, illico Prometheam

a Vulcano jam affigi colligebant: ideoque misericordia compulsæ virginali pudorem excutiebant, patremque, ut sibi miserum cognatum visere liceret, exorabant. Quod si mera eas curiositas ad iter hoc faciendum impulisset, ridiculum sane fuisset, victi pudoris mentionem facere; rem enim parum decoram excusatione magis etiam indecora defendissent. Sola erat et justa hujus peccati excusatio, quod amici causa peccavissent. Verum enim vero ex prima Oceani oratione, γ. 284. certo perspicitur, eum sic ad Prometheus accedere, ut quo in statu eum deprehensurus esset, jam antequam iter susciperet, haud ignoraverit. Cæterum mallei ictus tantum strepitum excitasse, ut in antro nympharum Oceanitidum exaudiri potuerit, neminem offendet, qui malleum hic a Vulcana manu versatum cogitaverit: et immanes Neptuni clamores, et tellurem sub deorum incessu trementem ex Homero; imo Ætnam impositis Cyclosum incubibus gementem e Virgilio commeminerit. SCHUTZ.

Ibid. ΧΑΛΥΒΟΣ. Caucasia gens, Chalybes, prima ferrum solo traxit, ignium ope ferramenta fabricavit. Apte ibi Promethei vincula, nam tranquille cultus vitæ viguit, quousque armorum vi cuncta confusa. JO. MULLER.

γ. 134. ΕΚ Δ' ΕΠΙΑΗΞΕ. Eodem sensu infra, γ. 360.

Ὅς αὐτὸν ἐξέπληξε τῷ ὑψηλόθεν

Κομπασμάτρῳ.

Thom. Magister in voce Ἐκπλήττω. Ἐστὶ δὲ ἐκπλήσσω, καὶ τὸ ἐξίγῃ, καὶ ἐκβάλλω. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστη. Ὁ μὲν ἐκπλήσσει φόβῳ. Θεοκρίδης ἐν τῇ διττήῳ. ὣν καθ' ἡμέραν ἢ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει καὶ αὐθις ἐν τῇ αὐτῇ φόβος γὰρ μήμητι ἐκπλήσσει. S. BUTLER.

Ibid. ΤΑΝ ΘΕΜΕΡΩΠΗΝ ΔΙΔΩ. Ruborem calidum: huc facit quod Nævius Auroram appellavit pudoricolorem. A. Gellius, XIX. 8. Is. CASAUB. Pulcherrimum est epithetum et personæ convenientissimum. Atque hic operæ pretium est considerare, quomodo Æschylus et Sophocles videantur quasi ἀλλήλοις ἀντιτεχνῶσθαι, eodem ambo respicientes, et rem eandem, sed diversis verbis, elegantissime exprimentes; ita ut alter alteri vice sit enarratoris. Sophocles enim ruborem qui in ore virginali conspicitur indicans, αἱματόν ῥέθος dixit; quia ex sanguine oritur ille rubor: quum Æschylus idem significare volens, vocem usurpasset, quæ calorem, qui illum sanguinem comitatur, demonstraret. H. STEPH. Θεμερὸν, σιμῶνι, grave, venerandum; διμερῆ, σιμῶνι, βιβαία, εὐσαθῆς. διμερῶφρονας, συντεῖς, σώφρονας. διμερῶπις, ἰσαμία. Hesych. Steph. App. MORELL.

E mi ha fatto giù porre

Il rossor verecondo. GIAC.

γ. 135. ΣΥΘΗΝ Δ' ΑΠΕΔΙΔΩΣ. Sine calceis, vel festinantissime, et ἀπροφασίως, ut allusio fiat ad hoc Hesiodi, Ἐργ. καὶ Ἡμ. γ. 342.

Εἰ γὰρ τοι καὶ χεῖμ' ἰγχύριον ἄλλο γίνεται,

Γείτορες ἄζωφοι ἔκιοι, ζώσαντο δὲ πηοί.

GARB.

Theocr. Idyll. XIV. 5.

— ἀφίκετο Πυθαγορείης.

Ἵχθρὸς, κρινπόδητος.

Soph. Elect. γ. 877.

Ἵφ' ὑδῶνς τοῖς φιλτάτῃ, διώκομαι.

Τὸ κόσμον μεθεῖσα, αὐτὴ πάρεστι μαλεῖν.

MORELL.

Ibid. ΟΧΩ ΠΤΕΡΩΓΩ. Hæc verba non de singularum nympharum alis, sed de *curru alifero* (Ov. Fast. IV. 462.) capienda esse, primum nobis persuadet sollemnis mos tragicorum, deos in machina quadam, quæ currum simulabat, in scenam producendi. Sic apud Æschylum in Eumenidibus, Minerva curru per aerem advehitur; apud Euripidem, Medea curru draconibus alatis juncto aufugit. Deinde non video, si Æschylus Oceanitidas ipsas per aerem volantes representare voluisset, quomodo pro iis, qui tum erant, artis mechanicæ finibus, architectus, qui apparatus scenæ curabat, id efficere potuisset; præsertim cum nymphæ, non statim post introitum, sed versu demum 279 pronuntiato, in solum se demitterent, ut adeo se eum ad finem in aere librare debuissent. Accedit, quod multo planius ac simplicius est, ὄχον πτερωτὸν de *curru alato*, quam de alis singularum nympharum intelligere. Denique verba Promethei, γ. 272. et Chori, γ. 281. et seq. non sinunt nos de alis cogitare, quod ibi videbimus. Utrum vero ipsum tantum currum alis moveri finxerit Æschylus, an eum, quod Heathio placet, ab avibus tractum theatro representaverit, certo definire non ausim. SCHUTZ. Heathii sententiam, ut magis naturæ consentaneam, amplectendam esse arbitror, sic Minervæ currum in Eumenidibus equi, Medæ apud Euripidem dracones alati trahunt. Solita arrogantia contendit Pauvius nymphas αἰώραις h. e. *restibus* suspensas Parodum cecinisse. Eum vero tam pulchre refutavit Schutzius, ut ne verbum quidem adjicere aut debeam aut possim.

S. BUTLER.

γ. 137. ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΥ. Πολύτεκνον vocat Thetim, vel quia per ipsam intelligit Terram, quæ est nutrix omnium; vel quia ipsa uxor Oceani fingitur mater Nympharum, per quas possunt intelligi fontes et scaturigines aquarum, quibus passim terra irrigatur ad omnem fertilitatem. GARB.

γ. 138. ΕΙΑΙΣΣΟΜΕΝΟΥ. Oceanus antiquitus flumen immensum habitus est, quod terras omnes circumflueret. Max. Tyr. Dissert. XVI. p. 481. de Oceano, Εἴτε τις ἐστὶ ποταμὸς ῥύσις περὶ πᾶσαν γῆν εἰλημένην, κ. τ. λ. GIAC.

γ. 139. ΑΚΟΙΜΗΤΩ ΠΕΥΜΑΤΙ. Ἀκοίμητον ῥεῦμα appellatur mare, cui Oceanus præsidet, propter perpetuum motum; et ab hoc fonte sine dubio fluxit nobilis Homeri phantasia, Il. ε. 245. qua Somnum sic loquentem inducit, ut Oceanum in soporem dare magnum opus ac difficile esse significet. SCHUTZ. Sic Homer. Odys. δ. 637. Ὀκεανὸς ποταμός. JO. MULLER. Addi possunt,

Hom. Il. γ'. 5. Et Poeta, Par. Amiss. I. 221. ex veterum sententia, — *The ocean stream.* S. BUTLER.

γ. 140. ΔΕΡΧΘΗΤ', ΕΣΙΔΕΣΘ'. — Synonyma hæc vehementiam commoti animi produnt. SCHUTZ.

γ. 143. ΦΡΟΥΡΑΝ ΑΖΗΑΟΝ: Sic γ. 31. φρεσῶντι, πότεραν. Translationibus a re militari maxime delectatur Æschylus animosissimus poeta. S. BUTLER.

Ibid. ΟΧΗΣΩ. Hesych. Ὀχόντις· ἐν αὐτοῖς ἰχθύντις. Ὀχίσκοι· ἰπόμενον, ἰφρόν. S. BUTLER.

γ. 145. ΟΜΙΧΛΗ ΠΡΟΣΗΞΕ ΠΛΗΡΗΣ ΔΑΚΡΥΩΝ. Eurip. Herc. Fur. γ. 1140.

— εἰναγμῶν γὰρ με περιβάλλει νέφος.
Et Medea, γ. 107.

— ἐξ ἀρχῆς ἐξαίρομενον
Νέφος οὐρανόθεν. — GIAC.

Hic locus fuerit, eos, qui recentes ad Tragicorum lectionem accedant, admonere, in chori canticis, utpote quæ lyrico spiritu infentur, graviolem linguæ sonum, nova vocabula, metaphoras audaciores, et flumen orationis liberius se jactans neminem offendere debere. Itaque, nisi ubi a veritate imaginum aut sensuum poetam discessisse argui potuerit, nemo ei elatum et magnificum dicendi genus, præsertim in choricis, vitio vertet. Ομίχλη προσῆξι, de lachrymis, imagine naturam æmulante. Lachrymæ enim obortæ quasi nebula aut velo oculos obducunt, eorumque luminibus officunt. Προσάσσειν vehementiam prorumpentium lachrymarum designat. Id occasione aptissimum est. Etiam si enim lachrymas cohibere voluissent nymphae, magnitudo tamen malorum Promethei eis vel invitis expressisset. Nec dubito quin apte positum sit Ομίχλη πλήρης δακρύων etsi enim ipsæ hanc nebulam lachrymæ efficiunt, tamen eodem modo nebula lachrymarum plena probabiliter dicetur, quo nubes pluviae plena offensionem non esset habitura. Φοβερά vero, quia ob metum et angorem de Promethei fortuna lachrymæ prorumpunt. Non enim interpretor *horrenda*, sed ex *horrore* coorta. Ut autem Æschylus nebulæ similitudinem ad lachrymas transfert, ita Soph. Antig. γ. 532. et Eurip. Hippol. γ. 173. in eadem re νέφος usurpant, hoc tamen discrimine, ut ista metaphora frontem obtubilatam designent, e qua tanquam ex nube lachrymæ stillant. SCHUTZ.

γ. 146. ΣΟΝ ΔΕΜΑΣ. Ut Latini *corpus tuum, animum tuum*, loco pronominis personalis simpliciter positi. SCHUTZ. Vix equidem assentior, vim enim suam hic habet σὸν δέμας, alluditque ad illud χειρῶς ἄνθος, γ. 23. S. BUTLER.

γ. 147. ΠΕΤΡΑΙΣ ΠΡΟΣΑΤΑΙΝΟΜΕΝΟΝ. Durum hoc si animum advertas. Sed Græci ἀναινεσθαι pro φθείρισθαι usurpant: Hesych. Αὐαίνεται, ξηραίνεται, φθείρεται. Αὐαινομένοις, ξηραινομένοις, φθειρομένοις. Αἰναι, ξηραι, φθάρται. Et ita intellige igitur hic ταῖσδ' ἀδχματαδοῖτοισι

λύμας προσανατόμενοι. PAUW. Nihil durum videtur, si αὐαίσις
proprio sensu pro *exsiccare* accipias; refert enim ad π. 22.

— γαθευτός δ' ἤλις φοίβη φλογί,

Χροιάς ἀμείψεις ἄνθος. —

Si pro *corrumpi* dura omnia. S. BUTLER. Προσανατόμενοι apte
dicitur de ingeniosis et doctis qui sunt natura αὔοι (sicut
Heraclitus dicere solebat αὐή ψυχῇ, ψυχῇ σαφωτάτη), et studiis suis
tanquam affixi perpétuo adhærentes, indies magis exsiccantur.
GARB.

π. 148. ΑΥΜΑΙΣ. Λύμας vocat catenas et clavos ab effectu.
GARB.

π. 149. ΝΕΟΙ ΓΑΡ. Supra, π. 95.

— ὁ νέος

Τάχος μακάρων.

Eumen. π. 724.

Ἄλλ' εἴ τι τοῖς νόοις καὶ παλαιτέρως

Θεοῖς ἄτιμος εἶ σύ. —

MORELL.

Addi possunt, π. 954. Νέον νέος κραταῖτε, et multa alia. S. BUTLER.

Ibid. ΟΙΑΚΟΝΟΜΟΙ. Vide quæ Stanleius ad Sept. Theb. γ. 3.
S. BUTLER.

π. 150. ΝΕΟΧΜΟΙΣ ΔΕ ΝΟΜΟΙΣ. Proverbium illud, *Novi reges,
novæ leges*, citat Is. CASAUB. quod nos ad verbum Anglice,
servata item misella paronomasia, *New Lords, new Laws*.
S. BUTLER.

π. 151. ΤΑ ΠΡΙΝ ΔΕ ΠΕΛΩΡΙΑ. Recte Scholion Titanas
excitat. Et apud Mosen artes, quibus vita colitur, Cainidum
inventæ, quorum generis gigantes creduntur; eademque illis
ἀθείτητος fama. JO. MULLER.

π. 152. ΕΙ ΓΑΡ. Εἰ pro εἴθε *utinam* a particula γαρ sejungit
non solet. Εἰ vero, ut et εἴθε et αἴθε cum indicativo sæpe jungitur,
sic etiam apud Aristoph. Nub. π. 24.

Εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθω·

sæpe etiam cum voce ὄφελον. Cum vero ὄφελον εἰ præcedentem
non habet, modus qui sequitur indicativus vel optativus
(quoniam non nisi subjunctivus sine solæcismo esse possit,
Lucian. in Solæc. c. 1.) non ab ὄφελον regitur, ut vulgo credunt,
sed a particula εἰ, quæ subintelligenda est. GIAC. Non
equidem cum doctissimo Brunckio h. l. *utinam*, sed potius
immo vero si, verterem. Est enim elliptica orationis forma;
et post ἐπεγῆθαι reticentur verba facile supplenda v. c. *ferendum
fuisset*, vel similia. SCHUTZ. Votum annihilationis, quam
vocant: scilicet, *quæ quies unquam, si in sublimi sensus anima
manet, inferius umbra! Duplicat obitus si dolere etiam postfuturi
æstimatione evenit.* Plin. H. N. VII. 56. Sed antiquiora
Æschyleis παραλλάλα plurima liber Jobi habet. Nempe hæc
ultima desperatio, humanarumque rerum παθητικώτερα quam
verior æstimatio est. JO. MULLER.

γ. 153. ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΔΕΙΜΟΝΟΣ. Sic Lycophr. γ. 665. Ἄδης παροικεῖ. Soph. Antig. γ. 815. Παγκοίταν θάλαμον. Hor. Od. III. 1.
Omne capax movet urna nomen. MORELL.

γ. 156. ΜΗΤΕ ΤΙΣ ΑΛΛΟΣ. Δαίμων, nempe, qui θεῶ minor. Obscure Schol. α'. eodem tamen forsitan respicit. In imo Tartaro non erant ἄνθρωποι. PAUW. Immo ne θεοὶ quidem qui Promethei miseriis gauderent, atque eam ipsam ob causam, optat se potius in Tartarum fuisse detrusum, quam sub æthere suspensum, Diis aliisque sibi inimicis spectaculum gratum ponarum suarum præbere. HEATH. Μητε θεός μήτε τις ἄλλος periphrastice pro ἐδός. Sed hæc periphrasis affectum orationis decet. Aptum vero est quod non dicit μήτε θεός μήτε θεοτός, nam pro tanta, cujus sibi conscius erat, erga homines benevolentia, eos ex malis suis fructum lætitiæ suæ capturos esse, credibile non erat. SCHUTZ. Tres habuit filios Iapetus, Menæcium, Promethea, Epimethea, e quibus Menæcium ob audaciam fulmine disjectum in Tartaro cum Titanibus conclusit Jupiter, ut est apud Hesiodum. Huc videtur Æschylus alludere. ROB. POTTER.

γ. 157. ΑΙΘΕΡΙΟΝ ΚΙΝΥΓΜ'. Elegantiam hujus loci non vident vulgo. Ego puto alludi ad αἰώρας Atheniensium, oscilla Romanorum. Servius de his ad Virg. G. II. 389. Is. CASAUB. Eodem modo αἰώρημα apud Lycophr. γ. 1075. ponitur, cujus locum etiam propter argumenti affinitatem, transcribimus.

Σήταια τλήμων, σοὶ δὲ πρὸς αἰθέραις μέγας
Μίμναι δυσάϊων, ἔνθα γυνήχοις σείδαις
Οἴκτιγα χαλκείησιν ὀργυιωμένη
Θανῆ, πυρὶ φλέξασα δεσποτῶν γόλον,
Ἐκβλήτων αἰάζουσα Κεράθιδος σείλας
Τόργουσι αἰώρημα φοινίους δέμας. SCHUTZ.

γ. 159. ΤΙΣ ΩΔΕ ΤΛΗΣΙΚΑΡΔΙΟΣ. Hæc Nymphearum sententia, ut et γ. 144. optime expressit Poeta ingenium muliebri, de quibus Aristoteles Hist. An. IX. 1. γυνὴ ἀνδρὸς ἐπιτημονέστερον καὶ ἀερίδακρυ μᾶλλον. GIAC.

γ. 162. ΔΙΧΑ ΓΕ ΔΙΟΣ. Si nimirum a Jove discesseris! γε est scilicet. SCHUTZ. Errat vir doctus, Δίχα γε Διὸς reddendum est potius, uno tamen excepto Jove, vel, si Jovem saltem exceperis. S. BUTLER.

γ. 163. ΘΕΜΕΝΟΣ ΑΓΝΑΜΠΤΟΝ ΝΟΟΝ. Vide infra, γ. 994.

Γνάμψι γὰρ ἔδιν τῶνδ' ἐμ'. —

Eurip. Iph. Taur. γ. 815.

— ἰγγύς τῶν ἐμῶν κάμπτη φρενῶν. GIAC.

γ. 169. ΧΡΕΙΑΝ ΕΞΕΙ. Ipsam naturam exprimit Poeta, his verbis Promethei contra Jovem indignantis, et ex vindictæ spe certa doloris et miseriarum remedium quærentis. Hæc omnia cum Philosophi dictis consentiunt, Rhetor. II. 2. Ἐπιδοαί τινα ἠδδιὰν τὴν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τῷ τιμωρήσασθαι· ἠδὲ μὲν γὰρ τὸ οἶσθαι τεύξασθαι ὡς ἰφίσται· ὁ δ' ὀργιζόμενος ἰφίσται αὐτῷ δυνατῶν, ἀκολουθεῖ γὰρ καὶ

ἠδοῖή τις διά τε τῆτο, καὶ διότι διατρίβουσιν ἐν τῷ τιμωρεῖσθαι τῇ διανοίᾳ, ἢ ἔτι τότε ἐγγυομένη φαντασία ἠδοῖη ποιῶν, ὥσπερ ἡ τῶν ἱουπνίων. GIAC.

ψ. 170. ΤΟ ΝΕΟΝ ΒΟΥΛΕΥΜΑ. Opponitur pristino, quod Titanes adversus Jovem moliti erant. Novum consilium hic subobscure et ambigue Prometheus indigitat, in quo magna cernitur ars poetæ, qui sic et attentionem spectatorum acuit, et actionis tragicæ cursum, ne justo citius ad finem perveniat, inhibet ac suspendit. Præclare vero et hoc instituit, ut cum primam h. l. Prometheus consilii adversus Jovem olim nectendi mentionem fecisset, Chorus quanquam alias in curiositate ὀξύτεινος, tamen id animadvertere non videatur, nec ab eo nunc diligentius quando aut quo pacto illud futurum sit, exquirat; sed omne illud vaticinium, quasi somnium quoddam animi nimis concitati, silentio prætereat. Inde sibi poeta aditum paravit ad sequentem Promethei narrationem de beneficiis humano generi a se tributis, ad colloquium cum Oceano, ad Iús episodium, donec tandem a ψ. 915. repetitis iisdem de Jovis periculo præsagiis, et paulo clariore in luce positis, viam sibi ad catastrophem totius fabulæ faceret. SCHUTZ.

ψ. 171. ΑΠΟΣΥΛΑΤΑΙ. Præsens pro futuro ad notandam rei certitudinem. SCHUTZ.

ψ. 172. ΚΑΙΤΟΙ Μ' ΟΥ ΜΕΛΙΓΛΩΣΣΟΙΣ, κ. τ. λ. Primum hic mihi velim aliquis attendat, quam ornate hoc extulerit: *nec precibus nec minis mihi persuadebit*: sic tamen temperato verborum ornatu, ut omnia colorum pigmenta, a quibus naturalis tragici dialogi decor abhorreat, vitaverit. Θέλει ex Homericâ consuetudine significaret, persuadendo aut incantando decipere: ut Hesychius θέλει exponit ἀπατᾶ quod bene h. l. conveniret. Forte tamen simpliciter ex usu scriptorum post Homerum positum est, pro *delinire, mulcere, mollire*; quæ vocabuli potestas propter viciniam oppositi γερῶς commodam hic sedem nacta fuerit. Ita concinne aliquis dicat, *nec precibus me molles, nec minis me franges*. In ultimis verbis elucet libera viri contumacia, non ut solvatur tantum e vinculis, verum etiam ut sibi satisfiat, postulantis. Ποινὰς τίνειν, *mulctam pendere* aut quocumque modo satisfacere. SCHUTZ.

ψ. 179. ΕΠΙΧΑΛΑΣ. Ἐπιχαλᾶν est *cedere*, item *aliquid remittere*. Prior significatio hic aptior est. Alteram expressit versione Stanleius, qua quidem admissa sic explicanda est verborum structura, ut dativus πικραῖς δάισιν sit, i. q. *propter acerbis calamitates*, et post ἐπιχαλᾶς repetatur ἀπὸ τῷ κοινῷ vocabulum θράσος, *nihil ob istas calamitates ab audacia remittis*. His ambagibus opus non est, si verbum ἐπιχαλᾶν, *cedere*, cum dativo δάισιν construatur. SCHUTZ.

ψ. 181. ΔΙΑΤΟΡΟΣ ΦΟΒΟΣ. Respicit ad ψ. 133.

Κτύπη γὰρ ἀχὼ χάλυθος διήξεν ἄντρον,

Ἐκ δ' ἐπληξεν μὲ τὰν θερμερῶπιον αἰδῶ.

S. BUTLER.

ψ. 184. ΤΕΡΜΑ ΚΕΛΣΑΝΤ' ΕΣΙΔΕΙΝ. Metaphora ab homine

diuturnis erroribus maritimis exercito ducta, qui tandem aliquando ad littus appellit, aut in portu navigat. *Ἡόνων τέρμα*, supra γ. 99. *μόχθων τέρματα*. SCHUTZ.

γ. 186. ΟΙΔ' ΟΤΙ ΤΡΑΧΥΣ. Quanta his Jobus æquivoca dixit. Magnitudo duorum auctorum summæ antiquitatis similitudinem habet, altior tamen Ausitidensis, Græcus ad humaniorem *μυθολογίαν* delabitur. JO. MULLER.

Ibid. ΠΑΡ' ΕΑΥΤΩ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΧΩΝ. Sic Dio, p. 268. *Ἐχων παρ' ἑαυτῶ τὸ δίκαιον* et videtur esse proverbium. IS. CASAUB. Sic infra, γ. 403.

Ἰδίαις νόμοις κρατούντων.

Unde ut conjicit Cl. Markland. Eurip. Suppl. γ. 430.

— *τὸν νόμον κεκτημένος*

Αὐτὸς παρ' αὐτῶ. MORELL.

Enimvero Jupiter summus justitiæ fons et moderator. Nec arbitrium hoc notioni legis repugnat: quippe, nisi rebus superpositis quas fecit, lex non potest aliqua esse. JO. MULLER.

Ibid. ΑΛΛ' ΕΜΠΑΣ. *Ἄλλ' ἔμπης pro ἔμπης δέ.* Sic Theognis, γ. 295.

Οἰδὲ λίων αἰεὶ κρέα δαίνονται, ἀλλὰ μιν ἔμπης

Καὶ κρατερόν περ ἰόνθ' αἰρεῖ ἄμηχανίη.

Notante cl. Hoogveen, de Doctr. Partic. in voce *Ἐμπης*. Hesych. *Ἐμπα δέ — ἀλλ' ἔν.* An hic latent *ἀλλ' οἶω*. S. BUTLER.

γ. 190. ΤΗΝ Δ' ΑΤΕΡΑΜΝΟΝ. Sic Aristoph. Vesp. γ. 729.

Ἀτεράμων ἀνήρ. S. BUTLER.

γ. 188. ΜΑΛΑΚΟΓΝΩΜΩΝ. Aperte opponitur antecedenti *τραχύς*, et in γ. 189. *ὅταν ταύτη φαισθῆ* pulchre continuatur metaphora. SCHUTZ.

Ibid. ΣΤΟΡΕΣΑΣ ΟΡΓΗΝ. Tacitus, Hist. I. 58. de Julio Burdone Germaniæ classis præfecto. *Ita in custodia habitus, et post victoriam demum, stratis jam militum odiis, dimissus est.* Quid elegantius? *strata odia* pro compositis, sedatis, postquam detumuerunt. *Ut stratum æquor.* Apoll. Rhod. I. 115.

— *ἀμφὶ γὰρ αἰθῆρ*

Νήπιμος ἐγόρεσεν δίνας, κατὰ δ' εὔνασι πόντον.

Et II. 174. de mari:

— *ἀλλὰ τὸ γ' ἔμπης*

Στόρνεται. —

Unde Grammatici Græci, *Στορεὺς, γαληνοποιός, Στορῶ, γαληνῶ. Στορέσας, κατακοιμίσας, καταπραΰνας.* Virgil. Ecl. IX. 57.

Et nunc omne tibi stratum silet æquor. —

Achill. Tatius, III. τὸ πολὺ τῆ πνεύματος περιεπέπαυτο, τὸ δὲ ἄγριον ἐγόρεσε τῆ κύματος. Et plane Statius, Sylv. II. 5. ita de leone mansuetus; ut Tacitus:

Quid tibi constrata mansuescere profuit ira.

Immo, ex quo uterque hauserunt, Æschylus. Prometh. γ. 190.

— *στορέσας ὄργην.* JO. FRED. GRONOV. Obs. III. 22.

γ. 192. ΣΠΕΥΔΩΝ ΣΠΕΥΔΟΝΤΙ. Hæc multo sunt iis leniora, quæ supra dixerat Prometheus, et sic plerumque fit, mederi

orationem iracundiæ. Vide sis quæ ad γ. 378. adnotavit Ill. Stanleyus. S. BUTLER.

γ. 193. ΠΑΝΤ' ΕΚΚΑΛΥΨΟΝ. Ad hanc Chori responsionem a proxime præcedente Promethei dicto transitus præfractor est, nec satis, ut ita dicam, complanatur. Certe pro iis, quæ Prometheus postremo, desperata sibi Jovis reconciliatione, dixerat, magis a Choro expectabatur, ut spei tam lætæ, quam ut pœnæ causas et crimina Promethei, curiosius exploraret. SCHUTZ.

γ. 196. ΕΙ ΤΙ ΜΗ. Pro εἰ μή τι, i. e. κατὰ τί. Nisi in aliquo offenderis in ista narratione. Ita modeste petit; et simul oblique eum monet, ut caute et considerate de negotio loquatur. GARB.

γ. 198. ΑΛΓΟΣ ΔΕ ΣΙΓΑΙΝ. Idem quod ἀλγινὰ, sed scite variavit verbi formam. Πανταχῆ δὲ δύσποσμα, in utramque partem, sive eloquar sive sileam, malorum meorum sensu premor. Aut, si mavis, quocunque me vertam, nil nisi infortunium est. SCHUTZ.

γ. 199. ΗΡΞΑΝΤΟ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΧΟΛΟΥ. Sic apud Homer. Il. ο'. 122.

Ἐνθα κέ τις μίζων τε καὶ ἀργαλιώτερος ἄλλος

Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆτις ἐτύχθη.

SCHUTZ.

γ. 200. ΣΤΑΣΙΣ Τ' ΕΝ ΑΛΛΗΛΟΙΣΙΝ ΩΡΟΘΥΝΕΤΟ. Si physica in fabulis quæris, Gigantum pugna, Chaos, inordinatorum lucta φοιχείων, erit; si historica malis, virorum summis animi, corporis, adolescentisque mundi viribus ferocientium superba impietas. Jo. MULLER.

γ. 205. ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΧΘΟΝΟΣ ΤΕΧΝΑ. Cæli et Terræ prolem faciunt Titanas Orpheus et Æschylus, et ex Æschylo Attius apud M. Tullium, Tusc. II. 10. Tartari vero et Terræ Hyginus et Claudianus in Gigantomachia. MERULA in Ennium, p. 51. quem vide.

γ. 206. ΑΙΜΥΤΑΣ ΔΕ ΜΗΧΑΝΑΣ. Nota μηχανὴ in bonam partem. MORELL. Nescio an in bonam partem, idem hic significat μηχανή, quod alibi μῆχος, rationem, consilium. Steph. et Pott. in Lycoph. γ. 1124. etiam hic dolosas et fraudulentas artes intelligunt. S. BUTLER.

γ. 207. ΑΤΙΜΑΣΑΝΤΕΣ. Ἀτιμάζειν, quod proprie est dedecorare, interdum significat rejicere, rejici enim dedecus est maximum: unde idem auctor postea dixit, γ. 782. μηδ' ἀτιμίας λόγος. POTTER. in Lycoph. γ. 1124.

γ. 209. ΕΜΟΙ ΔΕ ΜΗΤΗΡ ΟΥΚ ΑΠΙΑΞ ΜΟΝΟΝ ΘΕΜΙΣ, ΚΑΙ ΓΑΙΑ. Junge, Ἐμοὶ δὲ μήτηρ Θέμις (ἡ) καὶ Γαῖα πολλῶν ὀνομάτων μερῶν μία, ἔχ' ἅπαξ μόνον (ἀλλὰ πολλάκις) πρὸτ. κ. τ. λ. Secundum alios, quorum est Lycophron, γ. 1283. Asia Promethei mater, forte ut ait Potterus, quod patria ejus fuerit. Secundum alios Clymene. Ipse Æschylus, qui Atlanta κασίγνητον Promethei vocat, in hanc sententiam delabi videtur; nam Atlanta Clymenes esse filiam uno ore omnes tradunt. Hesiod. Theog. γ. 507. et seqq.

Scholiast. noster A. ad γ. 347. Theon in Arat. γ. 254. unde argumento nostro major etiam fides oritur. Cf. Notas Varr. Critt. S. BUTLER. Justitia Terræ forsitan, propter pondus æqua lance libratum assimilabatur. JO. MULLER.

γ. 210. ΚΑΙ ΓΑΙΑ ΠΟΛΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΜΟΡΦΗ ΜΙΑ. Videtur Æschylus obiter taxare multitudinem Deorum. Is. CASAUB. Πολυωνυμία maxime Diis gratam esse, sententia veterum; notissimum est. Hinc etiam Noster infra, Agam. γ. 168.

Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐ-
τῷ φίλοι κεκλημένω,
Τῆτό νιν προσεινέπω.

Hanc sententiam salse vellicat Aristoph. Plut. γ. 111.

Ὡς ἀγαθὸν ἐστὶν ἰππωνυμίας πολλὰς ἔχειν.

Vide sis plura apud Spanheim, in Callim. Hymn. in Dianam, γ. 7. et qui multa conguessit ad hunc Æschyli locum, Bernard. Martinum, Var. Lect. III. 13. S. BUTLER.

γ. 215. ΟΥΚ ΗΞΙΩΣΑΝ ΟΥΔΕ ΠΡΟΣΒΑΕΨΑΙ ΤΟ ΠΑΝ. Προσβλέπειν mihi potius ad consilia quam ad Promethei personam pertinere videtur. SCHUTZ.

γ. 216. ΤΩΝ ΠΑΡΕΣΤΩΤΩΝ ΤΟΤΕ. Stanleius vertit, *in præsentì rerum statu*, quod verborum structura non patitur. Prometheus postquam Titanas recta consilia spernere vidit, aliud ex alio cogitare cœpit; ex omnibusque, quæ ei in mentem venerant, postremo nihil melius et consultius ei videbatur, quam ad Jovis partes transire. Hanc interpretationem etiam doctissimo Matthæi placere vidi, qui eam in margine variantium lectionum e codd. Mosqq. excerptarum notaverat. SCHUTZ. Supple βουλευμάτων. S. BUTLER.

γ. 218. ΕΚΟΝΘ' ΕΚΟΝΤΙ. Sic supra, γ. 192. Σπείδων σπείδοντι et γ. 19. Ἄκοντα σ' ἄκων et sæpe, in hoc enim polyptoti genere multus est Æschylus. S. BUTLER.

γ. 221. ΤΟΙΑΔ' ΕΞ ΕΜΟΥ. Inter iræ causas recenset Aristoteles, quod collocati beneficii fructus non referatur. Rhet. II. 2. Ἐπι (ἀγαπηκτῶσι) ὑφ' ὧν τις οἶται εὔ πάσχειν δεῖν. ΓΙΑC.

γ. 222. ΩΦΕΛΗΜΕΝΟΣ. Lys. Orat. pro Polystr. p. 370. Λέγεται γὰρ, τὸς κακῶς περιποθότας μεμνησθαι μᾶλλον ἢ τὸς εὔ. ΓΙΑC.

γ. 223. ΚΑΚΑΙΣΙ ΠΟΙΝΑΣ. *Malam hanc mercedem mihi retribuit.* Sic enim interpretari malo, τὰς ποινὰς, quam cum Stanleio *pænas* vertere. Punitum enim se a Jove Prometheus non concedebat, sed vexatum, injuria affectum. Mercedis vim interdum vocabulo ποινὴ tribui e Pindaro constat, qui Nem. I. 107. ἰσυχίαν καμάτων μεγάλων ποινὰν appellat. SCHUTZ. Animum, ut videtur, non advertit vir doctissimus ad ea quæ γ. 112.

Τοιασδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. S. BUTLER.

γ. 224. ΕΝΒΕΤΙ ΓΑΡ ΠΩΣ. Hujus rei rationem reddit Polybius, II. τὸς βασιλεῖς εἰδὼς φύσει μὲν εὐδὲνα νομίζοντας εἶδε ἰχθρὸν εἶτε φίλοι· ταῖς δὲ τῷ συμφέροντος ψήφους αἰὲ μετρῶντας τὰς ἰχθρας καὶ φιλίας. Et ante Polybium Aristoteles, Polit. III. 7. Ἡ μὲν γὰρ τυραννὶς ἐστὶ

μοναρχία πρὸς τὸ συμφέρον τὸ τῷ μοναρχῶντος. *Aliam affert rationem, V. 11.* Τυραννικὸν δὲ τὸ μάλα ἀπιστεῖν τοῖς φίλοις, ὡς βελομένων μὲν πάντων, δυναμῆται δὲ μάλα τῶν αὐτὸν καθελῶν. *GIAC.* Isocrates in Encomio Helenæ, id tyrannorum, quos pestes et νοσήματα πόλεων appellat, maximum et gravissimum νόσημα esse ait, quod ἀπιστῶντες τοῖς οἰκιστάτοις, non magis securos se et tutos arbitrantur, quam ii, quibus mors semper imminet: quippe tanta est eorum diffidentia, ut non minus a doryphoris et satellitibus suis sibi timeant, quam ab insidiatoribus ipsis. Μηδὲν ἤττον φοβόμενοι τὰς φυλακτόνας, ἢ τὰς ἐπιβουλεύοντας. Quod de se ingenue fatetur Phalaris quodam ad Pausolam filium protreptico, quo eum ne paternis vestigiis insistas, neve tyrannice se gerat, diligenter hortatur. Ὁ ἀμφοτέρων πεπειραμένος τυραννευθῆναι μάλλον ἐξάειν ἢ τυραννεῦσαι. Ὁ μὲν γὰρ εἷα φοβῆται, τῶν ἄλλων χαλεπῶν ἀπηλλαγμένος, τὸν τύραννον· ὁ τύραννος δὲ τὰς ἐξελθεῖν ἐπιβουλεύοντας, καὶ δι' ἐξ σώζεται. Denique, ut ait ille, necesse est multos timeat quem multi timent. *BERN. MARTINUS, Var. Lect. II. 22.* Ex his verbis causæ, quas irarum in Prometheus Jupiter habuerit, plenius intelliguntur. Quærat enim fortasse quispiam, cur Jupiter beneficia generi humano tributa tam graviter in Prometheo ulciscatur. Hic itaque perspicue significatur Jovem diffidentia potissimum adductum fuisse, ut Prometheus, quem, postquam sibi mortales tot beneficiis devinxisset, ad seditionem concitandam pronum et potentem fore suspicaretur, tempestive opprimeret et vinculis coerceret. *SCHUTZ.* In ethicis sententiis ubique Æschylum nosceas, hominem nempe, Atheniensem, liberæ reipublicæ civem, fortem, prudentem. *JO. MULLER.*

ψ. 226. ΑΙΤΙΑΝ ΚΑΘ' ΗΝΤΙΝΑ. Κατὰ προ δία. *S. BUTLER.*

ψ. 229. ΕΥΘΥΣ ΔΑΙΜΟΣΙΝ ΝΕΜΕΙ ΓΕΡΑ. Ἦθος novitorum gubernatorum pulchre exprimit. De ista autem distributione est etiam apud Platonem in Protagora. Per δαίμονας possunt intelligi magnates purpurati; per homines plebs subditorum, qui fere non probantur novis gubernationibus. *GARB.* Homerus narrat Il. O. 175. Jovem, Neptunum, et Plutonem sorte inter se divisisse imperium; atque ita Jovi cælum, quod aere et nubibus continetur, Neptuno mare, Plutoni orcum obtigisse; terram autem et Olympum omnium communem fuisse. Hesiodus autem fabulatur, postquam Dii bellum cum Titanibus confecissent, eos Terræ consilio Jovi imperium detulisse, qui deinde singulis munera distribuerit. *Theog. v. 71. et 885. SCHUTZ.*

ψ. 232. Αἴστωσας γενος τοῦ ἰαν. Gen. vi. 7. Neminem Christianum hæc et quamplurima alia in hac fabula legentem, latere potest analogia, qua sancti olim patres Promethei vincula ad Passionem Domini nostri referebant. Meum est autem, hic modo poetæ scientiam ac sapientiam, quaqua acquisitam, tacite admirari. *MORELL.* Cur humano generi Jupiter adeo infensus fuerit, causam nullam Prometheus affert: idque consilio sic instituisse videtur Æschylus, ut iterum constaret Jovem omnia

ad arbitrium suum exigere, nec aliam juris legumque causam, nisi voluntatem ac lubitum suum agnoscere. In quo quanto violentiorem tyrannum Jovem esse spectatoribus ostendebat, tanto propius eorum animos Promethei fortuna tangi volebat, unci nimirum salutis hominum auctoris et præsidii. Cæterum hic iterum Æschylus ab Hesiodo discedit, qui Jovem hominibus propter fraudem Promethei in carnum distributione sibi illatam iratum fuisse, iisque perditis, illum ulcisci voluisse scribit. De hoc Jovis consilio genus humanum delendi varie apud alios contextitur fabula. Quæ de pluribus hominum generibus, aureo, argenteo, &c. Hesiodus narrat, ea ab Æschyli figmento plane aliena sunt. Propius vero accedit Apollodori narratio, I. 7: qui, cum Jupiter æneum hominum genus diluvio perdere vellet, Deucalionem Promethei consilio arcam illam seu navem confecisse scribit, qua se cum Pyrrha servaret. SCHUTZ.

γ. 235. ΕΓΩ ΔΕ ΤΟΛΜΗΣ. Vid. Nv. Lx; sed utrum legas τολμῆς, ὁ τολμῆς, vel ἐτόλμησ', haud inutile erit vim verbi τολμῆν illustrare, quod de magno facinore non sine labore et audacia perpetrando usurpatur. Lucian. Nocyom. c. 14. Μετέμεινα πᾶσι τῶν τετολμημένων. Sic Virgil. Æn. VI. 624.

Ausi omnes immane nefas, auroque potiti.

Sic et aliquando sustineo. S. BUTLER.

γ. 239. ΘΗΗΤΟΥΣ Δ' ΕΝ ΟΙΚΤῶ ΠΡΟΘΕΜΕΝΟΣ. Προθέμενος ἰ. φ. θέματος valere affirmat Schutzius, malim vel cum Pauwio subintelligi ἰμαυτῆ, ut sit sensus, suscepto mortalium patrocinio, quos meæ ipsius felicitati miserandus præposui, vel, quod forte simplicius, propositis ad miserandum mortalibus. Verbum προτίθεσθαι in deliberationibus peculiarem vim habere notum est. Demosth. Philipp. I. init. Εἰ μὲν περὶ καινῆ τίνος πράγματος προτίθετο λέγειν. Thucyd. III. 37. Θαυμάζω μὲν τῶν προδόντων αὐθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν. S. BUTLER.

γ. 242. ΣΙΔΗΡΟΦΡΩΝ ΤΕ Κ' ΑΚ ΠΕΤΡΑΣ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΣ. Dixerat supra Chorus, γ. 159.

Τίς ἄδε τλησικάρδιος
Θεῶν, ὅτω ταδ' ἐπιχαρῆ;
Τίς ἐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
Τεοῖσι, δίχα γὰ Διός;

et hæc nimis fere gemella. PAUW. Eurip. Med. γ. 1279.

Τάλαν' ὡς ἄρ' ἦσθα πείρασ, ἢ σί-
δαρος, ἄτις τέκνων, ἂν ἔτεκες,
Ἄροτον αὐτοχείρι μοῖρα κτενεῖς;

GIAC.

Ibid. Κ' ΑΚ ΠΕΤΡΑΣ. Sic Theophr. Τὰς τριήρεις ἐκ Κίδων πωῖσι. Vid. Bos. Ellips. p. 336. MORELL. Vide quam diligenter etiam in singulis verbis curet poeta, ut a tenuioribus ad altiora et sublimiora ascendat. Supra enim eundem sensum Chorus levioribus verbis extulerat, γ. 159. et seqq. hic autem magis incensus graviore dicendi genere utitur. Σιδερόφρων, *ferreo animo*

natus, καὶ αἰτέρας εἰργασμένος, et ex saxo genitus. Nobilis hyperbole jam apud Homerum obvia. II. π'. 33.

— γλαυκὴ δὲ σε τίκτε θάλασσα

Πέτρας θ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι πόος ἐστὶν ἀπηνής.

Sæpius deinde ab aliis poetis repetita et variata. Cf. elegantissimi Heynii not. ad Virg. Æn. IV. 365. SCHUTZ.

γ. 245. ΕΧΡΗΖΟΝ. Ὀφελον. Eurip. Hec. γ. 395.

— θάνατος ἢ προσοισίος

Ἄλλος πρὸς ἄλλω, μηδὲ τόνδ' ὀφείλομεν. IS. CASAUB.

γ. 247. ΜΗ ΠΟΥ ΤΙ ΠΡΟΥΒΗΣ ΤΩΝΔΕ ΚΑΙ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ.

Caute ac moderate loquitur Chorus: non dicit ἡμεῖς, sed περιαιτέρω πρὸς ἄλλου, ne animum Promethei offendat, eumque a pertexenda narratione absterreat. SCHUTZ.

γ. 248. ΘΝΗΤΟΥΣ Τ' ΕΠΙΑΥΣΑ ΜΗ ΠΡΟΔΕΡΚΕΣΘΑΙ ΜΟΡΟΝ. Soph. Antig. γ. 365.

Παντόπορος ἄπορος

Ἐπ' ἐδὲν ἔρχεται

Τὸ μέλλον.

GIAC.

Ne haberent homines mortem præ oculis, nec scire possint ubi, quando, et quomodo, eam essent consecuturi, atque ita viverent tranquillius, et alacrius quosvis labores capessere. GARB. Novum hujus loci sensum fundit interpretatio Gallica, *Par moi les hommes ne désirent plus la mort*; quasi προδέρκεσθαι esset *avide expectare*. Speciem habet ista interpretatio ex versu seq. Sensum tamen satis commodum dedit Garbitius. S. BUTLER.

γ. 249. ΕΥΡΩΝ. Participia, ut hic εὐρών, in responsionibus posita, pulchre inserviunt vincendis dialogi nodis. Νύσον appellat curiositatem futura prævidendi. SCHUTZ.

γ. 250. ΤΥΦΛΑΣ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΕΛΠΙΔΑΣ ΚΑΤΩΚΙΣΑ. Unde Thucydides. *Κινδύνω παραμυθία ἢ ἐλπίς.* Plato vocat ἀγαθὴν γρηγορόφων. Et Ovid. *Vivere spe vidi, qui moriturus erat.*

Quo respiciens Hesiodus, *Ἐργ. καὶ Ἡμ. γ. 96.* finxit eam solam adhærere in labiis pyxidis Pandoræ. Eurip. Phœniss. γ. 409.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας.

Noster Agam. γ. 1677.

Οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτυμένους.

Soph. apud Stob. p. 463.

Ἐλπίς γὰρ ἢ βόσκουσα τὰς σόλλους βροτῶν.

Ideo Plato pulcherrime vocat ἐλπίδας ἐρηγορότων ἀνθρώπων ὀπίρως καὶ ἐνύπνια. Nam ut Ovidius dicit,

Fallitur augurio mens bona sæpe suo:

quanto magis hoc evenit in spe non ita bona et probabili, qualis est fere majoris hominum partis, ut pravæ, inconsideratæ, et stultæ? GARB. An, quibus mortales esse obliviscimur, rerum gerendarum utendarumque vani in longum prospectus? An inavis cultiores de immortalitate obscuram expectationem cepisse? Nam spes, quam fraudem, laborioso generi in

beneficium contulisse videri mallet. JO. MULLER. Posteriores interpretationem utpote elegantissime et exquisitissime excogitatam, amplectimur, præsertim cum mythologia apprime conveniat; de qua vide Dram. Pers. S. BUTLER.

γ. 251. ΜΕΓ' ΩΦΕΛΗΜΑ. Soph. Antig. γ. 625.

Ἄ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἰλιπὶς

Πολλοὶ μὲν ἕησις ἀνδρῶν

Πολλοὶ δ' ἀπάτα

Κυφονῶν ἐρώτων.

Εἰδότε δ' ἕδην ἔρπει

Πεῖν περὶ θεῶν πῶδα τις προσάει.

ΓΙΑC.

γ. 253. ΦΛΟΓΩΠΙΟΝ ΠΥΡ. Φλογωπὸν Chorus vocat ad differentiam ignis ætheri et φοιχιακῆ, a quo hunc Prometheus deduxit in usum hominum. Vel vocat φλογωπὸν quia ignem latentem in silice aut quercubus fulmine ictis, ipse docuerat homines excutere, inflammare et usurpare ad omnem usum artium et rerum aliarum. GARB. Epitheton φλογωπὸν ornatus causa additum. Qui argutiis delectatur is aut cum Scholiaste eo adjectivo ignem διακονικὸν ab elementari distingui, aut artem e parva scintilla *flammiam* ignis excitandi designari dicat. Hesiodus Jovem vehementer iratum esse tradit, cum ignem inter homines elucere vidisset. Theogon. γ. 569. SCHUTZ.

γ. 254. ΑΦ' ΟΥ ΓΕ. Particula γε quæstionis a Choro propositæ affirmationem involuit: q. d. *possident*; et ab hoc quidem multas artes discent. SCHUTZ.

γ. 255. ΑΙΤΙΑΜΑΣΙΝ. Αἰτίαμα usurpat Chorus pro culpa et delicto et causa, quæ prætendatur: et utitur mollibus verbis, nequid vel contra Jovem durius, vel ad irritandum Prometheus vehementius loquatur, et ideo etiam hanc pœnam vocat ἄθλον. GARB.

γ. 263. ΕΛΑΦΡΟΝ ΟΣΤΙΣ ΠΗΜΑΤΩΝ. Hunc locum citans Muretus, Var. Lect. I. 9. hujus etiam versus meminit:

Ἵγής νοσῶντα ῥᾶτα πᾶς τις νοθεύει

qui decantato Terentiano est simillimus. S. BUTLER.

γ. 266. ΟΥΚ ΑΡΝΗΣΟΜΑΙ. Quod breviter atque aspere Prometheus, eleganti periphrasi Sophocles Electr. γ. 529.

— τῶνδ' ἄρτησις ἐκ ἐνός μοι.

ΓΙΑC.

Hic mihi velim aliquis attendat, quam generoso spiritu culpam non solum confiteatur, sed etiam augeat. Nimirum Chorus tantum deliquisse eum monuerat; consultone id fecerit an imprudenter in dubio relinquebat: Prometheus vero non se deliquisse solum fatetur, sed addit insuper ἐκὼν ἐκὼν ἡμαρτον. Scilicet quia, quod illæ vitio sibi vertebant, id summam virtutem esse sibi conscius erat. SCHUTZ.

γ. 267. ΕΥΡΟΜΗΝ. Quod Latini dicunt *nancisci*, *adipisci*, *consequi*, id apud Græcos denotat verbum non jam activum εὐρεῖν, sed medium εὐρεσθαι. DAWES. Misc. Crit. p. 258.

γ. 269. ΠΕΔΑΡΣΙΟΙΣ. Infra, γ. 709. 915. Æolica forma pro μεταρσίους. Vid. Valck. ad Eurip. Phœniss. γ. 1034. T. MORELL.

γ. 271. ΚΑΙ ΜΟΙ ΤΑ ΝΥΝ. καὶ h. l. transitum ad alia significat. SCHUTZ.

γ. 272. ΠΕΔΟΙ ΔΕ ΒΑΣΑΙ. Hæc locutio inepta fuisset si Nymphæ alis advolassent. Perspicue significatur eas curru per aerem advectas, adhuc in eo consedissee, et sublimes pependisse. Sic Agamemnoni Clytemnestra a Troja redeunti, Agam. γ. 915. Ἐχθραὶ ἀπήνης τῆσδε. SCHUTZ.

Ibid. ΤΑΣ ΠΡΟΣΕΡΠΟΥΣΑΣ ΤΥΧΑΣ. Solent poetæ præcipue vero Tragici verbis uti quæ speciem aliquam peculiarem actionis significant pro actione simplici. Ita Soph. Ajac. γ. 282. προσέπτατο, advolavit, pro simplici advenit; nec aliud hic προσέρπειν, ut et supra γ. 127. quam adventare. Aristoph. Eq. γ. 1500. τὰ τί ἔν τὸ προσέρπειν; q. e. hoc quod huc accedit: et γ. 1522. Καὶ τὸς γὰρ ὁ Πονταμείδων ἀναξ πατὴρ προσέρπει.

Ipse etiam maris dominator pater huc adventat.

Euripidis illud Phœniss, γ. 41.

Ὁ δ' εἶπε' ἀναυδος, μέγα φρονῶν

male convertit Barnesius, *Ille serpebat humi sine voce; dicendum erat, Ille vero pergebat tacitus, magnos spiritus gerens.* Soph. Electr. γ. 906. Τύμβη προσέρπειν ἄσπον, *Accessi ad tumultum proprius.* GIAC. Huc referatur προσέπτατο infra, γ. 645. S. BUTLER.

γ. 275. ΤΑΥΤΑ ΤΟΙ ΠΑΝΩΜΕΝΗ. Similis est sententia in Suppl. γ. 332.

— αἰὲλ' ἀνθρώπων κακά.

Πόνος δ' ἴδοις ἂν ἑδάμῃ ταύτῳ σπέρων.

Similior illa apud Pindarum, Olymp. II. 62.

Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι

Εὐθυμῶν τε μετὰ καὶ

Πόνων εἰς ἀνδρας ἔβαν.

Cæterum ob eandem inconstantiam et mutabilitatem Mars noto nomine dicitur ἄλλοπροσάλλος: nec absimilis est imago Cupidinis apud Moschum, Idyl. I. 16.

Καὶ πτέρεις, ὡς ὄρνις, εἰπίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλης. SCHUTZ.

γ. 280. ΠΟΡΟΝ ΟΙΩΝΩΝ. Vel universe dictum est, sæpe enim aer ita describitur, ut regnum aut via avium appelletur: vel cum quodam respectu ad aves curru junctas, si modo eas habuerint, nec tantum curru alato usæ fuerint: quemadmodum Oceanus de ave, qua vectus erat, γ. 394. dicit:

Λευρὸν γὰρ ὄμιον αἰθέρος ψαίεσι πτεροῖς.

Nobis tamen verius ac simplicius videtur universe pronuntiatum interpretari. SCHUTZ.

γ. 283. ΑΚΟΥΣΑΙ. Recte hic annotat doctissimus interpres Gallus, Elles descendent de leur char ailé. Et mox etiam, L'Océan monté sur un animal ailé. S. BUTLER.

II.

Oceanus quoque ad visendum Prometheum venit, equo alato, seu alite quadrupede, quem Gryphem interpretantur, vectus. Is flebilem propinqui casum deplorat, eumque a pertinacia abducere et ut animi ferociam compescat, seque præpotenti Jovis numini submittat persuadere cupit. Immo se ipsum fortunarum ejus deprecatores apud Jovem futurum profitetur. Ille vero tantum abest ut amici voluntatibus obtemperet, ut potius iter ad Jovem, cui se Oceanus obtulerat ultro ei dissuadeat, seque deorum regis iram, donec ipse eam remiserit, constanter perlaturum denuntiet. Itaque Oceanus obstinatum eum videns infecta re discedit. Chorus deinde tristem Promethei statum lamentari pergit. SCHUTZ.

γ. 284. ΗΚΩ ΔΟΛΙΧΗΣ. Quæri potest ubinam locorum Æschylus antrum seu domum Oceani posuerit. Nam etsi Oceanus, mare, totam tellurem ambire credebatur, tamen Oceanus deus alicubi domicilium habebat. Δούνατος Ὀκεανῶν meminit Homerus, idque eum post Æthiopas in Oceano meridionali, aut saltem versus occasum hibernum posuisse verisimile est. Id vero etiam Æschylum tenuisse levi quidem conjectura, sed tamen haud prorsus contemnenda ducor ad suspicandum. Ubi Atlantis et Typhonis mentionem facit Oceanus, ita loquitur ut commode eum ea loca, ubi illi versabantur, in hoc ipso itinere prætervectum esse credibile sit. Cf. γ. 347. 352. 363 — 365. Itaque si fingamus Oceanum e sinu Hesperio ad promontorium quod Ἐσπίου κίεας vocabatur, recto itinere ad Pontum Euxinum contendisse, ad sinistram Atlantem in Mauritania ex aere despiceret poterat; deinde vero etiam Siciliam supervolans, Ætnam, cui Typhon subjacebat. Et quoniam Oceanitides in eodem antro cum patre Oceano habitabant, γ. 30. Æschylus forte, cum Nymphas se in antro suo sonum ferramentorum quibus Prometheus affigebatur, exaudiisse dicentes fingit, pro rudi quæ tum erat Geographiæ notitia, imaginatus est, antrum Oceani et Nympharum sic versus occasum hibernum subjacere monti Scythico, ad quem Prometheum religatum esse perhibet, ut linea recta ex isto monte per mediam tellurem, sed versus occasum hibernum ducta, ipsum Oceani et Nympharum antrum penetraret. Sed hic ipsi suo lectores utantur judicio; nihil enim impedit. Fieri enim potest, ut Æschylus ipse, unde venerit Oceanus, et ubi ejus domicilium sit, aut ignoraverit, aut certe definire noluerit. SCHUTZ.

γ. 285. ΔΙΑΜΕΙΨΑΜΕΝΟΣ. Singularis est hujus verbi significatio. Observandum est tamen verbum, quod propriam habet significationem, sæpe in duabus diversis significationibus accipi, si actio, quæ prima significatione exprimitur, cum duabus diversis actionibus conjungi potest: e. g. ἀμείψειν, *cambiare, alternare*, in colloquiis locum habet; unde ἀμείψομαι

significat respondere, ut apud Eurip. Suppl. γ. 517.

Καὶ πρῶτα μὲν σε πρὸς τα πρῶτ' ἀμείβομαι

et apud Homerum sæpissime: quæ tamen significatio verbi lexicographis est prætermissa. *Cambiare* aut *alternare* etiam actionem pedum exprimit in ambulando, itaque ἀμείβειν quam rarius, aliquando tamen pro *incedere* accipitur. Ut apud Apoll. Rhod. Argon. I. 125.

Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίας Λυγκηῖον Ἄργος ἀμείβας

Τὴν ὁδόν —

et hic apud nostrum, et Choeph. γ. 1019.

— Οὗτις μερόπων ἀσινῆ βίον

Διὰ πάντα ἄτιμος ἀμείβεται. GIAC.

Addi possit Homer. II. λ'. 546.

— ὀλίγον γόνυ γαστὸς ἀμείβων

qui locus supra annotata præclare illustrat. S. BUTLER.

γ. 286. ΤΟΝ ΠΤΕΡΥΓΩΚΗ ΤΟΝΔ' ΟΙΩΝΟΝ. Mythici monstri, gryphi, mentio et apud Hesiodum est. Id nescio qua primævorum idea fictum; simile huic alatum quadrupes rationale, celeberrimum viget in poesi populorum Orientalium, Persis *Simung* dictum. Allegoriam puta, qualem Sphinges et Cherubim habuerunt. JO. MULLER.

γ. 287. ΓΝΩΜΗ ΣΤΟΜΙΩΝ ΑΤΕΡ. Optime interpres Gallus, *Que ma volonté conduite sans le secours du frein.* S. BUTLER.

γ. 289. ΞΥΤΤΕΝΕΣ ΟΥΤΩΣ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ. Sic γ. 39.

Τὸ συγγενὲς τοι δεινὸν ἢ θ' ὀμιλία. S. BUTLER.

γ. 291. ΜΕΙΖΟΝΑ ΜΟΙΡΑΝ ΝΕΙΜΑΙΜ'. Ita Soph. Trach. γ. 165.

— εἶπε δ' ἦν τέτροκος

Μοῖραν πατρῷας γῆς διαίρετόν νείμοι. S. BUTLER.

γ. 293. ΧΑΡΙΤΟΓΛΩΣΣΕΙΝ. Elegans verbum est in Oceani sermone *χαριτογλωσσεῖν*, de quo disceptant grammatici: est vero ubi verba sine mente dantur, quod verba dare simpliciter dicunt Latini, hoc est, blandiendo decipere. BARTHIUS. Advers. VII. 11.

γ. 298. ΕΑ ΤΙ ΧΡΗΜΑ. Sic D. Marc. i. 24. "Εα, τί ἡμῖν καὶ σοι. IS. CASAUB. Formula est rem inexpectatam admirantis, cujus exempla multa occurrunt: v. c. Eurip. Orest. γ. 1611. Andr. γ. 896. SCHUTZ.

γ. 299. ΠΩΣ ΕΤΟΛΜΗΣΑΣ. *Sustinuisti.* Vide quæ nos supra ad γ. 235. S. BUTLER.

γ. 302. ΘΕΩΡΗΣΩΝ ΤΥΧΑΣ. Supra, γ. 118.

Πόνον ἐμῶν θεωρῶς, ἢ τί δὴ θέλων; S. BUTLER.

γ. 304. ΘΕΑΜΑ. Pœnam suam *θείαμα* vocat ad notandum Jovem, cui tales amicorum afflictiones sunt spectaculo. GARB.

γ. 308. ΠΟΙΚΙΛΩΙ. Ποικίλος et ποικιλόφρων subinde ab effectu vocatur prudens et sapiens, qui quodque negotium varie et in omnes partes eventus expendit, et pro eo recte aggrediendo et feliciter expediendo varia consilia in promptu habet, ut uno non procedente aliud arripiat. GARB. Ποικίλος, Latine *versutus*, notante Oleario. Philostr. de Sophist. I. Proem. ἐν εἰδὲ ἀπατηλῇ τε

καὶ ποικίλῳ et Apoll. Tyan. IV. 20. πρὸς ἀνδράποδον ποικίλον πανουργὸν
τι καὶ ἀναιδέα. S. BUTLER.

γ. 309. ΓΙΝΩΣΚΕ ΣΑΥΤΟΝ. Perpende vires tuas quæ potentiaæ
Jovis nequeunt resistere. Apud Xenoph. Cyrop. VII. 13.
Cræsus a Cyro devictus, suorumque infortuniorum causas
inquirens, oraculum quod multo ante acceperat,

Σαυτὸν γινώσκων. εὐδαίμων, Κρυῖσε, περὶ ἄσσειας,
sic interpretatur, ut ad suarum virium cognitionem referat:
'Ἐπεὶ γὰρ ἔγνων ἑμαυτὸν μὴ ἰκανὸν ὑμῖν μάχεσθαι, ἀσφαλῶς σὺν τῷ θεῷ ἀπῆλθον'
et sic paulo post, 'Ἄγνοῶν ἄρα ἑμαυτὸν, ὅτι σοὶ ἀντιπολεμεῖν ἰκανὸς ἔμην
ἴσται. GIAC.

γ. 311. ΤΕΘΗΓΜΕΝΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Sic etiam Soph. Ajac. γ. 585.

Οὐ γὰρ μ' ἄριστοι γλώσσά σε τεθηγμίη. S. BUTLER.

γ. 312. ΚΑΙ ΜΑΚΡΑΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΘΑΚΩΝ ΚΑΤΟΙ ΖΕΥΣ. Eandem
habet infra sententiam Eumen. γ. 297.

— κλέει δὲ καὶ πρὸσωθεν ὦν θεός·

et γ. 400: Πρὸσωθεν ἐξήκουσα κληθόνος βοήν. S. BUTLER.

γ. 314. ΠΑΙΔΙΑΝ. *Child's play*. Græcorum proverbium est,
cum duorum alterum alteri longe anteponunt, παιδία φαίνοιο ἂν
ἴσται, vel λῆρος· ut docet Casaub. Animadv. ad Athenæum,
p. 70. JAC. TATE.

γ. 315. ΑΣ ΕΧΕΙΣ ΟΡΓΑΣ ΑΦΕΣ. Eadem fere Jobo dicuntur:
vanum, ex meritis litigare; non esse nisi reverentem, quæ
flectere possit, subjectionem. JO. MULLER.

γ. 319. ΤΑΪΠΙΧΕΙΡΑ. Consilia et conatus et quæcunque in
manus suscipiuntur; tum vero eorum eventus et præmia atque
mercedes ita vocantur. Eodem modo et Sophocles ἐπίχειρα dixit
pro τιμωρίαν. Antig. γ. 832.

Οὔτε ξιφίων ἐπίχειρα λαχῶσ'.

h. e. mercedem, supplicium: quin et apud Lucian. ἐπίχειρα τῆς
βαθυμίας legimus. S. BUTLER. Τὰ ἐπίχειρα proprie ut Hesychius
explicat τὰ ὑπὲρ τὸν μισθὸν διδόμενα τοῖς χειροτέχνοις, lucrum igitur
ironice damnum vocat. SCHUTZ.

γ. 321. ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΥΣΙ Δ' ΑΛΛΑ. Soph. Electr. γ. 216.

Οὐ γνώμων ἴσχεις ἐξ οἶων

Τὰ πάροντ' οἰκίας εἰς ἄτας

Ἐπιπίπτεις.

GIAC.

γ. 323. ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΚΩΛΟΝ ΕΚΤΕΝΕΙΣ. Non est præ-
termittendus gemellus Pindari locus. Pyth. II. 173.

— ποτὲ κέντρον δὲ τοι

Λακτιζέμεν, τελίθει

Ὀλισθηρὸς οἶμος·

et noster eadem metaphora usus est, γ. 652 hujus tragædiæ, et
in Agam. γ. 1633. S. BUTLER. Act. Apost. ix. 5. πρὸς κέντρα
λακτιζέειν. Diceret, Æschylum ex cælis citari. JO. MULLER.

γ. 324. ΟΥΔ' ΤΥΡΕΥΘΥΝΟΣ. His verbis utitur Prometheus, ut
Jovis tyrannidem designet, quibus item usus est Aristoteles in
tyrannide definienda. Politic. IV. 10. Ἦτις ἀντιπύθουτος ἄρχη τῶν

ὁμοίων καὶ βελτιόνων πάντων. *Senza dar conto a chi che sia.* GIAC. Joseph. adv. Apion. II. p. 1077. de Jove, Οὕτως μὲν πατέρα, τῷ λόγῳ, τύραννον δὲ ἔργοις καὶ διαπότῃ ἐφιστάμενος. SPANHEIM, ad Aristoph. Plut. γ. 124.

γ. 327. ΜΗΔ' ΑΓΑΝ ΛΑΒΡΟΣΤΟΜΕΙ. Pind. Olymp. I. 84.

ἀκέρδεια λήλοχῃ

Θαμίνα κακαγόρως. GIAC.

γ. 329. ΓΛΩΣΣΗΣ ΜΑΤΑΙΑΣ ΖΗΜΙΑ ΠΡΟΣΤΡΙΒΕΤΑΙ. Eurip. in Ægeō, Frag. γ. 3.

Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔτι σοι κακά. GIAC.

Præclara sententia, et imprimis junioribus diligenter observanda, qui per imperitiam sunt fere incogitantiores in linguæ usu. GARB. Γλῶσσα μάταια lingua proterva. Sic μάταιον Suppl. γ. 206. SCHUTZ.

γ. 330. ΖΗΛΩ Σ'. Μακαρίζω σε, *Mirror te.* Beatum te prædico, ideoque invidendum, qui tam grato errore frueris: ea enim est vis verbi si paulo fusius explices. Sic Eurip. Med. γ. 60. Pædagogō ignorantī Medæe infortunia respondet nutrix:

Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, καὶ δὲ πῶ μεσοῖ. S. BUTLER.

γ. 331. ΠΑΝΤΩΝ ΜΕΤΑΣΧΩΝ. In omnibus, quæ egerat Prometheus, adjutorem sibi habuerat Oceanum. Quare hic miratur quod eum non punierit Jupiter, ut nunc puniebatur ipse. Nescio an alii Mythologi idem dicant. Interpretes Græci pessime explicant de τῷ συναλγεῖν τῷ Προμηθεῖ, quod hic post pœnam inflictam facit Oceanus: id verba et verborum connexio demonstrant aperte. PAUW. Nimirum ante τὸ μετασχὼν subintelligendum est καίπερ, sin minus, μετασχόντα καὶ τιτοληκῶτα dicendum erat. In τιτοληκῶς præpositionem σὺν aut μετὰ repetendam esse ex participio μετασχὼν monet Schutz.; sed plerumque μετὰ significat in vel inter, ubi dativo jungitur; malim itaque subaudire σὺν. S. BUTLER. Cf. Soph. Antig. γ. 544. καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας: ubi genitivus pendet a ξυμμετίσχω, ut hic a μετίσχω dativus. JAC. TATE. Ideo Oceanus forsitan coadjutor Promethei dicitur fuisse, quia ignis et aquæ est fere par utilitas. GARB. Dicit sedes hominum, Terras, ab Oceano formatas, traditionum et recentiorum qui de historia naturali scripserunt miro consensu. JO. MULLER.

γ. 332. ΚΑΙ ΝΥΝ ΕΑΣΘΝ. Leviter figere Oceanum videtur quod non prius se adversus Jovem defenderit. SCHUTZ.

γ. 335. ΦΡΕΝΟΥΝ' i. e. instruere et informare mentem consiliis, et rationibus, atque efficere sapientes, eosque flectere et permovere. GARB. Hesych. φρεῖν' φρονεῖν' διδασκαλῖν' τυθεταῖν. S. BUTLER.

γ. 338. ΤΗΝΔΕ ΔΩΡΕΑΝ. Infra, γ. 617.

Οὐκ ἐν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἔμοι.

Et D. Luc. Act. Apost. xi. 17. Εἰ ἔν τὴν ἴσην δωρεὰν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεός. GIAC. Δῶρον et δωρεὰν differre ex Suida colligimus. Sic enim ille, Δῶρα καὶ δωρεὰ διαφέρει. Δῶρα μὲν τὰ ἐπὶ δημοδοκίᾳ δίδόμενα· δωρεὰ δὲ,

ἐπὶ τιμῇ. Et mox, Δωρεῶν δόσις ἀναπίδοτος, ἔστι δὲ ἡ δόσις γένος τῆς δωρεῶς.
Bene igitur Oceanus Promethei solutionem δωρεῶν vocat; h. e.
munus honoris causa sibi a Jove concessum. S. BUTLER.

γ. 342. ΜΑΘΗΝ ΓΑΡ ΟΥΔΕΝ ΩΦΕΛΩΝ ΕΜΟΙ ΠΟΝΗΣΕΙΣ. Non
solum hic intelligit quod nihil sibi sit effecturus et profuturus
isto suo conatu, sed etiam, ut maxime quid sit effecturus, id
sibi non sit futurum beneficium gratum; quia ipse non cupiat
isto modo liberari a Jove, nempe per intercessionem et qualem-
cunque deprecationem, sed potius per ultionem quandam et
alias causas, ipsi Jovi omnino adversas. Ita retinet semper ἕθος
ἀνθαδίας. GARB.

γ. 344. ΣΑΥΤΟΝ ΕΚΠΙΘΩΝ ΕΧΩΝ. Scholiastes β'. Ἐκποδῶν
μακρῶν ἐκείνῃ quod probo, et appositissimum est. Hic nihil a Jove
metuendum erat Oceano, non magis quam Oceanitidibus:
imprimis, si consideres, quæ hæcenus Oceanus dixerat, sobria
et modesta. PAUW. Sensus est. Sed tu, cum extra teli jactum
sis, cum in tuto sis, quiesce. SCHUTZ.

γ. 345. ΕΓΩ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΙ ΔΥΣΤΥΧΩ. Generosum hic animum
prodit Prometheus, et quamvis acrem et propositi tenacem,
eundem tamen humanum, benevolum et comitodi aliorum
studiosum. SCHUTZ.

γ. 348. ΑΤΑΑΝΤΟΣ. D. Aug. de Civ. Dei, XVIII. 8. Frater
Promethei Atlas magnus fuisse dicitur astrologus, unde occa-
sionem fabula invenit, ut eum cælum portare confingeret:
quamvis mons ejus nomine nuncupetur, cujus altitudine potius
cæli portatio in opinionem vulgi venisse videatur. GARB.
Atlantis ideo potissimum hic meminerat Oceanus, ut ostenderet
se iter ad Jovem non solius Promethei causa suscipere, adeoque
ultimum argumentum, quò eum ille ab hoc itinere avocare
cupiebat, everteret. Jam vero Typhonis mentionem injicit, ut
novo exemplo Prometheum doceret, nullam vim adeo potentem,
nullamque ferociam tam superbam esse, quæ a Jove vinci ac
retundi non possit. Quapropter consilio ejus aptissimum est,
quod primum visis coloribus Typhœi minas et conatus adversus
Jovem, deinde autem turpem ejus cladem, acerbissimasque
pœnas depingit. Cum enim vehementer cupiat mitiorem Pro-
metheo mentem inspirare, eique ut supplex Jovi se submittat,
persuadere, nihil utique magis idoneum videri poterat quam
Typhonis exemplum; cujus commemoratione ubi eum nihil
commoveri intelligit, mox omnem, quam de salute ejus restitu-
enda conceperat, spem deponit. SCHUTZ.

γ. 350. ΕΡΕΙΔΩΝ. Ἐρείδειν vel ἐρείδωσθαι apud Atticos dicitur,
magno nisu, certatim, et cum quadam contentione aliquid
facere, proprie incumbere alicui rei, per metaphoram sumptam
a remigibus, qui cum strenue remigare volunt, remis incumbunt.
Scholiastes Comici ad Pacem, γ. 25. Ἐρείδειν φασὶν οἱ Ἀττικοὶ πῶν
ἔτιον συντόμως γινόμενον. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρισσόντων, καὶ ἐπερείδωμένων
ταῖς κώπαις. KUSTER, ad Aristoph. Nub. γ. 1378.

γ. 351. ΚΙΛΙΚΙΩΝ ΟΙΚΗΤΟΡΑ ΑΝΤΡΩΝ. *Arsisse Cilicum montes, res nota est. Crediderim indigitari Corycia antra Melæ, I. 8. furentis flammæ extinctos meatus. Stragem hanc Cilicum Ætnæis ignibus vetustiore secundum historicos facit. Jo. MULLER.*

γ. 352. ΔΑΙΩΝ. *Glossæ, τὸ ἀφανισμώτατον, ἐκπλητικόν, πολεμικόν. Hesych. Δάϊον, ἰσχυρόν. Quæ expositio apprime hic convenit. BRUNCK.*

γ. 354. ΤΥΦΩΝΑ ΘΟΥΡΩΝ. *Pindari locus adeo similis est Æschyleo, ut eum tragicus imitatus esse videatur. Pyth. I. 29.*

Ὅς τ' ἐν αἰῶνι Ταρτάρῳ κεί-
ται, θεῶν πολέμιος,
Τυφῶς ἰκατοτακάρανος· τὸν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
υμον ἄντρον· οὐν γε μὰν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμιας ἀλιεργεῖς ὄχθοι,
Σικελία τ' αὐτῆ πηΐζει
Στέρνα λαχιάεντα· κίω
Δ' ἕραία συνέχει,
Νίφοισσ' Αἴττια, πάντες
Χίονος ὀξείας τιθίνα·
Τὰς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-
τη πυρὸς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραιοι μὲν προχέονται ῥέον καπνῶ
Αἴθων· ἀλλ' ἐν ἕρφαιοι, σίτρεας
Φοίμισσῃ κυλιδομένα φλόξ ἰς βαθύ-
ων φέρι πόντη πλάκα σὺν πατάγῃ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίσιον κρητὸς ἐρητὸν
Δεινοτάτης ἀναπέμ-
πει· τίρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παρσιόν-
των ἀκῆσαι,
Οἶον Αἴττιας ἐν μελαμφύλ-
λοις δίδεται κερεφαῖς,
Καὶ πίδα· γεωμνά δὲ χαράσ-
σοισ', ἅπαν γῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.

SCHUTZ.

γ. 355. ΣΜΕΡΔΑΙΣΙ ΓΑΜΦΗΛΑΙΣΙ ΣΥΡΙΖΩΝ ΦΟΝΩΝ. *Vide Notas Varr. Critt. Hesych. Σμερδῶν· Δεινόν, κατακλυκτικόν, πολεμικόν, σκυθρωπόν. Et μοχ Σμερδῶνος, λῆμα, ῥάμη, δύναμις, ὄρημα. S. BUTLER.*

γ. 356. ΗΣΤΡΑΠΤΕ ΓΟΡΓΩΤΩΝ ΣΕΛΑΣ. *Nota verbum ἀστράπτω active sumptum, aliter dicendum erat in versu sequenti ἰκπερσάντες· nisi malis anacoluthon dicere, quod melius. S. BUTLER.*

γ. 358. ΑΓΡΥΪΝΩΝ ΒΕΛΟΣ. *Non tam quod excitet homines terrore, quam quod Deus habeat ὄμμα ἰνδικόν, juxta id, Πάντα ἰδὼν Διὸς ὄφθαλμός. GARB.*

γ. 359. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ. *Duo quoque fulminis genera meminit Aristoteles, Meteor. IV. 1. Ἐὰν μὲν πάντων λυτῶν*

ἐκ ἐπικαίου διὰ λεπτότητα, ὅν οἱ ποιηταὶ ἀργῆτα καλῶσι, ἰὰν δὲ ἦττον ἐπικαίου, ὃν φολεύοντα καλῶσι. Aristophanes etiam Equit. γ. 698, Cleonis minas φολοκομπίας, h. e. *fumidas jaclationes*, per derisum vocat. Ad quem locum Is. Casaubonus ψόλος inquit, *Græcè fumus, unde fulmen quod sine noxa adveniebat, ψολοῖν quasi in fumos evanescens appellarunt.* Hanc tamen distinctionem neglexit Homerus, Odys. Η'. 249.

— ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῶ

Ζεὺς ἔλσας ἐκίασσε' —

et Odys. Ψ'. 330.

— ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόντι κεραυνῶ

Ζεὺς ὑψιβραμέτης. —

Quibus locis duo fulminis genera φολεύοντα et ἀργῆτα cum σκηπτῶ confundit. ΓΙΑC. Adeundus, si vacat, Potter. in Lyc. γ. 380.

— ὃν καταβάτης

Σκηπτὸς κατ' ἄρστην γέυσεται δημίων. S. BUTLER.

γ. 360. ΕΞΕΠΑΛΞΕ. Vide ad γ. 134. S. BUTLER. Supra, γ. 318. Et Pers. γ. 829.

Ζεὺς τοι κολαῆς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν

Φροσημάτων ἔπεισιν, εὐδυνος βαρῦς.

Soph. Antig. γ. 129.

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπης

Ἵπεριχθαίρει. —

Herod. VII. 10. Φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολέει. VALCK. in Phœniss. γ. 192.

γ. 562. ΕΦΕΨΑΛΩΘΗ Κ'ΑΞΕΒΡΟΝΤΗΘΗ ΣΘΕΝΟΣ. Lyc. γ. 177.

Ἄφ' ἰπτὰ παιδῶν φειφάλω σπουδαμίων.

Aristoph. Av. 278.

Ἡ δ' ἀσπίς ἐν τῷ φειφάλῳ κρημνίσεται. MORELL.

Male jubet Pauwius distingui post ἐφειφαλῶθη, quod vero ait σθένος esse recti casus, ipse viderit. Est enim quarti, frequentissima ellipsi τῆ κατά. S. BUTLER.

γ. 363. ΠΑΡΗΦΟΝ ΔΕΜΑΣ. Παρηφόρος, ἵππος, ὁ ἔξω ζυγῷ· inde παρηφόρος, ὁ μωρὸς, ὁ ἄφρων· quod ab animo hic translatum ad corpus inutile, et cujus vis omnis fulmine soluta. PAUW. Hom. II. Η'. 156. de Ereuthalione:

Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρηφόρος ἔνθα καὶ εἶθα.

Ubi videndus Eustathius, p. 543. Obiter monendum Etymologici auctorem male legisse Ἰλιάδος Ν'. pro Η'. S. BUTLER.

γ. 365. ΠΙΝΟΥΜΕΝΟΣ ΡΙΖΑΙΣΙΝ ΑΙΤΝΑΙΑΙΣ ΥΠΟ. Scimus, Æschylum extremam ætatem apud Siculos, eo fere tempore, egisse, quo, regnante Hierone, multus arsit Ætnæus mons. Hinc αὐτοπτῆς scripsisse non abludit. Sic ultimum hanc Tragediam suspiceris laborem; quo etiam facto ad omnes homines, quam ad Atticos ritus et Græcos heroas magis pertinet. Senis vividissima mens, tanto operi par, admirationem incutit. JO. MULLER.

γ. 368. ΠΟΤΑΜΟΙ ΠΥΡΟΣ. Adi sis A. Gell. N. A: XVII. 10. S. BUTLER.

Ibid. ΔΑΠΤΟΝΤΕΣ ΑΓΡΙΑΙΣ ΓΝΑΘΟΙΣ. Græci poetæ qui proprius a prima ignis inventione aberant, ejus vim et figuram sæpe cum corporis humani partibus comparare solent, indeque metaphoras ad nostræ linguæ ingenium justo audaciores eliciunt, quæ si ad naturam et intelligentiam antiquioris ætatis revocentur, neminem sane offendant. Itaque πυρὸς γνάθος, πυρὸς βόσρυχος, et quæ sunt generis ejusdem in Æschylo nemo vituperet. Notum est, Marianarum insularum incolas, cum primum Magellano ad eorum littora appellente, ignem conspexissent, eum animal esse credidisse quod ore et halitu noceret. Apud Plutarchum, Satyrum quendam ignem exoculari voluisse narratur. Τὸ δὲ Σατύρου τὸ πῦρ ὡς πρῶτον ὤφθη, βυλόμενος φιλήσαι, καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεὺς scil. ἔφη· Τράγος, γένειον ἄρα πειθήσεις σύ γε,

Καίει τὸν ἀψαμένον·

quos quidem versiculos non dubito ex Æschyli Prometheo πυρφόρῳ desumptos esse. SCHUTZ.

γ. 369. ΚΑΛΛΙΚΑΡΠΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΣ. Notissima est Siciliae ubertas. Pind. Olymp. I. 19.

—— ἐν πολυμάλῳ

Σικελία.

Nem. I. 19. —— ἀρι-

τείσεισαν εὐκάριπτε χθονὸς

Σικελίαν σίειραν. ——

Solus Euripides ἀκάριπτα σίειρα Σικελίας vocat, quod nonnulli, quorum est etiam Porsonus, de Siculo mari interpretantur. Kingii emendationem εὐκάριπτων probat Valck. in Phœniss. γ. 216. Adi sis Stanl. Comment. ad Arg. Persarum. Ipse de mari accipio. S. BUTLER.

γ. 371. ΠΥΡΠΙΝΟΥ ΖΑΛΗΣ. Ζάλη non solum turbinem et procellam, verum etiam maris æstum notat: h. l. itaque *imus Ætnæ fundus igneæ materiæ (lavam dicunt) plenus* intelligitur. Sic Virg. Æn. III. 571.

—— *horrificis juxta tonat Ætna ruinis*

Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem

Turbine fumantem piceo et candente favilla;

Attollitque globos flammæ et sidera lambit:

Interdum scopulos avulsaque viscera montis

Erigit eructans, liquefactaque saxa sub auras

Cum gemitu glomerat, FUNDOQUE EXÆSTUAT IMO.

SCHUTZ.

γ. 372. ΚΑΙΠΕΡ ΚΕΡΑΤΝΩ ΖΗΝΟΣ ΗΝΘΡΑΚΩΜΕΝΟΣ. Sic Virg. Æn. III. 578.

Enceladi semiustum fulmine corpus.

Cæterum hæc descriptio cum omnis ad terrorem Prometheo incutiendum, atque ad summam Jovis potentiam declarandam

directa sit; verissimasque imagines gravissimis pariter atque aptissimis verbis exprimat, causam video nullam cur eam cum doctissimo Gedickio turgidam esse arbitremur. Furores enim Typhœi sub Ætna conclusi summæ ejus desperationis indicia sunt, et graviorum pœnarum omina. Quid igitur hujus exemplo ad flectendum Promethei animum aptius, et ad vincendam ejus obstinationem ac superbiam fortius videri poterat? SCHUTZ.

γ. 373. ΣΥ Δ' ΟΥ ΑΠΕΙΡΟΣ. Animadvertit quid Oceanus pro sua prudentia tecte voluerit subjectum: sed id dissimulat, et ei vicissim tecte et prudenter respondet. GARR.

γ. 375. ΑΝΤΑΛΗΩ ΤΥΧΗΝ. Dicitur ἀντλήσαι de rebus gravibus ac molestis. Eurip. Med. γ. 79.

Ἀπάλομεσθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσομεν

Νίον παλαιῶ φρίν τὸδ' ἐξηπληκέναι.

Lucian. de Merc. Conduct. c. 17. Περίκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠπληκότεον. GIAC.

γ. 376. ΕΣ Τ' ΑΝ. Pro ἴως ἄ, donec, observante cl. Valckenario ad Eurip. Hippol. p. 236. Ἐς ὁ Ionice scribentibus ἔς τὸ, Atticis ἔς τε dicebatur: hoc jungi solet indicativi temporibus; ἔς τ' ἄν postulant subjunctivum. SCHUTZ.

Ibid. ΛΟΦΗΣΗ. Παύσεται, ut apud Soph. Ajac. γ. 61.

Τὸδ' ἰλώφησιν φόνυ. IS. CASAUB.

Sic etiam γ. 655. — τὸ δῖον ὄμμα λωφήση πόθου. S. BUTLER.

γ. 378. ΟΡΓΗΣ ΝΟΣΟΥΣΗΣ ΕΙΣΙΝ ΙΑΤΡΟΙ ΛΟΓΟΙ. Horatius procul dubio nostrum imitatus, Epist. I. 1.

Fervet avaritia miseroque cupidine pectus?

Sunt verba et voces quibus hunc lenire dolorem

Possis, et magnam morbi deponere partem. IS. CASAUB.

Euripidem potius expressisse videtur Horatius, Med. γ. 478.

Εἰσιν δ' ἔπωδαί, καὶ λόγοι θειλκτῆριοι,

ut notat Barnesius in loco. Similis est locus SS. Proverb. xv. 1.

Responsio mollis frangit iram. S. BUTLER.

γ. 379. ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΓΕ. Ἦν iterum antecedentis quæstionis affirmationem cum restrictione involvit. SCHUTZ.

γ. 380. ΣΦΡΙΓΩΝΤΑ ΘΥΜΟΝ ΙΣΧΝΑΙΝΗ. Respicit ad consuetudinem puellarum quæ solent mammas σφριγῶσας ἰσχναίνου.

IS. CASAUB. Hoc certe sensu Hesychius. Σφριγῶ, περιτέταται· περιτείνει· ἄλλοι· σφύζει, πλήρης τυγχάνει· μάλιστα δὲ ἐπὶ θηλείας, εὐσωματεῖ.

Idem Σφριγῶν· ἀκμάζων, νιάζων, αὔξων, sensu huic loco aptissimo — σφριγῶντα, exultantem præ juventute atque adeo ferocientem.

Sensum optime expressit interpret Italus:

Quando alcuno però mitighi l'ira

In buona congiuntura, e non pretenda

Abbassarlo per forza quando è tumido.

Hoc enim vult Æschylus, nisi fallor, utilem esse orationis et consilii medicinam cum jam deferveat irarum æstus, prius autem ad leniendos animi motus nullo modo valere. S. BUTLER.

Σφρυγῶν θυμὸς opponitur τῷ μαλακῷ, estque adeo *tumens animus*, ira et vindictæ cupiditate elatus. Eodem modo τῷ μαλθάσσειν opponitur ἰσχυαίνειν, et ut illud *emollire* est; sic hoc duriter et aspere tumorem tractare significat, seu violenta manu atterere et irritare. Ducta vero est elegans allegoria e medicorum rationibus, qui corporis tumori fomenta adhibent, eosque sensim ac leniter emolliunt, tantum abest ut scalpellis lacerent aut ignibus urant. SCHUTZ.

γ. 385. ΜΗ ΔΟΚΕΙΝ ΦΡΟΝΕΙΝ. *Se sapere dissimulare.* De hac potestate verbi δοκεῖν vide Valckenarium ad Hippol. γ. 462. Sic Eurip. Med. γ. 66. ἢ δοκῶν κλύειν. *Simulans me non audire.* BRUNCK.

ν. 386. ΕΜΟΝ ΔΟΚΗΣΕΙ Τ' ΑΜΠΛΑΚΗΜ'. Quia veretur ne iste conatus, quem sciat non successurum, sibi imputetur. GARB.

γ. 388. ΜΗ ΓΑΡ. Plene δέδοικα γὰρ μή σε. BRUNCK. Nihil ejusmodi ellipsi elegantius aut frequentius. Sed locum non explevit Brunckius, non enim refertur illud γὰρ ad δέδοικα, sed ad ἑάλλω subauditum. Locus itaque expletus erit, Στέλλω σε· δέδοικα γὰρ, κ. τ. λ. S. BUTLER.

Ibid. ΘΡΗΝΟΣ ΟΥΜΟΣ. *Mei.* Attici pro pronomibus primitivis solent ponere possessiva; quod et imitantur Latini. Hor. Sat. I. 4. Eurip. Electr, γ. 366.

Οὗτος κέλῃται πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας.

Vid. Aristoph. Plut. ν. 33. Nub. γ. 1024. T. MORELL.

γ. 392. ΣΤΕΛΛΟΥ, ΚΟΜΙΖΟΥ, ΣΩΖΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΝΟΥΝ. Hæc non sine acerbitate dicit Prometheus, leviter ei nimium Jovis timorem exprobrans. Cf. γ. 936.

Σέβω, προσεύχω, θῶπτε τὸν κρατῆντ' αἰί. SCHUTZ.

Ibid. ΚΟΜΙΖΟΥ. Sic absolute Phœniss. γ. 602.

Καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζε τειχέων ἢ κατθανεῖ. JAC. TATE.

γ. 393. ΟΡΜΩΜΕΝΩ ΜΟΙ ΤΟΝΔ' ΕΘΩΪΞΑΣ ΛΟΓΟΝ. Male dissimulans Oceanus dolorem quem ex invicta Promethei pertinacia capit, animum jam dudum ad discessum promptum atque paratum mentitur, et quæ de οἰωνῷ τετρασκελεῖ subjungit, per se quidem frigida sunt, hic tamen ad perturbationem ejus significandam valde apposita. Ἐθώϊξεν h. l. nihil aliud significat quam *dixisti*. Λευρὸν οἶμον αἰθέρος, *latam aeris viam*, i. q. *aerem*, ornata periphrasi, nec tamen a persona loquentis aliena. Tragicam enim orationem in dialogis quoque vulgari sermone paulo elatiorem comptioremque esse oportet, modo ne ampullis aut ambitiosis ornamentis delectetur. SCHUTZ.

γ. 394. ΛΕΥΡΟΝ ΓΑΡ ΟΙΜΟΝ ΑΙΘΕΡΟΣ. Supra, γ. 369.

Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας.

Hesych. Λευρῷ, ἑμαλῷ, πλατεῖ. Idem. Λευρά· λιῖα. Ad Hom. Odys. Η'. 123. Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. Scholiast. λιῖον, ὀμαλῷ, ἢ πλατεῖ. S. BUTLER.

Ibid. ΨΑΙΠΕΙ ΠΤΕΡΟΙΣ, Vide Notas Varr. Critt. Vim verbi,

levem alarum motum exprimentis vix assequitur interpres Italus, qui tamen plerumque feliciter rem gessit :

— *e questo angel quadrupede*
Tocca la spatiosa via dell' ethere
Con l' ale.

Pulcherrime Virgilius, Æn. v. 218. *Radit iter liquidum*; vel, quod magis appositum est, ut notat Schutz. (non enim de volante sed de nitente evolare loquitur Æschylus) Æn. XI. 570.

— *simul æthera verberat alis.*

Vide sis quæ adnotavit cl. Valcken. ad Eurip. Phœniss. v. 1399.

— *ποδὶ μεταψαίρων πτέρων.* S. BUTLER.

v. 396. ΚΑΜΨΕΙΕΝ ΓΟΝΥ. Vide supra, v. 32.

Ὀρθοσάδην αὐπίος ἐ κάμπτων γόνυ

sed hic rectius, nam ab animalibus ad homines transfertur metaphora. S. BUTLER.

v. 399. ΑΠ' ΟΣΣΩΝ ΡΑΔΙΝΩΝ. Oculi *ραδινοὶ* dicuntur, vel generatim quia *mobiles* ac *lubrici* sunt, vel, quod magis placet, *molles, teneri, ad lachrymandum prompti.* Prope accedit Ped. Albinov. III. 13.

Mollibus ex oculis aliquis tibi decidat humor.

Hesych. *ραδινοὶ* λεπτόν, ισχυρόν, εὐκίνητον, ἀπαλόν, εὐδιάσειστον. E quibus interpretamentis loco nostro nullum melius convenit, quam *ἀπαλόν*, quod idem de oculis dicitur. SCHUTZ.

v. 400. ΠΑΡΕΙΑΝ ΝΟΤΙΟΙΣ ΕΤΕΡΕΑ ΠΑΓΑΙΣ. Simplicius Eurip. Hec. v. 520.

Τίγξω τόδ' ὄμμα.

Chariton. Aphrod. de Chær. et Call. I. 3. *δακρύων ἀφῆκε πηγὰς* et III. 3. *πηγὴν ἀφῆκε δακρύων.* Ad quem locum notat D'Orvillius apud poetas usurpari *πηγαί* pro *lachrymæ*; negatque hoc Ebraismum esse, ut asserit Stanleius, citatis ex Euripidis Alcest. v. 1067.

— *ἐκ δ' ὀμμάτων*

Πηγὰὶ κατερρώγασι.

Et Herc. Fur. v. 1354. — *ἔτ' ἀπ' ὀμμάτων*

Ἐξαξα πηγὰς. GIAC.

v. 402. ΑΜΕΓΑΡΤΑ. Quoniam qui invidie ac maligne dat, parce dat; qui vero non invidie dat, plenis manibus largitur: ideo primum, quæcunque abundantia et ubertate cumulata visa sunt, non invideri, et si bona erant, *ἄφθονα*, si mala, *ἀμέγαρτα* dicebantur. *Ἀμέγαρτος* enim semper mali quiddam in notione sua involvit, ut *ἀμέγαρτα κακῶν* apud Eurip. Hec. v. 193. *Ἀμέγαρτος πόσις*, et *ἀμέγαρτε σὺβωτὰ* apud Homerum. Deinde procedente analogia, ac voce indies paulatim magis ac magis a primaria illa significatione deflexa, tandem notio omnis invidiæ evanuit, et quicquid in malis aut magnitudine aut multitudine eximium erat, ea significari cœpit. HEATH. *Ἀμέγαρτα* non adverbialiter positum; sed est accusativus a *κρατύων* rectus. Nam sicut v. 143. *φρενὰ ἄζηλος*, non *invidenda*, erat *miserabilis, calamitosa*, sic *ἀμέγαρτα τὰδε* de Promethei tristi calamitate intelligenda.

SCHUTZ. His equidem non assentior, veritoque *Severe, præter jus fasque. Imperiosamente* interpretes Italus. Vide quæ annotavit Stanleius in loc. Aliter infra Supplic. γ. 650.

Ποίμναν τάνδ' ἀμύγαρτον

cui loco convenit Hesychii interpretatio, ἀζήλωτον. S. BUTLER.

γ. 404. ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΝ ΤΟΙΣ ΠΑΡΟΣ ΘΕΟΙΣ. Veteribus magnitudo Deorum terrore constabat, summusque unde major timor. Hæc religio Christiana mitigavit. JO. MULLER.

γ. 405. ΑΙΧΜΑΝ. Imperium: nam pro sceptris imperii insigne reges antiquitus hastas gerebant. Vide quæ annotavit Stanleius ad Sept. Th. γ. 535. Ὅμῳσι δ' αἰχμήν. Per θεὸς τὰς πάρος Titanas et Saturnum intelligit, in quos severum imperium Jovem exercere jam supra doluit Chorus, γ. 151. S. BUTLER.

γ. 406. ΠΡΟΠΑΣΑ Δ' ΗΔΗ ΣΤΟΝΟΕΝ ΛΕΛΑΚΕ ΧΩΡΑ. Sicut Chorus, γ. 430. et seqq. Atlantis fortunam vicinum mare, vicina flumina, vicinum Orcum miserari finxit, ita h. l. vicinas ei loco, ubi Prometheus affixus erat, gentes in societatem ejus dolorum venire affirmat. Προπασα χώρα haud aliter intelligi potest quam omnis regio circumjacens. SCHUTZ.

γ. 407. ΛΕΛΑΚΕ. Est vox tragica et Euripidi familiaris. Orest. γ. 162. γ. 330. Alc. γ. 346. Ion. γ. 177. Vide Kust. in Arist. Plut. γ. 39. et Av. γ. 409. MORELL. Στονόειν λέλακι. *Suspirio et gemitu insonuit: ut Virg. Æn. IV. 667.*

Lamentis gemituque et famineo ululatu

Tecta fremunt. — SCHUTZ.

γ. 408. ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΟΝΑ ΚΑΡΧΑΙΟΠΡΕΠΗ. Dignitatem scil. suo decore et splendore honestatis magnam et illustrem. Ἀρχαιοπρεπῆ, quæ et decus antiquum habuit a majoribus acceptum, et ab eo non degenerarat. GARB.

γ. 410. ΞΥΝΟΜΑΙΜΟΝΩΝ ΤΕ ΤΙΜΑΝ. Ξυνομαίμονες nimis anguste exponitur ab iis qui Atlantem et Menœtium fratres Promethei, aut Atlantem et Typhœum intelligunt. Omnes enim Titanes hoc vocabulo designantur. SCHUTZ.

γ. 411. ΑΓΝΑΣ ΑΣΙΑΣ. *Puræ: f. propter solem orientalem: aut splendidae et conspicuæ propter amplitudinem et potentiam atque opes.* GARB.

γ. 415. ΚΟΛΧΙΔΟΣ ΤΕ ΤΑΣ ΕΝΟΙΚΟΙ. Κολχίδος γὰς ἔνοικοι Παρθίνοι Amazones sunt, quæ antequam circa Themiscyram ad fluvium Thermodonta habitarent, Colchidis regionem obtinebant. Cf. γ. 723. SCHUTZ.

γ. 416. ΑΤΡΕΣΤΟΙ. Sic infra Agam. γ. 1411.

Ἐγὼ δ' ἀτρέϊφῃ καρδίᾳ πρὸς εἰδότηας

λέγω. Sc. *intrepido corde.* S. BUTLER.

γ. 417. ΣΚΥΘΗΣ ΟΜΙΑΟΣ. Pro Σκυθικός. Vide quæ annotavit Stanleius ad γ. 2. hujus tragœdiæ. S. BUTLER. Hic aperte Chorus significat verum scenæ locum. Sicut enim, γ. 2. Σκύθης αἶμος dictus erat χθονὸς τηλευρὸν πίδαον, sic h. l. Seythæ ultimam terrarum oram habitare dicuntur. Et quia simul Paludis

Mæotidis mentio fit, locum ubi Prometheum affixum esse fingit Æschylus hand procul ad ea abfuisse perspicuum est; adeoque si sedem Promethei vineti inter Borysthenem et Hypacarin ad Sinum Carcinitem, sic ut Pontum Euxinum prospiceret, fuisse ponimus, locorum situs, quæ hic ab Æschylo commemorantur, aptissime convenit. SCHUTZ.

γ. 418. ΕΣΧΑΤΟΝ ΠΟΡΟΝ. Vides illi non multum ultra patuisse hic Scythiam. Nec Herodoti obest exactior notio; hunc multo mercatorum usu, quem in Ionum Ponticis coloniis habuit, profecisse apparet: eaque de re in Comment. Soc. Reg. Gotting. Gatterer doctissime disputavit. JO. MULLER.

γ. 420. ΑΡΑΒΙΑΣ Τ' ΑΡΕΙΟΝ ΕΘΝΟΣ. Arabes hic non stant suo loco; et errat interpres Græcus qui ex Strabone hæc elucidare studet, Troglodytas cum Trogodlytis perperam confundens; ut recte animadvertit Casaub. in notis ad Strab. p. 207. Error sine dubio est Æschyli, qui cum suis æqualibus partes Asiæ non habebat satis perspectas. PAUW. "Αρειοι ἔθνος, nam invicti Arabes, nec exteris vel itinera tuta. Errat Scholiasta, non enim miscuit Arabes Caucaso. Post septentrionales Scytharum sedes, et occidentem versus Colchos vergentes, meridionule magnorum genus Arabum excitat, mox in prærupta, quibus ad orientem contra mare Caspium Caucasus abscinditur, (jamque *Derbend* habitatur) desitura Oceanis nympha. JO. MULLER.

γ. 421. ΤΥΙΚΡΗΜΝΟΝ Θ' ΟΙ ΠΟΛΙΣΜΑ ΚΑΥΚΑΣΟΥ ΠΕΛΑΣ ΝΕΜΟΝΤΑΙ. Quid per ὑψίκερμηνον πόλισμα Καυκάσου πείλας intelligit auctor? Nostine urbem ibi, quam ita designare potuit omisso nomine? Vix puto, et dicam quod sentio: πόλισμα Tragicus vocat loca, quæ homines inhabitant, quæque pro urbe illis sunt, dum perpetuo ibi commorantur: sic ὑψίκερμηνον πόλισμα Καυκάσου πείλας sunt rupes et loca aspera, quæ ipsi Caucasii circa Caucasum tenebant, et omnis loci difficultas evanescit statim. Πόλις, πόλισμα, ad πολέω pertinet, et proprie denotat loca in quibus πολῶσι ἀνθρώποι. Inde Hesychii πόλις, τὴν χῶραν, et alia quæ satis nota sunt. PAUW. Ὑψίκερμηνον πόλισμα πείλας Καυκάσου est editum castellum, seu oppidum montanum *Caucaso vicinum*. Quodnam vero illud sit Æschylus non addit, nec apud Geographos antiquos reperi nomen cui hæc descriptio ita conveniat ut alii non æquo jure tribui possit. SCHUTZ.

γ. 423. ΟΞΥΠΩΡΟΙΣΙ. Quarum cuspides sunt prominentes et acutæ. Nullum epitheton est otiosum, sed petitum ex moribus illarum regionum et gentium. GARB.

γ. 424. ΒΡΕΜΩΝ ΕΝ ΑΙΧΜΑΙΣ. Nostrum imitatus est Euripides, Phœniss. γ. 115. — μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων. GIAC.

γ. 430. ΒΟΑΙ ΔΕ ΠΟΝΤΙΟΣ ΚΑΥΔΩΝ. Fluctus marinos quasi misericordia Atlantis tangi fingit, quia Atlas haud procul a mari in Mauritania stare ferebatur. *Ξυμπετινῶν βοῶν* vel est i. q. *πιτῶν ξυμβοῶν*, cadens una cum Atlante clamat, vel *ξυμπετινῶν* est i. q. *propter labens*. SCHUTZ.

ψ. 433. ΑΓΝΟΡΥΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ. Commune fluviorum Epitheton. Sic Eurip. Med. ψ. 410. — Ποταμῶν ἱερῶν.
Et Horat. Od. I. 1. — *aquæ lene caput sacræ.*
Causam affert Aristides Orat. in Nept. θεῶς, scilicet, *πηγάς καὶ ποταμὸς ἐνόμιζον οἱ πρῶτοι.* Eleganter itaque fingunt Nymphæ Oceanitides fluminum fontes Promethei vicem deplorare; per fontes enim ipsa fontium numina, Naiadas intelligunt.
S. BUTLER.

III.

ψ. 435. ΜΗ ΤΙ ΧΛΙΔΗ. Est hic tertius fabulæ hujus Actus, in quo Prometheus ad petitionem Chori, supra ante adventum Oceani propositum, exponit reliqua industriæ suæ opera et beneficia, pro genere præsertim humano juvando. — Sentiendum autem est, ipsum ut gravitate et prudentia præstantem, post discessum Oceani aliquandiu cogitabundum, nihil locutum esse Choro, et ideo, ne Chorus de hoc ipso silentio sinistre cogitet, dicit ad eum, *Μή τι, i. e. μὴ κατὰ τί.* GARB.

Ibid. ΧΛΙΔΗ ΔΟΚΕΙΤΕ ΜΗΤ' ΑΥΘΑΔΙΑΙ. *Χλιδή* significat luxum, molliem, et delicias, comites insolentiæ. *Αυθαδία* est insolentia ex amore sui et honorifica de se persuasionem orta. GARB. *Χλιδή* hic ita ponitur ut apud Latinos *delicias facere.* SCHUTZ.

ψ. 436. ΣΥΝΝΟΙΑΙ ΔΕ ΔΑΠΤΟΜΑΙ. Alciph. Epist. IV. 63. *Σιγή δὲ ἐστὶ τῆς θυμῶν τροφή.* GIAC.

ψ. 438. ΚΑΙΤΟΙ ΘΕΟΙΣΙ ΤΟΙΣ ΝΕΟΙΣ ΤΟΥΤΟΙΣ. Ita vocat eos ex *νεμέσει* et per *εἰρωνείαν.* GARB. In *ὁμοιοτελείῳ* θεοῖσι τοῖς νεοῖς τῆτοις inest ingratum aliquid non sine poetæ consilio. S. BUTLER.

ψ. 439. ΤΙΣ ΑΛΛΟΣ Η' ἼΩ. Prima et maxima asserit esse quæ in Jovem et alios deos contulit, sed illa non diserte et nominatim explicat. Intelligit autem se primum Jovi adfuisse suo consilio in regno et occupando et *εὐνομία εὐταξίας* confirmando, de quo ante habuimus. Deinde etiam aliis Diis profuisse ad consecutionem functionum et dignitatum, quas ipse iis pro sua prudentia distribuerit, ut singuli et haberent suas et eas pares et aptas: quod est valde arduum negotium nec sine judicio divino expediri recte potest, sic Plato Leg. VI. tradit. MORELL.

ψ. 441. ΤΑΝ ΒΡΟΤΟΙΣ ΔΕ ΠΗΜΑΤΑ. Diserte proponit et priorem statum hominum vocat *πήματα, mala et calamitates,* ad invidiam Jovis, a quo vult neglectum fuisse genus humanum in collatione donorum, quod sibi excolendum fuerit. GARB.

ψ. 442. ΝΗΠΙΟΥΣ. Rudes et pueriliter affectos more infantum; quemadmodum Divus etiam Paulus usurpat hanc vocem, ita enim non solum privatim sed et publice fuit ab initio genus humanum, ut passim docent historiæ, et Aristoteles non in uno loco disputationum civilium, lib. 2. dicit: *Τὰς ἀρχαίους νόμους λίαν ἀπλῶς εἶναι καὶ βαρβαρικούς;* et *ἸΝΟΧ,* τὰ δὲ πλεῖστα τῶν ἀρχαίων ἤττον διήθηθη τῶν νεωτέρων. GARB.

Ibid. ENNOΥΣ ΕΘΗΚΑ. Ob hanc causam simul cum Minerva Prometheus cultus est. Veteres enim multos aliquando conjungebant Deos, quorum simulachra vel in eadem basi vel eodem in templo collocabant, habita tamen ratione ut vel ejusdem conditionis vel naturæ vel officii participes essent. Huc facit Scholiast. Soph. Œd. Col. ν. 56. Συντιμᾶται (Προμηθεύς;) καὶ ἐν Ἀκαδημία τῇ Ἀθηῶν, καθάπερ ὁ Ἥφαιστος· καὶ ἐστὶν αὐτῶ παλαιὸν ἴδρυμα καὶ ναὸς ἐν τῷ τεμένει τῆς θεᾶς. Δείκνυται δὲ καὶ βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἴσοδον, ἐν ἣ τῷ τε Προμηθεύς ἐστὶ τύπος καὶ τῷ Ἥφαιστῷ. GIAC. Fabulam quæ Prometheus homines ex luto finxisse perhibet Æschylus non sequitur; sed cum tantum cum antea animalium ritu viverent, ad rationis usum mortales traduxisse fabulatur. SCHUTZ.

γ. 443. ΦΡΕΝΩΝ ΕΠΗΒΟΛΟΥΣ. Hesych. Ἐπήβολος· Ἐμπειρος· ἐπιγάρης· δεσπότης· μέτοχος· et rursum Ἐπηβόλος· Ἐπιτευκτικός· ἐπιτηδείος· ἢ ἐπιτυχεῖν μέλλοντας· Βάλλειν γὰρ, τὸ ἐπιτυγχάνειν. Ubi hunc locum Æschyli adferunt Grammatici. S. BUTLER. Similiter Soph. Antig. γ. 498.

— εἶδος ἀρετίως
Λυσσῶσαν αὐτὴν, ἀδ' ἐπήβολον φρενῶν.

Citat ex alterutro Eustath. ad Il. ζ'. p. 479. l. 22. ABRESCH. Proprie ἐπήβολος est qui rem aliquam ceu scopum propositam consequitur. Schol. Hom. Odys. β'. 316. τὸς ἐπήβολος, exponit ἐπιτυχῆς, ἐγκρατής· ἀπὸ τῷ βάλλειν ὃ ἐστὶ τῷ σκόπευ τυγχάνειν. Max. Tyr. Diss. XXIV. p. 285. edit. Cant. 1740. ὅτι πρᾶγμα διττὸν, τὸ μὲν ἀρετῆς ἐπήβολον, τὸ δὲ μοχθηρίας συμπεφυκώς. GIAC. Iis nequaquam assentior qui scribunt a βάλλειν significante τυγχάνειν τῷ σκόπευ fieri βόλος ἤβολος, deinde ἐπήβολος, nec rursum iis qui ἐπήβολος dici putant γ. ἐπήβολος, sed ἐπήβολος, licentia poetica atque adeo sua dixisse Homerum. H. STEPH.

γ. 444. ΜΕΜΨΙΝ ΟΥΤΙΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΕΧΩΝ. His verbis aperte prodit, se diis tantum, non hominibus irasci, neque ab his ullo modo offensum esse. Quod quidem ut adderet, callide instituit Æschylus; ne spectatoribus vel levissimam causam præberet cur a Prometheo abalienarentur. SCHUTZ.

γ. 446. ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ ΕΒΛΕΠΟΝ ΜΑΤΗΝ. D. Lucas, viii. 10. Ἴνα βλέποντες μὴ βλέπωσι. GIAC. Et similiter Isai. vi. 9. Matt. xiii. 13, 14. MORELL. Breviter et ornate designat brutam hominum stupiditatem, qui oculis et auribus recte uti nescirent. SCHUTZ. Videtis Th. Gataker de Novi Instrumenti stylo, p. 58. S. BUTLER.

γ. 447. ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ ΑΔΙΤΚΙΟΙ ΜΟΡΦΑΙΣΙ. Non de imbecillitate hominum capio, quemadmodum Pindarus σκιᾶς ὄναρ ἀνθρώπων, aut noster alibi senem imbecillum ὄναρ ἡμερόφαντον dixit, sed potius cum verbis sequentibus arctius copulandum censeo, ut sensus sit: *Homines haud secus ac in somniorum imaginibus fieri solet, in quibus vanissima species nulla veritatis ratione habita concursant, et alienissima visa nullo modo inter se apta et connexa consequuntur, ita diu omnia temere commiscebant, nihilque cum*

aliqua præteritorum memoria, aut prævisione futurorum agebant.
SCHUTZ. Similiter Shakespearus:

— *We are such stuff*

As dreams are made of. JAC. TATE.

γ. 449. ΕΦΥΡΟΝ ΕΙΚΗ. Moschionis versus, quos laudat Stanleius, extant in Stobæi excerptis de R. N. edit Grot. p. 145. Integram ῥῆσιν, studiosorum in gratiam, e libro non ubique obvio hic transcribere libet.

Πρῶτον δ' ἀνειμι καὶ διαπτύξω λόγῳ,
Ἄρχῆν βροτείῃ καὶ κατάσασιν βίῃ.
Ἦν γάρ ποτ' αἰὼν κείνος, ἦν, ὀπηνίκα
Θηρῶν διαίτας εἶχον ἰμφερεῖς βροταί,
Ὀρειγενῆ σπήλαια, καὶ δυσπηλίας
Φάραγγας ἰνιαίοντες· ἐδέπω γὰρ ἦν
Οὔτε γεγῆσης οἶκος ἔτε λαίνοις
Εὐρεῖα πύργους ὠχυρωμένη πόλις.
Οὐ μὴν ἀρότροις ἀγκύλοις ἐτέμνετο
Μέλαινα καρπῆ βῶλος ὀμπνίῃ τροφός.
Οὐδ' ἐργάτης σίδηρος εὐιάτιδος
Θάλλοντας οἴης ὀρχάτας ἐτημέλει.
Ἄλλ' ἦν ἀκύμων κῦδεν ἐκφύσσα γῆ.
Βοραὶ δὲ σαροβρωῖτες ἀλληλοκτόνους
Παρεῖχον αὐτοῖς δαίτας· ἦν δ' ὁ μὲν νόμος
Ταπεινός· ἡ βίῃ δὲ σύνθετος Διί.
Ὁ δ' ἀσθενής ἦν τῶν ἀμεινόνων βορά.
Ἐπεὶ δ' ὁ τίκτων πάντα καὶ τρέφων χροτός
Τὸν θνητὸν ἠλλοίωσεν ἔμπαλιν βίον,
Εἴτ' ἔν μέρμιαν τὴν Προμηθείῃ σπάσας,
Εἴτ' ἔν ἀνάγκῃ, εἴτε τῇ μακρᾷ τριβῇ
Αὐτὴν παρασχῶν τὴν φύσιν διδάσκαλον,
Τὸθ' εὐρέθη μὲν καρπὸς ἡμέρη τροφῆς
Δήμητρος ἀγνῆς· εὐρέθη δὲ βακχίῃ
Γλυκεῖα πηγῇ· γαῖα δ' ἡ πρὶν ἄσπορος,
Ἦδη ζυγελκοῖς βροσὶν ἤροτεύετο.
Αὐτοὶ δ' ἐπεργάσαντο, καὶ περὶσκεπεῖς
Ἐτευξαν οἴκους· καὶ τὸν ἠγεωμέσιον
Εἰς ἡμέρον διαίταν ἤγαγον βίον.
Καὶ τῆδε τῆς θανόντας ἔρισην νόμος·
Τύμβοις καλύπτειν, κάπμιμοιρᾶσθαι κόνιν,
Νεκρῆς δ' ἀθάπτως μὴδ' ἐν ὀφθαλμοῖς εἶν,
Τῆς πρόσθε θοίης μνημόνευμα δυσσεβείας.

BRUNCK.

γ. 453. ΗΝ Δ' ΟΥΔΕΝ ΑΥΤΟΙΣ. Veteres sæpenumero tres tantum anni horas numerare, ver, æstatem, et hyemem, autumnum quem sub æstate comprehendebant omisso, inter omnes constat. Βέβαιον τέκμαρ, certus finis: non habebant certa signa quibus anni tempora definirent. Ἀιθεμώδης et καρπίμῃ ornato propriorum epithetorum delectu. SCHUTZ. Sic de Germanis agens Tacitus,

c. 26. *Sola terræ seges imperatur. Unde annum quoque ipsum non in totidem digerunt species: hyems et ver et æstas intellectum ac vocabula habent: autumnus perinde nomen ac bona ignorantur.* S. BUTLER.

ψ. 455. ΑΤΕΡ ΓΝΩΜΗΣ. Sine delectu et observatione aliqua temporum, labores subibant. GARB.

ψ. 459. ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΕ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ. H. e. docui quomodo omnes artes liberales et ingeniosæ essent conscribendæ, et memoriæ mandandæ, ad omnem posteritatem. Aut etiam docui excolere memoriam pro omnibus artibus addiscendis. Utitur vocibus admodum aptis et significantibus, pro vi memoriæ et bonarum artium exprimenda. GARB.

ψ. 460. ΜΝΗΜΗΝ Θ' ΑΠΑΝΤΩΝ ΜΟΥΣΟΜΗΤΟΡ' ΕΡΓΑΤΙΝ. Non tantum innuit λογισμὸς καὶ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις, quæ Mnemosynes inventa sunt, sed omnino omnes artes et facultates quæ sine memoria ne existere quidem, nedum perfici potuissent. Μνήμη, h. l. physice, non mythice ponitur, etsi Mnemosyne dea est Musarum mater; hic vero artem memoriæ intelligit, eamque tantum μνησικήτος ἐργάτην, non τῶν Μῦθων μητέρα appellat, ut significet, se tantum ad illam fabulam de Mnemosyne Musarum matre alludere, non autem ea sic, ut poetæ solent, in rem suam abuti velle. SCHUTZ. Alludit forte ad artem Memoriæ, cujus perfectior fuit Simonides. IS. CASAUB.

ψ. 461. ΚΝΩΔΑΛΑ. Hac voce significatione paulo latiori utitur Æschylus, pro quovis animali. Sic Suppl. ψ. 1007.

Καὶ κνώδαλα πτερόεντα καὶ πιδόσιβῆ. S. BUTLER.

Jugum bubus, mulis, et equis imponebatur. Sic Hesiod.

Ἔργ. καὶ Ἡμ. ψ. 813. — καὶ ἐπὶ ζυγὸν αἰχίνα θεῖται

Βυσὶ καὶ ἡμόνοισι καὶ ἵπποις ἀκυπόδεσσι.

H. l. tamen κνώδαλα boves tantum, asinos, et mulos designat. Nam de equis deinde seorsim loquitur. SCHUTZ.

ψ. 462. ΖΕΥΓΛΑΙΣΙ. Ζεύγλη significat illam jugi partem in quam inseritur collum jumentum. Hic usurpari videtur pro ipso collo, quo trahit jumentum; cui adjungit corpus, respiciendo ad naturam et usum boum, qui et collo et reliquo corpore inserviunt hominibus. GARB. Ζεύγλαισι accipiendum stricte de parte jugi: viri eruditi eas aliter atque aliter describunt, neque veteres sibi constant. Hic lora et retinacula jugi intelligerentur perbene. PAUW, Soph. Antig. ψ. 358.

Λασιαίχυνα δ' ἵππον ἰλῶν,

Ἄγετ' ἀμφίλοφον ζυγόν,

Οὐρεῖόν τ' ἀδμήτα ταῦρον.

Vide ibi plura de solertia hominum his non absimilia. MORELL.

ψ. 463. ΔΙΑΔΟΧΟΙ. Refertur non ad vocem neutram κνώδαλα, sed ad sensum ejus, quia usurpatur ἀντὶ τῶ θῆρος. GARB.

ψ. 465. ΑΓΑΛΜΑ. Ἀγαλμα est id, quo quis fruitur, oblectatur, gaudet. GARB.

Ibid. ΧΑΙΔΗΣ. Equos alere apud veteres semper divitiarum

indiciū habitum est. Herodotus, VI. 35. ad splendorem domus Miltiadis Cypseli filii declarandum, eum fuisse ait Ἐξ οἰκίας τεθριπποτρόφου. *Ex familia quæ quadrijugos equos aleret.* Quam vero magni sumptus hoc idem Lacedæmonii habuerint, Scholiastes Aristophanis nos admonet ad Nub. γ. 12. Δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι, ἵππους τρέφειν, καὶ γὰρ δὴ καὶ τῆτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρας ἔθεισαν μέρει. Quam quidem imprecationem commemorat Suidas in v. Δακνόμενος, ad hunc modum, Οἰκοδομά σε λάβοι καὶ ἀμβολά· ὁ δὲ ἵππος, καὶ ἂ γυνά τοι μοιχὸν ἔχοι. **ΓΙΑΣ.**

γ. 467. ΔΙΝΟΠΤΕΡ' ΕΥΡΕ ΝΑΥΤΙΑΩΝ ΟΧΗΜΑΤΑ. Ad ea loca quæ Stanleii diligentia excitavit, quibus currus marini notione navis describitur, adjungi possint Ovid. Trist. I. 3.

Aurigam video vela dedisse rati.

Virg. Æn. VI. 1. — *classique immittit habenas.*

Eurip. Hippol. γ. 752.

ὦ λευκόπτερε Κρησία

Περθμῖς.

Iph. Taur. γ. 410. Ναῖον ὄχημα. Med. γ. 1122. Ναῖαν ἀπῆναι. Max. Tyr. Diss. XII. p. 129. de origine navigationis agens, Κατὰ βραχὺ δὲ προῖῶσα ἡ αἰσθησις ὁμῶ τῶ λογισμῶ ἰσοφίστατο, καὶ ἐξῆρξεν ὄχημα κοῖλον ἐρεσσόμενον τε, κ. τ. λ. **ΓΙΑΣ.** Hæc attigerunt etiam vir elegans Anton. Muretus, Varr. Lectt. II. 11. Th. Gataker Advers. Misc. II. 17. Meurs. in Lyc. γ. 25. et γ. 1336. **S. BUTLER.**

γ. 469. ΑΥΤΟΣ ΟΥΚ ΕΧΩ ΣΟΦΙΣΜ'. Juxta Euripideum illud, inter Fragm. inc. CXI.

Μισῶ σοφιστὴν ὅστις ἐκ αὐτῶ σόφος. **S. BUTLER.**

γ. 472. ΚΑΚΟΣ Δ' ΙΑΤΡΟΣ ΩΣ ΤΙΣ. Sulpitius ad Ciceron. Epist. Fam. IV. 3. *Neque imitare malos medicos, qui in alienis morbis profitentur se tenere medicinæ scientiam, ipsi se curare non possunt.* Lucian. Apolog. pro Merced. Conduct. c. 7. ἐκείνων τῶ φαρμοκοπάλη ἰοίκασι, ὅς ἀποκηρύττων βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσιν τὸ πάσχοντα ὑπισχνέμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπῶμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνεται. **ΓΙΑΣ.** Videndus de hac re Bernard. Martinus, V. L. I. 20. **S. BUTLER.**

γ. 473. ΣΕΑΥΤΟΝ ΟΥΚ ΕΧΕΙΣ ΕΥΡΕΙΝ ΟΠΟΙΟΙΣ ΦΑΡΜΑΚΟΙΣ ΙΑΣΙΜΟΣ. Contendit vir doctus in Miscell. Observ. Amstel. vol. VIII. p. 344. verbalia transitivæ significationis æque ac verba accusativum admittere; ex ἰάσιμος itaque σεαυτὸν pendere, ac si dixisset Æschylus ἐκ ἔχεις εὐρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις σεαυτὸν ἰάση. Est autem Antiptosis illa Atticis usitatissima qua ponitur accusativus pro nominativo. Arist. Plut. γ. 55. Πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν ὃ, τι σοῖ. Ad quem locum plurima exempla ex ipso Comico et Euripide conguessit Kusterus. Quibus addantur Soph. Electr. γ. 954.

Παρυσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ περ φίλων

Ὅς ἔστις ἡμῖν ἔστιν.

Nosti quam nulla sit amicorum nobis copia.

Et γ. 1107.

Αἴγισθον ἐνθ' ἄκηκεν ἰσορῶ πάλαι.

Dudum est cum quæro ubi Ægisthus habitat.

Et in Ajac. §. 118.

Ὅρας Ὀδυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχυρῆσιν;

Viden' Ulysse quanta sit potentia Deorum?

Vide Triclin. ad §. 103. ejusdem tragœdiæ, qui eandem quoque formam solutæ orationis scriptoribus usurpatam monet. GIAC.

§. 476. ΔΟΛΟΥΣ. Vox est μέση ideoque *dolus malus* dicitur Jurisconsultis. Is. CASAUB.. Vid. Cic. de Off. III. 14. Sic Œd. Col. §. 1020. Δόλω τὰ μὴ δίκαια χρήμαθ'. S. BUTLER.

§. 477. ΕΙ ΤΙΣ ΕΙΣ ΝΟΣΟΝ ΠΕΣΟΙ. Quod Chorus Prometheum cum malo medico comparaverat, id ei in memoriam revocat medicinæ rationes a se inventas. Aptissime itaque dialogi filum pertexit Æschylus; prudenterque etiam Prometheum inducit conscientia meritorum suorum ita elatum, ut ad ea, quæ Chorus reprehensionis causa dixerat, nihil regerere dignetur, sed occasionem tantum inde sibi capiat inchoatam narrationem persequendi. SCHUTZ.

§. 479. ΟΥΔΕ ΠΙΣΤΟΝ. Ex πικρὸς, *potulentus*, facile deducatur πικρὸς, hinc forte D. Johan. xii. 3. μῦρον ἰέρδου πικρῆς, reddi potest *unguentum nardi potabilis*. Nardi pyxide pretiosissimi, quo scilicet, ut et aliis exquisitis odoribus, vinum imbuere solebant delicatuli, ad Domini nostri pedes unguendos Maria in testimonium amoris usa est. GIAC.

§. 480. ΚΑΤΕΣΚΕΛΛΟΝΤΟ. Schol. A'. Κατεφθίνοντο. Schol. B'. Ἀπέθνησκον. Quod Latinis est *tabefacere*, id Græci verbis *exsiccare* vel *arefacere* significantibus exprimunt. Supra, §. 147. Σὸν δέμας περισαυαινόμενον. Lucian. de Conscrib. Hist. c. 35. Διὰ ταῦτα κατασκληκῶς, *ob id contabuit*. Fame autem vel siti interire, verbis κατασκληκῆμι, ἀφάομαι exprimunt Aristoph. Eccles. §. 146. Δίψει γὰρ ὡς ἴσκειν ἀφαναθήσομαι. Siti enim, opinor, interibo. Alciphron. IV. Epist. 3. p. 282. Μηδ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατασκληκῆναι. Non etsi mihi *contabescendum* esset. Sic αὔος etiam Epist. IV. 4. αὔος λιμῶ, *fame enectus*. De risu etiam Aristoph. Ran. §. 1121. Ἀπεφανάθητι γελῶν, *risu enectus sum*. De tædio ex importune interrogantibus concepto, Lucian. Bis Accus. c. 34. ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατασκληκῶτα, *perpetuis enectum interrogationibus*. Et ut Hor. Epist. I. 7. 85.

Immoritur studiis et amore senescit habendi.

Lucian. Gall. c. 29. Κατέσκληκεν ὄλος ἐκτετηκῶς ὑπὸ φροντίδων. *Totus exaruit curis tabefactus*. GIAC.

§. 483. ΤΡΟΠΟΥΣ ΔΕ ΠΟΛΛΟΥΣ. Tum enim in ignorance veri Dei, et sine ejus verbo, homines mirifice torquebantur solitudine futurorum, quoad vitam et præsentem et futuram: et ideo vaticinia in magno erant pretio. GARB.

§. 484. Κ'ΑΚΡΙΝΑ ΠΡΩΤΟΣ. Enumerat Prometheus variâ divinationis genera, et primum quidem e somniis, secundum ex ominibus, tertium e portentis in via occurrentibus, quartum ex auguriis, quintum ex extis, sextum ex sacrificiis, septimum e signis cœlestibus. SCHUTZ. Ὀνειροκριτικῆ, eademque auspicio-
 rum auguriorumque ratio, scientiæ hieroglyphorum affinitatem habet:

docet illa queis sensuum objectis quæque futura præsagiantur, hæc quæ facta vel cogitata designentur. JO. MULLER.

γ. 487. ΓΑΜΨΩΝΥΧΩΝ. Aves rapaces designantur quibus potissimum in disciplina augurali utebantur, hæ a proprietate naturali dicuntur aduncis unguibus præditæ. SCHUTZ.

γ. 488. ΔΕΞΙΟΙ ΦΥΣΙΝ ΕΥΩΝΥΜΟΙ ΤΕ. H. e. *fausta et infasta*. Notum est enim e veterum opinione, aliis a læva, aliis a dextera datum fuisse avibus ut auspiciam facere possent. SCHUTZ.

γ. 491. ΣΤΕΡΓΗΘΡΑ. *Στέργηθρον* proprie philtrum significat notante Hesychio; hic pro philtri effectum, benevolentiam sumitur. S. BUTLER.

Ibid. ΣΥΝΕΔΡΙΑΙ. Verbum est augurale, contrarium *διεδρία*. Arist. Hist. Anim. IX. 1. sub med. τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμιῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντιες λαμβάνουσι· διεδρα μὲν τὰ πολεμικὰ τιβέντες· συνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα. Ælian. de Anim. I. 48. Ὅτιεύονται πρὸς τὴν (κόρακος) βοῆν οἱ συνίαντες ὄρνιθων καὶ ἔδρας καὶ κλαγγὰς καὶ πτήσεις αὐτῶν. Adde III. 9. et VIII. 5. Hinc ὄρνις ἐκ εὐέδρος apud eundem XVI, 16. quo et pertinet ἔξειδρος. Vid. Spanh. ad Callim. Hymn. in Lavacr. Pallad. γ. 124. ABRESCH.

γ. 492. ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ ΤΕ ΛΕΙΟΤΗΤΑ. Nempe diligenter observabant extispices an hostiarum exta, jecur potissimum, nitida atque plena, an vero horrida atque exilia essent. Cf. Cic. de Divin. II. 12. et seq. Nec vero colorem extorum negligebant. SCHUTZ.

γ. 493. ΠΡΟΣ ΗΛΟΝΗΝ. De his et similibus dicendi formulis, πρὸς βίαν, πρὸς ἔχθραν, πρὸς χάριν, κ. τ. λ. videndus cl. D'Orvillius in Charit. Appod. VI, 4. GIAC.

γ. 494. ΛΟΒΟΥ. Proprie ima aurium pars. Sed ἐν τῇ θυτικῇ, σημεῖόν τι ἐν τῇ ἥπατι. IS. CASAUB. Hic idem, quod versiculis duobus antecedentibus generatim dixerat, ad propriam fellis et jecoris naturam transfert: haruspices enim accurate observabant quæ pars jecoris inimici, quæ pars familiaris esset, quod fissum periculum, quod commodum aliquod ostenderet; caput jecoris ex omni parte diligentissime considerabant an scilicet a cultro læsum esset, vel plane abesset. Centena talia vel ex uno Julio Obsequente antiquitatis studiosi cognoscent. SCHUTZ.

γ. 497. ΦΛΟΓΩΠΑ ΣΗΜΑΤΑ, Ἐμπυρομαντεῖαν. Schol. Pind. Olymp. VI. 111. narrat, Apollinem hanc artem Iamo, Iamum Græcis tradidisse, igni scilicet impositis victimarum pellibus, secundum scissuras aut rectas aut obliquas, responsa consulentibus dabant. Vide etiam Schol. Eurip. Phœniss. γ. 1262. GIAC. Duo sunt in hanc rem loca imprimis luculenta. Sen. Œd. γ. 309.

*Utrumne clarus ignis, et nitidus stetit;
Rectusque purum verticem cælo tulit,
Et summam in auras fusus explicuit comam;
An latera circa serpit incertus viæ,
Et fluctus ante turbidus fumo labat.*

Et Stat. Theb. X. 593.

*Sanguineos flammaram apices, geminumque per aras
Ignem, et clara tamen medio fastigia lucis
Orta docet; tunc in speciem serpentis inanem
Ancipiti gyro volvi, frangique rubore
Demonstrat dubio.*

Eurip. Phœniss. γ. 1072.

— ἐμπύρης τ' ἀκμάς
ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑργότητ' ἰναντίαν,
Ἄκραν τε λαμπράδ', ἢ δυοῖν ὄρεος ἔχει,
Νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἠσσωμένων.

Vid. Valc. in loco. MORELL. Verius est intelligere fulgura aliosque ignes cœlestes. SCHUTZ.

γ. 498. ΕΞΩΜΜΑΤΩΣΑ. Sic Suppl. γ. 476.

Εὐνήκας ἑμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. SCHUTZ.

Sic primi homines gustatis pomis mysticis aperuere oculos. Jo. MULLER.

γ. 503. ΜΗ ΜΑΤΗΝ ΦΛΥΣΑΙ ΘΕΛΩΝ. Φλύειν proprie *fervere*, h. l. est *nugas loqui: vana jactare*. Similiter *ebullire* apud Cic. de Fin. V. 27. *Dixerit hoc quidem Epicurus, semper beatum esse sapientem, quod quidem solet ebullire nonnunquam.* SCHUTZ.

γ. 505. ΕΚ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ. Præpositio *ἐκ* causam aut originem rei aliquando significat, ut grammaticis quoque observatum est. Itaque ἦκεσι intelligi potest, quasi dicat, Omnes artes a Prometheo ad homines venere. Quod etiam sine ellipsi Lucianus Gall. c. 15. *Καὶ ἐκείνων ἀπὸ τι θεῖον ἦξεν ἐλπίζειν.* GIAC. Vid. Joach. Camerar. in Decuriis, Probl. II. 2. S. BUTLER.

γ. 508. ΤΩΝΔΕ Σ' ΕΚ ΔΕΣΜΩΝ ΕΤΙ ΛΥΘΕΝΤΑ. Vocabulum ἔτι, si jungas τῷ *ισχύσειν*, vacabit Attice; ut γ. 906. Ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς ἔσαι ταπεινός. Sin referas ad *λυθέντα* valebit, *posthac, olim*. ABRESCH. Tò ἔτι si ad *ισχύσειν* referatur non vacabit, sed eandam habebit significationem quam cum τῷ *λυθέντα* conjunctum habet — *olim, posthac*; sic et 906. S. BUTLER.

γ. 511. ΠΕΠΡΩΤΑΙ. Vel *πίπρωται* active intelligendum, ut sensus sit, *Non sane ista sic perficere decuit Parca*; quæ ratio mihi quidem optima et facillima videtur: vel si *πίπρωται* passive positum sit, interpretandum; *Non sane hæc ita Parcam perficere constitutum, seu fato decretum est.* Ut nominativus cum infinitivo, et verbo passivo constructus, accusativi cum infinitivo vicem expleat. SCHUTZ.

γ. 512. ΔΥΤΑΙΣ ΤΕ ΚΑΜΦΘΕΙΣ. Simili metaphora Psalm. lxxviii. 24. *Καὶ τὸν νῆτον αὐτῶν διαπαντός σύγκαμφοι.* Et noster supra, γ. 306.

Πημοναῖσι κάμπτομαι. GIAC.

Ibid. ΩΔΕ ΔΕΣΜΑ ΦΥΤΓΑΝΩ. Sibi constat ista dicens Prometheus, jam enim supra se, quæ sibi eventura essent, prævidere professus erat. SCHUTZ.

γ. 513. ΤΕΧΝΗ Δ' ΑΝΑΓΚΗΣ ΑΣΘΕΝΕΣΤΕΡΑ ΜΑΚΡΩΙ. Ex his

verbis colligitur, Chorum, saltem ut Prometheus ejus verba ceperit, spem suam de futura Promethei in pristinam salutem restitutione tantum in ejus calliditate positam habuisse. SCHUTZ.

Ibid. ΜΑΚΡΩ. Μέτρῳ supplendum esse monet LAMB. BOS. Ellipsis. Græc. p. 141.

ψ. 514. ΟΙΑΚΟΣΤΡΟΦΟΣ. Sept. Th. ψ. 62.

Σὺ δ' ὤγε τὸς κεδρὸς οἰακοςτρόφος. S. BUTLER.

ψ. 515. ΜΟΙΡΑΙ ΤΡΙΜΟΡΦΟΙ ΜΝΗΜΟΝΕΣ Τ' ΕΡΙΝΝΥΕΣ. Tres Parcæ. Μορφή enim hic personam significat. Parcæ autem fata decernunt, Furix exsequuntur. SCHUTZ. Erinnyas vero memorat, execrationis qua Jovem Saturnus devoverat haud oblitus. S. BUTLER.

Ibid. ΤΡΙΜΟΡΦΟΙ. Namque facta, præsentia, futuraque fatopendent. JO. MULLER.

ψ. 516. ΤΟΥΤΩΝ ΑΡ' Ο ΖΕΥΣ. De Fatorum in Deos, et vero in Jovem ipsum potentia, Max. Tyr. Diss. XI. 5. Τίνα τοίνυν ἄπειρα δόντες τῇ εἰμαρμένῃ ἐκλυσόμεθα ἑαυτὲς τῆς ἀνάγκης καὶ τῷ δεσμῷ; τίνα χεῖρσι; τίνα θεραπείαν; τίνα θυσίαν; τίνα εὐχὴν; ἄλλ' ἔδὲ ὁ Ζεὺς αὐτὸς εὖρατο παρ' ἐκείνης ἀποτροπῆς, ἀλλ' ὀδύρεται,

Ὡ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηθὸν φίλτατον ἀνδρῶν

Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι. GIAC.

Cf. supra ψ. 104. et quæ ibi annotata. S. BUTLER.

ψ. 521. ΤΟΝΔΕ Δ' ΟΥΔΑΜΩΣ ΚΑΙΡΟΣ ΓΕΓΩΝΕΙΝ. Poetam μυστὴν nullus dubito: inde theologix mythicæ vicissitudines auguratur, dicere nefas habet. JO. MULLER.

ψ. 523. ΤΟΝΔΕ ΓΑΡ ΣΩΖΩΝ ΕΓΩ. Quod olim de Æschylo annotarunt quidam, eum in Prometheo Vincto quædam non satis concinne, nec apte, prout Tragædiæ leges requirebant, confinxisse, eo illud vel maxime referendum putarim, quod in eadem fabula de futura Promethei liberatione tam ambigue atque perplexe loquitur, ut ipse sibi nequaquam constare possit. Nam cum de Promethei solutione duæ ferantur diversæ sententiæ, quarum altera eum a Jove, cum illum, ne Thetidem duceret, admonuisset, liberatum tradit; altera Herculi, cum quidem a Themide Jupiter admonitus fuisset, facinus hoc tribuit: Æschylus harum non alterutram, sed utramque simul et nunc hanc, nunc illam, permagna cum confusione sequitur. Ac de Jove quidem liberaturo, sic apud ipsum loquitur Prometheus:

— τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ

Δεσμὰς αἰεκέϊς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.

Et,

Τοῖωνδε μόχθων ἐκτροπῆν ἔδεις θεῶν

Δύναϊτ' ἂν αὐτῷ, πλὴν ἐμῷ, δεῖξαι σαφῶς.

Et,

Οὐκ ἔστιν αἰκισμ' ἔδὲ μηχανήμ', ὅτῳ

Προτρέψεται με Ζεὺς γεγωνῆσαι ταῖδε,

Πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.

De Hercule vero hæc ad Jovem profert,

Σποραῖς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς
 Τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὶ

Λύσει. —

Et ad ipsum Vulcanum initio fabulæ,

— ὁ λωφῆσων γὰρ ἔπέφυκε πῶ.

Quid quod eodem in loco quodammodo utramque historiam Poeta confundit? ubi hæc sunt ejus ἀμοιβαῖα.

ΙΩ. Οὐδ' ἐστὶν αὐτῶ (Ζηνὶ) τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης;

ΠΡ. Οὐ δῆτα, πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ.

ΙΩ. Τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοτος Διός;

ΠΡ. Τῶν σῶν τίς αὐτὸν ἐκγόων εἶναι χρεών.

In Προμηθεῖ λυομένῳ certe Herculem videtur hujus liberationis auctorem fecisse, quantum ex ejus fabulæ fragmentis, quæ apud Strabonem, Halicarnass. et Galenum extant, colligere licuit. Id autem nequaquam ab Hercule Jovis jussu præstitum fuisse, ut volunt quidam, facile convincunt versus proxime citati, in quibus legitur ἄκοτος Διός. Quin et qui Jovi liberationem tribuunt, ut Lucianus, in ea Vulcani operam, non Herculis, intercessisse tradunt. CANTERUS, Nov. Lect. II. 19. Poetas quidem Græcos alios aliam mythologiam sequi notissimum est. Æschylus vero totam hanc Promethei fabulam aliter ac cæteri tractat, neque enim Prometheus Caucasio alligatum, neque ob ignem tantummodo suffuratum, sed alia quoque beneficia in mortales collata, pœna affectum tradit. Ut vero tollatur illa, quam doctissimus Canterus adnotavit, ambiguitas, quid si fingamus hanc Æschyli mentem fuisse, primum ut Prometheus quidem ab Hercule, Jove abnuente vel non probante, liberaretur, deinde, ut a vinculis, quæ sic illi liberato Jupiter indignabundus iterum circumdaturus esset, prolato de Thetidis nuptiis indicio, jussu ipsius Jovis in tanti beneficii gratiam solveretur. Haud absimili ratione Æschylus Prometheus nunc in Scythia Europæa vinctum facit; at §. 1020 ad secundam religationem in Caucasio alludit, quæ plerisque prima notior est, forte ob famam Herculis. S. BUTLER.

§. 530. ΘΟΙΝΑΙΣ ΠΟΤΙΝΙΣΣΟΜΕΝΑ. Loquuntur Nymphæ de conviviis quæ Dii agitabant apud patrem Oceanum, laute et dapsiliter, mactatis bubus. Notissima sunt illa Homeri, Il. A. 423.

Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας

Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα· θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο.

Θοίαις igitur hic proprie sunt convivia, et θοίαις scriptum pro ἐν θοίαις. PAUW. Quo minus ita explicemus vocabulum θοίαις prohibet, cui pietatis significatio inest, quæ certe in θοίαις non caderet, si epulas potius quam sacrificia notaret. Ut igitur Pauwii argumento occurramus, monendi sunt lectores, h. l. Æschylum humanæ vitæ consuetudinem ad Nymphas translulisse; quemadmodum in Prometheo Solutio sanguinem Iapeti

filio tribuerat, quamvis ille humanum corpus humanumque sanguinem habere non crederetur. Probabiliter autem Nymphæ sacrificare finguntur, quia, quamvis Deæ, tamen cœlestium Deorum numine multo inferiores erant. SCHUTZ.

ψ. 533. ΜΗΔ' ΑΛΙΤΟΙΜΙ ΛΟΓΟΙΣ. Promethei audaciam loquendi figit. SCHUTZ.

ψ. 535. ΕΚΤΑΚΕΙΗ. Videtur a scriptura in tabulis cereis petatum esse, quæ igni admoto aut solis radiis colliquescit, adeoque deletur. SCHUTZ.

ψ. 536. ΗΔΥ ΤΙ. Talis religio et pietas efficiunt vitam diuturnam, tranquillam, fiducia plenam, et lætam. Contra video evenire illis qui negligunt pietatem et religionem; in quo cum cerno te dilacerari, φρίσσω, inhorresco. GARB. Ἠδύ τι, *Profecto dulce est.* τί enim h. l. intendendi aut asseverandi vim habet. SCHUTZ.

ψ. 547. ΦΕΡ' ΟΠΩΣ ΑΧΑΡΙΣ. Theocr. Idyll. ψ. 37.

— ἰδ' ἂ χάρις ἐς τί ποθέσπει. GIAC.

Ibid. ΧΑΡΙΣ ΑΧΑΡΙΣ. Dupliciter dicitur *χάρις ἀχαρις*, hic enim est beneficium pro quo aliquis damnum reportat: at Choeph. ψ. 40, est munus quod ei, cui fertur, parum gratum est. SCHUTZ. De ejusmodi oxymoro vide infra ad ψ. 903. Pers. ψ. 682, et sæpe alibi. S. BUTLER.

ψ. 550. ΟΛΙΓΟΔΡΑΝΙΗΝ. Hector gravissime vulneratus nec membris tantillum valens, Homero II. Ε'. 843. ὀλιγοδρατίων dicitur: quod Barnesius reddit *animam agens*, melius *impotens*, ut ibi Scholiastes. Ὀλιγοδυναμῶν, ὀλίγον ἰσχύων. GIAC.

ψ. 551. ΙΣΟΝΕΙΡΟΝ. Soph. Œd. Tyr. ψ. 1210.

Ἵνα γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν
Ζῴσας ἐναριθμῶ.

Et Ajax. ψ. 125.

Ὅρῳ γὰρ ἡμᾶς ἔδδεν ὄντας ἄλλο πλῆθ
Εἶδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κέφην σκίαν.

Aristoph. Av. ψ. 688.

— φύλλων γενεᾶ προσόμοιοι,

Ὀλιγοδρατίες, πλάσματα πηλῆ, σκιοειδέα φύλ' ἀμένητα
Ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαὶ βροτοὶ, εἰκελόνητροι.

Pind. Pyth. VIII. 135.

Ἐπάμεροι τί δέ τις; τί δ' ἔτι;
Σκιᾶς ὄναρ ἀνθρώποι.

MORELL.

Sic et Æschylus Britannus in loco illo sublimi ac notissimo, *Tempest*, Act. IV. — *We are such stuff*

As dreams are made of. S. BUTLER.

ψ. 553. ΤΑΝ ΔΙΟΣ ΑΡΜΟΝΙΑΝ. Dogma Pythagoricum. BENTL. Ὅρον, ἀρμόν, et hinc θέλημα, ut exponit Schol. infra, ψ. 620. Βέλευμα δῖον. Alias simpliciter notat *συμφωνίαν*, unde de eodem Jove Aristid. tom. I. p. 9. σὺν ἀρμονίᾳ καὶ προνοίᾳ πάντα ποιεῖ. Vid. et Jul. Polluc. VI. 33. ABRESCH.

γ. 557. ΔΙΑΜΦΙΔΙΟΝ ΜΕΛΟΣ. Potest etiam haberi pro parasceue ad sequentem actum, et ad Iūs lamentationem, ut jam aliquid de ea audierit. GARB.

Ibid. ΠΡΟΣΕΠΤΑ. *Advenit.* Sic γ. 645.

Ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο.

Soph. Ajax. γ. 283.

Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τῆ κακῆ προσέπτατο. GIAC.

γ. 561. ΗΣΙΟΝΗΝ. Recte Schol. Α'. Τὴν ὁμοπάτριον ἡμῶν Ἡσιόνην. Erat enim Oceanis. At secundum Apollodorum, II. 1. Nauplii conjux, ex quo peperit Palamedem. Interpres Italus, nescio qua de causa, reddit *mia sorella* ERMIONE. S. BUTLER.

IV.

γ. 563. ΤΙΣ ΓΗ. Hæc quarta hujus Fabulæ pars est ἐπισοδίου quoddam, in quo exprimuntur errores, fatum, et fortuna varia Iūs. — Non est hoc negotium alienum ab argumento fabulæ et Promethei negotio. — Utraque hæc persona, cum altera, ad solatium quoddam, communicat querelas de suis ærumnis ab eodem Jove acceptis; et tempus utriusque fortunæ fuit idem. Quin et ipse Prometheus ex posteris Ius erat consecuturus Herculem liberatorem sui. GARB. Commode Chori canticum interrumpitur Ius Inachidis interventione, ac ne longiore Chori et Promethei colloquio tædium spectatoribus obrepat, tempestive cavetur. Ius vero persona et apte introducitur, quoniam Inachi filia est, cujus sorores sunt Oceanitides, e quibus Chorus constat; et probabiliter, quia Io tot erroribus acta, facile etiam ad desertam hanc rupem, quamvis ab aliorum hominum vestigiis longissime remotam, aberrare potuit. Prima vero Ius *μονολογία* affectus et perturbationis plenissima est, mentis etiam furore concitæ imago verissimis coloribus expressa. SCHUTZ.

Ibid. ΤΙΣ ΓΗ; ΤΙ ΓΕΝΟΣ; Secum loquitur Io. Nec *terram* ubi pedem ponit, nec *genus* Nympharum, nempe Prometheus circumstantium, agnoscit. SCHUTZ.

γ. 565. ΧΕΙΜΑΖΟΜΕΝΟΝ. Soph. Trach. γ. 120.

— Τὸ δ' αὖξεν βίωτα

Πολύπονον, ὡς ἐπίλαγος Κρήσιον.

Eurip. Hippol. γ. 315.

Ἄλλη δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι. MORELL.

Χειμαζόμενον proprie *hiemantem*, h. l. tralate *afflictum, laborantem*. Fieri tamen potest ut simul ad diuturnam Promethei captivitatem, atque ad frigora Scythiæ respexerit. SCHUTZ.

Ibid. ΤΙΝΟΣ ΑΜΠΛΑΚΙΗΣ ΠΟΙΝΑΙΣ ΟΛΕΚΗΣ; Nihil enim aliud suspicari poterat Io, quam se latronem aliquem, aut similis forte sceleris reum videre, qui hic delictorum pœnas luat. SCHUTZ.

γ. 567. ΠΕΠΛΑΝΗΜΑΙ. Postquam hæc dixit Io, novo furoris accessu se agitari sentit. Videre enim videtur Argi umbram vestigiis suis insistentem. Egregie vero adumbravit Æschylus Ius animum spectri phantasia perterritum; ejusque oratio

mirabiliter ad anxietatem animi prodendam conformata, si justa præsertim actoris pronuntiatione fuerit adjuta, vehementem theatro terrorem incusserit necesse est. SCHUTZ.

γ. 568. Α, Α, ΕΑ, ΕΑ. Hæ interjectiones primum terrorem ex visione Argi conceptum apte et graviter signant. SCHUTZ.

γ. 569. ΧΡΙΕΙ ΤΙΣ ΑΥ ΜΕ. Quod dicit *iterum*, id scite et convenienter spectatoris cogitationem ad ea, quæ extra scenam gesta sunt, traducit. SCHUTZ.

Ibid. ΟΙΣΤΡΟΣ. Œstrum proprie est insectum armentis infestum, alias asilus. Virg. Georg. III. 147.

*Asper, acerba sonans; quo tota exterrita sylvis
Diffugiunt armenta; furit mugitibus æther
Concussus, sylvæque, et sicci ripa Tanagri.
Hoc quondam monstro horribiles exercuit iras
Inachiæ Juno pestem meditata juvencæ.*

Nimirum poetæ qui Inachi filiam in juvencam a Jove mutatam esse tradunt, iidem quoque eam œstro sive asilo a Junone immisso agitatum fuisse narrant. At enim cum Tragicus noster metamorphosin Ius in vaccam non agnoscat, sed tantum faciem ejus deformatam et cornibus dedecoratam esse perhibet, οἷστρος, h. l. non de bestiola illa boves aculeo suo figente, sed de quovis terriculamento intelligendus; adeoque hoc vocabulum non propria sed translata significatione poni existimandum est. Cf. γ. 582. γ. 600. γ. 674. et seq. γ. 683. In quo iterum Æschylus, quam bene quid scenicæ fabulæ dignitatem deceat, perspexerit, ostendit. Variis enim spectris ac terriculamentis Inachi filiam in furorem agi, nobile erat phantasma, et cothurno dignum; si vero eam tanquam veram juvencam ab asilo actam in scenam produxisset, incredulus utique spectator ineptam hanc fabulam odisset, quæ forte ab aliquo metamorphoseων scriptore probabiliter narrari poterat, in scena vero repræsentata sibilum potius hominum venustiorum quam plausum excitasset. Ceterum non nego in phrasi χρίει με οἷστρος, allegoriam ab aculeo illius bestiolæ ductam esse. SCHUTZ.

γ. 570. ΕΙΔΩΛΟΝ ΑΡΓΟΥ. Nempe, collatis γ. 679. et seqq. donec vivebat Argus ipse miseram agitabat; postquam vero occisus erat saltem ejus umbra vagam puellam terrebat. Hoc autem spectro animus tantum Ius, non oculi feriebantur; neque vero spectatores hanc umbram, quasi propriam figuram et numen habentem, videbant; quanquam in Persis Darii εἰδωλον sic in scenam produxit, ut oculis a spectatoribus cerneretur, quod inter Anglos Shakespearus in nobilissima Hamleti Tragedia, deinde, haud pari tamen successu, inter Francogallos Voltarius in Semiramide tentavit. Cæterum cum h. l. comparandum Œdipodis dictum apud Sophoclem. Œd. Tyr. γ. 1325.

οἷμοι
Οἷμοι μάλ' αὐθις· οἷον εἰσίδν μ' ἄμα
Κίντρων τε τῶνδ' οἷσημα, καὶ μνημὴ κακῶν. SCHUTZ,

Ibid. ΑΛΕΥ' Ω ΔΑ. Eodem verbo utitur Suppl. γ. 537.

Ἄλευσον ἀνδρῶν ὕδριν εὔ συγῆσας.

Quod nonnulli *mari immerge* perperam interpretantur. Addi possunt Sept. Theb. γ. 87. γ. 143. et Eumen. γ. 877. οἱ οἱ δᾶ, φεῦ. S. BUTLER.

γ. 575. ΝΗΣΤΙΝ. Malim accipere a νῆ et γάσις, *errabundam*, quam a νησεῖν, *jejunam*. Sic mox, γ. 601.

Σκιρτημάτων δὲ νῆσιον αἰκίαις
Λαβρόσσυτος ἦλθον.

Ubi vertendum *concitatis, errare facientibus*, quod ex contextu liquet. Cf. etiam Agam. γ. 201. S. BUTLER.

Ibid. ΑΝΑ ΤΑΝ ΠΑΡΑΔΙΑΝ ΨΑΜΜΟΝ. Hæc imago solitudinis miseram Ius conditionem exaggerat. SCHUTZ.

γ. 576. ΟΤΤΟΒΕΙ ΔΟΝΑΞ. Plutarch. Περὶ ἀοργησίας, p. 810. Is. CASAUB. Ὑπὸ ὀττοβεί per tmesin pro ὑποττοβεί. Præpositio tamen ὑπὸ ut sæpe in compositis fieri solet, hic plane otiosa est. SCHUTZ. Equidem viro doctissimo vix assentior, idem enim inter ὀττοβεί et ὑποττοβεί interest, quod inter *canit* et *succinit*; et ὑποττοβεί de submissiore fistulæ admurmuratione somnum inducente libenter intellexerim. S. BUTLER.

γ. 577. ΑΧΕΤΑΣ ΥΠΝΟΔΟΤΑΝ ΝΟΜΟΝ. Sic Aristoph. Pac. γ. 1160. Ἦνίκ' ἂν ἀχέτας ἄδη τὸν ἦδ' ἄν νόμον. MORELL. Ὑπνοδόταν νόμον vel ornandæ tantum imaginis causa adjectum est, vel, quod melius placet, ad miserationem commovendam. Cum enim Io molesto lassitudinis sensu premebatur, tum hoc accedebat ad ejus miseriam, quod fistulæ cantus somnum invitaret, quo tamen ob perpetuam Argi fugam frui non licebat. SCHUTZ.

Ibid. ΙΩ, ΙΩ, ΠΟΙ. Inde ab hoc versu dispelluntur Ius phantasæ, jamque se colligit ex furore, et ad se redit. SCHUTZ. Ποῖ, ωῶ, ωῆ, sunt *ισοδύναμα*, eaque hic copulantur ut omnia, quæ motum ad locum indicant, adsint quasi simul. Ita perturbati solent. PAUW.

γ. 582. ΟΙΣΤΡΗΛΑΤΩ ΔΕΙΜΑΤΙ. Larvæ enim et intemperię virginem agitabant. Hanc insaniam, simul ac se ex furore recepit, flebiliter queritur, sicut Ajacem Sophocleum, postquam ad se rediit, eorum pœnitet, quæ furore percitus perpetraverat. SCHUTZ.

γ. 583. ΠΑΡΑΚΟΠΟΝ. Suidas. Παρακοπή φρενῶν ἢ φρενιτίασις ἢ Παρακόψας τὸν νῦν παρατραπίς. Noster Eumen. γ. 330.

— παρακοπᾶ,

Παραφορὰ, φρενοδαλῖς. S. BUTLER.

Job. vii. 14. *Terrebis me per somnia, et per visiones horrore concuties. Quamobrem elegit suspendium anima mea et mortem ossa mea.* MORELL. Παράκοπον, *amentem*, nempe non ignorat se per intervalla furore corripi. SCHUTZ.

γ. 584. ΠΥΡΙ ΦΛΕΞΟΝ. Incredibiliter angit animum spectantis, cum, ut se Jupiter igne potius comburat aut terrā

abscondat aut in mare projiciat, optat; quam ærumnosam enim ac deplorabilem ejus vitam esse oportet, cui nullus mortis gradus adeo terribilis est, quin tali vita optabilior esse videatur! SCHUTZ.

ψ. 585. ΔΑΚΕΣΙ ΔΟΣ ΒΟΡΑΝ. Suppl. ψ. 274.

—— Ἀπῆκε γαῖα μήνη καὶ δάκη. —— S. BUTLER.

ψ. 588. ΟΥΔ' ΕΧΩ ΜΑΘΕΙΝ. His verbis commodum sibi transitum parat ad colloquii cum Prometheo instituendi argumentum. SCHUTZ.

ψ. 590. ΤΑΣ ΒΟΥΚΕΡΩ ΠΑΡΘΕΝΩ. Quærendum hic se offert an Io revera sub juvencæ forma in scenam prodierit, an metamorphosin istam pro imaginaria tantum haberi voluerit poeta, ac proinde eam virginali speciem nihilominus retinentem spectandam exhibuerit. Priorem sententiam tuetur Dacierius ad Aristotelis poeticam; alteram P. Brumoy, rem nimis ridiculam esse causatus virginem sub specie bovina latentem. Et profecto quodcunque sic exhiberetur incredulus odisse debebat spectator. Mediam tamen quandam sententiam veriorē esse arbitror. Hanc enim metamorphosin intra imaginationem maxima ex parte constitisse patet ex hoc quod Prometheus Ioi, ψ. 847. prædicat, Jovem sc. in Ægypto eam demum post errores finitos manu atrectantem ac palpantem ἔμφρονα, *mentis compotem*, redditurum; cum si revera in juvencam fuisset mutata, de forma pristina ei restituenda potius fuisset procul dubio locutus. Cornutam tamen frontem gessisse vel ex hoc versu verisimile est, ubi a Choro disertis verbis βενίξος παρθένος appellatur. HEATH.

Ibid. ΒΟΥΚΕΡΩ. Lycophr. ψ. 1292.

Οἱ τὴν βοῶπιον ταυροπάρεθρον κόρη

Λίξης ἀνερείψαντο.

MORELL.

ψ. 596. ΤΙΣ ΩΝ ΤΙΣ ΑΡΑ. Repetitio pronominis τίς in τίς ἦν, τίς ἄρα, admirationem significat. In his autem versibus collocatio verborum μογεῖν, τάλας, τὰν ταλαίπωρον, ad misericordiam commovendam perquam apposita. Sperat enim Io, quia ipsum Prometheus ærumna laborantem videt, eum ad levandas aliorum miseras, si quo modo possit, promptum ac paratum fore. SCHUTZ.

ψ. 600. ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ ΦΟΙΤΑΛΕΟΙΣΙΝ. Tota hæc allegoria, in qua præclare servatus est translationis tenor, a similitudine equi stimulis ad cursus celeritatem excitati ducta est. Notandum vero est multis adjectivis, quæ alias intransitive ponuntur, Æschylum transitivam vim tribuere, ut enim hic φοιταλέος, quod proprie significat *errabundus*, h. l. est *in errores conjiciens, ad cursum concitans*; sic paulo post ἄριστος, alias *jejunus*, ponitur pro *famem, sive inediam afferens*. Cf. Agam. ψ. 201. SCHUTZ. At vero ἄριστος nec hic nec supra, ψ. 575. jejunum significat, sed *irrequietum* a ἄρῃ et ἴσημι. S. BUTLER.

ψ. 601. ΣΚΙΠΤΗΜΑΤΩΝ ΑΙΚΙΑΙ. Nihil aliud sunt quam

σικετήματα αἰκίζοντα, *saltus corpori nocentes, sc. corpus anhelitu et fatigatione exercentes.* SCHUTZ.

ψ. 608. ΔΕΙΞΟΝ ΕΙΠΕΡ ΟΙΣΘΑ. Post δείξον apte a poeta additum εἶπερ οἶσθα, nondum enim norat Io Prometheus; adeoque, nisi hanc dubitandi formulam subjunxisset, eam a primo quoque obvio, futuri temporis exitum sciscitari mirum videri debuisset. SCHUTZ.

ψ. 611. ΟΥΚ ΕΜΠΛΕΚΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤ'. Eurip. Med. ψ. 282.

Οὐδὲν δὲ περιεμπέσχειν λόγους

et sic supra noster, ψ. 520. ξυναμπέχεις. GIAC. Optimus Stanleyus dativum singularem vult esse, legens in notis αἰνίγματι, sed quia rarissima est istiusmodi apocope malim pro accusativo plurali habere, αἰνίγματα, ut sit, *Dicam, non anigmata involvens, sed sermone simplici.* S. BUTLER.

ψ. 612. ΟΙΓΕΙΝ ΣΤΟΜΑ. Non aliud significant hæc voces h. l. quam simpliciter loqui. Sic in SS. Judic. xi. 35. Jephtha filia suæ dicit, Ἠνοιξα κατὰ σε τὸ στόμα μου πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ἐδυσήσομαι ἀποστέψαι. Cui filia respondet, Πάτερ, ἠνοιξας τὸ στόμα σου πρὸς Κύριον; ποίησόν μοι ὃν τρόπον ἐξῆλθεν ἐκ στόματος σου. Utroque in loco *aperire os* nihil aliud est quam *loqui*. Job iii. 1. Μετὰ τῆτο ἠνοιξεν Ἰάβε τὸ στόμα αὐτῆ, *Post hæc Job aperuit os suum, h. e. locutus est.* Psalm. lxxvii. 2. Ἀνοιξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου, *Aperiam in parabolis os meum, h. e. loquar in parabolis: qui locus citatur Div. Matthæo, xiii. 35. qui etiam dicit, v. 2. Καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτῆ.* Sic etiam Act. viii. 35. et x. 34. et xviii. 14. Olearius de stylo Nov. Test. p. 249. Ebraismum hæc esse contendit, qualia apud Nov. Test. reperiuntur plurima, et ἀνοίγειν στόμα valere idem quod *libere loqui*. Schuartius etiam, qui collatis optimis apud Græcos auctoribus, Nov. Test. stylum tuetur, ἀνοίγειν στόμα exponit *libere loqui*, multasque affert dicendi formulas, αἰρεῖν φωνήν, ῥηγύναι φωνήν, κ. τ. λ. quæ certe *simpliciter loqui* non significant. Hic vero Æschylum auctorem habemus nihil aliud esse ἀνοίγειν στόμα quam *simpliciter loqui*. GIAC. Sed Æschylus, πρὸς φίλους οἴγειν στόμα, *ad amicos, h. e. libere.* S. BUTLER.

ψ. 613. ΠΥΡΟΣ ΒΡΟΤΟΙΣ ΔΟΤΗΡ'. Verbalia eundem regunt casum quem verba transitiva a quibus derivantur. Demosth. Philipp. I. Ἄλλ' οἱ μὲν ἐχθροὶ καταγελῶσιν, οἱ δὲ σύμμαχοι τεθῆσιν τῶ δέει τῆς τοιῆτης ἀποσόλης, ubi quidam legunt τῶν τοιῆτων ἀποσόλων, sed idem est ac τεθῆσιν τῶ δεδείναι τῆς τοιῆτης ἀποσόλης. Noster Sept. Theb.

ψ. 295. Γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι

Ζωπυρῶσι τάρβος

Τὸν ἀμφιτειχῆ λῆων

ubi τάρβος λῆων idem est quod τερβεῖν λῆων. *Nam propinqua cordi sollicitudines incendunt timorem populi circumdantis mania, h. e. faciunt vehementius ut timeamus populum etc.* Sed de his verbalibus plenius disputatum apud Observ. Misc. Crit. vol. VIII. tom. III. p. 345. GIAC.

γ. 617. ΤΗΝΔΕ ΔΩΡΕΑΝ. H. e. quam mox petitura sum; nempe, quis te scopulo affixit. S. BUTLER.

γ. 619. ΕΝ ΦΑΡΑΓΓΙ Σ' ΩΧΜΑΣΕ. Supra, γ. 4.

— τόνδε πρὸς αἰτέρας

Ἵψηλοκρήμους τὸν λειργὸν ὀχμάσσει. S. BUTLER.

γ. 625. ΤΑΔΕ. Solent profecto Tragici ubi τὸδε poni posset τὰδε tamen præferre, in fine versuum potissimum. Æsch. Prom. Vinct. γ. 625. Soph. Aj. γ. 1297. Phil. γ. 539. 540. Eurip. Hec. γ. 604. Orest. γ. 600. γ. 787. γ. 1583. γ. 1600. Hipp. γ. 1257. γ. 1327. etc. VALCKEN. ad Eurip. Phœn. γ. 430.

γ. 626. ΜΕΛΛΩ ΠΑΘΕΙΝ. Dicam verbo. Aoristis pro futuris Græci utuntur millies, cum res futuræ vel certo evenient, vel cito: atque sic μέλλω non minus aorista quam futura amat ex ipsius linguæ certissima indole ac notissimo usu. ΠΑΥΣ. Illa metri necessitas de qua loquitur Thom. Magister Stanleio in annotationibus citatus q. v. non ad particulæ αὐ omissionem, sed ad verbum παθεῖν pertinere videtur; Grammaticus nempe opinatur Æschylum scripsisse παθεῖν pro πάσχειν metri causa, quia si πάσχειν scripsisset, in ultima senarii regione spondæum admisisset; quod ut effugeret eum παθεῖν scribere maluisse. SCHUTZ. Aoristum recte postponi post verbum μέλλειν docet etiam Pors. ad Eurip. Orest. γ. 929. S. BUTLER.

γ. 628. ΓΕΓΩΝΙΣΚΕΙΝ. Hesych. Ἰ Γεγωνίσκει Λέγει, quæ tamen interpretatio vim verbi haud satis exprimit: γεγωνέμεν et γεγωνέειν eodem Hesychio sunt ἐξάκυσον φωνεῖν, ἐξάκυσον βοᾶν. Sic et γεγωνίσκειν apud Thucydidem, VII. 76. doctissimo Alberti laudatur ad h. l. Hesychii. Nec abludit Eustath. ad Il. M. p. 909. Γεγωνίσκειν, τὸ φθίγγισθαι ἐξάκυσον. Videndus Cl. Duker. ad locum Thucydidis allatum. S. BUTLER.

γ. 629. ΘΡΑΞΑΙ. Α ταρασσῶν per syncopen. Soph. CEd. Tyr. γ. 491. Markl. in Eurip. Suppl. γ. 611. MORELL.

γ. 632. ΜΗΠΩ ΓΕ. Quod h. l. Chorus Promethei narrationem interpellit, et Ius de causis morbi sui relationem exposcit, non solum ab ejus curiositate alienum non est, sed etiam ad variandum dialogi cursum utile, ne forte eadem persona diutius sermocinante auditoris attentio languesceret. SCHUTZ.

γ. 636. ΥΠΟΥΡΓΗΣΑΙ ΧΑΡΙΝ. Apud Lucian. Contempl. c. 2. Mercurium alloquitur Charon his verbis, Ἄλλὰ δὸς ᾧ Κυλλήνῃ μοι ἐς αἰὶ μνησομένην τὴν χάριν, cui respondet ille, ὑπεργητίον δὲ ὄμως, ubi intelligendum χάριν, ut ex h. l. patet. Similis est constructio verbi ὑπεργέω cum accusativo apud Soph. Electr. γ. 463.

Ὅμως δ' ἀδελφε, σοί θ' ὑπεργησον τὰδε

Καί μοι τ' ἀρωγά. — GIAC.

γ. 643. ΚΑΙΤΟΙ ΚΑΙ ΛΕΓΟΥΣ'. Constructio est nominativi, qui a posteriore verbo pendet, in accusativum ab antecedente rectum commutati, q. d. Καί τοι καὶ αἰσχύνομαι λέγουσα, ὅθεν μοι σχετλία ἠόσσυτος χειμῶν καὶ διαφθορὰ μοσφῆς προσέπτατο. SCHUTZ.

γ. 646. ΑΕΙ ΓΑΡ ΟΥΕΙΣ. Initio narrationis sæpe ponitur γὰρ. Sic infra, γ. 828.

Ἐπεὶ γὰρ ἤλθεις πρὸς Μολοσσὰ δάπνδα.

Videndus cl. Hoogeveen de Doctrina Partic. in hac voce. S. BUTLER.

Ibid. ΠΟΛΕΥΜΕΝΑΙ. Ionice ut supra, γ. 122. εἰσοιχιῦσιν. SCHUTZ.

γ. 650. ΙΜΕΡΟΥ ΒΕΛΕΙ ΠΡΟΣ ΣΟΥ ΤΕΘΑΛΠΤΑΙ. Supra, γ. 592. Θάλπει κίερα ἔρωτι. Recte observat Schol. τῷ βέλει proprie subdi debuisse βέβληται vel τίτρωται, sed retulisse poetam ad amoris ignem, non sagittas. Nostrum aperte imitatur Soph. Antig. γ. 1098.

Ἄφῃκα θυμῷ καρδίας τοξέματα

Βέβαια, τῶν σου θάλπος ἔχ ὑπεκδραμῆ.

Ἰμέρω περιπληγμένον habes in Agam. γ. 1213. et Eurip. Med. γ. 556.

ABRESCH. Apud Horatium Od. Cupido dicitur,

Semper ardentes acuens sagittas

Cote cruenta.

Adde e pluribus Sil. Ital. II. 398. ubi Venus ad Cupidines :

Tyriam pubem tacitis exurite telis.

Ipsæ sagittæ sunt amoris ignis, illas enim aiunt urere, fovere. Vix video itaque quid sibi velit Abreschius. STRUCHTMEYER. Animadv. Crit. I. 12.

γ. 652. ΠΟΛΑΚΤΙΣΗΣ. Metaphora ab equis ferocientibus, et quæ nocitura videntur repellentibus, de qua supra, γ. 323. S. BUTLER.

γ. 653. ΠΡΟΣ ΛΕΡΝΗΣ ΒΑΘΥΝ ΛΕΙΜΩΝΑ. Nimirum in vicinia fontis Lernæi convallis erat, in qua prata erant pascendis pecoribus idonea ; his pratis vero colles imminebant. Βαθὺς λειμῶν est igitur *pratium in valle depressiore*. SCHUTZ. Interpres Gallicus, *Va dans les plaines fertiles de Lerne, dans les pâturages que ton père arrose; et contente l'œil amoureux d'un dieu infortuné.* Hæc ille quam solet licentius. Inachus enim non jam deus fluvialis, sed rex Argivorum erat. S. BUTLER.

γ. 655. ΤΟ ΔΙΟΝ ΟΜΜΑ. Sic γ. 620.

Βάλευμα μὲν τὸ δῖον. — S. BUTLER.

Ibid. ΟΜΜΑ ΛΩΦΗΣΗ ΠΟΘΟΥ. Per oculos sc. ad cor intrat desiderium. Itaque hic oculus pro corde. Nostrum imitatus Sophocles, Trach. γ. 557.

— ὃν ἀφαρπάζειν φιλεῖ

Ὄφθαλμὸς ἄνθος.

Bellissimi sunt Nostri versus, Suppl. γ. 1010.

Καὶ παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι

Πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον

Τόξεν μ' ἔπεμψεν, ἰμέρω νικήμενος.

Eurip. Hippol. γ. 525.

Ἔρω, ἔρω, ὃ κατ' ὀμμάτων

Στάζεις πόθοι.

Max, Tyr. Dissert. XXV. 2. Ἀρχὴ ἔρωτος ἄνθος σώματος, ἐρχόμενον εἰς ὀφθαλμούς, καὶ δι' αὐτῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ῥέει, ὁδοὶ γὰρ κάλλυς ὀφθαλμοί. GIAC.

ψ. 656. ΕΥΦΡΟΝΑΣ. Etymolog. Εὐφρονή, ἢ οὐξ' παρὰ τὸ εὖ φροεῖν ἡμᾶς ἐν αὐτῇ· ἢ παρὰ τὸ εὐφραίνειν τὸ σῶμα διὰ τῆς ἀναπαύσεως. Vide illustrem Stanleium ad h. l. S. BUTLER.

ψ. 659. ΟΔ' ΕΣ ΤΕ ΠΥΘΩ, Κ' ΑΠΙ ΔΩΔΩΝΗΝ. Recte Scholiastes anachronismi poetam redarguit. Est enim oraculorum omnium Dodonæum antiquissimum, Herod. II. 51. quod tamen non nisi post Deucalionis tempora a Pelasgis institutum creditur. S. BUTLER.

ψ. 663. ΑΣΗΜΩΣ ΔΥΣΚΡΙΤΩΣ Τ' ΕΙΡΗΜΕΝΟΥΣ. Idem aliis verbis exprimit, quod jam vocabulo αἰολοσόμως significabatur. Quæ quidem synonymorum coacervatio et rem ipsam, sc. ambiguitatem oraculorum auget atque exaggerat. Sed etiam commotum Ius animum ostendit. SCHUTZ.

ψ. 664. ΒΑΞΙΣ. Hesych. Βάξις· λόγος, φωνή, κληδών. Epitheton autem quod adjicit poeta, ἰναεργής, minime est otiosum, nam βάξις vox est mediæ significationis. Soph. Electr. ψ. 638. κεκερμμένη βάξιν· et ψ. 642. Σπείρη ματαίαν βάξιν. Et apud Nostrum Agam. ψ. 10. *rumorem*, et Suppl. ψ. 983. *popularem sermonem* indicat. S. BUTLER.

ψ. 667. ΑΦΕΤΟΝ. Hesych. Ἄφετοι· οἱ ἱερῶσαι, καὶ ἀπολελυμένοι. Legendum ἱεροὶ βῶες ex emendatione Kusteri, quem suadeo videas apud doctissimum Alberti in hac voce. Nimirum, ut ait ille, veteres animalia, quæ Deo alicui consecrassent, e custodia sua dimittebant et libere per campos sylvasque errare sinebant. Hinc peculiaris huic loco elegantia, Io enim, quasi Jovi dedicata, a patre dimittitur. Nec abludit apud eundem Hesychium Διὸς βῶς· ὁ τῶ Διὶ ἄνετος βῶς, ὁ ἱερός· ἔστι δὲ ἱερτὴ Μιλησίαν. Crediderim equidem poetam ex idearum consociatione quam vocant, Ioi in vaccam mutatae hoc epitheton tribuisse, at quam eleganter! S. BUTLER.

ψ. 672. ΑΛΛ' ΕΠΗΝΑΓΚΑΖΕ ΝΙΝ. Ἄλλὰ refertur ad ἄκων q. d. *invitus quidem, sed quid faceret*, etenim cogebat eum Jupiter. SCHUTZ.

ψ. 674. ΕΥΘΥΣ ΔΕ ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΦΡΕΝΕΣ ΔΙΑΣΤΡΟΦΟΙ. Soph. Aj. ψ. 449. — ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι. ABRESCH.

ψ. 676. ΜΥΩΠΙ ΧΡΙΣΘΕΙΣ. Suppl. ψ. 313.

Βοήλατην μύωπα κινητήριον

Οἷτρον καλῶσιν αὐτὸν οἱ Νεῖλα πείλας·

ubi vide quæ ab illustri Stanleio sunt annotata. S. BUTLER. Ὁξυσόμῳ μύωπι χρισθεῖσα non interpretor *asilo acutam proboscidem habente compuncta*, sed potius *stimulo furoris acuto læsa*, quod omnino fictio de vero cæstro, sive asilo Ius vestigia persequente ab hac tragœdia ejusque œconomia abhorrere videtur. Cf. quæ diximus ad ψ. 568. et seqq. Et sicut κρέασις ad μορφῆς διάστροφῆν versu antecedente memoratam spectat, sic ὄξυσόμος μύωψ ad φρεσῶν διάστροφῆν referendum est. SCHUTZ.

Ibid. ΕΜΜΑΝΕΙ ΣΚΙΡΤΗΜΑΤΙ. Singularis hic numerus pluralis loco adhibitus perpetuitatem cursus absque intermissione signat. Cf. ν. 601, 602. SCHUTZ.

ν. 677. ΗΣΣΟΝ ΠΡΟΣ ΕΥΠΟΤΟΝ ΤΕ, κ. τ. λ. Io in vaccam mutata ad Cenchreæ irrigua et Lernæ pascua, ubi ποιμέναι et βοσάσεις Inachi patris, ferebatur primo statim impetu θεοσσύτω, ut pars fieret gregis, et sic etiam, sed mutata προς Δέρης βαθὺν λειμῶνα accessit virgo, quam amplexari ibi potuisset Jupiter, si Argus statim a Junone non fuisset appositus. ΠΑΥΣ.

ν. 679. ΑΚΡΑΤΟΣ ΟΡΓΗΝ. Sicut ἀκρατος οἶνος vinum merum est, hic ἀκρατος ὄργην meram bilem exprimit. Dignus est qui consulatur Ovidius, Met. I. 625. Et Val. Flacc. Arg. IV. 351. quem suadeo videas. S. BUTLER.

Ibid. ΠΥΚΝΟΙΣ ΟΣΣΟΙΣ ΔΕΔΟΡΚΩΣ. Et rurs. Suppl. ν. 310. πανόπτην οιοβυκόλον Argum vocat. S. BUTLER.

ν. 681. ΑΙΦΝΙΔΙΟΣ ΜΟΡΟΣ. Quo pacto id acciderit, in ambiguo relinquit Æschylus, fabulamque, quæ eum a Mercurio occisum esse perhibet, scire se dissimulat. SCHUTZ.

ν. 682. ΟΙΣΤΡΟΠΙΑΞ. Suppl. ν. 17.

— τῆς οἰστροδόνου

Βοός. —

Et supra in hac ipsa tragœdia, ν. 591.

— οἰστροδινήτη κόρης. GIAC.

ν. 683. ΜΑΣΤΙΓΙ ΘΕΙΑΙ. Simili metaphora LXX. interpretes Job xxi. 9. Μάστιξ παρά Κυρίου ἐκ ἐρίν ἐπ' αὐτοῖς. GIAC. Hom. Il. Ν'. 812. Ἄλλὰ Διὸς μάστιγι κακῆ ἰδάμηνεν Ἀχαιοί.

Solet μάστιξ pro quovis cruciatus genere sumi: unde nonnunquam pro ultione divina accipitur. Æsch. Sept. Th. ν. 614. Vid. Potter. in Lyc. ν. 436. MORELL. Μάστιξ θεία de divinitus immisso furore, ut antea, ν. 598. Θεόσσυτος νόσος κέντροισι φοιταλείοισι μαραινύσα. SCHUTZ.

Ibid. ΓΗΝ ΠΡΟ ΓΗΣ. Cicero Epist. ad Attic. XIV. 8. Itaque γῆν πρὸ γῆς cogito. Se longissime a discordiis civilibus, quas gliscere et serpere sentiebat, profugere velle dicit; id enim verbum illud Græcum significat usurpatum Æschylo; quo fit ut illas editiones probare non possem, quæ pro Latine scribunt, nec verisimile est unam ob syllabam Ciceronem voluisse bilinguem esse. TURNER. Advers. IV. 5. Aristoph. Acharn. ν. 234. Καὶ διάκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὐρεθῆ ποτι. Lucian. Pseudomant. c. 46. ἀλλ' ἰδεῖ γῆν πρὸ γῆς ἰλαύνεσθαι. Ad quem locum Schol. Γῆν πρὸ γῆς. Τῆτο εἶθε λέγεσθαι Ἀθηναίοις ἀντὶ τῆ κατὰ πάσης τῆς γῆς, ὃ φαμὲν τόπον ἐκ τόπων. Et simili loquendi forma Noster Agam. ν. 1569. Ὅπιδος ἦκει τόδ' ἀντ' ἐπίθεος. GIAC. Aristid. tom. II. p. 320. γῆν πρὸ γῆς φεύγειν. Adde Bergler. ad Alciph. II. 2. Et Suid. in vocibus Πρὸ γῆς. Similes loquendi modos præbet præpositio ἐξ. Longus, Past. II. p. 35. κλάδον ἐκ κλάδου ἀμείβειν. Basil. tom. I. p. 54. θύρας ἐκ θυρῶν. Idem, tom. II. p. 121. Ἡμέραν ἐξ ἡμέρας καὶ ἑναυτὸν ἐξ

ἐνιαυτῷ ἀπερτίθεσθαι. Quod addita insuper τῇ εἰς protulit Herod, IX. 8. ἐξ ἡμέρης εἰς ἡμέραν ἀναβάλλεσθαι. Iterum Longus, III. p. 91. χρόνος ἐκ χρόνου ἔλκειν. Ut Æschines Orat. in Timarch. p. 14. ἀνεβάλλετο χρόνος ἐκ χρόνων. Idem de Falsa Legat. p. 51. πόλεμον ἐκ πολέμου πολιτεύεσθαι, ut ἀλλάττεσθαι Themist. Orat. X. p. 140. ABRESCH.

γ. 686. ΝΟΣΗΜΑ ΓΑΡ ΔΙΣΧΙΣΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΦΗΜΙ. Eurip. Orest. v. 40. Ἀκόλαστον ἴσχε γλῶσσαν ἀίσχιστον νόσον. S. BUTLER.

γ. 687. ΣΥΝΘΕΤΟΥΣ ΔΟΓΟΥΣ. Eurip. Hippol. γ. 486.

Τῆτ' εἶσθ', ὁ θεῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας

Δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.

Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὡς τερπνὰ δεῖ λέγειν,

Ἄλλ' ἐξ ὅτῃ τις εὐκλεῆς γενήσεται.

GIAC.

Æschin. in Ctesiph. Πότερα τ' ἀληθές εἶπω, ἢ τὸ ἥδιστον ἀκῆσαι; τὸ ἀληθές ἐρῶ· τὸ γὰρ αἰεὶ πρὸς ἥδονην λεγόμενον, εἴπωσιν τὴν πόλιν διατέθηκεν. MORELL.

γ. 691. ΑΜΦΗΚΕΙ ΚΕΝΤΡΩΙ. Hesych. Ἀμφηκὲς δὲ, ἐξ ἑκατέρου μέρους ἠκονημένοι βέλος· ἢ κεραιὸς, ἢ ξίφος. Noster infra, γ. 1043. Πυρὸς ἀμφηκὲς βόστρυχος, de fulmine. S. BUTLER.

γ. 692. ΚΕΝΤΡΩΙ ΨΥΧΕΙΝ ΨΥΧΑΝ ΕΜΑΝ. Κέντρον quin bene timori rebusque metum excitantibus conveniat nemo, ut opinor, dubitabit. Id κέντρον apposite dicitur ἀμφηκὲς, quia hic de atrocibus malis sermo est, quibus haud leviter sed atrociter sauciatur animus, quemadmodum vulnera, quæ ab ancipiti gladio imprimuntur, periculosiora sunt. Hoc vero κέντρον dicitur ψυχὰν ψύχην, quia stimulus timoris est, timor autem sanguis ut frigescat facit. Est igitur ψύχην ψυχὰν i. q. Plautus dicit Pseudol. IV. 7. cor perfrigefacere. Ubi postquam Ballio, CEdepol, inquit, *næ istuc magis magisque metuo, cum verba audio*: respondet Simo, *Mihi quoque CEdepol jamdudum ille Syrus cor perfrigefacit*. SCHUTZ.

γ. 693. ΜΟΙΡΑ. Intelligit homines mirabili et investigabili serie causarum, involvi præter expectationem in difficultates. GARB.

γ. 694. ΠΡΑΞΙΝ ΙΟΥΣ. Reddidimus *la disgrazia*: *περᾶξι* enim eandem habet significationem quam et verbum *περάττω* unde derivatur. Quod quidem secunda vel adversa uti fortuna significat, non solum cum adverbis εὖ et κακῶς conjunctum, sed ex adjectivis etiam, quibus adjungitur, hanc vel illam significationem habet. Sic Aristoph. Eccles. γ. 104. *Περάττει τὰ μέγιστα* significat *ad summum fortunæ pervenit*. Et Eurip. Alcest. γ. 803.

— τῶν δὲ περᾶσσομεν

Οὐχ οἷα κόμην καὶ γέλωτος ἄξια

ubi interpretandum, non ut Barnesius, *Nunc gerimus rem quæ commessatione et risu non est digna*, sed, *Non ea nunc utimur fortuna quam commessatio et risus deceat*. Et sic optime Buchananus,

Atqui familiæ præsens status

Nihil habet aptum risui et convivii.

Plenius hanc verbi *περάττω* significationem tractavit Kusterus ad Aristoph. Plut. γ. 341. GIAC.

γ. 697. ΛΕΓ' ΕΚΔΙΔΑΣΚΕ. Si Chorus reliquorum Ius infor-
juniorum enarrationem, non alio consilio quam audiendi
aviditate flagitasset, curiosior utique quam humanior videri
debuisset. Itaque tempestive his verbis in memoriam ei revocat
ipsam Ius petitionem, γ. 684. et seqq. prolatam, cumque gratum
esse ægrotis ecquid supersit dolorum audire pronuntiat, simul
se non sua magis quam Ius causa narrationem hanc exposcere
declarat. SCHUTZ.

γ. 698. ΤΟΡΩΣ. Vox Æschylo et imitatori ejus Lycophroni
familiaris. Cf. γ. 609 et 869. S. BUTLER.

γ. 699. ΤΗΝ ΠΡΙΝ ΓΕ ΧΡΕΙΑΝ. Res diserte proponitur, et
per transitionem cum prioribus connectitur, in ipso exordio, et
eo erudito gravi et apto, cui nihil deest artificii ex re ipsa
prudenter petiti. GARB.

γ. 704. ΙΝΑΧΕΙΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. Quod Latini *stirpem*, Græci
σπέρμα dicunt, ut ἐκ βασιλικῆ σπέρματος, e regia stirpe, quamvis
Liv. I. 47. e regio semine. GIAC.

γ. 705. ΘΥΜΩ ΒΑΛ'. Judith, xi. 10. Κατάθε αὐτὸν (λόγον) ἐν τῇ
καρδίᾳ σου. Et sic passim alibi in Sacris Literis. GIAC. Vide
etiam infra, γ. 788. MORELL.

γ. 706. ΗΛΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΝΤΟΛΑΣ. Videndus omnino ad hunc
locum cl. Valckenar. ad Phœniss. γ. 506. S. BUTLER.

γ. 707. ΣΤΡΕΨΑΣΑ ΣΑΥΤΗΝ. Quia Io videbatur septentrionem
versus itura, Prometheus quem ita ad rupem Scythicam alligatum
fuisse sumpsimus, ut facie versus Occidentem hybernum con-
versus esset, bene dicere poterat στρέψασα σαυτήν, cum eam, ne
versus Septentrionem pergeret, sed ad Orientem se converteret,
admonebat. Itaque jam sic pergebat Io ut a sinistra in Scythas
Nomadas incideret, qui Hamaxobii nominabantur, a dextra
autem mare haberet. SCHUTZ.

γ. 708. ΠΛΕΚΤΑΣ ΣΤΕΓΑΣ. Peripli Ponti Euxini auctor
anonymus, p. 138. edit. Gronov. ἑτέρα τε σπέσια ἐ διωνομασμένα,
Νομαδικὰ δὲ καλέμιντα, — οἰκοφύρα δὲ ὡς εἴρηκε. Qui in equo et plastro
vivunt, ut dicit Tacitus. GIAC.

γ. 709. ΠΕΔΑΡΣΙΟΙ. Sic γ. 915.

Θαροῶν καθήσθω τοῖς πεδαρσίοις κτύποις.

Hesych. Πεδάρσιοι· μετιώροι· ὑψῆ· ad quem locum et in voce Πέδα
conferri jubet doctissimus Alberti, Æmil. Port. ad Eurip.
Phœniss. γ. 1035. Stanleium ad Æsch. Choeph. γ. 587. Barnes.
ad Eurip. Rhes. γ. 372. et Herc. Fur. γ. 819. Upton. ad Dionys.
Halic. Περὶ Συνθῆσ. p. 181. et D'Arnaud Animadv. Crit. p. 136.
S. BUTLER.

Ibid. ΕΥΚΥΚΛΟΙΣ ΟΧΟΙΣ. Εὐκυκλοι ἔχοι non sunt rotundi, ut
Stanleius vertit, sed rotis facile mobiles. SCHUTZ.

γ. 710. ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΟΙ. Hesych. Ἐξηρτημένοι· Κρημάμενοι· ἢ
Κιρασμημένοι. Quamquam hoc sensu scribendum ἐξηρτυμένοι monet
doctissimus Alberti. Paulo aliter disputat Abreschius Ani-
madv. I. 6. super hac voce contra Th. Magistrum, quem vide.

Recte Garbitius, *Qui habent suspensos, et de se pendent arcus, nec abludit Stanleius.* S. BUTLER.

γ. 712. ΠΑΧΙΑΙΣΙΝ. Hesych. Ραχία. Πᾶς πετρώδης αἰγιαλός. Etymolog. in voce Ράχης. Κυρίως δὲ πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλός ραχίας καλεῖται· παρὰ τῷ Σαφοκλεῖ ραχία λέγεται ὁ τῆ ὄρε· παρ' ἑτεροῖς δὲ ὁ συνδεδεμένος τόπος· εἴηται ραχία παρὰ τὸ ράχει εἰκέναι· ἢ παρὰ τὸ ράσσω· ἢ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔργαγον. Vide etiam in voce Δυρράχιον. Et in voce Εὐραχῆσαντες· ἤκοντες· ραχίας γὰρ ἐκάλον τὰς τραχεῖς καὶ παρήκοντας τόπους. Cur vero, si ab Aoristo secundo ἔργαγον productum legitur? Malim itaque ab Aor. I. passivo verbi ῥήσσω. S. BUTLER. Ραχίαι ἀλίστοι de Mari Caspio intelligo. PAUWIIUS. Ραχίαι ἀλίστοι maris alicujus viciniam designant: ac nisi Æschylum plane quid dixerit ignorasse statuerimus, necesse est eum sub ραχίαις ἀλίστοις intellexisse littora Paludis Mæotidis, quæ utique si Io versus orientem pergeret, ei a dextra sita erant, quibusque si appropinquabat, effugere licebat Scythas Nomadas, qui longius a Palude Mæotide versus septentrionem recedebant. Tum vero Ioi ulterius proficiscenti a sinistra occurrebant bellicosi et inhospitales Chalybes. Et hos quidem alios fuisse necesse est, quam qui vulgo memorantur circa fluvium Thermodontem. Nempe observandum est Chalybum nomine complures olim gentes locorum intervallis dissitas nominatas fuisse. Hi igitur intra Borysthenem et Tanaim habitabant, in vicinia Scytharum Hamaxobiorum, ita ut eos a sinistra Io præteriret. SCHUTZ.

γ. 715. ΠΡΟΣΠΛΑΣΤΟΙ. Hesych. Προσπλάξι. Προσπιλάξι. S. BUTLER.

γ. 716. ΗΞΕΙΣ Δ' ΥΒΡΙΣΤΗΝ. Scholiastæ vocabulum ἕβρις appellativum esse putarunt, et Araxin eo nomine designari. Eos in versione Stanleius secutus est, qui sic reddidit h. l.

Pervenies ad fluvium insolentem haud falso nomine.

In quo miror eos non animadvertisse, ridiculam hanc esse viæ monstrationem, si quis erranti locum quendam, sive urbs aut oppidum, sive mons fluviusve sit, vel adeundum vel devitandum esse dicat, nec tamen ejus loci nomen proprium eloquatur, sed potius eum periphrasi ambigua nec satis insignitas ejus notas habente involvat. Nonne si ea mens Prometheo fuisset, Io statim eum verbis corripere, et quærere debuisset? Quis tandem sit ille fluvius insolens, aut quo nomine appelletur? Accedit quod Æschylus, ubicunque ad origines nominum quorundam alludit, nunquam non id ipsum, quod alicui rei seu personæ sive vero sive falso omine inditum esse pronuntiat, [quin] nomen proprium simul diserte proferat. Sic Sept. Theb. γ. 9.

— ὦν Ζεὺς ἀλεξήτιρος .

Ἐπάνυμος γίνοιτο. —

Ibid. γ. 542. — ἔτι παρθένων ἐπάνυμον

Φρόνημα· —

quod sane obscurius dictum fuisset, nisi ipsum quoque Parthenopæi nomen expressisset. Id vero paulo post redditur,

553. Porro in eadem tragœdia, v. 675. alluditur ad Δίκης
Deæ nomen ejusque significationem; id ipsum vero non solum
ante pronuntiatum erat, sed illo etiam versu denuo repetitur:

Ἡ δὲτ' ἂν εἴη παρδίκης ψευδάνυμος

Δίκη. —

Nomen igitur huic flumini Hybristes fuerit necesse est, quan-
quam hodie quemnam fluvium eo nomine designaverit poeta,
conjectura vix exputari potest, nedum certo definiri. Nec
Araxes, ut Scholiastes, nec Aragus, ut Gallus interpres opinatur,
i. l. intelligi potest. Uterque enim regiones a meridionali
parte Caucaso subjectas perlabitur. Æschylum vero de septen-
trionali Caucasi vicinia loqui perspicuum est. Si conjecturis
indulgere quicquam prodesset, opinari facile possemus Hybristen
forte eundem fluvium esse qui Tanais appelletur. Falso enim
olim, Strabone teste, a nonnullis creditum est, Tanaim per
Caucasum labi versus septentrionem, inde ad Mæotidem
Paludem reverti. SCHUTZ. Tanaim ex Riphæis montibus,
quos Caucaseis continuari putabant, defluere antiquitus creditum
est, hinc forte huic fluvio latissime regyranti, certe rapidissimo,
cum per Mæotidem purus, non permistus transire putaretur,
nomen Hybristes a quibusdam inditum. Æschylum profecto
non ut Heathius, geographiæ imperitum, sed ipsis quidem
geographis plane annumerandum esse arbitror, id quod ex
scriptis ejus ubique patet. Sed remotiora, septentrionem
versus et omnes Ponti et Mæotidis, et circa Colchidem
Iberiamque regiones, minus exploratas Æschyli temporibus,
incertis eum rumoribus hausisse credibile est, quippe quæ
Græcis mercatoribus rarissime adita essent. Flumen cui nomen
Alazon est, Hybristæ significatione simillimum, in mare Caspium
effunditur, quod forte Æschylus in Mæotidem aut Euxinum
effundi audierat. Is certe fluvius in Caucaseis montibus oritur.
Pauvius Araxen illum, qui Caucaso oritur, intelligit. Nequeo
tamen mihi persuadere, quin per Hybristen Æschylus Borys-
thenem fluvium intelligat, cujus sc. fontes in Riphæis montibus
esse acceperat. Aliter quidem, maxima est in septentrionali
Ius itinere describendo locorum perturbatio, et vix ac ne vix
quidem aliquid constitui, quod ullam veritatis speciem præ se
ferat. Sin autem per Hybristen Borysthenem intelligas, ex-
pedita erant et sine ulla difficultate omnia. S. BUTLER.

v. 717. ΟΥ ΓΑΡ ΕΥΒΑΤΟΣ ΠΕΡΑΝ. In hac phrasi περιᾶν
adjicitur eodem genere pleonasmi quo ἄπαι; παίδων ἀρρένων dicitur.
SCHUTZ.

v. 718. ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟΝ. Πρὸς αὐτὸν Καύκασον non
significat ad Caucasum proprie sic appellatum, nec αὐτὸς Καύκασος
alii Caucaso nescio cui opponitur, nec denique somniandum
est Prometheum in parte quadam Caucasi affixum, his verbis
aliam ejus regionem designare. Sed αὐτὸς hic eodem modo
ponitur quo ipse apud Latinos, eum v. c. dicunt *Triginta dies erant*

ipsi, h. e. *plane, sive accurate, non propemodum triginta, atque adeo πρὶν ἢ πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλης, vertendum, priusquam plane ad Caucasum perveneris. Sic γ. 846.*

Νείλη πρὸς αὐτὸ γόματι. — — — — — ΠΙ
Similiter Sept. Theb. γ. 534.

Τύμβον κατ' αὐτὸν Διογυῖδ' Ἀμφίποτον
proxime ad sepulchrum Amphionis. Cf. etiam γ. 728. SCHUTZ.

γ. 720. ΚΡΟΤΑΦΩΝ ΑΠ' ΑΥΤΩΝ. Ut in capite humano tempora haud procul absunt a vertice, sic h. l. κροτάφος montis appellantur latera non multum a summitate ejus remota. Magnum ejusmodi translationum, quibus regionum et locorum situs cum positione membrorum humanorum comparantur, numerum collegit Eustathius ad Il. β'. p. 233, 234. edit. Basil. SCHUTZ.

γ. 722. ΣΤΡΑΤΟΝ. Populum. Sic Pindarus Nem. X. 46. Ποθ' Ἑλλανα στρατὸν, ad Graecorum populum. GIAC. Et supra, γ. 423. δαίος στρατός. S. BUTLER.

γ. 725. ΣΑΛΜΥΔΗΣΙΑ ΓΝΑΘΟΣ. Æschylus aut in situ Salmydessi erravit, aut poetice ita locutus est ἢ πλάττει ad infamandum Pontum: posterius mihi fit probabilius. A Salmydessi littore et Salmydessi piratis maximum in Ponto periculum. Strab. VII. Schol. Apoll. Rhod. II. 347. PAUW. Notabilis est vocis γνάθος apud Æschylum significatio, quæ γ. 64. devorandi, et h. l. eandem, vel potius absorbendi notionem habet, cum hic Ponti sinus navibus esset infestissimus, unde Æschylo dicitur ἐχθρόξιμος καύτησι, μητρεὶα πῶν. Schol. Soph. Antig. γ. 980. citato h. l. dicit πύλαγος δὲ ἐστὶ δυσχίμαιρον περὶ Θρακικὴν. Sic et Xenophon, qui Thracas inquit ad manus obprædam e naufragiis venisse. Et Anab. VIII. p. 412. ad tollendas litium occasiones, terminos quosdam fuisse constitutos qui singulam singulis littoris portionem, unde naufragorum facultatibus in eam ejectis potirentur, designarent. Nescio autem cur Æschylus Salmydessum in eadem regione cum Themiscyra constituerit. Hæc enim urbs fuit ad Thermodontem, Ponti meridiem versus, Salmydessus autem sinus Maris Thracii. De Salmydesso Strabo VIII. p. 492. edit. Amst. Ἐστὶ δὲ ἄτος ἔρημος αἰγιαλὸς καὶ λιθάδης, ἀλίμος, ἀναπιπταμένους, πωλὺς πρὸς τὰς βορέας, γαδίων ὅσον ἑπτακοσίων μέχρι κρατὶ τὸ μῆκος. Et I. p. 87. Salmydessum in sinistro Ponti latere, hoc est Occidentali littore constituit. Scholiastes Apoll. Rhod. II. 347. Ταχέως γὰρ ἐκπλεύσαντι τὸ γόμα τὸ Πόντῳ ἢ ἰτερὰ πλεύσῃ τῆς Βιθυνίας ἢ γὰρ Βιθυνία περὶ τὸν Βόσπορον ἐστίν, ἐκ δεξιά δὲ Σαλμυδησσοῦς Θρακικῶν ἀγρίων. Videtur itaque Salmydessus nomen fuisse et littoris et fluminis quod per id littus prorumpit in mare, et urbis quam idem flumen præterlabitur, ut sic denique Xenophon, Strabo, Plinius, Scholiastes Sophoclis, quorum alii urbem, alii flumen, alius littus hoc nomine designant, inter se consentiant. GIAC. Hactenus Interpres Italus, in quibus solitam doctrinam, quæ et plurima est illi et uberrima desidero. Nihil enim hæc valent ad difficultates hujus loci tollendas. Aut errasse

Æschylum credendum est in situ loci, aut quod vero similis *Σαλμυδησοία γνάθος* latius dictum fuerit, ut bene monet *Pauwius*, vel denique poetico ornatu locum importuosum epitheto ab importuosissimo loco traducto describit, ut sit *Σαλμυδησοία γνάθος*, pro quovis Ponti sinu æque asper ac *Salmydessius*. S. BUTLER. Ad loci descriptionem *Æschyleam* proxime accedunt *Scymni Chii* versiculi. *Geogr. Min. II. 723.*

Εἴτ' αἰγιαλὸς τις Ἀλμυδησοῦ λεγόμενος,
Ἐφ' ἰστυακόσια γάδια τετραγώδης ἄγχι
Καὶ δυσπρόσεμος ἀλίμειός τε παντελῶς
Πρατίεται ταῖς ναυσὶν ἰχθρότατος τόπος.

Cæterum etsi in locorum positione falsus est Poeta, *Salmydessi* tamen descriptio optime cum aliorum auctorum notatione convenit. *Τραχίνα* enim dicitur *Salmydessi* ora, quia, ut *Strabo* ait, erat *αἰγιαλὸς λιθάδης*, deinde *ἰχθρόξενος ναύτησι*, quia eodem et *Xenophonte* auctoribus, infamis erat *Thracum* ea loca acculentium latrociniiis: denique *μητρεία κῶν, noverca navium*, ob crebra naufragia, quia erat sinus importuosus, et propter breviam dorsuosa navibus infestus. SCHUTZ.

Ibid. ΓΝΑΘΟΣ. *Γαμφηλὰς ὄνα*, *Asini maxillas* vocat *Lycophron* *Maleam* *Iaconiæ* promontorium; *Alexandr. γ. 94.* Ad quem locum videsis *cl. Potter*. S. BUTLER.

γ. 726. ΕΧΘΡΟΞΕΝΟΣ ΝΑΥΤΗΣΙ. Contrario modo *hospitale mare* *Flor. I. 16.* pro eo, quod commodos habet portus. Ubi vide omnino *Salmasium*, qui haud immerito eo inclinare videtur, ut existimet *Pontum* *Ἐξέιον* olim *ἄξιον* dictum, non tam propter incolarum barbariem, quæ veterum scriptorum est traditio, quam portuum penuriam. ABRESCH. Vide ne in *ἰχθρόξενος* memoria *ἄξιου* nominis sit, quod a feritate accolarum *Ponto* hæsisse *Græcis* videbatur, in etymologiis veterum appellationum sæpe hallucinantibus. *Mare ἄξιον* *Aschenaz* esse posset, quæ gens in antiquissima geographica tabula *Gen. x. 3.* occurrit, *Iapetici* generis, *Cimmeria*, (*Gomeritica*) tribu. *Bochart. in Phaleg. III. 9.* JO. MULLER.

γ. 727. ΑΥΤΑΙ Σ' ΟΔΗΓΗΣΟΥΣΙ. *Eurip. Hec. γ. 336.*

Γυναῖκα γὰρ δὴ συμποσιῶν γυναικὶ χεῖρ. MORELL.

γ. 730. ΑΥΛΩΝ. *Αὐλὼν* dicitur angustum fretum, et quasi convallis instar protractum. *Αὐλὼν Μαιωτικὸς*, i. e. qui postea dicitur ab *Ius* traiectione *Bosporus Cimmericus*. SCHUTZ. Sed et de hac voce videndus *Joan. Waltherus*, *Animad. Hist. et Crit. p. 224.* S. BUTLER.

γ. 734. ΗΠΕΙΡΟΝ ΗΞΕΙΣ ΑΣΙΑΔ'. Trajecto nempe *Bosporo*, *Ιο* in *Sarmatiam Asiaticam* pervenit, *Ponti Euxini* littus ad septentrionem legens. S. BUTLER.

γ. 737. ΤΑΣΔ' ΕΠΙΕΡΡΙΨΕ ΠΑΝΑΑΣ. Quatenus istis causam præbuit amore suo. Nam *Juno* eas ingesserat ipsa. Dixerat autea *Prometheus*, γ. 702.

— ἀκέσασθ', οἷα χεῖρ πάθη

Τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδα.

Hic in Jovem iniquior est propter ipsum infortunium suum.
PAUW.

γ. 742. ΣΥ Δ' ΑΥ ΚΕΚΡΑΓΑΣ. Non cum Stanleio vertendum est, *tu rursus exclamas*, nam Io nondum antea super Promethei narratione ingemuerat. Sed Chorus potius, γ. 688. et seqq. querelas et suspiria effuderat, eumque quasi justo citius lamentantem, reprehenderat. Itaque αὐ h. l. *vicissim* significat. SCHUTZ. Sic Aristoph. Vesp. γ. 27.

Ἄταρ σὺ τὸ σὸν αὐ λέξον. — S. BUTLER.

Ibid. ΚΑΝΑΜΥΧΘΙΖΗΙ. Respicit ad bovis formam.
IS. CASAUB.

γ. 745. ΠΕΛΑΓΟΣ ΑΘΗΡΑΣ ΔΥΗΣ. Noster in Pers. γ. 433.

Αἰ αἰ, κακῶν δὴ πύλαγος ἔρρωγεν μέγα. GIAC.

Æschylus item Britannus dixit *A sea of troubles*. Hamlet, Act. III. 1. S. BUTLER.

γ. 746. ΕΜΟΙ ΖΗΝ ΚΕΡΔΟΣ. Simili locutione usus est Apostolus ad Philipp. i. 21. Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν, Χριστός· καὶ τὸ ἀποθανεῖν, κέρδος. S. BUTLER.

Ibid. ΕΝ ΤΑΧΕΙ. Eodem modo dicitur ἐν μέρει, *vicissim*, ἐν καίρῳ, *opportune*. Thucyd. VI. 92. καὶ ἐν τάχει καὶ προσιμότερον, *celeriter et impigre*. Soph. Œd. Tyr. γ. 185.

Πῶς δ' ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν.

Electr. γ. 389.

Ἄλλ' ἐξίκοιτο τῷδε γ' ἕνεκ' ἐν τάχει.

Item Xenophon. Cyrop. VI. p. 119. ἐν τάχει πάλιν πράγματα παρέχειν. Eadem forma utuntur LXX Interpretes, Baruch iv. 22. 24, 25. ubi Vulgata in γ. 22. hanc phrasin omittit, in γ. 24. reddit *in celeritate*, in γ. 25. *cito*. GIAC.

γ. 747. ΕΡΡΙΨ'. Notetur hic genuina Aoristi significatio inter præsens et præteritum ambigue fluctuans. SCHUTZ.

Ibid. ΣΤΥΦΛΟΥ. Hesych. Στυφλόν, ἢ Στυφελόν· τραχὺ, σκληρόν, βαρὺ ἄργον γερρόν. Et rurs. Στυφελοὶ πάγοι· ἀπὸ τῶ σκληροῖ. S. BUTLER.

γ. 748. ΣΚΗΨΑΣΑ. Hesych. Σκῆψαι· πτεροῦν. S. BUTLER.

γ. 751. ΦΕΡΟΙΣ. Optandi modus pro imperfecto indicativi hic usurpatur secundum Scholiasten et doctiss. Pott. ad Lycoph. γ. 9. Sed in optativis quædam est imperfecti notio in præsentibus. S. BUTLER.

γ. 752. ΟΤΩ ΘΑΝΕΙΝ ΜΕΝ. Μὲν particula ad Νῶν δὲ, γ. 754. referetur, interjecto versu 753. Ad illustrandum hujus versus sententiam Stanleius perperam ex Apollodoro fabulam affert, quam quidem Æschylus aut ignoravit, aut saltem non recepit; nec forte est quod magis in interpretatione poetarum cavendum sit, quam temeraria fabularum contaminatio. SCHUTZ. Egregius Stanleius hanc fabulam ex diis solis constare dixit, et Prometheus unum ex Titanibus esse apertum est: itaque eum

hanc fabulam ex Apollodoro non inscitia quidem, sed humana negligentia ipsi minime usitata, nec Homero tamen incognita, confitendum est attulisse. S. BUTLER.

γ. 753. ΑΥΤΗ ΓΑΡ ΗΝ ΑΝ ΠΗΜΑΤΩΝ ΑΠΑΛΛΑΓΗ. Chrysothemis apud Soph. Electr. γ. 1013.

Οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν

Χεῖρων τις, εἴτα μηδὲ τῆς ἔχη λαβεῖν.

GIAC.

γ. 757. ΗΔΟΙΜ' ΑΝ. Soph. Œd. Tyr. γ. 946.

— τὸ δ' ἔπος ἐξερεῶ τάχα,

"Ἡδοιο μὲν πῶς δ' ἐκ ἄν' ἀσχαλλοῖς δ' ἴσως. MORELL.

γ. 760. ΤΥΡΑΝΝΑ ΣΚΗΠΤΡΑ. Multis inserviit hic locus probaturis adpellativa poni pro adjectivis, atque ita quidem frequenter utuntur, Soph. Œd. Tyr. γ. 590. Eurip. Hec. γ. 815. Med. γ. 1066. Hippol. γ. 843. Androm. γ. 3, et γ. 303. Helen. γ. 524. adde ad Troad. γ. 464. Barnes. Sed usus nimium creber facit, ut suspicer revera esse adjectivum, uti δελος, δάλη, δέλον, apud eundem in Ion. γ. 550. γ. 675 et γ. 819. Alex. γ. 15, et γ. 19. Anticp. γ. 82, et γ. 84. itemque Soph. in Trachin. γ. 306. et cujus comparativus extat apud Herod. VII. 7. Αἴγυπτον πᾶσαν δειλοτέρην ποιήσας. ABRESCH. Adjective usurpatur, sicut et apud Soph. Antig. γ. 1183. Τύραννον σχῆμα, et apud Thucyd. I. p. 40. Τύραννον πόλιν. MORELL.

γ. 764. ΘΕΟΡΤΟΝ. *A dea motum.* Θεὰ non θεός in voce inest hic. Dea ad nuptias adigeret, non Deus. PAUW. Nescio quid sibi voluerit Pauwius. Γάμος θεόρτος est, *nuptiæ cum aliqua ex deorum stirpe initæ*, cui opponitur βερότειος. Notissimum vero est θεός, de deabus etiam, Homero aliisque tum Græcis tum Romanis scriptoribus usurpari. S. BUTLER.

γ. 773. ΤΡΙΤΟΣ ΓΕ ΓΕΝΝΑΝ. Ab Io ad Herculem tredecim fuere generationes. Ius enim filius 1 Epaphus, a quo 2 Libya, cujus filius 3 Belus genuit ex Anchinoe 4 Danaum. Inter hujus filias fuit 5 Hypermnestra, quæ ex Lynceo peperit 6 Abantem, cujus filius 7 Prætus, nepos autem 8 Acrisius fuit. Acrisii filia 9 Danae, 10 Perseum peperit, cujus filius 11 Electryon, 12 Alcumenam genuit, 13 Herculis matrem. Cf. Apollodor. II. SCHUTZ.

γ. 788. ΕΓΓΡΑΦΟΥ ΣΥ ΜΝΗΜΟΣΙΝ ΔΕΛΤΟΙΣ ΦΡΕΝΩΝ. In scholis Philosophorum, in quibus sæpe versatus fuerat, audierat Æschylus multas, easque graves de animorum natura, de discendi reminiscendique et aliis eorundem facultatibus disputationes, et denique illos cum libro nonnunquam apprime comparari, ea potissimum parte, cui sensuum opera et ministerio, tanquam stylo inscripta ea omnia, quæ apud nos geruntur aut dicuntur, inhærent. Unde factum est, ut quoties se præbet occasio, de animo, et ea illius δυνάμει, quam memoriam vocamus, tanquam de libro aut tabula, cui aliquid inscribendum est, loquatur Æschylus, ut h. l. Prometheus Io jubet ea quæ

dicturus erat ἰγγράφειν μήμοισιν δέλτοις φρενῶν, et Choeph. γ. 448. Τοιαύτ' ἀκρωτὶ ἐν φρεσὶ γράφει. Supplic. γ. 187. Φυλάξαι τὰ μ' ἐπὶ δελτέμασι. Denique Eumen. γ. 275. δελτογράφον φρενῶν appellat. Et hic quidem loquendi modus ut efficacissimus est, et rei intelligendæ aptissimus, ita etiam frequens est apud alios plerosque auctores, ut apud Soph. Philoct. γ. 1318.

Καὶ ταύτ' ἐπίσω καὶ γράφει φρενῶν ἔσω. Et apud Aristoph. γ. 450.

Καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξη γ' ἐπὶ πλοῦς μεταμόσθη γράφωμι ἔγωγ' nec poetis solum, sed etiam prosæ orationis scriptoribus usitatus. MARTINIUS. V. Lect. IV. 5.

γ. 789. ΠΕΙΘΡΟΝ ΗΠΕΙΡΩΝ ΟΡΟΝ. Tanaiin, qui Europam ab Asia dividit. Dionys. Perieg. γ. 14.

Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τανάϊς διὰ μέσον ὄριζει. GIAC. Bosphorus est ῥεῖθρον ἠπείρων ὄρον, non fluvius Tanais, de quo ne verbum quidem, ut constabit conferenti, γ. 728—734. cum γ. 789. quemque, transmisso Bosporo Cimmerio, a tergo jam relictum fuisse necesse erat. Maria autem et ipsum oceanum fluvios apud poetas Græcos appellari notissimum est. Vide Nic. Heinsii Epist. ad Muncker. Syllog. Burmannian. tom. V. p. 402. HEATH.

γ. 791. ΠΟΝΤΟΥ ΠΕΡΩΣΑ ΦΛΟΪΣΒΟΝ. Quid hoc? De Ponto Euxino accipi non potest; nam Tanaïm jam transierat. Io post trajectum Bosporum Cimmerium, et ex Europa in Asiam pervenerat. Accipiendum igitur de Mari Caspio, cujus littora stringeret Io in Orientem abiens, nam sic intelligo περῶσα φλοῖσβον. Ipsum mare non transiret, sed prope ad ejus littora accedens, murmur aquarum audiret horridum, idque περῶσα, altius in Orientem perveheretur, et inde tandem loca alia meridiem versus peteret, non πόντον sed φλοῖσβον πόντη περῶσα. PAUVIUS. Ioi ad orientem solem a Bosporo conversæ fluctus Ponti trajiciendi erant, ita φλοῖσβον πόντη interpretor, qui enim fluctus trajicit, strepitum fluctuum trajicere dici potest; qui autem juxta maris littora iter habet, non strepitum fluctuum pertransire, sed prætergredi dicendus est. An autem pontus, quem ita trajicere debebat Io, pontus fuerit Euxinus, an mare Caspium, aut mare aliud quodvis, frivola esset disputatio, quandoquidem Poeta ignorantia suæ in re geographica probe sibi conscius, rem totam tenebris spississimis de industria involutam reliquit, nec magis de mari isto aliquid certi pronuntiare possumus, quam de Cisthinæ vel Scythiæ situ, perinde enim est utrovis modo scribas, quæ nusquam, ut opinor, nisi in Poetæ cerebro extitit. Ejusdem farinae sunt Phorcides, Gorgones in Africa, Grypes, Arimaspi in Scythiæ Europæ parte septentrionali, a Mythologis veteribus collocati, vide Herod. III. IV. et Plutonis denique fluvius, quos omnes, aut eorum saltem viciniam, transire debebat Io, priusquam ad

Populum Nigrum, Solis fontes, et Æthiopem fluvium perveniret; juxta cujus fluvii ripas iter prosecuta ad Catabasium usque, ubi Nilus se a Byblinis montibus effundit, hujus etiam fluvii cursum sequi debebat in Ægyptum et Deltam, ubi terminus demum erroribus suis imponebatur. HEATH. Facile fuit Heathio nodum secare quem resolvere non poterat. De geographia Æschylea nos alibi diximus, et nobis longe præstantior Stanleius in notis ad γ. 788. Verba πόντις περῶσα φλοιῶσιν de Bosporo Thracio intelligit Jo. Henr. Vossius, quem refutat Hermannus, Obs. Crit. c. 2. et Mare Caspium designari vult, quo trajecto, in septentrionem ad Phorceydas pergere debebat Io, sicut Hercules apud Apollodorum, II. 5. A Caucaso ad Hesperidas in septentrionem proficiscitur, loca nimirum hyperborea, inde autem septentrionalia omnia, cum Hesperidum sedibus, coarctatis mirum in modum regionibus, veteres continuabant. S. BUTLER.

γ. 792. ΠΡΟΣ ΓΟΡΤΩΝΕΙΑ ΠΕΔΙΑ ΚΙΘΕΝΗΣ. A Ponto trans Tanaim versus ortum præfecturæ, nullam video Cisthenem in via, nisi per ignotos Arctois calles ad orientale Caspii latus maris delapsæ Cissææ regna invenire licuerit. Quæ τῆ Cousch Hebræorum, eadem Cissæi ambiguitas nominis; utrumque interiori Africæ haud incognitum, in Africæ littoribus hæsit. Inde quas Gorgonidas alii in Libya, eas Æschylus, orienti Soli proximiores versus Chorasmiam habet. Enimvero qua late patuit incognita tellus, allegorica monstra suis stabulis gaudere possunt. JO. MULLER.

γ. 793. ΔΗΝΑΙΑΙ ΚΟΡΑΙ. Hesych. Δηναίων πολυχρόνιοι, ἀρχαῖοι. Noster infra, γ. 911. de Saturni regno dixit δηναίων θρόνων. S. BUTLER.

γ. 794. ΚΟΙΝΟΝ ΟΜΜ' ΕΚΤΗΜΕΝΑΙ. Possidebant κοινὸν ὄμμα, quia habebant parem et similem pulchritudinis speciem; aut quia omnino concordēs et consentientes una vivebant, et viderentur tantum et oculum et dentem habere unum in suæ vitæ consuetudine et communitate; et quia omnino honestæ, castæ, et pudicæ nunquam conspiciabantur prodeuntes in hominum frequentiam. GARB.

γ. 798. ΓΟΡΤΩΝΕΣ. Prædicanda est Æschyli sapientia, quod ridiculam harum fabularum speciem quasi umbra quadam textit, et omnia tantum ad admirationem et terrorem convertere studuit. SCHUTZ.

γ. 802. ΟΞΥΣΤΟΜΟΤΕ. Ad rostri aduncitatem quo aurum effodiunt recte refert Pauvius. S. BUTLER.

Ibid. ΖΗΝΟΣ ΑΚΡΑΤΕΙΣ ΚΥΝΑΣ. Simili ratione infra, γ. 1020. aquilam Διὸς πτηνὸν κύνα et Agam. γ. 139. Dianam πτανοῖσι κυσὶ πατρὸς iratam dicit. Sic Aristoph. Ran. γ. 1327. aquilas κυνὰς αἰετοφύτους vocat. De his animalibus quæ gryphes vocant, vide si tanti est, Ælianum de Anim. IV. 27. ΓΙΑC. Nemini non ad hunc locum Æschyli in mentem veniet nobilis Miltoni

comparatio, Par. Amiss. II. 943.

*As when a gryphon through the wilderness
Pursues the Arimaspien, who by stealth
Had from his wakeful custody purloined
The guarded gold: so eagerly the Fiend,
O'er bog, or steep, through strait, rough, dense, or rare,
With head, hands, wings, or feet, pursues his way.*

S. BUTLER.

γ. 805. ΝΑΜΑ ΠΑΟΥΤΩΝΟΣ. Acheronta non Nilum hic intelligi putat Spanh. ad Callim. in Del. γ. 291. et ad Aristoph. Plut. γ. 727. et certe diversum a Nilo fluvium hic indicari satis ostendere videntur sequentia. ABRESCH. Difficile est hujus fluvii vel nomen vel situm dicere, quippe Scythæ per late patentes terras errabundi, certis sedibus definiiri non possunt. GIAC. Per montes Indiæ, auri feraces, quibus ad Arctum Arimaspi, Bocharæ sedibus, incubant, fictum Plutonis amnem, Gangem seu Occidentaliozem secutus Æschylus ad Æthiopas pervenit: quos duplices creditos ex Odyssea memineris. Nec vitio dabit, qui, exempli gratia, commentatorum Mosis nugæ de Nili eodem quo Euphrates fonte sub maria terrasque labente, similiaque portenta viderit. JO. MULLER.

γ. 807. ΠΡΟΣ ΗΛΙΟΥ ΝΑΙΟΥΣΙ ΠΗΓΑΙΣ. Ut h. l. Æschylus extremos orientis terminos ἡλίου πηγᾶς, sic apud Strabonem VII. p. 452. Sophocles terras extremas occidentales noctis fontes vocat, cum locum sc. indicat ad quem Boreas Orithyiam a se raptam abstulit:

Ἵπὲρ τε πόντου πᾶσι ἐπ' ἴσχατα χθονὸς
Νυκτὸς τε πηγᾶς, ἕραν ἔ' ἀναπτυχᾶς,
Φαίβη τε παλαιὸν κῆπον. —

GIAC.

Rectius tamen vidit Stanleius Æschylum Solis fontes eos appellasse in quibus Sol se et equos suos abluisse creditur, ad occidentem scilicet. Vide ejus commentarium ad h. l. S. BUTLER. Ego vero quanquam non ignoro ἡλίου πηγᾶς de oriente bene dici, ut νυκτὸς πηγᾶς de occidente, haud scio tamen an melius sit hanc phrasin h. l. de zona torrida interpretari, quæ purissimis, quasi a fonte, h. e. vehementissimis solis radiis objecta est. SCHUTZ.

γ. 808. ΕΝΘΑ ΠΟΤΑΜΟΣ ΑΙΘΙΟΥ. Niger sc. seu Nigris fl. cujus ripas Io secutura, tandemque ad Byblinos montes, ubi Nili erat catarracta, perventura erat. Byblini montes dicuntur quia ibi papyri, βιβλῆ seu βυβλῆ, magnus erat proventus. SCHUTZ.

γ. 810. ΚΑΤΑΒΑΣΜΟΝ. Geographis καταβαθμὸς more Ionum, qui teste Phrynicho, Mæride, et Thom. Mag. in voce Ἀναβασμὸς, βαθμὸν dicebant, Attici βασμόν. ABRESCH. Καταβασμὸς non est καταβαθμὸς ille, nomine proprio sic dictus in Ægypti et Cyrenaicæ finibus, nec ipsum Nili catarractam sic vocari crediderim; sed nihil aliud h. v. significari puto quam κατάβατιν κλειδίον, viam seu locum excelsum, unde in planitiem descensus est.

SCHUTZ. Is. Vossium ad Melam, p. 351. recte erroris coarguit Jo. G. Waltherus, Animad. Crit. et Hist. p. 278. de Catabathmo Africae agens. S. BUTLER.

§. 814. ΣΟΙ ΤΕ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΙΣ ΚΤΙΣΑΙ. Telegono nupsisse Ionem; Eraphum ex Jove filium Memphi regnasse; plurimarum urbium ad ipsum posterosque originem referri, illud ex Apollodoro, II. 1. hoc ex Pindaro, Nem. X. 8. notum: ita ut Ius Isidisque eandem fabulam Ovidius, in Metamorph. I. 747. putarit. Qua tamen in re falli nobis quidem videtur; omnis Io ad Græcorum antiquissima commercia refertur, docetque quam latus iis orbis patuerit. JO. MULLER.

§. 815. ΨΕΛΛΟΝ. Hesych. Ψελλός· ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων, quoniam autem qui balbutiunt difficilius intelliguntur, Æschylus hoc verbo usus est ut rem difficulter intelligendam exprimeret. GIAC. Idem Hesych. Ψελλίζειν· ἀσχήμως (rectius Suidas ἀσήμως) λαλεῖν. Optime Giacomellius, *che tu non bene intenda*. S. BUTLER.

Ibid. ΔΥΣΕΥΡΕΤΟΝ. Ut supra, §. 774. οὐκ εὐξέμβλητος χρησµαδία. SCHUTZ.

§. 822. ΤΟ ΠΑΝ ΠΟΡΕΙΑΣ. Scite hic Prometheus a quæstione Chori deflectit, non solum ut Ius historiam absolvat, sed etiam ut respondendi necessitatem effugiat. SCHUTZ.

§. 826. ΟΧΛΟΝ ΛΟΓΩΝ. Sic Lucian. Amor. c. 39. Πυξίδων ὄχλος, *multæ pyxides*. GIAC. Thucyd. I. Ὀχλον τῶν νεῶν. MORELL.

§. 831. ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΙ ΔΡΥΕΣ. Suid. Προσήγορος· Ὅπεθ θνητῶν φανῆμαι μηδενὸς προσήγορος. Ad quem locum vide Kuster. S. BUTLER.

Ibid. ΔΡΥΕΣ. Per metonymiam pro φήγῃ. Nam ex eo oracula reddebantur. Herod. II. Soph. Trach. §. 175.

Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὴν αὐδήσαι ποτε
Δωδῶνι δίσσων ἐκ Πελειάδων ἔφη.

Vide Schol. in loc. MORELL. Deinde idem Sophocles, §. 1174. etiam in Sellorum luco vocalem quercum πολυγλώσσαν δρυῶν memorat. SCHUTZ.

§. 833. ΚΛΕΙΝΗ ΔΑΜΑΡ. Εἰρωνικῶς. GARB.

§. 834. ΕΙ ΤΩΝΔΕ ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙ ΣΕ ΤΙ. Cum amara quadam cavillatione dictum, qua tamen non tam Ius miseriis illudit, quam Jovis crudelem libidinem figit. SCHUTZ.

§. 836. ΚΟΛΠΟΝ ΡΕΑΣ. Schol. Α'. Λέγει δὲ τὸν νῦν καλούμενον Ἴόνιον· πάλαι γὰρ ἔτος Ῥέας κόλπος ἐλέγετο· καὶ Ἀπολλώνιος κρονίην ἄλλα τὸν Ἴονίον ἵησαν· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο. Locus Apollonii est Argon. IV. 327.

Δὴ ῥα τότε κρονίην Κόλχοι ἄλλαδ' ἐκπρομόλοντες·

Ibi Schol. τὸν Ἀδριαν φησί· ἐταῦθα γὰρ Κρόνον κατακρήναι. Ionium nare antiquitus ad ipsa Padi ostia in Adriatico patuisse notissimum est. GIAC. Μέγαν κόλπον Ῥέας, vel universum mare Ionium, q. nunc Adriaticum, vel tantum intimum ejus recessum circa Venetos et Aquileiam significare crediderim. Quod autem theæ sinus, μέγας κόλπος ab Æschylo dicitur, in eo non magis

argutandum est, quam cum Ionii Maris insulæ a Virgilio, *Æn.* III. 211. *Insulæ Ionio in magno* appellantur, ubi id omnino sic dici, ut *mare magnum, terra magna*, recte Heynius admonuit. SCHUTZ. Rheæ sinus, quemadmodum Saturnia tellus, Italia est. JO. MULLER.

γ. 837. ΠΑΛΙΜΠΛΑΓΚΤΟΙΣΙ. De terrestri itinere dicitur, quod jam versus Orientem æstivum ei subeundum erat, ut ad Pontum Euxinum perveniret; sicut antea, cum ad sinum Maris Adriatici proficisceretur, versus Occidentem æstivum tenderet. Qui vero ita cursum mutat, ut cum prius ab Oriente in Occidentem, deinde ab Occidente versus Orientem pedem promoveat, ei recte tribuuntur *παλίμπλαγκτοι δρόμοι*. SCHUTZ.

γ. 840. ΤΗΣ ΣΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΜΝΗΜΑ. Τῆς σῆς πορείας non est interpretandum *tuae trajectionis*, sed potius, *itineris tui, aditus tui*; illumque sinum Æschylus non quod Io eum tranaverit (quod alii scriptores comminiscuntur) sed quod eum adierit, seu usque ad eum cursu pervenerit, *Ionium* appellatum fuisse dicit. SCHUTZ.

γ. 844. ΛΟΓΩΝ ΙΧΝΟΣ. Metaphora a viæ decursu ad sermonem translatione eleganter facta; quæ etiam aliis familiaris est, quoties de sermonis, aut consiliorum, aut rerum agendarum methodo verba faciunt. Vide Potter. in *Lyc.* γ. 10. MORELL. Orationis filum, quod γ. 814. abruperat, resumit. SCHUTZ.

γ. 846. ΝΕΙΛΟΥ ΠΡΟΣ ΑΥΤΩΙ ΣΤΟΜΑΤΙ. Eustathius ad *Iliad.* β. quam plurima recenset vocabula de montibus, terris, fluminibus, usurpata, quæ ab animantium membris traducta sunt; quæ libentius commemoro, quia in Sacris quoque reperiuntur Codicibus, *Gen.* xxii. 17. *Hebr.* xi. 12. *Luc.* x. 49. vid. Gatak. *Cinn.* p. 356. MORELL.

Ibid. ΠΡΟΣΧΩΜΑΤΙ. Omne Delta ex aggesto Nili limo emersisse, provectumque, nemo ignorat. JO. MULLER.

γ. 847. ΕΜΦΡΟΝΑ. Cordatam et humanam. GARB.

γ. 849. ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΔΕ. Sic apud Supplic. Chorus Danaïdum, γ. 45.

Βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας
Ζητὸς ἴφαψιν' ἐπωνυμία
Δ' ἐπεκράινετο μὲρσιμος αἴων

Et γ. 15.

Βοὸς ἐξ ἴφαψῆς καὶ ἐπιπνοίας
Διὸς εὐχόμενον τετέλεσθαι. GIAC.

Euripidem in istiusmodi paronomasiis frequentem reprehendit Quintilianus de *Orat.* V. 10. Sophoclem iis parcius usum docet vir illustris Lud. Casp. Valckenaer. ad *Eurip. Phœniss.* γ. 639. Quod vero idem asserit se nescire num in Æschyleis præter hunc locum Promethei Vincti et *Sept. Theb.* γ. 583, et γ. 836. quidpiam tale inveniatur, id lapsu memoriæ a viro cl. videtur dictum fuisse. Iis enim abundat Æschylus. Vide hujus *tragœd.* γ. 86. loca *Suppl.* supra citata, *Agam.* γ. 698.

— Ἐλένας, ἔλανδρος, ἐλίπτολις

et alia quam plurima, quæ in notis ad loca jam citata laudantur. Citat etiam Morellus, 2 Reg. xxv. 25. Sirach, vi. 22. xliii. 8. xlii. 1. S. BUTLER.

γ. 852. ΠΕΜΠΤΗ Δ' ΑΠ' ΑΥΤΟΥ ΓΕΝΝΑ. Generationes quinque, ex Epapho primo Libya, quæ Belum peperit, ex quo Danaus, unde Danaides. GIAC. Aliter tamen Politus apud Salvin. Eustathi. p. 81. qui per ἀπ' αὐτῆ, δι' αὐτῆ intelligit, ut Io sit prima, secundus Epaphus, tertia Libya, quartus Belus, quintus Danaus, pluraque contra Stanleium disserit, qui inter ἀπειρηκοντόπαις, et ἀπειρηκαστόπαις discrimen posuerat. S. BUTLER.

γ. 854. ΘΗΛΥΣΠΟΡΟΣ ΓΕΝΝΑ. Proles fæminina, quia Danaus tantum filias, easque quinquaginta, genuerat. SCHUTZ.

γ. 855. ΕΠΙΘΗΜΕΝΑΙ ΦΡΕΝΑΣ. Insanientes, sc. amore. Cf. Suppl. γ. 114. ubi iis eandem ob causam tribuitur διάνοια μαινώσις. SCHUTZ.

γ. 856. ΚΙΡΚΟΙ ΠΕΛΕΙΩΝ. Eadem similitudine noster Suppl. γ. 231.

— δεσμός ὡς περὶ αἰῶνα, Ἰζοθε κίρκων τῶν ὀμοπτέρων φόβω. GIAC.

γ. 861. Αἰῶνος στερεῖ. Hesych. Αἰών· Εὐρυπίδης δὲ Φιλοκλήτη αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει, ἀπέπνευσεν αἰῶνα. Sic Latinis ævum pro vita dicitur. Phædr. Fab. I. 31.

Quare sollicitum potius ævum ducitis. GIAC.

γ. 863. ΤΟΙΑΔ' ΕΠ' ΕΧΘΡΟΣ. Sollemnis apud Græcos et Romanos averruncandi formula. Infra, γ. 971.

— Χλωδῶντας ὄδα τὰς ἰμάς ἐγὼ

Ἐχθρὸς ἴδοιμι. Cf. etiam supra, γ. 158.

Sic et Horatius in illo Carmine nobilissimo, Od. III. 27.

Hostium uxores puerique cæcos
Sentiant motus Orientis Austri, et
Æquoris nigri fremitum, et trementes
Verbere ripas.

Passim habes apud antiquos ejusmodi plurima, quæ nulla literarum cultura, nulla præcepta philosophiæ, donec lux Christianæ religionis effulsisset, humanissimas gentes dedocere potuerunt. S. BUTLER.

γ. 864. ΜΙΑΝ ΔΕ ΠΑΙΔΩΝ. Hypermnestram sc. quæ Lynceo marito suo peperit. Atque sic ei contigit ut in omne nobilis ævum esset, ut ait Horat. Carm. III. 2. quem si tirones cum nostro comparaverint, aliud hujus fabulæ filum a Romano poeta texti, aliud ab Æschylo, facile observabunt. SCHUTZ.

γ. 865. ΑΠΑΜΒΛΥΝΘΗΣΕΤΑΙ. Ἀπαμβλύνειν, ut et simplex ἀμβλύνειν de impetu animi retardato et fracto ponitur. Comparatio a retusa ferri acie ducta est. Sic Sept. Theb. γ. 721.

Τεθηγμένοι τοί μ' ἐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. SCHUTZ.

γ. 868. ΒΑΣΙΑΙΚΟΝ ΓΕΝΟΣ. Sc. Abantem, qui Danao expulso vel occiso, in regno successit. GARB. Eurip. Fragm. Archel.

Δάναος ὁ ἀπειρήκοντα θυγατέρων πατὴρ
Νείλιε λιπὼν κάλλιπον ἐκ γαίας ὕδαρ, —

Ἐλθὼν εἰς Ἄργος ὄκισ' Ἰνάχῃ σόλιν,
 Πιλασγιώτας δ' ὀνομασμένους τὸ πρῖν,
 Δαναὸς καλιῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα. MORELL.

§. 873. TITANIS ΘΕΜΙΣ. Themis vocat Titanida, fortasse quia eam e Cælo fingit genitam, ex opinione quorundam: alii ei patrem Neptunum attribuunt, alio sensu; sicut prisci pro suis argumentis variabant prudenter in suis fabulis detorquendis. GARB.

§. 877. ΣΦΑΚΕΛΟΣ. Σφάκελος proprie dicitur gangræna plegmonam consecuta: hic vero *mentis motionem* significat. Schol. Δ' per σπασμὸν τῷ ἐγκέφαλῳ explicat, ut apud Eurip. Hippol. §. 1353.

Κατὰ γ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος.

Et in Aristid. Orat. IV. in princ. p. 309. Καὶ σφάκελοι πυρῶδεις ἐχόμενοι εἰς κεφαλὴν ἀνω. Infra, §. 1044. de ventorum turbine usurpatur. GIAC.

Ibid. ΦΡΕΝΟΠΑΗΓΕΙΣ. Infra, §. 1053. φρενοβλαβεῖς. Hinc Æschylus dicitur φρενοτίκτων ἀνήρ, quod ex semet voces illas grandiloquas in Tragædiis formavit. Sic φρενώδεις. Sept. Th. §. 763. φρενοδόλις. Eum. §. 377. SPANHEIM. ad Aristoph. Ran. §. 838.

§. 878. ΟΙΣΤΡΟΥ Δ' ΑΡΔΙΣ ΧΡΕΙ Μ' ΑΠΥΡΟΣ. Ἄπυρος h. l. idem sonat quod §. 1083. ζάπυροι. S. BUTLER.

§. 879. ΧΡΕΙ. H. Steph. in Thesauro de verbo χρεῖω agens, hunc cum aliis duobus hujus fabulæ locis, nempe §. 569.

Χρεῖε τις αὐτὸν μετάλειπεν οἴητος

et §. 598. — νόσον ὀνόμασας

Ἄ μαραινέει με χρεῖσσαι

Κέντροις φοιταλέοις —

observat, in quibus χρεῖν adhibeat Æschylus pro κεντῶν seu κεντρίζειν. Addere poterat quartum, §. 676.

— ὀξύθυμος

Μύωπι χρεῖσθαισ'.

Originem verbi remotissime repeto ex χρεῖ, tot non Græcarum modo et Latinarum, sed et vernacularum vocum proma conda. Inde quippe deducerem χρεῖν, χρεῖσθαι, χρεῖος, χρεῖ, χρεῖσσειν, etc. Propius huc spectat χρεῖ, cujus primaria et nativa, et unde reliquæ quas exsequitur Etymologus defluxere, notio est *ad-movendi*, seu *adplicandi*: hinc χρεῖν, χρεῖσσειν, χρεῖσσειν, et χρεῖν, ex hoc per literarum quarundam accessionem consuetissimam distracta χρεῖπτω et χρεῖμπτω. Quæ omnia veluti totidem genuinæ illius filix maternam hæreditatem ita inter se divisam possident, ut τῷ χρεῖν cesserit illa manus applicatio qua aut ipsa per se, aut munita quopiam durioris materiæ instrumento, ita aliquid tangit, ut stringat, ξίση et ἀμύξη, unde usurpatur pro *leviter vulnere*, seu *saucio*. Reliquis obtigit admotio manus lenior, qua quid mollioris materiæ applicatur, inde χρεῖν, χρεῖσσειν, χρεῖσσειν, et χρεῖσσειν, ut plurimum valent *colore imbuere*, et quocunque alio modo *inficere*, *tingere*, *inquinare*, et *polluere*. Χρεῖν tandem in specie in eam venit *imbuendi tingendique* possessionem, quod fit *oleo*

unguento, pharmaco, quæ quod ita fere soleant esse comparata, ut nisi infrictio adhibeatur, non ut alia liquida altius penetrent, hinc *χρῆσις* eam proprie dicit inunctionem, quæ non superfuso simpliciter unguine, ut *ἀλειψις*, sed accedente insuper et primitus manus, deinde et alius cujusque instrumenti virtutisve ope, quo penitus descendat insideatque corporis partibus inungendis, absolvitur. Atque ut Æschylus simplex *χρῆσις* de cæstro, sic frequentius alii *ἐγχρῆσις* usurpant de quibusvis animalibus *ἰοβόλοις* nec modo *punctu*, quod fert opinio, sed et *morsu* venenum instillantibus, atque adeo vere ea virtute urgentibus, qua *χρῆσις* pollere probatum ivi. ABRESCH.

Ibid. ΑΠΥΡΟΣ. Ἄπυρος Scholiastæ sic intelligunt, quasi *a* intensivum sit, et ἄπυρος i. q. πολύπυρος. Quamvis autem ad sensum bene diceretur *furoris telum ignitum*, tamen quia ἄπυρος ab Homero et Pindaro constanter negativo sensu usurpatur, in hoc genere elocutionis ambiguitas inesset valde incommoda. Garbitus ἄπυρος interpretatur *ignis expers*, quod significationi quidem vocabuli aptum est, sed sensui et verborum contextui parum respondet. Itaque h. l. verbis ἄρδης ἄπυρος nihil aliud significari puto quam *telum igne non factum*, h. e. non ferreum, sed incorporeum et invisibile. Ἄπυρος enim apud scriptores Æschylo antiquiores est i. q. *igni non admotus, sine igne factus*. Qui vero adjectivum illud hoc sensu hic positum parum venustum esse putaverit, is cogitet velim, non omnes veterum poetarum imagines ad nostræ ætatis sensum examinandas esse. In Sept. Th. γ. 209. *frena* equorum poeta appellat *igne cusa*, seu *fabricata*, *πυρηνιτὰς χαλινάς*. Id epithetum, si ad nostrum sensum exegeris, valde frigidum et otiosum videbitur: at iis qui multo propius a prima ferri inventione, quam nos, aberant, omnes imagines a ferri fabrica petitiæ novitatis gratia blandiebantur. Cur igitur Æschylus qui crebris ad ferri inventionem et fabricam allusionibus delectatur, ista præsertim ætate, ubi ea novitatis decore splenderet reprehensionem vereretur, si οἴσται ἄρδης ἄπυρος, cum respectu ad tela proprie sic dicta, h. e. ferrea et igni cusa, dixisset, et hoc adjectivo ἄπυρος, telum metaphoricè dictum a proprie sic appellato discrevisset. SCHUTZ.

γ. 880. ΚΡΑΔΙΑ ΔΕ ΦΟΒΩΙ ΦΡΕΝΑ ΛΑΚΤΙΖΕΙ. Hic itaque *φρένα* proprie pro diaphragmate accipitur, quod cingit cor, quanquam in plurali numero plerumque *φρένες* usurpatur in hoc sensu. Hesych. *φρένες* μέρος τι τῶν ἰντροσθίων τὸ ὑπὸ τῷ ἥπατι κείμενον, τὸ διάφραγμα τῶ γήθους. S. BUTLER.

Ibid. ΦΡΕΝΑ ΛΑΚΤΙΖΕΙ. Similiter *saltare* et *exilire* de corde vehementi metu permoto dicitur Hom. Il. κ'. 95.

— κραδίη δὲ μοι ἴξω

Στηθίων ἐκθρόσει. —

Noster in Choeph. γ. 165.

Ἵρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.

Nec de timore, sed et aliis affectibus. Longus Pastor. I.

p. 17. *ἰκνηθῆς μὲν τὸ πνεῦμα, ἐξάλλεται ἡ καρδία, τίχεται ἡ ψυχή.*
 GIAC.

γ. 881. ΤΡΟΧΟΔΙΝΕΙΤΑΙ Δ' ΟΜΜΑΘ' ΕΛΙΓΔΗΝ. Phantasma verissimum et Ius affectioni perquam accommodatum; furibundi enim homines oculos misere distortere solent. SCHUTZ.

γ. 883. ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΜΑΡΓΩ. Erunt fortasse qui velint hanc allegoriam a navis procellæ vi disjectæ comparatione fluxisse; quod nec mihi displicet, præsertim cum paulo post *κυμάτων* mentio fiat. SCHUTZ.

Ibid. ΓΑΩΣΣΗΣ ΑΚΡΑΤΗΣ. Sentit nimirum Io linguæ usum liberum sibi impediri, adeo ut balbutire et hæsitare incipiat. SCHUTZ.

γ. 884. ΘΟΛΕΡΟΙ ΔΕ ΛΟΓΟΙ. Id ex hisce non apparet, et ridiculus est poeta, ea proferens quæ contrarium probant aperte. Debuisset linguæ et mentis confusionem verbis exprimere. ΠΑΥΩ. Hypercriticum hic certe superat Pauwius, et solitum sibi supercilium plusquam Zoili rabie contrahit. S. BUTLER. Significat querelas, quas vix ore proferre valeat, nihil adversus calamitatem proficere. *Εἰκὴ frustra.* *Fluctibus obloqui pro loquendo nihil proficere* nota est metaphora. Cf. γ. 1000. SCHUTZ.

γ. 885. ΣΤΥΓΝΗΣ ΠΡΟΣ ΚΥΜΑΣΙΝ ΑΘΗΣ. Supra, γ. 475.

Δυσχίμαρόν γε πύλαγος ἀτηρᾶς δύης. MORELL.

Hisce paucis verbis apte et accurate describitur paroxysmus furoris et siderationis desuper immissæ, cujus effectus conspicui appareant undequaque et in animo et in corpore. GARB. Incredibilis est vis et vehementia ultimorum Ius verborum, quibus dictis se spectatorum oculis subtrahit, attonitos eos calamitatis suæ magnitudine relinquens. Varietas nominum quibus furorem accidentium imagines, sanguinis accensi, cordis vehementer palpitantis, oculorum celeriter volutorum et distortorum, vagæ cursitationis, linguæ denique titubantis, hæc inquam imagines celerrimo quasi cursu concitata, ita terrent ac perturbant animum spectatoris, ut quo se vertat nesciat. Fac actionis quoque dignitatem ac veritatem accedere, nihil fingi potest vehementius. SCHUTZ.

γ. 889. ΤΟ ΚΗΔΕΥΣΑΙ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ. Hor. Od. IV. 11.

Semper ut te digna sequare, et ultra

Quam licet sperare, nefas putando

Disparem vites. — IS. CASAUB.

Eurip. Antiop. γ. 90.

Κῆδος καθ' αὐτὸν τὸν σόφον κτᾶσθαι χρεῖον. GIAC.

Ovid. Epist. Her. IX. 32.

Si qua voles apte nubere, nube pari. A. MERIAN.

γ. 896. ΤΩΝ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ. Ad sensum nihil interest an *Οὐρανοῦ* h. l. nomen proprium sit an appellativum. Prius tamen cum Brunckio verius puto. SCHUTZ. Verum est illud quot

homines tot sententiæ. Τῶν ἐξ ἔρανῦ latius pro cœlicolis accipiendum puto; quanquam si rem ad ipsam veritatem exigas, omnes cœlicolæ, Promethei temporibus, e Cœli posteris erant. S. BUTLER.

§. 897. ΤΑΡΒΩ ΓΑΡ ΑΣΤΕΡΓΑΝΟΡΑ ΠΑΡΘΕΝΙΑΝ. Παρθενίαν Ἰῶς h. l. idem sonat quod Παρθένος Ἰῶ, qua nulla apud Græcos loquendi forma usitator. Deinde, ἀσεργάνορα secundum Scholiastem Β'. explicandum *aversantem viros*, et mox cum Arnaldo (q. v. in Notis Varr. Critt.) pro πόνοι, ποιεῖν legendum est, ut sit sensus, *Exhorreo videns Io virginem aversantem viros laborare sævis Junonis erroribus*. Erunt tamen forte qui ἀλατείαισι πόνοι per hypallagen dici malint pro ἀλατείων ποιοῖς, aut per ἐν διὰ δυοῖν, *errores laborum*, pro *erroribus* vel *laboribus* simpliciter, cum labores atque errores Virgilio idem sonent. Æn. IV. 393.

Is locus urbis erit, requies ea certa laborum. ΓΙΑC.

§. 903. ΑΠΟΛΕΜΟΣ. Horum verborum sensum, non valde tamen abstrusum, non perceperunt interpretes, quos meliora docere poterat Græcus enarrator. Ἀπόλεμος valet ἀκαταμάχτος, et ἄπορα πόριμος, in quibus ellipsis præpositionis εἰς valet πόρον διδως, vel ἔχων εἰς τὰ δύσκολα, ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατος, qualem esse Cupidinem dicebat Phædra in Hippol. Παντόπορος, ἄπορος ἐπ' ἕδην, ut est in Antig. §. 359. Δεινός εὐρεῖν καὶ ἀμηχάνων πόρον, quod de Prometheo dictum supra, §. 59. *Inexpugnabile bellum illud est, quod qui intentat Amor, facile artes excogitat quibus se ex difficultatibus expediat*. Ἀπόλεμος varias induit significationes. In Medea, §. 645. Κύπρις ἀπολέμης εὐνὰς σεβίζουσα, *placida conjugia, rixarum expertia*. Herc. Fur. §. 1136.

Ἀπόλεμον, ὃ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις, verti posset, ut hic vertit Stanleius, *bellum nebellum*. Denique ut ἄμαχος ponitur pro ἀκαταμάχτος, sic ἀπόλεμος pro ἀκαταπόλεμτος, *invincibilis, inexpugnabilis*. BRUNCK. Plura hujusmodi antithetorum exempla ex Æschylo aliisque congegit Martinius Varr. Lectt. III. 9. Locum vero sic vertit doctissimus interpres Gallus, *On combat mal dans cette lutte; elle est pleine d'efforts et d'efforts vains*, cujus hic potius sensus est: *Bellum hoc est mihi non superabile, non tangendum, in quo minor evadam necesse est, per omnia enim ibit vel difficillima, ut mihi omnino cedendum sit, quid enim faciam? qua ratione Jovis consilia subterfugiam, meque illi opponam?* S. BUTLER.

§. 904. ΠΟΡΙΜΟΣ. Aristoph. Pac. §. 1030. Πορίμω τόλμη. Sic Æsch. Ἄπορα πόριμος. Est enim proprie πόριμος, *perrumpere amans*, Horat. vel etiam *pervius*. FLOR. CHRIST. in locum Aristoph. πόριμος dexter, et felix ad consequendum; ἄπορα vel κατὰ ἄπορα, circa ea quæ sunt invia, inexplicabilia, et quæ non videntur effici posse. — Hoc valde est ἡδικόν, ex singulari συμπαθεία et εὐγνωμοσύνη, ad quandam excusationem et defensionem ipsius Ἰῶς, quæ ut virgo formosissima neque potuerit vitare primo, neque postea propulsare a se, amorem regis tam potentis. GARB.

V.

- ψ. 906. Η ΜΗΝ. Hic incipit ἡ τῆς τραγωδίας λύσις. S. BUTLER.
- ψ. 910. ΤΟΤ' ἩΔΗ. Minus bene interpretes *tum jam pro tum demum*. Plato Theag. extr. τ'οτ' ἤδη παραβυλευσόμεθα. ABRESCH.
- ψ. 914. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ ΝΥΝ. Cum h. l. diligenter comparandi sunt, ψ. 991. et seqq. ψ. 1042. et seqq. ut intelligatur quam singulari arte tragicus noster ab humilioribus verbis gradatim ad superiora ascendat. Quam enim h. l. sententiam Prometheus submissioribus verbis eloquitur, eandem post ψ. 991. et seqq. elatioribus et ardentioribus exprimit; donec tandem ψ. 1042. in eadem repetenda audacius exsultet oratio, et omni genere amplificationis exardescat. Nec prætermittendum est, quod quamvis per se leve, tamen his locis non est ejusmodi, ut sentiri non possit, quod unaquæque harum periodorum, ad sententiam quidem similium, ad elocutionem vero quasi gradibus quibusdam altius surgentium a verbis πρὸς ταῦτα incipiat, quæ ratio, anaphoræ figuram imitans, hanc vim habet, ut animum non eorum solum quæ dicenda sunt expectatione, verum etiam antea dictorum recordatione feriat. SCHUTZ.
- ψ. 915. ΠΕΔΑΡΕΙΟΙΣ ΚΤΥΠΟΙΣ. Pro tonitribus, forte cum contemptus aliqua significatione dictum: quasi tonitrua Jovis nihil aliud, nisi inanem quendam strepitum efficiant. Cf. ψ. 922. SCHUTZ.
- ψ. 919. ΤΟΙΟΝ ΠΑΛΑΙΣΤΗΝ. Non hic Hercules denotatur, ut putabat Brumœus, nunquam enim ille Jovem regno exturbavit, sed filius nunquam revera natus, qui vero nasci debebat, si nuptias cum Thetide consummasset Jupiter. HEATH.
- ψ. 921. ΟΣ ΔΗ ΚΕΡΑΥΝΟΥ. Hunc locum respexit Miltonus, Par. Amis. VI. 490. J. TATE.
- ψ. 923. ΘΑΛΑΣΣΙΑΝ ΤΕ. Θαλασσίαν Stanleius ad νόσον traxit; concinnius autem est, commate illud a γῆς τινάκτιραν νόσον se-junctum, cum τριάναν construere. SCHUTZ.
- ψ. 930. ΔΥΣΛΟΦΩΤΕΡΟΥΣ. Δύσλοφον, quod est molestum collo, et toleratu difficile. GARB. Vide supra ad ψ. 27. S. BUTLER. Minus bene vertit interpres Gallus, ubique fere feliciter operam navatus: *Oui; et ce ne sera que la moindre de ses peines*. Non enim dicit Prometheus, acerbiora passurum esse Jovem, quam quod dominum accipiat, sed acerbiora passurum esse quam quæ ipse nunc a Jove patitur. S. BUTLER.
- ψ. 935. ΤΗΝ ΑΔΡΑΣΤΕΙΑΝ. Ad vitandam invidiam Græci solebant dicere, Προσκυνῶ τὴν Νέμεσιν. Demosth. adv. Aristogit. l. p. 495. Καὶ Ἀδράσειαν μὲν ἄνθρωπος ὧν ἔγωγε προσκυνῶ, καὶ ἔχω τοῖς θεοῖς καὶ ὑμῖν πολλὴν τὴν χάριν τοῖς σωσάσιν ἐμέ. Plato de Rep. V. Προσκυνῶ δὲ Ἀδράσειαν, ἧ Γλαύκων, χάριν ἔ μέλλω λέγειν. GIAC.
- ψ. 936. ΘΩΠΤΕ ΤΟΝ ΚΡΑΤΟΥΝΤ' ΑΕΙ. Quem tu putas semper Dominum fore, et qui sibi hoc persuadet. GARB. Observetur gradatio in his verbis, vehementiæ index, et acerba irrisio, cum eum æternum regem appellat, quem et antea, et paulo post,

γ. 939. mox regno excisurum affirmat. SCHUTZ. Is quidem mihi videtur hujus loci sensus esse, ut Schutzio, plerumque felici, et eleganti critico assentiri non possum, per τὸν κρατῆντ' αἰὶ intelligo ἕκαστον τῶν κρατῆντων, nam id valet αἰ. Diod. 169. παρεκαλεῖ τὸν αἰὶ προσίοντα ὑφάψαι τὴν σύραν. *Unumquemque.* Sic idem dicit οἱ αἰὶ ὑπάτοι. Fallitur igitur Scaliger in Catull. p. 178. vel jungi possit αἰὶ θῶπτι τὸν κρατῆντα, sed alterum magis placet. Hesych. Θῶπτι· Σκῶπτι· Θεραπείαι. S. BUTLER.

γ. 937. ΕΛΑΣΣΟΝ ΖΗΝΟΣ Η ΜΗΔΕΝ ΜΕΛΕΙ. Auctor anonymus apud Suidam in voce ἦττον, τῶν ἄλλων ἀπάντων ἦττον μοι μέλει, pro ἑδαμῶς, ut exponit. Et sic intellige hic loci: nam μηδὲν tantum adjicitur ob majorem despectum ostendendum. Cf. γ. 1012. ABRESCH.

γ. 938. ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΒΡΑΧΥΝ ΧΡΟΝΟΝ. Comparatum cum aeternitate: ita intellige et tempera, ut et sequens ἕδαρόν. Tres annorum myriades, cæteroque haud breve tempus. ΠΑΥΩ.

γ. 940. ΤΡΟΧΙΝ. Cum contemptu dictum, et servile Mercurii officium designat. Schol. Α' ad hunc locum. Τρόχιν, ἀπὸ τῆ τρέχιν, ὁλοῖ δὲ τὸν σπυδαῖον οἰκῆτην, τὸν σπυδαῖως πρᾶττοντα τὰ προσάγματα τῆ κυρίῃ αὐτῆ, καὶ μὴ βραδύνοντα καὶ χροίζοντα. Liberi scilicet composito, servi citato gressu incedebant. Plautus, Pænul. III. 1.

Liberos homines per urbem modico magis par est gradu Ire; servuli esse duco festinantem currere.

Porro ex verbis τὰ προσάγματα τῆ κυρίῃ αὐτῆ confirmari videtur Stanleii conjectura Scholiastem hunc fuisse Christianum. S. BUTLER.

γ. 942. ΑΓΓΕΛΩΝ ΕΛΗΛΥΘΕ. In ista forma loquendi, qua res ante præsens adest, quam loquatur, qui eam attulit, verbis veniendi participii futurum tempus adjungi solet. Sic Choeph. γ. 708. — ἦλθεν ἂν τὰδ' ἀγγελῶν.

Supplic. γ. 531.

Ἐγὼ δὲ ταῦτα πορσυνῶν ἐλεύσομαι.

VALCK. ad Phœniss. γ. 1082.

γ. 943. ΣΕ ΤΟΝ ΣΟΦΙΣΤΗΝ --- ΠΑΤΗΡ ΑΝΩΤΕ Σ'. Τὸ σὲ repetitur ex more Attico. Sic Catull. Carm. XXXVI. 9.

Et hæc pessima se puella vidit

Joco se et lepide votere dixit.

Vid. ib. Scal. Is. CASAUB. Alii autem conjunctum egunt *jocose*. Et profecto, si post λέγω, plenius distinguatur, ut in editt. omnibus, posterius illud σὲ pendet ab ἀνώγει, vel potius ἀνώγει, prius a λέγω. S. BUTLER.

Ibid. ΤΟΝ ΣΟΦΙΣΤΗΝ. Vim juvenes animadvertant articuli, sæpius, apud tragicos præsertim, quum pronomini subjungitur, inservientis irrisioni quam exprimit indignatio. Soph. Aj. γ. 1245. Electr. γ. 1472. Antig. γ. 447. Eurip. Med. γ. 271. Valck. in Phœniss. γ. 1637. Vid. sup. γ. 120. MORELL. Cum per omnem Promethei Vincitæ tragædiam hoc egit poeta, ut nobis exemplar proponeret viri fortis cum mala fortuna com-

positi, tum in extrema scena summam vim et evidentiam addidit imagini justī et pertinacis viri, quem ne atrocissimæ quidem instantis tyranni minæ frangere, aut de solidæ mentis statu dejicere possint. Paribus incrementis ad finem usque pericula Promethei et spiritus augentur; nunquam ab admiratione requiescit spectator, nec tamen fatigatur gravitate spectaculi, nec prius remittitur intentio et cura, quam impavidus Prometheus montis cui affixus erat ruinis sepultus fuerit, oculisque spectatorum ereptus. SCHUTZ.

γ. 948. ΜΗΔΕΝ ΑΙΝΙΚΤΗΡΙΩΣ. Supra dixit, γ. 605. τῶν τῆς τιμῆς. Mox, γ. 611. ἀπλῶ λόγῳ, et ἐκ ἐμπλέκων αἰνίγματα, id quod iis qui delectantur copia verborum observandum est. GIAC.

γ. 952. ΣΕΜΝΟΣΤΟΜΟΣ ΓΕ. Salse ridet Mercurium servitio tanquam dignitatis fastigio superbientem. SCHUTZ.

γ. 954. ΝΕΟΝ ΝΕΟΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ. Facetum est quod una Jovem ejusque ministrum in his alloquitur, quæ proprie tantum ad Jovem pertinent. SCHUTZ.

γ. 956. ΔΙΣΣΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ. Primos mortales admiratione cœli percussos (id Uranus,) post consuetudine, (Saturnus ævum est,) tandem ex mythologiæ politiori systemate, Deos coluisse dicit. Venturum, qui exempto audacter Superum metu, eripiat fulmenque Jovi Phœboque sagittas, Æschylus, Anaxagora jam docente, prævidere poterat. Nec sane hæc tragœdia pietatem spirat; adeo ut auctor, indigna passus, fessus labore vitæ, ex Promethei persona Deos ipse incusare videri possit. Scholiastes pro Urano ante Saturnum Ophionem gigantem innui credit; ejus fabula obscuriori (Van Staveren ad Hygin. p. 4.) primos ex Diis terrores designari crediderim. JO. MULLER.

γ. 961. ΕΓΚΟΝΕΙ. Hesych. Ἐγκοιόντες· σπεύδοντες, ἐπιγόμενοι. Ἐγκόνως· ταχέως, ἰσπευσμένως. Ἐγκοιῖν de iis dicitur qui currendo κόνως πλεθῶνται. Aristoph. Acharn. γ. 1087. ut hic Æschylus, Ἄλλ' ἐγκόνει. GIAC.

γ. 964. ΚΑΘΩΡΜΙΣΙΑΣ. Καθορμίζειν proprie Stationem subire, in portum appellere, h. l. in malam partem de eo dicitur, qui suapte culpa malam fortunam subiit; translatione a navibus petita, quæ brevibus vadis deprehensæ hærent, SCHUTZ.

γ. 965. ΤΗΣ ΣΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ. Græca libertas mente (Prometheo) odium servitutis altissimum insidere vult. Major Æschylus in ea re vel Homero. Huic pro vita servitium tolerabile ex Odyss. λ'. 488. cum pudore meminervis. In Æschylo semper eum videbis, qui, Marathone pugnasse, ita sibi præ reliquis operibus gloriæ duxit, ut in sepulchri inscriptione hujus unius diei mentionem fieri voluisse, Pausanias in Atticis memoriæ prodit. JO. MULLER. Digna sunt quæ conferantur Solonis Epigr.

Πολλοὶ γὰρ πλετῶσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πίνοντες.

Ἄλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς ἔ διαμειψόμεθα

Τῆς ἀρετῆς τὸν πλεῶτον. —

Miltonus, Par. Amiss. I. 260.

*Here we may reign secure: and, in my choice,
To reign is worth ambition, though in Hell:
Better to reign in Hell, than serve in Heaven.*

Mason in nobili tragœdia cui titulus Caractacus :

*Thou art a King, a sovereign over men;
I am a Druid, servant of the Gods;
Such service is above such sovereignty.* JAC. TATE.

¶ 971. ΧΑΙΔΩ. Quod subamaræ Mercurii quæstioni sic respondet, ut se his fortunis delectari neget, id ipsum magnitudinem ejus animi in clariore luce ponit. Etenim si non sensisset molestias, facilius ei fuisset ferocia. Nunc cum se acerbissimo malorum sensu angi haud diffiteatur, nec tamen ideo inimicis se submittat, sed iis illudere et male precari pergat, magnus ad fortitudinis existimationem cumulus accedit. SCHUTZ.

¶ 975. ΠΑΘΟΝΤΕΣ ΕΥ. Alludit ad quæ supra dixerat, ¶ 919. et seqq. de suis contra rebelles Titanas consiliis cum Jove cæterisque Diis communicatis. SCHUTZ.

¶ 976. ΚΛΥΩ Σ' ΕΓΩ. Schol. Α'. exponit, νοῶ σε μεμνηότα. Schol. Β'. κλύω interpretatur αισθάνομαι. Hesych. κλύειν ἀκείν, αισθάνεσθαι. Ut vero h. l. κλύω idem valet quod *intelligo*, sic etiam ἀκέω. Lucian. in Parasit. c. x. Οὐδὲ γὰρ οἶόν τε ἀκείν αὐτῶν, μὴ πολλὰ κίς λεγομένων, neque enim satis possunt intelligi nisi sapius recitentur. Hunc quidem Luciani locum corruptum esse suspicatur Solanus, et post eum Reitzius, quod verbum ἀκέω pro *intelligere* sensu plane inusitato accipiatur, et quidem Budæus in Comm. Ling. Græc. duobus tantum Galeni locis hanc significationem confirmat. At vero Noster supra dixit, ¶ 447. κλύοντες ἔκ ἤκρον, i. e. *non intelligebant*: et apud Scriptores Sacros etiam hoc verbum eandem significationem obtinet, quod idiomati suo non est tribuendum. Ut apud D. Paul. 1 Cor. xiv. 2. ἑδεις γὰρ ἀκείν. D. Marc. ix. 33. καθὼς ἠδύναντο ἀκείν. D. Joann. vi. 60. σκληρός ἐστὶ ἔτος ὁ λόγος· τίς δύναται αὐτῶ ἀκείν. GIAC.

¶ 979. ΩΜΟΙ. Sapienter tragicus semel hic ingemiscentem Prometheum ostendit, ut magnitudinem dolorum animadvertat spectator, qui ei, quamvis invito, tandem gemitum expresserint; id quod hanc vim habet, ut animi robur et generosum pectus, quod tantum malis ille opponat, eo magis admiretur. SCHUTZ.

¶ 984. ΚΑΙ ΜΗΝ Γ'. Hæc verba h. l. aliter ponuntur ac ¶ 981. Ibi enim significabant, *atqui, attamen*, et exceptionem affirmationi generatim pronuntiatae opponebant, H. l. vero inest concessio ejus quod ab altero dictum erat, addita oppositi ratione ironica, q. d. *Non errasti, me Jovi nihil eorum quæ scire velit dicturum; quamvis ei propter beneficia, quibus me affecit, gratificari deberem.* SCHUTZ.

Ibid. ΤΙΝΟΙΜ' ΑΥΤΩ ΧΑΡΙΝ. Ut in Agam. ¶ 830. et sæpe alibi. ABRESCH.

¶ 990. ΔΕΣΜΑ ΑΥΜΑΝΘΡΙΑ. *Vincula corpus adfligentia,*

quod supra, γ. 148. audaciori tropo expresserat Chorus ἀδαμαν-
τοδέτης λίμας. SCHUTZ.

γ. 991. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ ΡΙΠΤΕΣΘΩ ΜΕΝ. Infra, γ. 1079. in
exitu tragœdiæ, quæ nunc prædicit generoso animo subit.
S. BUTLER. Eurip. Phœniss. γ. 524.

Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φασγάνον
qui versus iisdem pene verbis et citatur ex ejus Soleo. ABRESCH.
Cf. etiam Pors. in loco Phœniss. S. BUTLER.

Ibid. ΑΙΘΑΛΟΤΣΑ ΦΛΟΞ. Infra, γ. 1081.

— ἴλικες δ' ἰκλάμπουσι

Στεροπῆς ζάπυροι.—

Hesych. Αἰθαλόει· κεκαυμένον· λαμπρὸν, ἐμπειρησμένον. S. BUTLER.

γ. 992. ΚΑΙ ΒΡΟΝΤΗΜΑΣΙ ΧΘΟΝΙΟΙΣ. Tonitrua χθόνα quæ in
terram pertingunt et terram quassant: sic χθόνα efficacissimum.
Grammatici veteres notant, quævis μέγαρα et φοβερά dici χθόνα· et
Hesych. eo respiciens in voce χθόνα· βαρεία, φοβερά, μεγάλα· χθόνας
λόβαν· ἀντὶ τῆς μεγάλης ἕβρης· χθόνιον, μέγα. Sed id minus efficax.
ΠΑΥΩ. Eurip. Hippol. γ. 1201.

Ἐθέν τις ἤχῳ χθόνιος, ὡς φωνὴ Διὸς,

Βαρὺν βρόμον μεθήκει, φρικώδη κλείει. MORELL.

γ. 1000. ΟΧΛΕΙΣ ΜΑΤΗΝ ΜΕ ΚΥΜ' ΟΠΩΣ ΠΑΡΗΓΟΡΩΝ. Vide
cl. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. γ. 305. Nequeo tamen mihi
persuadere quin hic locus cum Morello ita vertendus sit; *Tu
mihi, velut fluctus, molestus es, persuadendo.* Occurrit nobilis
Virgilii locus, Æn. VII. 586.

*Ille, velut pelagi rupes immota, resistit,
Ut pelagi rupes, magno veniente fragore,
Quæ sese, multis circum latrantibus undis,
Mole tenet: scopuli nequicquam et spumea circum
Saxa fremunt, laterique illisa refunditur alga.*

S. BUTLER.

Alteram rationem inquit interpres Gallus, Britannus alteram, *En vain
tu m'importunes; je suis sourd comme les flots*, vertit Dutheiliius.
A nobis stat Potterus;

Thy counsels, like the waves that dash against

The rock's firm base, disquiet, but not move me.

Supprimitur scilicet aliud verbum quod ad κύμα referri possit.
Cf. supra, γ. 21. et quæ ibi annotata.

γ. 1002. ΓΝΩΜΗΝ ΦΟΒΗΘΕΙΣ. Sententiam, quasi iudicis,
damnatoriam. SCHUTZ.

γ. 1007. ΤΕΓΓΗ. Hesych. Τέγγισθαι· εἶκειν, ἐνδιδόσαι. Sic etiam
Suidas, metaph. scilicet ab quavis materia quæ arefacta durescit,
humore autem facile flectitur. Hinc et ἰγρός pro *flexibili* sumitur
apud Theocr. Idyll. I. 55. Pind. Pyth. I. 17. et alibi sæpius.
S. BUTLER.

γ. 1008. ΩΣ ΝΕΟΖΥΓΗΣ ΠΩΛΟΣ. Comparatio de pullo equino
gravis et loco aptissima est. Eadem occurrit in Fragm. Eurip.
apud Galen. de Dogm. Hippocr. et Plat. p. 283. edit. Basil.

Εἰ μὲν τόδ' ἤμαρ πρῶτον ἦν κακωμένω
 Καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πάτων ἑναυτολῆν,
 Εἰκὸς σφραδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα
 Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον.
 Νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι, καὶ κατηρτυκῶς κακῶν.

Quod Cic. Tusc. Quæst. III. 28. sic vertit:

*Si mihi nunc tristis primum illuxisset dies,
 Nec tam arumoso navigavissem salo,
 Esset dolendi causa, ut injecto equulei
 Fræno repente tactu exagitantur novo:
 Sed jam subactus miseris obtorpui.* SCHUTZ.

ν. 1009. ΠΡΟΣ ΗΝΙΑΣ ΜΑΧΗ. Fræna pro vi urgente accipiuntur. Sic noster supra, ψ. 673.

— ἀλλ' ἐπιηγάγκαζέ νιν

Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πρᾶσσειν τάδε.

Soph. Electr. ψ. 1489.

Στόμα δέχεται τὰμά.

Virg. Æn. XII. 568.

Ni frænum accipere, et victi parere fatentur. GIAC.

ν. 1011. ΑΥΘΑΔΙΑ ΓΑΡ. Soph. Antig. ψ. 1040.

Αὐθαδία τοι σκαϊότητ' ὀφλισκάνει.

Œd. Tyr. ψ. 557.

Εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν

Εἶναι τι τῆ νῦ χωρὶς, ἐκ ὀρθῶς φρονεῖς. GIAC.

ψ. 1014. ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΚΑΚΩΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Recte monet cl.

Giacomellius quod Scholiastes Aristoph. ad Ran. ψ. 826. qui sex priores hujus fabulæ versus citat, Æschyleæ grandiloquentiæ specimen exhibiturus, melius hos vel viginti ultimos versus hujus tragædiæ attulisset. S. BUTLER.

Ibid. ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Psalm. cxxx. 1. De profundis citat MORELL.

ψ. 1015. ΟΚΡΙΔΑ ΦΑΡΑΓΓΑ. Cf. ad ν. 14. h. l. tamen φάραγγε pro universa rupe dici potest. SCHUTZ. Cf. etiam, ψ. 142. ψ. 281. et ibi Varr. Lectt. S. BUTLER.

ν. 1018. ΠΕΤΡΑΙΑ Δ' ΑΓΚΑΛΗ. Recte Stanleius ἀγκάλη vertit sinus: ἄγκος, ἄγκη, ἀγκάλη in κοιλώματι rupis Prometheus delitesceret diu, et inde tandem in lucem iterum prodiret. PAUW.

E la voragine

Ti sosterra colle petrose braccia.

Viva atque ardenti figura confinxit voraginem quasi brachiis Prometheum sustinere. Habaccuc. III. 10. secundum Vulgat. *Altitudo manus suas levavit.* GIAC. Quod hic πετραία ἀγκάλη, apud Apoll. Rhod. ἐρίπται ἠλίβατοι.—κημοί. Argon. II. 1251—1254. III. 851. MORELL. Πετραία δ' ἀγκάλη σε βασάσει, non est, ut Stanl. vertit, *petrosus te sinus excipiet*; sed hoc significat Mercurius, Prometheum cum illo ipso scopulo, cui affixus erat, dejectum iri, adeo ut hærens quasi in amplexibus ejus præcipitetur. SCHUTZ.

ν. 1020. ΑΥΟΡΡΟΝ ΗΞΕΙΣ. His disertis verbis notatur altera

Promethei religatio, quam Æschylus in tragœdia Προμηθέως λυομένη in Caucaso factam esse finxit, quæ vincula cum a posteritate multo magis quam illa priora in Scythica rupe celebrarentur, occasionem dederunt recentioribus Grammaticis, ut et hujus dramatis Promethei Vincti scenam perperam in Caucaso quærent. SCHUTZ.

ψ. 1021. ΠΤΗΝΟΣ ΚΥΩΝ. *Canis*, quod hodie convicium acerrimum est e profunda antiquitate venit. Sic enim satellites crudelissimorum tyrannorum vocat Prudentius, qui inauditis suppliciis in Christianos sæviebant. Vincentio:

*His contra Levites refert,
Sævam tuorum perspicis
Languere virtutem canum.*

Veteres autem servos hoc convicio notabant, velut humanitate cum libertate naturali amissa. Æschylus, Prometh. Vinct., Jovis canem vocat aquilam, quæ imperatis ipsius præsto erat. BARTH. Advers. VIII. 14.

Ibid. ΛΑΒΡΩΣ ΔΙΑΡΤΑΜΗΣΕΙ. In hac Promethei captivitate fortasse prisci poetæ respexerunt ad illas difficultates curarum, sollicitudinum, laborum, et anxietatum, in quas mens humana est involuta, et intricata, primo defectionis vitio. Tum, quia viderunt interdum præstantes ingeniis viros domi extra frequentiam hominum, quasi in Caucasea quadam solitudine, intentos suis studiis et meditationibus, ita inhærere, ac si essent ad ea fatali quadam et potentissima vi adacti et adstricti: sicut Abderitani putabant Democritum suum insanire.—Ita volunt etiam quendam excellentem ingenio et amore sapientiæ virum in Caucasi solitudine perpetuo hæsisse, donec contemplatione corporum cœlestium conficeretur, tanquam ab aquila hepar ejus depascente. GARBIT. De qua re est gravis et erudita Horatii, Od. II. 16. MORELL.

ψ. 1022. ΔΙΑΡΤΑΜΗΣΕΙ. Hesych. Διαρταμῆσαι· Διελειν· κατακόψαι. Etymol. "Ἀρταμος· ὁ μάγειρος· Ἡ γὰρ βίβηκε χεῖρας ἀρτάμων φυγῶν· παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὃ ἐστὶ μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος, Τοσαῦτα κήρυξ ἐξ ἡμῶν διάρτασον. "Ἀρταμος ἐν, ὁ διαρτῶν τὰ κρέα· καὶ ἀρταμῆσαι, κρεατομῆσαι. S. BUTLER.

Ibid. ΣΩΜΑΤΟΣ ΜΕΓΑ ΡΑΚΟΣ. Ῥάκος μέγα σώματος idem, quod μέγα σῶμα ῥηγνύμενον, ἥλοις sc. et πιάσσαλοις, Te Prometheum et magnum corpus tuum clavis et cuneis ruptum ac laceratum. PAUW.

ψ. 1023. ΑΚΑΗΤΟΣ ΕΡΙΩΝ. In ἀκλήτος magnam vim habet λιτότης, q. d. non solum non vocatus, sed multum abominatus. Sic supra, ψ. 31. ἀτερπῆς πύτρα· et ψ. 143. φρυγὰ ἀζηλος. SCHUTZ.

Ibid. ΠΑΝΗΜΕΡΟΣ. Quem tamen tertio quoque die advolare facit in Prometh. Solut. Fragm. XII. Sed concedenda est Poetis ejusmodi licentia. S. BUTLER.

ψ. 1024. ΚΕΛΑΙΝΟΒΡΩΤΟΝ. Elegans et robustum est illud κελαινόβρωτον, quod Schol. Α΄. perbene interpretatur, τὸ ἐκ τῆς βρώσεως

μελαινόμενον. — Hepar succrescens ex ipsa laceratione et ipso pastu nigrescebat. PAUW.

ϕ. 1026. ΘΕΩΝ ΤΙΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΟΝΩΝ. Nescio utrum hic Herculem intelligat, an quem alium heroa, qui sit mentem humanam liberaturus ab ipsius difficultatibus, tenebris, et anxietatibus. Huc tamen magis inclino. Et puto poetam hic intelligere liberationem cœlestem generis humani: de qua haud dubie cognorat quædam ex prophetiis et sapientia Hebræorum, sicut tum etiam in vaticiniis Sibyllinis multa de hoc mysterio celebrabantur. GARBIT. Locus sane admodum mirandus, et erit operæ pretium diligentius considerare quid Garbitius in ϕ. 896, alibi; et Stanleius in ϕ. 1. de his protulerunt. MORELL. Hoc vult Mercurius, nullus plane tibi erit finis ærumnarum. Conditionem enim liberationis addit, quæ nullo pacto erat expectanda. Similis figura dictionis in illo Terentiano, Andr. I. 2.

Verberibus casum te in pistrinum, Dave, dedam usque ad necem.

Hac lege atque omine, ut si te inde exemerim, ego pro te molam. SCHUTZ.

Non ex iis sum quæ hæc mystice accipiunt, neque enim crediderim quicquam Æschylum ex Sacris literis vel fando hausisse, nec e Psalmis vel Prophetis, vel incerto hominum rumore et aura quadam, ut ita dicam prophetiæ quicquam accepisse, nedum ut descensum Christi ad inferos, rem sane Christianis obscurissimam, et sicubi in Scriptis Propheticis exstet tantum non tenebris immersam, respiciat. Adeant, qui volunt, præter Stanl. Comment. scriptorem anonymum, mystam quidem at elegantis ingenii et subacti iudicii virum, qui in Ephemeride Britanna (Gentleman's Magazine, March, &c. 1796.) hanc fabulam tractavit. Itaque h. l. per θεός τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων, Herculem designari arbitror, qui quodammodo successor laborum Prometheo dicatur; non solum quod tot et tam ærumnosa atque ardua perpessus fuerit, sed quod in iis perferendis ad vitæ humanæ cultum ac convictum tot et tam præclara beneficia contulerit. S. BUTLER.

ϕ. 1028. ΚΝΕΦΑΙΑ Τ' ΑΜΦΙ ΤΑΡΤΑΡΟΥ. Ἄμφι pro adverbio: ἀμφὶ κνεφαῖα, circumcirca tenebrosa. Ad εἰς hoc etiam pendet. PAUW. At ista constructione nihil impeditius. S. BUTLER.

ϕ. 1031. ΨΕΥΔΗΤΟΡΕΙΝ ΓΑΡ. Num. xxiii. 19. 1 Reg. xv. 29. Tit. i. 2. 2 Tim. ii. 13. Psalm. lxxxviii. 34. MORELL.

ϕ. 1035. ΗΜΙΝ ΜΕΝ. Chorus valde caute et moderate loquitur, ne magis exulceret quam sanet animum Promethei commotum. φαίνεται λέγειν ἐκ ἄκαιρα, videtur dicere pro tempore et rebus præsentibus non incommoda et aliena. — Nec verbum ἰρευνᾶν sine peculiari sensu usurpat, sed ut ostendat hanc εἰθελίαν requirere singularem considerationem et discussionem, quæ sit penitior quædam rei perscrutatio et pensitatio. GARBIT.

γ. 1038. ΣΟΦΩ ΓΑΡ ΔΙΣΧΡΟΝ ΕΞΑΜΑΡΤΑΝΕΙΝ. Parum sapientis præcepta aliis præbere, quæ non ipse exsequitur. In quam sententiam Eurip.

Μισῶ σοφιστῆν, ὅστις ἐκ αὐτῶ σοφός.

Sed et verbo ἐξαμαρτάνειν eodem sensu, quo noster, in Electr. x. 1045, usus est Sophocles, et totum Æschyli locum ante oculos videtur habuisse Antig. γ. 1035.

— ἀνθρώποισι γὰρ

Τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστὶ τοῦ εξαμαρτάνειν.

Ἐπεὶ δ' ἀμάρτη, κίϋνος ἐκίτ' ἐς' ἀνῆρ

Ἄβυλος ἔδ' ἄνολος, ὅστις ἐς κακόν

Πισὸν ἀκίϋται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.

Λύθαδία τοι σκαϊότητ' ὄφλισκάνει.

ΓΙΑΣ.

γ. 1040. ΠΑΣΧΕΙΝ ΔΕ ΚΑΚΩΣ ΕΧΘΡΟΝ ΤΙΤ' ΕΧΘΡΩΝ. Apud Plutarchum post prælium ad Ægospotamos captus Philocles Lysandrum ἐκέλευσε μὴ κατηγορεῖν, ὡς ἐδοίς ἐστὶ δικαστῆς, ἀλλὰ κωλύειν, ἅπερ ἂν κηθεῖς ἔπασχαν. Asdrubalis uxor ad Africanum minorem apud Appianum. Σοὶ μὲν ἐ νέμεσις, ὦ Ῥωμαῖε· ἐπὶ γὰρ πολυμίαν ἰστέρισσας. JOH. FR. GRONOV. Observ. III. 8.

γ. 1043. ΠΥΡΟΣ ΑΜΦΗΚΗΣ ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ. Fulmen vehemētissimum ad modum cæsariei complicatum. GARB. Crinis adpellationem e libris aruspicum erutam non absurde suspicabatur J. C. Scaliger. Val. Flacc. VIII. 247.

Protulit ut crinem densus luctatus in extis

Ignis, et ascendit salientia viscera tauri.

In Agam. v. 314. dixit, φλογός μέγαν πάγονα· ubi Schol. πάγονα λέγει τὴν εἰς ὀξὺ λήγυσαν ἀκμὴν τῆ σαρξός. Eurip. Phœniss. γ. 1271. ἐμπύρεσ τ' ἀκμάς. Vid. Valc. in loc. et supra γ. 494. Ad eundem versum in Agam. refert Giacomellius; additque Eurip. Ion. γ. 212. MORELL. Peto Albinov. Eleg. de Morte Drusi, ad Liv. August. γ. 253.

Flamma, diu cunctata caput contingere sacrum,

Erravit posito lenta sub usque toro.

Tandem, ubi complexa est sylvas, alimentaque sumpsit,

Æthera subjectis lambit et astru comis.

Silius autem Italicus, X. 550. pinum accensam vocat comantem:

Ipse, manu celsam pinum flammamque comantem

Attollens, ductor Gradivum in vota ciebat.

Hinc etiam appellati cometæ ignes illi cœlestes qui neque certis neque statis temporibus apparentes, planetarum splendorem æmulantur, de quibus ita canit Manilius, Astronom. I. 832.

Nam modo, ceu longi fluitent de vertice crines,

Flamma comas imitata volat, tenuisque capillus

Diffusos radiis ardentibus explicat ignes:

Nunc prior hæc species dispersis ignibus exit,

Et globus ardentis sequitur sub imagine barbæ.

Hos autem posteriores cometas a similitudine τῆ πάγονος, παγονίας et παγωνίας Græci dixerunt. JO. VULP. ad Catull. Carm. LX. 78.

ψ. 1044. ΕΡΕΘΙΖΕΣΘΩ. Illud *ερεθίζεσθω* flaccescit hic, et aliud fortius adhibere debuisset Poeta. ΠΛΟΥ. Homericum autem est, et Eustath. *ερέθω*, unde derivatur, εἰς μάχην συμπλέκω, ab ἔρις. MORELL.

Ibid. ΣΦΑΚΕΛΩ. Σφάκελος, quia interdum etiam de spasms seu convulsionibus animalium v. c. equorum usurpatur, h. l. insignite translatum est ad repentinos et vehementes ventorum ictus. SCHUTZ.

ψ. 1047. ΡΟΘΩ. Vid. Schol. in Aristoph. Thesm. ψ. 903. MORELL. Noster etiam in Sept. Theb. ψ. 366.

Πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος

Γᾶς δόσις ἐτιδάνοις

Ἐν ῥοθίοισι φορεῖται.

S. BUTLER.

ψ. 1051. ΑΝΑΓΚΗΣ ΣΤΕΡΡΑΙΣ ΔΙΝΑΙΣ. Scholam Pythagoræ sapit, ut etiam supra, ψ. 105. de qua re plura in vita Æschyli. S. BUTLER. Scite comparavit hunc locum cum Pindarico doctissimus fragmentorum ejus editor Schneiderus. Is extat apud Plutarch. Cons. ad Apollon. p. 64. Ἄπειρ ἔκ ἐστὶ φυγεῖν βροτὸν, ἐδ' ὑπαλύξαι τοπαράπιαν, ἀλλὰ ταρτάρου πυθμένα πιέζεις ἀφάνης σφρηλάτοις ἀνάγκαις ὡς φησι Πίνδαρος. SCHUTZ.

ψ. 1062. ΑΛΛΟ ΤΙ ΦΩΝΕΙ. In tanto periculi Prometheo jam parati terrore suaviter poeta animum spectatoris recreat admirabilis Chori in eum fidei imagine, qui una cum amico quidvis potius pati, quam eum in summo rerum discrimine deserere malunt. SCHUTZ.

ψ. 1068. Κ'ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΝΟΣΟΣ. Vox *νόσος*, quæ proprie *morbum* significat, h. l. pro *vitiō* ponitur. Supra, ψ. 384.

Ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν. —

Et sic Aristoph. Avib. ψ. 32.

Νόσον νοσεῖμεν τὴν ἰναντίαν Σάκκα.

Et Vesp. ψ. 80.

Αὕτη γε χρῆσῶν ἐστὶ ἀνδρῶν ἡ νόσος.

Sc. *ebrietas*. Sic etiam ψ. 76. et ψ. 87. Div. Matth. viii. 17. Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε, καὶ νόσους ἐβάστασεν. GIAC.

ψ. 1071. ΘΗΡΑΘΕΙΣΑΙ. Metaphoram a venatione ductam ψ. 1077. pulchre persequitur. SCHUTZ.

ψ. 1078. ΥΠ' ΑΝΟΙΑΣ. His dictis, non solum Mercurium, sed et Chorum una e scena exire fingit interpret Gallus ut solus ad extrema patianda relinquatur Prometheus. Multum vero ad terrorem augendum valere potest Chori inter tonitrua et elementorum rabiem consternatio, patet etiam ex ψ. 1066. Chorum ad finem usque tragœdiæ in scena permansisse. S. BUTLER.

ψ. 1079. ΚΑΙ ΜΗΝ ΕΡΓΩ, Κ'ΟΥΚΕΤΙ ΜΥΘΩ. Solent invicem opponi *ἔργον* et *μῦθος*, ut apud Latinos *verbo quidem, revera autem*. Supra, ψ. 336.

— ἔργω κ'ε λόγῳ τεκμαίρομαι.

Euripides apud Lycurg. Orat. contra Leocr. p. 160. edit. Steph. Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν ἔ. Dicitur etiam *λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές*,

ut apud Lucian. in Revivisc. c. 6. et *πρόφασιν μὲν, τὸ δ' ἀληθές*, ut apud Thucyd. c. 33. p. 399. edit. Duker. Et in Lysia contra Agor. p. 236. edit. Taylor. Idem infra, p. 237. inquit, *ὀνόματι μὲν, τῷ δὲ ἔργῳ*, et rursus pro Polystr. p. 364. Et Demosth. contra Lept. p. 367. edit. Aurel. Allobr. 1607. *τῷ μὲν ἔργῳ, τῷ δὲ ῥήματι*. Qui in falsa Legat. eodem, quo hic noster, modo. *Κ'ε λόγος ἀλλ' ἔργον ἤδη*. GIAC.

ψ. 1081. ΒΡΥΧΙΑ Δ' ΗΧΩ. Hesych. *Βρύχιον ὑπεβρύχιον βυθίζομεν*. Pers. ψ. 397.

Ἐπαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος.

Est forte metaphora h. l. deducta a soni, tanquam fluctuum vel undarum impulsibus. S. BUTLER. Aristoph. Nub. ψ. 288. Eurip. Hippol. ψ. 1201.

Ἐθεν τις ἤχῳ χθόνιος, ὡς φωνὴ Διός,

Βαρὺν βρόμον μεθῆκε φρικώδη κλύειν.

MORELL.

ψ. 1082. ΕΛΙΚΕΣ Δ' ΕΚΛΑΜΠΟΥΣΙ. *Ἐλικες* hic proprie idem notant quod supra, ψ. 1052. translate *πυρὸς βότρυχον* dixerat. SCHUTZ.

ψ. 1087. ΞΥΝΤΕΤΑΡΑΚΤΑΙ Δ' ΑΙΘΗΡ ΠΟΝΤΩ. Ovid. Met. XI. 497. *Fluctibus erigitur, cælumque aquare videtur*

Pontus, et inductas aspergine tangere nubes.

Psalm. cvi. 26. *Ἀναβαίνουσιν (κύματα) ἕως τῶν ἕρανῶν*. Virg. Æn. III. 422. *Sorbet in abruptum fluctus, rursusque sub auras*

Erigit alternos, et sidera verberat unda. GIAC.

Fluctus adeo alti volvuntur, ut cum nubibus quasi commisceri videantur; ut cœli pontique una eademque species appareat. Cf. ψ. 1047. Ex hoc loco maxime intelligitur, eum Promethei locum, ubi affigeretur, a poeta designatum esse, ex quo, tanquam e specula, mare prospicere posset. SCHUTZ.

ψ. 1088. ΤΟΙΑΔ' ΕΠ' ΕΜΟΙ. Agnoscit Prometheus quam terribilia sint, quæ Jupiter moliatur, nec tamen de statu mentis dejicitur. SCHUTZ.

ψ. 1090. Ω ΜΗΤΡΟΣ ΕΜΗΣ. Aptissime matrem Themidem justitiæ præsidem, tanquam judicem, Ætherem vero omnia cingentem, et Solis omnia contuentis viam, tanquam testem invocat injuriarum sibi a Jove allatarum. SCHUTZ. Omnino conferenda sunt, v. 88. et seqq. et quæ ibi annotata. S. BUTLER.

ψ. 1092. ΩΣ ΕΚΔΙΚΑ ΠΑΣΧΩ. Garbitius non temere conjicit ex hac Promethei catastrophe, poetam nonnihil cognovisse ex Hebræis de fato Luciferi, qui ob superbiam suæ sapientiæ de cœlo præcipitatus fuit. MORELL. In extremis adeo verbis, Prometheus animi constantiam et magnitudinem servat. Tantum abest ut supplex Jovi fiat, ut calamitatem deprecetur, ut animum despondeat, ut potius in extrema vociferatione impotentis tyranni crudelitatem injustitiamque accuset, omnesque non solum faces dolorum, sed etiam tonitruum fragores, fulmina cœli, terræ tremores, iras ventorum, fluctuum insanias, quasi in arce fortitudinis munitissima constitutus, despiciat atque

contemnat. Hæc igitur dicentem et cogitantem subito hiantes terræ fauces excipiunt, impavidumque disjecti, cui affixus erat, scopuli feriunt ruinæ. SCHUTZ.

—◆—

DE TRAGÆDIÆ PROMETHEI VINCTI
CONSILIO ET ADORNATIONE.

CUM primum poeta animum ad scribendam hanc tragædiam appulit, id potissimum fecisse nobis videtur, ut Atheniensibus acerrimum tyrannidis odium inspiraret, verumque libertatis, qua tum maxime fruebantur, amorem, tanti mali metu in eorum animis excitaret confirmaretque. Quo consilio Jovem, Deorum novum regem, tyrannum impotentem, finxit omnia pro arbitrio agentem, jura sibi data negantem, omnia suæ majestati arrogantem, inexorabilem, asperum, et in amicos quoque bene de se meritos, propterea quod suspectos omnes habeat, ingratum atque crudelem.

In Prometheo vero spectatoribus utilissimum hominis vere popularis exemplar proposuit, quem, ut ait Horatius, nec vultus instantis tyranni, nec civium ardor prava jubentium mente solida quatiat; qui propter generis humani caritatem præpotentis tyranni odium suscipere nullus dubitaverit; susceptum autem excelsa animi magnitudine ac robore sustineat. Itaque hujus humanitas cum Jovis crudelitate, illius cupiditas cum hujus bene de omnibus merendi studio, illius effrænata ferocia cum hujus moderatione ac fortitudine præclare comparatur. Jupiter universum hominum genus extinguere voluit, Prometheus, omnium mortalium vitæ ac felicitatis auctor, parens, deus, exstitit. Prometheus Jovis ad regnum obtinendum adjutor fuerat: Jupiter Prometheum, immemor beneficii, nec ullam aliam ob causam, nisi quod eum, ob nimiam humani generis caritatem, suspectum haberet, indignis modis vexat, acerbissimisque pœnis affligit. Jupiter in summo dignitatis et imperii fastigio constitutus omnia libertatis jura diis eripuerat, æquitatem ac justitiam negligebat, sanctissimas antiquissimasque leges pedibus conculcabat: Prometheus ne summa quidem miseria sic induratur, ut ingenitum humanitatis sensum ex animo amittat, non irascitur hominibus quorum propter amorem tanta se calamitate oppressum videt; non exiit pristinam miseris succurrendi voluntatem; et quanquam se immensis malorum fluctibus mersum videt, idem tamen se quam plurimos malorum socios optare candide negat. Jovem ne summa quidem potentia a timore liberat, id quod haud obscuro indicio prodit, cum vaticinio Promethei perterritus

Mercurium ad eum ablegat, omnibusque minis ac terroribus, pertinacissimum, quo ille nuptias Jovi periculosas premebat, silentium vincere atque expugnare cupit; Prometheum vero, quamvis omnibus artibus deligatum et constrictum, non Chori sollicitudo benevolentiae plena, non Oceani mitiora remedia suadentis amica consilia, non Ius miseris furoribus vagisque cursibus unius Jovis ob noxam agitatae horrores, non saevae Mercurii comminationes, non denique aeris marisque tumultus, non caeli terraeque ruinae, molliunt ac frangunt. Ecce justum illum ac tenacem propositi virum! Ecce virum fortem cum mala fortuna compositum!

Admirabiliter autem Æschylus Promethei imaginem sic efformavit, ut, quanquam semper tenet animi fortitudinem, eandam tamen pro diversa personarum, quibuscum componitur, indole atque ingenio aliis aliisque modis exserat atque declaret. In prima enim scena, praesentibus Vulcano, Robore, ac Vi, supplicii exsecutoribus, omne animi robur in gravissimo silentio cernitur, quo vincula, vulnera, cruciatus, ludibria perfert. Non enim supplex est Jovis ministris; non vociferatur, non ingemiscit illis praesentibus, Nempe quantum in ipso est, diligenter cavet, ne inimici fructum oculis ex casu suo capiant. Ne vero id aliter, ac verum sit, interpretarentur spectatores, illudque silentium ad immanitatem quandam in animo, et stuporem in corpore traherent, statim, ubi illi recesserunt, Prometheum poeta sic induxit loquentem, ut et acerrimum dolorum sensum, et summam animi mansuetudinem proderet. Neque tamen succumbit dolori; sed postquam se eum bene sentire ostendit, corripit animum, eumque ad virtutem ac malorum tolerantiam revocat. Supervenienti deinde Choro miserias quidem suas ac dolores exponit; sed ita, ut iniquitatem potius Jovis tyranni accuset, quam suae ipsius fortunae acerbiter queratur. Cumque se ipsum recte factorum conscientia erigit, tum Jovem, quod sibi beneficia hominibus tributa vitio vertat, acerbiter perstringit, eique venturum esse tempus ostendit, quo sponte sua Prometheum liberaturus sit, ut periculosa consilia, quae sibi imperii jacturam portendant, ab eo resciscat. Et quamvis asperum se et acrem inimicis praebet, ita tamen erga amicos se gerit, ut caveat, ne idem erga omnes morosus, difficilis, aut iracundus esse videatur.

Post Oceani in scenam ingressi benevolentiam quidem, dum se ei deprecatores apud Jovem offerebat, agnoscit, veruntamen molestam ejus sedulitatem constanter amolitur, suboffensum se severa ejus objurgatione significans. Nihil autem sibi opus esse ejus vel monitis vel auxiliis libere profitetur, eumque omnibus se viis aggredientem infecta re discedere jubet. In sexta tragædiæ scena Ioi, infelici puellae, comitatem praestat, cum, quod illa rogaret, ut sibi, quae superessent itinera, exponeret, haud cunctanter efficit: nisi quod initio, ne ejus animum novo

futurarum ærumnarum terrore exaugeat, eam narrationem humaniter detrectat.

In hoc autem colloquio nullam prætermittit occasionem, qua Jovis crudelitatem, superbiam, libidinem accusare possit. Suam quoque conditionem Ius fortuna multo acerbiorum esse ostendit; qua ratione spectatorem, qui flebiles Ius lamentationes auribus acceperat, in majorem sui admirationem rapit. Posteaquam vero Io discessit, ferocius Jovem insectatur, Choroque subinde timenti, se ab omni metu alienum esse profitetur. Vitam enim sibi, quicquid Jupiter moliatur, eripi posse negat, in eaque cogitatione nunc quidem consolationis argumentum quærit, etsi antea ubi cum Io colloquebatur, hanc immortalitatem multum sibi molestam esse fassus erat. Omnes autem animi nervos intendit, omnemque generosæ mentis vim exprimit, in extrema scena, ubi Mercurio, Jovis asseclæ, tanquam sorici palatii, acerbe illudit, et quo gravioribus minis hic eum opprimere ac vincere studet, eo liberius audaciusque exsultat: imo etiamsi Jupiter cælum terramque misceat atque confundat, ipsamque, cui affixus erat, rupem disjiciat ac deturbet, se de statu mentis dejectum non iri posse non verbis solum ostendit, verum etiam ut spectator reapse experiatur, facit. In reliquarum vero personarum animis et moribus efformandis non magis egregiam inventionis ubertatem, quam eximiam artis calliditatem, Æschylus declaravit. Ac primum quidem cum inter dramatis personas, duæ inimicæ sint Promethei, Robur et Mercurius, quatuor autem amicæ, Vulcanus, Chorus, Oceanus, et Io, una tamen quælibet earum suum in Prometheum vel odium vel benevolentiam proprio quodam modo et suo testificatur. Robur enim ea asperitate est et immanitate naturæ, ut Promethei doloribus et cruciatibus lactetur, ut miseriis ejus illudat, ut supplicium urgeat, et, quantum fieri possit, augeri atque exacerbari velit. Quid multa? Carnificis ingenium dixeris. Mercurius vero mitiorem, politiorem, et callidiorem se adversarium præbet; nec demi quid de Promethei malis, nec addi aliquid cupit: verum id unice agit, ut majorum pœnarum minis, Prometheum ad pro-dendum, quod rescire Jovis intererat, secretum volentem nolentemve adducat. Vulcanus propter consanguinitatem et antiquam consuetudinem bene quidem Prometheo cupit, ejusque malis graviter ipse, si quis alius, adficatur: tantum tamen abest ut ei opem ferre adversus Jovem velit, ut potius necessitati parens, suæque ipsius saluti consulens, ipse supplicium puniendo amico a Jove excogitatum suis viribus ac manibus exsequatur. In Choro Oceanitidum naturalem quidem sexus muliebris timiditatem agnoscas: idem tamen et benevolentiam in Prometheum luculentius ostendit; et quantum Jovis crudelitatem et impotentiam abhorreat, subinde liberius prodit; et in extrema dramatis scena, generosam animi indolem illustri documento

probat, quod ultima cum Prometheo perferre ac pati mavult, quam eum in summo rerum discrimine deserere. Oceanus, quibuscunque rebus sine suo ipsius detrimento Prometheo inservire possit, h. e. quicquid precibus pro eo apud Jovem impetraturum se sperat, lubenti animo offert, cæterum callidus potius est ad avertenda pericula, quam ad sustinenda promptus aut paratus. Io denique Prometheum quidem ut communem humani generis benefactorem colit, et, ut æque miserum, ac se ipsam, miseretur; veruntamen suorum ipsius malorum sensu sic opprimitur, ut quomodo Promethei curas et fortunæ acerbitates aliquo modo leniat, ne cogitet quidem, sed ad ejus consilium ultro confugiat, in ejusque futurorum prævisione laborum sibi lenimen quærat. Deinde ut erga Prometheum, sic iidem interlocutores erga Jovem non omnes eodem modo sed alii aliter animati sunt. Κράτος ferum est, et barbarum tyranni mancipium, quod non alia lege, nisi ejus nutu atque arbitrio gubernatur, nec propter servilem animi indolem vel crudelissimis domini facinoribus offenditur, sed potius ad mandata ejus peragenda, qualiacunque fuerint, quo jure quave injuria mandata sint, alacri ac prompto animo fertur. Mercurius vero versutus est Jovis assentator, ex aulicorum numero, qui, quantum inter imperium et servitutem intersit, probe quidem intelligunt, nec tyrannorum sævitiam, pravitatem, ac superbiam ignorant, attamen servitutem opibus et honoribus affluentem egenæ humilique libertati longe præferunt; ideoque ad imperantis arbitrium nutumque totos se fingunt et accommodant. In ejus præterea sermone Æschylus reliquos aulicorum mores, astutias, cavillationes, innocentia simulationem, opprobriorumque, modo apud principem gratiosi sint, patientiam arte callidissima effinxit. Vulcanus ex eorum numero est, qui jugi a tyrannis sibi impositi molestiam sentiant, non tamen id quamvis acerbum a corpore repellere, aut saltem collo jactare audent, sed potius iniquo animo servitutis frænis semel acceptis parent. Oceanus neutri parti immodice nec favet, nec adversatur; sed, tempori inserviendum esse ratus, propitium sibi tyrannum habere cupit, si nihil aliud, certe hoc lucraturus, ut et suæ saluti prospicere, et si usus venerit, aliis quoque, deprecando saltem, prodesse possit. Chorus regis potentiam metuit, iniquitatem adversatur, sed hactenus tamen, ut nec ultro adversus eum quicquam moliri, nec propter ejus metum officii sanctitatem deserere velit. Itaque iras ejus non provocat ille quidem, sed tamen cum officii tuendi causa suscipiendæ sint, non detrectat. Io denique propter Jovis libidinem in tot errores ærumnasque conjecta, ac furoris quoque stimulis identidem agitata, sic animo se fractam ac debilitatam esse ostendit, ut eum quidem oderit et abominetur, quo tamen pacto se in libertatem vindicet, aut malorum auctorem ulciscatur, plane non intelligat.

Atque quod Aristoteles pronuntiavit tragœdiam δ' ἰλίῳ καὶ φόβῳ, misericordia et metu tragicis phantasiis excitato, verarum ejusmodi perturbationum correctionem seu purgationem perficere (περαιῖν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν) i. e. efficere, ne homines in vita justo plus minusve ægritudine vel metu afficerentur, sed in his affectibus auream illam mediocritatem tenerent, id profecto in hac tragœdia sic instituit et perfecit Æschylus, ut in eam formam, quam animo comprehendit philosophus, nulla melius includi posse videatur. Magnam sane, quis enim neget? misericordiam excitat in spectatorum animis Promethei fortuna. Nam et indignitas malorum, quæ immeritum premebant, et vinculorum cruciatuumque diritas, et solitudo, et diurnitas doloris, et amicorum imbecillitas, et inimicorum ludibria; hæc omnia cum singula per se miserabilia sunt, tum inter se conjuncta faciunt, ut spectatorem eo vehementius Promethei tot calamitatibus obruti miserescat. Ne tamen ultra modum ejus malis affligatur, excellens Promethei fortitudo prohibet, quæ misericordiam ærumnarum virtutis ejus admiratione temperat; ut si nobis optio detur, Promethei virtutem, quamvis adversa fortuna oppressam, Mercurii ignavæ et sordidæ felicitati multum simus anteponendam existimaturi. Cumque sub Jovis nomine tyranni cujusdam civium libertatem opprimens effigiem adumbrare poeta voluerit, magnum quidem in spectatorum animis tyrannidis metum excitavit, ut nimirum Atheniensium populo angue canequæ pejus vitandam esse tyrannorum impotentiam persuaderet; eosdem tamen etiam non nimis metuendum esse tyrannum, si cui quando contigerit remp. opprimere, sed, ut Prometheum Jovi resistere videbant, sic illi quoque fortitudinem animi opponendam, nec succumbendum malis civibus, sed potius renitendum atque obsistendum esse doceret. Ac nisi isto potissimum consilio hanc tragœdiam scripsisset poeta, ut invisum redderet liberis civibus tyrannicum imperium, parum abesset, quin totum illud cum Ione colloquium ἐπιπέδιον inane et præter rem accessitum esse videretur. Si vero id, quod volumus, spectavit tragicus, appositissima est pars fabulæ de Ius erroribus ob insanum Jovis amorem ab irata ejus conjuge miseræ virgini impositis. In memoriam enim hæc revocabant plerorumque tyrannorum effrenatas libidines, a quibus nec maritis uxores, nec parentibus filias castas et pudicas, tueri licebat.

Reliquarum vero laudum, quibus in tragœdia poetarum vel ingenium vel artificium spectatur, huic Promethei Vincti dramati nullam equidem deesse censeo. Nam sive verisimilitudinem spectes, omnia vel ad historiæ veritatem, vel ad fabularum vulgo creditarum auctoritatem, vel denique ad populi opinionem, sic accommodata sunt, ut nihil amplius requiri possit; sive dignitatem scenicæ fabulæ, præsertim tragicæ, cogites, passim a nobis in commentario observatum quam

callide ab iis quæ tum circumferebantur de Ione et Prometheo fabulis, quicquid ridiculum esset, quicquid a cothurni gravitate discreparet, separaverit; sive ad ornationem universi operis, et partium singularum cum toto concentum examinaveris, nihil fere uspiam supervacuum, nihil mancum, nihil denique inchoatum reperietur, quod non idem sit laudabiliter perfectum; nec solum loci ac temporis, in quo quædam poetis licentia recte conceditur, sed etiam, quod majus est, actionis, in qua nihil placere potest, quod sit interruptum, aut male consarcinatum, admirabilis cernitur unitas atque simplicitas. Quid? quod in omni elocutione, quid styli tragici decor, quid dialogi veritas, quid interlocutorum partes postularent, sapientissime Æschylus intellexit. Ea certe est in tenuibus simplicitas, in magnis sublimitas dictionis, ut utriusque varietate, ac vicissitudine mirabiliter delectetur lector, qui quidem in his rebus recte sapiat: nec unquam, aut illam in sterilitatem, aut hanc in vitiosum tumorem abiisse deprehendat.

Quod vero Æschylus sub Jovis nomine, quem Deorum hominumque regem venerabatur populus, tyrannorum injustitiam et crudelitatem castigavit, id sane, si res ad veram ætatis nostræ de Dei numine philosophandi rationem exigenda esset, impium, et sceleratum, populique moribus perniciosum fuisset: cum autem istis de Jove opinionibus tota Græcorum natio dudum imbuta esset, non magis in poeta nostro, quam in Homero reprehendi debet, eum humana potius ad Deos, quam quæ vere divina essent, ad homines transtulisse. SCHUTZ.

IN FRAGMENTA

NOTÆ VARIOR. ET BUTLERI.

IN PROMETH. IGNIFERUM.

TIT. An Πυρκαεύς et Πυρφόρος titulus est unius ejusdemque dramatis? Ita censet Canterus [Nov. Lectt. IX. 21.] recte meo iudicio: nam sic tres *Promethæos* Æschyli distinguere possumus commode. Δεσμώτης et Λύομενος duo dramata fuerunt tragica: Πυρκαεύς sive Πυρφόρος drama fuit satyricum: quale *Promethei* nomine recenset nobis Auctor hypotheseos in Persas, Ἐπὶ Μένωρος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἰνὴκα Φινεΐ, Πέρσαις, Γλαύκῳ, Ποτνειΐ, Προμηθεΐ· ut recte animadvertit Casaubonus in libro de Satyric. Græc. Poes. Neque dubitare debuit vir eruditus, trajectionem mox sibi comminiscens, quæ omni fundamento caret, et errorem ejus exhibet apertum: nam Sophoclis Andromedam drama fuisse tragicum, ut nihil aliud dicam, certo certius constat ex Eratosthenis Catasterismis. Quare non magis ex Æschyli Glauco, quam ex Sophoclis Andromeda, quibus Satyri et Sileni notabantur ut intemperantes, de argumento satyrico constare potest; et perperam omnino Theocriti Scholiastes ad trajectionem illam firmandam adducitur. Apud auctorem hypotheseos quarto loco stat Προμηθεύς, illeque eo ipso Σατυρικὸν sese prodit: Προμηθεύς scil. Πυρφόρος, qui et Πυρκαεύς, eoque nomine nunc citatus a solo Polluce, quia, ut suspicari licet, plures erant libri qui Πυρφόρος, quem qui Πυρκαεύς exhibebant, et vox illa minus usitata cesserat alteri magis usitatæ: Πυρκαεύς autem et Πυρφόρος inter Satyros argumentum præbere potuit lepidissimum, ut quisque animadvertit. PAUW. Diversas Meursius existimat utrasque tragædias Æschyli, Προμηθεΐα Πυρκαεία et Πυρφόρον, secus ac Canterus, qui sibi colligere videtur ex his Onomasticographi verbis eundem esse Προμηθεΐα Πυρφόρον et Πυρκαεία· quod tamen, me iudice, non liquide constat ex auctore nostro, [Poll. Onomast. IX. 8. Segm. 156.] et equidem ipse lubens eorum partibus accedam, qui diversas sentiunt tragædias esse. Προμηθεύς enim Πυρφόρος, qui ignem ætheria domo subductum fraude mala gentibus intulit,

ut cum Lyricorum principe loquar; Πυρκαεύς autem, ὁ ἰμπρήσας, qui excitat incendium, ut Sophoclis Ναύπλιος Πυρκαεύς, aut ignem facit: sic igitur hac fabula docuisse sentio de illati mortalibus ignis usu, quæque utilitas exinde, monstrante Prometheo, redundarit ad homines; ut itaque totam Promethei historiam, seu fabulam dicere malis, exhibuerit in scena atque docuerit Æschylus, Προμηθία Πυρφόρον, Πυρκαία, Δεισμώντην, Λυόμενον. HEMSTERHUS. ad Polluc. IX. 8. Segm. 156. Incerta res est, et magna est summi viri Tib. Hemsterhusii auctoritas, ut ab eo non nisi pudenter discedam. Sed contra stat Stanleius, cujus sub umbra me quoque tueri velim. Duplicem fuisse credo hujus fabulæ inscriptionem, Προμηθεὺς Πυρφόρος ἢ Πυρκαεύς. Idem quibusdam videtur in Supplicibus obtinuisse, ut inscriberentur Ἴκετίδες; ἢ Δαναΐδες. Id forte distinguendi causa additum, cum plures essent tragœdiæ quæ priori ac simplici titulo insignirentur. Ut ut illud fuerit, ex tertio hujus fabulæ fragmento quod asservavit Stanleius in notis, Προμηθία Πυρκαία satyricum fuisse drama certissimum est. Cum vero tetralogiæ veterum e trilogia constarent cum satyro, vellem aliquis hæc dramata, diversis docta temporibus, in unum collegisset, ut essent vel Προμηθεὺς Πυρφόρος, Δεισμώντης, Λυόμενος, cum Πυρκαεῖ, vel potius Προμηθεὺς Δεισμώντης, Ἴκετίδες, Προμηθεὺς Λυόμενος, cum Προμηθεῖ Πυρφόρῳ ἢ Πυρκαεῖ, tetralogia Æschylea de Prometheo, Προμηθεϊκῆς dicta, sicut altera illa de Oreste, quæ Ὀρεστεία, sicut Philoclis tragici de Pandione, quæ Πανδιονίς, sicut Euripidis de Alcæone quam Ἀλκμαιωνίδος titulo restituit illi Bentleius ὁ θαυμαστός, in Epistola celeberrima, p. 17. S. BUTLER.

I.

ΣΙΓΑΙΝ Θ'. Σιγαῖν θ' ὅπερ διῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια, est in Choeph. v. 580. Et Φιλίῃ δὲ σιγαῖν ἢ λέγειν τὰ καίρια, in Sept. Theb. γ. 625. Phrasis ista Æschylo fuit in deliciis. PAUW.

II.

ΛΙΝΑΔΕΣ, κ. τ. λ. Λίνα δὲ, πίσσα, καὶ ὤμολινε μακροὶ τόποι dedit Hemsterh. in loco Pollucis, quod monuit Pauw. Sed et μακρότοποι conjunctim scriptum se reperisse testatur Jungermannus, quod merito rejecit tamen. Totum versum sic legit Pauw.

— λίνα δὲ, πίσσα, κ' ὤμολινε μακροὶ τόποι

et sic eum Trochaici tetram. cat. majorem esse partem voluit. Hoc certe dixeris, sive Senarii sive Trochaici pars sit posterior, licentiam in metro adhiberi Comicam, satyris forte concessam, severioribus cothurni legibus non item. S. BUTLER. His verbis enumerasse Promethea puto, et mortales docuisse quid materiæ terrestris faceret ad conservandum et augendum ignem, quem subdole cælo subduxerat. HEMSTERH. ad loc. Pollucis. Crediderim potius Promethea de artium inventionem et navium fabrica locutum fuisse. Sed incerta res est. S. BUTLER.

III.

ΤΡΑΓΩΣ. Ex Satyrico dramate fragmentum hoc proculdubio desumptum est, unde Æschylo tribuerim, quod suadet orationis et argumenti color, neque enim citatur auctoris nomen. Fabulam Promethei tractavit Sophocles, sed eam forte cothurnatam. Schol. Pind. Pyth. V. 35. Ὁ δὲ τότε (Ἐπιμηθέως) ἀδελφὸς Προμηθεύς, καὶ σοφὸς καὶ προορώμενος. Διὸ καὶ τῆνομα ἀπὸ τῆ προμαθεῖν ἔσχε. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ, τῷ Προμηθέως, θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντίχρῆσθαι, (ita distinguit Brunck.) καὶ μὴ τῆς μεταμελείας. Hæc tragicum spirant. Sed et fabulam cui titulus Προμηθεύς Epicharmum quoque docuisse testantur Athenæus, III. 9. Jul. Poll. X. 23. Etymol. in voce Στατήρ. Athenæi verba sunt, Πᾶδ' ὁ Ἐπίχαρμος ἐν Πύρρα καὶ Προμαθεῖ φησι,

Κἂν τίς Ἑλλήνων τὸν ἀνδρᾶ τ' ἂν θᾶσαι δὴ καὶ λεπὰς ὄσσα'

quæ sic emendat Casaub. Ἐπίχαρμος ἐν Πυρκαεῖ Προμαθεῖ,

Καὶ τελλίαν τε κἀναρίταν θᾶσαι δὴ καὶ λεπὰς (vel λεπᾶδ') ὄσα.

Hæc certe non sunt tragica, sed soccum præ se ferunt. Sed et ipsum fabulæ argumentum indicavit cl. Hemsterhusius, qui ad illa Pollucis, X. 23. Segm. 82. Παρὰ μίντοι Ἐπιχάρμῳ ἐν Πυρκαεῖ Προμηθεῖ, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην χρῆσιν εἴρηται, κύλικα, μαγίδα, λύχνον — a Casaubono prorsus dissentit. Quod enim pro Πύρρα καὶ Προμαθεῖ invexerat Casaubonus, Πυρκαεῖ Προμαθεῖ, illud, post Jungermannum hinc ablegat vir cl. recepta vetere lectione ex Athenæo et Cod. Pollucis, Πύρρα ἢ Προμαθεῖ. Qua in fabula egisse Epicharmum de hominum origine uti a Prometheo vel a Pyrrha traduntur producti arbitratur, idque e Schol. Pind. Olymp. IX. 9. confirmari judicat. Sic enim ille, Πύρρα δὲ ἡ Δευκαλίωτος γυνὴ, θυγάτηρ Ἐπιμηθέως· καὶ ὁ μὲν Ἐπίχαρμος, ἀπὸ τῶν λίθων λαὰς τὰς ὄχλους φησὶν ἠνομάσθαι. Hinc Scholiasten ad hanc Epicharmi fabulam respexisse credit vir cl. Satis illud probabile quidem, hoc vero certissimum est, cum ex locis e Polluce et Athenæo laudatis cum ex altero illo apud Etymol. in voce Στατήρ, Πολλοὶ σατῆρες ἀποδοτῆρες εἰδ' ἂν εἶς, Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ, fabulam illam quam Προμηθέως epigrapha inscripserat Siculus, Satyrum fuisse vel Comœdiam; Tragœdia certe non fuit, Satyrum fuisse nullus dubito. S. BUTLER.

IN PROMETHEUM SOLUTUM

NOTÆ VARIOR. ET BUTLERI.

CUM hæc Fragmenta typis mandarem amici cujusdam docti admonitu seriem temporis servandam institui, et ut quisque scriptorum unde hæc hausta sunt antiquior erat, ita quas asservavit reliquias ordine chronologico edendas curavi. Id vero etiam tum aliquid habere mihi videbatur incommodi, quod jam maximum esse intelligo. Sed ea erat viri vere amicissimi simul et doctissimi auctoritas ut refragari non poteram. Quod vero ille boni lucrari voluit ordini chronologico consulens, id multo majore incommodo compensatum est, quod argumenti seriem ac nexum penitus sustulerit. Jam vero si Fragmenta hoc ordine legere instituas, IV. II. XII. III. V. VI. I. IX. X. VII. ipsum fabulæ argumentum satis perspicuum erit. Primum enim in Fragmento IV. adsunt Titanes, (e quibus constat Chorus,) sicut in Prometheo Vincto Oceanitides: deinde regiones per quas venerint recensent. Hoc cum Fragmento II. aperte cohæret. Mox, ut in Prometheo Vincto suas ipse miseras Oceanitidibus ipsique Oceano narraverat, sic hic easdem cum Titanibus communicat. Huc spectat Fragmentum XII., quod ex Attio servavit Cicero. Nec abludit Fragmentum III., ubi beneficia mortalibus collata, ut in Prometheo Vincto, dinumerat. Ut autem Io in Prometheo Vincto, sic nunc intervenit Hercules iter ac labores suos docendus. Huc pertinent Fragmenta V. VI. I. IX. X. VII. De VIII. et XI. nihil certi dixeris, prius forte ad Fragmentum XII. pertinebit, alterum nihil spectat ad hanc tragœdiam. Denique de XIII. et XIV. quæ nos ex Achille Tatio et Isæo excitavimus, nihil aliud judicandum erit quam XIII. ad hujus tragœdiæ λύσιν, XIV. ad generalem Promethei historiam pertinere. S. BUTLER.

Γ.

ΗΞΕΙΣ ΔΕ. Apud Dionys. Halic. I. p. 27. extare monet Paul. Leopardus Emendat. V. 17. q. v. Quin et aliquanto plenius hujus loci argumentum ex Dionysii quam ex Strabonis verbis colligas. Sic enim ille, *Δηλοῖ δὲ τὸν πόλεμον τούτου τῶν ἀρχαίων ποιητῶν Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ· περιπίπτει γὰρ αὐτῷ ὁ Προμηθεὺς Ἡρακλεῖ τὰ τι*

ἄλλα προλέγων, ὡς ἕκαστον αὐτῶν τι συμβῆσθαι ἔμιλλε, κατὰ τὴν ἐπὶ Γηριόνην στρατείαν, καὶ δὴ καὶ περὶ τῷ Λιγυρικῷ πολέμῳ, ὡς ἔραδιος ὁ ἀγὼν ἔσται· τὰ δὲ ποιήματα ἄδη ἔχει, Ἡξίς δὲ, κ. τ. λ. S. BUTLER.

Ibid. ΠΕΠΡΩΤΑΙ ΓΑΡ ΣΕ. Verte ad mentem Hygini, *Fato enim decretum est tela hic tibi defore.* HEATH.

Ibid. ΝΕΦΕΛΗΝ Δ' ΥΠΟΣΧΩΝ. Ὑπέρσχων mavult Casaub. ad Strab. l. c. quasi Jupiter cum vellet lapidibus pluere, nubem prius excitasset quæ Herculem hostium oculis eriperet; et sic Pauw. qui monet etiam *ἠφάδι* pro *σὺν ἠφάδι* positum esse ellipsi notissima. Contra vero vulgatam tuetur Salmas. Exercit. Plin. p. 42. locum sic interpungens ac legens,

Νεφέλην δ' ὑποσχών, ἠφάδι γρογγύλων πετρῶν
Ἑπόσκιον θήσει χθόνι, οἷς ἔπειτα σὺ
βαλῶν διώξεις, κ. τ. λ.

Quem sequitur Heath., locum sic interpretatus, *Nubem vero subtendens celo lapidum rotundorum imbre terram adumbrabit.* S. BUTLER.

Ibid. ΟἷΣ ΕΠΕΙΤΑ ΣΥΜ-ΒΑΛΩΝ ΔΗΙΩΣΕΙΣ. Οἷς ἔπειτα σὺ βαλῶν, quod voluit Salmasius, Pauwio quoque placuit; primum quod voces divulsas non ament Iambi, deinde quod ipsum βαλῶν melius sit quam *συμβαλῶν*. Recte illud quidem: recte quoque *διώσεις* retinendum iudicavit vir cl. cum illud amet sententia nec respuat versus, quia *η* ante *ω* corripitur potest. Nec tamen emendatio Salmasii, *διώξεις*, deterior est. Cum Pauwio facit Heath. nisi quod *βάλλων* maluerit. *Σὺ βαλῶν διώσεις*, a *διώθω*, non displicuit P. Leopardo Emendat. V. 17. S. BUTLER.

Π.

ΦΟΙΝΙΚΟΠΕΔΟΝ. Ex Dionys. Halic. l. 41. suspicari possumus, verba hæc fuisse Promethei, qui Herculem in illa fabula præmonebat de iis omnibus, quæ ipsi erant exsequenda. Verum hæc, ut puto, a Choro pronuntiata sunt, qui dicunt se tantum terrarum esse emensum ut viserent Prometheum. Similisque omnino locus de Titanum adventu ad Caucasum, ubi erat Prometheus, ab Arriano in Periplo Ponti Euxini ex eadem tragœdia refertur. Ecquam autem Paludem *Χαλκοκεραυνῶν* Æthiopum poeta intelligat, non sane ipse intelligo. In libris veteribus *παντοσροφῶν* scribitur, non *παντοτροφῶν*. Quod ad Æthiopes attinet, etiam in Prometh. Vinct. γ. 807. eos *πρὸς ἡλίεσσι* collocauit Æschylus. CASAUB. ad Strab. l. c.

Ibid. ΧΑΛΚΟΚΕΡΑΥΝΟΝ. *Aëris instar coruscantem*: a Solis nempe fulgore. Similiter *φοινικόπεδον* præcedens accipiendum de rubro colore quo Sol inficit maris superficiem: mare rubrum: *λίμνα* ista haud diversa ab *ἡλίεσσι*, quarum mentio in Prometh. Vinct. PAUW. Malim intelligere de lacu quodam in quem fulmina crebro incidere credebantur, ut vertatur, *lacus areo fulmine petitus*. Quis hic designatur lacus nemo forte dixerit; fuerit in Libya interiore. Jam vero collatis quatuor ultimis hujus

fragmenti versibus cum illis Prometh. Vinc. γ. 807. et seq. in ea sum sententia ut credam per ἡλίω πηγᾶς occidentalis Oceani fluctus procul dubio intelligi. Nec me movent quæ sequuntur, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ veteres enim partes Libyæ occidentales mirum in modum coarctasse, et Nilum ingenti flexu Occidentem versus regyrari credidisse, notissimum est. Ut alios taceam, cf. Strabon. XVII. p. 826. τινὲς δὲ καὶ τῆ Νείλω πηγᾶς πλησιάζειν οἰοῦνται τοῖς ἄκροις τῆς Μαυροσίας. S. BUTLER.

Ibid. ΠΑΝΤΟΤΡΟΦΩΝ. Ita scribendum ob versum, quem jugulat παντοτροφῶν: et hic monometrum monometro miscetur. PAUW.

IN' O ΠΑΝΤΟΠΤΑΣ. "Ἴν' ὁ παντεπόπτας ἡέλιος habet Strabo, contra metrum, et sic etiam ἄμετροι decurrunt reliqui versus. S. BUTLER.

III.

ΙΠΠΩΝ ΟΝΩΝ Τ'. A Plutarcho bis adducuntur; semel in libro de Fortuna, semel in libro de Solert. Animal. In loco priori est ἀντίδωρα, in loco posteriore ἀντίδρα, ἀνδέκτορα. Xylander præfert ἀντίδωρα, nullo profecto jure: ἀνδέκτορα et ἐκδέκτορα nota. PAUW. Verte equorum asinorumque vectiones et taurorum prolem, boves scil. De coitu hic nequaquam agi constat ex versu sequente. HEATH.

IV.

ΗΚΟΜΕΝ. "Ἰκομεν metri gratia Heath. quod vereor ut sic salvum sit. Legerim vel

———— ἦκομεν
* Ἄθλος τῶς σὲς τέσδε ———

vel

———— ἦκομεν * * *

Τῶς σὲς ἄθλος τέσδε. S. BUTLER.

Ibid. ΠΗ ΜΕΝ ΔΙΔΥΜΟΝ. Versus Anapæstici sunt male cusi: Scribere potes,

———— Πῆ μὲν διδυμον χθονὸς

Εὐρώπης μέγαν

Πῆ δ' Ἀσίας τέρμονα Φάσιν.

Clausula Anapæstica excipit monometrum Anapæsticum: malo autem τῆ, τῆ, quod ediderunt Angli, quam πῆ, πῆ, quod ediderunt Basilienses: διδυμον μέγαν Φάσιν, τῆ μὲν Εὐρώπης, τῆ δ' Ἀσίας τέρμονα. Verba ordino, ut ea melius de uno fluvio intelligas, et τῆ, τῆ etiam mecum probes. Vossio aqua hæsit, ideoque scripsit, Τῆ μὲν διδυμον χθονὸς Εὐρώπης Μέγαν ἢ δ' Ἀσίας τέρμονα Φάσιν: quo jure vides nunc. PAUW. Neque metri satis constat ratio neque structuræ; perperam enim juxta vulgata Phasis dicitur duplex Europæ terminus. Legendum igitur existimo,

Δίδυμον τῆ μὲν χθονὸς Εὐρώπης

Τῆ μέγαν Ἀσίας τέρμονα Φάσιν.

HEATH.

V.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ ΕΝ ΠΡΟΜΗΘΕΙ. Omnino addendum erat δεσμώτης; sic enim Galenus, sive errore librarii sive lapsu memoriæ. S. BUTLER.

Si quando incideris L. B. in locum quendam Galeni, qui est in primo commentario in sextum ἐπιδημιῶν Hippocratis, in quo versus quosdam, citat ex ea tragœdia quæ inscribitur Προμηθεὺς Δεισμώτης, (quæ primum locum in nostra editione, ut in omnibus antiquis exemplaribus, obtinet,) in illis hic quærendis oleum atque operam non perdas, nunquam eos reperturus. Profert autem Galenus illos, de significatione vocis πείμφιξ agens. Postquam enim ex Sophocle testimonia produxit, addit, Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεὶ Δεισμώτῃ, Εὐθειῶν ἔρπετὴν δὲ καὶ πρῶτις μὲν βορεάδας ἤξει πρὸς πνοαῖσιν. εὐλαβῆ βρόμον καταγιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ δυσχειμέρῳ πείμφιγι τρέψας ἄφνω. Quæ verba, et depravata et confusa, sic mihi utcunque emendari et in ordinem versuum redigi videntur posse :

Εὐθειῶν ἔρπε τήνδε· καὶ πρῶτις μὲν
 βορεάδας ἤξει πρὸς πνοαῖσιν, εὐλαβῆ
 βρόμον καταγιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ
 δυσχειμέρῳ πείμφιγι τρέψας ἄφνω.

Primum versum si ita legeris, minima mutatione restituere poteris. De secundo amplius deliberandum censeo. Tertius autem minime mendosus esse videtur. Quarto deest syllaba aliqua. Sed quid, obsecro, suspicemur de his versibus? an eos in omnibus quæ nobis videre contigerit exemplaribus omissos esse? Certe si in iis omnibus omissi sint, nescio in quo tandem eos repertum iri sperare possimus. Nam, ut de iis taceam quæ videre potuit Victorius, hoc affirmare ausim, non pauciora quindecim a me esse visa, partim Venetiis, partim Florentiæ, partim Romæ, partim etiam Neapoli; (sed in quorum bona parte tantum primæ tres tragœdiæ haberentur) quæ quum, ut eram curiosus, omnia pervolutarem, minime in ullo quicquam tale reperi. Atqui si ex hac tragœdia versus illos esse negemus, δυοῖν θάτερον, aut depravatam esse Galeni librum, et unius tragœdiæ titulum pro titulo alterius suppositum; aut ipsum Galenum perperam unum pro alio scripsisse, judicabimus. Vis libere dicam quod sentio? Crediderim ab imperitia scriptoris profectum non esse hunc errorem (si enim erat literarum rudis, unde didicerat esse Æschyli tragœdiam quæ Προμηθεὺς Δεισμώτης vocaretur?) sed esse Galeni, aliud cogitantis et in aliis rebus occupati, μνημονικὸν ἀμάρτημα. Quam multa autem reperiantur veterum auctorum Græcorum pariter et Latinorum hujusmodi μνημονικὰ ἀμάρτηματα, quid hic attinet commemorare? Ne ipse quidem Cicero, ut norunt omnes, ab iis vindicare se potuit: et ejus cum alii alios memoriæ lapsus animadverterunt, tum vero nuper ego primus quendam deprehendisse mihi videor; quem tamen hujus loci non est referre. Sed et nuperrime dum excuderem Maximi Tyrii philosophi Platonici Græcas disputationes, nunquam antea in lucem editas, offendi tale ejus μνημονικὸν ἀμάρτημα. quod quale sit si vis intelligere, vide Annotationes quas ad calcem illius libri adjunxi. Quæ quum ita sint, Galeno quoque hoc σφάλμα condonemus. At enim ex qua

tandem Æschyli tragœdia sumptos esse hos versus existimabimus? nempe ἐκ τῆ Προμηθέως, sed Προμηθεὺς λυομένη. Tres enim scimus Æschyli fuisse tragœdias quæ eundem titulum, sed diversis epithetis distinctum, præferrent, Προμηθεὶα πυρφόρον, Προμηθεὶα δεσμώτη, Προμηθεὶα λυομένη. Quo magis venia dignus est Galenus, quum valde proclivis fuerit in hujusmodi inscriptionum affinitate lapsus. Ut vero ἐκ τῆ λυομένη Προμηθέως depromptos esse hos versus existimem, facit locus quidam Strabonis, quem ego totum proferam: (nam vel hoc nomine, quod Æschyli sit, dignissimus est a te legi:) deinde quibus conjecturis nitar explicabo. Ille igitur libro 4 τῶν γεωγραφημένων, mentionem faciens περὶ τῆς λιθώδους τῆς μεταξὺ τῆς Μασσαλίας καὶ τῶν ἐκβολῶν τῆ Ῥοδαῦ, cum alios testes, tum vero Æschylum citat: ait enim, Τὸ μίτοι δυσαπολόγητον Αἰσχύλος καταμαδῶν ἢ παρ' ἄλλης λαβῶν, εἰς μῦθον ἐξετόπισε. φησὶ γοῦν Προμηθεὺς παρ' αὐτῶ, καθηγμένους Ἡρακλεῖ τῶν ὁδῶν τῶν ἀπὸ Καυκάσου πρὸς τὰς Ἐσπερίδας,

Ἡεῖς δὲ Λιγύαν εἰς ἀτάρβητον γρατόν,
 Ἐνθ' ἐ μύχης, σάφ' οἶδα, καὶ θερὸς περῶν,
 Μέμψη· σέπρωται γὰρ σε καὶ βέλη λιπιῖν.
 Ἐσταῦθ' ἐλίσθαι δ' ἔτιν' ἐκ γαίας λίθου
 Ἐξεῖς. ἐπιὶ πῶς χωρὸς ἐστὶ μαλθακός.
 Ἰδὼν δ' ἀμνηχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ,
 Νεφέλην δ' ὑποσχὼν ἐφάδι τρογγύλων
 Πέτρων ὑπόσκιον θήσει χροῖα. —

Οἷς ἔπειτα συμβαλὼν θῆσεις ῥαδίως Λιγὺν γρατόν.

Sunt autem hi versus in Aldino exemplari valde confusi: nam futurum μέμψη, quod principium tertii esse debet, illic finis est secundi; futuro item ἔξεῖς clauditur versus quartus, a quo incipere debet quintus. Quinetiam mendosa sunt illa verba θερὸς περῶν, quæ tu ex quodam Henrici Scrimgeri, viri restituendis bonis auctoribus nati, exemplari (cujus ille te diu, ut spero, desiderium ferre non patietur) pulcherrime corriges, si legeris, θερὸς περῶν. Cætera autem quæ in sequentibus versibus depravata sunt, in aliud tempus excutienda servans, quomodo locus hic conjecturam meam adjuvare mihi videatur, paucis exponam. Aiunt Æschylum fabulatum esse, Herculem, orbem totum peragrantem, quum ad Caucasum venisset, et Prometheus monti affixum vidisset, cujus jecur ab aquila roderetur, commiseratum ejus vicem, aquilam confodisse, deinde ipsum e vinculis liberasse. Quæ si admittimus, non video quomodo dubium ulli esse possit quin versus hi Æschyli, in quibus ait Strabo Prometheus Herculi viam a Caucasio ad Hesperidas indicare, ex ea tragœdia sint quæ nomen a Prometheo vinculis soluto et liberato accepit. Jam vero si versus hi sint ἐκ τοῦ Προμηθέως λυομένη, quid obstiterit, obsecro, quin et illi quos Galenus citat ex eadem tragœdia sint; adeo ut recte legi apud illum ἐν Προμηθεῖ, sed pro δεσμώτη, contra λυομένη legendum esse, credere debeamus? Verum enimvero dicat fortasse aliquis, Ut dem tibi carmina ea quæ Strabo

affert, ἐκ Προμηθείως λυομένην esse desumpta; unde conjicis inde esse etiam illos quos Galenus citat? Certe, inquam, ex eo quod quilibet, versus eos legens, intelligere possit, verba alicujus esse et ipsa καθηγουμένην τινὶ ὀδῷ τινός; et quoniam in nostro quoque Prometheo Vincto prolixus erat sermo Promethei, indicantis ipsi ἰοῦν viam quam tenere illam oporteret, erant et in Prometheo liberato verba multa ejusdem, ipsum Herculem viam quam sequi eum oporteret edocentis, atque ita hæc duæ tragœdiæ hoc simile habebant, quod utraque variorum locorum descriptiones contineret; Galeno erroris occasionem hoc dedisse, minime mirandum esse arbitror. Hæc sunt, lector, quibus omnem scrupulum, quem tibi locus ille Galeni injicere potuisset, eximere volui; in quibus si prolixior quam pro meo more tibi visus sum, existimato hæc a me non παρεξέρχως explicari debuisse, qui meam, id est meæ editionis, causam acriter mihi tuendam putaverim; et modo non pro ejus auctoritate, tanquam pro aris et focus, si opus fuerit, dimicare paratus sim. Quomodo autem dignitatem illa suam servasset, aut apud ullum fidem in cæteris impetrasset, ac non potius suspecta ubique fuisset, si mancã eam ac decurtatã in ipso limine comperissemus? Et de his quidem hactenus. H. STEPH.

Ibid. ΠΡΟΣ ΠΝΟΑΙΣΙΝ, ΕΥΛΑΒΟΥ. Πρὸς πνοάς, ἢ εὐλαβῶ post Vossium probant Pauw. Heath. recte: sed ut suum cuique tribuamus est revera conjectura M. Sophiani, teste Cantero, Nov. Lectt. III. 5. S. BUTLER.

Ibid. ΒΡΟΜΟΝ ΚΑΤΑΙΓΙΖΟΝΤΑ. Idem quod Strabo et Æschylus de hoc vento prodiderunt, dicit quoque Diodorus Siculus, et Cato apud Gellium: *Ventus Cercius cum loquere, buccam implet, armatum hominem, plaustrum oneratum, percellit.* Voss. ad Melam. II. 5.

Ibid. ΠΕΜΦΙΓΙ ΤΡΕΨΑΣ ΛΦΝΩ. Haud dubie legendum πέμφιγι συσρέψας ἄφνω* συσρέψας ἀναρπάζη optimum est, et συσροφαὶ ἀελλῶν ipsi tirones tenent: ἄφνω autem accedens emphasin habet. Vossio bellatulum suum αἰφνω non invideo. PAUW. Pauwio accedit Heath. quibus assentior. S. BUTLER.

VI.

ΕΞΕΥΛΑΒΟΥ. Auctius hoc fragmentum exhibet Galenus in Comment. primo ad Hippocr. Epidem. VI. 29. Ἐπὶ δὲ τῆς ραιίδος (ita pro ραγιτίδος recte reposuisse videtur Gatakerus), ὁ αὐτός φησιν ἐν Προμηθείῳ

Ἐξευλαβῶ δὲ μὴ σε προσβάλλη γόμα
Πέμφιξι, πικροὶ γὰρ, καὶ διὰ ζωῆς ἄτμοι.

HEATH.

VII,

ΗΞΕΙ. ἩΞΕΙ, quod voluit Stanl. probavit Pauwius, recte; nam videtur esse sermo Promethei ad Herculem conversi. Porro hi versus apud Steph. Byzant. corrupte exhibentur, et sic quidem:

Ἐπιτα δ' ἤξει δῆμον ἐν δικαιοτάτῳ
 Ἀπάντων καὶ φιλοξινότατον Γαβίης,
 Ἴν' ἔτ' ἄροτρον ἔτε γατόμος
 Τίμει δικάλλῃ ἄρῃαν, ἀλλ' αὐτόσποροι
 Τίει φέρεισι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

S. BUTLER.

Ibid. ΘΝΗΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ. Monet Pauwius hoc a Stanleio esse, cum Holstenius dederit ἀνδρῶν. Illud certe rectius. Idem vero γατόμος pro eo quod est apud Stephanum, γατόμος, minus probat. S. BUTLER.

VIII.

ΕΙΣΑΦΑΣΜΑΤΑ. Locus Hesychii explicandus breviter: *εἰσπτήματα* recte legitur una voce: *εἰσπτήμα involatus*. Ita quidam exponebant vocem, deducentes eam ab *εἰσαφίναί*. Inepte, nam ab *εἰσαφίναί* non potest fieri *εἰσάφασμα*: *ἀφίω*, *ἄφημα*, *ἀφήτωρ* habemus; et sic *ἀφήμα* habere etiam possumus. Sed unde ita *ἀφήσμα* et *ἄφασμα*? Sine dubio ineptierunt qui vocem ita intellexerunt. Alii exponebant *σπαράγματα*: et hos sequi possumus. Ἄπτω, ἀφή, ἀφῶ, ἀφάσσω, ἀφάζω, εἰσαφάζω, εἰσάφασμα. Ἀφάσσω notum est omnibus: ἀφάζω apud Hesychium perspicue est suo loco: Ἀφάζω, ἀναδέχεται, ἀπὸ τῆς ἀφῆς. Contrectationes sunt vel violentæ vel blandæ: inde ἄφασμα pro σπαράγμα: et auget *εις* præfixum, quod *intus* et ea quæ *sub cute* sunt designare potest. Sic non ineptiebant illi. PAUW. Nescio an huc spectet vox *adulat* in Fragmento XII. S. BUTLER.

XII.

TITANUM. Ex Prometheo Attii desumptum esse elegans hoc fragmentum, potius quam ab ipso Cicerone conversum suadet Marcellus Nonius, qui in voce *Adulatio*, illa, *Et sublime advolans*, &c. ex Attii Prometheo citat, nisi quod *tui mei volans* dederit Ald. Sed nullus dubito quin hæc Attius ex Æschylo transtulerit. S. BUTLER.

Ibid. SUBLIME ADVOLANS. Puto cum aquilæ advolatum ante scripserit, avolatum ejus nunc narrandum esse. Ergo nulla tot editionum et mysticorum librorum verecundia ductus, veluti perfrieta fronte, *sublime avolans* legendum esse perseverabo. TURNER. Advers. II. 9.

Ibid. NOSTRUM ADULAT SANGUINEM. Pro *adulatur*; h. e. lambit, ebibit, et intrinsecus penetrando populatur: sicut adulando faciunt adulatores, qui feriunt interiora ventris, ut inquit Hieronymus. Veteres *adulant* dixerunt, quod nunc dicimus *adulantur*. Lucret. v. 1069.

Longe alio pacto gannitu vocis adulant.

BEROALD. ad Cic. Tusc. l. c. *Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem*, Græciam olet: ut enim *κολακείω* et *θωπεύω* cum accusationis declinatu Graii jungunt, sic et Latine fecit, secutus auctorem Attium, cujus versum e Prometheo mutuatus est

a Nonio prolatum, *Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem*. Tragicum igitur audaciam non est veritus æmulari. Sed quo tandem sensu hic *adulat* dicitur? Et audiui qui *adulare* per diminutionem pro *adorare* dictum crederet, et interpretaretur *sanguinem expetit, eique caudæ motu blanditur*: non deest qui *lambit* exponat. Ego tamen aliter interpretor: cum enim blandimentum caudæ adulatio sit et avolans aquila [vid. supra] soleat tractu caudæ sanguinolenta Promethei vulnera perstringere, cruorisque aliquid detergere, eleganter et venuste tactum caudæ attingentis et tanquam palpantis sanguinem, adulationem esse appellatum censeo, quod adulari proprie caudæ sit. TURNEB. l. c.

E QUO LIQUATÆ. Temporis longitudinem maximam significat, quod metitur a prima mundi origine, ex quo vel pluvia Caucasus irrigetur. Nam et pluvia liquescentes quædam stillæ sunt, a solis lumine. Vel, ex quo solis æstu nives liquefiant Caucasi. BEROALD. l. c. Puto dici e Promethei visceribus laniatis et solis ardore tepefactis et tabefactis, saniosas delabi in Caucasi cautes guttas: idque eo audacius affirmo, quod sciam auctores Græcos ex ea sanie oriri tradere herbam medicatam et veneficiis aptam, qua unctum a Medea Jasonem flamma taurorum æripedum nihil fuisse læsum, nec satis hydri dentibus terrigenarum ferro violatum: meminit et Seneca in Medea ita scribens:

*Quæ fert opertis hyeme perpetua jugis
Sparsus cruore Caucasus Promethei.*

Ex quo igitur ad Promethei corpus censeo referendum, non ad tempus. TURNEB. ubi supra.

XIII.

Pulcherrimam in templo Jovis Pelusiotæ tabulam, qua Promethei liberationem pictor Evanthes expresserat, describit Achilles Tatius de Clit. et Leucipp. III. p. 173. Locus est apprimè lectu dignissimus, et ex Nostri fabula forte traductus.

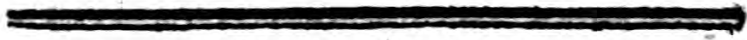
Δίδεται μὲν ὁ Προμηθεὺς σιδήρῳ καὶ πέτρῳ, ἄπλισται δὲ Ἡρακλῆς τόξῳ καὶ δόρατι. Ὅρως εἰς τὴν Προμηθεὺς γαστέρα τρέφει· ἔσκει γὰρ αὐτὴν ἀνοίγων, ἤδη μὲν ἀνεωγμένην, ἀλλὰ τὸ βράμπος εἰς τὸ ὄρυγμα κεῖται· καὶ ἴσκειν ἐπορεύττειν τὸ τραῦμα καὶ ζητεῖν τὸ ἦπαρ· τὸ δὲ ἐκφαίνεται τοσούτον, ὅσον ἀνέωξεν ὁ γραφεὺς τὴν δίωρυχα τῷ τραύματος. Ἐρεῖδι δὲ τῷ μηρῷ τῷ τῷ Προμηθεὺς τὰς τῶν ὀνύχων ἀκμάς· ὁ δὲ ἀλγῶν πάντῃ συνίσταται, καὶ τὴν πλευρὰν συνίσταται, καὶ τὸν μηρὸν ἐγείρει καθ' αὐτῷ· εἰς γὰρ τὸ ἦπαρ συνάγει τὸν ὄρον. Ὁ δὲ ἕτερος αὐτῷ τοῖν ποδοῖν τὸν σπασμὸν ὄρθιος ἀντιτείνει κάτω, καὶ εἰς τὰς δακτύλους ἀποξύνεται. Τὸ δὲ ἄλλο σχῆμα δείκνυσι τὸν νόνον. Κεκέρυται τὰς ὀφρῦς, συνίσταται τὸ χεῖλος, φαίνει τὰς ὀδόντας. Ἡλέσας ἂν ὡς ἀλγῶσαι τὴν γραφήν. Ἀναφέρει δὲ λυπημένῳ Ἡρακλῆς. Ἐσκει γὰρ τοξεύων τῷ Προμηθεὺς τὸν δῆμιον. Ἐτήρησαι τῷ τόξῳ βίλος· τῇ λαίῳ προβέβληται τὸ κέρασ ὠθῶν· ἐπὶ μαζῶν ἔλκει τὴν δεξιάν, ἔλκει τὸ

νεῦρον κεκέρχεται κατόπιν τὸν ἀγκῶνα. Πάντα ἔν ὁμῶ. Πτύσσεται τὸ τόξον, τὸ νεῦρον, τὸ βέλος. Ἡ δεξιὰ συνάγεται μὲν ὑπὸ τῷ νεύρῳ τὸ τόξον· διπλῆται γὰρ ὑπὸ τῆς χειρὸς τὸ νεῦρον, κλίεται δὲ ἐπὶ μαζόν ἢ χεῖρα. Ὁ δὲ Προμηθεὺς μετὸς ἔστιν ἐλπίδος· ἅμα καὶ φόβου, πῆ μὲν γὰρ εἰς τὸ ἔλκος, πῆ δὲ εἰς τὸν Ἡρακλέα βλέπει· καὶ θέλει μὲν αὐτὸς ὅλοις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ἔλκει δὲ τὸ ἥμισυ τῷ βλέμματός ὁ πόνος. *Hæc quam vivis coloribus depicta!* S. BUTLER.

XIV.

Ludorum in honorem Promethei meminit Isæus, in Orat. super Apollodoro sub fin. S. BUTLER.

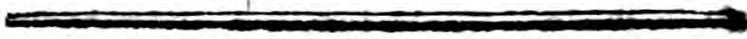

A

LETTER

TO

The Rev. C. J. Blomfield, A. B.

A

11/11/11

B

11/11/11

A
LETTER
TO
THE REV. C. J. BLOMFIELD, A. B.
One of the Junior Fellows of Trinity Coll. Cambridge :
CONTAINING
REMARKS
ON
THE EDINBURGH REVIEW
OF
THE CAMBRIDGE ÆSCHYLUS,
AND INCIDENTAL OBSERVATIONS ON
THAT OF
THE OXFORD STRABO.

BY THE REV. S. BUTLER, A. M.
HEAD MASTER OF SHREWSBURY SCHOOL, &c. &c.

CUM TABULIS ANIMUM CENSORIS SUMAT HONESTI.

Hor. Epist. II. 2. 110.

NEON NEOI KPATEITE KAI ΔΟΚΕΙΤΕ ΔΗ
ΝΑΙΕΙΝ ΑΠΕΝΘΗ ΠΕΡΓΑΜΑ.—*Æsch. Prometh. v. 954.*

SHREWSBURY :

PRINTED AND SOLD BY W. EDDOWES.

Sold also by J. Mackinlay, 87, Strand ; and Messrs. Longman,
Hurst, Rees, and Orme, Paternoster Row, London ;
and by J. Deighton, Cambridge.—1810.

[PRICE 3s. 6d]

THE
MUSEUM
OF
Oxford
1871

THE
MUSEUM
OF
Oxford

A LETTER, &c.

DEAR SIR,

WHEN the twenty-ninth number of the Edinburgh Review reached me, I was sitting in a little back parlour (where I shall be very happy to see you) at my Living in Warwickshire, in the company of the most illustrious scholar now living, from whose friendship and society I derive no small satisfaction. I wish you had been of the party, for alas! I cannot describe to you how I became alternately pale and red, how I trembled, and started sometimes from my chair, sometimes dashed the book against the wall, and then picked it up again; sometimes clasped my hands, and sometimes should have torn my hair, if my head had not luckily been shaved, as I proceeded to read that profound and elaborate critique. Indeed, as the day was chill, the wind loud, and the clouds lowering, I should probably have set off in quest of the shade of Æschylus, by the help of a halter and a three-legged stool, had I not been comforted by the assurances of my eminently learned friend, that he saw nothing in the remarks of the Edinburgh

B

Reviewer,

Reviewer, which induced him to change the ~~favourable~~ opinion he had been kind enough strongly and frequently to express in favour of my book.

A little cheered by these flattering declarations, I ventured, with the assistance of hartshorn and lavender drops, a bottle of port wine, and a white pocket handkerchief, whilst my learned friend was amusing himself with his pipe and the newspaper of the day, once more to peruse these formidable strictures. And never did I experience more satisfactorily, or more decisively, the truth of that proverb, which I need not tell you is to be found in a fragment of an antient Greek author "quoted by Vauvilliers," who says, that *μουχ φαμιλιαριτη ερηδες κοντεμιλ*. For as I read, I felt re-assured. I threw my physic "to the dogs," and my port wine down my own throat, which wonderfully contributed to raise my courage, and by the time my much respected friend had finished his newspaper, I had laid aside all my fears, and all my intentions of setting off to visit the ghost of Æschylus. Still, however, this formidable Review, and the dread of severe castigation in the subsequent number, continued to sit heavy on my mind, to disturb my slumbers, and to poison my enjoyment. It was like the "destrictus ensis" which I have some faint recollection of having read of in some obscure Latin author, hanging over my impious head, and spoiling my Sicilian feasts. Fortune was again favourable to me ; scarcely had my bookseller sent me the Edinburgh Review, No. xxx, when the same distinguished scholar, who had saved me from despair on a former occasion, came to spend a fortnight with me at Shrewsbury. You will perhaps conclude that I flew to him for consolation, and gave him the book,
with

with eager intreaties that he would read it, and with much tragic declamation against the Reviewer's barbarity. No such thing, my dear friend. I recollected the examples of heroism displayed under persecution by Socrates, and Aristides, and Phocion, and Camillus, and other great men of antiquity, whom I had read of in Goldsmith's Grecian History, Langhorne's Translation of Plutarch, and Lempriere's Classical Dictionary, and I resolved to imitate them; and so far I did carry my magnanimity, that I assure you upon my honour, tho' the book lay upon a shelf in my study, within two inches of his chair, I never put it into his hand, or even mentioned the subject to him. Once, and once only, it was spoken of in strong terms of reprobation by a person who happened to come in; and then both he and I affected to laugh. I am sure you will congratulate me on having thus turned my classical education to *practical* account, which I attribute to a sentence from Cicero, whom I quote from the Eton Scriptorum Romani, "O vitæ Philosophia dux, &c."

Well, my dear sir, with my mind cheered by the society of my friend, you may easily suppose that I forgot the E. R. in his learned and instructive conversation; and it is proper that I should now inform you, why I have recurred to it, and why I have chosen to address you on the occasion, and why I have not addressed you sooner.

On the first of these points I shall observe, that being alone, and the day being wet, and not feeling a disposition to sit down to graver studies, I have determined to amuse myself by dissecting a Reviewer. On the second, I beg leave to remark, that as you are one of these young men, towards whom I have both person-

ally and by letter expressed very warm and sincere good wishes, and of whom I have always spoken in terms of approbation, I am happy for that reason to make this public declaration of my good-will towards you. Having also considered you as possessing, with talents highly creditable to a young man, and with academic honours similar to those which I had the good fortune to obtain, a degree of diffidence and modesty highly creditable, and an abhorrence of that pert flippancy and that coxcombry of learning which is apt to turn young heads, when having read a little beyond their common school books, they fancy they know a great deal—and for certain other reasons, some of which I need not declare, as being sufficiently obvious, and others of which will develop themselves in the course of this letter, I thought I could not do better than address myself to you; and I hope you and your friends will at least derive entertainment, if not instruction, from the resolution which I have adopted.

For the interval which has passed between my receipt of the E. R. No. 29, and the date of this letter, I can account also very satisfactorily. I could not answer it till I had seen the continuation of the subject in the subsequent Number. I have not yet possessed that Number three weeks, and my time since has been occupied in much more agreeable society; besides, I wished for the sake of decorum to wait till you were old enough to take Deacon's Orders, and of Academic standing enough to be reckoned among the Senior Bachelors, before I publicly *addressed* you; for in this respect I differ from our lamented late Greek Professor, whose general rule was to address his writings, and to bestow a
good.

good deal of his society on the "Juventus Academica," from whom he could not fail to obtain undeviating homage, and unqualified applause. Wise, in my opinion, were those young men, who, after the example of the poets, when their great prototype was sick in Charon's skiff, treasured up all the fragments which they could collect of the deceased Professor. But on this subject allow me for a few minutes to be serious. I need not, I am sure, bear my most sincere testimony to the transcendent merits of that Colossus of critical learning now no more. None of the elder or younger members of his college, none of his most zealous advocates, of his most ardent admirers, and most attached disciples can more deeply feel, or more willingly acknowledge their respect for his profound learning, his keen discrimination, his unfailing accuracy, and his sagacious judgment. But I am not so far dazzled by this blaze of glory, as not to be aware also that these brighter parts of his character were shaded by some imperfections. Men who have been the highest ornaments of human nature have not been exempt from some of it's infirmities; of these I would speak with the reverence which is due to the illustrious dead; or rather, I would be wholly silent; but I cannot content myself without entering my fearless and vigorous protest against the narrow, jealous, dogmatizing, vindictive, and invidious spirit, which both you and I well know to be prevalent among his disciples, and which I doubt not you will join with me in reprobating, as especially unworthy of those who are engaged in studies, which professedly tend to humanize and enlarge the mind. His followers, absorbed in the contemplation of his greatness, seem, I think, but too much inclined to indulge in narrowness, which will not listen to investigation,

tion, in jealousy which will not admit a rival, in dogmatism which will not hear of fallibility, in envy which will not allow of praise. I do not recollect to have met with many passages in the writings of the late Professor, which tend to applaud his literary contemporaries; this could not arise from envy, because envy implies inferiority, which that great man could certainly neither have felt nor acknowledged. I should rather impute it in him to a fastidiousness of judgment, and a consciousness of the value of praise from one so far above the generality of mankind as himself. But whatever may have been the cause of this conduct, it has certainly had a bad effect in its consequences among his disciples, and has generated in them not unfrequently a certain narrowness or niggardliness of praise not altogether becoming liberal and candid men. But they are mostly young, and probably feel the want of this commodity so much themselves, that they have but little inclination to part with it to others.

I cannot easily conjecture, or at least cannot easily satisfy my mind, why the late Greek Professor, who was one of the greatest scholars that ever trod the earth, should have chosen to differ so greatly from one of his immortal predecessors in critical fame, who was in his day no less an ornament to Trinity College than himself, and whose memory is venerated by every British and every *Continental* scholar—I mean Bentley. His stupendous powers were not employed in addressing the “*Juventus Academica* ;” but he wrote to the “*primores populi*,” to scholars of maturer judgment and of riper years; among whom he was no less supereminent, than the late illustrious Professor among the “*Academic Youth*.” In a common man there
might

might have been something of condescension in such conduct; but in such a Colossal genius as Porson, there appears, I must confess, somewhat of contempt for his literary contemporaries, which I do not think wholly justifiable. I have ventured these remarks with seriousness and with fearlessness. They will not, I trust, offend any liberal scholar, and for the bigoted or narrow-minded I am not much accustomed to care. I shall now return to the E. R.

That the E. Reviewer is a Porsonian, admits not of a doubt. That he is a member of your very respectable college is equally certain; and this is another reason for my addressing you, that you may be on your guard against him, and avoid him. My dear Sir, let me advise you never to be seen in his company, if you can help it; he will do you no credit, and it is ten to one but he will make you a sharer in his disgrace. If he still pursues you, do try if you can escape him by clambering up the sides of a copper bottomed frigate, which is the best modern explanation I can find of that "*arata triremis*" honourably mentioned in my Delphin Horace, page 163.

Before I enter into an examination of the critique itself, allow me to state to you two of the causes of the "capitale odium," which the E. Reviewer appears to entertain against me. You cannot be ignorant, my dear Sir, that one way by which a young man, panting after fame and eager for the precocious enjoyment of it, sometimes attempts to gain his object is, by attacking his seniors. I knew a writing-master who rose in this manner to immortality by a rampant assault on Sir Isaac
Newton;

Newton ; and more than one young gentleman of your college, who has given indisputable proof of his own wisdom by flatly denying that of those sound and sober critics, who have rather been content with the text of classical authors, when it afforded plain good sense, than indulged in the wild and excursive range of conjectural emendation. But this is not all. It happened that I was writing to our present Greek Professor soon after I had read the E. R. of the Oxford Strabo, and I freely expressed to him, what I did very unreservedly to every body, my opinion of the merits of that Review. I believe I said, that allowing it to be true, still it was ill-natured even to malevolence ; that I thought it behoved the E. Reviewer, when he taxed the Oxford Latin so heavily, to take care of *his own* : that the specimens he had given of an improved version of the Oxford notes, were not always remarkable for their elegance ; that I saw many objections started, which any body might easily make ; but that I saw little done towards clearing up any points of History, Antiquity, Philology, or Geography, which, by the Reviewer's acknowledgement, were in the greatest need of illustration, and which none but a scholar could elucidate. I admitted indeed, that the Latin of the Notes was not elegant, or correct, or very scholar-like ; but I added that it was not unintelligible, and that it was hardly fair or candid to *look* for faults in *note Latin*, where some indulgence should be allowed by a liberal critic, and by a fair scholar, who would be more anxious for the matter than the style. But above all I deprecated the narrow, jealous, illiberal spirit, which presumed to visit the faults of an individual on an University, and to call that the *Oxford* Latinity, which was in fact the Latinity of Mr. Falconer.

This

This perhaps is *one*, but by no means the *only* reason of the unfairness with which I have been treated in the E. R. This letter, by some mismanagement I suppose, never reached the Greek Professor, and possibly may have fallen into the hands of the E. Reviewer; at least that it never was received by the Professor I am morally certain, for it contained, besides these remarks, a request that he would accommodate me with the loan of a book of no great intrinsic value except to myself. Now I am sure, that his natural politeness would have induced him in the space of seven months since that letter was written, to favour me with a reply : especially, as nothing could exceed the civility, which he was so kind as to shew me when I was last at Cambridge, and which was returned on my part by every instance of *unfeigned* regard in my power.

It is to be remarked also, that in my letter to the Greek Professor, after I had expressed my sentiments pretty freely on the Edinburgh Review of the Strabo, I added, as nearly as I can recollect, that I supposed I should in my turn afford amusement to the Reviewer's worrying propensities, about which I was very unconcerned, and thought it extremely improbable that I should ever notice or reply to these critical assailants : so that possibly the Reviewer thought himself at liberty to indulge in his invectives with impunity.

The other cause is this ; that I do verily believe this juvenile Reviewer is preparing an edition of Æschylus for the press himself, and that he has thought it advisable (a vile thought !) to make an attempt at securing

a favourable reception for his own edition, by running down and undervaluing mine.

To dissect, as I learn from my Ainsworth, is to cut open, or to cut in pieces : I shall therefore, after this definition, proceed to business, taking to pieces each paragraph, that I may meet the question fairly, and omit nothing, which may contribute to your amusement.

I find nothing remarkable, except the *display* of learning in the first paragraph, till I come to the Reviewer's declaration, that he has seen the collation of fourteen MSS. of Æschylus. I will help him to the place where he obtained this wondrous sight—It was in a little thin book with a blue paper cover, in the University library of Cambridge ; an exact transcript of which is now lying before me, and of which I shall have occasion to speak in my preface to my Æschylus ; and in a small 4to. bound book, of which I have also a copy.

The E. R. observes, that “there is reason however to believe that some of the libraries on the continent conceal manuscripts more valuable than any which have yet been collated by any editor ; one in particular of venerable antiquity is preserved in the Medicean library at Florence ; unless, as it is most probable, it has been conveyed with the other treasures of that city, to the vast museum of learning and the arts at Paris.” Now from hence we must infer that the Medicean MS. has never been collated. The contrary is the fact ; I have now two very accurate collations of that MS. lying before me, one of which is transcribed from the book already mentioned, and was made for Dr. Nediham, (h. e.
Need-

Needham), by Salvini. Of this also I shall speak in my preface. But I have already mentioned it in my prospectus before the notes, and I refer to it in almost every note which I have written.—I put it therefore to you, my dear Sir, whether the Reviewer in this instance is not guilty of a most unfair and illiberal insinuation? He could not be *ignorant* of what must have stared him in the face in every note, he must therefore have been silent through the basest and most malevolent design. It is of this conduct that I shall have to complain in the progress of my examination. To fair criticism I have no objection. It is against hypocritical candour, against faint and “damning” praise, against wilful misrepresentation, against sly insinuation, against artful misquotation, that I denounce fierce and implacable war. The critic who fairly meets me, who throws down the gauntlet, and boldly bids defiance to his adversary, will never find me a sullen enemy if conquered, or an ungenerous one if victorious. But I hate and loathe *assassination*, and I dare say you will feel uncomfortable at the bare mention of it.

The next paragraph draws an insidious comparison between Professor Porson and myself. I shall only observe, that did I not acknowledge most sincerely, my great inferiority to that mighty scholar, I should deserve to be thought to be as vain as any young man of Trinity Coll. who has just launched his bark in the great ocean of literature, and thinks in his little cock-boat to run down a first-rate man of war.*—But while I grant *his* transcendent merits, why should his disciples, with that system of

C 2

exclusion

* Lest the E. R. should chuse to affirm that I have been seeking in this passage for a compliment to myself, I beg to disclaim any allusion in the simile.

exclusion which they so generally adopt, admit nothing to have the least claim to attention which is not of the Porsonian School?*. If Mr. Porson would not undertake the office, was it to be forbidden to all others? and if the University of Cambridge honoured me so far as to think me capable of executing the work, "arduous as it was," I was not so insensible of the distinction as to be deterred from undertaking it by the dread of Mr. Porson or of any man living. But on this subject I have a curious ANECDOTE, which I may possibly relate, when I come to speak of Professor Porson's Edition in my general preface.

The Reviewer is at a loss to conceive why Stanley's text was chosen as the basis of my Edition—I will tell him. It was originally my own wish to be released from Stanley's text, and though I was not very well contented with the determination of the Syndics when they insisted on my adopting it, I have found reason since to be fully satisfied with their decision. Without Stanley's text, Stanley's notes, both edited and unedited, would be absolutely unintelligible. Stanley was the greatest scholar of his age in this country, the greatest ornament of his time to the University of Cambridge; he was a liberal, a candid, and an upright Scholar, yet wholly free from vanity, from envy, and from self-importance. I venerate the memory of such a man, and it would have been an act of injustice to his merits, and disgraceful to the University, not to have brought forward his notes in the

* Teaching of their great master, like the Epicureans of old, that

— — — — omnes

Restinxit, stellas exortus uti ætherius Sol.

the clearest, the fullest, and the most intelligible form. I consider my edition as a monument to *his* honour ; *his* learned notes form the most prominent and most important part of it ; and I am glad that I did not garble and disfigure them by accommodation to a text altered according to my fancy. No references could have been made with any degree of accuracy had the text been changed ; and as I take care invariably to point out any necessary alteration in my notes, a person may easily find what I consider to be the true text by consulting them. Had I proposed to publish a small edition of *Æschylus* with *my own notes only*, I should undoubtedly have given my own text ; but when I had Stanley's notes to publish, I am persuaded that I could not have done justice but by adopting his text ; and I am heartily glad that I did not suffer any foolish motives of vanity, or ostentation, to occupy my mind one moment on the subject. My own text is given in my own notes. It was my duty to let Stanley occupy the prominent situation.

I do not wish to deal in hypercriticisms, but as there is so much unfairness in the subsequent parts of this Review, I cannot but incline to suspect in the sentence, " Mr. Butler has had access to the MS. notes of Scaliger, Casaubon, and Stanley ; as well as to the collations of nine MSS. made partly by the late Dr. Askew, and partly by some of *his* learned correspondents on the Continent," that the word *his* is designedly put in ambiguous situation, as leaving a doubt whether Dr. Askew or Mr. Butler is referred to. But I will not press this point ; and if you should ever hear the E. Reviewer say, that he did not design an ambiguity, you may believe him.

When

When the E. Reviewer says *nine* MSS. he says the truth, but not the *whole* truth.—The Conspectus alluded to, prefixed to my notes, enumerates exactly *twenty* MSS. besides MS. notes. Of these *ten* MSS. are enumerated as collated by Askew, *two* by Stanley, and afterwards by Askew, that is in all *twelve* by Askew, *four* by Schutz, and *four* hitherto uncollated—two of which are collated by myself, and two communicated from Venice by the celebrated Abbe Morelli. Now this must have been obvious to the E. Reviewer, not only from the conspectus, but from reading the notes themselves; I therefore once more leave it to you to decide as to the epithet with which we are to characterize the Reviewer's candour and veracity; the MS. collations to which I declare I have had access being either *sixteen* instead of *nine*, or, including those quoted by Schutz, *twenty* instead of *nine*. And here I shall just observe, that the Reviewer, while he notices what he supposes to be the uncollated Medicean, says not a syllable about the much talked of Venetian MS. which was, if I mistake not, the foundation of Mr. Professor Porson's refusal to undertake the Edition of *Æschylus*. If I am rightly informed, the Professor wished the Syndics to send him to Venice for the purpose of collating this MS. and on their not feeling authorised to comply with this proposal, declined to proceed in the edition. The last account I had of this MS. is from the Abbe Morelli, who laments that it was carried off by the French from the library of St. Mark, and states that he hears it was seen afterwards in the hands of a French soldier in a common pothouse in Switzerland. I hope it has not shared the fate of the celebrated "chartaceous MS. of the Rev. Mr. Adams," to which the E. R. in a subsequent part of his remarks sarcastically alludes.

The

The extract I am now about to make is of considerable consequence ; “ To these are subjoined two commentaries, one critical, and the other illustrative ; forming part of what we suppose is intended to form a complete ‘ Corpus Æschyleum,’ comprehending the substance of all former commentaries, and OF COURSE including whatever is material in the notes of Robortellus, Muretus, Turnebus, Stephens, Garbitius, and later critics ; together with some original remarks communicated to Mr. Butler by the celebrated historian Muller, who, whatever might have been his merits in other respects, was certainly but little qualified to comment upon Æschylus. We speak this however with deference to Mr. Butler, who, to use his own expression, adores from afar the footsteps of this great man.” Here we have the object of the edition stated, and an admission by the words “ OF COURSE,” that it was incumbent on me, *while professing to publish a Variorum edition of Æschylus,* to give the notes, or at least the substance of the notes, of former commentators. A circumstance, which in the subsequent parts of this essay is frequently made the subject of unbecoming sneers, as if I was answerable for any errors or mistakes which they may have fallen into. With respect to the merits of Mr. Muller, I shall speak more fully at a future opportunity ; I have only to say, that the expression which the E. R. is pleased to ridicule by a burlesque English translation, will probably give him less offence, as he extends his range of reading in his maturer years : he may then chance to stumble on it in a writer, who deserves to be more generally read—I mean Statius, Thebaid. XII. 817. It is singular, that in the very next sentence, the Reviewer says, “ we wish that Mr. Butler had been contented with giving us this
very

very useful synopsis of the different readings, with his own opinions and remarks, without subjoining the ponderous and often useless annotations which swell the volume to an alarming size."—So much for the Reviewer's consistency.

“ From the arrangements also of the divisions, the reader is continually obliged to refer to no less than six different parts of the volume.” The arrangements appear to be as convenient as the nature of the work would allow.—There are necessarily six divisions.—The question is, whether it is more eligible in an 8vo. or 4to. to have six divisions, each comprising every thing relating to the general object expressed in its title, or six little breaks or deformities in the page, occasioning the reader continually to refer forwards and backwards. In the former case, the reader knows under which head to look for the object of his enquiries ; in the latter, he is under the perpetual necessity of reading one line of text in a page, and turning over half a dozen leaves before he can arrive at the conclusion of a sentence. They who have read the Dutch classics, where the text swims like a cock-boat in an ocean of notes, must be aware of this inconvenience.

“ Mr. Butler professes to have collated four manuscripts, not previously consulted ; but we have good reason to believe, that the two Codices Cantabrigienses were formerly in the possession of Dr. Mead ; and that a collation of them, made by Dr. Askew in the year 1744, is noted in the copy of Stanley's *Æschylus* formerly in his possession, and now in the University library.”—This is an instance of that malicious misrepresentation, which

which alone could have induced me to pay any attention to this Review, and against which, from a love of truth and honesty, I shall always wage unrelenting war. My title in the conspectus to the two Cambridge MSS. is, *Codices a nobis collati*;—to the two Venetian MSS. *Codices nobiscum communicati*. In my prefatory notice I say, *Habes etiam vv. LL. non solum e plurimis codicibus quorum quatuor Ven. 1, 2, Cant. 1, 2, nunc primum collati sunt*. This is strictly true. The E. R. is perfectly right in his conjectures about the two Cambridge MSS, having been collated by Dr. Askew, and entered in the margin of his noted copy of Stanley; and possibly you may have been present when the Reviewer examined those books; but I am sure your candid and ingenuous mind must have shrunk from the base and foul misrepresentation which he has made. Dr. Askew's collation of the two Cambridge MSS. as you well know, and as the Reviewer must have known, *was never made public* till I produced it; and I therefore might very fairly and reasonably call these uncollated MSS. But the Reviewer must either know or be ignorant that the two Cambridge MSS. were in fact not collated by Dr. Askew. That his collation of them is very imperfect. That the Codex Cant. 1, is by no means so fully collated by him as it has been by me; and that the Codex Cant. 2, has never been collated at all by him beyond, if I recollect, the middle of the Sept. Theb. or hardly so far; but as I write now at the distance of 150 miles from Cambridge, I cannot specify the exact line; that it has never been collated at all in the Persæ, and that the new and copious Scholia of the Persæ from the Codex Cant. 1, were never hinted at by Askew. Now if the Reviewer knew these facts, what are we to think of his

D honesty ?

honesty? If, with the books before him, he could not find them out, what will you say of his abilities? To the collation of those two MSS. I owe a weakness in my eyes, which at the time was very serious, and from which I have never recovered. For I determined to examine them accurately, and I believe the scholia are written in as small a hand as is generally seen in Greek MSS. besides which there are a number of interlineal Scholia written originally in red, but now in pale pinkish ink, to read which I was obliged to use a large magnifier, such as watchmakers work by, and could only read when there was a full and bright sunshine on the book.

By the words "it may PROBABLY be unnecessary to inform Mr. Butler, that some of the conjectures of Casaubon, copied from a book in the National Library at Paris, and noted in the margin of this Stanley, have since been published with remarks by Vauvilliers," an insinuation is intended which I really think it unnecessary to repel. The place which I reserved for the mention of this circumstance is my preface, where it will be noticed. But I have only to observe at present, that with far more copious original conjectures of Casaubon, before me, it was hardly to be expected, that I should desert Casaubon's Autograph for the scantier, and less authentic supplies of Vauvilliers.

"Mr. B. conjectures that the three dramas on the subject of Prometheus, together with a fourth, perhaps the Supplices, formed a Tetralogia Promethea. We are rather inclined to believe the author of the argument to the Persæ, who probably derived his information
from

from the Didascalizæ, when he tells us that Æschylus gained the prize in the Archonship of Menon by the following Tetralogy, The Persæ, Phineus, Glaucus Potnieus, Prometheus, i. e. the Prometheus Vincetus or the Prometheus Solutus ; for the Prometheus Ignifer appears to have been a Satyric Drama, as was the Glaucus Potnieus." Here is a pert affectation of learning misapplied ; and the Reviewer, conscious of having blundered, attempts in the subsequent number to correct himself, and flounders still deeper. So far from my conjecture being at all similar to that which the Reviewer is so obliging as gratuitously to attribute to me, I have formed no conjecture whatever on the subject—my words are so very plain that I could not imagine any tolerable scholar could be at a loss to understand them. " Cum vero tetralogiæ veterum e trilogia constarent cum satyro, vellem aliquis hæc dramata, DIVERSIS DOCTA TEMPORIBUS, in unum collegisset, ut essent vel Προμηθεὺς Πυρφόρος, Δεισμώτης, Λύμειος, cum Πυρκαϊῆ, vel potius Προμηθεὺς Δεισμώτης, Ἰκετίδας, Προμηθεὺς Λύμειος, cum Προμηθεὶ Πυρφόρῳ ἢ Πυρκαϊῆ, tetralogia Æschylea de Prometheo, Προμηθειᾶς dicta, sicut altera illa de Oreste, quæ Ὀρεστείας, sicut Philoclis tragici de Pandione, quæ Πανδιονίς, sicut Euripidis de Alcmaëone quam Ἀλκμαϊωνίδος titulo restituit illi Bentleius ὁ θαυμαστός, in Epistola celeberrima, p. 17." Did I not observe that the E. R. either through wilfulness or incapacity, perpetually misunderstands the plainest sentences, I should hardly think it worth while to construe the beginning of this sentence for him. Vero *but* cum *since* tetralogiæ veterum *the tetralogies of the antients* constarent *consisted* e *trilogia of three tragedies* cum Satyro *together with a satyric drama* vellem *I wish* aliquis *that some one* collegisset

in unum *hæc* collected together hæc dramata *these plays* docta ACTED diversis temporibus AT DIFFERENT TIMES, &c.—So far was I from supposing these plays to have been acted together, that I merely suggested a wish that they HAD AFTERWARDS been collected into a tetralogia Promethea, because they might thus more probably have been *preserved together*. My dear Sir, I am sure your indignation will be unbounded at this instance of gross misrepresentation!—When the E. R. says the Prometheus Ignifer appears to have been a Satyric drama, he seems to give his own discovery. He should in fairness have said for the Pr. Ign. “*as Mr. B. observes, appears, &c.*”

“Mr. B. has not remarked, that the true reading (as the late Professor judged) in the 2d verse, viz. ἀέρον, is preserved by the Venetian scholiast, ll. ε. 78 Eustath. p. 953, 42, Phavorin. in. v. Ἀέρον ῥέξ.” I do not think this the true reading; on the contrary, I told the Greek Professor when he declared for it, that the common reading appeared to me to give good sense, and was countenanced by all the MSS. and Editions of Æschylus, and that I thought ἀέρον at least an Homeric, if not an affected reading. Still I have no objection to any one’s choosing the other, or εὐπιάξω which I should myself prefer; but as this is one of Professor Porson’s inedited emendations, I shall say nothing on it till I come to the close of the Review in No. 30.

“In v. 59, πόντος is undoubtedly the true reading; to prove which we could produce various satisfactory testimonies omitted in the notes under consideration.”—Who that reads this [note would not suppose that I ha
said

said *πρόσω*; was *not* the true reading, or at least had left it doubtful? My words are “*sed recte habent πρόσω*, Schutz et Pors.” Can any thing be plainer?—Are the instances plain and clear?—if they are, why adduce more, especially as there is a third brought by Stephens in a former part of this very note.—My constant rule is, when a thing is clear enough, to leave it so. I disdain the idle parade of learning when enough has been said already; and I can shew you, for the information of the E. R. pages upon pages of my own remarks crossed out, because when I came to arrange the notes, I found some preceding commentator had said enough already.—My aim is to instruct, not to make a *display*;—I leave that to little minds, and young Reviewers.

“We agree with a learned critic, who, in his remarks on Porson’s edition of the *Hecuba*, stated the utility of noting in what parts of the antient authors any portions of the text in question are quoted. This certainly may be effected by great memory, or great industry; but we do not wonder that Mr. B. should have been deficient in this respect, considering the numerous and more important labours which he has had to accomplish in the capacity of editor.”—To this must be added the remarks in page 160. “We will conclude our remarks on it, with a list of those passages in the play which are not noted by the learned editor, as being quoted by the antient authors. vv. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 44. 59. 60. 79. 105. 248. 250. 327. 329. 350. 355. 365. 378. 437. 457. 575. 592. 610. 611. 612. 667. 704. 730. 764. 803. 979.”—These sentences are calculated to answer a double purpose; in the first of them, the reviewer, in the plenitude of his good nature, breaks my head, and then gives me

a plaister ; in the second, he displays the superior extent of his own reading by quoting 32 passages quoted by antient authors but unnoticed by me. I may be allowed to doubt the necessity of loading pages with quotations uninteresting in themselves. The nature of my work is necessarily voluminous, and I have been obliged frequently to use the pruning knife in a manner which none but those who inspect my original papers can imagine. On this account my own notes are as short and confined as I could make them ; for, having in view no ostentatious display of learning or talents, but merely a desire to instruct, I uniformly give the notes of preceding commentators where sufficient, without any additions. I make no excursions into the wide field of conjectural emendations on *other* authors—reserving all such remarks for my common-place book, and contenting myself with illustrating Æschylus alone. For I am sure, that such an illustration will of itself entitle me to find my proper rank, wherever it may be, among the scholars and critics of the present day, without an ambitious display of excursive reading ; because it must be obvious, that without such reading I should be utterly unable to elucidate a single page.—I may perhaps, in my anxious desire of compression, now and then have omitted a passage of Æschylus which is quoted by an antient author, when it would have been better brought forward. But for this I must claim the indulgence of every equitable scholar, who knows the immense mass of materials which, after the utmost care, I am obliged to wield. In fact, I think it seldom necessary to refer to such passages, except in the case of a various lection,—and then I believe, I *generally* do it, unless it has been done before by some commentator whom I have quoted.

Let

Let me add also, and I add it in defence, not in ostentation, that probably no man ever undertook a work of this nature with so little assistance. Of the many thousand and ten thousand passages I have had to refer to in antient authors, not one has been pointed out to me by any learned friend; I have received no hints, no notes, no communications of any kind, except those which I have published with authors' names. I live in a remote provincial town, far from the seats of learning, the two Universities and the Metropolis. With the exception of my upper boys, I have no Porsonettes at hand whose advice I can ask on intricate points, and to whom I may communicate my notes as I write them; nor have they ever been subjected to any eyes but that of an occasional amanuensis and the printer. Some indulgence therefore must be granted, if, with all these disadvantages, I do now and then omit a reference. One cannot always be equally alert, and I think almost every fair scholar will rather be inclined to give me credit for having done so much, than to blame me that I have not done more. So much for my own defence on this and all similar occasion.

Let us now see what the E. R's. boast amounts to. He says, "We will conclude our remarks on it with a list of those passages in the play which are not noticed by the learned editor as being quoted by the antient authors." vv. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 44. 59. 60. 79. 105. 248. 250. 327. 329. 350. 355. 365. 378. 437. 457. 575. 592. 610. 611. 612. 667. 704. 730. 764. 802. 979.—When he gives us this notable list, to what does it amount? Merely to thirty two numbers. I say numbers, not passages, for there is no specification.—I may write down 320 numbers and say that I give a list of passages quoted by antient authors.

authors. Who is to disprove me, unless he reads through every antient author without exception. To give a real air of scholarship and truth to his assertions, he should say, vv. 1. 2. 3. 4. 5. 6. Schol. Aristoph. Ran. V. 826. v. 2. Steph. Byzant. in *Συλλογ.* Eustath: ad Dionys. Perieg. v. 74. &c. and so of the rest. By such specification he would have proved his accurate knowledge of the passages he alluded to.

But this is not all. Of the thirty two passages which the E. R. states to be *omitted*, fifteen are actually referred to by Stanley in his notes, and one by H. Stephens. Now it was obvious that I could not properly refer to these. This would be *actum agere*, a useless labour, if not a plagiarism. But that I may at least exempt myself from the charge of ignorance on this subject, I beg leave to inform the E. R. that I have now on the table before me a collection of passages, which I am willing to shew him or any other person who may chuse to look at them.

Supposing the E. R. to have pointed out 16 passages in which Æschylus is quoted by antient authors that have escaped my "reading and memory," he should in the whole 7 plays be able to point out 112 such passages. But in the list which I allude to, and which I have submitted to the inspection of a tribunal from which the E. R. can have no appeal, to no less a scholar than the friend I have alluded to in the beginning of this letter, I have just 829 such passages. Now I tell the Reviewer, that 358 of these, or thereabout, belong to the Fragments: therefore, according to Cocker (as the Reviewer would perhaps call him, not knowing that there is high critical authority for calling him Cocket, and still

still higher for Cockin, but I can forgive his want of "reading and memory" in this instance), if from 829 you subtract 358 there remain 471. Now the account of pedantry between the E. R. and myself stands thus :

E. R. in Account with Rev. S. B.

Rev. S. B. Cr.	Rev. S. B. Dr.
By certain quotations from antient authors 471	Quotations received or allowed for 112
By fragments ditto 358	
829	
Received or allowed for in part of payment 112	
Balance due to the Rev. S. B. 717	

So that, at present, the balance is considerably in my favour.

I do not think it worth while to follow the Reviewer through the remainder of this paragraph, as it is rather a flourish on extraneous subjects, than closely applicable to the merits of my edition.

" For *κατισχαιῖσθαι*, v. 269, Porson preferred *κατισχαιῖσθαι*, quasi *Αττικώτερον*; and suggests that these are of the same class of words as *ἰχθαίρω* and *ἰχθραίνω*, ad Orest. 292. This we doubt; and are inclined to think that *ἰσχαίνω*, or rather *ἰσχάνω*, and *ἰσχυαίνω*, are distinct words, not only in form, but in meaning and etymological origin. The scholiast, by his gloss *δεσμιῖσθαι*, seems to have read *κατισχαιῖσθαι*. But *κατισχυαῖσθαι*, which was a conjecture of Stanley's, and is supported by one manuscript of good note, unobserved by Mr. Butler, is surely more in the style of Æschylus, and is besides confirmed by several similar passages."—This paragraph is

not very intelligible, but the assertion in it is in direct opposition to the fact, and to the statement of my note, which says “ Deest hic versus in Colb. 2. STANLEII EMENDATIONEM κατισχυανῖσθαι, in textum receperunt Pors. Schutz. 2.

“ In v. 354. the late Professor’s certain correction was θεῶρον, ὅστις ἀντίστη θεοῖς, omitting πᾶσιν, which is here a needless intruder, as are πᾶς and its cases in many other passages: see Valckn. ad Phœniss. 509. For πᾶσιν Mr. Butler would substitute μόνος; to which we have no other objection than that Typhon was not the only antagonist of the Gods.”—It would seem from the first of these sentences that I had not considered πᾶσιν as a needless intruder, yet my words are “ diutius consideranti visum est ejicere πᾶσιν, quam vocem glossatoris esse crediderim.” I might say something in defence of my emendation μόνος, but I willingly acknowledge the beauty of the late Professor’s emendation ὅστις, which is not unfrequently used in this manner for ὅς, and which may perhaps be well translated into latin by the words *qui quidem*. The remainder of this long paragraph, as having nothing to do with my book, I willingly omit. It contains a puerile ostentation of learning on a matter about as important as whether having once written the word *and* in three letters, we may ever be allowed to write it in the well known contraction.

“ Mr. Butler has not remarked, that in v. 437, Porson’s correction προσειλούμενον, is derived from a corrupt gloss of the author of the Etymologicon Magnum, who quotes a commentary on the Prometheus Vincetus.”

The

The passage has been already quoted at full length by Stanley, in his notes.

“ Nor is it noted that Valcknaer, in Theoc. Adoniaz. p. 354, adopts the common reading *ἀΐσουροι*, in v. 451. for which much might be said : and the principal objection to it, viz. that the first syllable in *σύρω* is long, might with equal force be urged against *δατριβή*, *παραψυχή*, and similar words. We are, however, inclined to think with D’Arnaud ad Hesych. p. 6. (whose remark Schutz has pilfered) that *ἀήσουροι* is the genuine reading.”—My note is, *Αΐσουροι* Cant. 1. quod certe non est Atticum. *Ἄήσουροι* Turneb. eleganter, me iudice, et sic Grot. in Excerpt. Brunck. Schutz. Pors. Arnald. Lect. Græc. l. 1. Nihili est emendatio Pauwii, *ἀΐσουροι*, h. e. ipso interprete, *quæ in cavernis quasi sepullæ habitant semper* : credebat scil. vir cl. penultimam in *ἀΐσουρος* produci, quia prima in *σύρω* producta legitur, at *ἀΐσῦρος* a *σύρω* eadem analogia deducit Heath, qua a *μαρξῦρομαι*, *μαρξῦρῆμαι*, *μαρξῦρέομαι*, a *πορφύρω*, *πορφῦρῶ*, *πορφῦρέος*. Quin, quod caput est *ἀήσουρος* apud Tryphiodorum in penultima corripit monet.” After reading this note, I will request you to tell me where I am to look for the Reviewer’s candour, or justice, or honesty.

“ The punctuation of vv. 461. et seqq. which is referred to Porson, should have been attributed to Tyrwhitt.” I profess to give the punctuation of Porson’s edition, and I have given it accordingly. What would the Reviewer have said if I had *omitted* it ?

“ Neither Schutz, nor Brunck, nor Mr. Butler, remembered that the concluding verses of the fragment of Moschion, which they cite from Stobæus at v. 467, are corrected by Daniel Heinsius in his *Crepundia Sili-ana* p. 358.” I have already answered this remark at p. 24.

“ On v. 587 we differ from the learned editor, who prefers *ἄδδην* to *ἄδην*. We side with Aristarchus, who wrote the latter in his two editions of Homer, while Nicias doubled the δ.”—I dare say you know that all this parade of learning is contained in Eustath. ad Il. E. 203. (I am forced to quote from the Basil edition, for alas! I am not worth the Roman one, which is so precious to every scholar); and I trust you will smile with me at the solemn and condescensive gravity with which the stripling Reviewer proceeds to range himself under the banners of Aristarchus against Nicias. But to have referred the reader directly to the passage in Eustathius (which any body who lives in Cambridge can do by the help of the Roman edition), would have been to make him as wise as the Reviewer, and would have greatly lessened the importance of this magnificent and oracular declaration. To say nothing of the sly comparison which perhaps the Reviewer intended to draw between Aristarchus and himself. Homer’s line is

Ἄνδρῶν εἰλομένων εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.

Eustathius observes that Nicias wrote *ἄδδην* with a lene and double δ, but that Aristarchus wrote it with an aspirate and a single δ. I believe that Aristarchus was right in so doing, when he derived it from *ἄδω* for *ἤδω*, rather than from *ἄδος* *satietas*; yet I rather incline to
range

range myself under the standard of Nicias in this instance, because I uniformly find the first syllable in ἄδην and its derivatives short, and because I find the δ doubled not only in ἄδην but in some of its derivatives even in prose writers and in lexicographers; which I consider as quite sufficient authority. Besides, if the Reviewer's argument proves any thing, it proves too much; for it will follow that if he sides with Aristarchus he must not write ἄδην, but ἄδην, so that he has not had the dexterity to make use of his materials properly: at least he has *displayed* his learning at the expence of his accuracy. So much for the Homeric passage; what are the opinions of modern commentators respecting it I cannot tell, as I do not possess Heyne's Homer, but I suppose he notices the variation. However, as to the point in question, my note is "Ἄδην, Brunck. Schutz. Pors. Retineo ἄδδην, quia in eo consentiunt codices, nec repugnat metrum. Hesych. Ἄδδην. εἰς κόρον καὶ εἰς πλησμονήν." The object, therefore, of my note is to acknowledge that ἄδην is the more usual form, and to give my reason, *not for preferring*, but merely *for not altering* that deviation, which may be supported by abundant authority, and which, if I were disposed to cavil, I could defend on stronger etymological grounds than the Reviewer is probably aware of.

"Mr. Butler seldom notices the Attic form of ἠ for η (which in fact is only the most antient orthography, retained after the invention of the Η), as προθυμίῃ 631; and often quotes passages without making this correction. At v. 723, he writes thus, "ἰξῆ Colb. 2 Ask. B. C. D. Cant. 2. Ar. Brunck. Schutz. Porson;" whereas, in fact, Porson has ἰξῆ, as usual."—I will confess to you, my dear Sir, I did *really* start up from my chair when I read
this

this sentence, from astonishment at the Reviewer's temerity. At v. 34, I write " ΦΘΑΓΓΗ. Rectius Pors. φθέγγει, quam formam secundæ personæ in præsentibus et futuris vulgo in η terminatis UBIQUE SERVAT; quin et ubi per metrum licet, ξὺν pro σὺν semper scribit, et simpliciter et in compositis; et γιγνώσκω γίγνωμαι, QUOD SEMEL MONITUM SUFFICIAT. Porson's practice in observing these Atticisms being correct and uniform, after having once stated these well known circumstances I did not chuse to repeat them, usque ad nauseam, in every line. What critic living, except a schoolboy Reviewer, who perhaps thought these familiar Atticisms were Porsonian novelties, will not allow that I have said enough on the subject? When therefore I wrote ἰξῆ Pors. it was impossible for any human being not to know that I must mean Porson to have edited ἰξει. But why then did I notice it at all? Because Stanley's reading is neither ἰξῆ nor ἰξει, but ἡξει. I am therefore not stating a difference between ἰξῆ and ἰξει, but between ἰξῆ and ἡξει. For shame, young Gentleman, for shame!

" He commends Pauw for his alteration of φλογῶπας from φλογωπάς, because the latter would have its last syllable long. His praise is rightly bestowed, but his reason is unfortunate; inasmuch as the accusative feminine of the plural number from φλογωπός, is φλογωπούς, and not φλογωπάς." This again is incorrectly stated. My remark goes to shew that Pauw is sometimes obliged to use accents, though he generally rejects them. Now I state, that φλογῶπας, with the accent on its second syllable, will come from φλογῶψ, and have its last syllable short. But that *if we retain* the common reading φλογωπάς, with
the

the accent on the last syllable, it can only come from φλογωπός, φλογωπή, φλογωπόν, but in that case it would have its last syllable long: therefore a spondee would be allowable in the first foot of a trochaic hepthemimer, or, if the Reviewer pleases, in the fourth place of an Iambic verse, which is impossible; therefore it cannot come from such a word as φλογωπός, φλογωπή, φλογωπόν. Q. E. D.

“ In v. 802, Mr. Butler seems inclined to prefer ἄκραγγεῖς, the lection exhibited by Aldus, and one MS. to the common reading ἀκραγγεῖς, on the authority of Hesychius, and the Etymol. Magn. We will, however, venture to pronounce, that there is no such word as ἀκραγγεῖς, which certainly appears *prima facie*, an anomalous compound, and is, we conceive, unsupported by any sufficient vouchers.”—I shall be content with the authority of Hesychius and the Etymol. M. till the E. Reviewer produces better. Certainly his own ipse dixit will not satisfy me—and I will help him to some analogies which will vouch for ἀκραγγεῖς. ἄκραγγεῖς is derived from α intensive and κράζω, which makes in the future κράξω. And κλαγγή, which I think the learned Reviewer will not maintain should be written with a single γ, comes from κλάζω, which makes in the future κλάξω. But why? since κράσω and κλάσω are the regular futures? The reason is obvious. Both verbs convey an onomatopœia: both were originally κλάγγω and κράγγω. Hence the futures κλάξω and κράξω, h. e. κλάγγσω and κράγγσω, hence κλαγγή and κραγγή, hence ἀκραγγεῖς. In like manner, from an obsolete tense of φθέγγομαι comes φθογγή.

“ The common reading of v. 677, Δίετης ἄκρη τοῦ is defended by Mr. Butler on geographical grounds; but

but we fear that the incorrectness of the construction is sufficient to condemn it."—Neither I, nor any other scholar whom I have had an opportunity of consulting, can perceive the incorrectness alluded to. *Πρὸς* governs the accusative *εἶος* and the accusative *ἄκρην*, and I see nothing objectionable in the *situation* of the particle *τε*.

“For the sake of avoiding an anapæst in the fifth place v. 681, the learned editor supposes an extraordinary Syniresis [sic E. R.] of *ιο* into one syllable, making *αἰφνίδιος* a trisyllable. This, however, we confidently state to be impossible, there being no analogy between this, and the Latin *Arjete*, *Consiljum*, *Nasidjenus*, *Fluvjorum* and the like, which are enumerated by Bentley ad Horat. Serm. II. 8. 1., and after him by the Reviewer before mentioned. As a similar instance, is adduced *Αἰγυπτιογενής* from the *Persæ*. 35, where Brunck, as Schutz remarks, ‘acutely observes, that *Αἰγυπτιογενής* is a word of five syllables, as in Euripides, *Phœn.* 684. *εὐηλίοιοι* is to be so pronounced that *λίοιοι* shall form a trochee.’ This latter passage Musgrave has corrected, by reading *εὐεῖλίοιοι*, and it is surprising that Brunck, Schutz, and Mr. Butler, with the reading of the *Codex Mosquensis* and Turnebus before their eyes, viz. *Αἰγυπτιογενής*, as it is printed also by Porson, should have persisted in retaining a word, which, independently of its false metre, is an anomalous compound; for we do not find *Καδμειογενής*, *Κυπριογενής*, *Σουσιογενής*, but *Καδμογενής*, *Κυπριογενής*, *Σουσιογενής*.”—I certainly have written hastily here. The fact is, that I have constantly referred all I have to say on the subject, and I have much to say on it, to the *Persæ* v. 35; because Brunck has a note on that passage, in which I differ from him; and there I combat his opinions, and have, as the

E. R.

E. R. or any of his friends may see, if they wish to inspect my MS. most decidedly preferred *Αἰγυπιογενής*. I should therefore have written, est enim synalœpha in *10* DE QUA vide ad *Persas*, v. 35 ; for, while I oppose Brunck in the passage referred to, I adduce a good many instances of synalœpha and synizesis. But as this will come in the form of a regular note, I must not now anticipate it.

“ Mr. Butler prefers *Σὺ δ'* ; but we are of opinion that Brunck is right ; for, by this alteration, we avoid a deviation from the idiom of the Tragœdians, which requires *Ἰναχιῶν σπέρμα σὺ δέ*. Stephanus Byz. in v. *Ἰναχία* has *εἴ τ' Ἰναχιῶν σπ.* ; which is an evident corruption of *σὺ τ'.*” —A common practice among the Tragœdians, and indeed among other writers, is to put the vocative case first, and then the pronoun, and then the particle *δέ*. So in this very play, v. 3. *Ἡφαισί σοι δὲ χρῆ*.—But we have v. 652. *σὺ δ' ὦ παῖ*, for *ὦ παῖ*, *σὺ δέ*. *Pers.* v. 834. *Σὺ δ' ὦ γεραιά* *Eumen.* v. 89.

Σὺ δ' ἀντάδελφον αἶμα καὶ κοινῶ πατρός

Ἑρμῆ, φύλασσε——

There is no necessity therefore for adopting the reading of Brunck, and *δέ* better *distinguishes* the conversion of the speech from the Chorus to the wretched Io.—Any Greek scholar must be intuitively sensible of this, without its being necessary for me to add a word more.

“ V.769. has sadly perplexed the critics. We shall pass over their various conjectures ; observing merely, that Mr. Butler adopts the correction of Mr. Tate, *πρὶν λυθῶ γ' αν ἐκ δεσμῶν ἐγώ*, to which we have the same objection as to that of Brunck, viz. that the transposition of *ἔγωγ'*, and the changing it into *ἐγώ*, materially weakens its force. But, in our apprehension, the difficulty is to be surmounted by

so certain and easy a correction, that we are surprized at its having hitherto eluded all the critics. Most of the MSS. and editions have *πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῶ*. Aldus, however, and Robortellus exhibit *πρὶν ἂν ἔγωγ' ἐκ δεσμῶν λυθῶ*. One MS. the Medicean, gives *λυθείς*; from which three variations the genuine reading is easily framed,—*οὐ δῆτα πρὶν ἂν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθείς*. The corruption proceeded from the ignorance of the copyists, who were offended by the recurrence of the *ἂν*. This particle, however, is repeated in a similar manner, Eurip. Hecub. 736; Med. 369; Alcest. 73; Helen. 299; as corrected by Porson; and ap. Stob. tit. xxi; and, after an interval even less than the present, Æsch. Supp. 778. Soph. in Phædra. ap. Stob. Floril. xliii. p. 163. Trachin. 755. as corrected in a MS. note by Porson—*φανθὲν τίς ἂν δυναίτ' αὖ ἀγίητος ποιεῖν*; which correction was rendered necessary by the double *ν*. A similar remedy must be applied to a fragment of Sophocles ap. Plut. Sympos. Prob. 9. *ἅπαντα τὰ γίνῃ τὸ πρῶτον ἦλθεν ἅπαξ*, which Valcknaer. Diatr. p. 222. corrects *ἅπαντα τὰ γίνῃτα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ*,—read *τὰ γίνῃτα*. That great scholar has erred in a similar manner, Diat. p. 13, by reading *πρὸς ἀγινήτων* for *πρὸς τῶν ἀγινῶν* in a fragment of Euripides. In the verse before us, *λυθείς* is edited by Porson, which introduces a fine aposiopesis.”—There is much misrepresentation in this long and desultory note. My note is, “*ΠΡΙΝ ΕΓΩΓ' ΑΝ*. Πλὴν ἔγωγ' ἂν Med. Gud. apud Schutz. Guelph. *Πρὶν ἂν ἔγωγ'* Ald. Rob. *Πρὶν γ' ἔγωγ' ἂν* Pauw. qui tamen haud negat *πρὶν* produci posse. Cf. v. 480.* Sed post *πρὶν* solet γὰρ geminari, ut apud

* I beg leave to say, however, that I cannot agree with Pauw. My reading there is, *Πρὶν γ' ἐγώ*. Nor do I know any instance where *Πρὶν* is used long in the tragœdians, except in a corrupted place.

apud Homer. sæpissime; itaque fateor *περὶ γ' ἔγωγ' ἄν* mihi placere, quod Heathio etiam placuit sed Morello improbatur. *Περὶ ἐγὼ γ' ἄν* Giac. *Περὶ γ' ἄν ἐκλυθῶ δισμῶν* ἐγὼ Brunck. Melins, me judicé, vir doctissimus Jac. Tate *περὶ λυθῶ γ' ἄν ἐκ δισμῶν ἐγὼ*. *Περὶ † ἔγωγ' Pors. 2.*—Hence it appears that I do not adopt the reading of Mr. Tate, to whom, as an excellent scholar, I beg leave to offer this public testimony of my respect. I merely say, that Mr. Tate's reading, *Περὶ λυθῶ γ' ἄν ἐκ δισμῶν ἐγὼ*, is better than Brunck's reading, *περὶ γ' ἄν ἐκλυθῶ δισμῶν ἐγὼ*, in which I believe most scholars will join with me. But I say that the reading which I prefer is the simpler, *περὶ γ' ἔγωγ' ἄν*, and my reason for preferring it is, because the *γ'* elegantly qualifies the preceding broad assertion of *ἔδητα*.—It would seem also from the E. R. as if I had neglected to notice Porson's reading and the aposiopesis, which is directly contrary to the fact. Though the reading is indeed not Mr. Porson's, but older than H. Stephens, whose note on it and the consequent aposiopesis I have given at full length. But I shall here hope to be pardoned, if I venture to investigate the real cause of this misrepresentation. You will be shocked to discover that this rogue of a Reviewer has been peeping into your common-place book, and though he praises his own conjecture with no small complacency, it is but justice to all parties that the world should know he has stolen it from the Rev. C. J. Blomfield, of Trin. Coll. This very conjecture, *περὶ ἄν ἔγωγ' ἄν ἐκ δισμῶν λυθείς*, was shewn to me when I was last at Cambridge as your's, by the Greek Professor, who at the same time told me of your intention to publish an edition of Æschylus. I then demurred to the correction, as I do still, thinking that which I have preferred (not Mr. Tate's, but Heath's) more probable.

“ We are surprised, that, after the very probable correction of γάπιδα for δάπιδα, v. 828. suggested by Porson ad Orest. 324, Mr. Butler should quote the common lection in a note on the Supplices, as authority for δάπιδα. We may remark, that the passage of Stephanus Byzantinus, adduced by the late Professor, furnishes us with a correction of the Venetian Scholia ad Il. Δ. 2. where, for κρηπίδα should be read κηπίδα. Hesych. Γάπιδα. ἄγροικοὶ καὶ οἰκῆται, read ἄγροι οἰκῆται; which conjecture is, we think, sufficiently established by the passages of Stephanus and the Scholiast just mentioned. The agreement of all the MSS. in δάπιδα is certainly a perplexing circumstance; but no doubt remains on our minds of the truth of the above correction, and we suspect that the copyists, who were much more versed in Homer than in the Attic writers, introduced this word for γάπιδα, which did not happen to be of their acquaintance.”— Who will not be surprized on referring to my book to find that I have quoted the Professor’s note at full length? but I must observe, that Professor Porson’s correction is not proposed by himself as *necessary*. His words are, ad Orest. v. 324. Ἀνὰ τὸ δάπιδον Brunckius, addito articulo. Primam in δάπιδον producit Æsch. Prom. v. 828. *aut si locus corruptus est, et hic & ibi legendum est γάπιδον.* Steph. Byz. in Voce Γῆ. λέγεται καὶ γήπιδον τὸ πρὸς ταῖς οἰκοῖς ἐν πόλει κήπιον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τῆ α φασὶ, δωρίζοντες. If this be true, we are to construe here Μολοσσὰ δάπιδα “ *the little back-yards behind the houses in the cities of the Molossians,*” a sentiment extremely congenial to the dignity of the Æschylean buskin; and we are to construe (allowing the reading there to be true, which I deny) a passage in the Supplices hereafter to be noticed, in a more ridiculous manner, making “ Jupiter look down from his heavenly little back-yard on sinful mortals.”

The

The Reviewer confesses himself hampered with the difficulty arising from the uniform agreement of the MSS. in *δάριδα*, and I, who see no reason for changing the MSS. when it makes good sense and is confirmed by a hundred other instances, am quite content with *δάριδα* here, and quite unmoved by the Reviewer's argument, which in fact amounts to nothing.—His assertion of the transcribers being more used to Homer than Attic Greek, is quite a gratuitous assumption.

“In v. 837. *χειμάζει* passes unnoticed, though Porson and one MSS. have *χειμάζει*. We think that Hermann justly defends the common reading of v. 858. ; but interprets it in a manner which the words, as they now stand, will not bear. The explanation given by Siebelis, *Diatrib. ad Pers.* p. 118. which Mr. Butler censures somewhat hastily, appears to us judicious and satisfactory.”—The extraordinary difference between *χειμάζει* and *χειμάζει* is certainly so great that it was unpardonable not to have noticed it. For this I must be allowed to plead, as before, the “*quod semel monitum sufficiat.*” Good Heavens! can you, my dear Sir, sufficiently admire the felicity with which the Reviewer blunders? A various reading, as I conceive, means a reading different from the reading of the text. Now as the reading of the text, and the reading of “Porson and one MS.” are exactly the same, I cannot see by what right I am to be blamed for omitting in the *Varr. Lectt.* to make a difference between “*you are driven*” and “*you are driven.*” Many things which appear “judicious and satisfactory” to “US,” h. e. to a stripling Reviewer, do not appear “judicious and satisfactory” to me, who have a few more years over my head, The words
of

of Æschylus in Stanley's text, which Siebelis professes to follow, are

“ Ἡξιοὶ θηρεύσοντες ἢ θηρασίμους
Γάμους, φθόνου δὲ σωμάτων ἴξει θεός·
Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνων
Ἄρει δαμείτων, νυκτιφρερήτων θράσει.

The explanation given by Siebelis is, *Ægypti filii Danuïdum venabuntur nuptias, sed illorum ipsis Deus invidabit corpora*, (non committet ut iis potiantur) *ipsorum vero* (Ægypti filiorum) *a fæminis cæsorum corpora terra teget Pelasgica.* Now it does not appear to me “judicious and satisfactory,” but clumsy, forced, and unnatural, to refer *σωμάτων* in one line to the person of the Danaïdes, and in the next line to the persons of the Sons of Ægyptus. And this was then, and is now, not my hasty; but my deliberate opinion; and till I can see in good writers similar instances of forced and harsh construction, I shall not receive the interpretation of *Charles Godfrey Siebelis*, whose merits as a Commentator on Æschylus, I have not been accustomed to consider as very “satisfactory.”—The next paragraph I have already answered.

“We shall now offer a few remarks on the philosophical [philological] commentary. This opens with a long and curious note of Mr. Butler's friend Joannes Muller, written in most crude and inelegant Latin, which we are actually at a loss to construe, much more to comprehend. We wish that Mr. Butler, if prevented by respect for his illustrious correspondent, from consigning these remarks to his *Adversaria*, or the flames, had thrown them together in the form of an excursus, which, in company with those of Christian Godfrey Schutz, would have formed a pretty appendix to the volume. We highly approve

approve of this method, which has been pursued by commentators of the stamp of the late Mr. Muller, as it leaves the reader more at liberty as to the perusal of their crude and uninteresting speculations."—"Mr. Butler's friend Joannes Muller," was considered by every man of literary pretensions on the Continent, as one of the most profound and most universal scholars that ever lived in any age or country. The whole host of scholars bowed before him. Such was this great man, the stupendous depth and variety of whose learning obtained for him the *willing homage* of the whole lettered Continental world, of whom we are told, by a boy Reviewer, "We beg leave, however, to enter a vigorous protest against the publication of any more of the lucubrations of Mr. Muller; which, to speak the truth plainly, are most unqualified nonsense, and serve only to augment the bulk of commentaries already too voluminous."—Muller was called on the Continent the Tacitus of his age; his profound and philosophical mind led him to adopt the style of Tacitus, rather than of Cicero. Not because he wanted taste to appreciate the beauties of the latter, but because his congeniality of deep reflection naturally induced him to express himself in the sententious brevity of the former. The latin of the note in question is not crude and inelegant, but it is close and abrupt, rather than flowing and unconfined. If the E. R. cannot construe or comprehend the note in question, that is not my fault. I am able to construe and comprehend it myself, and I am not obliged to furnish him with intellect and capacity.*

The

* Mr. Muller's profound historical researches led him to consider the text of *Æschylus* philosophically rather than critically; and if he paid attention rather to things than to syllables, he is not
the

“The philological notes of Mr. Butler himself are generally learned and useful; we regret that they are not more thickly scattered thro’ this tedious mass of commentary; since there are still many singularities of language and construction, which are passed over in silence. We could have wished, also, that those passages and phrases of Homer had been noted, which Æschylus has imitated or adopted: these are not a few, and are worthy of remark, as Æschylus is known to have been a warm admirer of the father of Grecian song, and to have termed his own compositions ‘crumbs of the Homeric banquet.’ We cannot refrain from transcribing, for the edification and amusement of our readers, a note of John Muller’s on v. 186. *‘Quanta his Jobus æquivoca dixit! Magnitudo duorum auctorum summæ antiquitatis similitudinem habet; altior tamen AUSITIDENSIS;*
(i. e.

the less instructive. I must say, not having in this instance the fear of the young Reviewer before my eyes, that I think, even where his interpretations may perhaps be considered as not strictly relative to the passage in question, there is such an air of learning, of deep thinking, and philosophical research in his notes, that to those who love to mix geographical, historical, or political knowledge with their more useful studies of genitive and dative cases, they will always be very acceptable. The late Mr. Bryant, who was much more eccentric in his disquisitions than “my friend Joannes Muller,” in his notes upon Æschylus, was nevertheless, I suspect, almost as good a scholar as the E. Reviewer, who, with whatever disrespect he may be disposed to treat the singularities, or, as he might perhaps call them, the conundrums of that great man, will never persuade me, because I differ from him, to hold him in contempt. In fact, it is no uncommon thing for the most profound scholars to advance paradoxes, originating, not merely from a love of singularity and superiority above the vulgar throng, but from their discovery of the great uncertainty of all human knowledge. Many are the instances which might be adduced in proof of this, not only in philology, but in medicine, in theology, in history, and in every branch of science.

(i. e. the man of Uz.) *Græcus ad humaniorem μυθολογίαν delabitur.* This is more in the style (we do not mean as to the Latinity) of Justus Lipsius and Vincentius Obso-
pæus, than any thing we have read in the labours of modern commentators, except some of the lucubrations of Schutz."—While I thank the Reviewer for his con-
descensive civility, I beg leave to say, that I believe my notes will be found as numerous as those of any other commentator. It is very difficult to say what are sin-
gularities of language. What one person, not widely conversant with the circle of Greek literature, may think a singularity, another, who has taken a more extensive range, and has enjoyed greater opportunities of remark, may think no singularity at all. I remember, when a boy, eagerly noting down such words as ὅτις & οὐκ & ἄποσι in Aristophanes. A very few pages in that author made me smile at the unnecessary pains I had taken. With regard to Homer, my only fear is that too much has been brought forward. The Reviewer, in his critique on my notes, appears to have forgotten Stanley's, to which I beg to refer him, only remarking, that it would have been useless tautology in me to repeat what he had already said. Of Muller's note, I can only observe, that it appears to me a very judicious one. He compares certain expressions of Æschylus with others which are put into the mouth of Job ; and asserts the superiority of the sacred above the heathen writer. Mr. Muller probably had in view, besides many other passages, Job ch. xix. and if the reader is not "edified and amused," and delighted, and awestruck, by the sublimity of that chapter, he must have certain defects of head and heart, which, if he values his *happiness*, he will do well to get cured of with all imaginable speed. Mr. Muller's com-
G parison

parison between the sacred and profane writers, and his judicious observations on the result of that comparison, I am sure will not be treated by any reflecting person with contempt; and I really do not think the writer of the E. R. would himself encourage flippancy on such an occasion. I am persuaded, that, even on slight reflection, he will join with me in wishing that sentence unwritten.

“ We are surprised at the implicit deference which Mr. Butler pays to the authority of Hesychius, Suidas, and the author of the *Etymologicon Magnum*, whose lexicons are three of the most corrupt books extant in any language. Indeed it requires considerable caution and discernment to use the works of the lexicographers and grammarians with advantage,” &c.—I pay no implicit deference to these lexicons; I frequently quote them, Hesychius especially, for reasons known to every scholar. Unquestionably the text of Hesychius is corrupt, but who does not know, that, by the labours of Alberti and Ruhnkenius, it is perhaps the *very best* edited book in the whole compass of Greek literature? Who does not know, that the words of Hesychius are taken, not at random, but from passages selected very largely from the tragedians? Who does not know, that his glosses in many instances lead to the specific passage? Who does not know, how much he has taken from *Æschylus*? Finally, if the Reviewer wanted authority for an English word, where would he direct his search rather than to Johnson’s Dictionary? But it is quite futile to argue longer on such a subject, and the E. R. is ready enough to admit the authority of these very lexicographers, whenever it is convenient to him.

“ A

“ A singular etymology is proposed for *νήστις* at v. 575. Mr. Butler derives it from *νή* and *στάσις*—‘*errabunda.*’ To this we demur, &c.”—This Reviewer is not to blame me for proposing the etymology, but the Schol. β. (to whose authority, as it makes against him in this instance, I suppose he will demur), who says, *ἐγερμένην στίων ἢ γάσιω,* and again, v. 601, *Ἐγερμέναις τροφῆς καὶ γάσιω.* And the Schol. A. on v. 601, says, *Γιγρᾶπται δὲ καὶ νήτησιν διὰ τῆς η, ἤγαν ποιύσαις ἰμὲ πλανᾶσθαι τῆδε κάκειῳ ἀπὸ τῆς νη, γρητικῆ μορίῳ, καὶ τῆς γάσις.* With the remainder of this passage, introduced for no other purpose than a *flourish*, I have nothing to do; and I therefore omit it for the sake of brevity.

“ No notice is taken of the learned illustration and interpretation of v. 862, by Ruhnken, who renders *ἰν σφαγαῖσι* ‘*in jugulo,*’ and supports his opinion by a variety of references; nor of Porson’s remark on the Hecub. 1125, concerning the active usage of *πίσις* in v. 925.”—Gently, gently, my good lad! Wait till you come to Agam. v. 1608, *ἀμπίπει δ’ ἀπο σφαγῆς ἰμῶν,* where you will find Heath translates *ἀπὸ σφαγῆς ex jugulo,* and where you will also find what I have to say on this matter. Yet even if I had overlooked a note in such an immense mass of materials as I have had to arrange, I should not have considered this as more than a venial error, for which I believe I should have readily found indulgence from any candid person. But what am I to say to the Reviewer, who not having such trouble of selection, and having my book, as I suppose, on the table, has in this very sentence committed an infinitely greater offence? Any man, in a far less difficult undertaking than mine, may be guilty of an *omission*, but

what excuse has he for an insertion in direct opposition to truth? How will the Reviewer justify his declaration that I have taken *no notice* of the remark of Professor Porson on the Hec. v. 1125. when I refer him to my words, ‘ Πιρὸς defendit Heath ex Steph. Thesaurο et Heathio longe doctior Porsonus, ad Eurip. Hec. v. 1115.’ Surely he will not avail himself of the idle subterfuge that v. 1115 is printed by error of the press for 1125, especially as Porson has no note on v. 1115. I cannot think he will shelter himself under the meanness of a typographical quibble, especially as he commits more than a similar one in this very sentence, where, for 925, we should read 916.*

“ We are somewhat surprised that Mr. Butler should coincide with Morell in his strange version of v. 1000. ὀχλεῖς μάτην με κῦμα ὅπως παρηγορῶν. ‘ Tu mihi, velut fluctus, molestus

* I take this opportunity to apologise to the E. R. for my scanty display of Greek quotations in this letter. And to my readers in general, for any errors they may observe in the accentuation or even the orthography of the Greek words I have unavoidably introduced—In fact, though the printer of this pamphlet is very accurate and intelligent where his own language is concerned, yet living in a country town, he has little occasion for Greek types, and possesses but a very small supply of them; and the use of that small number is again cramped by the difficulty of setting them, a circumstance which has delayed the publication of this letter very greatly. I have therefore been obliged, greatly to my mortification, to abstain from quoting and emending a variety of FRAGMENTS from Achaëus the Eretrian, Plato Comicus, Sopater, Astydarnas, &c. &c. &c. &c. which, though very little to the purpose, yet if lugged in by the head and shoulders, would have served to illustrate my extensive reading, and to astonish the unlearned. I hope, however, if I should live to edit a single play of Euripides, to gratify the learned and overwhelm the unlearned world, with a copious inundation of certain conjectures and unexceptionable canons.

volentus es persuadendo,’ in which they follow M. Apostolius. The usual and obvious mode of construing is confirmed to certainty, by similar expressions in the *Andromache* v. 538, and in *Medea* 23 ; see also *Samson Agonistes* 960.”—I give my reason, because I think Virgil has imitated, and in his imitation has explained the passage ; but the Reviewer in fairness should have stated that I give *both interpretations* and leave the reader to chuse which he pleases ; either make good sense, and are supported by classical authorities, but from the use of the word *ὄχλησις* I conceive my interpretation somewhat preferable ; if he was deaf as the waves he could not be *troubled* by the discourse of Mercury. Still I am not tenacious of my interpretation, in my notes, or even at present. I leave it to the taste of the reader. The remainder of this paragraph I may omit. For the sake of brevity I omit the next paragraph ; which, with an air of condescensive impartiality, conveys the general language of complimentary civility. I shall only remark, that I have done what I considered my duty in referring rather to the original writers than to their successors of the Dutch school, but that (as is admitted by the Reviewer in the subsequent number) *I have extracted largely from the writers of that school*, whatever I found to the purpose. It is somewhat singular that the list of Dutch Worthies, Hemsterhusius, Valkenarius, Piersonus, Koenius, Ruhnkenius, occurs in one paragraph of a late publication, by a writer of whose learning and experience I entertain a much higher opinion than I do of the E. R. This, however, may be an accidental coincidence, for I do not mean to insinuate that the E. R. has been poaching for a list of the Dutch critics on that manor.

“ The

“ The copious enumeration of Various Lectious which is contained in the critical commentary, will be of great utility to future editors of Æschylus, but we cannot help observing that although we are now presented with a very useful mass of collectanea, the volumes before us can scarcely be termed part of a ‘ *new edition*’ of Æschylus.” The next paragraph and the subsequent quotation from Schutz are in direct opposition to the former part of this sentence, and are brought for the purpose of expressly contradicting it; the latter part of the sentence I really cannot understand. If an editor who gives a new constitution of the text, an original and copious commentary on it, collations of inedited MSS. and inedited remarks of the first scholars, on almost every line of the text, cannot be said to have given a *new* edition of a work, I would humbly ask the E. R. by what name he would designate his labours? The two next paragraphs are palpably contradictory of the preceding, and are as follows. “ We will conclude our animadversions on the first volume, with a sensible remark made by Schutz in the preface to his edition of this author, p. vii. who, it appears, afforded a singular instance of being convinced of a truth and yet acting in direct opposition to it, *Γνώμην ἔχοντά μ’ ἢ φύσιν βιάζεται.*”

‘ Tale editionum genus, utut plurima in iis bona insint, propagando inter eruditos homines Græcarum litterarum studio parum prodesse certe scio; meliusque, quamvis minus gloriose, de eo mereri arbitror, qui curret, ut correctæ, quæ merum textum auctorum habeant, exemplaria, exiguo pretio venalia in manus studiosorum veniant.’

I can

I can only account for this singularity by conjecturing that the E. R. has here disclosed the object of his whole critique, which I presume to have been no other, than to prepare the world for the really *new edition* of Æschylus, by the Rev. J. C. Blomfield, “quæ merum textum auctoris habens, exiguo pretio venalis, in manus studiosorum veniat.” Which I am thus very happy to assist in advertising.

“We should not omit to observe, that for a knowledge of the corrections which we have stated as the late Professor Porson’s, we are indebted to the kindness of a learned friend, to whom they were originally communicated.”—I shall have more to say on this subject in a subsequent remark; in the mean time, I beg to ask whether this is a *fair* statement? Being *the truth* and *the whole truth*? Whether, with these corrections, certain *remarks* or references have not also been communicated, which greatly assisted the Reviewer to *flourish* on this occasion? *

I now come to the second part of the performance in the E. R. No. xxx. but having dwelt much longer on the first than I had intended, I shall be more concise in my notice of it. The first paragraph is occupied in correcting a blunder, which the Reviewer acknowledges himself to have made in the preceding number. In doing which he commits another—and another.

“We have before mentioned our disapprobation of his [Mr. Butler’s] notion, that these three, with the Supplices, formed a Tetralogia Promethea, but in doing so we inadvertently committed a mistake. The author of the

* Συμβολή. H. e. To the intended Select Committee of inspectors of the Porsonian treasures purchased for Trinity College Library.

the argument to the *Persæ* states, that Æschylus gained the prize in the Archonship of Menon, by the following tetralogy, *Persæ*, *Glaucus Potniensis*, *Phineus*, and *Prometheus*, ‘that is,’ we said, ‘either the *Prometheus Vincetus* or *Solutus*; for the *Prometheus Ignifer* seems to have been a Satyric Drama, as was the *Glaucus Potniensis*.’ We should have said, the *Glaucus Pontius*, or *Marinus*; for the other was a tragedy: the *Phineus* was probably the Satyric Drama of the Tetralogy.”—Here we have blunder the first continued, and confirmed, for an exposition of which see p. 21. We have also the following statement:

First of all the Tetralogy is said to consist of the *Persæ*, *Glaucus Potniensis*, *Phineus*, and *Prometheus* (*Vinctus* or *Solutus*); in which tetralogy there were of course three tragedies and one Satyric Drama, which the Reviewer conjectures to have been the *Glaucus Potniensis*. Now he tells us, that he should have said the *Glaucus Pontius* or *Marinus*; for the other (meaning the *Glaucus Potniensis*) was a tragedy, (and therefore the *Glaucus Pontius* was a Satyric Drama). Not content with this, he subjoins, “the *Phineus* was probably the satyric drama of the tetralogy.” Therefore the tetralogy consisted of two tragedies and two satyric dramas. I shall leave the learned Reviewer to reconcile this mass of inconsistency as well as he can. In the subsequent observation there is better sense and judgment, yet some of the titles of Epicharmus’s plays are *Γᾶ καὶ Θάλασσα* — *Κύκλωψ* — *Προμηθεύς Πυρκαϊὸς* sive *Πύρρα*, these are surely *suspicious* titles.—The Reviewer proceeds “to supply the deficiencies in my edition of the Fragments, taking for the basis of his remarks the text
of

of Stanley," against my use of which in the preceding number he so loudly declaims. The material part of the addition to the Prom. Ign. FRAGM. I. is anticipated by Stanley and Pauw, whose words I have quoted.

FRAGM. II. None of the emendations proposed by the Reviewer seem to me happy, and all are, as even the Reviewer seems fully aware, open to the strongest objections; the sense which I have given after the emendation of Pauw, which, however futile, happens to come from the Dutch School, and from no less a man in it than Hemsterhusius, appears to me the easiest and most natural.

FRAGM. III. When the Reviewer says, "The introductory words of Plutarch prove that this was a satyric drama, of which indeed the fragments themselves contain internal evidence;" the natural inference is, that I have maintained a contrary opinion, at least no one would suspect that I had both quoted the passage from Plutarch, and maintained the very same positions which the Reviewer seems to advance as his own.

In respect to the fragments of the Prometheus Solutus, the Reviewer says that, "I do not mention that in Dionysius is *εὖ οἶδα* for *σάφ' οἶδα*, which is true; or *μίμνησι* for *μὲμνηται*, which of course I had no occasion to give, as it is the same word, vide p. 32, or *θεῖρος παρ ᾧ* for *θηρὸς παρᾶν*, as H. Stephens had corrected the words in Strabo. Now as *θεῖρος παρ ᾧ* are the words of the text as quoted from Strabo by Stanley, and *θεῖρος παρ ᾧ* are the words of the text in Dionysius, and as the Reviewer professes to take Stanley's text for the basis of his re-

H marks,

marks, I am puzzled to understand why I should have noted $\theta\tilde{\alpha}\rho\acute{o}\varsigma$ $\pi\epsilon\rho$ $\acute{\omega}\nu$ as a variation from $\theta\tilde{\alpha}\rho\acute{o}\varsigma$ $\pi\epsilon\rho$ $\acute{\omega}\nu$, to which it seems as like as identity can make it. And as to my not having noticed Stephens' reading of $\theta\eta\rho\acute{o}\varsigma$ $\pi\alpha\rho\tilde{\omega}\nu$, I can only say, that, if my eyes do not deceive me, I have given it at full length in Stephens' own words, p. 220.

“ Secondly, he gives Salmasius the credit of $\sigma\delta$ $\beta\alpha\lambda\tilde{\omega}\nu$ $\delta\iota\acute{\omega}\xi\epsilon\iota\varsigma$ for $\sigma\upsilon\mu\beta\alpha\lambda\tilde{\omega}\nu$ $\delta\eta\acute{\omega}\sigma\epsilon\iota\varsigma$, which is the correction, and an elegant one it is, of Paulus Leopardus, Emend. v. 17.”—Now it so happens, that I quote the emendation of Paulus Leopardus at full length, which is *not* $\sigma\delta$ $\beta\alpha\lambda\tilde{\omega}\nu$ $\delta\iota\acute{\omega}\xi\epsilon\iota\varsigma$, but $\sigma\delta$ $\beta\alpha\lambda\tilde{\omega}\nu$ $\delta\iota\acute{\omega}\sigma\epsilon\iota\varsigma$, from $\delta\iota\acute{\omega}\theta\omega$; and hence it follows that I have *not* attributed the emendation of Paulus Leopardus to Salmasius, but have given *sum cuique*, each his own, with more fairness and more accuracy than I can always find observed by the Reviewer. With regard to the alteration of the word $\epsilon\rho\omicron\gamma\gamma\upsilon\lambda\tilde{\omega}\nu$ I must leave it to the sagacity of the Edinburgh Reviewer, only remarking, that I quite agree with him in rejecting $\gamma\omicron\gamma\gamma\acute{\upsilon}\lambda\omega\nu$.

The arrangement of FRAGM. IV. is palpably obvious, no man can take credit to himself for so insignificant an exploit. I am, therefore, willing to resign the glory of it to Toup. in Suid. I. p. 94.

“ FRAGM. v. $\sigma\upsilon\sigma\tau\acute{\rho}\iota\psi\alpha\varsigma$ is Bentley's correction, and not Pauw's. Epist. ad Mill. p. 50.”—What is that to me, good Mr. Reviewer? I have given Pauw's note as an editor of Æschylus, with his name printed in capitals after it; and you and he, young Gentleman, must settle the matter.—I now come to the Supplices.

“ V. 4. Mr. Butler has not remarked that Porson retained the old reading *λεπτοβαθῶν*, without the article ; *τῶν* does not appear to us to be indispensable, tho’ it improves the verse.”—Here I must once more apostrophize the Reviewer, and say, My good Lad, I profess to give *Varias Lectiones*, *varias different lectiones readings*. Now the reading in the text of Stanley is *Δεπτοβαθῶν*, without the article, and the reading in the text of Porson is *Δεπτοβαθῶν*, without the article, and as *Δεπτοβαθῶν* looks to me very like *Δεπτοβαθῶν*, I did not conceive it to be a different reading, and for that reason I did not notice it. This is not the first nor the second time that I have had occasion to remark the hypercritical accuracy of the Reviewer, in trying to lay sins of omission, though groundlessly, to my charge. The remaining part of the sentence, in which the Reviewer says that *τῶν* is not indispensable though it *improves* the verse, reminds me of that judicious criticism in the *Spectator*, where the commentator has but two foolish reasons for preferring a certain reading ; first, because the rhyme, and secondly because the sense, was preserved by it,

Passing over the intervening matter, which is not my immediate concern, I come to v. 84, which the Reviewer reads *ὑβρει δ’ ἐτύμως στυγῆντες*, as if it were so printed in the text ; whereas it is *ἐτοίμως* in the text, and *ἐτύμως* is a Var. Lect. his conjecture, however, that *ε* should be added, deserves consideration, though his interpretation by no means satisfies me.

“ An excellent conjecture of Bothe’s, in v. 101, is unnoticed ; he reads *δαπίδον* for *δ’ ἀπιδών*.”—I never can believe that *Æschylus*, who uses *δάπεδον* with the first

long in the two instances in which it occurs, Prom. v. 828, and Choeph. v. 796, would here use it short, tho' it is short in Homer. But if *δάπιδον* be an allowable reading here, why is *γάπιδον* forsooth the true reading in the other two instances, see p. 38. But what becomes of the much wanted *δι*, if we read *δαπίδων*, and what becomes of the metre, if we read *δι δαπίδων*? And why is not the sense good enough from the common reading?

“ There is a dismally tedious note on v. 130, in which a conjecture or two is set forth in the form of a query : *Nec tamen placet*, says Mr. Butler; which observation, with regard to ourselves, is strictly true.”—The note on v. 130, is, I fear, dismally tedious, and the sneer with which the Reviewer closes his remark on it, is, I fear, but too well founded. Yet what could I do? The passage is deplorably corrupt. I have collected all that preceding commentators have written on it; and shewn where they failed. I have added my own observations, and given whatever hints I could, towards its elucidation. I have confessed the difficulty, and the dissatisfaction I feel, after all that has been done; and I have recommended the passage to better scholars, who may come after me. The Reviewer has no reason to expect that I should enliven a critical commentary with a country dance, and I do not observe, notwithstanding the contempt he expresses for all that I have done, that he has offered any thing of his own. So much easier is it to find a fault than to correct one.

“ Schutz is certainly right in taking *δεξὸς* with *ἀξιμαῖον*, notwithstanding that the learned editor on this occasion ‘desiderates Mr. Schutz’s wonted elegance.’

But

But where, in the name of fortune, did Mr. Butler learn to talk of the *elegance* of this commentator, which is a topic he insists on in frequent laudatory remarks? May we not expect to hear of the *elegant* Le Clerc, the *elegant* Pauw, the *elegant* Bothe? What possible claim an editor can have to this epithet who possesses neither learning, taste, nor literary honesty, we are at a loss to conceive."—I would ask the Reviewer if he *does* hear of the *elegant* Le Clerc, the *elegant* Pauw, or the *elegant* Bothe? Or if I have in fact applied that epithet to them in any instance? But this passage only affords too striking an instance of the narrow spirit which prevails among some of the disciples of the late Greek Professor. From his own unrivalled height, that truly learned man looked down on inferior scholars with too much fastidiousness. But if he, from his acknowledged pre-eminence, had a right to consider the generality of scholars as beneath him, and if, with a weakness which certainly one could have wished he had not indulged, he sometimes spoke of them too slightly, are his juvenile disciples entitled to the same liberty?

An quodcunque facit Mæcenas, TE quoque verum est
Tanto dissimilem, et tanto certare minorem?

It has been my great object, throughout my whole work, to treat no scholar with asperity—to indulge in no petulant sneers—no flippant sarcasms—no contemptuous irony. A scholar ought to be a gentleman. He ought to have his manners and his disposition humanized by the studies in which he is engaged; and if in the pursuit of them he only acquires a certain number of hard words, and scattered fragments, and long and short syllables, he had better have employed himself in some useful mechanic

chanic occupation, for he has obtained no knowledge that will justly entitle him to respect. All *wanton and unprovoked abuse*, which we so often see scholars apt to lavish on those who happen to differ in opinion from them, is a disgrace to themselves, and on their own heads be the folly and shame of it. The late Greek Professor, in my humble opinion, very much undervalued the talents of some of the continental scholars, who, tho' not equal to him in acuteness or depth of learning, were yet no contemptible men. His imitators, with the usual servility of that tribe, affect a superciliousness, which is neither warranted by their learning nor their experience, and which I shall certainly use my humble and ceaseless efforts to oppose. When I am made to say "that I *desiderate* Mr. Schutz's wonted elegance," the youthful Reviewer has translated the words "*ubi solitam elegantiam viri cl. desidero.*" This I will maintain, in defiance of a triple phalanx of Edinburgh Reviewers. Schutz has done more than any preceding commentator except Stanley. He has explained many passages before left in obscurity, and has explained them well. Where a passage is capable of two interpretations, he has generally preferred the better—the more natural—the more pleasing—or the more poetical.—On these grounds I maintain, and will maintain the justice of my expression. Schutz had not great metrical skill, great accuracy in collation, or great confidence in his own powers; yet he has done a great deal. His want of literary honesty is unpardonable and notorious; and whoever takes the trouble to read my note on v. 213, will see my opinion fairly stated. But he will find no abuse there. He will find certain facts affirmed—and the proof of these facts adduced—and the inference left

left to the reader—and a candid acknowledgement of the merits of Schutz in other respects. This, however, is a subject which more properly belongs to my preface, where it will be discussed fairly and temperately.

With regard to my interpretation of *ἀλα στέγων δορός*, it would not have been “superfluous to prove it false,” as to me it is evidently true. And I might more justly find fault with the Reviewer for having omitted to assign a reason, than he blames me for having said, *ἤκετι* Porsonus quod quis non prætulerit? Surely in using such an expression I cannot have left the least possible doubt on the mind of the reader which I thought the true reading; and why was I to go out of the way to state that which no tiro in the language can be ignorant of. But the Reviewer is here guilty of Hypercriticism with a vengeance; he finds fault with what he acknowledges to be right, merely that he may have the opportunity of displaying his lore in a matter, which not only every scholar, but every boy who begins to make Greek verses, must know. Does he suppose that I have not even schoolboy information enough to know that the last syllable in *φρονέσας* is long? Could not even the accent have discovered this to me, if I had been ignorant of the prosody? And have I not in a hundred previous instances remarked the law of the terminating trisyllable? and can it be necessary then to give a solemn decision between two readings, where one makes a false quantity and the other does not? Would it not be a *περιεργία*, a superfluous expense of time and paper? It has been my general rule to make a remark on such occasions, where there is any discrepancy of opinion or room for error. In the space of the very single page opposite to that which contains the note in question, I have omitted

omitted to observe—first, that γάρῳ is the true reading, not γάρῳι, as in Ald.—2. That προμηθείαν is the true reading, not προμηθίαν, as Guelph. Ald.—3. That τᾶμ' ἱπὴ διλιμμένας is the true reading, not τᾶμ' ἐπιδιλιμμένας, as Rob.—4. That ἀξονήλατοι is the true reading, not ἀξονείλατοι, as Ald. And so in many other instances, amounting in the whole, in the single page preceding the note, to no less than twenty eight: and in like manner in every page. For in giving the Varr. Lectt. it surely could not be necessary to interpose my own judgement in cases which are so evident as to speak for themselves. What would be the use of saying γάρῳι Ald. quæ vox corrupta videtur. Τᾶμ' ἐπιδιλιμμένας Rob. quod per metrum fieri non potest, (a case in point) Ἀξονείλατοι Ald. H. et EI scil. in Codd. sæpe confunduntur. I *might* have said all this, but would it have improved any reader qualified to sit down to Æschylus?—Surely no.

I should have thought such wise saws, delivered with such solemnity, on such a case, an indirect proof that the commentator had no real learning in store for real difficulties. Indeed, the Reviewer, *who generally takes occasion to make a display when there is no difficulty*, is not less astonished at the profundity of his own knowledge, than the poor Welchman in the ΑΣΤΕΙΑ of the modern Hierocles, who having never seen a piece of gold, and being paid 15s. 6d. for work done at Bristol, in half-a-guinea and two half-crowns, hastened home with his treasure, and exclaimed, casting a farewell look of commiseration on the distant spires of the city, 'Ah poor Pristol, poor Pristol, one more such plow and its all over with thee!' So mighty was the treasure which this
honest

honest Welchman conceived himself to possess, because he had never seen so much before.

“ For *ἡ*, v. 228, we think *ἡ* should be read.” — And I think *ἡ* should not be read. And I think *I think* is as good authority as *we think*, whatever the Reviewer may think on the occasion.*

“ If we mistake not, Porson’s correction was *γούρα μνηστήν δάκνη*.” — Would it not have been fair to have stated that *μνησθμῶν δάκνη* was my conjecture on the subject, however inferior it might be to Porson’s ?

“ The Strophe and Antistrophe which Mr. Butler has arranged at v. 639, are capable of a much more Rhythmical division, but we shall forbear to suggest it, as our hints will probably have been superseded by the appearance of Dr. Burney’s work on the choric metres of
I *Æschylus*

* I am not unconscious of the advantage which I am giving the Reviewer here, who will probably urge this passage as an instance of my ignorance of grammar, or my deficiency in arithmetic, notwithstanding I have “*flourished*” so magnificently about Cocker, and shewn myself acquainted with at least addition and subtraction in p. 27. What? may the Rev. say, does “this friend of Joannes Muller” pretend to edit *Æschylus*, when he cannot tell the difference between *I* and *we*? — I believe *I know* the difference, though I may not chuse, myself, to state it. I have not the least doubt it will be found out in due time. However, for the benefit of the uninformed or uninitiated, I shall state that in a Review *we* means *I*, and *vs* means *me*, and *our* opinion means *my* opinion. The reason of which is, that if an author were supposed to meet a Reviewer on equal grounds, the public opinion might as often incline to the Author as to the Reviewer in any disputed point. But when these *paper pluralities* are brought in to aid, comfort and abet said Reviewer, the reader is naturally entrapped to be on the stronger side, as if a Junta of greybearded sages had decided the case.

Æschylus before these remarks can issue from the press."

—This is a rare instance of modesty in a stripling Reviewer. He says, that a more rhythmical division might be made, but he very wisely forbears the attempt, and remains guarded by his own general assertion. If it is objectionable, the Reviewer should have specified his objections, and shewn that he *could* have done better. But no—in his great modesty he thinks *his* hints will have been superseded by Dr. Burney.

“ The commentators have made sad work with v. 568, and Mr. Butler hallucinates with the rest.—ὅν τ' ἐπέχειται Τυφῶ μίτος ὕδωρ τὸ Νείλου νόσοις ἀθικτον. Pulcherrime says Mr. B. interpretes Gallicus *Ou se repand amenée par Typhon l' eau du Nil*: this may be beautiful, and it is new, but it is not true; and, till the French translator or the English editor has explained to us the construction and the meaning which they have adopted, we shall continue to think Νείλου the antecedent to ὅν.”—How far the Reviewer understands French I know not, perhaps as well as he does Greek, in which case it will be superfluous in me to hint to him that he *has continued to think* Νείλου the antecedent to ὅν, *as the French translator thought before him*. But as I have commended the French translation, and am called upon to explain it, I must venture on this work of supererogation. I must, in order to do this clearly, premise the interpretation of Stanley. *He* makes λειμῶνα the antecedent to ὅν, and his construction is, ὅν μίτος Τυφῶ ἐπέχειται (δηλονότι) τὸ ὕδωρ (τὸ) Νείλου νόσοις ἀθικτον. And certainly this is not bad sense, nor am I very angry at those who adopt it as the *most obvious* explanation of the passage in question. There are, however, in my mind, two objections, sufficient

cient to incline me to the more recondite interpretation ; these are, the presence of the particle $\tau\iota$, and the use of the words Τυφῶ μέγας as applied to the Nile. For, if we take the more recondite interpretation, and make $\hat{\delta}\nu$ refer to Νείλω , we shall have the particle $\tau\iota$ in its place, and the words Τυφῶ μέγας , applied to the furious hot winds, still, I believe, in that country called typhoons or tufauns : *the snow-fed plain* (for so I would chuse to construe it, alluding to the increase of the Nile from the snows on the Æthiopian mountains) *and the salubrious waters of the Nile which (Nile) the furious Typhon invades*. Now this is exactly in conformity with the doctrine of Plutarch De Is. & Osir. p. 366, who tells us (from the scarcity of Greek types I am obliged to translate the passage) that Typhon signifies the principle of heat or dryness, destroying that principle of humidity which causes the increase of the Nile. And the queen of the Æthiopians, who is said to be his auxiliary, signifies the south winds from Æthiopia, for that, when these south winds prevail over the Etesiaë, or periodical north winds which drive the clouds towards Æthiopia, and by such prevalence hinder the rains, which cause the increment of the Nile from falling there, then Typhon continues to act on the Nile till he diminishes it by evaporation, and prevailing entirely, DRIVES, OR CONDUCTS THE NILE, contrary to its usual form, contracted and flowing in a low and hollow channel, to the sea. In the words *amenée par Typhon*, we have the very expression of Plutarch ; and I leave to any man, who knows the rudiments of grammar, to determine whether, when the French translator says ‘ *amenée par Typhon l’ eau du Nil*’ he can possibly make $\hat{\delta}\nu$ the relative to any thing but $\hat{\delta}\delta\omega\epsilon\tau\acute{o}\ \text{Νείλω}$. Is it not exactly as if he had said, *l’ eau du*

Nil qui est amenée par Typhon, or l' eau du Nil que Typhon amene ?

“ V. 814. The passage from Ælian adduced by Abresch, is nothing to the purpose, we are surprised that Mr. Butler should not have illustrated the phrase.”—I have here quoted Abresch, as I was bound to quote any other commentator, not as approving. What does the Reviewer mean by complaining that I have not illustrated the phrase? I have quoted a similar passage in Eurip. Androm. where *ἐπί* corrupts the metre, where *ταμί* preserves it, and where *τίμω* is used in the sense of *ἐπί*. If to have chosen the most apposite passage in the whole compass of Greek literature, be not to illustrate it, I will beg the favour of the Reviewer to give a specimen of *his* illustration.

The Reviewer exhibits the first sixteen lines of the deplorably corrupt monostrophics at v. 815. sqq. which he reduces to Antistrophics. I shall here confess that I am not deeply infected with the Antistrophico-mania, which is very prevalent among the Porsonianians and Porsonaccians of the day,* which yet their really great master does not seem to have indulged in. I cannot think that after the torture of transpositions, rejections, and insertions in every line, we are likely to have much of the sense or many of the words of the Greek Tragedians, though we may be very much edified by the lucubrations of Messrs. — and — A. B.s or Undergraduates, who facetiously nickname them Greek Choruses.

* The Reviewer, who no doubt is as well versed in Italian as in French, will understand the value of these terms.

ruses. I am very cautious in firing my canons, but I think I can venture to discharge one with great advantage, as it will afford them an unerring guide to all the corruptions of the Greek MSS. And in doing this, I shall be more liberal than some of the graver doctors of the Hermetic art, who used to wrap up their alchemical arcana in mysterious and impenetrable obscurity. My receipt for the "opus magnum" carries its own recommendation, in its simplicity and perspicuity, and here it is;

A B Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω

Shake these letters all together, transpose and transverse them secundum artem, coque celeriter in cerebello asinino, adde Σφλεγμαδιδασεν, satis confidentiæ, doctrinæ parum, et sic facies

QUIDLIBET ex QUOLIBET.

Probatum est.

For instance, A SOW'S EAR. For O,W,'S, read I,L,K, and for EAR read PURSE, and thus, with no trouble, you will have accomplished a greater labour than ever was ventured on by Hercules, and in defiance of the wisdom of ages and the infallibility of the adage, you will have made A SILK PURSE of a SOW's EAR.

But to return to the Monostrophics.—It is true, that sometimes a line and sometimes a whole strophe is misplaced in a chorus, but it does not necessarily follow that all monostrophics are reducible to a regular form; and I am sure they were not all designed so. For instance, will any man affirm that the wild ravings of Io in the Prometheus were written Antistrophically? I shall believe him when he is able, by any method but that

that of my *patent canon*, to reduce them, and to prove that in such regularity there is more truth and nature than in their present form. Still I do not deny that in various instances the Monostrophics have been well and successfully arranged, but that is no reason for attempting them all. The Tragœdians, comparatively speaking, rarely employ trochaics for the dialogues; are we therefore to cut down all trochaics to Trimeter Iambics? Let us see how we shall succeed according to the *patent canon*: Æsch. Pers. v. 159.

Λιπῆσ' ἰκάνω χερυσειοδόμους δόμους

Θεῖ τε καμῶ κοινὸν εὐνατήριον

Κραδίας δ' ἀμύσσει φρονίης ἰς δ' ὑμᾶς ὄρω.

ΛΙΠΟΥΣ'. Ταῦτα δὴ λιπῆσ' adscripsit Græculus, quod aperte vitiosum. ΘΕΟΥ ΤΕ ΚΑΜΟΥ Insigniter hic errarunt librarii. Pro θεῖ in omnibus Codd. scriptum est καὶ τὸ Δαρτίω, metro invitissimo.—Et sic inepte edidit Porsonus; nos θεῖ dedimus nostro periculo. Qua quidem emendatione nihil certius aut felicius, ut e versu superiore patet, ubi Atossa θεῖ εὐνάτιον Περσῶν dicitur. Hoc explicare voluit Græculus cujus scholium irrepsit in textum. ΚΡΑΔΙΑΝ Δ' sic nos; antea scriptum erat, ἰνῆσι περιεργίᾳ, Καὶ μὲ κραδίας. However, for the satisfaction of the Reviewer, I will confess to him, that I think these Monostrophics possibly were once regular; and that I myself very boldly and successfully antistrophized just as much of these Monostrophics as he has. And because I could not get any farther without the *patent canon*, which I lend to my friends, but am not fond of firing myself, I thought it better to leave the whole in its monostrophic state, than to convert it into a Butlerian Chorus instead of Æschylean Monostrophics; for tho' I have the highest veneration for my own abilities, and should be sorry not to write better
Greek

Greek verses than ever came from the pen of Æschylus, yet I do not think it fair to give my choruses to the public under his name. *Suum cuique* is my motto, as it was the Reviewer's, I suppose, when he stole your famous reading of *πρὸς ἄν. ἔγωγ' ἄν.* But on this subject it is but fair to refer to my note on v. 917.

“We scarcely know what to say of v. 855, &c. except that the conjectures of Mr. Butler and his learned friend are equally inadmissible, since *μεθίσθαι* requires a genitive case.”—The Reviewer is right. My friend made a blunder, which I too hastily passed over—and I thank him for this opportunity of amending it, for I disdain to conceal it, or to call to my aid the *ἐκείνο* after *μεθήσομαι* in Phœniss. v. 522, which Porson has rightly corrected. But to say the truth, I did not sufficiently disengage my attention from another passage of Euripides *illustrative* of this (see p. 62) Med. v. 558, *μεθειῖναι καρδίας μέγαν χόλον*, and I must therefore request the reader to read here *μεθειῖναι* instead of *μεθίσθαι*, with the rest of my conjecture, till he can extricate himself from this most corrupt passage by the help of the patent canon, or some better aid.

V. 879. Here is a long and insulting note of the Reviewer, in which he assumes what he has no right to assume, that I do not see any corruption in a corrupt passage of Hesychius, which he is so good, partly by the help of the commentators on Hesychius, in imitation of no less a man than Bentley, to explain *at his peril*. I must once more remind him, that I make no excursive criticisms in my notes, for substantial reasons already assigned.*

V. 899.

* I must be allowed to remark that I am sure, from various passages

“ V. 899. With regard to β̄, μ̄, and ω̄, about which interjections Mr. Butler seems to be in doubt, all that we could tell him about them has been anticipated by Valcknaer, in Adonias. Theocr. p. 382, to whom we refer him.”—Does the Reviewer positively and seriously mean to assert this, which is to affirm that he knew all Valcknaer knew, but that Valcknaer had the good luck to tell it first? This reminds me of an impudent French master, who used to assert that Shakespeare stole all his good things from Voltaire. With regard to Porson’s conjectures, which are mentioned, they are, like every thing from that great man, truly admirable. But the Reviewer confirms Schutz’s, not Porson’s conjecture, respecting ἰξύ, and I cannot say that I am prodigiously enchanted with the hiatus of his own emendation. As to the ἦ ῥαι, which is indeed admirable, he should in fairness have added, that Porson had the hint from Heath, who read ἔϛ τὰδ. The third of these conjectures is a splendid instance of the sagacity and acuteness of the late Greek Professor.

“ We

passages of the Review, that the Reviewer did not suppose I had read the two Epistolæ criticæ of that admirable scholar Ruhnken. When I refer him to pp. 171, sqq. pp. 176, sqq. of that work, Edit. Mitscherlich, he will, I hope, change his opinion. The Reviewer no doubt will, at some period, oblige the world with emendations which may eclipse those two most splendid monuments of critical sagacity, to which I cannot but observe *that he is under the greatest obligations*. Not only as to his flourishes about λ, λ, & μ, but on various other occasions. From the same source, pp. 221. sqq. come all his objections to Hesychius and the Lexicographers, in which, however, he has omitted the introductory passage “ Hesychii auctoritati, fateor tribuendum esse plurimum. Est enim ejus Lexicon incomparabilis Græcæ eruditionis The-saurus, quod nunquam fere de manibus pono, semper doctior ab ejus lectione recedens.”

“ We cannot refrain from expressing our surprise, that none of these emendations which the late Professor communicated to his friends, should have reached Mr. Butler’s ears ; for we cannot help thinking that he might have come to the knowledge of them without much trouble. Such is the veneration which we feel for the name of Porson, that we think it a duty incumbent on every English Scholar, who is preparing an edition of a Greek author, to enquire diligently what has been said by that incomparable scholar on the subject, and to record his opinions with deference and fidelity.”—My dear Sir, whatever the Reviewer may think on this subject, I am sure *you* will feel obliged to me. The surprise of the Reviewer may cease, when he learns that I did see the late Professor’s emendations. The book was put into my hands in Trinity Coll. Cambridge. But I was told at the same time, that you was then preparing an edition of *Æschylus* for the press, and that you possessed these emendations. They were not offered to me—and I did not ask for them, because I thought, by so doing, I should disappoint your hopes of producing an attractive novelty to your edition. I had no jealousy lurking in my mind that your edition might possibly interfere with mine, which was just coming out ; and had you, when I saw you, in a fair and manly way, said that you were about such a work, I should have told you that I thought the world quite wide enough for you and me, and should have been the last person living to have endeavoured, by insidious depreciation, by a sly anonymous cavil in a Review, or by any other means whatever, to injure your feelings, or your reputation, or your advantages.—If I had reviewed your book, and I very possibly might have done so, it would have been in the spirit of a

K scholar.

scholar. I should not have contented myself with writing two Numbers full of *objections*. I should indeed have objected to what appeared worthy of blame, but I should not have diligently sought for opportunities of blaming; I should not have distorted, misquoted, or misrepresented you. I should not have insinuated, in almost every sentence, something to my own credit, and to your disadvantage. I should not have dealt in petulant provocations, in contemptuous sarcasms, in quibbling mistatements. I should have pursued also a very different conduct from the E. R. in looking rather for occasions of commendation than of censure, and in fairly bringing forward some specimen of your literary merits, by quoting some of your own notes. It is singular, that in the whole Review of my book, there is not a single quotation, by which the reader may form any thing like an opinion of it. One note alone, and that note only consisting of two lines and a half, is quoted in the whole review of twenty pages, and that note is not mine but Muller's, and quoted for the purpose of a petulant and unbecoming remark, which, if the Reviewer has any sense of shame left, he will blush to have made.—I should have pursued the conduct of a liberal and very judicious scholar, whose review of my work in the Eclectic Rev. for Nov. 1809, renders me very desirous of having at some time or other the honour of knowing him. His opinion, I am glad to remark, respecting the notes of “Joannes Muller,” is not quite in unison with the E. R.—He does not think him “unusually facetious;” but he says, “Mr. B. has also enriched the edition with many admirable observations, philological, historical, and antiquarian, communicated by the celebrated Historian M. Muller, of Vienna;” and again, the “communications

nications of Professor Muller are pre-eminent in value. Schutz, it must be confessed, notwithstanding his delinquencies toward Mr. Porson, is often a happy and elegant annotator, as he is an acute critic." (Here the Reviewer expresses exactly my own sentiments.) "Muller displays taste, good temper, and extensive erudition admirably applied; and he appears most honourably superior to the false and infidel philosophy which has infected the men of letters in Germany."

But to return to the subject of the Porsonian emendations. Part of the Reviewer's "surprise" will perhaps be abated, when he finds that nearly the whole, I believe the whole within about twenty pages, of the volumes I have published, were printed during the life-time of the late Greek Professor—I shall therefore be very much surprised to hear that I was in fault for not having obtained these *λείψανα*. And having endeavoured to relieve his surprise in this particular, I am much concerned that I must probably now increase it, by stating what would have been my conduct had I been in the situation of the Professor or of his friends. If I had intended to accompany my own edition of Æschylus with notes, I should have kept my own emendations to myself. This would have been but fair—and as I perhaps know an anecdote with which some of the late Professor's friends may not be acquainted, relative to his intentions with respect to notes and a preface, I certainly do not give any opinion as to his actual conduct, by my present declaration. Had I intended to give notes, and had I believed my emendations worth communicating, I would freely have sent them, together with such information as might be serviceable, to any scholar whom I knew to be engaged in

an elaborate edition of the work to which they related. Had I been a friend of the late Professor, in possession of such readings at his death, and having no positive injunction to the contrary, I would also have communicated them.—So much for the line of conduct which in such circumstances I should have adopted—now for that which I have pursued. Delicacy towards you, my dear Sir, prevented me, as I have already said, from making such application :—and I must add, that altho' this motive was alone sufficient, I should have found another, had that been wanting, from respect to myself. I could not have reconciled it to myself to go scrap hunting, and soliciting from strangers as a favour, what I do think might more properly have been offered to me. And I know more than one respectable scholar whose opinion I am proud to say coincides with my own. Indeed I never mentioned the circumstance without finding an unanimous assent in this respect.

“ The arrangement of a chorus by Dr. Burney, which is given at v. 1019, from the Monthly Review, Jan. 1798, is a sufficient proof of the metrical skill of that eminent scholar. But the conjecture of Bothe, *θέλκτορι*, for *θειάκτορι*, v. 1048, appears to us quite indisputable, inasmuch as it improves the rhythm and the sense, and is confirmed by v. 1063, *σὺ δὲ θέλγοις ἂν ἄθεικτορι*.”—Who would not suppose that I had either objected to, or omitted Bothe's reading? At least no one would suspect that I had quoted and approved it.

“ On the metrical notes of Mr. Butler it is difficult to decide : we do not believe that the metres of *Æschylus* can ever be defined with certainty, except in a few instances.”

stances.”—This is the happiest way of overcoming a difficulty I ever knew. Do you not think, my dear Sir, that the Reviewer was afraid of pledging himself to any thing till Dr. Burney’s book appeared, and that he kept this remark snug till the end of the Review, in the hope that he might be able to say *something*? In which being disappointed, he has crept out by this convenient and sapient refuge, not unlike Sir R. Coverley’s remark, “That there was much to be said on both sides.”

“Mr. Muller’s remarks on the first part of the Supplices are unusually facetious. We were somewhat startled by his expression “*Curiosam Apidis historiam. The curious history of Apis.* This we conceive to be *curious* Latin at all events.”—Mr. Muller was probably deceived by imperfectly recollecting a passage in Cicero, where the word *curiosus* is used with *historia*, but in a different sense. *Tusc. I. 45. Chrysippus ut est in omni historia curiosus.*

“In v. 559. Stanley seems to imagine, that *Λύδια γύαλα* are the plains of Lydia; and adds, “*Planam fuisse Lydiam innuit adagium, Λυδὸν εἰς πῆδιον προκαλεῖν.*”—In the first place, *γύαλον* always signifies *a hollow*; and, in the proverb adduced, *Λυδὸν* is, *a Lydian*; and the meaning of it is, “*to challenge a Lydian (i. e. a coward) to the fight.*”—This note belongs rather to Stanley than to me, so that I shall merely observe, that *γύαλον* signifies properly the palm of the hand, hence it signifies any small or moderate hollow—a country abounding with these is certainly not mountainous, and may of the two rather be called plain. But the error, if it be one, is not Stanley’s, it is that of a greater man than even Stanley was, or, if possible,

possible, than even the E. Reviewer will be, when he has tarried at Jericho till his beard has grown, of Joseph Scaliger in his *Conjectanea in Varron.* p. 17, who uses the very words which Stanley has quoted from him.

To the rest of the remarks I have little to say. The "chaff" consists of the notes of all the learned men, who have written on Æschylus expressly or incidentally, from the time of the Edit. princeps to the present day. The "wheat" I am proud to suppose consists of the lucubrations of your most faithful servant, as it is said to occur in the *Notæ Criticæ*, which I have had the honour to compose, and of which the Reviewer is graciously pleased to say, "that they are worth consulting, perhaps *must* be consulted by him who would study the text in its purest form." This little anodyne, so judiciously applied, has been sufficient to soothe all my irritation, and to make me part with the Reviewer on good terms, assuring him that if I have laughed at him, it was because I could not think it worth while to be angry—I could not prevail upon myself to break a butterfly upon a wheel, or, in a language perhaps more intelligible to a Scotch Reviewer (vide E. R. No. xxvii. p. 41.) to knock down a flea with a sledge hammer.* I assure you I do not wage

* Dr. Goldsmith, in his *Natural History*, gives as a measure, *the breadth of the black of his nail*. Hence it was inferred that the Dr. did not very often wash his hands. From the lively and minute description which the Edinburgh Reviewer has given in this passage of the various means by which certain animalcula are "caught and cracked," evidently written *con amore*, may we not infer that he now and then amuses himself with practical experiments in *Psyllagreumatics* and *Phtheiroctony*. For these he may plead high classical authority. *ARISTOPHANES*, *Nub.* 144. sqq. has recorded the ingenious experiments made by no less a philosopher than
than

α πόλιμος ἀσπονδος, but I here lay down my cæstus, and if I may be allowed to continue the allusion, I am glad to find that I resembled Entellus of old in having killed a calf instead of a hero.—If the E. R. has any wish for farther

than Socrates, in consequence of a surprising leap of one of these little animals from the eyebrow of his friend Chærephon to his own bald pate.—Even the grave XENOPHON, in his Symposium, introduces one of the company alluding to this instance of Socratic ingenuity. See also LUCIAN Prometh. c. 6. and Philopatris c. 12. It is singular that the doctrine of “catching and cracking,” maintained by the Reviewer, is exactly that of HERMES TRISMEGISTUS, who says, in a fragment preserved by STOBÆUS, Eclog. Phys. xxv. Περὶ Κοσμῆ, that these little animals are created for no other purpose but to be “cracked.” Ἐφ’ ἕτερον δὲ οὐδὲν γίνεσθαι ἢ ὅτι μόνον φθαρεῖν——τὸ γίνος τῶν ψυλλῶν. There is a most curious passage in LUCIAN Ver. Hist. I. 13. (a work, by the way, to which Swift, in his four voyages, is under the greatest obligation) descriptive of a whole army of Psyllotoxotæ, who, he says, CAME FROM THE NORTH!!! (ἀπὸ τῆς ἀρκίου) and who rode upon fleas each as big as twelve elephants. I much regret that my “memory and industry” do not enable me to discover in Lucian, or in any fragment of a Greek author, the method of fattening and breeding these enormous animals. If with the size of twelve elephants they combined the usual activity of their species, these Psyllotoxotæ must have been a most formidable corps. I am at a loss under what description of force to include them; I think they cannot, without a catachresis, be called *light horse*, however active in their evolutions. I beg to recommend the farther investigation of this interesting subject to Sir Joseph Banks, Bart. &c. &c. &c. whose elaborate researches into the history of fleas are already recorded to his immortal honour, and whose dignified letter to the National Institute at Paris, I frequently read with great edification and delight. Should the E. R. in his thirst for blood have a desire to learn other modes of destroying the Socratic animalcule, besides that of “cracking,” I beg leave to recommend him to PLINY N. H. xx. 14. who recommends the combustion of the flowers of the herb called pulegium, or penny-royal—an infusion of the herb canilago, or moth-mullen, N. H. xx. 16.—of the seeds of the tribulus, a species of thistle, xxii. 10.—of pounded elder shoots, xxiv. 8. In order to escape the punctures of these little creatures there is an admirable receipt in the

farther vengeance, I beg to remind him that he may glut himself with the blood (ink I mean) of my three remaining volumes. I shall not hereafter think it worth my while to answer any remarks which he may put forth. And what I now say to the E. R. I mean to say *generally*,

the ANTHOLOGIA, p. 129. Edit. H. Steph. which is to put out the candle, that they may not see you.

So much for the more active of these little creatures. I shall now gratify the Reviewer with a disquisition on his other favourite little animal, drawn also from the purest sources of antiquity. HERODOTUS tells us of a NORTHERN NATION!!! who were so fond of "*cracking*" these little gentry, that they did not use the thumb but the teeth for that purpose, being Phtheirophagists, or devourers of them. We all know that Homer lost his life because he could not solve a riddle proposed to him by some fishermen upon this very subject. Vide HEROD. de Vita Homeri, p. 760. Edit. Wesseling. And we find the account of these Phtheirophagists confirmed by STRABO Geogr. XI. p. 491. and again p. 499. And by PLINY N. H. VI. 4. It is a very curious fact, that by the help of the Edinburgh Reviewer and of EUSTATHIUS ad Iliad B'. 868. p. 283. Edit. Basil. I am able to find why a particular species of fir has the epithet *Scotch* prefixed to it. I am sorry that from the paucity of Greek types I can only give the substance of the passages instead of the Greek itself, but as I shall quote the names of the authors in capitals throughout this note, I may make *some flourish*, though less than I could wish. Could I conveniently quote the Greek passages at full length, and use the plural instead of the singular pronoun, substituting WE for I, there would be a great deal more ostentation in this disquisition. EUSTATHIUS tells us, on the authority of the ETHNOGRAPHER, for so he calls STEPHANUS BYZANTINUS, that there is a mountain in Caria near Miletus called $\phi\theta\epsilon\iota\tilde{\rho}\omega\nu\ \delta\epsilon\sigma\omicron\varsigma$, a name so portentous that it made "my hair to stand on an end," as of late has happened to a much greater man than myself, in the British senate. These $\phi\theta\epsilon\iota\tilde{\rho}\epsilon\varsigma$, however, my friend Eustathius is so good as to assure us are not real animalcula, but only the seeds of certain pine cones called $\phi\theta\epsilon\iota\tilde{\rho}\epsilon\varsigma$ from their resemblance to those little creatures, which PAUSANIAS in his Lexicon has called $\delta\iota\epsilon\kappa\omicron\iota$. CHÆROBOSCUS tells us that it was bona fide spelt $\phi\theta\epsilon\iota\tilde{\rho}\omega\nu\ \delta\epsilon\sigma\omicron\varsigma$ in general, but that HERODIAN the Grammarian (whose hair probably underwent the senatorian

ly, should the mimic Porsons of the rising generation attack either the present or subsequent volumes of my work in the countless ephemerides which issue from the press. I know that by the freedom of my remarks I

L

have

senatorian horrification) dropped the ϵ and used to spell it with a single ι . In compliment, however, to the E. Reviewer, I shall range myself under the banners of EUSTATHIUS and CHÆROBOSCUS rather than HERODIAN, since he derives it from one Φθίς the son of Endymion, but others from φθεις, the animal born, as HERMES TRISMEGISTUS assures us, merely to be "cracked." We may draw the inference, however, from EUSTATHIUS, that this animal was very formidable to the ancient Carians, for he tells us that they sometimes used the word to signify a destructive wild beast. *Nearly* the same story is told by TZETZES in Lycophron. v. 1383. And we learn from STRABO, Geogr. xiv. p. 635, that HECATÆUS thought it to be the same with Mount Latmus. Nor do "my good friends THE LEXICOGRAPHERS fail me upon this occasion," though I forbear to quote them, from the scarcity of Greek types. See, however, HESYCHIUS in Φθειρῶν ὄρος, and the learned note of VERWEY. See also SUIDAS in Φθεις, where KUSTER's "reading and memory" seem to have failed him, for 'he has omitted to note' that the gloss of SUIDAS occurs in Eustathius, and is well explained in the MINOR SCHOLIAST ad Homer. l. c. Compare also the ETYMOLOGIST on Φθεις & Φθειρῶν ὄρος, where SYLBURGIUS does not seem to have had his eyes quite open.—I now return from this digression upon SCOTCH FIRS, which I have no doubt grew upon mount Phtheiron (I am ashamed to translate this word) in Caria, to indulge the E. R. with a few more classical anecdotes about his little favourites. I find that the most accomplished, the most valiant, and the most invincible prince that ever lived, even HOMER's own Hero, the matchless and immortal Achilles, had a great fancy for talking about them. In the courtly language of the day he tells Agamemnon, Iliad ix. 378, that he values him *exactly three skips of a louse*; for so EUSTATHIUS, p. 659, edit. Basil, informs us that this passage was antiently read and interpreted. I am sorry to add, that if the E. Reviewer has tasted any oil in which an ewet has been drowned, he will, as ÆLIAN tells us, Hist. Animal. ix. 19. abound in these creatures all his life. If he should find them multiply faster than he can conveniently "catch and crack them," I recommend him to PLINY, H. N. xxvi. 16, who recommends the juice of the
 uva

have disturbed the *τύμβω σφῆκας ἰφιζομίνας*, the whole nest of the aspirants to the Porsonian throne. But I care not—I shall not be at the trouble of arming myself even with a fly-flapper to drive them away. I have other and better

uva taminea which GALEN and DIOSCORIDES called *staphysagria*, whence it is known in English by the name of Stavesacre. See also PLINY XX. 12. and XXXV. 15. Yet it may be some comfort to the Reviewer, while labouring under the inconveniences of a too numerous population, to learn, that in that case I shall be certain not to mistake him for an ass or an ox, since we are told by PLINY, H. N. xi. 33. that of all hairy animals asses and oxen alone are exempt from their visitations. *Pilos habentium asinum tantum immunem hoc malo credunt & boves*. Yet some here read oves, sheep, and ARISTOTLE Hist. Animal. vi. 31. who has a vast fund of interesting information on the birth, parentage, and education of these domestic little creatures, certainly does appear to confirm that reading; but I must own I rather lean to boves. ARISTOPHANES Pac. v. 739. alludes to those who wage war against these little animals, but I hardly think that the E. Reviewer, when he dwelt on the necessity of “catching and cracking” them, had either that passage of the Comedian in his eye, or a practical joke of no less a man than the great Agesilaus, King of Sparta, who, as PLUTARCH tells us, Apophthegm. Lacon. p. 208. when sacrificing at the altar of Minerva Chalcæcus, was interrupted by the unseasonable morsitation of one of these animalcula. That great man, however, says my author, “CAUGHT AND CRACKED” his enemy in the presence of all the assembly, observing, that it was a charming thing to avenge oneself upon an assassin and a traitor, even at the altar. The E. R. need not be surprised that I have translated *ἐπίβηλον* an assassin and a traitor, for the same PLUTARCH, de Adul. et Amici Discrimine, p. 49. gives us an instance of their treachery, observing that they forsake their old friends when dying, just as rats forsake a falling house or a sinking ship. I shall only add, that PALLADAS of Alexandria has written an epigram, in which he declares his belief in the divinity of these little familiars; having found a certain number of them taken inwardly to be an infallible cure for the ague.—Probably the old women of modern times, who I am told have recourse to this very charm, never heard of PALLADAS, H. STEPHENS, of BRÔDEUS. I could say much more from COLUMELLA, from MARTIAL, from the fragments of EUDÆMUS, and a hundred other authors,

better employment for my time than to give importance to these youthful journalists by engaging in controversy with them. And in return for the E. R.'s parting civility, I beg to tell him, that I shall consider it but goodnatured to let the greatest fool have the last word, and that I shall leave him to the quiet possession of his own pages, where he may sing or say over my three remaining volumes just what he pleases. *Βασίῳμαι τὰν Ἐμῶν ἰδῶν*, I shall go on as I have begun, bestowing not a thought on his censure or applause: and admitting such of the "lucubrations" of the "facetious Jo. Muller" and the "chaff" of the preceding commentators on *Æschylus*, as I think my readers have a right to expect in a *Variorum Edition*. My own notes I shall studiously endeavour to confine to the points in question, not scattering my shreds and morsels of criticism on other authors, while my business is *to illustrate Æschylus*. I thank the Reviewer for having given me an opportunity of making this single reply, because I have been enabled to state my sentiments on many subjects of at least as much importance as δ' or τ', and to explain some parts

thors, but I observe the E. Reviewers always like to glean after me, and are as anxious to pick up every straw which I have dropt as if it were a whole sheaf, therefore I will not deprive them of that satisfaction on the present occasion.—I am sure I have furnished them with a banquet from the purest classical sources, and I hope that they and all my readers will cry out in the words of the Mantuan Swan,

"In tenui labor, at tenuis non gloria."

If the Reviewer wishes to see the praises of his little favourites, he may read the *Encomium Pulicis* and the *Laus Pediculi*, written by the most eminent scholars that have adorned the republic of letters, in the *Amphitheatrum Sapientiæ* of Dornavius; who, if he had lived in these days, would I hope have consigned this disquisition to an honourable place among the lucubrations he has there collected.

parts of my plan, and some circumstances relative to my work, more fully and more advantageously than I could have done in my general preface. And having done this, I am sure I have done enough.—My work, if good, will sell in spite of all misrepresentation, and if bad, will never add to my reputation in the opinion of *real* scholars, tho' be-praised in all the Reviews that are manufactured by the A. B.'s of Trinity College, and sold in London and Edinburgh. I now take my leave of the Reviewer, and subscribe myself, Dear Sir,

Your obedient servant,

SHREWSBURY,
APRIL 9, 1810.

S. BUTLER.

[BY THE SAME AUTHOR,

ÆSCHYLI TRAGŒDIÆ, quæ supersunt, deperditarum Fabularum Fragmenta et Scholia Græca, ex Editione T. STANLEY, cum Versione Latina ab ipso Emendata et Commentario longe quam antea fuit auctiori, ex Manuscriptis ejus nunc demum edito. Accedunt Variæ Lectiones et Notæ VV. DD. Criticæ ac Philologicæ, quibus suas passim intertextuit S. BUTLER, M.A. Regiæ Scholæ Salopiensis Archididascalus, Coll. Div. Ioann. apud Cantabr. nuper Socius. Cantabrigiæ 1809. Vol. I. 4to. boards, £1. 11s. 6d. Vol. I. and II. 8vo. boards, 16s. Veneunt Cantabrigiæ apud J. Deighton, et Londini apud J. Mackinlay, 87, Strand.

✍ The 2d vol. 4to of this work, and the 3d and 4th volumes in 8vo, are in great forwardness.—In this work will be found great additions to Stanley's very learned commentary, from his own MS. collections for a second edition, together with the Various Lections of 20 MSS. of Æschylus and all the preceding editions, and the printed and inedited notes of the commentators on Æschylus, and other distinguished scholars, from the period of the Aldine edition to the present time. To these are added copious critical and philological notes of the Editor. The whole being intended to form a complete Variorum Edition of Æschylus.

Eddowes, Printer, Shrewsbury.

Book of m/s/c

